

marion zimmer

bradley

negurile
..

N
DUMITRU

SERIA AVALON

Marion Zimmer
Bradley

Negurile

Vol. 2

Traducere din limba engleză
LAURA BOCANCIOS

Cartea a treia

REGELE CERB

1

În acest anotimp, în Lothian, parcă soarele nici nu se odihnea. Regina Morgause se trezi pe când lumina începea să se furișeze prin draperii, deși era atât de devreme încât pescărușii abia se deșteptaseră. Dar era deja destulă lumină ca să poată distinge trupul păros, bine făcut, al tânărului care dormea alături — un privilegiu de care acesta se bucurase aproape toată iarna. Fusese unul dintre însoțitorii lui Lot și pusese ochii pe regină încă dinainte de moartea regelui. Iar în întunericul iernii trecute, ar fi fost prea mult pentru ea să doarmă singură în frigurosul dormitor regal.

Nu că Lot fusese un rege atât de bun, gândi ea, mijindu-și ochii pentru a se feri de lumina ce creștea. Dar această domnie fusese lungă — Lot domnise încă dinainte de urcarea pe tron a lui Uther Pendragon, iar oamenii se obișnuiseră cu el. Erau oameni, chiar și unii trecuți de mult de prima tinerețe, care nu cunoscuseră alt rege. Fusese pe tron, gândi Morgause, atunci când se născuse tânărul Lochlann... la urma urmei și ea fusese... Dar gândul nu era prea plăcut, așa că îl alungă, crispată.

Gawaine ar fi urmat la tron tatălui său, dar el abia dacă își vizitase ținuturile natale de la încoronarea lui Arthur, iar oamenii nu îl cunoșteau. Aici, în Lothian, de vreme ce era pace, Triburile erau chiar mulțumite să fie conduse de regina lor, cu fiul ei, Agravaine, alături, în caz că ar avea nevoie de un conducător în timp de război. Din vremuri imemorabile, o regină domnise peste oameni, așa cum peste Zei domnise o Zeiță, iar oamenii erau mulțumiți de felul cum erau așezate lucrurile.

Gawaine, însă, fusese mereu alături de Arthur; nu îl părăsise nici măcar atunci când Lancelot venise înspre miazănoapte, înainte de

Beltane — ca să vadă, spusese el, dacă farurile de pe coastă fuseseră pregătite, ca navele să nu se lovească de stânci. Dar Morgause credea, mai degrabă, că el venise pentru ca Arthur să poată vedea ce se petrecea în Lothian, dacă era pe acolo vreun răzvrătit împotriva domniei Marelui Rege.

Atunci a aflat despre moartea lui Igraine — înainte de asta, nu ajunsese vestea către miazănoapte, la Lothian. Când fusese mai tânără, nu fusese prietenă cu Igraine. Își invidiase mereu sora mai mare pentru frumusețea ei și nu iertase niciodată faptul că Viviane o alesese pe ea pentru Uther Pendragon. Ea, Morgause, ar fi fost mult mai bună ca Mare Regină decât prostuța aia, atât de docilă, de pioasă și de iubitoare. Iar la sfârșitul zilei, când lampa se stingea, nici un bărbat nu era prea diferit de altul, toți erau ridicol de ușor de manevrat, dependenți prosteste de acel lucru pe care femeile îl aveau de oferit. Domnise cu iscusință, din spatele tronului lui Lot; cu Uther s-ar fi descurcat încă și mai bine, fiindcă nu ar fi ajuns să se complice cu preoții într-un mod atât de nesăbuit.

Cu toate acestea, când a auzit de moartea lui Igraine, a plâns-o sincer și și-a dorit să își fi făcut timp să călătorească la Tintagel înainte de moartea ei. Avea atât de puține prietene acum...

Însoțitoarele ei fuseseră alese cu grijă de Lot pentru frumusețea lor sau pentru disponibilitatea față de rege, iar lui îi plăceau cel mai mult asemenea femei, căci nu gândeau prea mult și nu vorbeau prea inteligent. Era și asta destul cât vorbea și gândea ea, spusese el odată. Regele îi ascultase sfaturile în toate privințele și îi respectase mintea ageră, însă, după ce ea i-a născut patru fii de sânge regal, se întorsese la ceea ce, după cum era de așteptat, prefera pentru patul său — femei frumoase, cu minte puțină. Morgause nu se împotriviase niciodată acestor plăceri ale lui și fusese, la rândul ei, mulțumită că era scutită să mai poarte în pânțele și alți urmași. Iar când tânjea să se joace cu copiii, îl avea la îndemână pe Gwydion, fiul ei de suflet, iar femeile lui Lot aveau mereu copii de crescut — Gwydion avusese destui tovarăși de joacă de sânge regal!

Lângă ea, Lochlann se trezi, mormăi și o trase, adormit, în brațele sale, iar ea renunță pentru o clipă la gândurile ei. Îi dusese dorul. Cât timp fusese Lancelot la curte, pe Lochlann îl trimisese să doarmă împreună cu tinerii, deși, pentru Lancelot, ar fi fost același lucru dacă l-ar fi păstrat pe Lochlann în patul ei sau ar fi dormit cu câinele casei!

Ei, bine, acum era din nou aici; Lot nu îi privise plăcerile cu ochi răi, așa cum nici ea nu avusese nimic împotriva femeilor lui. Dar când pasiunea se domoli, iar Lochlann coborî scările, cu pasul greu, spre privata de afară, lui Morgause îi veni gândul că Lot îi lipsea. Nu că ar fi fost vreodată prea bun la acest gen de activități — era bătrân când îl

luase de bărbat. Dar, după ce se întâmpla acel lucru, puteau să poarte discuții inteligente, iar acum simțea că îi lipseau acei ani când se trezeau împreună, leneveau în pat și discutau despre toate câte erau de făcut sau despre ce se petrecea în regat ori în întreaga Britanie.

Pe când Lochlann se întoarse, soarele strălucea deja cu putere, iar aerul era înviorat de țipătul pescărușilor. De jos se auzeau sunete înfundate și de undeva venea miros de aluat pus la copt. Îl trase aproape, pentru un sărut scurt, și spuse:

— Trebuie să pleci, dragul meu. Nu vreau să mai fii aici când vine Gwydion — e băiat mare acum și începe să observe și să priceapă.

Lochlann chicoti.

— Băiatul ăla a observat tot de când s-a dat jos din brațele doicii. Când Lancelot a fost aici, băiatul i-a urmărit fiecare mișcare — chiar și la Beltane. Dar nu cred că trebuie să-ți faci griji — nu e destul de mare să se gândească la așa ceva.

— Nu sunt sigură, spuse Morgause și îl bătu pe obraz.

Gwydion nu făcea nimic înainte de a fi sigur că nu e luat în derâdere, ca fiind prea mic. Plin de sine cum era, nu ar fi suportat niciodată să fie considerat prea mic pentru ceva. Pe când avea doar patru ani, se înfuriase când i s-a spus că nu poate să se urce după păsări, pe stânci, și, când încercase să se țină după băieții mai mari, căzuse atât de rău încât văzuse moartea cu ochii. Ea își amintea acel moment și altele asemenea, când îi spusese să nu mai facă niciodată un lucru sau altul, iar el făcuse acea mutrișoară supărată și îi răspunsese:

— Ba nu, o să mai fac, iar tu nu mă poți împiedica.

Singurul ei răspuns putea să fie:

— Nici vorbă. Dacă mai faci, o să te bat cu mâna mea!

Nu că ar fi contat dacă l-ar fi bătut sau nu — asta îl făcea încă și mai recalcitrant. Poate doar dacă ar fi fost ea în stare să-l bată cu cruzime. Iar odată, când își pierduse cumpătul, Morgause s-a speriat de ea însăși când și-a dat seama cât de tare îl lovise pe bietul copil. Nici unul dintre fiii ei, nici chiar încăpățânatul Gareth, nu fusese vreodată atât de sfidător. Gwydion făcea numai ce voia, astfel că, pe măsură ce crescuse, Morgause trecuse la metode mai subtile.

— Nu ai voie, altfel o s-o pun pe doică să-ți scoată nădragii și am să te bat cu o nua în fața tuturor curtenilor, ca pe un țânc de patru sau cinci ani.

Un timp, metoda se dovedise eficientă — tânărul Gwydion era foarte conștient de rangul său. Acum, însă, el făcea ce voia și nu era chip să-l oprești. Ar fi fost nevoie de un om dur, care să îl bată atât de tare cât ar fi fost necesar, iar băiatul avea un fel de a-i face să regrete, mai devreme sau mai târziu, pe toți cei care îl ofensau. Morgause presupunea că va deveni mai vulnerabil atunci când va începe să îi

pese ce cred fetele despre el. Era mic și brunet, ca Morgaine, dar destul de frumos, chiar la fel de frumos ca Lancelot. Și s-ar putea ca și aparenta lui nepăsare față de fete să fie aceeași cu cea a lui Lancelot. Zăbovi o clipă asupra acestui gând, cunoscând durerea ascuțită a umilinței. Lancelot... iată cel mai frumos bărbat pe care îl văzuse vreme îndelungată, iar ea îi dăduse de înțeles foarte clar că nici măcar regina nu era pentru el de neatins... dar Lancelot preferase să nu priceapă și o numea cu conștiinciozitate, de dimineața până seara, „mătușă”; judecând după purtarea lui, ai fi zis că ea era cu adevărat în vârstă, de o seamă cu Viviane, nu îndeajuns de tânără ca să-i fie fiică!

Începu să-și ia micul dejun în pat, în timp ce vorbea cu femeile ei despre ce era de făcut în ziua aceea. Pe când mai lenevea, sprijinită de perne — îi aduseseră niște cozonac fierbinte, iar în această perioadă a anului era unt de la lăptărie cât voiai — Gwydion intră în cameră.

— Bună dimineața, mamă vitregă! spuse el. Am fost afară și ți-am adus niște fructe proaspete de pădure. Este și smântână în cămară. Dacă vrei, mă duc repede să-ți aduc.

Ea privi fructele proaspete, înrouate, din castronul de lemn.

— Drăguț din partea ta, fiule, spuse și se ridică în pat pentru a-l strânge în brațe.

Pe când era doar puțin mai mic, cu un astfel de prilej s-ar fi vârat lângă ea, sub pături, iar ea i-ar fi dat să mănânce cozonac fierbinte cu miere. Iarna l-ar fi cuibărit în blănuri, ca pe oricare mezin răsfățat. Îi era dor de trupușorul cald, cuibărit lângă ea; dar probabil că, într-adevăr, băiatul era deja prea mare pentru asta. Gwydion se îndreptă, aranjându-și părul. Ura să fie ciufulit. Ca și Morgaine, care fusese din totdeauna o mică făptură îngrijită.

— Ai ieșit devreme, dragostea mea, spuse ea — și ai făcut toate astea doar pentru bătrâna ta mamă adoptivă? Nu, mulțumesc, nu vreau smântână. Doar nu vrei să mă îngraș ca o purcea bătrână, nu-i așa?

Gwydion își înclină capul într-o parte, ca o pasăre mică și ageră, și o privi, chibzuind:

— N-ar avea importanță, spuse, ai fi frumoasă și dacă ai fi grasă. Sunt femei aici, la curte... Mara, de pildă — nu e cu nimic mai plină decât tine, dar toate celelalte femei și toți bărbații o numesc Grasa Mara. Dar tu, nu știu cum, pari mai slabă decât ești, fiindcă oricine se uită la tine nu vede altceva decât că ești frumoasă. Așa că, mănâncă smântână, dacă poftești, mamă adoptivă.

Un răspuns atât de ager pentru un copil! Dar, în definitiv, începuse să devină bărbat. Deși va fi nu prea înalt, ca Agravaine — unul dintre Cei Vechi. Și, desigur, pe lângă uriașul Gareth, va arăta mereu ca un copil, chiar și la douăzeci de ani. Își spălase fața și își pieptănase părul cu mare grijă; da, era și proaspăt tuns.

— Ce bine arăți, iubirea mea, spuse Morgause în timp ce degetele lui mici se repezîră să înșface o boabă din farfurie. Te-ai tuns singur?

— Nu, spuse el. L-am pus pe intendent. I-am spus că m-am plictisit să arăt ca un cățel de casă. Lot era întotdeauna proaspăt tuns și proaspăt bărbierit, la fel a fost și Lancelot, tot timpul cât a stat aici. Îmi place să arăt ca un domn.

— Și chiar așa arăți mereu, dragul meu, spuse Morgause, privind mînuța tuciurie care ținea boaba. Era zgâriată în spini, iar încheieturile degetelor erau negre și murdare, ca mîna oricărui băiat plin de viață. Dar, mai observă ea, își frecase mîinile tare, iar unghiile nu îi erau murdare și zdrențuite, ci tăiate cu grijă.

— Dar de ce te-ai îmbrăcat cu tunică de sărbătoare în dimineața asta?

— Mi-am pus tunică de sărbătoare? se miră el, cu fețișoara lui neagră, nevinovată. Mda, cred că da. Păi...

Băiatul se opri, iar ea știu că, oricare ar fi fost motivul — și, cu siguranță, avea unul bun — ea nu îl va afla niciodată. În cele din urmă, el spuse calm:

— Mi-am udat cealaltă tunică în rouă, când ți-am cules fructe de pădure, doamnă. Apoi, dintr-odată, adăugă: Credeam că trebuie să-l urăsc pe sir Lancelot, mamă. Gareth vorbea de dimineață până seara despre el ca despre un zeu. Iar Morgause își aminti că, deși Gwydion nu a vărsat nici o lacrimă în fața ei, a avut inima zdrobită când Gareth a plecat spre miazăzi, la curtea regelui Arthur. Și Morgause îi ducea dorul — Gareth fusese singurul om de pe lume care avea cu adevărat putere asupra lui Gwydion și care putea să-l facă să îl asculte doar cu o vorbă blândă. De când plecase Gareth, nu era nici o ființă pe lume de sfatul căreia Gwydion să asculte.

— Credeam că trebuie să fie un nebun plin de sine, spuse băiatul, dar nu e nimic de felul acesta. Mi-a spus mai multe despre faruri decât cred că știa însuși Lot. Și mi-a spus că, atunci când voi fi mai mare, ar trebui să vin și eu la curtea regelui Arthur, ca să devin cavaler, dacă voi fi vrednic și de onoare. Ochii săi adânci și negri se cufundară în acest gând. Toate femeile au spus că îi semăn și m-au întrebat, iar eu am fost furios că nu am știut ce să le răspund. Mamă vitregă — se aplecă în față și părul negru, moale, îi căzu liber pe frunte, dând fețișoarei liniștite un aer neobișnuit de vulnerabil — spune-mi adevărul, Lancelot e tatăl meu? Mă gândeam că poate de aceea ținea Gareth atît de mult la el...

„Iar tu nu ești primul care pune această întrebare, iubitul meu”, gândi ea, mângîind părul moale al băiatului. Aerul neobișnuit de copilăresc pe care îl avusese chipul băiatului când întrebuse o făcu să aibă un glas mai blând decât de obicei:

— Nu, micuțule. Dintre toți bărbații din regat, Lancelot cu siguranță

nu poate fi tatăl tău — și eu m-am simțit datoră să întreb. În anul în care ai venit tu pe lume, Lancelot a fost tot timpul în Mica Britanie, unde a luptat alături de tatăl său, regele Ban. Și eu crezusem la fel, dar semeni cu el pentru că Lancelot este nepotul mamei tale, așa cum este și al meu.

Gwydion o scruta neîncrezător, iar Morgause aproape că îi putea citi gândurile: că ea îi spusese exact ceea ce i-ar fi spus dacă ar fi știut că Lancelot era tatăl lui. În cele din urmă, el răspunse:

— Poate că într-o bună zi voi merge la Avalon, mai degrabă decât la curtea regelui Arthur. Mama mea locuiește acum la Avalon, mamă vitregă?

— Nu am știință, se încruntă Morgause.

Din nou acest copil de suflet al ei, neobișnuit de matur, o făcuse să îi vorbească de parcă ar fi fost un om mare. Reușea asta atât de des! Îi veni în minte că acum, când Lot nu mai era, Gwydion rămăsese singura persoană din casă cu care mai vorbea, din când în când, ca între adulți. O, da, Lochlann era destul de bărbat noaptea, în pat, dar nu avea niciodată mai multe de spus decât un cioban sau chiar decât o slujitoare!

— Ieși afară, acum, Gwydion, dragul meu. O să mă îmbrac...

— De ce trebuie să ies? Întrebă el. Știu prea bine cum arăți, chiar de când aveam cinci ani.

— Dar acum ești mare, spuse ea cu acel vechi sentiment de neputință. Nu se cuvine să stai aici când mă îmbrac.

— Îți pasă atât de mult de ceea ce se cuvine, mamă vitregă? Întrebă el ingenuu, oprindu-și privirea asupra pernei pe care se odihnisese Lochlann, iar Morgause se simți năpădită de un sentiment de frustrare și mânie.

Băiatul ăsta era în stare să o încurce în discuții, de parcă ar fi un om mare și un druid. Răspunse tăios:

— Nu trebuie să îți dau socoteală pentru ceea ce fac, Gwydion!

— Am spus eu că trebuie? Ochii îi erau plini de inocență rănită. Dar, dacă sunt mai mare, atunci trebuie să știu mai multe despre femei decât atunci când eram un țănc, nu-i așa? Vreau să rămân și să discutăm.

— O, bine, rămâi, rămâi, dacă vrei, spuse ea, dar întoarce-te cu spatele. Să nu te prind că te holbezi la mine, domnule Obrăznicie.

Ascultător, se întoarse, dar în timp ce ea se ridică și făcu semn femeii să îi aducă rochia, spuse:

— Nu, pune-ți rochia albastră, mamă vitregă, cea nouă, țesută la război, și mantia de culoarea șofranului.

— Și acum ai ajuns să îmi dai sfaturi cum să mă îmbrac? Ce-i asta, ce-i asta?

— Îmi place să te văd îmbrăcată ca o doamnă elegantă și ca o regină, spuse el convingător. Și spune-le să îți prindă părul sus, cu agrafa de aur, mamă vitregă. Ca să-mi faci mie pe plac.

— Păi, vrei să mă vezi gătită ca o sărbătoare a Solstițiului de Vară, ca să pot sta să dăresc lână, înveșmântată în cele mai frumoase haine? Vor râde femeile de mine, copile!

— Lasă-le să râdă, o lămuri Gwydion. Nu vrei să te îmbraci frumos ca să-mi faci pe plac? Și cine știe ce se poate întâmpla până la sfârșitul zilei? S-ar putea să îți pară bine.

Râzând, Morgause se lăsă înduplecată.

— Oh, fie, cum vrei tu. Dacă îți place să mă îmbrac de sărbătoare, așa să fie... vom avea propria noastră sărbătoare, atunci! Și acum, presupun că la bucătărie va trebui să pregătească prăjituri cu miere pentru sărbătoarea asta imaginară...

„Tot copil”, își zise ea, „se gândește că în felul ăsta va avea parte de dulciuri. Dar, în definitiv, el mi-a adus fructe de pădure, de ce nu?”

— Ei, Gwydion, atunci trebuie să le pun să facă o prăjitură cu miere pentru cină?

Gwydion se întoarse. Rochia nu îi era încă legată, iar Morgause îi văzu privirea zăbovind o clipă pe sânii ei albi. „Deci nu e chiar atât de copil.”

— Mă bucur întotdeauna de o prăjitură cu miere, dar poate va fi și ceva pește de gătit pentru cină.

— Dacă vrem să mâncăm pește, va trebui să îți schimbi iar tunică — îi spuse ea — și să mergi să îl pescuiești chiar tu. Bărbații sunt ocupați cu semănatul.

El răspunse repede:

— Îl voi ruga pe Lochlann să meargă. Pentru el, va fi ca o zi de sărbătoare. Merită asta, nu-i așa, mamă vitregă? Ești mulțumită de el?

„Ce idioțenie”, gândi Morgause. „Nu voi roși în fața unui băiețandru de vârsta lui!”

— Dacă vrei să îl trimiți pe Lochlann la pescuit, dragul meu, așa să faci. Ne putem lipsi de el astăzi, presupun.

Dar se gândi că tare ar vrea să știe ce avea Gwydion de gând cu adevărat, cu tunică lui de sărbătoare și cu insistența aceea ca ea să se îmbrace cu rochia cea mai frumoasă și să dea o masă bună. Își chemă menajera și îi spuse:

— Stăpânul Gwydion dorește prăjitură cu miere. Ocupă-te de asta.

— O să-și aibă prăjitura, spuse menajera, privindu-l cu drag pe băiat. Uite ce chip dulce are, e ca unul dintre îngerașii aceia.

„Îngeraș! Numai așa nu l-aș numi”, gândi Morgause, dar îi ceru femeii să îi ridice părul cu agrafa de aur. Nu va afla, probabil, niciodată ce era în mintea lui Gwydion.

Ziua se scurse alene, în felul obișnuit. Uneori, Morgause se întreba dacă Gwydion avea darul Viziunii, însă băiatul nu arătase niciodată vreunul dintre semne, iar o dată, când îl întrebase direct, se purtase de parcă habar nu avea despre ce era vorba. Dacă ar fi avut, gândi ea, l-ar fi prins măcar o dată fălindu-se cu asta.

Ei, fie. Gwydion, din vreun necunoscut motiv copilăresc, dorise o sărbătoare și o convinsese să i-o ofere. Fără îndoială, acum, că Gareth plecase, Gwydion era singur tot timpul — nu avea mai nimic în comun cu ceilalți fii ai lui Lot. Și nu avea nici pasiunea lui Gareth pentru arme și lucruri cavalierești și, din câte își putea ea da seama, nici darul lui Morgaine pentru muzică, deși avea o voce limpede, iar uneori scotea la iveală un mic set de fluieri, cum erau cele la care cântă flăcăii ciobani, și îngâna o muzică ciudată, ca de jale. Dar asta nu era o pasiune, cum fusese pentru Morgaine, care ar fi stat bucuroasă toată ziua numai la harpă, dacă ar fi putut. Totuși, avea o minte iute și o memorie bună. Timp de trei ani, Lot trimisese un preot din Iona să locuiască la ei, ca să-l învețe pe băiat să citească. Spusese că preotul urma să-l învețe și pe Gareth, dar acestuia nu îi stătea gândul la carte. Se luptase, supus, cu literele și limba latină, dar — la fel ca Morgause însăși, fie vorba — nu putuse să fie atent, mai mult decât Gwydion, la simbolurile scrise sau la misterioasa limbă a vechilor romani. Agravaine era destul de ager. El ținea toate calculele și socotelile statului, avea un dar pentru socotit. Dar se părea că Gwydion absorbea fiecare învățătură de îndată ce îi era înfățișată, într-un an învață să citească la fel de bine ca însuși preotul și vorbea latina de parcă ar fi fost un vechi cezar renăscut, astfel că, pentru întâia dată, Morgause se întrebase atunci dacă, până la urmă, nu era o fărâmbă de adevăr în ceea ce spuneau druidii — că ne naștem iar și iar, învățând tot mai multe cu fiecare viață.

„E un fiu de care tatăl lui ar fi mândru”, gândi Morgause. „Iar Arthur nu are nici un fiu de la regina sa. Într-o zi — da, într-o bună zi — voi avea să-i spun lui Arthur un secret, iar atunci voi avea conștiința regelui în palmă.” Gândul o amuză nespus. Era surprinsă că Morgaine nu se folosisese niciodată de acest ascendent pe care îl avea asupra lui Arthur — l-ar fi putut obliga să negocieze pentru ea o căsătorie cu cel mai bogat dintre regii săi vasali, ar fi putut avea podoabe sau putere.... dar lui Morgaine nu îi păsa defel de asemenea lucruri, o interesau doar harpa ei și prostiile pe care le spuneau druidii. Cel puțin ea, Morgause, s-ar fi folosit mai bine de puterea neașteptată ce i-ar fi căzut în mâini.

Stătea în sala mare, îmbrăcată în gătelile ei neobișnuite, scărmanând lâna și luând decizii. Lui Gwydion îi trebuie o mantie nouă, a crescut atât de repede iar cea veche îi ajunge deja până la genunchi. Nu îi va mai fi de folos pe frigul iernii și, fără îndoială, va crește încă și mai repede anul acesta. Ar trebui, oare, să îi dea mantia

lui Agravaine, să o scurteze puțin, iar lui Agravaine să-i facă una nouă? Gwydion, în tunică sa de sărbătoare de culoarea șofranului, veni și adu-mecă aroma prăjiturii cu miere, bogată în mirodenii, ce se răspândea în încăpere, începu să meargă de colo-colo, dar nu se învârti în jurul prăjiturii, cerând să fie tăiată pentru ca el să primească mai repede o bucată, așa cum ar fi făcut cu doar câteva luni mai devreme. La prânz spuse:

— Mamă, o să iau în mână o bucată de pâine cu brânză și mă voi duce să mă plimb la hotare. Agravaine a spus că ar trebui să merg să văd dacă toate împrejurimile sunt în bună ordine.

— Dar nu cu încălțările de sărbătoare, spuse Morgause.

— Sigur că nu. Voi merge desculț, spuse Gwydion, dezlegându-și sandalele și lăsându-le lângă ea, alături de vatră. Își ridică tunică, prinzând-o sub curea, astfel că îi ajungea mult deasupra genunchilor, luă un băț tare și plecă, în timp ce Morgause se încruntă în urma lui — aceasta nu era o sarcină pe care Gwydion ar fi luat-o vreodată asupra sa, indiferent ce ar fi vrut Agravaine! „Ce e astăzi cu flăcăul ăsta?”

Lochlann se întoarse după prânz cu un pește mare și frumos, atât de greu, încât Morgause nu îl putu ridica, îl cântări cu plăcere din priviri: era îndeajuns să-i hrănească pe toți cei ce mâncau la masa mare și tot mai rămânea pentru încă trei zile. Curățat, presărat cu ierburi, stătea gata să fie băgat în cuptor, când Gwydion intră, cu mâinile și tălpile bine curățate, cu părul pieptănat, și își vârî picioarele înapoi în sandale. Privi peștele și zâmbi.

— Da, într-adevăr, va fi ca o sărbătoare, spuse el cu satisfacție.

— Ai trecut pe la toate gardurile, frate vitreg? întrebă Agravaine, venind din grajdul în care doftoricise un ponei bolnav.

— Așa am făcut — și în general sunt în stare bună, spuse Gwydion. Dar chiar în vârful crestei de nord, unde am avut oile toamna trecută, este o gaură mare în garduri, unde toate pietrele au căzut. Trebuie să trimiți oameni să îl repare, înainte să duci oile acolo la păscut. Cât despre capre, ar fi departe, înainte să apuci să le strigi!

— Ai mers singur până acolo? se încruntă Morgause nemulțumită. Tu nu ești capră, ai fi putut să cazi și să îți rupi un picior în răpă și nu ar fi știut nimeni de tine zile în șir! Ți-am tot spus, dacă te urci pe creste, ia cu tine un flăcău cioban!

— Am avut eu motivele mele să mă duc singur, replică Gwydion cu aceea mișcare a gurii ce vădea încăpățănare. Și am văzut ceea ce am vrut să văd.

— Ce ai putut să vezi oare care să merite să riști să te rănești și să zaci acolo singur zile în șir? se amestecă în vorbă Agravaine.

— Încă nu am căzut niciodată, spuse Gwydion, iar dacă aș cădea, eu aș avea de suferit. Ce treabă ai tu, dacă eu îmi asum riscuri?

— Sunt fratele tău mai mare și stăpânul acestei case, spuse Agravaine. Iar tu îmi vei arăta puțin respect sau bag eu respectul în tine cu forța!

— Poate dacă ți-ai crăpa capul, ai putea să-ți bagi niște minte în el, spuse Gwydion cu îndrăzneală. Singură, mintea nu va crește în capul tău, asta e sigur...

— Nesuferit mic...

— Haide, spune-o, ți-pă Gwydion, bate-ți joc de obârșia mea... Eu, unul, nu știu numele tatălui meu, dar știu cine ți-e ție tată și, dacă ar fi să aleg, prefer să fiu în situația mea!

Agravaine se îndreptă amenințător spre el, dar Morgause se ridică iute și îl trase pe Gwydion în spatele ei.

— Nu-l necăji pe băiat, Agravaine.

— Dacă fuge mereu să se ascundă după fustele tale, mamă, e de mirare că nu-l pot învăța să asculte? se răsti Agravaine.

— E nevoie de un bărbat mai vrednic ca tine să mă învețe asta, spuse Gwydion, iar Morgause bătău în retragere în fața amărăciunii din glasul lui.

— Liniște, copile! Nu vorbi așa fratelui tău, îl admonestă, iar Gwydion spuse:

— Îmi pare rău, Agravaine, nu trebuia să fiu nepoliticos cu tine.

Afișă un zâmbet, cu ochii lui mari și drăgălași sub sprâncenele negre — imaginea unui copil spășit. Agravaine bodogăni:

— Mă gândesc numai la binele tău, pușlama mică. Crezi că vreau să îți rupi toate oasele? Și de ce ți-ai pus în cap să te cațeri pe creste de unul singur?

— Păi, spuse Gwydion, altfel nu ai fi aflat despre spărtura din garduri și poate ai fi dus acolo oile sau chiar caprele și le-ai fi pierdut pe toate. Și nu îmi rup niciodată hainele, nu-i așa, mamă?

Morgause chicoti, căci era adevărat. Gwydion avea grijă de hainele sale. Puțini băieți erau așa. Gareth trebuia doar să își pună o tunică și, într-o oră, era șifonată, pătată și murdară, în timp ce Gwydion urcase crestele înalte în tunica de sărbătoare de culoarea șofranului și arăta de parcă în clipa aceea o luase de la spălătoreasă. Gwydion se uită la Agravaine, cum era îmbrăcat cu haina de lucru, și spuse:

— Dar tu nu ești îmbrăcat potrivit pentru a sta la masă cu mama, în hainele ei frumoase. Du-te și pune-ți tunica cea bună, frate. Ai de gând să stai la cină îmbrăcat cu haina ta veche, ca un țăran?

— N-o să mă las condus de un mic șarlatan ca tine, mârâi Agravaine, dar se îndreptă spre camera lui, iar Gwydion zâmbi cu secretă satisfacție. Spuse:

— Agravaine ar trebui să aibă o nevastă, mamă. Este arțăgos ca un

taur primăvara și, în plus, nu ar mai trebui să îi țeși hainele și să i le peticești.

Morgause se amuză.

— Fără îndoială, ai dreptate. Dar nu vreau nici o altă regină sub acest acoperiș. Nici o casă nu e destul de mare ca să fie condusă de două femei.

— În cazul ăsta, ar trebui să îi găsești o soție care nu e destul de nobilă și care să fie foarte proastă, spuse Gwydion. Astfel, s-ar bucura să îi spui ce să facă, fiindcă s-ar teme să nu facă vreo greșală în fața nobililor. Fiica lui Nail ar fi tocmai potrivită — este foarte drăguță, iar neamul lui Nail e bogat, dar nu destul de bogat, pentru că le-au murit atâtea vite și oi în iarna aceea grea, de acum șase ani. Trebuie să aibă o zestre bună, căci Nail se teme să nu rămână nemăritată. Fata a avut pojar la șase ani, iar vederea îi e slabă și nici nu are o minte prea ascuțită. Știe să toarcă și să țeasă destul de bine, dar nu are nici vedere și nici minte pentru mai mult de atât, așa că nu se va supăra dacă Agravaine o va lăsa mereu însărcinată...

— Măi, măi, om de stat ești deja, replică Morgause caustic. Agravaine ar trebui să te numească sfetnic, atât ești de înțelept.

Dar, în gândul ei, își spuse: „Da, are dreptate, voi vorbi mâine cu Nail.”

— Ar putea fi și mai rău, spuse sobru Gwydion, dar eu nu voi fi aici să văd asta, mamă. Vroiam să-ți spun: când am fost sus pe creste am văzut... Dar nu, iată-l pe Domil, vânătorul, poate să-ți spună el.

Și, într-adevăr, marele vânător intra deja în sala mare, făcând o plecăciune adâncă în fața lui Morgause.

— Doamna mea, spuse el, pe drum sunt călăreți. Se apropie de casa mare, cu o lectică înveșmântată ca o luntre din Avalon, iar cu ei aduc un cocoșat cu o harpă și servitori în straiile din Avalon. Vor fi aici în jumătate de oră.

Avalon! Atunci Morgause văzu zâmbetul tainic de pe chipul lui Gwydion și înțelese că el știuse. Dar nu pomenise niciodată despre Viziune! Ce copil nu ar aduce vorba despre asta, dacă ar avea darul? Și, dintr-odată, gândul că el putea să tăinuiască asta, să se bucure știind că e ceva secret, i se păru atât de straniu, încât se trase înapoi, aproape speriată de fiul ei vitreg. Își dădu seama că el observase și că nu îi displicuse.

Gwydion spuse doar atât:

— Ce noroc că avem prăjitură cu miere, pește din belșug și că ne-am îmbrăcat cu toții cu cele mai bune haine, să putem cinsti Avalonul! Nu-i așa, mamă?

— Da, spuse Morgause fixându-și fiul vitreg cu privirea, mare noroc, într-adevăr.

În timp ce stătea în curtea din fața pentru a-i întâmpina pe călători, se pomeni amintindu-și ziua când Viviane și Taliesin veniseră la castelul îndepărtat din Tintagel. Pentru Taliesin, vremea unor astfel de călătorii trecuse de mult, deși, probabil, era încă în viață. Ar fi auzit dacă ar fi murit. Iar Viviane nu mai călărea în cizme și în pantaloni, ca un bărbat, călătorind în viteză, în legea ei.

Gwydion stătea tăcut lângă ea. În tunica de culoarea șofranului, cu părul negru pieptănat ordonat pe spate, semăna leit cu Lancelot.

— Cine sunt acești oaspeți, mamă?

— Bănuiesc că sunt Doamna Lacului, spuse Morgause, și Merlin al Britaniei, Mesagerul Zeilor.

— Mi-ai spus că mama mea a fost o preoteasă a Avalonului, spuse Gwydion. Venirea lor are vreo legătură cu mine?

— Măi, măi, să nu-mi spui că este ceva ce nu știi! se răsti Morgause, apoi adăugă, mai domol: Nu știu de ce au venit, dragul meu, eu nu am Viziunea. Dar ar putea prea bine să aibă legătură. Te rog să servești tu vinul, să asculți și să înveți, dar să nu vorbești decât dacă ești întrebat.

„Asta”, gândi ea, „ar fi greu și pentru proprii săi fii. Gawaine, Gaheris și Gareth erau gălăgioși și curioși și fusese dificil să îi învețe bunele maniere. Erau”, gândi Morgause, „asemenea unor câini prietenoși, pe când Gwydion era ca o pisică, liniștit, elegant, mofturos și pânditor. Așa fusese Morgaine când era copilă... Viviane nu făcuse bine când o alungase pe Morgaine, chiar dacă fusese supărată pe ea pentru că urma să aibă un copil... Și de ce i-ar fi păsat ei? Ea însăși avusese copii, inclusiv pe acel blestemat Lancelot, care a dus regatul lui Arthur în haos, în așa hal, încât s-a auzit până aici cum era în grațiile reginei. Apoi se întrebă de ce presupusese că Viviane nu dorise ca Morgaine să aibă un copil? Morgaine se supăraseră pe Avalon, dar poate că era vina ei, nu a Doamnei.

Era adâncită în gânduri, iar Gwydion îi atinse brațul și îi șopti, cu voce scăzută:

— Oaspeții tăi, mamă.

Morgause se pierdu în politețuri în fața lui Viviane, care părea că se mai împuținase. Înainte fusese întotdeauna fără vârstă, dar acum era încărunțită, fața îi era brăzdată de riduri, iar ochii adânciți. Avea însă același zâmbet plăcut, iar vocea îi era dulce și profundă, ca întotdeauna.

— O, mă bucur să te văd, surioară, spuse ea, îmbrățișând-o pe Morgause. Cât a trecut? Nu îmi place să mă gândesc la anii care trec. Cât de tânără arăți, Morgause! Ce dinți frumoși ai, iar părul îți strălucește ca întotdeauna. L-ai cunoscut pe Kevin, bardul, la nunta lui Arthur, înainte ca el să devină Merlin al Britaniei?

Se părea că și Kevin îmbătrânise, se încovoiasă și era mai cioturos,

ca un stejar bătrân. „Asta se potrivește”, gândi ea, „unuia care a trăit în preajma stejarilor” — și își simți gura schițând o ușoară unduire de zămbet amar.

— Bine ai venit, Maestre al Harpei... Lord Merlin, ar trebui să spun. Ce face nobilul Taliesin? E încă pe tărâmul celor vii?

— Trăiește, spuse Viviane, în timp ce o altă femeie coborî din lectică. Dar e bătrân și fragil acum, nu ar mai rezista la o astfel de călătorie. Apoi spuse: Aceasta este una dintre fiicele lui Taliesin, o copilă din crângurile de stejari, Niniane. Așadar, e sora ta vitregă, Morgause.

Morgause fu puțin dezamăgită când tânăra păși înainte și o îmbrățișă, spunând cu voce dulce:

— Sunt bucuroasă să îmi cunosc sora.

Niniane părea atât de tânără! Avea părul blond-roșcat și ochi albaștri, adumbriți de gene lungi, mătăsoase. Viviane spuse:

— Niniane călătorește cu mine, căci acum sunt bătrână. Este singura locuitoare a Avalonului, în afară de mine, care are vechiul sânge regesc.

Niniane era îmbrăcată ca o prințesă. Părul blond îi era împletit în jurul frunții, dar semnul albastru de prințesă, în formă de semilună, proaspăt pictat, putea fi văzut limpede. Vorbea cu o voce exersată de preoteasă, plină de putere, dar la înfățișare părea tânără și neajutorată, cum stătea acolo, lângă Viviane.

Morgause încercă să își aducă aminte că era gazdă și că aceștia erau oaspeții ei. Se simți ca o fată de la bucătărie în fața celor două prințese și a druidului. Apoi își spuse, certându-se, că ambele femei erau surorile ei vitrege; cât despre Merlin, el era doar un bătrân cocoșat!

— Fiți bineveniți la Lothian și în casa mea. Acesta este fiul meu, Agravaine, care stăpânește aici, în timp ce Gawaine e plecat la curtea regelui Arthur. Iar acesta este fiul meu vitreg, Gwydion.

Băiatul făcu o plecăciune grațioasă în fața distinșilor oaspeți, dar abia murmură în șoaptă câteva vorbe de bun venit.

— E un flăcău chipeș și bine crescut, spuse Kevin. Așadar, e fiul lui Morgaine?

Morgause ridică din sprâncene:

— Ar folosi la ceva să nu recunoaștem așa ceva știind că are Viziunea?

— Chiar Morgaine mi-a vorbit despre asta, când a auzit că voi călători spre miazănoapte, la Lothian, spuse Kevin și o umbră îi străbătu chipul.

— Așadar, Morgaine locuiește din nou la Avalon? întrebă Morgause, iar Kevin clătină din cap.

Morgause observă că și Viviane părea tulburată.

— Morgaine este la curtea lui Arthur, spuse Kevin.

Strângând din buze, Viviane adăugă:

— Are treabă de făcut în lumea de afară. Dar se va reîntoarce la Avalon, la vremea hărăzită. O așteaptă un loc pe care trebuie să îl ocupe.

Gwydion întrebă încet:

— Vorbiți de mama mea, doamnă?

Viviane se uită ținută la el și, dintr-odată, păru înaltă și impunătoare — „vechiul truc al preoteselor”, gândi Morgause, dar Gwydion nu îl mai văzuse. Cu un glas ce umplu dintr-odată curtea, doamna spuse:

— De ce mă întrebi, copile, când știi deja prea bine răspunsul? Îți bați joc de Viziune, Gwydion? Bagă de seamă, te cunosc mai bine decât crezi și sunt încă pe lume câteva lucruri pe care tu nu le știi.

Gwydion se dădu înapoi, cu gura căscată, devenit dintr-odată doar un copil precoce. Morgause ridică din sprâncene: așadar mai era cineva sau ceva care îl putea speria! Pentru prima dată, el nu încercă să se scuze sau să se explice în obișnuita lui manieră dibace. Morgause luă din nou inițiativa spunând:

— Intrați. Toate sunt pregătite în întâmpinarea voastră, surorile mele și Lord Merlin.

Și, în timp ce privea pânza roșie pe care o așternuse pe masa mare, cupele și vesela frumoasă, își zise: „Nici aici, la capătul lumii, curtea noastră nu e o cocină de porci!” O conduse pe Viviane la propriul ei scaun cu spătar înalt și îl așeză pe Kevin alături de ea. Niniane se împiedică în timp ce urca, iar Gwydion fu destul de agil ca să îi ofere la timp o mână puternică și o vorbă plină de amabilitate.

„Măi, măi, în sfârșit Gwydion al nostru începe să ia seama la o femeie frumoasă.” Sau era vorba doar de bune maniere? Ori dorea oare Gwydion să se facă plăcut, fiindcă îl certase Viviane? Morgause își dădea prea bine seama că nu va afla răspunsul niciodată.

Peștele fusese gătit perfect, carnea se desprindea ușor de pe oase, iar prăjitura cu miere era destulă pentru aproape toți oamenii casei. Iar ea trimisese după mai multă bere de orz, ca toți oamenii din sala de jos să poată avea și ceva în plus față de masa obișnuită. Era pâine proaspătă din belșug, lapte și miere, la fel și brânză din lapte de oaie. Viviane mănca la fel de cumpătat ca întotdeauna, dar era gata să elogieze mâncarea.

— Ai așezat o masă cu adevărat demnă de o regină. Nu aș fi putut fi mai bine primită nici în Camelot. Nu mă așteptam la o asemenea primire, venind așa, fără să dau de știre, spuse ea.

— Ai fost în Camelot? Mi-ai văzut fiii? întrebă Morgause, dar Viviane clătină din cap, încrețindu-și fruntea.

— Nu, nu încă. Deși voi merge într-acolo, la ceea ce Arthur numește acum Rusalii, ca și la părinții Bisericii înșiși, spuse ea și, dintr-un anume motiv, Morgause simți un fior de gheață pe șira spinării. Însă,

cu oaspeții de față, nu avea răgazul să se gândească la asta.

Kevin spuse:

— Ți-am văzut feciorii la curte, doamnă. Gawaine fusese ușor rănit la Mount Badon, dar rana i se vindecase frumos și era ascunsă de barbă... începuse să poarte o barbă mică, precum a saxonilor, nu pentru că dorea să le semene, dar nu se putea bărbieri în fiecare zi fără să își taie coaja ce acoperea cicatricea. Poate că va lansa o nouă modă la curte! Pe Gaheris nu l-am văzut; e plecat către miazăzi, să întărească zona coastei. Gareth urmează să fie numit companion, la cel mai mare banchet al lui Arthur, la Rusalii. Este unul dintre cei mai înalți și mai de încredere oameni de la curte, deși sir Cai încă îl mai necăjește, numindu-l Chipeșul, pentru că are un chip atât de frumos.

— Trebuia să fi fost deja făcut companion al lui Arthur, spuse Gwydion cu invidie, iar Kevin îl privi pe băiat cu mai multă blândețe.

— Așa, fiule, ești gelos pentru onoarea de care are parte fratele tău? Cu adevărat, merită acum din plin să fie companion și este tratat ca unul al cărui rang e cunoscut. Dar Arthur a vrut să-l onoreze la primul său mare banchet de la Camelot, cu toată ceremonia pe care regele i-o poate oferi. Fii pe pace, Gwydion, Arthur îi cunoaște prea bine meritele, așa cum i le cunoaște și lui Gawaine. Și este unul dintre cei mai tineri companionii ai lui Arthur.

Apoi, încă și mai sfios, Gwydion întrebă:

— Pe mama o cunoști, Maestre al Harpei? Pe doamna Morgaine?

— Da, fiule, o cunosc bine, spuse Kevin cu blândețe, iar Morgause se gândi că omulețul acela mic și urât avea cel puțin o voce frumoasă și sonoră. Este una dintre cele mai frumoase doamne de la curtea regelui Arthur și una dintre cele mai grațioase. Și cântă la harpă la fel de bine ca un bard.

— Haide, haide, spuse Morgause ridicându-și colțurile buzelor într-un zâmbet și amuzându-se pe seama devoțiunii evidente din vocea bardului. E bine să spui o poveste ca să faci pe placul unui copil, dar trebuie să slujim și adevărul. Morgaine, frumoasă? E banală ca o cioară! Igraine fusese frumoasă în tinerețe, asta o știau toți bărbații, dar Morgaine nu îi semăna câtuși de puțin.

Glasul lui Kevin suna respectuos dar amuzat, în același timp:

— În înțelepciunea druizilor este o veche zicală... frumusețea nu stă doar într-un chip plăcut, ci vine dinăuntru... Morgaine este cu adevărat foarte frumoasă, regină Morgause, deși frumusețea ei nu se aseamănă cu a ta mai mult decât se aseamănă o salcie cu o narcisă. Și, doamna mea, ea este unica persoană de la curte pe mâinile căreia m-aș da încrezător.

Făcu semn spre harpa sa, care fusese despachetată și îi stătea alături, iar Morgause, înțelegând sugestia, îl întrebă dacă ar putea avea

privilegiul să-l asculte cântând.

Își luă harpa și cântă și, o vreme, întreaga sală se cufundă în tăcere, cu excepția harpei și a glasului răsunător. Pe măsură ce cânta, oamenii din sala de jos se apropiau cât puteau mai mult, să asculte muzica. Iar când el sfârși de cântat și Morgause trimise slujitorii — deși lui Lochlann îi îngăduise să rămână, în liniște lângă foc — îi spuse:

— Și eu iubesc muzica, Maestre al Harpei, iar tu ne-ai dăruit o plăcere pe care mi-o voi aminti vreme îndelungată. Dar cred că nu ai făcut această lungă călătorie de la Avalon până în Țările Nordului doar ca eu să pot petrece cu un menestrel. Te implor, spune-mi pentru ce ai venit, atât de neașteptat, aici?

— Nu chiar atât de neașteptat, spuse Viviane cu un mic zâmbet, căci v-am găsit pe toți îmbrăcați cu cele mai bune haine și gata să ne tratați cu vin, pește și prăjituri cu miere. Vi s-a dat de știre despre sosirea noastră și, de vreme ce tu abia dacă ai o sclipire de Viziune, pot să-mi închipui că altcineva, care se află aici, v-a înștiințat.

Aruncă o privire ironică spre Gwydion iar Morgause încuviință.

— Însă nu mi-a spus de ce, m-a făcut doar să pregătesc toate cele de trebuință pentru o petrecere, iar eu am crezut că era vorba de capriciul unui copil și nimic mai mult.

Gwydion stătea aplecat peste spătarul scaunului lui Kevin, în timp ce acesta începu să își împacheteze harpa, îl întrebă, întinzând șovăitor mâna:

— Pot să ating corzile?

— Poți, spuse blând Kevin, iar Gwydion ciupi o coardă sau două, replicând:

— Nu am mai văzut niciodată o harpă atât de frumoasă.

— Nici nu vei mai vedea vreodată. Cred că nu este pe aici vreuna mai frumoasă și nici în vreun alt loc din Țara Galilor, chiar dacă acolo s-ar afla un întreg cârd de barzi, spuse Kevin. Doamna mea a fost un dar regesc pentru mine și nu mă părăsește niciodată. Și, asemeni multor femei, adăugă el făcând o plecăciune spre Viviane, cu trecerea anilor devine încă și mai frumoasă.

— Asta înseamnă că vocea mea a devenit tot mai dulce pe măsură ce am îmbătrânit, spuse Viviane bine dispusă. Dar Mama întunecată nu a vrut să fie așa. Doar copiii ei nemuritori cântă tot mai frumos pe măsură ce anii sporesc. Fie ca Doamna mea să nu cânte niciodată mai puțin frumos ca acum.

— Ești pasionat de muzică, Gwydion? Ai învățat ceva despre harpă?

— Nu am nici o harpă. Coli, care este singurul harpist de la curte, are acum degetele atât de înțepenite, că arareori se mai atinge de coarde. Nu am mai ascultat muzică de vreo doi ani. Cânt, totuși, puțin la un fluier mic, iar Aran — cel care a fost cântărețul din fluier al lui Lot în

război — m-a învățat să cânt la un fluier din corn de elan... e atârnat acolo. Aran s-a dus cu regele Lot la Mount Badon și, la fel ca el, nu s-a mai întors.

— Adu-mi fluierul, spuse Kevin.

Când Gwydion îi aduse fluierul de pe perete, de unde era agățat, Kevin îl lustrui cu o cârpă, suflă praful din interior, apoi îl duse la buze și își așează degetele contorsionate pe șirul ordonat al orificiilor scobite în corn. Cântă o mică melodie de dans, apoi îl puse deoparte, spunând:

— Am puțină pricepere pentru asta, degetele nu îmi sunt îndeajuns de agile. Ei, Gwydion, dacă îți place muzica, te vor învăța la Avalon. Hai, lasă-mă să te ascult puțin cum cânti la fluierul ăsta.

Gwydion avea gura uscată — Morgause îl văzu cum își umezește buzele cu limba — dar luă în mâini instrumentul și suflă cu grijă în el. Apoi începu să cânte o melodie lentă, iar Kevin, după un scurt răgaz, încuviință:

— E destul, spuse. În definitiv, ești fiul lui Morgaine, ar fi ciudat să nu ai nici un dar. Te-am putea învăța multe. S-ar putea să ai plămădeala unui bard, dar mai degrabă a unui preot și a unui druid.

Gwydion clipi și aproape că lăsă să-i scape fluierul din mână. Îl prinse în poala tunicii.

— Un bard? Ce vrei să spui? Fii limpede!

Viviane îl privi în față:

— E timpul hărăzit, Gwydion. Ești născut druid și încă din două linii regale. Trebuie să primești învățăturile străvechi și secretul înțelepciunii din Avalon, ca într-o zi să poți purta dragonul.

Gwydion înghiți cu greu. Morgause îl văzu captivat, își putea imagina că învățarea înțelepciunii secrete l-ar atrage mai mult pe Gwydion decât orice altceva i s-ar putea oferi. Băiatul se bâlbâi:

— Două linii regești, ai spus...

Viviane clătină ușor din cap atunci când Niniane vru să răspundă, așa că fata spuse doar:

— Toate lucrurile îți vor fi explicate atunci când va veni vremea cuvenită. Dacă e să fii druid, primul lucru pe care trebuie să îl înveți e să fii tăcut și să nu pui întrebări.

Își ridică privirea spre ea în tăcere, iar Morgause se gândi: „A meritat toată agitația zilei de azi numai ca să-l văd pe Gwydion, măcar o dată, impresionat și chiar fără grai!” Ei, bine, nu era de mirare. Niniane era frumoasă — semăna mult cu Igraine când era fetișcană, sau cu ea însăși, numai că avea părul mai degrabă blond decât roșcat.

Viviane adăugă cu glas domol:

— Deocamdată pot să îți spun doar atât: bunica mamei tale a fost Doamna Lacului și era născută dintr-o lungă linie de preotese. Igraine și Morgause poartă de asemenea sângele nobilului Taliesin, și tu la fel.

Multe dintre liniile regale de pe aceste insule, din rândul druizilor, sunt păstrate în tine. Iar dacă ești vrednic, te așteaptă un destin măreț. Dar trebuie să fii vrednic — singur sângele regesc nu ajunge ca să fii rege. E nevoie de curaj, înțelepciune și înțelegere. Îți spun, Gwydion, cel ce poartă dragonul poate fi mai rege decât cel ce șade pe tron, căci tronul poate fi cucerit prin forța armelor sau prin meșteșug sau, așa cum l-a câștigat Lot, fiind născut în patul potrivit și adus pe lume de regele potrivit. Dar Marele Dragon poate fi câștigat doar prin propriile eforturi, nu doar în această viață, dar și în cele trecute. Ceea ce ți-am dezvăluit e un mister.

Gwydion spuse:

— Nu înțeleg.

— Sigur că nu înțelegi. Glasul lui Viviane era tăios. Așa cum spuneam, este un mister, iar înțelepții druizi l-au studiat, uneori, timp de mai multe vieți, ca să ajungă să înțeleagă mai puțin decât atât. Nu vreau să spun că ar trebui să înțelegi, ci că trebuie să ascuți, să auzi și să înveți să te supui.

Gwydion înghiți în sec și își plecă fruntea. Morgause o văzu pe Viviane zâmbindu-i, iar Gwydion trase adânc aer în piept, ca și cum ar fi fost eliberat, și se așeză la picioarele ei, ascultând în tăcere pentru prima dată în viață, fără să încerce măcar să dea un răspuns nostim sau o explicație. Morgause gândi: „Poate că școala druizilor este exact ceea ce îi trebuie!”

— Așadar, ați venit să îmi spuneți că l-am îngrijit destul pe fiul lui Morgaine și că a sosit ceasul când trebuie să fie luat la Avalon și să primească învățătura druizilor? Dar nu ați fi călătorit voi înșivă atâta drum doar ca să îmi spuneți asta. Ați fi putut trimite un druid de rang inferior să ia băiatul. De ani de zile știam că nu era potrivit pentru fiul lui Morgaine să își sfârșească zilele printre turme de oi și neamuri de pescari. Și unde altundeva decât în Avalon ar putea să fie destinul său? Vă implor, spuneți-mi restul... O, da, mai sunt multe de spus, văd pe chipurile voastre că mai sunt multe...

Kevin deschise gura să vorbească, dar Viviane replică tăios:

— De ce ți-aș împărtăși ție toate gândurile mele, Morgause, când tu cauți să întorci toate lucrurile în folosul tău și al fiilor tăi? Chiar și acum, Gawaine este atât de aproape de înaltul Tron al regelui nu doar datorită sângelui său, dar și prin dragostea lui Arthur. Și, atunci când Arthur s-a căsătorit cu Guinevere, am prevăzut că ea nu va avea nici un copil. Mi s-a părut foarte posibil ca ea să moară la naștere, așadar am căutat să nu mă amestec în fericirea pe care Arthur putea s-o aibă alături de ea — pe urmă, i-am fi putut găsi o soție mai potrivită. Dar am stat deoparte prea mult timp, iar acum el nu vrea să renunțe la ea,

chiar dacă e stearpă — iar tu nu vezi în asta decât o șansă pentru înălțarea propriului tău fiu.

— Nu ar trebui să presupui că e stearpă, Viviane. Chipul lui Kevin era brăzdat de cute aspre. A fost însărcinată înainte de Mount Badon și a purtat acel copil cinci luni întregi — ar fi putut foarte bine să îl ducă până la naștere. Cred că a pierdut sarcina din cauza arșitei, pentru că a stat închisă între zidurile castelului și pentru că se temea de saxoni. Și cred că mila pentru ea l-a făcut pe Arthur să trădeze Avalonul și să lase deoparte stindardul dragonului.

Niniane spuse:

— Așadar, regină Morgause, nu doar fiindcă era stearpă i-a făcut Guinevere atâta rău lui Arthur. Este o creatură a preoților și l-a influențat deja prea mult. Dacă, într-o zi, s-ar întâmpla ca ea să aibă un copil care ar trăi și ar crește, acesta ar fi cel mai rău lucru dintre toate.

Morgause simți că se sufocă.

— Gawaine....

Viviane spuse aspru:

— Gawaine e creștin, ca Arthur. Tânjește numai să îi facă lui pe plac în toate.

— Nu am știință dacă Arthur are vreun mare legământ cu Zeul creștin sau dacă este tot făcătura lui Guinevere, adăugă Kevin, ca să îi facă ei pe plac...

Morgause întrebă disprețuitor:

— Este, oare, demn de a domni acel bărbat care și-ar face jurămintele de dragul unei femei? Așadar, Arthur este un trădător?

Kevin spuse:

— L-am auzit zicând că, de vreme ce Hristos și Fecioara Maria i-au dăruit victoria de la Mount Badon, nu îi va mai părăsi acum. Și l-am mai auzit spunându-i lui Taliesin că Fecioara Maria era întocmai ca Marea Zeiță și că ea fusese aceea care îi dăruise victoria, ca să îi salveze țara.... și că stindardul Pendragonului a fost acela al tatălui său, al lui Uther, nu al lui...

— Totuși, spuse Niniane, nu avea dreptul să azvârle totul deoparte. Noi, cei din Avalon, l-am așezat pe tron și nouă ne este dator...

Morgause spuse cu nerăbdare:

— Ce importanță are ce stindard flutură deasupra trupelor unui rege? Soldaților le trebuie ceva care să le înflăcăreze imaginația.

— Ca de obicei, ignori esențialul, interveni Viviane. Din Avalon, noi trebuie să ținem sub control ceea ce e viu în visele și în imaginația lor, altfel această bătălie cu Hristos va fi pierdută, iar sufletele lor vor zăcea în sclavia față de o credință falsă! În fața lor trebuie să stea

mereu simbolul dragonului, a ceea ce omenirea caută să îndeplinească, nu să se gândească la păcat și penitență.

Kevin spuse încet:

— Nu știu, s-ar putea ca aceste mistere inferioare să fie bune pentru proști, iar oamenilor mai înțelepți să li se arate apoi învățătura adâncă. Poate a fost prea ușor pentru omenire să ajungă la Avalon, așa că acum nu îl mai prețuiește.

— Vrei să spui că ar trebui să stau deoparte și să privesc cum Avalonul se pierde tot mai mult în negură, ca țara zânelor?

— Vreau să spun, doamnă, zise Kevin cu deferență, dar ferm, că ar putea să fie prea târziu să prevenim acest lucru. Avalonul va fi mereu acolo, ca oamenii să-l poată găsi dacă sunt în stare să caute calea către el, peste toate vremurile de dincolo de vremuri. Dacă nu pot găsi calea către Avalon, poate că acesta e un semn că nu sunt pregătiți.

— Totuși, spuse Viviane cu vocea ei gravă, o să păstrez Avalonul în mijlocul lumii sau voi muri încercând să fac asta.

În încăpere se lăsă liniștea, iar Morgause își dădu seama că trupul îi era rece ca gheața.

— Ațâță focul, Gwydion, spuse ea și le dădu vinul. Bea, sora mea, nu vrei? Și tu, Maestre al Harpei?

Niniane turnă vinul, dar Gwydion stătea nemișcat, de parcă ar fi visat sau ar fi fost fermecat. Morgause repetă:

— Gwydion, fă așa cum ți-am spus...

Dar Kevin întinse o mână, poruncindu-i să nu se clintească.

— Băiatul e în transă, spuse el în șoaptă. Gwydion, vorbește!

— Peste tot e sânge... șopti el, sânge revărsat asemeni sângelui sacrificiilor de pe străvechile altare, tronul e stropit cu sânge...

Niniane se clătină și se împiedică, iar restul vinului, roșu ca sângele, se vărsă peste Gwydion, acolo unde ședea, și în poala lui Viviane. Se ridică speriată, iar Gwydion clipi și se scutură ca un cățeluș. Spuse nedumerit:

— Ce? Îmi pare rău, lasă-mă să te ajut, și luă carafa din mâna Niniane. Arată ca sângele, lasă-mă să îți aduc o cârpă din bucătărie — și o luă la fugă, ca un flăcău energic.

— Ei, bine, nu e nici un sânge, spuse Morgause cu dispreț. I-a venit rândul și lui Gwydion al meu să se piardă în vise și viziuni bolnăvicioase?

Ștergându-și vinul de pe rochie, Viviane spuse:

— Nu subestima darul altuia, doar pentru că tu nu ai Viziunea, Morgause!

Gwydion se întoarce cu cârpa, dar, în timp ce se aplecă să curețe vinul, se împletici. Morgause îi luă cârpa din mână și făcu semn uneia

dintre slujnice să vină să curețe masa. Gwydion nu părea în apele lui, dar, dacă în mod normal ar fi făcut caz de asta ca să i se dea atenție, acum Morgause îl văzu întorcându-se repede, parcă rușinat. Ar fi dorit să-l ia în brațe și să-l legene — acest băiat care fusese ultimul ei copilăș atunci când toți ceilalți se făcuseră mari și plecaseră — dar știa că el nu i-ar fi mulțumit pentru asta și se abținu, ținându-și cu privirea mâinile împreunate. Și Niniane îi întinse băiatului o mână, dar Viviane fu cea care îl chemă cu privirea ei aprigă și acei ochi reci.

— Spune drept: de cât timp ai Viziunea?

Își coborî privirea și răspunse:

— Nu am știință, nu știam cum să o numesc.

— Și ai tănuțit-o din mândrie și din dragoste pentru putere, nu-i așa?

Acum te stăpânește ea pe tine, iar tu trebuie, la rândul tău, să o stăpânești. Nu am venit deloc prea devreme aici, mă tem să nu fi venit prea târziu. Te clatini pe picioare? Atunci, stai aici, și nu te mai mișca.

Spre uimirea lui Morgause, Gwydion se așează în liniște la picioarele celor două preotese. După o clipă, Niniane își așează mâna pe capul lui, iar el se sprijini de ea.

Viviane se întoarse din nou spre Morgause:

— Așa cum ți-am spus mai devreme, Guinevere nu îi va naște lui Arthur nici un fiu, dar el nu o va părăsi. Cu atât mai mult cu cât este creștină, iar religia lor interzice unui bărbat să își lase nevasta.

Morgause ridică din umeri și spuse:

— Și ce e cu asta? A pierdut o dată o sarcină, sau poate a pierdut mai multe. Și nu mai e o femeie tânără. Viața e nesigură pentru femei.

— Așa este. Morgause, cândva ai încercat să profiți de această nesiguranță a vieții, pentru ca fiul tău să poată sta în preajma tronului, nu-i așa? Te previn, surată: nu te amesteca acolo unde au hotărât Zeii.

Morgause zâmbi:

— Credeam, Viviane, că m-ai învățat — sau Taliesin era acela? — că nimic nu se întâmplă fără voia Zeilor. Dacă Arthur ar fi murit înainte să ajungă pe tronul lui Uther, ei bine, nu mă îndoiesc că Zeii ar fi găsit un altul în schimb.

— Nu am venit aici ca să discut teologie, nefericito, spuse Viviane cu mânie. Crezi că, dacă ar fi fost după voia mea, ți-aș fi încredințat ție stirpea regală a Avalonului?

Morgause replică ușor înfuriată:

— Dar Zeița nu a vrut să faci după voia ta, așa mi se pare, Viviane. Am obosit de discuția asta despre vechile profeții... Dacă o fi existând vreun Zeu, lucru de care nici măcar nu sunt sigură, nu pot crede că s-ar coborî să se amestece în treburile oamenilor. Și nici nu voi aștepta ca Zeii să facă lucrurile despre care eu văd limpede că trebuie făcute. Cine poate să spună că Zeița nu lucrează prin mâinile mele, la fel ca prin

altele? Văzu că Niniane era șocată — da, era și ea o neroadă, ca Igraine, care credea toate vorbele astea despre Zei. Cât despre linia regală a Avalonului, vezi că m-am ocupat de ea cum se cuvine.

— Pare bine, sănătos, un băiat puternic, spuse Viviane, dar poți jura că nu l-ai stricat pe dinăuntru?

Gwydion își înalță capul și replică, ridicând glasul:

— Mama mea vitregă a fost bună cu mine. Doamna Morgaine nu s-a preocupat prea mult de creșterea propriului ei fiu — nu a venit nici măcar o dată aici să întrebe dacă trăiesc sau am murit!

— Ți s-a spus să nu vorbești neîntrebat, Gwydion, se răsti Kevin. Și tu nu știi nimic despre motivele sau scopurile lui Morgaine.

Morgause aruncă o privire tăioasă micului bard schilod. „Oare Morgaine s-a confesat acestui avorton nenorocit, pe când eu am fost nevoită să-i smulg secretul prin vrăji și prin Viziune?” Simți un val de furie, dar Viviane spuse:

— Destul! L-ai crescut bine pentru că ți-a convenit, Morgause, dar nu mă îndoiesc că nu ai uitat nici o clipă că Gwydion e cu un pas mai aproape de tron decât era Arthur la vârsta lui și cu doi pași mai aproape decât propriul tău fiu, Gawaine! Cât despre Guinevere, am văzut că are de jucat un rol în soarta Avalonului — ea nu poate fi lipsită de Viziune sau pătrundere — a străbătut o dată negurile și a venit pe țărmurile Avalonului. Probabil că dacă i-ar fi fost dăruit un fiu și i s-ar fi spus limpede că asta a fost posibil prin priceperea și voința Avalonului...

Aruncă o privire scurtă spre Niniane. E capabilă să aibă copii — cu o vrăjitoare pricepută alături, care să o împiedice să lepede copilul...

— E prea târziu pentru asta, spuse Kevin. Numai din cauza ei a trădat Arthur Avalonul și a lăsat deoparte stindardul dragonului. Adevărul e, presupun, că nu e în toate mințile.

— Adevărul e, Kevin, spuse Niniane, că îi porți pică. De ce?

Bardul își plecă ochii, fixându-și mâinile brăzdate, într-un târziu, spuse:

— Adevărat. Nici măcar în gând nu pot să am de-a face cu Guinevere, sunt și eu doar un om. Dar chiar dacă aş iubi-o, aş spune despre ea că nu e o adevărată regină pentru un rege care trebuie să domnească din Avalon. Nu aş jeli dacă i s-ar întâmpla vreo nenorocire. Căci, dacă i-ar fi dăruit lui Arthur un fiu, s-ar fi gândit numai la bunătatea lui Hristos, chiar dacă Doamna Lacului însăși ar fi stat lângă ea în pat. Nu pot decât să mă rog să nu aibă norocul acesta.

Morgause își afișă zâmbetul pisicesc:

— Poate că Guinevere caută să fie mai creștină decât Hristos însuși. Știu câte ceva din Scripturile lor, căci Lot a adus aici un preot din Iona să îi învețe pe tineri. Sfânta Scriptură spune că bărbatul care își va

părăsi nevasta va fi blestemat, doar dacă nu e vorba de adulter. Și, chiar și aici, în Lothian, am auzit că regina nu e nici pe departe chiar atât de castă. Adesea Arthur este plecat la război, iar orice bărbat știe cum îl înconjoară cu favoruri pe fiul tău, Viviane.

— Nu o cunoști pe Guinevere, spuse Kevin. Este pioasă până dincolo de rațiune, iar Lancelot îi este lui Arthur un prieten atât de bun, încât nu cred că Arthur ar face ceva împotriva lor, decât poate dacă i-ar găsi pe amândoi în pat, în fața întregii curți.

— S-ar putea aranja chiar și asta, spuse Morgause. Guinevere e prea frumoasă ca să putem crede că celelalte femei o iubesc prea mult. Cu siguranță cineva din preajma ei ar putea isca un scandal, pentru a forța mâna lui Arthur.

Viviane făcu o grimasă de dezgust.

— Ce femeie ar trăda o alta în felul acesta?

Morgause spuse:

— Eu aș face-o, dacă aș fi convinsă că e pentru binele regatului.

— Eu, una, nu, spuse Niniane, iar Lancelot e un om de onoare și prietenul cel mai apropiat al lui Arthur. Mă îndoiesc că l-ar trăda pe Arthur pentru Guinevere. Dacă vrem să scăpăm de Guinevere, trebuie să căutăm o altă cale.

— Asta e, deci, spuse Viviane, iar glasul ei suna obosit. Guinevere nu a făcut nimic rău despre care noi să avem știință. Nu o putem înlătura de lângă Arthur atâta timp cât își ține legământul făcut, să-i fie soție credincioasă. Dacă se iscă un scandal, trebuie să fie ceva adevărat. Avalonul a jurat să țină stindardul adevărului.

— Dar dacă ar exista un scandal adevărat? întrebă Kevin.

— Atunci trebuie să-și asume riscurile, spuse Viviane. Însă eu nu sunt gata să fiu părtașă la nici un fel de acuzații false.

— Cel puțin Guinevere mai are încă un dușman, spuse Kevin gânditor. Leodegranz, din ținutul Summer, a murit nu de mult și, împreună cu el, tânăra lui soție și ultimul ei născut. Guinevere este acum regină acolo, însă Leodegranz are o rudă — pretinde că îi este fiu, dar eu nu cred asta — și i-ar plăcea de minune să devină rege, după vechiul obicei al Triburilor, culcându-se cu regina.

Gwydion spuse:

— E bine că nu au astfel de obiceiuri la curtea creștină a lui Lot, nu-i așa?

Dar băiatul vorbi încet, ca ei să se poată preface că nu l-au auzit. Iar Morgause își zise: „E furios fiindcă nu i se dă atenție, asta e tot. Trebuie să mă enervez pentru că mă mușcă un câțel, cu dinții lui mici?”

— După vechea orânduială, spuse Niniane, încrețindu-și ușor frumoasa frunte, Guinevere nu e căsătorită cu un bărbat dacă nu i-a născut nici un fiu, iar dacă un alt bărbat poate să o ia de la Arthur...

— Da, asta e problema, spuse Viviane râzând. Arthur își poate păstra soția prin forța armelor. Și chiar ar face-o, nu mă îndoiesc. Apoi deveni serioasă: Singurul lucru de care putem fi siguri este că Guinevere va rămâne stearpă. Dacă va fi din nou însărcinată, există vrăji prin care să ne asigurăm că nu va duce sarcina până la capăt sau că nu va trece de primele săptămâni. Cât despre urmașul lui Arthur... Viviane se opri și îl privi pe Gwydion care stătea încă acolo, ca un copil somnoros, cu capul odihnindu-se în poala Niniane. Iată acolo un fiu din stirpea regală a Avalonului, fiu al Marelui Dragon.

Morgause îți ținu răsuflarea: nici măcar o dată, în toți acești ani, nu îi trecuse prin minte că putea fi altceva decât ghinion faptul că Morgaine se alesese cu un copil făcut cu fratele ei vitreg. Acum înțelegea complexitatea planului lui Viviane, și rămase profund impresionată de îndrăzneala acestuia — să așezi pe tronul tatălui său un fiu al Avalonului și al lui Arthur. „Ce se alege de Regele Cerb când crește cerbul cel tânăr?” Pentru o clipă, Morgause nu își putu da seama dacă acest gând fusese al ei sau îi venise în minte ca un ecou de la unul dintre cei doi preoți din Avalon pe care îi avea în față. Dintotdeauna avusese asemenea tulburări, momente de Viziune întrerupte, dar nu putuse niciodată să controleze venirea sau dispariția lor și adevărul e că nici nu încercase. Ochii lui Gwydion erau larg deschiși, privind în zare.

— Doamnă, spuse într-un suflet, este adevărat că eu... Sunt eu fiul Marelui Rege?

— Da, spuse Viviane, strângând din buze. Deși preoții nu vor afla asta niciodată. Pentru ei, ar fi păcatul suprem ca un bărbat să aibă un copil cu fiica mamei sale.

Acești preoți se consideră mai sfinți decât Zeița însăși, care ne este mamă tuturor. Dar este, oare, așa?

Kevin se întoarse, încet, dureros, și cu trupul său schilod, îngenunche înaintea lui Gwydion.

— Prinț și domn al meu, fiu din stirpea regală a Avalonului și fiu al fiului Marelui Dragon, am venit să te luăm la Avalon, unde vei fi pregătit pentru destinul care te așteaptă. În zori trebuie să fii gata de plecare.

2

„În zori trebuie să fii gata de plecare...”

Era ca un vis urât faptul că trebuiseră să vorbească atât de deschis

despre ceea ce eu ținusem secret toți acești ani, chiar și în vremurile în care nimeni nu credea că voi trăi, după nașterea lui. Puteam să merg în mormânt fără să știu că am dat naștere copilului propriului meu frate. Dar Morgause aflase secretul de la mine, iar Viviane știa și ea... O veche zicală spune: trei persoane pot păstra un secret doar dacă două dintre ele zac în mormânt... Viviane a plănuit totul... s-a folosit de mine, așa cum se folosisese și de Igraine!"

Dar visul începu să se spulbere acum, să se clatine și să se tulbure, de parcă totul s-ar fi petrecut sub apă. Luptam să îl păstrez, să aud. Părea că Arthur era acolo. Scoase o sabie și se apropie de Gwydion, iar copilul apucă sabia Excalibur de teacă.

Morgaine se ridică în capul oaselor, în camera ei din Camelot, ținându-se de pled.

„Nu”, își spuse, „A fost un vis. Doar un vis. Eu nici măcar nu știu cine îi stă alături lui Viviane la Avalon. Fără îndoială că este Raven, nu această femeie blondă care seamănă atât de mult cu mama mea, pe care o vedeam, iar și iar, în visele mele. Și cine știe dacă există pe fața pământului sau în Avalon o asemenea femeie sau e doar un vis tulbure cu mama? Nu îmi amintesc de nimeni care să-i semene măcar puțin în Casa Fecioarelor... Ar trebui să fiu acolo. Ar trebui să fiu alături de Viviane, iar eu am părăsit-o de bună voie.”

— Privește, o chemă Elaine de la fereastră. Vin deja călăreți și mai sunt trei zile întregi până la marele banchet al lui Arthur.

Cealaltă femeie din încăpere se înghesui lângă Elaine, privind în jos spre câmpul ce se întindea înaintea Camelotului. Erau deja ridicate acolo corturi și pavilioane. Elaine spuse:

— Văd stindardul tatălui meu. Vin călăreți, alături de fratele meu, Lamorak. E destul de mare acum ca să fie companionul lui Arthur. Mă întreb dacă Arthur îl va alege.

— Nu era destul de mare ca să lupte la Mount Badon, nu-i așa? întrebă Morgaine.

— Nu era, și cu toate acestea a luptat, așa cum a luptat fiecare flăcău suficient de mare ca să poată ține sabia în mână și chiar fiecare băiețandru, spuse Elaine cu mândrie.

— Atunci, nu mă îndoiesc că Arthur îl va primi în rândurile companionilor săi. Și o va face fie și numai ca să-i facă pe plac lui Pellinore, spuse Morgaine. Marea bătălie de la Mount Badon a fost purtată cu un an în urmă, în ziua de Rusalii, iar Arthur s-a jurat că va ține mereu această sărbătoare, ca pe o zi de mare petrecere; și tot de Rusalii își va primi toți vechii companioni, toți petiționarii și va face dreptate. Și toți regii vasali din regatele învecinate vor veni înaintea Marelui Rege pentru a-și reafirma devotamentul. Trebuie să mergi la regină, să o ajuți să se îmbrace, îi spuse apoi Morgaine lui Elaine. Și eu

trebuie să plec, am multe de făcut dacă va fi o mare sărbătoare în doar trei zile.

— Sir Cai se va ocupa de toate.

— Da, se va ocupa de hrana și de cazarea mulțimilor, spuse veselă Morgaine. Dar eu sunt cea care trebuie să aducă flori pentru sală, să se ocupe de lustruirea cupelor de argint și, cel mai probabil, tot eu va trebui să văd de prăjiturile cu migdale și de dulciuri; Guinevere va avea alte lucruri în minte.

Și, într-adevăr, Morgaine era bucuroasă că are atâtea de făcut pentru cele trei zile de sărbătoare, căci asta îi îndepărta gândurile de la spaima și teroarea visului. În aceste zile, ori de câte ori Avalonul răsărea în mintea ei, în vis, îl alunga cu disperare. Nu știa despre călătoria lui Kevin către miazănoapte, la Lothian. „Nu”, își spuse, „nu știu asta acum, a fost doar un vis.” Dar o dată, în acea zi, când se întâlni cu bătrânul Taliesin în curte, se înclină în fața lui, iar când el întinse mâna să o binecuvânteze, ea spuse timid:

— Părinte...

— Da, copilă dragă?...

„Acum zece ani”, gândi Morgaine, „m-aș fi supărat că Taliesin îmi vorbește mereu de parcă aș fi tot un copil de șapte ani care ar putea să-i sară în poală și să-l tragă de barbă.” Acum, inexplicabil, acest lucru o liniștea.

— Kevin, Lordul Merlin, este invitat aici de Rusalii?

— Păi, nu știu, copilă, spuse Taliesin cu un zâmbet blând. A călătorit spre miazănoapte, la Lothian. Dar știu că te iubește mult și se va întoarce la tine când va putea. Cred că nimic nu îl va putea ține departe de această curte, atâta timp cât ești tu aici, mică Morgaine!

„Știe oare toată lumea de la curte că am fost iubiți? Cu siguranță, am fost destul de discretă.” Ușor iritată, Morgaine spuse:

— Umblă o bârfă la curte că Merlin vine și pleacă după voia mea — și nu e deloc adevărat.

Taliesin zâmbi din nou și adăugă:

— Dragă copilă, să nu-ți fie niciodată rușine să iubești. Iar pentru Kevin, asta a însemnat totul, ca o făptură atât de blândă, de grațioasă și de frumoasă cum ești tu...

— Îți bați joc de mine, bunicule?

— De ce aș face-o, micuța mea? Ești fiica fiicei mele preaiubite și îmi ești dragă, după cum știi! Te consider cea mai frumoasă și mai dăruită de natură dintre femei. Iar Kevin, nu mă îndoiesc, te prețuiește și mai mult; și ești singura persoană de la curte, în afară de mine, și singura femeie din lume care îi poate vorbi despre muzică, pe limba lui. Dacă nu știi că, pentru Kevin, soarele răsare și apune acolo unde apari tu, atunci ești chiar singura de la curtea aceasta care nu știe. Meriți prea

bine să fii răsăritul de soare al zilelor și nopților lui. Lui Merlin al Britaniei nici măcar nu îi este interzis să se căsătorească, dacă alege s-o facă. Nu este de sânge regal, dar e nobil cu inima și într-o bună zi va fi mare druid, dacă nu îl părăsește curajul. Iar atunci când îți va cere mâna, nu cred că Arthur sau eu vom spune nu.

Morgaine își plecă fruntea și privi țintă în pământ. „Ah”, gândi ea, „ce bine s-ar potrivi lucrurile dacă aș ține și eu la Kevin așa cum ține el la mine. Îl prețuiesc, îmi e drag, îmi face plăcere chiar și să împart patul cu el, dar... o căsătorie? Nu, nu, nu, cu tot devotamentul lui.”

— Nu îmi stă mintea la măritiș, bunicule.

— Ei, bine, trebuie să faci după voia ta, copilă, spuse blând Taliesin. Ești doamnă și preteasă. Dar nu mai ești atât de tânără și, de vreme ce ai părăsit Avalonul... nu, nu îți reproșez, dar mă gândeam că poate ar fi bine dacă ai vrea să te căsătorești și să ai un cămin al tău. Nu vreau să te văd petrecându-ți restul zilelor fiind slujnica lui Guinevere. Cât despre Kevin, fără îndoială, va veni aici, dar nu poate să călărească la fel de iute ca alți bărbați. E bine că nu îl disprețuiești pentru infirmitatea trupului, dragă copilă!

După ce Taliesin plecă, Morgaine se îndreptă spre bucătărie, adâncită în gânduri. Ar fi vrut să-l iubească pe Kevin cu adevărat, așa cum credea Taliesin că îl iubește. „De ce sunt, oare, blestemată să am acest simțământ pentru Lancelot?” Se gândise la asta tot timpul cât pregătise apă înmiresmată de trandafiri, care urma să fie folosită de oaspeți pentru spălătul mâinilor și pentru aromarea dulciurilor. Ei, bine, când Kevin era aici, cel puțin nu avea nici un motiv să îl dorească pe Lancelot. Nu că i-ar fi folosit la ceva să îl dorească, gândi ea cu amărăciune. Dorința trebuie să vină din două părți, altfel este zadarnică. Hotărî că, atunci când Kevin se va întoarce la curte, îi va face o primire așa cum și-ar fi dorit el. „Fără îndoială, mi s-ar putea întâmpla ceva mai rău decât să îl iau de bărbat... Avalonul pentru mine e pierdut... Mă voi gândi la asta. Și, într-adevăr, până acum visul mi s-a adevărit: el e în Lothian... Și eu care credeam că m-a părăsit Viziunea!”

Kevin se întoarse în Camelot în ajun de Rusalii. Cât fu ziua de lungă, mulțimea veni în valuri spre Camelot, ca și când ar fi fost în același timp și târgul recoltei, și cel de primăvară. Urma să fie cel mai mare festival ținut vreodată în regiune.

Morgaine îl întâmpină pe Kevin cu un sărut și o îmbrățișare care au făcut ca ochii bardului să strălucească. Apoi îl conduse într-o cameră de oaspeți, îi luă mantia și încălțările cu care călătorise, și trimise un băiat să îl spele. Îi aduse panglici, ca să-și împodobească harpa.

— Ei, bine, Doamna Mea va fi splendidă, ca o regină, spuse Kevin, râzând. Nu îi porți pică singurului tău rival, Morgaine, iubita mea?

Nu o numise astfel niciodată până acum, iar ea se apropie și se lipi

de el, cuprinzându-i mijlocul cu brațul. Kevin spuse cald:

— Mi-ai lipsit — și îți odihni, pentru o clipă, fața pe pieptul ei.

— Și tu mi-ai lipsit, dragul meu, spuse ea, iar diseară, când toți vor merge la culcare, îți voi face dovada. De ce crezi că am aranjat ca tu să ai o cameră de oaspeți doar pentru tine, când până și cei mai de preț companioni ai lui Arthur sunt găzduiți câte patru într-o cameră sau chiar doi în același pat?

— Crezusem că ai făcut așa ca nimeni să nu fie nevoit să împartă camera cu mine, spuse el.

— Și așa va rămâne, de dragul demnității Avalonului, spuse Morgause, deși până și Taliesin împarte aceeași cameră cu un episcop.

— Nu îi împărtășesc gusturile, spuse Kevin. Aș prefera să fiu găzduit în grajd, cu ceilalți măgari!

— Aș aranja ca Merlin al Britaniei să fie găzduit într-o cameră doar pentru el, chiar dacă nu ar fi mai mare decât un staul pentru măgari, spuse Morgaine. Dar e destul de mare pentru tine și pentru Doamna Ta și... Morgaine zâmbi și privi țintă spre pat, adăugând: Și pentru mine, îndrăznesc să spun.

— Vei fi întotdeauna binevenită, și dacă Doamna Mea este geloasă, o voi întoarce cu fața la perete.

O sărută, strângând-o pentru o clipă la piept, cu toată puterea brațelor sale obosite. Apoi, dându-i drumul spuse:

— Am călătorit spre Avalon cu fiul tău. Este un flăcău bine făcut și deștept și are ceva din talentul tău la muzică.

— L-am visat noaptea trecută. Cred că, în visul meu, cânta la un fluier ca acela al lui Gawaine.

— Atunci, visul tău a fost adevărat, spuse Kevin. Îmi place mult și are Viziunea. Va primi învățătura unui druid, la Avalon.

— Și pe urmă?

— Pe urmă? Ah, draga mea, spuse Kevin, lucrurile trebuie să se întâmple de la sine. Dar nu mă îndoiesc că va deveni bard și va fi un om remarcabil de înțelept. Nu trebuie să te temi pentru el atâta timp cât e în Avalon. Îi atinse umerii cu blândețe. Are ochii tăi.

I-ar fi plăcut să întrebe mai multe, dar schimbă vorba.

— Ospățul nu va fi decât mâine, dar diseară cei mai buni prieteni și companioni ai lui Arthur sunt invitați la cină. Mâine, Gareth va fi făcut cavaler, iar Arthur, care ține la el ca la un frate, a hotărât să îl onoreze în cadrul unei petreceri de familie.

— Gareth e un om bun și un bun cavaler, spuse Kevin, și îl voi onora bucuros. Regina Morgause nu îmi place prea mult, dar fiii ei sunt oameni minunați și îi sunt lui Arthur prieteni buni.

Deși era o petrecere de familie, la masa lui Arthur, în ajun de Rusalii, erau invitate multe rude: Guinevere și verișoara ei, Elaine, tatăl lui

Elaine, regele Pellinore, fratele ei, Lamorak; Taliesin și Lancelot și trei dintre frații vitregi ai lui Lancelot — Balan, fiu al Doamnei Lacului, Bors și Lionel, care amândoi erau fiii lui Ban din Mica Britanie. Gareth era acolo și, ca de obicei, Gawaine stătea în spatele lui Arthur la masă. Arthur protestă când intrară în sală.

— Șezi aici, Gawaine, în seara aceasta, alături de noi. Ești ruda mea și rege în propriul tău regat, în Orkney, și nu îmi place că trebuie să stai, ca un servitor, în spatele meu.

Gawaine spuse direct:

— Sunt mândru să stau în picioare și să-l servesc pe stăpânul și regele meu, sire.

Arthur clătină din cap:

— Mă faci să mă simt ca unul dintre acei vechi cezari, se plânse el. Trebuie, oare, să fiu păzit zi și noapte, până și în propria mea sală de mese?

— Pentru demnitatea tronului tău, sire, ești chiar ca acei cezari și încă mai mult de atât, insistă Gawaine, iar Arthur răsă dezarmat.

— Nu pot refuza nimic companionilor mei.

— Așadar, i se adresează Kevin pe ton scăzut lui Morgaine, lângă care sedea, nu este vorba de mândrie sau aroganță, ci el dorește doar să facă pe plac companionilor săi...

— Cred că, într-adevăr, așa este, spuse Morgaine cu voce scăzută. Asta îi place cel mai mult, să stea în propria lui sală de mese și să se contemple pacea pe care a realizat-o. Orice greșeli ar fi făcut, lui Arthur îi place cu adevărat domnia ordinii și a legii.

Într-un târziu, Arthur făcu un semn tuturor, cerând liniște. Îl chemă pe tânărul Gareth la el:

— În noaptea asta, vei veghea în biserică, lângă armele tale, spuse el, iar dimineață, înainte de slujbă, acel cavaler pe care îl vei alege te va face companion. M-ai slujit cu devotament și onoare, așa tânăr cum ești. Dacă îți dorești, te voi face eu însumi cavaler, dar voi înțelege dacă vrei ca fratele tău să îți facă această onoare.

Gareth purta o tunică albă. Părul îi era ca o aureolă, conturându-i fața. Arăta aproape ca un copil, un copil înalt, de aproape doi metri, cu umeri ca ai unui taur. Pe obraz avea un puf moale, auriu, prea fin ca să fie bărbierit. Bâlbâindu-se puțin, în nerăbdarea sa, spuse:

— Măria Ta, te implor, nu vreau să vă supăr, nici pe tine, nici pe fratele meu, stăpân și domn al meu, dar, dacă ar voi, aș dori să mă facă Lancelot cavaler..

— Dacă Lancelot va accepta, eu nu am nimic împotriva.

Lui Morgaine îi veni în gând amintirea unui copilăș, jucându-se de-a Lancelot cu un mic cavaler din lemn, pe care ea i-l sculptase. „Câți

oameni", se întrebă ea, „au văzut un astfel de vis din copilărie devenind realitate?"

Lancelot spuse grav:

— Voi fi onorat, vere, iar chipul lui Gareth străluci, de parcă ar fi fost luminat de o torță.

Apoi Lancelot se întoarse spre Gawaine și spuse, cu protocolară curtoazie:

— Dar asta, dacă îmi acorzi permisiunea, vere. Ești pentru Gareth asemenea unui tată pentru feciorul său, iar eu nu vreau să uzurpez acest drept al tău.

Gawaine privi stânjenit de la unul la altul, iar Morgaine văzu cum Gareth își mușcă buza. Abia acum înțelegea, poate, că dorința lui putea fi văzută ca o ofensă adusă fratelui său, că regele îi oferise onoarea de a-l face el însuși cavaler, o onoare pe care o refuzase. Cât de copil fusese, în ciuda puterii și înălțimii sale și a îndemnării precoce la mînuitul armelor!

Gawaine spuse ursuz:

— De ce să îl fac eu cavaler, când Lancelot ar consimți să facă el asta?

Lancelot îi cuprinse, pe amândoi, cu brațele deschise:

— Mă onorați prea mult, amândoi. Bine, du-te, flăcăule, spuse el eliberându-l pe Gareth. Du-te la armele tale. Voi veni și voi veghea cu tine, după miezul nopții.

Gawaine îl privi pe băiat cum se îndepărtează, cu pasul lui mare și greoi, apoi spuse:

— Ar trebui să fii unul din vechii greci, așa cum era în povestea aceea de demult pe care o citeam când eram copii. Cum se numea oare? Ahile... cel care îl iubea pe Patrocle și nici nu se uita la frumoasele doamne de la curtea Troiei. Dumnezeu știe că fiecare flăcău de la curte te venerează ca pe un erou. Păcat că nu îți stă mîntea la moda grecească în dragoste!

Fața lui Lancelot se înroși ca para focului.

— Ești vărul meu, Gawaine, și îmi poți vorbi așa. Nu aș suferi asemenea vorbe de la nimeni altul, nici măcar în glumă.

Gawaine râse din nou, zgomotos:

— Da, o glumă — pentru unul care nu este devotat decât prea castei noastre regine...

— Îndrăznești?... începu Lancelot, întorcându-se spre Gawaine și strângându-i brațul cu putere, gata să i-l rupă.

Gawaine se zbătu, dar Lancelot, deși era scund, îi îndoii brațul la spate, mărâind de furie, ca un lup furios.

— Haide! Fără scandal în sala regelui!

Cai îi despărți cu greu, iar Morgaine spuse iute:

— Păi, Gawaine, atunci ce le vei spune tuturor acelor preoți care

propovăduiesc credința în Fecioara Maria, mai presus de toate cele lumești? Vrei să spui că toți nutresc o iubire carnală pentru Hristosul lor? Și, cu adevărat, am auzit că Domnul Iisus nu s-a căsătorit niciodată și chiar printre cei doisprezece aleși a fost unul care și-a culcat capul pe pieptul lui, la cina cea de taină.

Guinevere scoase, șocată, un țipăt:

— Taci, Morgaine! Ce blasfemie!

Lancelot îi dădu drumul lui Gawaine din strânsoare. Gawaine rămase pe loc, frecându-și vânătaia de pe braț, iar Arthur se întoarse, încruntat, spre ei:

— Sunteți ca niște copii, verii mei, cum vă certați și vă contraziceți. Trebuie să vă trimit în bucătărie, să vă bată Cai? Haideți, acum faceți pace! Eu nu am auzit gluma, dar, orice ar fi fost, Lance, nu poate fi chiar atât de grav!

Gawaine râse zgomotos:

— Am glumit, Lance, prea multe femei te doresc. Știu că nimic din cele ce am spus nu are vreo legătură cu realitatea.

Iar Lancelot dădu din umeri și zâmbi, ca o pasăre cu penele zburlite. Cai chicoti:

— Toți bărbații de la curte sunt invidioși pe chipul tău frumos, Lance. Își frecă apoi cicatricea care făcea să i se ridice colțurile gurii într-un rânjet și spuse: Dar, oare, asta nu ar putea fi la fel de bine o binecuvântare, vere?

Vorbele i se pierdură într-un hohot de râs, dar, mai târziu, pe când traversa curtea, Morgaine îl zări pe Lancelot plimbându-se de colo — colo, tulburat, cu penele încă ciufulite.

— Ce e, ce te frământă?

— Aș vrea să pot pleca de la curtea aceasta.

— Dar doamna nu te lasă să pleci.

— Nu voi vorbi despre regină nici măcar cu tine, spuse Lancelot sec.

De data asta, fu rândul lui Morgaine să îl privească:

— Nu sunt eu paznicul conștiinței tale, Lancelot. Dacă Arthur nu te muștră, cine sunt eu să îți spun vorbe de reproș?

— Nu înțelegi! replică dur Lancelot. Ea i-a fost dată lui Arthur ca un obiect cumpărat din piață, parte a unui negoț cu cai, fiindcă tatăl ei voia, ca parte a prețului său, să fie înrudit cu Marele Rege. Cu toate acestea, este prea loială ca să se plângă.

— Nu am spus nici o vorbă împotriva ei, Lancelot! îi reaminti Morgaine. Reproșurile ți le faci tu singur, nu le auzi de la mine.

„Aș putea să-l fac să mă dorească”, gândi ea, dar gândul acesta avea un gust amar. Mai jucase cândva acest joc și, dincolo de dorință, el se temuse de ea, așa cum se temea de Viviane însăși. Se temuse de ea până la urmă, din cauza acelei dorințe. Dacă ar fi din porunca regelui, ar

accepta, dar în curând ar ajunge la ură.

Reuși să o privească în față:

— M-ai blestemat și... crede-mă, sunt blestemat.

Dintr-odată, vechea ură și vechiul dispreț se topiră. El era așa cum era. Morgaine îi strânse mâna în palma ei.

— Vere, nu te frământa. Asta a fost cu mulți, mulți ani în urmă și nu cred că există vreun Zeu sau vreo Zeiță care ar pleca urechea la vorbele unei tinere mândre care se crede respinsă. Iar eu nu eram mai mult de atât.

Lancelot trase adânc aer în piept și începu iar să se plimbe de colo-colo.

— Puteam să-l omor pe Gawaine în seara asta. Mă bucur că ne-ai oprit, fie și cu blasfemia aia. Eu... eu a trebuit să am de-a face cu asta toată viața... Când eram copil, la curtea lui Ban, eram mai chipeș decât e Gareth acum, la fel la curtea Miciei Britanii și în destule alte locuri; un astfel de băiat trebuie să se păzească mai atent decât o fecioară. Dar nici un bărbat nu își dă seama și nu crede așa ceva, dacă nu îl afectează pe el. Toți se gândesc la asta ca la o glumă ușor vulgară, făcută pe seama altora, într-o vreme, așa priveam și eu lucrurile, apoi, când credeam că nu voi putea fi niciodată altfel...

Se lăsă o tăcere lungă, timp în care Lancelot fixă cu încăpățănare pietrele de pavaj din curte.

— Și astfel, am ajuns să mă avânt în experimente cu femei, orice femei, Dumnezeu să mă ierte, chiar și cu tine, care erai fiica vitregă a propriei mele mame și care ai jurat să-ți păstrezi fecioria în fața Zeiței. Dar puține au fost femeile care m-au putut stârni, până în clipa când am văzut-o pe ea.

Morgaine se bucură că el nu rostise numele lui Guinevere.

— Și, din acel moment, nu a mai fost o alta. Alături de ea, mă recunosc bărbat pe de-a-ntregul.

Morgaine spuse:

— Dar e soția lui Arthur...

— Doamne! Doamne! Lancelot se întoarse și izbi cu pumnul în zid. Crezi că nu mă tulbură? Arthur este prietenul meu. Dacă Guinevere ar fi fost căsătorită cu oricare alt bărbat de pe pământ, aș fi fugit de mult cu ea și aș fi fost la casa mea.

Morgaine văzu cum mușchii gâtului i se mișcă, în efortul de a înghiți.

— Nu știu ce se va alege de noi. Iar Arthur trebuie să aibă un moștenitor la tron. Soarta întregii Britanii este mai importantă decât iubirea noastră. Îi iubesc pe amândoi și sunt chinuit, Morgaine, chinuit!

Avea o privire sălbatică. Pentru o clipă, ei i se păru că ochii lui aveau o sclipire de nebunie. Chiar și după aceea, avea să se întrebe: „Aș fi putut spune sau face ceva, orice, în noaptea aceea?”

— Măine, spuse Lancelot, am să-i cer lui Arthur să mă trimită într-o bătălie lungă și grea. Să merg să ucid pentru totdeauna balaurul lui Pellinore, să cuceresc sălbaticile țărâmurii de la miazănoapte, ocupate de romani. Nu îmi pasă ce, Morgaine, orice, orice care să mă îndepărteze de aceste locuri.

Și, pentru o clipă, auzind în glasul lui o tristețe mai presus de lacrimi, îi veni să îl ia în brațe și să îl lege la piept, ca pe un copilăș.

— Cred că mai era puțin și îl omoram pe Gawaine în seara asta, dacă nu ne-ai fi oprit tu, spuse Lancelot. Deși el doar glumea, ar fi murit de oroare dacă ar fi știut... Apoi își întoarse privirea și, într-un târziu, adăugă șoptit: Nu știu dacă vorbele sale au fost adevărate. Ar trebui să o iau pe Guinevere, să fugim împreună de aici, până ce nu ajunge scandalul la toate curțile regale din lume. Până când nu află toți că o iubesc pe soția regelui meu, și, totuși... totuși Arthur este cel pe care nu îl pot părăsi. Nu știu cum, dar parcă o iubesc pe ea numai pentru că, astfel, am ajuns mai aproape de el.

Morgaine întinse mâna să îl oprească. Erau lucruri pe care nu suporta să le știe. Dar Lancelot nici nu observă măcar.

— Nu, nu, trebuie să spun cuiva, altfel voi muri. Morgaine, știi cum am ajuns să mint, pentru întâia dată, în legătură cu regina? O iubeam de mult timp, din prima clipă când am văzut-o, la Avalon, dar pe atunci credeam că voi duce cu mine în mormânt această pasiune neconsumată. Arthur era prietenul meu și nu aveam să îl trădez. Iar ea, ea... Să nu îți imaginezi că a încercat vreodată să mă atragă! Însă... a fost voința lui Arthur, spuse el. S-a petrecut de Beltane...

Și Lancelot îi povesti, în timp ce Morgaine asculta încrămențită, gândind doar: „Deci în felul acesta funcționaseră farmecele... Aș fi preferat ca Zeița să mă umple de lepră înainte ca farmecele mele să ajungă la Guinevere.”

— Dar tu nu știi totul, șopti Lancelot. Când m-am culcat cu ea... niciodată nu avusesem parte de ceva atât de... de... Lancelot înghiți și socoti cum să spună în cuvinte ceea ce Morgaine nu suporta să audă. Eu... I-am atins pe Arthur, I-am atins pe el. O iubesc pe ea, Doamne, pe ea o iubesc, nu mă înțelege greșit, dar, dacă nu ar fi fost soția lui Arthur, dacă nu ar fi fost... cred că nici ea...

Se sufocă și nu putu să își termine fraza, în timp ce Morgaine, îngrozită de cele auzite, rămase neclintită, fără grai. Fusesse asta, oare, răzbunarea Zeiței, ca ea, care îl iubise fără speranță pe acest bărbat, să ajungă confidenta lui și a femeii pe care el o iubea, ca ea să fie depozitara tuturor spaimelor secrete pe care Lancelot nu le putea împărtăși altcuiva, a patimilor de nepătruns ale sufletului său?

— Lancelot, nu ar trebui să-mi spui lucrurile astea. Nu mie. Spune-le unui bărbat... lui Taliesin... unui preot...

— Ce poate înțelege un preot din toate astea? Întrebă el cu disperare. Cred că nici un bărbat nu a simțit vreodată așa — Dumnezeu mi-e martor, aud destule despre dorințele bărbaților, ei nu vorbesc decât despre asta și, din când în când, câte unul dezvăluie câte o dorință ciudată, dar niciodată, nici o singură dată ceva atât de ciudat și de rău ca asta. Sunt blestemat! Aceasta este pedeapsa pentru că am râvnit la soția regelui meu. Sunt pedepsit să fiu înlănțuit în această legătură îngrozitoare... Dacă ar ști, Arthur însuși m-ar urî și m-ar disprețui. Știe că o iubesc pe Guinevere, dar asta nu ar putea ierta nici chiar el. Iar Guinevere, cine știe dacă, până la urmă, nu m-ar urî și nu m-ar disprețui și ea...

Vocea i stinse. Morgaine putu doar să rostească vorbele pe care le învățase la Avalon:

— Zeița înțelege ce e în sufletele bărbaților. Ea îți va aduce alinare.

— Dar asta înseamnă jignire pentru Zeiță, șopti Lancelot, înmărmurit de groază. Și ce se alege de bărbatul care vede aceeași Zeiță și pe chipul mamei care l-a născut?... Nu îmi pot întoarce fața către ea... Sunt aproape ispitit să mă arunc la picioarele lui Hristos! Preoții Lui spun că El poate ierta orice păcat, oricât de blestemat, căci le-a spus vorbe de iertare și celor care l-au crucificat....

Morgaine răspunse tăios că nu văzuse niciodată vreun semn că acești preoți ar fi atât de blânzi și milostivi cu păcătoșii.

— Da, fără îndoială, ai dreptate, spuse Lancelot, privind înnegurat pietrele de pavaj. Nu există nicăieri ajutor, până ce nu voi fi răpus în luptă sau până ce nu părăsesc aceste meleaguri, pentru a mă arunca în calea unui balaur. Lovi cu piciorul într-un smoc de iarbă ce creștea printre pietre. Și, fără îndoială, păcatul, binele și răul sunt toate minciuni pe care le spun preoții, iar adevăr e doar faptul că noi creștem, murim și ne uscăm, ca iarba de aici. Ei, bine, mă voi duce să veghez alături de Gareth, cum i-am promis.... Cel puțin el mă iubește cu toată inocența, ca un frate mai mic sau ca un fiu. Dacă aș crede măcar o vorbă din ceea ce spun preoții, ar trebui să mă tem să îngenunchez, așa blestemat cum sunt, în fața aceluia altar. Și totuși, cât mi-aș dori să existe un astfel de Zeu, care să mă ierte și să mă facă să mă simt iertat...

Se întoarse să plece, dar Morgaine apucă mâneca brodată a hainei de sărbătoare cu care el era înveșmântat:

— Ce înseamnă asta? Ce sunt aceste vorbe despre veghea în biserică? Nu aveam știință că acești companioni ai lui Arthur au devenit atât de pioși.

— Arthur se gândește adesea la încoronarea lui de pe Insula Dragonului, zise Lancelot, iar o dată a spus că romanii, cu zeli lor mulți, și vechile neamuri păgâne aveau ceva de care e nevoie în viață: atunci când oamenii preiau o misiune importantă, trebuie să o facă rugându-

se și purtând în gând semnificația adâncă și sfințenia acesteia. Și așa a vorbit cu preoții, iar aceștia au făcut un astfel de ritual ca atunci când un nou companion, necălit în luptă — unde ar fi fost pus la încercare prin chiar confruntarea cu moartea — când un om neînsângerat, așadar, urmează să se alăture companionilor, el este supus unei probe speciale: trebuie să se roage și să vegheze toată noaptea, lângă armele sale, iar dimineața își mărturisește toate păcatele, pentru a fi izbăvit și apoi făcut cavaler.

— Păi, atunci e ca un fel de inițiere în Mistere, din partea preotului. Dar el nu e un făcător de Mistere, nu are dreptul să inițieze și să facă toate astea în numele zeului lor, Hristos. Și chiar vor afla Misterele?

Lancelot răspunse, apărându-se:

— S-a consultat cu Taliesin, iar el a fost de acord.

Morgaine se sperie că unul din cei mai înalți druizi ar compromite astfel Misterele. Totuși, fusese o vreme, cel puțin așa spunea Taliesin, când creștini, păgâni și druizi deopotrivă se rugau împreună.

— Important e ceea ce se petrece în sufletul omului, spuse Lancelot, nu dacă este creștin, păgân sau druid. Dacă Gareth se întâlnește cu misterul în inima sa și asta îi face sufletul mai bun, are oare vreo importanță dacă aceasta vine de la Zeiță, de la Hristos sau de la Cel al Cărui Nume druzii nu îl rostesc, ori de la însăși Zeița dinlăuntrul său?

— Vorbești ca Taliesin însuși! spuse acru Morgaine.

— Da, cunosc cuvintele. Aș dori ca Zeul — orice Zeu — să mă ajute să pot găsi o parte în inima mea care să le creadă, sau să-mi aflu o asemenea alinare.

Morgaine reuși să spună doar atât:

— Aș vrea să poți, vere. Mă voi ruga pentru tine.

— Dar cui te vei ruga? întrebă Lancelot și se îndepărtă, lăsând-o pe Morgaine grav tulburată.

Nu se făcuse încă miezul nopții. Morgaine putu zări luminile în biserică: Gareth — și acum Lancelot — stăteau de veghe. Clătină din cap, la amintirea nopții când ea însăși a stat de veghe, și își duse automat mâna într-o parte, ca să simtă atingerea cuțitașului în formă de semilună ce nu mai atârna acolo de mulți ani. „Chiar eu l-am aruncat. Cine sunt eu să vorbesc de profanarea Misterelor?”

Pe urmă aerul se învioră dintr-odată și se învârti în fața ei ca un vârtej. Simți că îi vine să se prăbușească acolo unde era, căci Viviane stătea în fața ei, în bătaia lunii. Era mai bătrână și mai scundă. Ochii îi erau asemeni unor imenși cărbuni aprinși, așezați sub sprâncenele drepte, cu părul acum aproape în întregime alb. O privi pe Morgaine, cu milă și tandrețe, parcă.

— Mamă, se bâlbâi ea, fără să știe dacă îi vorbește lui Viviane sau Zeiței. Apoi imaginea se undui, iar Morgaine știu că Viviane nu se afla

acolo; era doar un Mesaj, nimic mai mult.

— De ce ai venit? Ce vrei de la mine? șopti Morgaine, îngenunchind și simțind foșnetul veșmintelor lui Viviane, în bătaia vântului de seară.

Pe frunte avea o coroană împletită din nuiiele, ce semăna cu coroana reginei din țara zânelor. Arătarea întinse mâna, iar Morgaine simți pe frunte arsura semilunii palide. Paznicul de noapte străbătu curtea, cu lumina felinarului pâlpâind. Morgaine îngenunchease, privind în gol. Se ridică iute în picioare, înainte ca omul să o poată vedea.

Își pierduse, dintr-odată, orice dorință de a merge în patul lui Kevin. Trebuie că o aștepta, dar dacă ea nu s-ar duce, el nu s-ar gândi să-i reproșeze asta vreodată. Se furișă în liniște prin coridoarele ce duceau spre camera în care dormeau slujnicele nemăritate ale lui Guinevere și apoi în patul pe care îl împărțea cu Elaine. „Credeam Viziunea dispărută pe vecie pentru mine. Cu toate acestea, Viviane a venit la mine și mi-a întins mâna. Să fie, oare, un semn că Avalonul are nevoie de mine? Sau înseamnă că, asemeni lui Lancelot, înnebunesc?”

3

Când Morgaine se trezi, tot castelul forfotea deja în zgomotul și agitația unei sărbători. Rusaliile. În curte fluturau stindarde, oamenii intrau și ieșeau pe porți, servitorii pregăteau arenele pentru jocuri, în tot locul răsăreau pavilioane, asemeni unor flori frumoase și ciudate. Nu era timp pentru vise și viziuni. Guinevere trimisese după ea să îi aranjeze părul — nici o femeie din întreg Camelotul nu avea mâini atât de îndemânatică ca Morgaine — iar ea îi promisese reginei că, în dimineața aceasta, îi va face acea împletitură specială, în patru cozi, pe care și-o făcea și ea doar la marile sărbători. În vreme ce pieptăna și împărțea părul moale și mătăsos al lui Guinevere pentru a fi împletit, Morgaine aruncă o privire într-o parte, spre patul din care cumnata ei se ridicase. Arthur fusese deja îmbrăcat de servitorii săi și ieșise. Pajii și șambelanii întindeau cuverturile și luau așternuturile murdare pentru a le duce la curățat, arătându-i lui Guinevere altele curate, pentru a-și da acordul.

Morgaine gândi: „Au împărțit patul, toți trei, Lancelot, Guinevere și Arthur.”

Nu, un asemenea lucru nu era cu totul necunoscut; își amintea ceva din țara zânelor, ceva ce nu îi venea limpede în minte acum. Lancelot era chinuit și nu își putea da seama cum privea Arthur toate acestea. În timp ce mâinile ei mici și agile se plimbau prin părul lui Guinevere, se întrebă ce simțea cumnata ei. Dintr-odată, mintea îi fu inundată de

imagini erotice. Amintiri ale acelei zile de pe Insula Dragonului când Arthur, trezindu-se, o luase în brațe, amintiri ale nopții când se culcase în brațele lui Lancelot, pe câmp. Își coborî privirea și continuă să împletească părul frumos.

— Strângi prea tare, se plânse Guinevere, iar Morgaine replică sec:

— Iartă-mă.

Și își forță mâinile să se relaxeze. Pe atunci, Arthur era doar un bălețandru, iar ea doar o copilă. Lancelot... oare îi dăruise lui Guinevere ceea ce așteptase de la ea, sau regina a fost mulțumită cu acele mângâieri copilărești? Oricât s-ar fi străduit, Morgaine nu își putea lua gândul de la acele imagini insuportabile care o bântuiau, dar continuă, cu calm, cu fața împietrită ca o mască, să împletească părul lui Guinevere.

— Așa, asta o să țină. Dă-mi agrafa de argint, spuse ea, prinzând cozile împletite.

Guinevere se examinează, încântată, în oglinda de aramă — una dintre comorile sale.

— E minunat, soră dragă. Îți mulțumesc mult, spuse ea, întorcându-se și îmbrățișând-o cu putere pe Morgaine, care se sufocă în brațele sale.

— Nu îmi datorezi mulțumiri. E mai ușor să aranjez părul altcuiva decât pe al meu, spuse ea. Stai, agrafa aceea alunecă — și o prinse din nou.

Guinevere, frumoasă, strălucea, iar Morgaine o cuprinse în brațe, apropiindu-și obrazul, pentru o clipă, de cel al reginei. Părea destul, pentru o clipă, să atingă acea frumusețe, de parcă o parte din ea ar fi putut s-o pătrundă și să-i transmită ceva din acea strălucire și dragălală. Apoi își aminti din nou ceea ce îi spusese Lancelot și se gândi: „Nu sunt mai bună decât ea. Și eu nutresc tot felul de dorințe ciudate și, cine sunt eu să le iau în derădere pe ale altcuiva?”

O invidia pe regină, cum râdea fericită, în timp ce o îndruma pe Elaine să caute în scrinul ei cupe pentru premiile învingătorilor de la jocuri. Guinevere era simplă și deschisă, nu fusese niciodată chinuită de gânduri negre; suferințele ei erau simple, durerile și necazurile oricărei femei. Se temea pentru viața soțului ei și își jelea pântecul stérp, căci, în ciuda tuturor farmecelor, nu fusese nici un semn de sarcină. Dacă un bărbat nu poate să o lase însărcinată, probabil că nu pot nici doi, se gândi Morgaine, cu răutate.

Guinevere zâmbea.

— Coborâm? Nu am salutat oaspeții — regele Uriens a sosit din Țara Galilor de Miazănoapte, cu fiul lui cel mare. Cum ți-ar plăcea să fii regină de Țara Galilor, Morgaine? Am auzit că Uriens îi va cere regelui o soție.

Morgaine râse.

— Crezi că i-aș fi o regină bună fiindcă probabil nu i-aș putea dăruia un fiu care să concureze cu pretențiile la tron ale lui Avalloch?

— E adevărat că ești prea bătrână ca să ai un copil, spuse Guinevere, totuși eu încă am speranța că îi voi putea dăruia stăpânului și regelui meu un urmaș.

Guinevere nu știa că Morgaine avea un copil și nu trebuia să afle niciodată. Și totuși, asta o săcâia.

„Arthur ar trebui să știe că are un fiu. Se învinovățește că nu îi poate dăruia copii lui Guinevere... Pentru liniștea sa sufletească, ar trebui să știe. Și dacă se va întâmpla ca Guinevere să nu aibă niciodată copii, cel puțin regele are un fiu. Nu e nevoie să știe nimeni că este al propriei sale surori. Iar în venele lui Gwydion curge sângele stirpei regale a Avalonului. Și este destul de mare acum să fie trimis în Avalon și să devină druid. Adevărat, ar fi trebuit să merg să-i privesc fața, cu mult înainte.”

— Ascultați, spuse Elaine, suflă trompetele în curte, a sosit cineva important și trebuie să ne grăbim. Vor face o slujbă în biserică în dimineața asta.

— Iar Gareth urmează să fie făcut cavaler, spuse Guinevere. Păcat că Lot nu a trăit să-și vadă cel mai tânăr fiu devenit cavaler...

Morgaine dădu din umeri:

— Nu îi prea plăcea compania lui Arthur, și nici Arthur nu se bucura de a lui.

„Așadar”, gândi ea, „protejatul lui Lancelot va fi făcut companion.” Apoi își aminti ce îi spusese Lancelot despre paza și veghea rituală — simulacrul Misterelor. „Este sarcina mea să îi vorbesc lui Arthur despre datoria lui față de Avalon? Purtase imaginea Fecioarei în bătălie, la Mount Badon, lăsase deoparte stindardul dragonului, iar acum transmisese unul dintre cele mai mari Mistere preoților creștini. Voi căuta sfatul lui Taliesin...”

— Trebuie să coborâm, spuse Guinevere și își strânse punguțele la brâu, prinzându-și cheile la corset.

Era frumoasă și impunătoare, cu coafura împletită, în rochia de culoarea șofranului. Elaine purta o rochie verde, iar Morgaine, rochia ei roșie. Coborâra scările, alăturându-se celorlalți, în fața bisericii. Gawaine o salută pe Morgaine, spunând:

— Verișoară — și se înclină în fața reginei.

Alături de el, zări un chip cunoscut și se încruntă puțin, încercând să își amintească unde-l mai văzuse pe acel cavaler înalt, vânjos, bărbos, aproape la fel de blond ca un saxon sau un normand. Apoi își aminti: era Balin, fratele vitreg al lui Balan. Se înclină spre el, cu răceală. Era un nebun, prost și îngust la minte, dar chiar și așa, fusese legat prin

legăturile sacre ale rudeniei de Viviane, care îi era cea mai apropiată și dragă rudă.

— Te salut, Balin.

La început, el făcu o mutră acră, dar își aminti buna cuviință. Purta o tunică ponosită și zdrențuită, era limpede că făcuse o lungă călătorie și nu avusese încă timp să se schimbe.

— Mergi la slujbă, doamnă Morgaine? Ai renunțat la prietenii din Avalon, ai părăsit acel loc blestemat și l-ai acceptat pe Domnul și Mântuitorul nostru Hristos, doamnă?

Morgaine găsi că întrebarea e o jignire, dar nu răspunse nimic. Cu un zâmbet prudent, spuse:

— Merg la slujbă să văd cum este făcut cavaler vărul nostru, Gareth.

Așa cum sperase, replica ei schimbă sensul discuției. Balin adăugă:

— Pe fratele cel mic al lui Gawaine, Balan și cu mine îl cunoaștem mai puțin decât pe ceilalți. Îmi vine greu să mă gândesc la el ca la un bărbat... în mintea mea este mereu flăcăiașul care a speriat caii la nunta lui Arthur și din cauza căruia Galahad era să fie omorât.

Morgaine își aminti că acela era numele adevărat al lui Lancelot — fără îndoială, piosul Balin era prea mândru ca să folosească altul.

Balin se înclină și intră în biserică. Morgaine, urmând-o pe Guinevere, îl privi, încruntându-se. Pe chipul lui se vedea lumina fanatismului și Morgaine fu mulțumită că Viviane nu era aici, deși ambii ei fii, Lancelot și Balan, erau prezenți, iar ei ar putea, cu siguranță, să preîntâmpine orice probleme reale.

Biserica fusese împodobită cu flori, iar oamenii, în veșmintele lor strălucitoare de sărbătoare, arătau și ei ca o mulțime de flori. Gareth era îmbrăcat cu o robă albă din pânză de in, iar Lancelot, în roșu aprins, ingenuncheat lângă el, frumos și grav. Lumina și întunericul, gândi Morgaine, alb și roșu aprins... Iar pe urmă îi veni în minte o altă comparație: Gareth, fericit și inocent, bucuros la această mascaradă, iar Lancelot, trist și tulburat. Totuși, cum stătea acolo în genunchi, ascultând preotul citind despre Rusalii, părea calm și cu totul altfel decât bărbatul tulburat care își revărsase sufletul în fața ei.

— Și când a sosit ziua Cincizecimii, erau toți împreună în același loc. Și din cer, fără de veste, s-a făcut un vuiet ca de suflare de vânt ce vine repede, și a umplut toată casa unde ședea ei. Și li s-au arătat, împărțite, limbi ca de foc și au șezut pe fiecare dintre ei. Și s-au umplut toți de Duhul Sfânt și au început să vorbească în alte limbi, precum le dădea lor Duhul a grăi. Și erau în Ierusalim locuitori iudei, bărbați cucernici, din toate neamurile care sunt sub cer. Și iscându-se vuietul acela, s-a adunat mulțimea și s-a tulburat, căci fiecare îi auzea pe ei vorbind în limba sa. Și erau uimiți toți și se minunau zicând: Iată, nu sunt aceștia care vorbesc toți galileeni? Și cum auzim noi fiecare limba

noastră, în care ne-am născut? Părți și mezi și elamiți și cei ce locuiesc în Mesopotamia, în Iudeea și în Capadocia, în Pont și în Asia, în Frigia și în Pamfilia, în Egipt și în părțile Libiei cea de lângă Cirene, și romani în treacăt, iudei, Cretani și arabi, îi auzim pe ei vorbind în limbile noastre despre faptele minunate ale lui Dumnezeu! Și toți erau uimiți și nu se dumireau, zicând unul către altul: Ce va să fie aceasta? Iar alții, batjocorindu-i, ziceau că sunt plini de must. Și stând Petru cu cei unsprezece, a ridicat glasul și le-a vorbit: Bărbați iudei, și toți care locuiți în Ierusalim, aceasta să vă fie cunoscută și luați aminte la cuvintele mele; ci aceasta este ce s-a spus prin proorocul Ioil: „Iar în zilele din urmă, zice Domnul, voi turna din Duhul Meu peste tot trupul și fiii voștri și fiicele voastre vor prooroci și cei mai tineri ai voștri vor vedea vedenii și bătrânii voștri vise vor visa.”

Morgaine, îngenunchind în liniște la locul ei, se gândi: „Păi, Viziunea se pogorâse asupra lor, dar ei nu au înțeles-o. Nici nu au căutat s-o înțeleagă; lor le dovedise doar că Zeul lor era mai mare decât alți Zei. Acum preotul vorbea despre sfârșitul lumii, cum Dumnezeu își va revărsa darurile de viziune și profeție, dar se întreba dacă vreunul dintre acești creștini știa cât de banale sunt, în definitiv, toate acele daruri. Oricine putea stăpâni aceste puteri, după ce demonstra că știe să le folosească așa cum trebuie. Dar asta nu însemna să încerci să uimești oamenii obișnuiți cu miracole prostestii! Druizii își foloseau puterile pentru a face bine în particular, nu pentru a aduna mulțimile!

Când credincioșii se apropiară de altar pentru solemnitatea împărtășirii cu pâine și vin, Morgaine dădu din cap și făcu un pas înapoi, deși Guinevere încercase să o conducă înainte. Nu era creștină și nu se va prefăce.

După aceea, afară din biserică, urmări ceremonia în cadrul căreia Lancelot scoase sabia și îl atinse pe Gareth cu ea, rostind solemn și răspicat, cu vocea lui puternică și melodioasă:

— Ridică-te, Gareth, companion al lui Arthur și acum frate al tuturor celor prezenți și al fiecărui cavaler de aici. Nu uita să-ți aperi regele și să trăiești în pace cu toți cavalerii lui Arthur și cu toți oamenii pașnici de pretutindeni. Dar amintește-ți mereu să duci război împotriva răului și să-i aperi pe cei ce au nevoie de apărare.

Morgaine își aminti cum Arthur primise sabia Excalibur din mâinile Doamnei. Îi aruncă o privire și se întrebă dacă și el își amintise și dacă instituisese acest legământ solemn și acest ceremonial pentru ca tinerii deveniți cavaleri să-și poată aminti de un asemenea ritual. Poate că acesta nu era, până la urmă, un simulacru al sfintelor Mistere, ci o încercare a lui Arthur de a le păstra cât mai bine... Dar de ce trebuia să aibă loc la biserică? Va veni o zi când le va refuza acest privilegiu celor ce nu făcuseră legământul creștin? În timpul slujbei, Gareth și vărul și

susținătorul lui, Lancelot, fuseseră primii care primiseră sfânta împărtășanie, chiar înaintea regelui! Lancelot nu avea nici un drept să facă asta, nu era calificat să confere Misterele nimănui. Era aceasta o profanare, sau o încercare sinceră de a aduce Misterele în inimile și sufletele tuturor celor de la curte? Morgaine nu știa.

După serviciul divin, era o pauză înainte de jocuri. Morgaine îl felicită pe Gareth și îi dădu darul său, o frumoasă centură de piele vopsită, la care putea să-și poarte sabia și pumnalul. El se aplecă și o sărută.

— Ah, ai crescut, micuțele — mă întreb dacă mama ta te-ar recunoaște!

— Tuturor ni se întâmplă, verișoară dragă, spuse Gareth zâmbind, mă îndoiesc că tu ți-ai recunoaște propriul fiu!

Apoi fu înconjurat de ceilalți cavaleri, care se îmbrânceau și se îmbulzeau să-l felicite. Arthur bătu din palme și i se adresă într-un fel care îi făcu pielea frumoasă să strălucească. Morgaine văzu că Guinevere o fixa cu privirea.

— Ce a spus Gareth despre fiul tău, Morgaine?

Morgaine răspunse răstit:

— Dacă nu ți-am spus niciodată, dragă cumnată, a fost pentru că ți-am respectat religia. Am adus pe lume un fiu, pentru Zeiță, în riturile de la Beltane. Este crescut la curtea lui Lot, nu l-am văzut de când a fost înțârcat. Ești mulțumită, sau îmi vei răspândi secretul peste tot?

— Nu, spuse Guinevere, pălind. Ce tristețe pentru tine să fii despărțită de pruncul tău! Îmi pare rău, Morgaine, și nu îi voi spune nici măcar lui Arthur. Și el este creștin și ar fi șocat.

„Nici nu știi cât ar fi de șocat”, gândi Morgaine. Inima îi bătea cu putere. Putea, oare, să aibă încredere în Guinevere? Erau deja prea mulți care știau!

Trompeta dădu semnalul de începere a jocurilor. Arthur fusese de acord să nu intre în arenă, căci nimeni nu dorea să-și atace regele, dar una dintre taberele bătăliei urma să fie condusă de Lancelot, în calitate de campion al regelui, iar cealaltă îi căzu la sorți lui Uriens din Țara Galilor de Miazănoapte, un om inimos, bine trecut de vârsta de mijloc, dar încă puternic și musculos. Alături de el era cel de-al doilea născut al său, Accolon. Morgaine observă că, în timp ce Accolon își trăgea mânușile, i se văzură încheieturile; în jurul lor se încolăceau șerpi albaștri, tatuați. Era un inițiat al Insulei Dragonului!

Guinevere glumise, desigur, despre căsătoria lui Morgaine cu Uriens. Dar Accolon... iată un bărbat potrivit; cu excepția, poate, a lui Lancelot, care era cel mai frumos bărbat de pe câmpul de luptă. Morgaine se surprinse admirându-i priceperea la mănuitul armelor. Agil și bine făcut, se mișca cu ușurința firească a unui bărbat pentru

care asemenea exerciții vin de la sine, care mânua armele din copilărie. Mai devreme sau mai târziu, Arthur va voi să o dea în căsătorie. Dacă i-o va oferi lui Accolon, ar spune nu?

După un timp, gândurile începură să-i rătăcească. Majoritatea femeilor își pierduseră de mult interesul și pălăvrăgeau despre sărbători și despre minunății de care auziseră, altele jucau zaruri în locurile lor retrase. Câteva priveau cu interes, căci pariaseră pe panglici, ace sau monede pe soții, frații sau iubiții lor.

— Nu prea merită să pariezi, spuse una nemulțumită, căci știm cu toții că Lancelot va fi eroul zilei. Întotdeauna este așa.

— Vrei să spui că el câștigă pe nedrept? întrebă Elaine, într-o izbucnire de ciudă.

Iar necunoscuta răspunse:

— Nici vorbă. Dar la aceste jocuri ar trebui să stea pe margine, de vreme ce nimeni nu se poate pune cu el.

Morgaine râse:

— L-am văzut acolo pe tânărul Gareth, fratele lui Gawaine, întorcându-l cu fundu-n sus în noroi, și și-a căpătat porția și el. Dar, dacă vrei să faci haz, atunci voi paria pe o panglică de mătase purpurie că Accolon câștigă un premiu, chiar în fața lui Lancelot.

S-a făcut, spuse femeia, iar Morgaine se ridică în scaun.

— Nu îmi face nici o plăcere să văd bărbați rănindu-se reciproc de dragul distracției. Am avut parte de destule lupte, ca să fiu sătulă și de sunetul lor.

Îi ceru încuviințarea lui Guinevere.

— Soră, mă pot întoarce în sală, ca să văd dacă totul e în bună ordine pentru ospaț?

Guinevere încuviință, iar Morgaine se furișă prin spatele tribunelor și își văzu de drum către curtea principală. Porțile mari erau deschise și păzite doar de câțiva dintre cei care nu doriseră să ia parte la jocuri.

Morgaine se îndreptă spre castel și nu știu niciodată ce intuiție o făcu să se întoarcă spre porți sau de ce rămase să privească o pereche de călăreți care soseau cu întârziere pentru primele festivități. Dar, pe măsură ce se apropiau, începură să o treacă fiorii unei presimțiri și apoi o luă la fugă, în timp ce ei treceau porțile.

— Viviane, mai putu să strige, iar apoi se opri, de teamă să nu se arunce în brațele mamei sale.

În schimb, îngenunche pe pământul plin de praf și își plecă creștetul. Vocea catifelată, familiară, neschimbată, exact așa cum o auzise în vise, spuse cu blândețe:

— Morgaine, draga mea copilă, ești chiar tu! Cât am tânjit să te întâlnesc în toți acești ani! Vino, vino, draga mea, nu trebuie să îngenunchezi în fața mea.

Morgaine își înălță fața, dar tremura prea tare ca să se poată ridica. Viviane, cu fața învăluită în voaluri gri, se aplecă asupra ei, întinse o mână, iar Morgaine i-o sărută. Pe urmă, Viviane o trase aproape, într-o îmbrățișare.

— Draga mea, a trecut atât de mult, spuse ea, iar Morgaine se luptă neajutorată să nu plângă. Am fost atât de neliniștită pentru tine, continuă Viviane ținând strâns mâna fiicei ei, în timp ce păseau spre intrare. Din când în când, te văd puțin, în eleșteu, dar sunt bătrână, nu pot folosi decât arareori Viziunea. Dar știam că trăiești, că nu ai murit la naștere, că ești nu departe, peste mări... îmi doream să-ți privesc chipul, micuța mea.

Vocea îi era atât de dulce de parcă între ele nu ar fi existat nici un fel de ceartă, iar Morgaine fu inundată de vechea afecțiune.

— Toți cei de la curte sunt la jocuri. Fiul cel mic al lui Morgause a fost făcut cavaler și companion în dimineața aceasta, spuse ea. Trebuie că am știut că vii...

Și atunci își aminti momentul Viziunii din noaptea trecută. Cu adevărat, știuse.

— De ce ai venit aici, mamă?

— Credeam că ai auzit cum a trădat Arthur Avalonul, spuse Viviane. Kevin a vorbit cu el în numele meu, dar zadarnic. Așa că am venit să stau eu însămi aici, în fața tronului său, și să cer dreptate. În numele lui Arthur, regii mai mici interzic vechiul cult, crângurile sacre au fost despuiate, chiar și pe pământurile unde regina lui Arthur domnește ca moștenitoare, iar Arthur nu a făcut nimic...

— Guinevere este prea pioasă, șopti Morgaine și simți cruzimea disprețuitoare a buzelor sale; „atât de pioasă încât să-l ia în patul său pe vărul și campionul soțului ei, cu binecuvântarea regelui, pios și el!”

Dar o preoteasă a Avalonului nu răspândea secrete de budoar, dacă îi erau încredințate. Viviane părea că i-a citit gândurile, căci spuse:

— Nu, Morgaine, dar s-ar putea să vină vremea când un secret mi-ar putea folosi ca armă pentru a-l obliga pe Arthur să-și respecte legământul. Am, într-adevăr, o armă împotriva lui deși, pentru binele tău, copilă, nu o voi folosi în fața acestei curți. Spune-mi — și privi împrejur — nu, nu aici. Du-mă unde putem sta de vorbă în taină. Și lasă-mă să mă aranjez și să mă îmbrac cum se cuvine pentru a mă înfățișa înaintea lui Arthur la această mare sărbătoare.

Morgaine o duse în camera pe care o împărțea cu doamnele lui Guinevere, care erau toate la jocuri. Servitorii erau plecați și ei, așa că îi aduse chiar ea apă lui Viviane pentru spălat și vin de băut și o ajută să-și schimbe îmbrăcămintea plină de praf.

— M-am întâlnit cu fiul tău în Lothian, spuse Viviane.

— Mi-a spus Kevin.

Vechea durere îi strânse inima. Așadar, Viviane primise până la urmă ceea ce voia de la ea: un fiu din două linii regale, pentru Avalon.

— Îl vei face druid, pentru Avalon?

— E prea curând să știm ce plămădeală are în el, spuse Viviane. Am teamă că prea mult a fost lăsat în grija lui Morgause. Dar, oricum ar fi, trebuie crescut în Avalon, loial Zeilor, încât, dacă Arthur își trădează jurământul, s-ar putea să îi amintim că există un fiu din sângele Pendragonului, care îi poate lua locul. Nu vom accepta un rege devenit apostat și tiran, care vără pe gât poporului acel zeu al sclaviei, păcatului și rușinii! L-am înscăunat pe tronul lui Uther, putem să-l dăm jos, dacă trebuie, și cu atât mai curând cu cât există un altul, din stirpea regală a Avalonului, un fiu al Zeiței, care poate să îi ia locul. Arthur e un rege bun, aș șovăi să fac asemenea amenințări, dar dacă trebuie, o voi face. Porunca Zeiței, fapta mea!

Morgaine tremura: era oare copilul ei arma de care va muri tatăl său? Își întoarse hotărâtă capul de la această Viziune.

— Nu cred că Arthur va fi atât de neloial față de Avalon.

— Zeița are încredere că nu, dar și așa, creștinii nu vor accepta un fiu născut în acel ritual. Trebuie să păstrăm pentru Gwydion un loc aproape de tron, ca să poată fi moștenitorul tatălui său. Și, într-o zi, vom avea din nou un rege născut în Avalon. Ia seama, Morgaine, creștinii vor spune că fiul tău e născut din păcat, dar în ochii Zeiței, el este din cea mai pură regalitate dintre toate, din mamă și tată născuți din stirpea ei sacră, nu blestemată. Iar el trebuie să ajungă să se privească astfel, nu să fie influențat de preoți, care i-ar povesti că a venit pe lume într-un mod rușinos.

O privi pe Morgaine drept în ochi:

— Ție și acum ți se pare rușinos?

Morgaine își plecă fruntea.

— Întotdeauna mi-ai putut citi inima, rudă a mea...

— Vina e a lui Igraine, spuse Viviane, și a mea, că te-am lăsat șapte ani la curtea lui Uther. Din clipa când te-am știut născută preoteasă, trebuia să te iau de acolo. Ești preoteasă a Avalonului, copilă dragă, de ce nu te-ai întors niciodată?

Se răsuci, cu pieptenele în mână, cu părul lung, încărunțit, căzându-i pe lângă față. Morgaine șopti, iar lacrimile își croiau drum prin stavila pleoapelor ei strânse:

— Nu pot. Nu pot, Viviane, am încercat... Nu am putut găsi calea.

Și toată rușinea și umilința acestui fapt fură spălate, iar Morgaine plânse. Viviane lăsa deoparte pieptenele și o luă pe Morgaine la piept, strângând-o, legănând-o și liniștind-o, ca pe un copil.

— Draga mea. Fetița mea dragă, nu plânge... nu plânge... Dacă aș fi știut, copila mea, aș fi venit la tine. Acum nu plânge. Te voi duce înapoi

chiar eu, ne vom întoarce împreună după ce-i voi da lui Arthur mesajul meu. Te voi lua cu mine și vom pleca, înainte să-i treacă prin cap să te dea de soție vreunui măgar creștin. Da, copilă, da... vei veni înapoi în Avalon... vom pleca împreună.

Șterse cu voalul ei fața udă a lui Morgaine.

— Vino acum, ajută-mă să mă îmbrac, ca să stau înaintea vărului meu, Marele Rege.

Morgaine trase adânc aer în piept.

— Da, lasă-mă să îți pieptăn părul, mamă. Încercă să râdă. În dimineața aceasta, am aranjat părul reginei.

Viviane se trase înapoi și spuse cu mare mânie:

— Te-a pus Arthur pe tine, prințesă și preoteasă a Avalonului, să-i fii slujnică reginei sale?

— Nu, nu, replică repede Morgaine, mă onorează, ca pe regina însăși. I-am împletit părul astăzi din prietenie, la fel de bine s-ar putea să mi-l aranjeze ea mie, sau să îmi lege rochia, cum fac surorile.

Viviane răsuflă ușurată.

— Nu aș suporta să fii dezonorată. Ești mama fiului lui Arthur. Trebuie să învețe să te cinstească pentru asta și la fel trebuie să facă și fiica lui Leodegranz.

— Nu! strigă Morgaine. Nu, te implor. Arthur nu trebuie să știe. Nu în fața întregii curți. Ascultă-mă, mamă, se rugă ea. Toți acești oameni sunt creștini. Vrei să mă faci de rușine în fața tuturor?

Viviane spuse implacabil:

— Trebuie să învețe să nu considere rușinoase lucrurile sfinte!

— Dar creștinii au putere asupra acestor meleaguri, răspunse Morgaine, iar tu nu poți schimba felul lor de a gândi, cu doar câteva vorbe.

Iar, în inima ei, se întrebă dacă Viviane își pierduse înțelepciunea din cauza vârstei înaintate. Nu se putea să proclami pur și simplu că vechile legi din Avalon trebuie să fie instaurate din nou și două sute de ani de creștinism să fie aruncați la gunoi. Preoții ar alunga-o de la curte ca pe o nebună, și ar continua la fel ca până atunci. Viviane trebuie să știe destule despre cum se conduce înțelept, ca să-și dea seama! Și, într-adevăr, Viviane încuviință și spuse:

— Ai dreptate, trebuie să lucrăm cu încetul. Dar cel puțin lui Arthur trebuie să i se reamintească promisiunea de a apăra Avalonul, iar eu îi voi vorbi în taină, într-o zi, despre copil. Nu putem proclama acest lucru cu voce tare, printre ignoranți.

Pe urmă, Morgaine o ajută să își aranjeze părul și să se îmbrace în veșmintele grandioase de preoteasă a Avalonului, pentru înalte ceremonii. Și nu mai fu mult până ce auziră sunete care le dădeau de știre că jocurile se sfârșiseră.

Fără îndoială, premiile vor fi înmânate de data aceasta înăuntru, la ospăț. Morgaine se întreabă dacă Lancelot le câștigase din nou pe toate, în cinstea regelui său. Sau, gândi ea acid, a reginei sale? Și se poate oare numi aceasta cinste? În timp ce ieșeau din încăpere, Viviane îi atinse mâna cu blândețe.

— Te vei întoarce în Avalon cu mine, nu-i așa, copilă dragă?

— Dacă Arthur mă va lăsa să plec.

— Morgaine, ești o preoteasă a Avalonului și nu trebuie să ceri permisiune, nici măcar Marelui Rege, ca să poți veni și pleca după cum poțezi. Un Mare Rege este conducător în bătălie, dar nu este stăpân pe viața supușilor, nici măcar a regilor vasali, ca unul dintre acei tirani de la răsărit care crede că lumea îi aparține, împreună cu viața fiecărui om, bărbat ori femeie, care trăiește în ea. Îi voi spune că am nevoie de tine în Avalon și vom vedea ce va răspunde la aceasta!

Morgaine se simți sufocată de lacrimile zăgăzuite. „O, întoarcerea mea la Avalon, să merg acasă...” Dar, chiar și în timp ce Viviane o ținea de mână, nu îi venea să creadă că urma, cu adevărat, să plece astăzi într-acolo. Mai târziu, avea să spună: „Știam eu! Știam!” Și va recunoaște disperarea și frustrarea care o loviseră la auzul acestei vorbe. Dar, în acel moment, era sigură că era doar propria ei teamă, sentimentul că nu este demnă de ceea ce a lepădat...

Femeile coborâră în sala lui Arthur, pentru ospățul de Rusalii. Acesta era Camelot, gândi Morgaine de parcă nu îl mai văzuse și poate nu îl va mai vedea niciodată. Marea masă rotundă, darul de nuntă al lui Leodegranz, era acum așezată într-o sală demnă de măreția sa. Pereții erau împodobiți cu mătăsuri și stindarde, un truc al aranjamentului făcea ca toți ochii să fie atrași de locul unde stătea Arthur, pe tronul de la capătul sălii. În această zi, îl așezase pe Gareth lângă el și lângă regină și toți cavalerii și companionii era adunați laolaltă, în veșmintele lor cele mai frumoase și cu armele strălucind, iar doamnele purtau veșminte minunate, ca niște flori. Unul după altul, intrară regii mărunți, ingenuncheară înaintea regelui și aduseră daruri. Morgaine privi fața lui Arthur, gravă, solemnă, blândă. Se uită într-o parte, la Viviane. Cu siguranță trebuie să fi observat că Arthur devenise un rege bun, nu unul ca aceia ușor de judecat, nici chiar de Avalon sau de druizi.

Dar cine era ea să judece felul cum stăteau lucrurile între Arthur și Avalon? Simți vechiul fior de neliniște, ca în zilele de demult, din Avalon, când fusese învățată să își deschidă mintea către Viziunea pe care urma să o folosească drept instrument și se surprinse dorind, fără să înțeleagă de ce, ca Viviane să fie la o sută de leghe depărtare de aici.

Privi printre companioni. Gawaine era roșcovan și puternic ca un buldog, zâmbind fratelui său, proaspăt numit cavaler; Gareth strălucea

ca galbenii noi; Lancelot era întunecat și frumos, de parcă gândurile i-ar fi fost pe undeva, în cealaltă parte a lumii. Pellinore, cărunț și blând, o avea alături pe fiica sa, Elaine, care îl servea.

Iar acum se apropia de tronul lui Arthur cineva care nu era din rândul companionilor. Morgaine nu îl mai văzuse, dar observă că Guinevere îl recunoscuse și se dădu înapoi...

— Sunt singurul fiu în viață al regelui Leodegranz, spuse el, și frate cu soția ta, rege Arthur. Cer să îmi recunoști pretențiile față de ținutul Summer.

Arthur spuse cu blândețe:

— Tu nu ridici pretenții la această curte, Meleagant. Mă voi gândi la cererea ta și mă voi sfătui cu regina mea și s-ar putea să consimt să te numesc regentul ei. Dar nu pot să îți dau acum un răspuns.

— Atunci s-ar putea întâmpla ca eu să nu aștept răspunsul tău, strigă Meleagant.

Era un bărbat masiv, care venise la ospăț purtând nu numai sabia și pumnalul, dar și o secure de luptă din bronz. Era îmbrăcat în blănuri și piei prost vopsite și părea sălbatic și fioros, ca orice bandit saxon. Cei doi oșteni care îl însoțeau arătau chiar și mai animalic decât el.

— Sunt singurul fiu al lui Leodegranz.

Guinevere se aplecă și îi șopti lui ceva lui Arthur, care spuse:

— Doamna mea spune că tatăl ei n-a recunoscut niciodată că ai fi fiul lui. Fii sigur, voi analiza această problemă și, dacă solicitarea ta e bună, o vom accepta. Deocamdată, sir Meleagant, îți cer să ai încredere în dreptatea mea; alătură-te acestui ospăț. Vom lua această problemă în discuție cu sfetnicii noștri și vom face, pe cât putem, dreptate.

— Fie blestemat ospățul, spuse Meleagant cu mânie. Nu am venit aici să mănânc dulciuri, să admir doamnele și să privesc cum oameni în toată firea se amuză ca niște băiețandri! Îți spun, Arthur, sunt rege al acelei țări și dacă îndrăznești să respingi pretențiile mele, va fi cu atât mai rău pentru tine și pentru regina ta.

Puse mâna pe mânerul securii de luptă, dar Cai și Gareth fură acolo într-o clipă, prinzându-i brațele la spate.

— Nimeni nu scoate armele în sala regelui, spuse dur Cai, în timp ce Gareth îi luă securea din mână, răsucind-o, și o așeză la picioarele tronului lui Arthur.

— Du-te la locul tău, omule, și mănâncă-ți carnea. La Masa Rotundă vom avea ordine, iar de vreme ce regele ți-a promis că îți va face dreptate, va trebui să aștepti după bunul lui plac!

Îl ținură cu putere, dar Meleagant se zbatu să se elibereze din mâinile lor și spuse:

— La naiba cu ospățul vostru și la naiba cu dreptatea voastră, atunci! Și la naiba cu Masa Rotundă și cu toți companionii voștri!

Lăsă jos securea, întoarse spatele și străbătu toată lungimea sălii. Cai făcu un pas după el, iar Gawaine se ridică pe jumătate, dar Arthur îi făcu semn să se așeze înapoi..

— Lasă-l să plece. Ne vom ocupa de el la timpul potrivit. Lancelot, în calitate de campion al doamnei mele, s-ar putea să îți revină ție sarcina de a te ocupa de acest bătăran uzurpator.

— Va fi o plăcere, regele meu, spuse Lancelot, începând să vorbească de parcă ar fi fost pe jumătate adormit, dar Morgaine îl suspectă că nu avea nici cea mai vagă idee ce acceptase.

Ușierii continuau să anunțe că toți oamenii trebuie să se apropie pentru dreptatea regelui. Un moment comic a fost acela când un fermier a intrat, povestind cum el și vecinul său s-au certat pentru o mică moară de vânt, aflată la granița dintre cele două proprietăți.

— Și nu ne-am putut înțelege, sire, spuse omul, mototolindu-și în mâini căciula aspră de lână, așa că ne-am socotit noi că regele a făcut ca toată această țară să fie destul de sigură ca să poți avea o moară de vânt, și mi-am zis să vin aici, sire, să văd ce spui și să iau aminte.

Printre hohote de râs bine dispuse, problema fu rezolvată, dar Morgaine observă că numai Arthur nu a râs, ci a ascultat serios, a judecat, iar după ce omul i-a mulțumit și a plecat, cu multe plecăciuni și mulțumiri, doar atunci a lăsat să răsară un surâs pe fața sa.

— Cai, ocupă-te ca omul să primească de la bucătărie ceva de mâncare înainte de a merge acasă, căci a străbătut cale lungă până aici. Cine este următorul care caută dreptate? întrebă apoi. Doamne ajută să fie ceva potrivit pentru judecata mea... Oare de acum o să vină să îmi ceară sfatul și la prăsierea cailor sau ceva de felul acesta?

— Se pare că îl prețuiesc pe regele lor, Arthur, spuse Taliesin. Dar ar trebui să le faci cunoscut că trebuie să meargă la stăpânul locului și să ai grijă ca supușii tăi să fie și ei răspunzători de dreptate, în numele tău. Își ridică privirea să vadă cine este următorul petiționar, apoi adăugă: Dar, iată, aceasta ar putea fi mai demnă de atenția unui rege, întrucât e o femeie și, nu mă îndoiesc, în necaz.

Arthur îi făcu semn să se apropie. Era o tânără sigură pe sine, trufașă, învățată cu politețurile de la curte. Nu avea alt însoțitor decât un pitic mic și urât, nu mai înalt de un metru, dar cu umeri largi și bine proporționat, care ducea o secure scurtă și puternică. Femeia făcu o plecăciune în fața regelui și își spuse povestea. Slujise o femeie care rămăsese singură pe lume, asemenea multor altor femei, după anii de război. Proprietatea ei era înspre mieznoapte, lângă vechiul zid roman care se întindea milă după milă, cu forturi și cetăți distruse, în cea mai mare parte în ruină. Dar o bandă de cinci frați, toți niște bestii, refortificase cinci dintre castele, ducând toată regiunea la pierzanie. Iar acum, unul dintre ei, căruia îi plăcea să-și spună Cavalerul Roșu al

Pământurilor Roșii, o ataca pe stăpâna femeii, iar frații lui erau și mai răi decât el.

— Ah, Cavalerul Roșu, spuse Gawaine, îl cunosc pe acest domn. M-am luptat cu el atunci când am venit spre miazăzi de la ultima mea vizită la curtea regelui Lot și cu greu am scăpat cu viață. Arthur, poate ar fi bine să trimiți o armată să termine cu acești indivizi. În acea parte a lumii nu există lege.

Arthur se încruntă și încuviință, dar tânărul Gareth se ridică de pe scaun.

— Măria Ta, locul acela e la marginea țării tatălui meu. Trimite-mă să o ajut pe această doamnă să-și apere meleagurile împotriva acestor răufăcători!

Tânăra femeie îl privi pe Gareth, cu fața lui spână, strălucitoare, și cu roba albă de mătase cu care se îmbrăcase pentru ceremonie, și izbucni în râs:

— Tu? Păi tu ești un copil. Nu știam că regele ia la masa sa copii care au crescut prea mari.

Gareth roși ca un copil. Într-adevăr, îi întinsese cupa regală lui Arthur — era un serviciu pe care flăcăii de viță nobilă, crescuți la curte, îl făceau la oștețe. Gareth nici măcar nu-și amintise că nu mai era dator la lui, iar Arthur, care ținea la băiat, nu îl dezaprobase.

Femeia se întoarce:

— Rege și stăpân al meu, am venit să-ți cer unul sau mai mulți dintre cei mai buni cavaleri ai tăi, cu o reputație în luptă care să-l înspăimânte pe Cavalerul Roșu — pe Gawaine sau Lancelot sau Balin, cunoscut ca fiind printre marii luptători împotriva saxonilor. Ai de gând, sire, să-i lași tocmai pe băieții de la bucătărie să-și rădă de mine?

— Companiul meu, Gareth, nu este un băiat de la bucătărie, doamnă. Este frate cu sir Gawaine și promite că va fi un cavaler pe măsura acestuia sau chiar mai bun. I-am făgăduit, într-adevăr, prima misiune onorabilă pe care i-aș putea-o încredința și am să-l trimit cu tine. Gareth, spuse Arthur, te însărcinez să mergi cu această femeie, să o păzești de primejdii pe drum, iar când vei ajunge în țara ei, să îi ajuți stăpâna să organizeze apărarea împotriva acestor tâlhari. Dacă ai nevoie de ajutor, îmi poți trimite un mesager, dar fără îndoială că femeia are luptători destui; au nevoie doar de cineva cu știință și pricepere la strategie, iar aceasta tu ai deprins-o de la Cai și de la Gawaine. Doamnă, îți dau în ajutor un om bun.

Ea nu prea îndrăznea să răspundă regelui, dar îl privi amenințătoare pe Gareth.

— Îți mulțumesc, Măria Ta, spuse acesta. Voi vâri frica de Dumnezeu în nemernicii care tulbură acele meleaguri.

Făcu o plecăciune în fața lui Arthur și se răsuci spre femeie, dar

aceasta se întorsese cu spatele și se îndrepta în grabă spre ieșire. Cu voce scăzută, Lancelot spuse:

— E prea tânăr pentru așa ceva, sire. Nu ar trebui să-l trimiți pe Balan sau pe Balin ori pe cineva mai experimentat?

— Cred sincer că Gareth poate s-o facă și prefer ca nici unul din companionii mei să nu fie favorizat în fața altuia. Pentru doamna aceea, ar trebui să fie destul să știe că unul dintre ei vine să-i ajute poporul.

Arthur se lăsă pe spate și îi făcu semn lui Cai să-i aducă farfuria.

— Să faci dreptate e o treabă care îți produce foame. Mai sunt petiționarî?

— Mai este unul, stăpâne Arthur, spuse încet Viviane și se ridică de la locul ei, printre doamnele reginei.

Morgaine începu să se ridice și ea pentru a o urma, dar Viviane îi făcu semn să stea pe loc. Părea mai înaltă decât era, pentru că se ținea atât de dreaptă și pentru că avea strălucire, strălucirea Avalonului. Părul ei alb fusese împletit cu totul sus, pe cap. Într-o parte, îi atârna cuțitașul ascuțit de preoteasă, iar pe frunte, ca o văpaie, semnul Zeiței, semiluna strălucitoare.

Arthur o privi pentru o clipă cu surprindere, apoi o recunoscu și îi făcu semn să se apropie.

— Doamnă a Avalonului, a trecut mult de când n-ai mai onorat această curte cu prezența ta. Vino, așează-te lângă mine, și spune-mi cum aș putea să mă pun în slujba ta cel mai bine?

— Onorând Avalonul, așa cum ai jurat să faci, spuse Viviane. Vocea îi era foarte limpede și scăzută, dar era vocea exersată a unei preotese; putea fi auzită din cele mai îndepărtate cotloane ale încăperii. Regele meu, te rog să te uiți acum la sabia pe care o porți și să te gândești la cei care ți-au pus-o în mână și la ceea ce ai jurat...

În anii de mai târziu, după ce toate cele întâmplate în acea zi fuseseră pomenite în lung și-n lat, nu mai existau nici două persoane din sutele de martori din acea sală, care să poată cădea de acord cu privire la cele petrecute atunci.

Morgaine îl văzu pe Balin ridicându-se și năpustindu-se înainte. Văzu o mână care înhăță securea pe care Meleagant o lăsase lângă tron, apoi se iscă o învălmășeală și un țipăt, iar ea își auzi propriul strigăt când securea căzu, rotindu-se. Dar nu văzu lovitura, ci doar părul alb al lui Viviane înroșindu-se dintr-odată, în timp ce ea se prăbuși fără un țipăt. Pe urmă, sala se umplu de strigăte, Balin se zbătea să scape din strânsoarea în care îl prinseseră Lancelot și Gawaine. Morgaine își luase pumnalul în mână și se precipita înainte, dar Kevin o apucă de mână, strângându-i încheietura cu degetele lui contorsionate.

— Morgaine, nu, nu! E prea târziu, spuse el și vocea lui se înfundă în hohote de plâns. Ceridwen! Zeiță-mamă! Nu, nu... Nu o privi acum, Morgaine!

Încercă să o întoarcă, dar Morgaine stătea împietrită, transformată parcă într-o stâncă, ascultând cum Balin înjura cât putea de tare. Dintr-odată, Cai spuse:

— Priviți la Taliesin!

Bătrânul se scursese în jos, leșinând pe scaun.

Cai se aplecă și îl ridică. Apoi, cerându-și în grabă iertare de la Arthur, luă cupa din mâna regelui și turnă vinul pe gâtul bătrânului. Kevin o lăsă pe Morgaine să plece și se împletici lângă bătrânul druid, aplecându-se deasupra lui. Morgaine gândi: „Ar trebui să merg la el”, dar nu putea face un singur pas, de parcă picioarele îi erau înțepenite în pământ. Se uita țintă la bătrânul leșinat, ca să nu fie nevoită să își întoarcă privirea spre balta oribilă de sânge de pe podea, ce mânjea rochia, părul, mantia lungă. În acea ultimă clipă, Viviane își apucase cuțitașul în formă de seceră. Mâna i se odihnea acum pe el, pătată de propriul sânge... era atât de mult sânge, prea mult. Țeasta... țeasta îl fusese crăpată în două și pe tron era sânge.... sânge revărsat ca dintr-un animal de sacrificiu aici, la picioarele tronului lui Arthur. Regele își regăsi în cele din urmă glasul:

— Nefericitule! Aceasta este o crimă, spuse el cu glas răgușit. Ce ai făcut? Aceasta este crimă, crimă cu sânge rece, chiar înaintea tronului regelui tău...

— Crimă, spui? replică Balin cu vocea lui groasă și aspră. Da, ea era cea mai dezgustătoare criminală a acestui regat, merita moartea încă de două ori. Ți-am scăpat regatul de o vrăjitoare rea și periculoasă, regele meu!

Arthur părea mai mult furios decât îndurerat.

— Doamna Lacului era prietena și binefăcătoarea mea! Cum îndrăznești să vorbești astfel despre o rudă a mea, cea care m-a ajutat să urc pe acest tron?

— O să-l chem pe Lancelot însuși, să depună mărturie dacă nu ea a pus la cale moartea mamei mele, spuse Balin, o bună și pioasă creștină și mamă adoptivă a propriului tău frate, Balan! Ea a ucis-o pe mama, îți spun, ea a ucis-o prin vrăjitoriile ei afurisite... Mi-a ucis mama, vă spun, iar eu am răzbunat-o, așa cum trebuie să facă un cavaler!

Lancelot închise ochii, îngrozit, fața i se contorsionă, dar nu vărsă nici o lacrimă.

— Măria Ta, viața acestui om îmi aparține! Lasă-mă să răzbun moartea mamei mele.

— Și a surorii mamei mele, spuse Gawaine.

— Și a mamei mele, adăugă Gaheris.

Transa înghețată a Morgainei se destrămă. Ea strigă:

— Nu, Arthur, lasă-l pe seama mea! A ucis-o pe Doamna în fața tronului tău, lasă o femeie a Avalonului să răzbune sângele Avalonului... Privește acolo cum zace răpus Taliesin, se pare că ne-a omorât și bunicul...

— Surioară, surioară, spuse Arthur întinzând mâna spre Morgaine. Nu, sora mea, nu, dă-mi pumnalul...

Morgaine rămase clătinând din cap, cu pumnalul în mână. Taliesin se ridică brusc pentru a i-l lua, cu bătrânele sale degete tremurânde.

— Nu, Morgaine. Nu mai vreau vărsare de sânge aici. Zeița știe, este destul — sângele ei a fost vărsat ca jertfă pentru Avalon, în această sală...

— Jertfită! Da, jertfită pentru Dumnezeu, căci Dumnezeu va strivi toate aceste vrăjitorii blestemate și toți Zeii lor, strigă Balin înnebunit. Lasă-mă să mă ocup și de cealaltă, Măria Ta, să curăț această curte de toți vrăjitorii...

Se zbătu atât de violent, încât Lancelot și Gawaine abia putură să îl țină și îi făcură semn lui Cai, care veni și îi ajută să-l doboare pe Balin, care încă se zbătea, în fața tronului.

— Liniște, spuse Lancelot, scuturând din cap. Te avertizez, o singură mână asupra lui Morgaine sau Merlin și am să-ți iau capul, orice ar spune Arthur, și voi muri de mâinile tale după aceea, dacă așa vei voi.

Era transfigurat de chin și disperare.

— Regele meu, suieră Balin, te implor, lasă-mă să strivesc toți acești vrăjitori și vrăjitoare, în numele lui Hristos, care îi urăște pe toți...

Lancelot îl lovi pe Balin, cu putere, peste gură, omul gâfâi și tăcu, cu sângele șiroindu-i din buza spartă.

— Cu voia ta, mărite rege, spuse el, apoi își desfăcu mantia bogată și acoperi cu tandrețe trupul mamei sale.

Arthur părea că respiră mai ușor acum, când cadavrul era ascuns vederii. Doar Morgaine continua să caște ochii la mormanul neînsuflețit, acoperit cu mantia purpurie pe care Lancelot o îmbrăcase pentru sărbătoare.

„Sânge. Sânge la picioarele tronului regal. Sânge revărsat din inimă.” Lui Morgaine i se părea că aude, undeva, țipăt de corbi. Arthur spuse încet:

— Uitați-vă la doamna Morgaine, va leșina.

Iar ea simți mâini care o ajutau cu blândețe să se așeze și pe cineva care îi ducea o cupă la buze. Vru să o dea la o parte și apoi parcă auzi vocea lui Viviane, spunând: „Bea. O preoteasă trebuie să-și păstreze puterea și voinea.” Supusă, bău, în timp ce auzea glasul lui Arthur, sever și solemn.

— Balin, oricare ar fi motivele tale, gata! Am auzit ce ai spus. Nici o

vorbă! Ești fie nebun, fie un ucigaș cu sânge rece. Orice ai spune, mi-ai ucis ruda și ai scos arma în fața ta Marelui Rege, de Rusalii. Cu toate acestea, nu voi lăsa să fii ucis acolo unde ești. Lancelot, bagă sabia în teacă!

Lancelot îl ascultă.

— Voi face voia ta, stăpâne. Dar dacă vei lăsa nepedepsită această crimă, atunci voi cere permisiunea să plec de la curtea ta.

— O, dar o voi pedepsi. Chipul îi era amenințător. Balin, ești destul de zdravăn la minte ca să mă ascuți? Atunci, aceasta îți e osânda. Te alung de la această curte pe vecie. Această femeie va fi pregătită și pusă pe năsălie. Iar pe tine te însărcinez să o duci la Glastonbury, să-i spui toată povestea arhiepiscopului și să faci penitența pe care ți-o va da el. Cu o clipă în urmă, ai vorbit de Dumnezeu și de Hristos, dar nici un rege creștin nu îngăduie o răzbunare personală făcută cu sabia, în fața tronului dreptății. Auzi ce spun, Balin, tu, care mi-ai fost cândva cavaler și companion?

Balin își plecă fruntea. Nasul îi fusese spart de lovitura lui Lancelot, din gură îi șiroia sânge și vorbi cu greu, printre dinții spărți.

— Te aud, Măria Ta, voi pleca.

Rămase cu capul aplecat. Arthur le făcu semn servitorilor:

— Vă poruncesc, aduceți pe cineva să ia bietul trup...

Morgaine se smulse din mâinile care o țineau și îngenunche lângă Viviane.

— Măria Ta, te implor, lasă-mă pe mine să o pregătesc de înmormântare...

Și se luptă să-și oprească lacrimile pe care nu îndrăznea să le verse. Aceasta nu era Viviane, acest trup frânt, mort, cu mâna ca un clește zbârcit, încă strângând cuțitașul cu lama curbată al Avalonului. Luă pumnalul, îl sărută și și-l vârî la centură. Pe acesta, doar pe acesta îl va păstra.

„Mare Mamă milostivă, știam că nu vom merge niciodată împreună la Avalon!...” Nu va plânge. Îl simți pe Lancelot aproape de ea. El murmură:

— Slavă Domnului că Balan nu este aici, să-și piardă mama și fratele vitreg într-un moment de nebunie — dar, dacă Balan ar fi fost aici, poate nu s-ar fi întâmplat! Există oare vreun Dumnezeu sau vreo îndurare?

O durea sufletul pentru suferința lui Lancelot. Se temuse de mama sa și o urăse, dar o și venerase, ca pe imaginea însăși a Zeiței. O parte din ea ar fi vrut să-l strângă pe Lancelot în brațe, să-l liniștească, să-l lase să plângă și totuși simțea și furie. Își sfidase mama, cum îndrăznea acum să o plângă?

Taliesin îngenunche lângă ei și spuse, cu bătrânul lui glas spart:

— Lăsați-mă să vă ajut, copii. Este dreptul meu...

Iar ei se dădură la o parte, în timp ce el își plecă fruntea pentru a murmura o străveche rugăciune de trecere. Arthur se ridică.

— Nu va mai fi nici un ospăț astăzi. Am avut parte de prea multă tragedie pentru un ospăț. Aceia dintre voi care sunteți înfometați, terminați-vă mâncarea și îndepărtați-vă în liniște.

Arthur coborî încet, spre locul unde zăcea trupul. Își așează mâna cu blândețe pe umărul lui Morgaine, iar ea o simți acolo, în suferința ei încremenită. Îi putu auzi pe ceilalți oaspeți părăsind sala, unul după altul, și prin foșnetul acela auzi, blând, sunetul unei harpe. Doar o pereche de mâini din întreaga Britanie putea cânta așa la harpă. Și, în sfârșit, Morgaine se înmuie și lacrimile îi țâșniră din ochi, în timp ce Kevin îngâna cântecul de înmormântare al Doamnei. În acele acorduri, Viviane, preteasă a Avalonului, fu purtată încet afară din sala mare a Camelotului.

Morgaine, pășind lângă ea, privi înapoi o singură dată, spre sala mare, spre Masa Rotundă și spre silueta solitară, plecată, a lui Arthur, care stătea lângă harpist. Și, prin toată suferința și disperarea ei, ea se gândi că Viviane nu apucase să îi transmită lui Arthur mesajul din Avalon. „Aceasta este sala unui rege creștin, iar acum nu mai există nimeni care să spună altfel. Cât s-ar bucura Guinevere, dacă ar ști.”

Măinile îi erau împreunate; Morgaine nu știa, poate se ruga. Îi văzu șerpilor tatuați în jurul încheieturilor și se gândi la tânărul cerb și la nou-încoronatul rege care venise la ea, cu sângele Regelui Cerb pe față și pe mâini și, pentru o clipă, i se păru că aude vocea batjocoritoare a reginei zâne. Și apoi nu se mai auzi decât bocetul chinuit al harpei lui Kevin și glasul lui Lancelot plângând lângă ea, în timp ce o duceau pe Viviane spre odihna veșnică.

VORBEȘTE MORGAINE...

Am urmat trupul lui Viviane de la sala mare a Mesei Rotunde, plângând a doua oară în viață, din câte îmi puteam aminti.

Și totuși, mai târziu în acea seară, m-am certat cu Kevin.

Împreună cu femeile reginei, am pregătit trupul lui Viviane pentru înmormântare. Guinevere trimisese femeile cu așternuturi și mirodenii și un giulgiu de catifea, dar ea nu venise. A fost bine și așa. O preteasă a Avalonului trebuia înmormântată de preotese însoțitoare, îmi lipseau surorile din Casa Fecioarelor, dar, cel puțin, nici o mână de creștin nu o atinsese. Când am terminat, Kevin a venit să privegheze lângă trupul neînsuflețit.

— L-am trimis pe Taliesin la culcare. Am această autoritate acum, ca Merlin al Britaniei. El este foarte bătrân și foarte firav, e un miracol că

inima nu l-a lăsat în aceste zile. Mă tem că nu îi va supraviețui mult lui Viviane. Balin e liniștit acum. Cred că își dă seama ce a făcut, dar cu siguranță fapta lui a fost săvârșită într-un acces de nebunie. E pregătit să călătorească la Glastonbury cu trupul ei și să facă penitența pe care arhiepiscopul i-o va da.

L-am privit cu mânie:

— Și tu ești mulțumit cu asta? Vei lăsa ca ea să cadă în mâinile Bisericii? Puțin îmi pasă ce se întâmplă cu acel criminal, dar Viviane trebuie dusă la Avalon.

Mi-am înghițit lacrimile. Ar fi trebuit să mergem împreună la Avalon...

— Arthur a hotărât, a spus Kevin încet, că ea va fi înmormântată în fața bisericii din Glastonbury, unde să o poată vedea toată lumea.

Mi-am scuturat capul, nevenindu-mi să cred. Oare toți bărbații înnebuniseră în acea zi?

— Viviane trebuie să se odihnească în Avalon, acolo unde toate preteșele Mamei au fost înmormântate de la începutul lumii. Iar ea a fost Doamna Lacului!

— A fost în același timp prietena și binefăcătoarea lui Arthur, spuse Kevin, și mormântul ei va fi loc de pelerinaj. Și-a întins mâna, ca să tac. Nu, ascultă-mă, Morgaine, are dreptate. Niciodată, în întreaga domnie a lui Arthur, nu a mai existat o crimă atât de gravă. Nu poate ascunde mormântul ei de ochii și de mintea oamenilor. Trebuie înmormântată acolo unde toți oamenii vor putea vedea dreptatea regelui și dreptatea bisericii.

— Și tu vei îngădui asta?

— Morgaine, scumpa mea, a spus el cu blândețe, nu sunt eu în măsură să îngădui sau să refuz. Arthur este Marele Rege și în acest regat se face voia lui.

— Iar Taliesin tace? Sau l-ai trimis la culcare ca să nu îți stea în cale când faci această blasfemie, cu complicitatea regelui? Vrei ca Viviane să aibă parte de o înmormântare creștină, cu rituri creștine — ea, care a fost Doamna Lacului, să fie înmormântată de acești oameni care își întemnițează Zeul între pereți de piatră? Viviane m-a ales pe mine să fiu Doamnă a Lacului, după ea, iar eu nu voi permite asta. Interzic asta, mă auzi?

Kevin spuse calm:

— Morgaine, ascultă-mă, draga mea. Viviane a murit fără să-și numească succesoarea.

— Erai acolo în ziua când a spus că m-a ales pe mine...

— Dar tu nu erai în Avalon la moartea ei și ai abandonat acel loc, a spus Kevin și aceste vorbe mi-au căzut în cap ca o ploaie rece, așa că am început să tremur.

El s-a uitat la catafalc și la trupul lui Viviane care zăcea acolo, acoperit. Nu putusem să fac nimic ca acel chip mort să poată fi privit.

— Viviane a murit fără să numească o succesoare, așadar îmi revine mie, ca Merlin al Britaniei, să declar ce este de făcut. Și dacă aceasta este voința lui Arthur, doar Doamna Lacului — și iartă-mă, draga mea, că spun asta, dar acum nu există nici o Doamnă în Avalon — ar putea vorbi împotriva spuselor mele. Îmi dau seama că regele are motive pentru ceea ce dorește. Viviane și-a petrecut întreaga viață încercând să aducă o pașnică domnie a legii pe acest pământ...

— A venit să-i reproșeze lui Arthur că a trădat Avalonul! am strigat cu disperare. A murit fără să-și ducă la bun sfârșit misiunea, iar acum tu vei accepta ca ea să fie înmormântată în pământ creștin, în sunetul clopotelor bisericii, ca ei să poată triumfa asupra ei în moarte ca și în viață?!

— Morgaine, Morgaine, biata mea copilă! Kevin și-a îndreptat mâinile spre mine, acele mâini deformate care mă alintaseră atât de des. Te iubesc, crede-mă! Dar ea este moartă. A fost o femeie extraordinară, și-a dedicat viața acestui pământ. Crezi că pentru ea contează unde va zăcea cochilia ei goală? Ea a plecat spre ceea ce o așteaptă dincolo de moarte și, după cum am cunoscut-o, știu că ceea ce o așteaptă nu poate fi decât bine. Crezi că îi va fi ciudă că trupul ei trebuie să fie așezat acolo unde poate sluji cel mai bine acele scopuri pentru a căror îndeplinire și-a dedicat întreaga viață? Dreptatea regelui trebuie să triumfe asupra a tot ceea ce este rău în această țară.

Vocea lui plină, mângâietoare, melodioasă a fost atât de convingătoare încât am șovăit, pentru o clipă. Viviane nu mai era; mai erau doar acei creștini care făceau caz de pământul sacru sau nesfințit, de parcă nu tot pământul, care era sânul Mamei, era sfânt. Am vrut să mă arunc în brațele lui și să plâng după singura mamă pe care o cunoscusem, pentru pierderea speranțelor mele că mă voi întoarce la Avalon alături de ea, să plâng pentru tot ceea ce azvârlisem deoparte și pentru distrugerea propriei mele vieți... Dar ceea ce a spus apoi m-a făcut să mă retrag îngrozită.

— Viviane era bătrână, și trăia în Avalon ferită de lumea reală. Eu am fost nevoit să trăiesc cu Arthur, în lumea în care se câștigă bătălii și sunt luate decizii reale. Morgaine, iubita mea, ascultă-mă. E prea târziu să mai cerem ca Arthur să își țină jurământul față de Avalon, în aceeași formă în care l-a făcut. Timpul trece, sunetul clopotelor Bisericii acoperă acest pământ, iar oamenii sunt mulțumiți să îl audă. Cine suntem noi să spunem că aceasta nu e voința Zeilor care se ascund în spatele Zeilor? Fie că vrem sau nu, iubita mea, acesta e un pământ creștin, iar noi, care cinstim memoria lui Viviane, nu îi vom face nici un bine dacă vom spune tuturor că ea a venit aici ca să-i ceară regelui lucruri imposibile.

— Să-i ceară lucruri imposibile? Mi-am tras mâinile. Cum îndrăznești?
— Morgaine, ascultă glasul rațiunii!
— Nu rațiune, ci trădare! De-ar auzi asta Taliesin...
— Vorbesc așa cum l-am auzit pe Taliesin însuși vorbind, a spus Kevin cu blândețe. Viviane nu a trăit ca să fie desfăcut ceea ce a făcut ea; a vrut să făurească o țară liniștită, nu are importanță dacă aceasta e numită creștină sau druidă; peste toate, va fi împlinită voința Zeiței, indiferent cum ar numi-o oamenii. Cine ești tu să spui că nu a fost voința Zeiței ca Viviane să fie răpusă înainte de a putea răspândi iarăși discordia într-o țară care a ajuns la pace și la înțelegere? Îți spun, țara nu va fi iarăși sfâșiată de conflicte și, dacă Viviane nu ar fi fost răpusă de Balin, eu însumi aș fi vorbit împotriva lucrurilor pe care le-ar fi cerut — și cred că și Taliesin ar fi spus același lucru.

— Cum îndrăznești să vorbești în numele lui Taliesin?
— Taliesin însuși m-a numit Merlin al Britaniei și, astfel, m-a împuternicit să vorbesc în numele lui când el nu o poate face.
— Mai urmează să spui că ai devenit creștin! De ce nu porți mătânii și un crucifix?

Mi-a vorbit atât de blând încât mi-a venit să plâng:

— Crezi că ar conta atât de mult dacă, într-adevăr, aș face-o, Morgaine?

Am ingenuncheat în fața lui așa cum făcusem cu un an în urmă, apăsând mâna lui strâmbă pe pieptul meu.

— Kevin, te-am iubit. Pentru asta, te implor: fii credincios acum Avalonului și memoriei lui Viviane! Vino cu mine diseară. Nu fă această mascaradă, ci vino cu mine la Avalon, acolo unde Doamna Lacului trebuie să se odihnească, alături de celelalte preotese ale Zeiței...

S-a aplecat deasupra mea. În mâinile diforme, puteam să-i simt afecțiunea chinuită.

— Morgaine, nu pot. Draga mea, nu vrei să fii calmă și să ascuți vocea rațiunii în ceea ce spun?

M-am ridicat, eliberându-mă din slaba lui strânsoare și, înălțându-mi mâinile, am invocat puterea Zeiței. Mi-am auzit vocea răsunând cu puterea unei preotese:

— Kevin! În numele celei care a venit la tine, în numele bărbăției pe care ea ți-a dat-o, aduc supunere asupra ta! Legământul tău nu este nici pentru Arthur, nici pentru Britania, ci doar pentru Zeiță! Vino acum, părăsește acest loc! Vino cu mine în Avalon, să-i purtăm trupul!

Pentru o clipă am putut vedea, în întuneric, strălucirea Zeiței înconjurându-mă. Kevin a ingenuncheat tremurând și în clipa următoare am știut că se supusese.

Apoi nu mai știu ce s-a întâmplat, probabil îmi trecuse prin minte: „Nu, nu sunt demnă, nu am nici un drept... Am trădat Avalonul, l-am

părăsit, cu ce drept îi poruncesc eu lui Merlin al Britaniei?" Vraja s-a destrămat. Kevin a făcut un gest brusc, ridicându-se în picioare cu dificultate.

— Femeie, tu nu îmi poruncești mie! Tu, care ai repudiat Avalonul, cu ce drept crezi că îi dai ordine lui Merlin? Mai degrabă ar trebui să îngenunchezi în fața mea. M-a împins cu ambele mâini. Nu mă mai provoca!

Mi-a întors spatele și a plecat, șchiopătând, iar umbrele făceau unduitoare mișcări pe pereți, în timp ce el ieșea din cameră. L-am privit plecând, prea distrusă ca să pot plânge măcar.

Și, patru zile mai târziu, Viviane a fost înmormântată cu toate ritualurile Bisericii, în Insula Sfântă din Glastonbury. Dar eu nu am mers acolo. Niciodată, jurasem, nu voi pune piciorul pe acea insulă a preoților.

Arthur a jelit-o sincer și i-a ridicat un mormânt mare și un monument de piatră jurând că, într-o zi, el și Guinevere vor fi înmormântați acolo, lângă ea.

Cât despre Balin, arhiepiscopul Patricius i-a cerut să facă un pelerinaj la Roma și pe Pământurile Sfinte dar, înainte de a pleca în exil, Balan a auzit povestea de la Lancelot și l-a urmărit, frații vitregi s-au luptat, iar Balin a fost omorât cu o singură lovitură; Balan, rănit, fu cuprins de fierbințeală și nu i-a supraviețuit nici măcar o zi întreagă.

Și așa, Viviane — așa s-a spus atunci când s-a făcut un cântec despre asta — a fost răzbinată, dar ce mai contează, când ea zace într-un mormânt creștin?

Iar eu... Eu nu am aflat niciodată pe cine au ales ca Doamnă a Lacului în locul ei, căci nu m-am putut întoarce în Avalon.

... Nu eram demnă de Lancelot, nu eram demnă nici măcar de Kevin... Nu l-am putut atrage să-și facă adevărata datorie față de Avalon.

... Ar fi trebuit să mă duc la Taliesin și să-l implor, chiar și în genunchi, să mă ducă înapoi în Avalon, ca să pot să-mi răscumpăr toate păcatele și să mă întorc în sanctuarul Zeitei...

Dar, înainte ca vara să se sfârșească, Taliesin s-a dus și el. Cred că nu a știut niciodată cu adevărat că Viviane a murit, pentru că, și după ce a fost înmormântată, vorbea de parcă ea urma să revină curând și să se întoarcă împreună în Avalon... și mai vorbea despre mama de parcă ar fi trăit și ar fi fost o fetiță din Casa Fecioarelor.

Și, la sfârșitul verii, Taliesin a murit liniștit și a fost îngropat în Camelot și până și episcopul l-a plâns ca pe un om înțelept și învățat.

Și în iarna care a urmat, am auzit că Meleagrant s-a pus să domnească peste ținutul Summer. Dar când a venit primăvara, Arthur a plecat spre miazăzi iar Lancelot a trebuit să plece și el să vadă de castelul regelui din Caerleon, unde Meleagrant a trimis un mesager sub un steag de pace, cerând ca sora lui, Guinevere, să vină să vorbească cu

el despre conducerea acelei țări aspra căreia aveau amândoi pretenții.

4

— M-aș simți mai în siguranță și sunt sigur că stăpânului nostru, regele, i-ar fi plăcut mai mult ca Lancelot să fie aici, să călătorească împreună cu tine, spuse Cai serios. Anul trecut, de Rusalii, un cavaler a scos sabia chiar în fața lui Arthur, fără să aștepte dreptatea regelui. Fratele tău sau nu, mie nu îmi place să știu că vei călători singură, doar cu doamna și cu șambelanul tău.

— Nu este fratele meu, spuse Guinevere. Mama lui a fost, un timp, țiitoarea regelui, dar el a alungat-o pentru că a găsit-o cu alt bărbat. Ea a susținut — și probabil i-a spus și fiului ei — că Leodegranz a fost tatăl său. Regele nu a recunoscut asta niciodată. Dacă ar fi fost un om de onoare, în care stăpânul meu ar fi putut avea încredere, poate că ar fi putut să-mi fie regent, asemenea celorlalți frați ai mei. Dar nu îi voi îngădui să profite de pe urma unei asemenea minciuni.

— Și atunci, te vei da pe mâinile lui, Guinevere? întrebă încet Morgaine.

De ce părea Morgaine atât de calmă și fără frică? Nu se temea de nimic, nu fusese niciodată atinsă de nici o emoție în spatele aceluia chip rece, de nepătruns? În mod rațional, știa că Morgaine, asemenea tuturor muritorilor, trebuie să sufere uneori de durere, teamă, mâhnire, furie și, cu toate acestea, văzuse emoție la Morgaine doar de două ori și asta cu mult timp în urmă: o dată, când Morgaine a căzut în transă și a visat sânge în casă — atunci țipase de frică — și încă o dată când Viviane a fost ucisă aici, în fața ochilor ei, iar Morgaine și-a pierdut cunoștința.

Guinevere spuse:

— Nu am defel încredere în el, cred doar că e un impostor lacom. Dar, gândește-te, Morgaine, toate pretențiile lui se bazează pe faptul că îmi este frate. Dacă îmi aduce fie și cea mai mică insultă și mă tratează altfel decât pe onorata lui soră, pretențiile lui se dovedesc a fi minciuni. Așadar, nu va îndrăzni să facă nimic altceva decât să mă întâmpine ca pe o onorată soră și regină.

Morgaine ridică din urmei:

— Nu m-aș încrede în el nici măcar până într-acolo.

— Desigur, ca și Merlin, ai la îndemână vrăjitoria pentru a-ți da cunoștință despre ce s-ar putea întâmpla dacă fac asta.

Morgaine spuse cu indiferență:

— Nu e nevoie de nici o vrăjitorie ca să știi că un ticălos e un ticălos

și nici de vreo înțelepciune supranaturală care să mă împiedice să-i dau unei secături să-mi țină punga.

Orice ar fi spus Morgaine, Guinevere se simțea întotdeauna îndemnată să facă exact invers. Știuse mereu că Morgaine o credea o proastă, o fetișcană care nu era destul de deșteaptă nici să-și lege pantofii. Credea oare că nu era în stare să rezolve o problemă de stat cât timp Arthur era absent? Cu toate acestea, abia putea să o privească pe Morgaine în ochi, de la acea blestemată zi de Beltane de anul trecut, când o implorase pe cumnata sa să-i facă farmece ca să nu mai fie stearpă. Morgaine îi spusese că farmecele funcționează adesea altfel decât am dori... Acum, ori de câte ori se uita la ea, se gândea că și cumnata ei își amintește.

„Dumnezeu mă pedepsește, poate, pentru că m-am amestecat în vrăjitorii, pentru acea noapte blestemată.” Iar întotdeauna, când lăsase fie și cea mai palidă amintire a acelui timp să îi vină în minte, simțea un amestec de plăcere și rușine năpădindu-i întregul trup. Ah, era ușor să spună că băuseră toți trei sau să se scuze că tot ce a făcut în acea noapte a fost cu consimțământul lui Arthur, la insistențele lui, de fapt. Totuși, era cumplit, un păcat, un adulter.

Și, din acea noapte, tânjise după Lancelot zi și noapte, deși abia dacă puteau să se privească. Ea nu îl putea privi în ochi. Oare el o ura, ca pe o femeie nerușinată, adulteră? Trebuie că o disprețuia. Totuși tânjea după el cu îngrozitoare disperare. După Rusalii, abia dacă a mai trecut pe la curte. Ea nu a crezut niciodată că Lancelot ținuse atât de mult la mama lui, nici măcar la fratele lui, Balin, și totuși i-a plâns pe amândoi din suflet. A fost plecat de la curte tot acest timp.

— Aș vrea ca Lancelot să fie aici, spuse Cai. Cine altcineva ar trebui să însoțească o regină într-o astfel de misiune decât un cavaler pe care Arthur l-a numit campion și protector al reginei?

— Dacă Lancelot ar fi aici, spuse Morgaine, multe dintre necazurile noastre ar lua sfârșit, pentru că el l-ar liniști pe Meleagant cu doar câteva cuvinte. Dar nu folosește la nimic să ne închipuim ceea ce nu poate să se întâmple. Guinevere, vrei să vin eu cu tine, să te apăr?

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu sunt un copil care nu se poate îndepărta fără o doică lângă el! Îi voi lua pe sir Lucan, șambelanul meu, și pe Bracca să îmi aranjeze părul și să îmi lege rochia, dacă voi rămâne acolo mai mult de o noapte, și ca să doarmă la picioarele patului meu. Ce îmi trebuie mai mult?

— Totuși, Guinevere, trebuie să ai o escortă demnă de rangul tău. Au mai rămas aici, la curte, câțiva dintre companionii lui Arthur.

— Îl voi lua pe Ectorius. Este tatăl vitreg al lui Arthur, e născut nobil și e un veteran al multor războaie.

Morgaine dădu din cap cu nerăbdare.

— Bătrânul Ectorius și Lucan, cel care și-a pierdut un braț la Mount Badon... De ce nu îi iei cu tine pe Cai și pe Merlin, draga mea, ca să ai cu tine toți bătrânii și toți șchiopii? Ar trebui să ai o escortă de buni luptători care te pot apăra, Guinevere, în caz că acelui om îi trece prin minte să țină regina ostatică, pentru a cere răscumpărare, sau chiar mai rău.

Guinevere repetă răbdătoare:

— Dacă nu mă va trata ca pe o soră, atunci pretențiile lui nu valorează nimic. Și care bărbat ar putea fi un pericol pentru sora sa?

— Nu știu dacă Meleagant e un creștin atât de bun, spuse Morgaine, dar dacă tu nu te temi de el, Guinevere, înseamnă că îl cunoști mai bine decât mine. Fără îndoială, poți găsi o escortă de bătrâni veterani împiedicați, care să te însoțească, fie! Ai putea să-i propui să se însoare cu vara ta, Elaine, ca pretențiile lui asupra regatului să fie încă și mai îndreptățite, și să-l numești regentul tău...

Guinevere se scutură, amintindu-și de uriașul vulgar, îmbrăcat în piei și blănuri prost vopsite.

— Elaine e o doamnă sensibilă, nu aș da-o pe mâna unui astfel de individ, spuse ea. Voi vorbi cu el. Dacă îmi va părea un luptător cinstit și unul care va păstra pacea în acest regat, atunci, de ne va jura loialitate mie și lui Arthur, poate să domnească. Nu îmi plac nici toți companionii lui Arthur, dar un bărbat poate fi un rege cinstit fără să fie unul bun de stat la discuții cu doamnele.

— Ce mirare să te aud spunând asta, replică Morgaine. Să te aud cântându-i prohodul vărului meu Lancelot. Aveam impresia că tu crezi că nici un bărbat nu poate fi un bun cavaler dacă nu e chipeș și curtenitor.

Guinevere nu voia să se mai certe cu Morgaine.

— Haide, surioară, țin mult și la Gawaine, deși e un om necioplit de la miazănoapte, care se împiedică în propriile picioare și abia dacă are un cuvânt de spus unei femei. După câte știu, s-ar putea ca și Meleagant să fie un asemenea diamant neșlefuit și de aceea merg într-acolo, ca să judec singură.

Astfel, în dimineața următoare Guinevere se așternu la drum, cu escorta ei formată din șase cavaleri, Ectorius, veteranul Lucan, camerista ei și pajul de nouă ani.

Nu își vizitase casa copilăriei din ziua când o părăsise, împreună cu Igraine, ca să se mărite cu Arthur. Nu era departe: câteva leghe peste deal și pe malurile lacului, care în acest anotimp seca, transformându-se în mlaștini, cu vite ce pășteau pe câmpurile înverzite și cu ierburi dese, înțesate de piciorul-cocoșului, de păpădii și de ciuboțica-cucului. La țarm așteptau două luntre pe care fluturau stindardele tatălui său. Era o sfidare faptul că Meleagant le arbora fără permisiune, dar, în

definitiv, era posibil ca omul să se creadă sincer moștenitorul lui Leodegranz. S-ar putea chiar să fie adevărat, poate că tatăl ei o mințise. Chiar pe acest țărm debarcase, cu mulți ani în urmă, promisă pentru Caerleon... cât de tânără fusese și cât de inocentă! Lancelot era lângă ea, dar soarta o dăruise lui Arthur. Dumnezeu știe, încercase să-i fie o soție bună, dar Dumnezeu nu i-a dat copii. Un val de disperare o cuprinsese din nou, în timp ce privea spre bărcile ce așteptau. Ar fi putut să-i dăruiască soțului ei trei sau cinci sau șapte fii și să vină un an de ciumă, de variolă sau de difterie și toți fiii ei ar fi pierit... Asemenea lucruri se întâmplau. Mama ei avusese patru fii și totuși nici unul nu trăise până la cinci ani, iar fiul lui Alienor murise odată cu ea. Morgaine... Morgaine avusese un fiu al Zeului blestemat al vrăjitoarelor și, din câte știa, fiul ei trăise și înflorise în timp ce ea, o credincioasă soție creștină, nu putuse să aibă nici un copil și în curând s-ar putea să fie prea bătrână.

Meleagrant însuși era la țărm, făcând plecăciuni și întâmpinând-o ca pe o soră onorată, făcând-i semn să se îndrepte spre barca lui, cea mai mică dintre cele două. Mai târziu, Guinevere nu știu niciodată cum s-a întâmplat să fie despărțită de toți însoțitorii ei, cu excepția micului paj.

— Servitorii doamnei mele pot merge în cealaltă barcă, eu însumi voi fi aici escorta ta, spuse Meleagrant luând-o de braț cu un exces de familiaritate care ei nu îi plăcu; dar, în definitiv, trebuia să se poarte cu diplomatie și să nu-l înfurie. În ultimul moment, cu un sentiment de frică, îi făcu semn lui Ectorius.

— Va veni cu mine și șambelanul meu, insistă ea și Meleagrant zâmbi, iar fața mare, grosolană, i se înroși.

— Cum dorește sora și regina mea, spuse el și îi lăsă pe Ectorius și Lucan să pășească în barca mică, alături de ea.

Se foi, întinzând un preș pe care ea să se așeze, iar vâslașii traseră barca pe lac. Apa era mică, împânzită de ierburi. În unele perioade ale anului, aici era uscat. Și dintr-odată, pe când Meleagrant se așeză lângă ea, Guinevere fu cuprinsă de un atac al vechii ei spaime, stomacul i se ridică și, pentru o clipă, avu impresia că o să vomite. Se agăță de banchetă cu ambele mâini. Meleagrant era prea aproape de ea, se trase cât de departe îi permitea locul. S-ar fi simțit mai în largul ei dacă Ectorius ar fi fost aproape. Prezența lui era calmă și părintească. Observă securea mare pe care Meleagrant o purta la cingătoare. Era ca aceea pe care o lăsase lângă tron, cea pe care Balin o înhățase pentru a o uide pe Viviane... Apropiindu-se atât de mult încât răsuflarea lui îi făcu greață, Meleagrant spuse:

— Sora mea se simte amețită? Cu siguranță nu mișcarea bărcii te deranjează, e atât de lentă...

Se dădu în spate, luptându-se să-și păstreze stăpânirea de sine. Era

singură aici, doar cu cei doi bătrâni, și era în larg, în mijlocul lacului, înconjurată doar de ierburi și de apă și de orizontul înroșit... De ce venise? De ce nu era acum în grădina interioară de acasă, din Camelot? Nu era nici un fel de siguranță aici, se afla sub cerul liber, se simțea slabă și goală și expusă...

— Vom ajunge pe țărm în curând, spuse Meleagant, și, dacă dorești să te odihnești înainte de a ne ocupa de afacerile noastre, surioară, am pus să ți se pregătească apartamentele reginei...

Luntrea se lovi de mal. Vechea cărare era încă acolo, observă ea, serpuind îngust până sus, la castel; și vechiul zid, unde stătuse în acea după-amiază, privindu-l pe Lancelot cum alerga printre cai. Era năucită, de parcă trecuse doar o zi de când fusese acea fetișcană timidă. Întinse mâna pe furiș și atinse zidul, simțindu-l puternic și solid și pași, cu ușurare, pe poartă. Vechea sală părea mai mică decât când locuise ea aici; se obișnuise cu spațiile largi de la Caerleon și, mai târziu, de la Camelot. Vechiul jilt al tatălui său era acoperit de piei asemenea celor purtate de Meleagant, iar la picioarele acestuia era întinsă o blană mare și neagră de urs. Totul avea un aspect neîngrijit, pieile erau zdrențuite și unsuroase, sala nemăturată, având un miros acru-dulceag. Strămbă din nas, dar era o ușurare atât de mare că se afla între ziduri, încât nu-i mai păsa. Se întrebă unde pleaseră însoțitorii ei.

— Vrei să te odihnești și să te speli, sora mea? Să te conduc în apartamentele tale?

Ea zâmbi și spuse:

— Nu voi sta aici îndeajuns ca să le pot numi ale mele, deși, e adevărat, aș vrea să-mi spăl praful de pe mâini și să-mi scot mantia. Trimiți, te rog, pe cineva să-mi caute slujnica? Ar trebui să ai o soție, dacă te gândești să fi regent aici, Meleagant.

— E timp destul pentru asta, spuse el, dar te voi conduce la apartamentele pe care le-am pregătit pentru regina mea.

O conduse în sus, pe vechile scări. Și acestea erau prost întreținute și neîngrijite. Încruntându-se, Guinevere se gândi și mai puțin să-l aleagă regent. Dacă s-ar fi mutat în castel și l-ar fi restaurat, dacă și-ar fi adus o soție și servitori buni să îl îngrijească așa cum se cuvine, cu draperii noi și curățenie, cu ostași... Ei bine, dar acești soldați arătau încă și mai bădărani decât el însuși și Guinevere nu văzuse încă nici o femeie prin preajmă. Un palid regret începu să pună stăpânire pe ea; poate că nu fusese destul de înțeleaptă venind aici singură, fără să insiste să fie însoțită la fiecare pas de escorta ei. Se întoarse pe scări și spuse:

— Șambelanul meu mă va însoți și vreau să îmi fie trimisă femeia pe dată!

— La porunca doamnei mele.

Rânji. Dinții lui păreau foarte lungi, galbeni și pătați. Guinevere își spuse: „Meleagrânt e ca un animal sălbatic”, și se sprijini, îngrozită, de perete. Dar, cu o nebanuită resursă de energie interioară, reuși să ceară cu fermitate:

— Acum, te rog, cheamă-l pe sir Ectorius sau voi coborî direct în sală până ce slujnica mea va fi aici. Nu se cuvine ca regina lui Arthur să fie singură cu un străin.

— Nici măcar cu fratele ei? întrebă Meleagrânt, dar Guinevere, aplecându-se pe sub brațele lui larg deschise, văzu că Ectorius intrase în sală după ea și strigă:

— Tată vitreg! Însoțește-mă, fii bun! Și trimite-l pe sir Lucan să-mi găsească servitoarea!

Bătrânul urcă încet scara în urma lor, trecu de Meleagrânt, și Guinevere se sprijini de brațul său. Meleagrânt păru nemulțumit. Ajunseră în capul scărilor, la camera în care locuise cândva Alienor. Guinevere avusese o cameră mică, în spatele acesteia. Meleagrânt deschise ușa. Înăuntru era un aer închis și umed, iar Guinevere șovăi. Poate ar fi trebuit să insiste să meargă direct jos și să treacă la treabă. Nu prea avea cum să se spele sau să se odihnească într-o cameră atât de murdară și de neîngrijită.

— Tu nu, bătrâne, spuse Meleagrânt, întorcându-se brusc și împingându-l pe Ectorius pe scări cu putere. Doamna mea nu are nevoie acum de serviciile tale.

Ectorius se împiedică, se clătină și, în acel moment, Meleagrânt o împinse pe Guinevere în cameră și trânti ușa în spatele ei. Auzi cum zăvorul era tras și căzu în genunchi, împleticindu-se. Când se ridică, văzu că se afla singură în cameră și, oricât bătu în ușă, nici măcar un sunet nu ajunsese la ea.

„Așadar, avertismentul lui Morgaine se adevărase. Oare îi omorâseră escorta? I-au ucis, oare, pe Ectorius și Lucan?” Camera în care Alienor își născuse copiii, în care trăise și, mai târziu, murise, era rece și umedă. Patul mare era acoperit doar cu câteva cuverturi zdrențuite, iar fânul mirosea dezgustător. Vechiul cufăr sculptat al lui Alienor era acolo, dar lucrăturile în lemn erau unsuroase și acoperite cu murdărie, iar cufărul era gol. Căminul era astupat cu cenușă, de parcă acolo nu s-ar mai fi aprins focul de ani de zile. Guinevere bătu în ușă și strigă până când o durură mâinile și gâtul; era flămândă, epuizată și scârbită de mirosul și de mizeria acestui loc. Dar nu putea să clinească ușa, iar fereastra era prea mică pentru a ieși pe ea — și afară ar fi avut de coborât un zid de cinci metri.

Era întemnițată. Prin fereastră putea zări doar o curte păraginită, cu o vacă murdară care se plimba și mugea din când în când.

Orele se scurseră, parcă târându-se. Guinevere trebuia să accepte două lucruri: că nu putea ieși de acolo prin propriile eforturi și că nu avea cum să atragă atenția vreunei persoane care să vină să o elibereze. Însoțitorii ei nu mai erau — morți sau întemnițați, oricum incapabili să îi vină în ajutor. Slujnica și pajul erau probabil morți sau, cu siguranță, undeva departe. Ea era aici și era singură, la mila unui om care probabil o va folosi ca ostatic pentru a-i smulge lui Arthur vreun compromis.

Se afla, probabil, în siguranță. Așa cum îi spusese lui Morgaine, el nu voia decât să se știe că era singurul fiu în viață al tatălui său — un bastard dar din sânge regal. Cu toate acestea, când se gândea la rânjetul lui rapace și la uriașa lui făptură, Guinevere era îngrozită; ar putea foarte ușor să o insulte sau să încerce să o forțeze să-l recunoască drept regent.

Ziua continua să se târască. Soarele se mișca încet prin mica crăpătură a ferestrei, de-a lungul camerei și iar înapoi și, în cele din urmă, începu să se întunece. Guinevere pătrunse în mica încăpere din spatele camerei lui Alienor, care fusese a ei pe când era copil. Cândva, mama ei locuise în camera lui Alienor. Spațiul îngust, întunecos, nu mai mare decât o debara, i se păru liniștitor de sigur. Cine ar putea să-i facă rău aici? Nu avea importanță că era murdară și îmbăcsită, că saltelele de paie erau mucegăite; se vârî în pat și se înveli cu mantia. Apoi se duse în camera de alături și încercă să împingă lângă ușă cufărul greu, sculptat, al lui Alienor.

Descoperi că îi era foarte teamă de Meleagrant și încă și mai teamă de bestiile sale de soldați. Cu siguranță, el nu i-ar lăsa să-i facă vreun rău. Ea trebuia să rămână teafără, căci era singura lui armă de negociere. Arthur l-ar omorî, își spuse ea, Arthur l-ar omorî dacă i-ar aduce fie și cea mai mică insultă sau dacă i-ar face vreun rău.

Dar, se întrebă Guinevere în suferința ei, i-ar păsa lui Arthur cu adevărat? Deși, în toți acești ani, fusese bun și iubitor cu ea și o tratase cu toate onorurile, totuși s-ar putea să nu-i pară rău să scape de o soție care nu putea să-i dăruiască copii, o soție care — mai mult — era îndrăgostită de un alt bărbat și nu-i putea ascunde asta.

„Dacă aș fi în locul lui Arthur, nu aș face nici o mișcare împotriva lui Meleagrant. I-aș spune că, acum că mă are, poate să mă păstreze și să facă ce pofteste cu mine.”

Ce voia Meleagrant? Dacă ea, Guinevere, ar muri, nu ar mai fi nimeni cu vreo umbră de pretenție la tronul ținutului Summer. Mai erau câțiva nepoți tineri și câteva nepoate din partea surorilor ei, dar toți locuiau foarte departe și probabil că nu auziseră sau nu le păsa de această țară. Poate că avea de gând pur și simplu să o ucidă sau să o lase aici, să moară de foame. Noaptea continua să se târască. O dată, auzi oameni și

cai mișcându-se prin curtea de jos. Se duse la mica fereastră și scrută întunericul de afară, dar văzu doar lumina slabă a unei torțe și, deși țipase și strigase, nimeni nu își ridică privirea și nu îi dădu nici cea mai mică atenție.

O dată, târziu în noapte, când ațipise puțin, într-un somn bântuit de coșmaruri, sări în sus, având impresia că a auzit-o pe Morgaine strigându-i numele. Dar era singură.

„Morgaine, Morgaine! De mă poți vedea cu vrăjile tale, spune-i domnului meu, când vine acasă, că Meleagrant a mințit, că a fost o cursă...”

Iar apoi se întrebă dacă Dumnezeu s-ar supăra pe ea că apelează la vrăjitoria lui Morgaine ca să-i transmită mesaje. Începu să se roage încet, până când monotonia rugăciunilor o adormi din nou.

De data aceasta, dormi un somn adânc, fără vise, iar când se trezi, cu gura uscată, își dădu seama că era în plină zi, iar ea era încă prizonieră într-un loc gol și mizerabil. Îi era foame și sete și greață de mirosul acelui loc, nu doar din cauza aerului închis și a fânului mucegăit, dar și din cauza duhului ce venea dintr-un colț pe care fusese nevoită să-l folosească drept latrină. Cât timp aveau de gând să o lase aici, singură? Dimineața se scurse, iar Guinevere nu mai avea nici puterea, nici curajul să se roage. Era oare pedepsită pentru vina sa, pentru că nu prețuisese îndeajuns ceea ce avusese? Îi fusese lui Arthur soție credincioasă și totuși tânjise după un alt bărbat. Se încurcase cu vrăjitoriile lui Morgaine. „Dar”, gândi ea cu disperare, „dacă sunt pedepsită pentru adulterul meu cu Lancelot, de ce am fost pedepsită acum, în timp ce am continuat să-i fiu soție credincioasă lui Arthur?”

Chiar dacă Morgaine, cu vraja ei, ar putea să vadă că este întemnițată, s-ar deranja oare să o ajute? Morgaine nu avea nici un motiv să o iubească; de fapt, aproape sigur, o ura. Era cineva căruia să îi pese cu adevărat? De ce i-ar păsa cuiva ce se întâmplă cu ea?

Era trecut de amiază când auzi, în sfârșit, zgomot de pași pe scări. Sări în picioare, strângându-și mantia în jurul trupului și se dădu la o parte de lângă ușă. Cel care intra fu Meleagrant și, la vederea lui, ea se trase și mai departe.

— De ce mi-ai făcut asta? întrebă ea. Unde îmi sunt slujnica, pajul și șambelanul? Ce ai făcut cu escorta mea? Crezi că Arthur îți va îngădui să conduci această țară dacă ai adus insulte reginei sale?

— Fosta lui regină, spuse calm Meleagrant. Când voi termina cu tine, nu va mai voi să te aibă înapoi. În vremurile vechi, doamnă, consortul reginei era stăpânul țării, și, dacă o să te țin aici și o să am fii cu tine, nimeni nu îmi va tăgădui dreptul de a domni.

— Nu vei avea nici un fiu cu mine, spuse Guinevere răsând amar, căci sunt stearpă.

— Aș, ai fost măritată cu un blestemat de băiețandru spân, spuse el și mai adăugă ceva ce Guinevere nu înțelese bine — doar că era înimaginabil de dezgustător.

— Arthur te va ucide, spuse ea.

— Să încerce numai. E mai greu decât dacă ai încerca să ataci o insulă, spuse Meleagant, iar până atunci, probabil că nici nu se va mai închisi să încerce, de vreme ce va trebui să te ia înapoi.

Ea spuse:

— Nu mă pot căsători cu tine, am un soț.

— Nici unui om din regatul meu nu îi va păsa, spuse Meleagant. Mulți și-au bătut joc de domnia preoților, iar eu am alungat toți blestemații de preoți! Eu domnesc după vechile legi și am să mă fac rege după acea lege, care spune că acela care e bărbatul tău domnește aici...

Ea șopti:

— Nu..., și se trase înapoi, dar el se repezi și o trase spre el.

— Nu ești pe gustul meu, spuse cu brutalitate. Slabă, urâtă, cu obraji palizi... Prefer o femeie care are ceva carne pe oase! Dar ești bătrâna fiică a lui Leodegranz, dacă nu cumva mama ta a avut mai mult sânge în ea decât îmi imaginez că ar fi putut avea! Așa că...

O trase spre el. Ea se zbătu, scăpă din brațele lui și îl lovi cu putere peste față. Țipă când cotul ei îi lovi nasul, o apucă de braț și o scutură cu putere. Apoi o lovi cu pumnul încheștat peste bărbie. Simți ceva pocnind și gustul de sânge țâșnindu-i în gură. O lovi iar și iar cu pumnul. Ea își ridică brațele, îngrozită, să se păzească de loviturile lui, dar el continua să o bată.

— Așa, strigă el, n-ai să mai faci asta; vei afla cine îți este stăpân.

Îi apucă încheietura mâinii și i-o suci.

— O, nu, nu, te rog, nu-mi face rău.... Arthur... Arthur te va ucide.

El îi răspunse doar cu o obscenitate, îi smuci încheietura, o trânti pe paiele murdare de pe pat, îngenunche lângă ea, trăgându-și hainele. Ea se zvârcoli, ținând, el o lovi din nou, iar ea zăcu nemișcată, ghemuită într-un colț al patului.

— Scoate-ți rochia! ordonă el.

— Nu, țină ea strângându-și hainele în jurul ei.

El o apucă, sucindu-i încheietura, și o ținu în timp ce îi sfâșie rochia până la brâu.

— Ți-o scoți acum, sau o voi sfâșia eu, bucată cu bucată?

Tremurând, suspinând, cu degete tremurânde, Guinevere își trase rochia peste cap, știind că ar trebui să se opună, dar prea înspăimântată de acești pumni și aceste lovituri, ca să li se mai împotrivească. Când termină, el o împinse jos, o ținu lipită de salteaua murdară, desfăcându-i picioarele cu o mână aspră. Ea se zbătu doar

puțin, înspăimântată de mâinile lui, scârbită de răsuflarea lui grea, de trupul lui imens și păros, de falusul lui mare și cărnos care o pătrunse dureros, împingând iar și iar, până ce avu senzația că se va rupe în două.

— Nu te trage așa, luate-ar naiba! strigă el, împingând cu putere.

Ea țipă de durere iar el o lovi din nou. Guinevere rămase nemișcată, plângând, și îl lăsa să facă ce voia. Părea că nu se mai sfârșește, trupul acela uriaș se încorda și se apăsa iar și iar, până când, în sfârșit, îi simți mișcarea spasmodică și pătrunderea chinuitor de puternică. Apoi se trase, se rostogoli puțin într-o parte, iar ea căută după aer, chinuindu-se să-și pună hainele în jurul trupului. El se ridică, încheindu-se la brâu, și îi făcu semn.

— Nu mă lași să plec? îl imploră ea. Țiți promit... Țiți promit...

El rânji fioros.

— De ce te-aș lăsa? Nu, ești aici și aici vei rămâne. Ai nevoie de ceva? O rochie să ți-o pui în locul celeilalte?

Ea plângea, epuizată, rușinată, scârbită. Într-un sfârșit, spuse tremurat:

— Eu... aș vrea niște apă și... ceva de mâncare. Și — începu să plângă și mai tare, rușinată — și o oală de noapte.

— Orice dorește doamna mea, spuse Meleagant sarcastic și plecă, înclinând-o din nou.

Mai târziu, o bătrână cocoșată îi aduse niște friptură grasă, o bucată mare de pâine cu orz și ulcioare cu apă și bere. Aduse și niște pături și o oală de noapte.

Guinevere spuse:

— Dacă vei duce un mesaj domnului meu, Arthur, Țiți voi da asta — și își scoase din păr pieptenele de aur: fața bătrânei se luminează și luă obiectul, dar apoi privi speriată înapoi și se strecură afară din cameră.

Guinevere izbucni din nou în lacrimi.

În cele din urmă, își recăpătă puțină liniște, mănca și bău și încercă să se spele puțin. Se simțea scârbită și trupul o durea, dar mai rău decât asta era sentimentul că era folosită, umilită, iremediabil pângărită.

Era, oare, adevărat, ceea ce spusese Meleagant, că Arthur nu ar mai lua-o înapoi acum, că fusese întinată? Se putea să fie așa... dacă ar fi bărbat, nici ea nu ar dori nimic din ceea ce folosisese Meleagant...

Nu, dar nu era drept, ea nu făcuse nimic rău, fusese atrasă în cursă și păcălită, folosită împotriva voinței sale.

„O, dar nu e mai mult decât merit... Eu, care nu sunt o soție credincioasă, ci iubesc pe un altul...” Se simți bolnavă de rușine și vinovăție. Dar, după un timp, începu să-și recapete calmul și să-și cântărească situația dificilă. Era aici, în castelul lui Meleagant, vechiul

castel al tatălui ei. Fusesse violată și era ținută ostatecă, iar Meleagrânt și-a declarat intențiile de a păstra regatul prin dreptul de a fi consortul ei. Nu putea fi luată în calcul ideea că Arthur l-ar lăsa să facă asta. Indiferent ce ar gândi despre ea personal, pentru onoarea coroanei lui de Mare Rege, ar trebui să pornească război împotriva lui Meleagrânt. Nu ar fi ușor, dar nu era imposibil să recucerească această insulă.

Ea nu știa nimic despre Meleagrânt ca luptător, doar — gândi ea cu o străfulgerare de umor — despre puterile lui împotriva unei femei neajutorate, pe care a supus-o cu bătaia. Dar nu trebuia luată în calcul nici posibilitatea ca acesta să i se poată opune Marelui Rege, care îi supusese pe saxoni cu o înfrângere rușinoasă la Mount Badon.

Și apoi va trebui să îi spună lui Arthur ce i s-a întâmplat. Ar putea fi mai simplu să se sinucidă. Fie ce-o fi, nu se putea imagina față în față cu Arthur, povestindu-i cum o tratase Meleagrânt... Ar fi trebuit să i se opună mai tare. „În luptă, Arthur înfruntase moartea însăși, o dată s-a ales cu o rană care l-a ținut în loc o jumătate de an, iar eu... eu am încetat să mai lupt după câteva palme și lovituri....” Ar fi vrut să aibă o parte din puterile vrăjitoarești ale lui Morgaine; l-ar transforma într-un porc! Dar Morgaine nu ar fi căzut niciodată în mâinile lui, ar fi ghicit că era o cursă și ar fi folosit acel mic pumnal al ei. Poate că nu l-ar fi omorât, dar el și-ar fi pierdut dorința și poate capacitatea de a mai viola vreo femeie!

Mâncase și băuse ce putuse, se spălase, își periasse rochia murdară. Din nou, ziua începu să scadă. Nu era nici o șansă ca cineva să îi simtă lipsa și să vină după ea până ce Meleagrânt nu va începe să se laude cu fapta sa și să se proclame consort al fiicei regelui Leodegranz. Ea plecase de bună voie și fusese însoțită cum se cuvine de doi dintre companionii lui Arthur.

Nu, până când Arthur nu va reveni de pe țărmurile de miazăzi, și poate nici la o săptămână după aceea, văzând că ea nu se întoarce la vremea hotărâtă — abia după aceea va începe Arthur să creadă că se întâmplase ceva cu ea.

„Morgaine, de ce nu te-am ascultat? M-ai prevenit că e un ticălos...” Pentru o clipă i se păru că poate vedea chipul ei palid, lipsit de entuziasm — calm, ușor batjocoritor — atât de clar încât se frecă la ochi; Morgaine, râzând de ea? Nu, lumina îi juca o festă, dispăruse.

„S-ar putea oare ca ea să mă vadă, cu vraja ei? Poate că va trimite pe cineva... Nu, nu ar face asta, mă urăște, ar râde de nenorocul meu...” Apoi își aminti; Morgaine râdea și batjocorea, dar când era o problemă adevărată, nimeni nu putea fi mai bună. Morgaine o alinase când pierduse sarcina; fusese de acord, în ciuda protestelor sale, să încerce să o ajute cu farmece. Poate că Morgaine nu o urăște, de fapt. Poate că batjocura ei era doar un mod de a se apăra împotriva mândriei lui

Guinevere, a disprețului ei față de vrăjitoarele Avalonului.

Mobila din încăpere începea să se estompeze în lumina amurgului. Ar fi trebuit să ceară ceva de iluminat. Acum, se părea, va trebui să petreacă o a doua noapte ca prizonieră aici și s-ar putea ca Meleagrant să se întoarcă. La acest gând, simți că i se face rău de groază. Încă simțea durerea pricinuită de tratamentul lui brutal, avea gura umflată, iar vânătăile erau tot mai închise la culoare pe umeri și, presupunea, pe față. Și, deși când era singură putea să se gândească în liniște la modurile prin care ar putea să se apere de el și poate chiar să-l alunge, știa, cu un sentiment de teroare cuprinzându-i trupul, că atunci când el o va atinge se va preda înspăimântată și îl va lăsa să facă exact ceea ce voia, ca să nu o mai lovească... îi era atât de teamă, atât de teamă că o va răni din nou...

Și cum ar putea Arthur să o ierte pentru asta, pentru că nu s-a lăsat mai mult bătută până să se supună, ci s-a predat ca o lașă, sub amenințarea câtorva palme și lovituri... Cum ar putea s-o ia înapoi ca regină și să continue să o iubească și să o cinstească, când ea îi permisesese unui alt bărbat să o aibă?...

Pe Arthur nu îl deranjase când ea și Lancelot... el fusese părtaș... dacă era un păcat, acesta nu era în întregime al ei, ea făcuse ceea ce dorise soțul ei... O, da, dar Lancelot fusese vărul și prietenul lui cel mai drag...

În curte se auzi agitație, iar Guinevere se duse la fereastră, scrutând întunericul cu privirea, dar nu putu să vadă decât același colț al curții și aceeași vacă mugind. Undeva se auzeau zgomote, țipete și strigăte și zăngănit de arme, dar ea nu putea vedea nimic, iar sunetele erau înăbușite de ziduri și de scări. Poate erau doar acei tâlhari ai lui Meleagrant, luptându-se sau încăierându-se pe afară sau chiar — o, nu, Doamne păzește! — omorându-i însoțitorii. Încercă să-și lungească gâtul ca să vadă mai departe de crăpătura ferestrei, dar nu era nimic de văzut.

De afară se auzi un zgomot. Ușa zbură în lături și Guinevere, întorcându-se speriată, îl văzu pe Meleagrant cu sabia în mână. Făcu semn cu ea.

— Treci înăuntru, în camera interioară, ordonă el. Treci înăuntru și să nu aud nici un sunet, doamnă, sau va fi vai de capul tău.

„Înseamnă, oare, că a venit cineva să mă salveze?” El părea disperat, iar Guinevere știa că nu va putea afla nimic de la el. Ea se retrase încet în mica încăpere interioară. El o urmă, cu mâna pe sabie, iar Guinevere se crispă, cu întreg trupul chircindu-se în așteptarea loviturii... o va omori acum sau o va ține ca ostatecă pentru propria lui scăpare?

Nu află niciodată care fusese planul său. Capul lui Meleagrant explodă dintr-odată într-un șuvoi de sânge și creieri; se chirci, cu o

încetineală stranie, iar Guinevere se prăbuși pe jumătate leșinată, dar înainte de a ajunge la pământ, era în brațele lui Lancelot.

— Doamna mea, regina mea, oh, iubirea mea...

O strânse în brațe, iar apoi, aproape fără simțire, Guinevere știu că el îi acoperea fața cu sărutări. Ea nu se împotrivi defel, era ca un vis. Meleagrant zăcea într-o baltă de sânge pe podea, iar sabia rămăsese acolo unde căzuse. Lancelot trebui să o ridice peste trupul neînsuflit înainte s-o poată așeza pe picioarele ei.

— Cum... cum ai știut? se bâlbâi ea.

— Morgaine, spuse el laconic. Când am venit la Camelot, Morgaine mi-a spus că a încercat să te implore să amâni plecarea până la venirea mea. Ea simțise că era o cursă... Am luat un cal și am venit după tine, cu jumătate de duzină de oameni, ți-am găsit însoțitorii prizonieri în pădure, legați și cu gura astupată. După ce i-am eliberat, nu a fost greu — fără îndoială, el se credea în siguranță.

Acum Lancelot începu să observe vânătăile de pe fața și trupul ei, rochia sfâșiată, buza crăpată, acolo unde se umflase. El îi atinse buzele cu degete tremurânde.

— Acum regret că a murit atât de repede, spuse el. Mi-ar fi făcut plăcere să-l fac să sufere așa cum ai suferit tu. O, sârmana mea iubită, draga mea, ai fost folosită atât de crud...

— Nu știi, șopti ea, tu nu știi... Și începu iar să plângă. Ai venit, ai venit, credeam că nu va veni nimeni, că nimeni nu mă va mai dori acum, că nimeni nu mă va mai atinge... acum... când sunt atât de pângărită...

O țină în brațe, sărutând-o iar și iar, într-o frenezie.

— Pângărită? Tu? Nu, rușinea este a lui, a lui și a plătit pentru asta..., șopti el printre sărutări. Credeam că te-am pierdut pentru totdeauna, credeam că te-a omorât, dar Morgaine a spus că nu, că trăiai.

Chiar și acum, Guinevere fu străbătută pentru o clipă de teamă și ciudă. Oare Morgaine știa cum fusese umilită, violată? O, Doamne, de n-ar trebui să știe Morgaine! Nu putea să suporte ca Morgaine să știe!

— Sir Ectorius, sir Lucan...

— Lucan e destul de bine, Ectorius nu e tânăr și a suferit un șoc grav, dar nu e nici un motiv să credem că nu va trăi, spuse Lancelot. Trebuie să cobori, draga mea, și să li te arăți, trebuie să știe că regina lor trăiește.

Guinevere își privi rochia sfâșiată, își atinse fața umflată cu mâini șovăitoare. Cu vocea oprindu-i-se în gât, spuse:

— Nu aş putea avea un moment să mă aranjez cum se cuvine? Nu vreau ca ei să vadă...

Și nu putu să continue. Lancelot ezită, apoi încuviință, spunând:

— Da, lasă-i să creadă că nu a îndrăznit să-ți aducă nici o insultă. E

mai bine așa. Am venit singur, știind că îi pot face față lui Meleagrant. Ceilalți sunt jos. Lasă-mă să mă uit în celelalte camere, un om ca el nu ar trăi aici fără vreo femeie sau alta.

O lăasă singură pentru o clipă și ea abia putu suporta să îl piardă din ochi. Se îndepărtă de trupul lui Meleagrant care zăcea pe podea, uitându-se în jos, la el, de parcă ar fi fost hoitul unui lup ucis de vreun păstor, fără să simtă măcar dezgust față de sânge.

Lancelot se întoarse într-o clipă.

— Acolo e o cameră curată, cu câteva cufere cu haine femeiești. Cred că era vechea cameră a regelui. Este chiar și o oglindă.

O conduse în josul holului. Camera fusese măturată, iar fânul de pe patul mare era proaspăt și curat, erau cearceafuri și pături, nu prea curate, dar nici dezgustătoare. Era acolo un cufăr sculptat pe care îl recunoscuse, iar înăuntru se aflau câteva rochii, printre care una pe care o mai văzuse purtată de Alienor, iar celelalte erau croite pentru o persoană mai înaltă. Desfăcându-le, printr-o ceață de lacrimi, se gândi: „Acestea trebuie că au fost ale mamei. Mă mir că tata nu i le-a dat niciodată lui Alienor.” Apoi se gândi: „Nu mi-am cunoscut bine tatăl niciodată. Nu am idee ce fel de om era, era doar tatăl meu.” Și acest lucru i se păru atât de trist, încât îi veni să plângă din nou.

— Mi-o voi pune pe aceasta! spuse ea și apoi izbucni într-un râs ușor. Dacă voi reuși să mă îmbrac fără o femeie.

Lancelot o atinse cu blândețe:

— Te voi îmbrăca eu, doamna mea.

Începu să o ajute să-și scoată rochia. Pe urmă, chipul i se crispă și o ridică în brațe așa, pe jumătate îmbrăcată.

— Când mă gândesc la acel animal atingându-te..., spuse el cu fața adâncită la pieptul ei. Iar eu, care te iubesc, abia îndrăznesc să te ating...

Și ea, oricât fusese de credincioasă, se alesese doar cu asta. Dumnezeu o răsplătise pentru virtutea și înfrânarea ei, azvârlind-o în brațele lui Meleagrant, pentru a fi violată și brutalizată! Iar Lancelot, care îi oferise iubire și tandrețe, care se dăduse la o parte cu grijă ca să nu-și trădeze vărul, a trebuit să fie martor la toate acestea! Se întoarse spre el, îmbrățișându-l.

— Lancelot, șopti ea, iubirea mea, dragostea mea, ia de la mine amintirea celor ce am pățimit, hai să mai rămânem aici un pic...

Ochii lui fură inundați de lacrimi, o așeză cu blândețe pe pat, mângâind-o cu mâini tremurânde. „Dumnezeu nu m-a răsplătit pentru virtute. Ce mă face să cred că m-ar putea pedepsi?” Apoi, îi veni un gând care o înspăimântă: poate că nu exista nici un Dumnezeu, nici vreunul dintre Zeii în care credeau oamenii. Poate că totul era doar o mare minciună a preoților, ca să poată să spună oamenilor ce să facă și

ce să nu facă, ce să creadă, să dea ordine chiar și regelui. Se ridică, trăgându-l pe Lancelot spre ea, cu gura-i rănită căutând-o pe a lui, cu mâinile rătăcind pe tot trupul lui drag, de data aceasta fără teamă și fără rușine. Nu îi mai păsa, nici nu mai simțea vreo restricție. Arthur? Arthur nu o protejase. Suferise ceea ce trebuise să sufere, iar acum, cel puțin, va avea parte măcar de atât. Prin voința lui Arthur se culcase prima dată cu Lancelot, acum va face ceea ce voia ea.

Leșiră călare din castelul lui Meleagant, două ore mai târziu, unul lângă altul, apropiindu-și caii ca să se poată atinge în timp ce mergeau, iar lui Guinevere nu îi mai păsa. Se uita drept la Lancelot, ținând capul sus cu bucurie și satisfacție. Aceasta era adevărata ei dragoste și niciodată nu se va mai obosi să o ascundă de nimeni.

5

Pe țărmurile Avalonului, preotesele șerpuiau încet pe malul înroșit, cu torțe în mâini... Ar fi trebuit să fiu printre ele, dar am avut un motiv pentru care nu am putut să merg... Viviane s-ar fi supărat pe mine pentru că nu eram acolo, totuși părea că stăteam pe un țărm îndepărtat, incapabilă să rostesc cuvântul care m-ar fi adus la ele...

Raven păși încet, cu fața palidă ridată, cum nu o mai văzusem niciodată, cu o lungă șuviță albă, lângă tâmplă... părul ei era despletit, poate fiindcă era încă fecioară, păstrată neatinsă? Veșmintele ei albe se mișcau în bătaia aceluiași vânt care făcea torțele să pâlpâie. Unde era Viviane, unde era Doamna?

Luntrea sacră stătea la țărm, pe pământurile veșnice, dar ea nu va mai veni niciodată pe meleagurile Zeiței.... Și cine era aceasta, cu voalurile și cununa Doamnei? Nu o mai văzusem niciodată, nici măcar în vise...

Părul des, decolorat, de culoarea grâului copt, era împletit într-o cunună joasă, peste frunte, dar îi atârna până la brâu, acolo unde ar fi trebuit să atârne cuțitașul cu lama curbată al unei preotese... Ah, Zeiță! Blasfemie! Căci într-o parte a rochiei îi atârna un crucifix de argint. Mă luptam împotriva unor legături invizibile încercând să mă reped, să îi smulg acel obiect, dar Kevin păși între noi și îmi apucă mâinile, care mi se răsuciră și mi se zvârcoliră asemeni unor șerpi diformi... apoi brațele se încolăciră.... și șerpii mă sfâșiară cu dinții...

— Morgaine! Ce este? Elaine o scutură de umeri pe femeia care dormea cu ea în pat. Ce este? Strigai în somn...

— Kevin, murmură ea și se ridică în capul oaselor, cu părul despletit, negru ca pana corbului, ce se unduia împrejurul ei ca o apă întunecată. Nu, nu, nu erai tu... Dar ea avea părul blond ca și tine și un crucifix.

— Ai visat, Morgaine! Trezește-te!

Morgaine clipi și se scutură, apoi trase adânc aer în piept și își ridică privirea spre Elaine cu obișnuitu-i calm.

— Îmi pare rău — un vis urât, spuse ea, dar privirea îi era încă bântuită.

Elaine se întrebă ce vise o bântuie pe sora regelui, cu siguranță trebuie să fie vise rele, căci a venit aici de pe acea insulă blestemată de vrăjitori și vrăjitoare... Și, cu toate acestea, Morgaine nu îi păruse niciodată o femeie rea. Cum se putea ca o femeie să fie atât de bună, când venera diavolii și îl refuza pe Hristos? Se îndepărtă de ea și spuse:

— Trebuie să te scoli, verișoară, regele se va întoarce astăzi, așa a spus mesagerul aseară.

Morgaine încuviință și coborî din pat, scoțându-și cămașa de noapte. Elaine, pudică, își feri privirea. Morgaine părea că nu are rușine. Nu auzise că toate păcatele au venit în această lume prin trupul unei femei? Acum stătea nerușinat de goală, cotrobăind în cufărul ei după o haină de sărbătoare, iar Elaine se întoarse și începu să se îmbrace.

— Grăbește-te, Morgaine, trebuie să mergem la regină...

Morgaine zâmbi.

— Fără prea mare grabă, verișoară, trebuie să-i dăm timp lui Lancelot să se îndepărteze binișor. Guinevere nu ți-ar mulțumi dacă ai isca un scandal.

— Morgaine, cum poți spune un asemenea lucru? După cele întâmplate, pe bună dreptate Guinevere trebuie să se teamă să fie singură noaptea și să dorească să-l aibă pe campionul ei dormind la ușă... Și, într-adevăr, a fost un noroc că Lancelot a sosit la timp să o salveze de la ce putea fi mai rău...

— Nu fi mai proastă decât trebuie, Elaine, spuse Morgaine, pierzându-și răbdarea. Tu crezi asta?

— Tu, desigur, cu magia ta, știi mai bine, se aprinse Elaine atât de tare încât celelalte femei care dormeau în cameră își întoarseră capetele să audă despre ce discutau verișoara reginei și sora regelui.

Morgaine își coborî vocea și spuse:

— Crede-mă, nu vreau scandal mai mult decât tine. Guinevere este cumnata mea, iar Lancelot îmi este și el văr. Dumnezeu știe, Arthur nu ar trebui să o certe pentru ceea ce a pățimit cu Meleagant. Biata nefericită, nu a făcut nimic rău și, fără îndoială, trebuie să recunoaștem că Lancelot a venit la timp să o salveze. Dar nu mă îndoiesc că Guinevere îi va spune lui Arthur, cel puțin în secret, cum a folosit-o

Meleagrant... Nu, Elaine, am văzut cum era când a adus-o Lancelot înapoi și am auzit ce a spus, teroarea că acel barbar ar fi putut reuși să-i facă un copil!

Fața lui Elaine deveni cadaverică.

— Dar este fratele ei, spuse ea șoptit. Există vreun om în viață care ar face un astfel de păcat?

— Oh, Elaine, în numele Domnului, ce năroadă ești! Ți se pare lucrul cel mai grav din toată situația?

— Și tu spui... că Lancelot a dormit în patul ei când regele a fost plecat...

— Nu mă miră și nici nu cred că este pentru prima oară. Gândește, Elaine, este oare de invidiat? După câte i-a făcut Meleagrant, nu m-aș mira ca Guinevere să nu mai vrea să fie atinsă de nici un bărbat; așadar, pentru binele ei, mă bucur dacă Lancelot poate să-i vindece acea rană. Iar acum, probabil, Arthur o va alunga, ca să poată să aibă și el un fiu.

Holbându-se la ea, Elaine spuse:

— Poate că Guinevere va merge la o mănăstire; cândva mi-a spus că nu a fost niciodată mai fericită decât în mănăstirea la Glastonbury. Dar o vor primi, dacă a fost țitoarea căpitanului de cavalerie al soțului ei? Oh, Morgaine, mi-e atât de rușine pentru ea!

— Nu are nici o legătură cu tine, spuse Morgaine. De ce ți-ar păsa?

Elaine spuse, surprinzându-se cu răbufnirea sa:

— Guinevere are un soț, îi e soție Marelui Rege, iar soțul ei este cel mai onorabil și mai bun rege care va domni vreodată peste aceste meleaguri! Nu are nevoie să caute iubirea în altă parte. Totuși, cum ar putea Lancelot să întoarcă spatele și să caute altă femeie, când regina îi întinde mâna?

— Păi, spuse Morgaine, poate acum ea și Lancelot vor pleca de la această curte. Lancelot are pământuri în Mica Britanie și se iubesc de mult, deși cred că, până la această întâmplare nefericită, au trăit ca bărbat creștin și femeie creștină.

Își scuză, în tăcere, această minciună; ceea ce îi spusese Lancelot în suferința sa urma să fie păstrat pe vecie în tainele sufletului ei.

— Dar, atunci, Arthur va fi bătaia de joc a fiecărui rege creștin din aceste insule, spuse Elaine. Dacă regina sa va fugi de pe pământurile sale cu cel mai bun prieten al lui, îl vor numi încornorat sau mai rău.

— Nu cred că lui Arthur îi va păsa de ce se va spune despre el, începu Morgaine, dar Elaine scutură din cap:

— Nu, Morgaine, trebuie să îi pese. Regii vasali trebuie să îl respecte ca să se regrupeze sub steagul lui la nevoie. Cum pot să facă asta, când el îi permite soției sale să trăiască pe față în păcat, cu Lancelot? Da, știu că vorbești despre aceste câteva zile. Dar putem fi sigure că se va opri

aici? Tatăl meu e prietenul și vasalul lui Arthur, dar cred că până și el ar lua în derâdere un rege care nu își poate stăpâni soția și s-ar întreba cum poate un asemenea om să stăpânească un regat.

Morgaine ridică din umeri și întreabă:

— Ce putem face, în afară de a ucide perechea vinovată?

— Ce vorbe! replică Elaine scuturată de un fior. Nu, dar Lancelot trebuie să părăsească această curte. Ești verișoara lui, nu-l poți face să înțeleagă?

— Vai, mă tem că am prea puțină influență asupra vărului meu în această privință.

Și, înlăuntrul ei, simți de parcă ceva rece o prinse cu dinții.

— Dacă Lancelot ar fi căsătorit! spuse Elaine. Dacă s-ar căsători cu mine! Morgaine, tu ești pricepută la farmece și vrăji, nu poți să-mi faci un farmec care să întoarcă ochii lui Lancelot de la Guinevere spre mine? Și eu sunt fiică de rege și sunt, cu siguranță, la fel de frumoasă ca Guinevere. Și cel puțin eu nu am nici un soț!

Morgaine râse cu amărăciune.

— Vrăjile mele, Elaine, pot fi mai rău decât zadarnice, întreab-o pe Guinevere, într-o zi, cum o astfel de vrajă s-a răsfrânt asupra ei! Dar, adăugă ea dintr-odată serioasă, chiar ai merge pe calea asta?

— Cred că, dacă s-ar căsători cu mine, ar ajunge să vadă că nu sunt cu nimic mai puțin demnă de iubire decât Guinevere.

Morgaine își puse mâna sub bărbia tinerei femei.

— Ascultă, copila mea, începu ea, iar Elaine simți că ochii negri ai vrăjitoarei îi cercetează sufletul. Nu ar fi deloc ușor. Ai spus că îl iubești, dar când o fecioară vorbește așa, dragostea nu e mai mult decât o fantezie. Chiar știi ce fel de om este el? Este acesta un vis care va rezista în toți anii unei căsnicii? Dacă ai dori doar să te culci cu el, asta pot aranja destul de ușor. Dar când farmecul acelei vrăji se va pierde, s-ar putea să te urască fiindcă l-ai atras printr-un vicleșug. Și pe urmă?

Bălbâindu-se, Elaine spuse:

— Chiar și asta... aș risca și asta. Morgaine, tata m-a oferit unui alt bărbat, dar mi-a promis că nu îmi va forța niciodată voința. Îți spun, dacă nu mă pot căsători cu Lancelot, voi merge în spatele zidurilor unei mănăstiri, pentru toată viața, jur... Fata tremura din tot trupul, dar nu plângea. Dar de ce trebuie să apelez la tine, Morgaine? Ca noi toate, ca Guinevere însăși, ai vrea să-l ai pe Lancelot fie ca soț, fie ca iubit, iar sora regelui poate alege singură...

Apoi, pentru o clipă, Elaine avu impresia că vederea îi joacă feste, căci în ochii reci ai vrăjitoarei i se păru că vede adunându-se lacrimi.

— Ah, nu, copilă, Lancelot nu m-ar vrea nici dacă Arthur i-ar ordona. Crede-mă, Elaine, ai avea prea puțină fericire cu Lancelot.

— Nu cred că femeile au vreodată parte de multă fericire în căsătorie... doar fetișcanele cred asta, iar eu nu mai sunt atât de tânără. Dar, la un moment dat, o femeie trebuie să se căsătorească, iar eu prefer să îl am pe Lancelot. Apoi izbucni: Nu cred însă că poți face nimic de felul ăsta! De ce îți râzi de mine? Așadar, vrăjile și farmececele tale sunt doar aiureli?

Se așteptase ca Morgaine să se aprindă, să își apere propriul meșteșug, dar ea oftă, clătină din cap și spuse:

— Nu mă încred prea mult în farmece și vrăji de dragoste, ți-am spus de la început. Ele sunt doar pentru a concentra voința celor neștiutori. Meșteșugul Avalonului e un lucru foarte diferit și nu ușor de invocat, doar pentru că o fecioară preferă să se culce cu un bărbat și nu cu altul.

— O, așa e mereu cu meșteșugul celor înțelepți, izbucni Elaine cu dispreț. Aș putea să fac asta sau asta, dar nu am s-o fac pentru că n-ar fi drept să mă amestec în lucrarea Zeilor, sau astrele nu sunt cum trebuie sau mai știu eu ce...

Morgaine oftă — un oftat greu:

— Verișoară, pot să ți-l dau pe Lancelot de bărbat, dacă dorești cu adevărat. Nu cred că asta te va face fericită, dar până acum te-ai arătat înțeleaptă, ai spus că nu aștepți fericirea în căsnicie... Crede-mă, Elaine, nu îmi doresc nimic mai mult decât să îl văd pe Lancelot la casa lui și departe de această curte și de regină. Arthur este fratele meu și nu vreau să îl văd făcut de rușine, așa cum se va întâmpla mai devreme sau mai târziu. Dar trebuie să îți amintești că tu mi-ai cerut asta. Ia seama să nu scâncești când fericirea se va transforma în amărăciune.

— Jur că voi suporta orice va veni, dacă îl pot avea de soț, spuse Elaine. Dar de ce ai face asta, Morgaine? Doar din ciudă față de Guinevere?

— Poți să crezi asta, dacă vrei, sau să crezi că țin prea mult la Arthur ca să văd cum un scandal distruge tot ceea ce a făcut el, spuse Morgaine neclintită. Și ia aminte, Elaine, arareori vrăjile lucrează așa cum te aștepți... Când Zeii au stabilit, ce mai contează ce face un muritor, chiar și cu farmece și vrăji? Viviane l-a înscăunat pe Arthur și totuși Zeița și-a împlinit propria voință și nu pe a ei, refuzându-i lui Arthur să aibă fii cu regina lui.

Iar când ea, Morgaine, căutase să repare ceea ce Zeița lăsase nefăcut, vraja ricoșase, aruncându-i pe Guinevere și Lancelot unul în brațele celuilalt, în această iubire scandaloasă. Bine, cel puțin, că putea să repare asta, asigurându-se că Lancelot va face o căsătorie onorabilă. Guinevere era și ea prinsă în cursă, se va bucura, probabil, de ceva care să o scoată din impas. Gura i se crispa în ceva ce nu fu chiar un zâmbet.

— Păzește-te, Elaine, o veche zicală spune: Ai grijă pentru ce te rogi, căci s-ar putea să capeți. Ți-l pot da pe Lancelot de bărbat, dar îți voi

cere un dar în schimb.

— Ce aş putea să-ţi dăruiesc eu, ca tu să preţuieşti? Nu te interesează giuvaierurile, asta am văzut...

— Nu vreau nici giuvaieruri, nici bogăţii, spuse Morgaine, doar asta: îi vei naşte lui Lancelot copii, căci i-am văzut fiul...

Se opri simţind cum i se face pielea de găină, pe toată şira spinării, ca atunci când venea Viziunea asupra ei. Ochii albaştri ai lui Elaine erau larg deschişi de mirare. Morgaine aproape că auzea gândurile ei: „Aşadar e adevărat, îl voi avea pe Lancelot de bărbat şi îi voi dăruii copii...”

„Da, e adevărat, deşi nu am ştiut până când nu am spus-o... Dacă îmi fac lucrarea conform Viziunii, atunci nu mă amestec în ceea ce se cuvine Zeiţei, iar calea îmi va fi limpede...”

— Nu voi spune nimic despre fiul tău, spuse Morgaine neclintită. El trebuie să-şi împlinească propriul destin... Îşi scutură capul, ca să alunge întunericul straniu al Viziunii. Îţi cer doar să-mi dai prima ta fiică, pentru a fi şcolită în Avalon. Mama lui Lancelot a fost înaltă Preoteasă a Avalonului, spuse Morgaine. Eu nu îi voi dăruii Zeiţei nici o fiică. Dacă, prin vraja mea, îi vei da lui Lancelot fiul la care orice bărbat râvneşte, trebuie să-mi juri — să juri pe Dumnezeuul tău — că mi-o vei trimite pe fiica ta, să o cresc.

Camera părea încărcată de o linişte ţiuitoare. Într-un sfârşit, Elaine spuse:

— Dacă toate acestea se vor întâmpla, iar eu voi avea un fiu al lui Lancelot, atunci jur că ţi-o voi da pe fiica lui pentru Avalon. Jur pe numele lui Hristos, spuse ea şi făcu semnul crucii.

Morgaine încuviinţă.

— Iar eu jur, spuse ea, că îmi va fi fiica pe care nu o voi dăruii niciodată Zeiţei şi va răscumpăra o mare greşală...

Elaine clipi:

— O mare greşală... Morgaine, despre ce vorbeşti?

Morgaine se clătină puţin, iar liniştea ce ţiuia în încăpere se sparse. Auzea sunetul ploii dincolo de ferestre şi simţea frigul din cameră. Se încruntă şi spuse:

— Nu ştiu, mintea mi-a fost răătăcită. Elaine, acest lucru nu poate fi făcut aici. Trebuie să ceri permisiunea să pleci să-ţi vezi tatăl şi trebuie să te asiguri că sunt invitată să-ţi ţin companie. Voi avea grijă ca Lancelot să fie aici. Trase adânc aer în piept şi se întoarse să-şi ia rochia. Cât despre Lancelot, probabil că i-am dat deja timp să se îndepărteze de camera reginei. Vino, Guinevere trebuie că ne aşteaptă.

Şi, într-adevăr, când Elaine şi Morgaine ajunseră la regină, nu era nici un semn al prezenţei lui Lancelot acolo — sau a oricărui alt bărbat. Dar o dată, când Elaine se depărtă pentru o clipă, Guinevere întâlni

privirea lui Morgaine și ea se gândi că nu mai văzuse niciodată o amărăciune atât de îngrozitoare.

— Mă disprețuiești, nu-i așa, Morgaine? dădu Guinevere glas întrebării pe care o avusese în gând în toate aceste săptămâni.

Avu chef să-i azvârle un răspuns răstit — „Dacă e așa, nu este, oare, pentru că tu m-ai disprețuit prima?” Dar spuse cât de blând putu:

— Nu sunt duhovnicul tău, Guinevere, și tu, nu eu, ești aceea care îți declari credința într-un Dumnezeu care te condamnă pentru că împărți patul cu un bărbat care nu îți este soț. Zeița mea e blândă cu femeile.

— Ar fi trebuit să fie, izbucni Guinevere, apoi se opri și adăugă: Arthur e fratele tău, în ochii tăi nu poate greși...

— Nu am spus asta. Morgaine nu putea suporta suferința de pe chipul tinerei femei. Guinevere, sora mea, nimeni nu te-a acuzat...

Dar Guinevere se întoarse. Spuse printre dinții înțeleștați:

— Nu și nu vreau nici mila ta.

„O vrei sau nu, este a ta”, gândi Morgaine, dar nu dădu glas gândurilor sale: nu era o vindecătoare, ca să cerceteze vechi răni și să le facă să sângereze.

— Ești gata să iei micul dejun, Guinevere? Ce vrei să mănânci?

„Tot mai mult, la această curte, fiindcă nu este nici un război, parcă aș fi slujitoarea ei, iar ea ar fi mai nobilă decât mine.” Era, gândi Morgaine fără patimă, un joc pe care îl jucau toți și nu îi reproșa asta lui Guinevere. Dar la curte erau femei nobile care ar putea să-i reproșeze, și nici ei nu îi plăcea că Arthur accepta ca acum, că nu erau războaie de purtat, vechii lui companioni să-i fie valeți personali, chiar dacă de drept ar putea să fie regi sau lorzi. În Avalon o slujise de bună voie pe Viviane, fiindcă bătrâna era reprezentanta Zeiței pe pământ, iar înțelepciunea și puterile ei magice o situau dincolo de condiția umană. Dar Morgaine știuse că aceleași puteri îi stăteau și ei la dispoziție, dacă ar fi muncit serios pentru a le obține, și știuse că ar fi putut veni o zi când și ea avea să aibă parte de același respect, dacă ar prelua puterile Zeiței.

Dar pentru un conducător de oști pe pământ sau pentru consoarta lui — nu, asemenea puteri nu erau potrivite decât în război și o supăra faptul că Arthur își ținea curtea într-o astfel de situație, arogându-și puteri care ar trebui să aparțină doar celor mai de seamă druizi și preotese. „Arthur poartă încă sabia Avalonului și dacă nu-și ține legământul față de Avalon, i-o vor cere înapoi.”

În clipa aceea i se păru că încăperea creștea în jurul ei și parcă se deschidea, astfel încât toate obiectele erau foarte îndepărtate. Încă o putea vedea pe Guinevere, cu gura întredeschisă, vrând să spună ceva, dar în același timp părea că poate vedea prin trupul ei, de parcă ar fi fost în regatul zânelor. Dintr-odată, totul părea îndepărtat și mic și abia

întrezărit, iar în capul ei era o liniște profundă. În acea liniște, zări pereții unui pavilion și pe Arthur dormind cu sabia Excalibur în mână. Ea se aplecă deasupra lui... nu putu să ia sabia, dar cu micul cuțit al lui Viviane tăie sforile care îi legau teaca de încheietura mâinii. Era veche acum, cu catifeaua zdrențuită și cu prețiosul material al broderiei tocit și pătat. Morgaine luă teaca în mână și se trezi pe malurile unui lac imens, cu sunetul valurilor ce spălau țărmul în jurul ei.

— Am spus nu, nu vreau nici un pic de vin. M-am saturat de vin la micul dejun, spuse Guinevere. Poate găsește Elaine niște lapte proaspăt în bucătărie... Morgaine? Ai leșinat?

Morgaine clipi și se uită la Guinevere. Reveni încet, încercând să-și focalizeze privirea. Nimic din toate acestea nu erau adevărate, nu călărise nebunește de-a lungul țărmului unui lac, cu teaca în mână... Și totuși, acel loc avea aerul unei lumi de basm, ca și cum ar fi văzut totul prin tremurul apei, asemenea unui vis pe care îl avusese cândva. De și-ar putea aminti... Și, chiar în timp ce le asigura pe celelalte femei că se simte bine, promițând că va merge ea însăși la lăptărie după lapte proaspăt, mintea o conducea printr-un labirint de vise... Dacă și-ar putea aminti ce anume visase, totul ar fi bine...

Dar când coborî în aerul curat, rece chiar și vara, nu se mai simți de parcă în orice moment totul s-ar putea topi într-o lume de basm. O durea capul ca și cum i-ar fi fost crăpat în două și toată ziua rămase prizoniera acelei vrăji ciudate din visul ei treaz. Măcar de și-ar putea aminti... Aruncase sabia Excalibur în lac, ca s-o poată avea regina zânelor... Nu, nu era nici asta... Și mintea ei începea din nou să încerce să descâlcească ciudata, obsesiva cărare din vis.

Dar după-amiază, când soarele apunea înspre seară, auzi goarneau anunțând sosirea lui Arthur și simți cum un fior străbate întreg Camelotul. Alergă afară, cu celelalte femei, la fortificațiile de pe dealuri, și privi suita regală cum se apropie călare, cu steagurile fluturând. Lângă ea, Guinevere tremura. Era mai înaltă decât Morgaine, dar, cu mâinile ei palide, cu umerii înguști și firavi, i se păru cumva că era doar un copil, un copil înalt și costeliv, speriat că trebuie să fie pedepsit pentru un rău imaginar. Cu mâna tremurătoare, Guinevere atinse mâneca lui Morgaine.

— Soră, stăpânul meu chiar trebuie să afle? Totul s-a terminat și Meleagant e mort. Nu are nici un rost ca Arthur să pornească război împotriva nimănui. De ce să nu creadă că Lancelot a ajuns la timp... la timp ca să prevină...

Nu-și mai putu rosti vorbele.

— Soră, spuse Morgaine, de tine depinde dacă îi spui sau nu.

— Dar dacă aude de altundeva?

Morgaine oftă. Oare Guinevere nu putea să spună, măcar o dată, clar, la ce se referea?

— Dacă Arthur aude ceva care să îl tulbure, nu va auzi de la mine și nimeni altul nu are dreptul să vorbească. Însă nu te poate învinovăți că ai fost atrasă în cursă și supusă prin bătaie.

Și apoi ea știe, de parcă ar fi auzit; vocea unui preot vorbindu-i lui Guinevere, care tremura — era acum sau când Guinevere era copil? — spunând că nici o femeie nu a fost vreodată violată decât dacă a atras ea bărbatul, așa cum Eva l-a atras pe Adam, cel dintâi tată al nostru, în păcat; că martirele Sfintei Fecioare au preferat să moară decât să își piardă castitatea... Asta o făcea pe Guinevere să tremure. Undeva, în mintea ei, indiferent cât ar putea sau cât ar încerca să îndulcească acest gând în brațele lui Lancelot, ea credea sincer că era vina ei, că merita să moară pentru păcatul de a fi trăit să fie violată. Și, de vreme ce nu a murit înainte, Arthur avea dreptul să o ucidă pentru asta... Nici un argument liniștitor nu ar fi putut să reducă la tăcere acel glas din mintea lui Guinevere. Ea simțea această vină în legătură cu Meleagant, ca să nu fie nevoită să simtă vreuna pentru ceea ce făcea cu Lancelot...

Guinevere tremura lângă Morgaine, în ciuda soarelui cald.

— Aș vrea să fie aici, ca să putem merge înăuntru. Privește, pe cer zboară șoimi, mi-e frică de șoimi, mă tem întotdeauna că se vor năpusti asupra mea...

— Mă tem, soră, că te-ar găsi prea mare și prea greu de înghițit, spuse prietenoasă Morgaine.

Servitorii se înghesuiau la porțile mari, deschizându-le pentru ca suita regală să treacă. Sir Ectorius încă șchiopăta, din noaptea când fusese ținut ostatic în frig, dar se apropie, alături de Cai, iar acesta, în calitate de îngrijitor al castelului, se înclină în fața lui Arthur.

— Bine ai venit acasă, stăpân și rege al meu.

Arthur descălecă și veni să îl îmbrățișeze.

— Aceasta este o primire mult prea oficială. Cai, ștrengarule, totul e bine aici?

— Totul e bine acum, Măria Ta, spuse Ectorius, dar, încă o dată, ai motiv să-i fii recunoscător căpitanului tău.

— Adevărat, spuse Guinevere apropiindu-se, cu mâna lăsată moale în palma lui Lancelot. Măria Ta și rege al meu, Lancelot m-a salvat dintr-o cursă întinsă de un trădător, m-a salvat de la o soartă de care nu ar trebui să aibă parte nici o femeie creștină.

Arthur își puse o mână în mâna lui Guinevere și pe cealaltă în cea a căpitanului de cavalerie.

— Ca întotdeauna, îți sunt recunoscător, dragul meu prieten, și soția mea la fel. Veniți, vom vorbi despre asta când vom fi singuri. Și

îndepărtându-se de cei doi, urcă scările, intrând în castel.

— Mă întreb ce fel de minciuni se vor grăbi să îi toarne în urechi, această castă regină și cel mai de seamă dintre cavaleri.

Morgaine auzi cuvintele, rostite grav și foarte clar de undeva din mulțime, dar nu își putu da seama de unde veniseră. Ea gândi: „Poate că pacea nu e o tocmai o simplă binecuvântare; fără război, nu au altceva de făcut la curte decât să răspândească zvon și sămânță de scandal.” Dar dacă Lancelot ar pleca de la curte, scandalul s-ar potoli. Și ea hotărî că, orice ar trebui să facă pentru a atinge acest scop, va face cât mai curând.

În acea seară, la cină, Arthur o rugă pe Morgaine să își aducă harpa și să le cânte.

— Parcă a trecut o veșnicie de când nu te-am mai ascultat cântând, soră, spuse el și o trase aproape, sărutând-o. Nu mai făcuse asta de mult timp.

— Voi cânta bucuroasă, spuse ea, dar când se va întoarce Kevin la curte?

Se gândea cu amărăciune la cearta lor; niciodată, niciodată nu îi va ierta trădarea față de Avalon! Și totuși, împotriva voinței ei, îi era dor de el și se gândea cu regret la timpul când fuseseră iubiți. „M-am săturat să trăiesc singură, asta e tot...”

Dar asta o făcu să se gândească la Arthur și la fiul ei din Avalon... Dacă Guinevere va părăsi această curte, atunci, cu siguranță Arthur se va recăsători, dar în acest moment nu părea așa. Iar dacă Guinevere nu va avea niciodată un fiu, nu ar trebui atunci ca fiul ei să fie recunoscut ca moștenitor al tatălui său? Fără îndoială, era din sângele regal al Pendragonului și al Avalonului... Igraine era moartă și scandalul nu-i putea face rău.

... Stătea lângă tron, pe un taburet sculptat și aurit, cu harpa pe podea la picioarele ei, iar Arthur și Guinevere stăteau aproape, unul lângă altul, ținându-se de mână. Lancelot se întinse pe podea lângă Morgaine, privind harpa, dar când și când ea îi vedea ochii întorcându-se spre Guinevere și tremura văzând dorința sfâșietoare din privirea lui. Cum putea să-și arate inima în felul acesta, oricărui privitor? Pe urmă Morgaine își dădu seama că doar ea îi poate vedea inima — pentru toți ceilalți, el era doar un curtean care se uita respectuos la regina lui, râzând și glumind cu ea ca un prieten privilegiat al soțului ei.

Și, în timp ce mâinile ei se mișcă pe coarde, lumea păru din nou că se pierde în zare, foarte mică și îndepărtată și în același timp imensă și ciudată, cu obiectele pierzându-și forma, astfel că harpa îi păru, în același timp, o jucărie de copil și ceva monstruos, un lucru imens, inform, care o sufoca, iar ea era undeva sus, pe un tron, scrutând

umbrele călătoare, privind în jos la un tânăr brunet, cu o cunună îngustă în jurul frunții, și în timp ce îl privea, durerea tăioasă a dorinței îi coborî de-a lungul trupului, îi întâlni ochii și se simți de parcă o mână o atinsese în locul cel mai intim, stârnindu-i setea și dorința...

Își simți degetele ezitând pe corzi, visase ceva... o față care se unduia, chipul unui tânăr zâmbindu-i, era Lancelot, dar altfel... Nu, totul era ca o umbră...

Vocea limpede a lui Guinevere pătrunse până la ea.

— Aveți grijă de doamna Morgaine, spuse ea, sora mea a leșinat...

Simți brațele lui Lancelot sprijinind-o și se uită în ochii lui întunecați... era ca în visul ei, dorința o cuprindea, o topea... Nu, dar ea visase asta. Nu era real. Își duse năucită mâna la frunte.

— A fost fumul, fumul din vatră...

— Ține, soarbe asta. Lancelot îi ținu o cupă la buze. Ce nebunie a fost asta?

El abia o atinsese, iar ea se îmbolnăvi de dorință, crezuse că uitase asta de mult, că în timp reușise să distrugă acest sentiment... Și totuși, atingerea, lui blândă și impersonală îi stârni din nou o dorință sălbatică. Atunci, despre el visase? „El nu mă dorește, nu dorește nici o altă femeie în afara reginei”, gândi ea și se uită pe lângă el la vatră, unde, fiind vară, nu ardea nici un foc și unde era agățată o cunună din frunze verzi de laur. Sorbi din vinul pe care i-l întindea Lancelot.

— Îmi pare rău, am fost puțin amețită toată ziua, spuse ea amintindu-și dimineața acelei zile. Să ia altcineva harpa, eu nu pot...

Lancelot spuse:

— Cu voia domniilor voastre, voi cânta eu! Luă harpa și spuse: Aceasta este o poveste despre Avalon, pe care am auzit-o în copilărie. Cred că a fost născocită de Taliesin însuși, deși s-ar putea să o fi preluat dintr-un cântec mai vechi.

Începu să cânte o veche baladă despre Arianrhod, regina care a trecut peste un pârâu și s-a ales cu un copil. Iar ea și-a blestemat fiul când s-a născut și a spus că nu va purta un nume până când nu îi va da ea unul; și cum a reușit el s-o păcălească să-i dea un nume; iar mai târziu cum l-a blestemat ea să nu aibă niciodată nevastă, nici din carne și oase, nici din poporul zânelor și astfel el și-a făcut o femeie din flori...

Morgaine asculta, încă prinsă în meandrele visului ei, și i se păru că fața întunecată a lui Lancelot era plină de o suferință teribilă și, în timp ce cânta despre femeia din flori, Blodenwedd, ochii lui zăboviră o clipă asupra reginei. Dar apoi se întoarse spre Elaine și cântă curtenitor despre cum era făcut din lăcrămioare părul femeii-floare și cum obrajii ei erau ca petalele florii de măr și cum era ea înveșmântată în toate culorile florilor ce înfloresc, albastru și roșu aprins și galben, vara pe

câmpuri.

Morgaine, stătea liniștită la locul ei, sprijinindu-și cu mâna capul ce o durea. Mai târziu, Gawaine scoase la iveală un fluier din țara lui de la miazănoapte și începu să cânte un bocet sălbatic, plin de tristețe și de tipățul pescărușilor. Lancelot veni și se așeză lângă Morgaine, luându-i mâna cu blândețe.

— Te simți mai bine acum, verișoară?

— O, da — mi s-a mai întâmplat, spuse ea. Este ca și cum aș fi căzut într-un vis și aș fi văzut toate lucrurile printre umbre...

„Și totuși”, gândi ea, „nu fusese întocmai așa.”

— Mama mi-a spus cândva ceva asemănător, răspunse Lancelot și Morgaine îi înțelese tristețea și oboseala; niciodată nu îi mai vorbise, nici ei și nici vreunei alte persoane, despre mama lui sau despre anii petrecuți la Avalon. Ea părea să creadă că era un lucru care venea de la sine, împreună cu Viziunea. Mi-a spus odată că a fost ca și când ar fi fost atrasă în țara zânelor și ar fi căutat să scape de acolo, unde era prizonieră, dar nu știu dacă a fost vreodată în țara zânelor sau era doar un fel de a spune.

„Dar eu am fost”, gândi Morgaine, „și nu e așa, nu chiar... Este ca și cum ai încerca să-ți amintești un vis care a pălit...”

— Eu însumi am cunoscut Viziunea puțin, spuse Lancelot. Se întâmplă uneori să nu pot vedea limpede, ci doar ca și cum toate lucrurile ar fi foarte departe și nu ar fi reale... și nu pot să le ating, ci mai întâi trebuie să străbat o distanță istovitoare... Poate e ceva în sângele de zână pe care îl purtăm. Oftă și se șterse la ochi. Obişnuiam să te tachinez cu asta, când erai doar o fetiță, îți amintești? Te numeam Morgaine a Zânelor și asta te înfuria.

— Îmi aduc aminte foarte bine, vere, spuse ea gândindu-se că, în ciuda oboselii de pe chipul lui, a ridurilor nou apărute, a nuanței de gri din buclele ondulate, pentru ea el era încă mai frumos, mai drag decât oricare bărbat pe care îl cunoscuse.

Clipi cu putere: așa era și așa trebuia, o iubea ca rudă și nimic mai mult.

Din nou i se păru că lumea se mișcă în spatele unei bariere de umbre; nu avea importanță ce făcea, lumea aceasta nu era cu nimic mai reală decât regatul zânelor. Până și muzica suna îndepărtată și distantă. Gawaine luase harpa și cânta o baladă pe care o auzise printre saxoni, despre un monstru care trăia într-un lac și despre felul în care unul dintre eroii lor se dusesse în adâncul lacului și îi rupsese monstrului brațul, apoi o înfruntase pe mama monstrului în viziunea ei blestemată...

— O poveste sinistă și înfricoșătoare, îi șopti lui Lancelot, iar acesta zâmbi și spuse:

— Majoritatea poveștilor saxone sunt așa. Război și vărsare de sânge și eroi pricepuți în lupte și fără prea multe altele în capetele lor mari.

— Iar acum noi trebuie să trăim în pace cu ei, se pare, spuse Morgaine.

— Da. Așa va fi. Mă pot obișnui cu saxonii, dar nu cu ceea ce numesc ei muzică... deși baladele lor sunt, presupun, destul de distractive pentru o seară lungă lângă foc. Cred că nici eu nu sunt născut pentru a sta lângă foc..., șopti el apoi, oftând.

— Ți-ar plăcea să ieși iarăși la luptă?

Clătină din cap.

— Nu, dar sunt sătul de curtea aceasta.

Morgaine zări cum privirea lui Lancelot se îndreaptă spre locul unde stătea Guinevere, lângă Arthur, zâmbind în timp ce asculta povestea lui Gawaine. Oftă din nou, un sunet pe care parcă îl smulse din adâncul sufletului.

— Lancelot, spuse ea grăbit, în șoaptă, trebuie să pleci de aici sau vei fi distrus.

— Da, distrus trupește și sufletește, spuse el pironindu-și privirea în podea.

— Despre sufletul tău nu știu nimic, trebuie să întrebi o preoteasă despre asta....

— Aș vrea să pot! spuse Lancelot, cu violență reprimată; lovi încet podeaua cu pumnul, lângă harpă, astfel încât corzile vibrară puțin... Aș vrea să pot crede că există un asemenea Dumnezeu cum pretind creștinii...

— Trebuie să pleci, vere. Pleacă într-o expediție, ca Gareth, să ucizi bestii care țin țara sub teroare, sau omoară dragoni sau ce vrei, dar trebuie să pleci!

Văzu cum gâtul lui Lancelot se mișcă, în timp ce înghițea în sec.

— Și ce se va alege de ea?

Morgaine spuse încet:

— Crezi sau nu ceea ce îți spun, sunt și prietena ei. Nu te gândești că și ea are un suflet de salvat?

— Păi, îmi dai sfaturi asemenea oricărui preot.

— Nu e nevoie să fii preot ca să știi când doi bărbați — și o femeie, deopotrivă — sunt prinși în capcană și nu pot scăpa de ceea ce a fost, spuse Morgaine. Ar fi ușor să o învinovățim pe ea pentru tot. Dar și eu știu ce înseamnă să iubesc în zadar...

Morgaine se opri și își feri privirea, simțind cum fața i se înfierbântă... Nu avusese de gând să spună atât de multe. Cântecul se isprăvi, iar Gawaine lăsă harpa, spunând:

— După această poveste lugubră, ne trebuie ceva ușor... un cântec de dragoste, poate, și îi las această plăcere galantului Lancelot...

— Am stat prea mult la curte, cântând cântece de dragoste, replică Lancelot, ridicându-se și întorcându-se înspre Arthur. Acum, că ești din nou aici, Măria Ta, și poți avea grijă tu însuși de toate lucrurile, îți cer să mă trimiți departe de la această curte, într-o expediție.

Arthur îi zâmbi prietenului său:

— Vrei să pleci curând? Nu pot să te țin dacă tânjești să pleci, dar unde vrei să te duci?

„Pellinore și dragonul lui.” Morgaine, cu ochii plecați, privind țintă și urmărind pâlparea focului pe sub pleoape, formă cuvintele în mintea ei, cu toată forța pe care o putea stăpâni, încercând să le vâre în mintea lui Arthur. Lancelot spuse:

— M-am gândit să plec după un dragon...

Ochii lui Arthur scânteiară ghiduș.

— S-ar putea să fie bine, atunci, să pui capăt dragonului din Pellimore. Pe zi ce trece poveștile sunt tot mai multe, iar oamenii se tem să călătorească în acea țară! Guinevere mi-a spus că Elaine a cerut permisiunea să meargă în vizită acasă. O poți escorta într-acolo și pun pariu că nu te vei întoarce până ce dragonul din Pellimore nu va fi mort.

— Vai, protestă Lancelot râzând, mă exilezi de la curtea ta pentru vecie? Cum pot ucide un dragon care nu e decât un vis?

Arthur chicoti.

— Fie ca tu să nu întâlnești niciodată un dragon mai rău decât acela, prietene! Ei, bine, te însărcinez să pui capăt pentru totdeauna acelui dragon, fie și dacă va trebui să-l distrugi batjocorindu-l cu o baladă despre el!

Elaine se ridică și îi făcu regelui o plecăciune.

— Cu voia ta, stăpâne, pot să cer ca Morgaine să mă viziteze și ea, un timp?

Morgaine spuse, fără să-l privească pe Lancelot:

— Mi-ar plăcea să merg cu Elaine, frățioare, dacă doamna ta se poate lipsi de mine. În acea țară sunt ierburi și buruieni despre care știi prea puțin și aș vrea să învăț despre ele de la femeile de acolo. Am nevoie de ele pentru leacuri și farmece.

— Ei, bine, spuse Arthur, poți merge dacă dorești. Dar va fi pustiu aici fără voi toți. Îi zâmbi lui Lancelot, cu prețiosul lui surâs blând. Curtea mea nu e curtea mea fără cel mai bun dintre cavaleri. Dar nu te voi ține aici împotriva voinței tale și nici regina mea nu va face asta.

„Nu sunt chiar atât de sigură de asta!”, gândi Morgaine, privind-o pe Guinevere cum se chinuia să-și compună o figură liniștită. Arthur fusese plecat mult timp, era nerăbdător să fie din nou împreună cu soția sa. Îi va spune, oare, Guinevere cu sinceritate că iubea un altul sau va merge resemnată în patul lui și se va preface din nou?

Și pentru o bizară clipă, Morgaine se văzu pe sine ca umbră a reginei... „Într-un fel, soarta ei și a mea au ajuns să se îngemăneze cu totul...” Ea, Morgaine, îl avusese pe Arthur și îi născuse un fiu, ceea ce Guinevere dorea nespun să facă; Guinevere avusese dragostea lui Lancelot, pentru care Morgaine ar fi fost dispusă să-și dea sufletul... „E în stilul Dumnezeului creștinilor să facă asemenea gafe — lui nu-i plac iubiții. Sau Zeița este cea care glumește cu noi, cu atâta cruzime?”

Guinevere făcu semn spre Morgaine.

— Pari bolnavă, surioară. Te simți încă amețită?

Morgaine încuviință. „Nu trebuie să o urăsc. Este tot o victimă, ca și mine...”

— Sunt încă puțin slăbită. Mă voi duce în curând la culcare.

— Iar mâine, tu și Elaine ni-l veți lua pe Lancelot.

Vorbele fură rostite cu ușurință, ca glumă, dar Morgaine părea că vede foarte adânc înlăuntrul lui Guinevere, acolo unde ea se lupta cu o furie și o disperare egale cu ale ei. „O, Zeița a îngemănat destinele noastre și cine se poate opune voinței ei?” Dar ea își întări voința împotriva disperării celeilalte femei și spuse:

— La ce e bun campionul unei regine, dacă nu pleacă la luptă pentru ceea ce el consideră că este bine? Vrei să-l ții la curte, departe de onoare, sora mea?

— Nici unul dintre noi nu ar vrea asta, spuse Arthur, apropiindu-se de Guinevere și cuprinzându-i mijlocul cu brațul. De vreme ce, prin bunăvoința prietenului și campionului meu, regina mea se află aici, sănătoasă, la întoarcerea mea. Noapte bună, surioară.

Morgaine rămase și îi privi cum se îndepărtează și, după o clipă, simți mâna lui Lancelot pe umărul ei. Nu scoase nici o vorbă, ci rămase tăcut, urmărindu-i cu privirea pe Arthur și Guinevere. Și, în timp ce stătea acolo, tăcut, ea știa că, dacă ar face o singură mișcare, l-ar putea avea pe Lancelot în acea noapte. În disperarea lui, acum, când vedea cum femeia iubită se întoarce la soțul ei, la acel soț care lui îi era atât de drag încât nu ar putea să ridice nici o mână pentru a i-o lua, acum s-ar îndrepta spre Morgaine, dacă ea l-ar dori.

„Și este un om de prea mare onoare ca să nu mă ia de soție după aceea... Nu, Elaine îl va avea, poate, însă nu eu. Ea este inocentă, el nu va ajunge să o urască, așa cum probabil, ar ajunge să mă urască pe mine.”

Îndepărtă, cu blândețe, mâna lui Lancelot de pe umărul ei.

— Sunt ostenită, vere, mă duc și eu în pat. Noapte bună, dragul meu. Fii binecuvântat. Și, cunoscând ironia acestor vorbe, adăugă: Somn ușor — știind că nu va avea parte de așa ceva.

Ei, cu atât mai bine pentru planul ei. Dar aproape întreaga noapte zăcu și ea fără somn, regretând amar propriile premoniții. Mândria,

gândi ea posomorâtă, era un tovarăș de pat rece.

6

În Avalon, Tor-ul se ridica, încoronat cu cercul de pietre și, în noaptea lunii întunecate, procesiunea șerpua încet, în sus, cu torțe. În fruntea lor mergea o femeie cu părul deschis la culoare, împletit într-o coroană peste o frunte largă, joasă; era îmbrăcată cu o robă albă și avea cuțitașul atârnat la brâu. În lumina torțelor pâlpâitoare, părea că o caută pe Morgaine, care stătea în umbrele din afara cercului, iar ochii îi erau poruncitori. „Unde ești tu, cea care ar trebui să stai aici, în locul meu? De ce întârzi? Locul tău este aici...”

Regatul lui Arthur alunecă din mâinile Doamnei, iar tu îl lași. Deja pentru orice se îndreaptă către preoți, în timp ce tu, care ar trebui să fii pentru el în locul Zeiței, nu te clintești. Arthur poartă sabia Sfintei Regalități, tu ești cea care îl va obliga să trăiască la înălțimea acesteia sau i-o vei lua din mână și îl vei răpune? Ține minte, Arthur are un fiu, iar fiul lui trebuie să crească până la maturitate în Avalon, pentru ca el să poată să transmită la rândul lui regatul Zeiței fiului său...”

Pe urmă, Avalonul păru că pălește, iar ea îl văzu pe Arthur în luptă disperată, cu Excalibur în mână; apoi el căzu, străpuns de o altă sabie, și azvârli Excalibur în lac, astfel încât aceasta să nu cadă în mâinile fiului său... Unde e Morgaine, cea pe care Doamna o pregătise pentru această zi? Unde este ea, cea care ar trebui să stea pe locul Zeiței în acest ceas?

Unde este Marele Corb? Și, dintr-odată, mi se păru că un stol de corbi mi se rotește deasupra capului, năpustindu-se și ciugulindu-mi ochii, coborând în cercuri spre mine, țipând cu vocea lui Raven: „Morgaine, Morgaine, de ce ne-ai părăsit, de ce m-ai trădat?”

„Nu pot”, am strigat eu. „Nu cunosc calea”... dar chipul lui Raven s-a topit în chipul acuzator al lui Viviane și pe urmă în umbra bătrânei Zeițe a Morții.

Iar Morgaine se trezi, știind că se afla într-o cameră luminoasă din casa lui Pellinore, cu pereții albi, zugrăviți după vechea modă romană. Doar dincolo de ferestre auzi, îndepărtat și vag, undeva, țipătul corbilor și se scutură.

Viviane nu se sfiise niciodată să se amestece în viața altora, atunci când asta însemna binele Avalonului sau al regatului. Nici ea nu ar trebui s-o facă. Și totuși, în timp ce zilele înșorite treceau, ea întârziase. Lancelot își petrecea vremea pe dealuri, lângă lac, în căutarea dragonului... „ca și cum acesta ar fi existat cu adevărat”, gândi

Morgaine cu dispreț. Iar serile, lângă foc, depăna cântece și povești cu Pellinore și îi cânta lui Elaine, stând la picioarele ei. Elaine era frumoasă și inocentă și nu foarte diferită de verișoara ei, Guinevere, deși era cu cinci ani mai tânără. Morgaine lăsă zi însorită după zi să alunece pe lângă ei, convinsă că toți vor înțelege că Lancelot și Elaine trebuie să se căsătorească.

„Nu”, își spuse ea cu amărăciune, „dacă vreunul dintre ei ar fi avut măcar un strop de înțelepciune să vadă logic sau rațional, atunci Lancelot ar fi trebuit să se căsătorească cu mine, cu mulți ani în urmă.” Acum era momentul să acționeze. Elaine se răsuci în patul pe care îl împărțeau, deschise ochii, zâmbi și se încolăci lângă Morgaine.

„Are încredere în mine”, gândi cu durere Morgaine, „crede că, din prietenie, o ajut pe Lancelot să-l câștige. Nici dacă aș urî-o nu i-aș putea face mai mult rău.” Dar Morgaine spuse încet:

— Lancelot a avut destul timp până acum să simtă că a pierdut-o pe Guinevere. Timpul tău a sosit, Elaine.

— Îi vei face farmece sau îi vei da o poțiune de dragoste?...

Morgaine râse:

— Nu îmi pun prea multă încredere în farmecele sau poțiunile de dragoste, deși diseară va avea ceva în vin care îl va face să fie gata pentru orice femeie. Diseară tu nu vei dormi aici, ci în pavilionul de lângă pădure; iar Lancelot va primi un mesaj că Guinevere a venit și a trimis după el. Astfel, va veni la tine, în întuneric. Nu pot face mai mult decât atât — tu trebuie să fii pregătită pentru el.

— Iar el va crede că sunt Guinevere... Elaine clipi, înghițind greu. Bine, atunci.

— S-ar putea să creadă, pentru scurt timp, că ești Guinevere, spuse Morgaine neclintită, dar își va da seama destul de repede. Ești virgină, nu-i așa, Elaine?

Chipul fetei era roșu ca para focului, dar încuviință.

— Ei, bine, după poțiunea pe care i-o voi da, nu va mai fi capabil să se înfrâneze, spuse Morgaine, dacă nu vei intra în panică și vei încerca să îl alungi... Te avertizez, nu va fi prea multă plăcere, de vreme ce ești fecioară. Odată ce încep, nu mai pot da înapoi; așadar, spune acum dacă vrei să încep.

— Îl voi avea pe Lancelot de soț și, Doamne ferește să dau înapoi înaintea de a-i deveni soție în mod onorabil.

Morgaine oftă:

— Așa să fie. Acum, știi parfumul pe care îl folosește Guinevere...

— Îl știu, dar nu-mi place, e prea puternic pentru mine...

Morgaine încuviință.

— Eu i-l prepar, știi că am învățat să fac asemenea lucruri. Când vei merge la culcare în pavilion, trebuie să-ți parfumezi trupul și hainele

cu acest parfum. Asta îl va duce cu gândul la Guinevere și îi va stârni acea amintire...

Tânăra femeie strâmbă din nas cu dezgust:

— Pare nedrept...

— Este nedrept, spuse Morgaine. Hotărăște-te. Ceea ce facem este nedrept, Elaine, dar e și un bine în asta. Regatul lui Arthur nu poate rămâne mult timp în picioare dacă se știe despre rege că este încornorat. După ce vă veți căsători, fără îndoială că o vreme, va merge vorba că pe tine te-a iubit Lancelot în tot acest timp, fiindcă tu și Guinevere semănați atât de mult. Îi întinse Elainei sticluța cu parfum. Acum, dacă ai un servitor de încredere, trimite-l să-l ascundă în pavilion într-un loc unde Lancelot să nu-l poată vedea până diseară...

Elaine spuse:

— Nu mă îndoiesc că până și preotul ar fi de acord, de vreme ce îl feresc de adulter cu o femeie măritată. Eu sunt liberă să mă căsătoresc....

Morgaine își simți propriul zâmbet, subțire și încordat. „Bine de tine, dacă îți poți liniști conștiința în felul acesta... așa spun unii preoți, că scopul este totul și, indiferent ce mijloace folosim, dacă ele sunt pentru un scop nobil...” Își dădu seama că Elaine rămăsese în picioare, în fața ei, ca un copil la lecție.

— Bine, du-te, spuse ea, du-te și trimite-l pe Lancelot încă o zi să vâneze dragonul. Trebuie să-mi pregătesc descântecul.

Îi urmări cum împart farfuria și cupa la micul dejun. „Lancelot ține la Elaine”, gândi ea, „atât cât ar putea ține la cățelușul lui prietenos. Nu se va purta urât cu ea când se vor căsători.”

Viviane fusese la fel de nemiloasă, trimisese fără scrupule un frate în patul propriei surori... Morgaine suportă cu greu această amintire, ca o măsea care o durea. „Și asta este pentru binele regatului”, gândi ea și plecă în căutarea ierburilor și a leacurilor sale, pe care le va înmuia în vin pentru a obține poțiunea ce i-o va da lui Lancelot. Încercă să rostească o rugăciune pentru Zeița care unea bărbatul și femeia în iubire sau în simplă plăcere, ca a animalelor când se împerechează.

„Zeiță, știu destule despre plăcere...” gândi ea și își întinse mâinile, rupând ierburile și turnându-le în vin... „L-am dorit, deși el nu mi-a dat ceea ce voiam...” Se așază, privind fierberea lentă a ierburilor în vin, mici bule se ridicară, se sparseră alene și împrăștiară esențe dulci-amărui, care se răspândiră în jurul ei.

Lumea părea foarte mică și îndepărtată, căldarea, doar jucăria unui copil, fiecare bulă care se ridica din vin fiind destul de mare ca să poată să navigheze în interiorul ei... întregul trup îi era străbătut de durerea unei dorințe care știa că nu va fi niciodată satisfăcută. Simțea cum pătrunde într-o stare în care puteau fi făcute vrăji puternice...

Părea că se află în două locuri, în interiorul și în afara castelului, că o parte din ea era afară, pe dealuri, urmând stindardul Pendragonului pe care Lancelot în purta la răstimpuri... cu un dragon uriaș... dar nu era nici un dragon, nici un fel de dragon, era cu siguranță doar o glumă, un vis, la fel de ireal ca stindardul ce a zburat undeva, departe spre miazăzi, peste zidurile Camelotului, un dragon inventat de vreun artist pentru stindard, asemenea desenelor pe care le făcuse Elaine pentru tapiserie. Iar Lancelot știa asta, cu siguranță. Urmărind dragonul, el nu făcea altceva decât să se bucure de o plimbare plăcută peste dealurile înverzite, urmând un vis sau o fantezie, având timp să se viseze, cu ochii deschiși, în brațele lui Guinevere... Morgaine privi în jos, spre lichidul care bolborosea în mica ei căldare. Picătură cu picătură, adăugă amestecului încă puțin vin, ca să nu fiarbă. El o va visa pe Guinevere, iar în acea noapte, în brațele lui va fi o femeie ce va avea parfumul lui Guinevere. Dar, mai întâi, Morgaine îi va da această poțiune, care îl va aduce la mila animalului din el, astfel că nu se va opri atunci când își va da seama că nu ține în brațe o femeie experimentată, pe iubita lui, ci o fecioară tremurândă... Pentru o clipă, Morgaine se opri să se gândească la Elaine cu milă, fiindcă acel lucru pe care îl pregătea ea cu sânge rece era, cu siguranță, ca un viol. Oricât l-ar fi dorit Elaine pe Lancelot, ea era virgină și nu își dădea cu adevărat seama care era diferența dintre visele romantice în care el o săruta și ceea ce o aștepta cu adevărat — să aibă parte de un bărbat prea turmentat ca să facă diferența. Orice i se va întâmpla Elainei și cu oricât curaj va îndura, cu siguranță nu va fi un episod romantic. „Eu mi-am dăruit fecioria Regelui Cerb...” Totuși fusese altfel... „Știusese din copilărie ce mă aștepta, am fost crescută și învățată în cultul zeiței care aduce împreună bărbatul și femeia, în dragoste și în împerechere.”

Elaine, în schimb, fusese crescută ca o creștină și fusese învățată să se gândească la acel lucru, care era însăși esența vieții, ca la păcatul originar pentru care omenirea fusese condamnată la moarte.

Pentru o clipă, crezu că trebuie să o caute pe Elaine, să încerce să o pregătească, să o încurajeze să se gândească la asta așa cum fuseseră învățate preotesele să gândească, ca la o mare forță a naturii, curată și neprihănită, care trebuie întâmpinată ca un curent al vieții care îl mătură pe cel care ia parte, într-un torent... dar Elaine ar considera asta un păcat încă și mai mare. Ei, bine, să înțeleagă ce-o vrea, poate că dragostea ei pentru Lancelot o va purta nevătămată prin această experiență.

Morgaine își îndreptă din nou gândurile la clocotul ierburilor și al vinului și, în același timp, cumva părea că merge călare pe deal... nici nu era o zi senină, potrivită pentru călărit, cerul era întunecat și acoperit de nori, bătea un vânticel, iar dealurile erau întunecate și

sterpe. La poalele dealului, lungul braț al mării, care era lacul, părea gri și fără fund, ca metalul proaspăt călit, iar suprafața lacului începu să fiarbă puțin, sau era doar apa din căldarea ei? Bule întunecate se ridicară și împrăștiară o duhoare mizerabilă și, pe urmă, ridicându-se încet din lac, un gât lung și subțire, acoperit cu o coamă de cal, un trup lung și unduitor... șerpuind înspre țărm... ridicându-se, târându-se, înaintând către mal...

Câinii de vânătoare ai lui Lancelot fugeau de colo-colo, năpustindu-se în jos, spre apă, lătrând frenetic. Ea îl auzi strigându-i exasperat, încremeni și privi în jos, spre apă, paralizată, crezând doar pe jumătate ceea ce vedea cu ochii ei. Apoi Pellinore suflă din cornul lui de vânătoare, chemându-i pe ceilalți, iar Lancelot dădu piteni calului și galopă furtunos, gonind în josul dealului, năpustindu-se. Unul dintre câini scoase un urlet jalnic, apoi liniște, iar Morgaine, din pânda ei stranie și îndepărtată, văzu dâra prelinsă ciudat din locul unde jumătate din trupul sfârtecat al câinelui zăcea în mălul întunecat. Pellinore se năpusti la el, iar Morgaine auzi strigătul de avertisment al lui Lancelot, care încerca să-l oprească să se îndrepte direct spre bestia imensă... era neagră și semăna cu un vierme uriaș — o groaznică parodie a capului și coamei unui cal. Lancelot se îndreptă spre el evitând capul ce se clătina, împlântându-și sulita direct în trup. Un urlet sălbatic cutremură țărmul, țipătul înnebunit al unei fantasme ce anunța moartea... Văzu un cap imens clătinându-se cu sălbăcie înainte și înapoi. Lancelot se aruncă de pe spatele calului său care se ridicase în două picioare și o luă la fugă către monstru. Capul se aplecă, Morgaine se crispă când văzu imensa gură deschisă. Apoi sabia lui Lancelot străpunse ochiul dragonului și sângele țâșni cu putere, împreună cu ceva negru și dezgustător... Și toate acestea erau bulele ce se ridicau din vin...

Inima lui Morgaine tresări sălbatic. Se întinse și sorbi puțin din vinul nediluat din sticlă. Fusese un vis urât sau îl văzuse, într-adevăr, pe Lancelot ucigând dragonul în care ea nu crezuse niciodată? Rămase acolo un timp, spunându-și că visase, și apoi se forță să se ridice, să adauge niște molură în compoziție, pentru ca dulceața puternică a acestei plante să ascundă celelalte arome. Iar la masă va trebui să aibă carne de vită foarte sărată, ca toată lumea să fie însetată și să bea mult vin, mai cu seamă Lancelot. Pellinore era un om pios, ce ar crede dacă toți acești curteni ar intra în călduri? Nu, trebuia să se asigure că doar Lancelot va bea din amestecul de ierburi și, poate, de milă, ar trebui să îi dea puțin și lui Elaine.

Turnă vinul preparat într-o sticlă pe care o puse deoparte. Apoi auzi un țipăt, iar în clipa următoare Elaine se năpusti în cameră.

— O, Morgaine, vino îndată, avem nevoie de leacurile tale. Tata și

Lancelot au ucis dragonul dar amândoi au arsuri...

— Arsuri? Ce prostii sunt astea? Chiar crezi cu adevărat că dragonul zboară și scuipă flăcări?

— Nu, nu, spuse Elaine cu nerăbdare, dar creatura i-a împrăscat cu nămol și acesta arde ca focul... trebuie să vii să le bandajezi rănilile...

Neîncrezătoare, Morgaine aruncă o privire la cerul de afară. Soarele întindea o mână golașă peste orizontul de la apus. Plecă repede, strigând după fetele din casă pentru a-i aduce bandaje.

Pellinore avea o arsură mare de-a lungul unui braț — da, semăna foarte bine cu o arsură. Materialul tunicii fusese ros și omul gemu în chinuri când Morgaine îi puse alifie pe rană. Lancelot era ars ușor pe o parte, iar pe un picior substanța aceea trecuse prin cizme, lăsând pielea ca o substanță gelatinoasă ce îi acoperea piciorul. Lancelot spuse:

— Ar trebui să-mi curăț bine sabia. Dacă a putut face asta unei cizme de piele, gândește-te ce ar fi făcut piciorului meu...

— Gata cu toți cei care au crezut că dragonul meu e doar imaginație, spuse Pellinore, ridicându-și capul și sorbind din vinul pe care i-l dăduse fiica sa. Și mulțumesc, Doamne, că am avut înțelepciunea de a-mi scălda brațul în lac, altfel nămolul mi l-ar fi mâncat, așa cum mi-a mâncat bietul câine — ai văzut cadavrul, Lancelot?

— Câinele? Da, spuse Lancelot și sper să nu mai văd niciodată o astfel de moarte. Dar îi poți ului pe toți când vei atârna capul dragonului deasupra porții...

— Nu pot, spuse Pellinore, făcându-și cruce. Nu a avut nici un os propriu-zis, totul era moale ca o larvă sau ca o rămă... și se răsucise deja în nămol. Am încercat să-i tai capul, dar chiar aerul părea să-l înghită... Nu cred că a fost defel o bestie, ci ceva venit direct din iad...

— Totuși a murit, spuse Elaine, iar tu ai făcut ceea ce ți-a cerut regele, ai pus capăt o dată pentru totdeauna dragonului. Își sărută tatăl, cerându-și iertare cu blândețe: Iartă-mă, și eu am crezut că dragonul tău era doar fantezie...

— Aș fi dorit până la Dumnezeu să fi fost, spuse Pellinore făcându-și cruce din nou. Aș prefera să fiu de batjocură de aici și până la Camelot decât să mai înfrunt un asemenea lucru. Aș vrea să cred că nu mai există asemenea bestii. Gawaine povestea despre un monstru ce trăiește în lacul din țara lui. Făcu semn paharnicului să mai aducă vin. Cred că ar fi bine să mă îmbăt în seara asta, altfel voi vedea acea bestie în coșmaruri toată luna următoare!

„Ar fi, oare, bine?” se întrebă Morgaine. Nu, dacă toți cei de la castel ar fi beți, asta nu s-ar potrivi defel cu planurile ei.

— Trebuie să ascuți ce spun, dacă vrei să-ți îngrijesc rănilile, sir Pellinore, interveni ea. Nu mai trebuie să bei și trebuie s-o lași pe

Elaine să te ducă la culcare și să-ți pună cărămizi fierbinți la picioare. Ai pierdut ceva sânge și trebuie să mănânci supă fierbinte și lapte acru, dar gata cu vinul.

Bodogăni, dar o ascultă, iar când Elaine îl luă de acolo, împreună cu valeții lui, Morgaine rămase singură cu Lancelot.

— Așadar, spuse ea, cum ai prefera să sărbătorești uciderea primului tău dragon?

Lancelot ridică cupa și spuse:

— Rugându-mă să fie ultimul. Chiar am crezut că mi-a venit ceasul. Aș prefera să înfrunt o întreagă hoardă de saxoni doar cu securea în mână!

— Zeița să facă, într-adevăr, să nu mai ai asemenea întâlniri, spuse Morgaine și îi umplu cupa cu vinul preparat din ierburi. Ți-am pregătit băutura asta, este o doctorie și îți va alina durerile. Trebuie să merg să văd dacă Elaine l-a acoperit cum trebuie pe Pellinore, pentru noapte...

— Dar te vei întoarce, verișoară? întrebă el ținând-o ușor pe după talie.

Ea văzu cum vinul începe să ardă în el. Și, mai mult decât vinul, își spuse, o întâlnire cu moartea face un bărbat gata să se împerecheze...

— Mă voi întoarce, promit, acum lasă-mă să plec, spuse ea și fu cuprinsă de amărăciune.

„Așadar, am decăzut atât de mult încât aș vrea să-l am fără să știu, ameițit? Elaine îl va avea în felul acesta... Păi, pentru ea e mai bine? Dar ea îl vrea de bărbat, la bine și la rău. Nu eu. Eu sunt preoteasă și știu că acest sentiment care arde înlăuntrul meu nu e de la Zeiță, ci e ceva păcătos... Sunt eu atât de slabă încât să-mi doresc hainele purtate ale lui Guinevere și amantul ei lepădat, deopotrivă?” Și, în timp ce mândria ei striga „nu”, slăbiciunea ce îi străbătea întregul trup striga „da”, astfel că, în vreme ce străbătea holul către camera regelui Pellinore, era degustată de sine și se disprețuia.

— Ce face tatăl tău, Elaine?

Se miră că vocea îi era atât de calmă.

— S-a liniștit acum și cred că va adormi.

Morgaine încuviință.

— Acum trebuie să te duci la pavilion și, cândva, în noaptea aceasta, Lancelot va veni la tine. Nu uita de parfumul pe care îl folosește Guinevere...

Elaine era foarte palidă, cu ochii albaștri arzând. Morgaine se apropie și o apucă de braț. În mână ținea o sticlă cu niște vin preparat cu ierburi. Spuse cu vocea tremurândă:

— Mai întâi bea asta, copilă.

Elaine o duse la buze și bău.

— E îndulcit cu ierburi... Este o poțiune a iubirii?

Morgaine zâmbi:

— Poți crede asta, dacă vrei.

— Îmi ustură gura ciudat și mă arde pe dinăuntru... Morgaine, nu este otravă? Tu nu... nu mă urăști, Morgaine, fiindcă voi fi soția lui Lancelot?

— Să te urăsc? Nu, nu verișoară, îți jur, nu l-aș lua pe sir Lancelot de bărbat nici dacă m-ar ruga în genunchi... Ține, termină-ți vinul, îndulcește-te... parfumează-ți trupul aici și aici... ține minte ce vrea el de la tine. Tu ești cea care îl poate face să uite de regină. Acum du-te, copila mea, așteaptă-l în pavilion, acolo... Și din nou o trase pe Elaine aproape și o sărută: Zeița te binecuvântează.

„Atât de mult seamănă cu Guinevere, încât Lancelot, cred, este deja pe jumătate îndrăgostit de ea, iar eu nu fac decât să termin treaba...” Tremurând, trase adânc aer în piept, calmându-se ca să se întoarcă în sală și la Lancelot.

El nu ezitase să își mai toarne din vinul preparat și își ridică ochii împăienjeniți când ea intra.

— Ah, Morgaine... verișoară... O trase în jos, lângă el. Bea cu mine...

— Nu, nu acum. Ascultă-mă, Lancelot, aduc un mesaj pentru tine...

— Un mesaj, Morgaine?

— Da, spuse ea. Regina Guinevere a venit încoace să-și viziteze verișoara și doarme în pavilion, în spatele pajiștilor. Îl apucă de încheietura mâinii și îl trase după ea, spre ușă. Și ți-a trimis un mesaj, nu vrea să-și deranjeze femeile, așa că trebuie să mergi la ea în liniște, acolo unde se află, în pat. Faci tu asta?

Morgaine văzu aburul de beție și pasiune în ochii lui negri.

— Nu am văzut nici un mesager, Morgaine... Nu știam că-mi vrei binele.

— Nici nu știi cât bine îți doresc, vere...

„Aș vrea să faci o căsătorie bună și să pui capăt acestei iubiri nefericite și lipsite de speranță pentru o femeie care poate să-ți aducă doar dezonoare și disperare...”

— Du-te, spuse ea blând, regina ta te așteaptă. Dacă te îndoiești de spusele mele, ți-a fost trimisă o dovadă. Scoase o batistă care era a Elainei — dar toate batistele seamănă între ele, iar aceasta fusese înmuiată în parfumul lui Guinevere.

El și-o apăsă pe buze:

— Guinevere, șopti el. Unde, Morgaine, unde?

— În pavilion. Termină vinul...

— Bei pentru mine?

— Mai târziu, spuse ea cu un zâmbet.

Pașii i se împletesc puțin, se sprijini de ea, iar brațele lui o cuprinseseră. Atingerea lui, deși ușoară, îi trezi poftete. Plăcere sexuală,

Își spuse cu tărie, porniri animalice, nu e nimic binecuvântat de Zeiță.... Se luptă să-și recapete calmul...

El era amețit, ca un animal... nu i-ar păsa dacă ar lua-o acum, nebunește, ca și cum ar fi avut-o pe Guinevere, pe Elaine...

— Du-te, Lancelot, nu trebuie s-o faci pe regină să aștepte.

Îl văzu cum dispare în umbrele din apropierea pavilionului.

Va intra în liniște. Elaine va fi întinsă acolo, cu lumina lămpii căzându-i pe părul auriu, ca al reginei, dar lumina va fi atât de slabă, încât el nu va putea să-i distingă trăsăturile, cu trupul și patul mirosindu-i atât de mult a parfumul lui Guinevere. În timp ce se întoarse pentru a străbate lunga cameră goală, Morgaine se chinuia imaginându-și cum trupul lui suplu, gol, va aluneca sub cuverturi, cum o va lua pe Elaine în brațe și o va acoperi cu sărutări. Măcar dacă prostuța ar avea înțelepciunea să tacă din gură și să nu spună nimic până ce el va termina...

„Zeiță! Alungă Viziunea de la mine, nu mă lăsa să o văd pe Elaine în brațele lui...” Morgaine nu știa dacă propria ei imaginație sau Viziunea era cea care o chinuia cu imaginea trupului gol al lui Lancelot, a atingerii mâinilor lui... Dar cât de clar le simți apoi, în amintire... Se întoarse în sală, unde servitorii curățau mesele, și spuse cu duritate:

— Dați-mi niște vin.

Speriat, omul îi turnă o cupă. „Acum mă vor crede și bețivă, pe lângă că mă privesc ca pe o vrăjitoare.” Nu îi păsa. Bău tot vinul și mai ceru. Într-un fel, îi tăie Viziunea, eliberând-o de imaginea Elainei, înspăimântată și extatică, ținută sub trupul violent, extenuant...

Agitată ca o pisică la pândă, străbătu sala, cu sclipiri de Viziune care veneau și plecau. Când socoti că a sosit momentul, trase aer în piept, oțelindu-se pentru ceea ce știa că trebuie să facă acum. Paznicul ce dormea de-a curmezișul ușii regelui sări în sus când Morgaine se aplecă să îl trezească.

— Doamnă, nu puteți să-l deranjați pe rege la această oră...

— Este în legătură cu onoarea fiicei sale...

Morgaine luă o torță de pe rastel și o ținu ridicată. Își putea da seama cum îi apărea lui, înaltă și îngrozitoare, simțind cum se contopește cu silueta impunătoare a Zeiței. Servitorul se trase la o parte îngrozit, iar ea trecu ușor pe lângă el. Pellinore era întins în patul lui înalt, zvârcolindu-se în durerile pricinuite de rănilor bandajate. Se trezi și el și privi chipul palid al lui Morgaine și torța ținută sus.

— Trebuie să vii repede, Măria Ta, spuse ea cu vocea moale și încordată de propria ei patimă controlată. Este o trădare a ospitalității... mi s-a părut corect să știi. Elaine...

— Elaine? Ce...

— Nu doarme în patul ei, spuse Morgaine. Vino repede, Măria Ta.

Fusese înțeleaptă că nu l-a lăsat să bea, s-ar fi putut să nu-l poată trezi dacă ar fi dormit adânc, din cauza vinului. Pellinore, speriat și neîncredător, trase pe el o haină, strigând după femeile fiicei sale. Lui Morgaine i se păru că ele o urmăreau în jos, pe scări și afară, pe uși, la fel de încet ca o procesiune șerpuită a dragonului, cu ea și Pellinore la capul șarpelui; iar ea trase la o parte pânza de mătase a pavilionului, ținând torța sus și privind cu satisfacție crudă, în timp ce chipul indignat al lui Pellinore era luminat de flacără. Elaine era întinsă, cu brațele încolăcite în jurul gâtului lui Lancelot, zâmbind fericită. Lancelot, trezindu-se în lumina torței, privi în jur, șocat și conștient, cu chipul chinuit de trădare. Dar nu spuse un cuvânt.

Pellinore strigă:

— Acum vei îndrepta lucrurile, libidinos nefericit, tu, care mi-ai dezonorat fiica...

Lancelot își îngropă fața în palme. Gâtuit, spuse:

— Voi îndrepta lucrurile.

Apoi își ridică privirea și se uită direct în ochii lui Morgaine. Ea îl privi drept, fără să clipească, dar se simțea de parcă o sabie îi străpungea trupul. Înainte de asta, o iubise măcar ca pe o verișoară. Ei, mai bine să o urască. Va încerca și ea, la rândul ei, să-l urască. Dar văzând chipul rușinat și totuși zâmbitor al Elainei, îi veni să plângă și să le ceară iertare.

VORBEȘTE MORGAINE...

„Lancelot s-a căsătorit cu Elaine de Schimbarea la Față. Nu-mi amintesc mai nimic din ceremonie, cu excepția chipului ei, vesel și zâmbitor. Pe când Pellinore făcuse pregătirile de nuntă, ea știa deja că poartă în pânțele copilul lui Lancelot și, deși el părea nefericit, slab și palid de disperare, era blând cu Elaine și mândru de trupul ei împlinit. Mi-o amintesc și pe Guinevere, chipul ei tras de atâtea plâns și privirea plină de o ură de neînvins pe care mi-a aruncat-o.”

— Poți să juri că nu a fost făcătura ta, Morgaine?

Am privit-o drept în ochi:

— Îți pizmuiești verișoara fiindcă are și ea un soț, așa cum ai și tu?

La această replică, nu mi-a putut face față. Și, din nou, mi-am spus cu vehemență: „Ea și Lancelot fuseseră, oare, cinstiți cu Arthur? Nu m-aș fi amestecat, dacă ar fi fugit împreună de la curtea lui Arthur, să locuiască în altă parte, ca regele să poată să-și ia altă soție de la care să aibă un moștenitor pentru regat.”

Dar din acea zi Guinevere m-a urât și asta regretam cel mai mult pentru că, într-un fel ciudat, eu o iubeam. Guinevere nu a părut niciodată că-și urăște verișoara; i-a trimis lui Elaine un cadou mare și o

cupă de argint când s-a născut fiul ei. Iar când Elaine și-a botezat copilul Galahad, după tatăl său, ea s-a pus nașă și a jurat că el va fi moștenitorul regatului, dacă ea nu îi va da lui Arthur un fiu. Cândva, în acel an, a anunțat, într-adevăr, că era însărcinată, dar nu s-a ales nimic din asta, iar eu cred că de fapt fusese doar dorința ei de a avea un copil.

Căsnicia lor nu mergea mai prost decât majoritatea celorlalte. În acel an, Arthur trebui să facă față războiului de pe coasta de nord, iar Lancelot petrecu puțin timp acasă. Asemenea multor bărbați, își petrecu timpul în război, venind acasă de două sau de trei ori pe an să-și vadă soața — Pellinore le dăduse un castel lângă al lui — să-și ia mantii și cămăși noi — Elaine țesea și broda mereu pentru el — să-și sărute fiul și, mai târziu, fiicele, să se culce cu soția o dată sau poate de două ori, apoi pleca iarăși.

Elaine părea întotdeauna fericită. Nu știu dacă era fericită cu adevărat să fie una dintre acele femei care își găsesc maxima împlinire în casă și copii sau dacă ar fi dorit mai mult decât atât și totuși își îndeplinea cu mult curaj sarcina pe care și-o asumase.

Cât despre mine, am mai locuit la curte încă doi ani. Pe urmă, la Rusalii în cel de-al doilea an, când Elaine era însărcinată cu al doilea copil, Guinevere s-a răzbunat.

7

Cum în fiecare an de Rusalii era marele festival al lui Arthur, Guinevere se trezise de la primii zori. În această zi, toți companionii care luptaseră alături de Arthur trebuia să fie la curte și în acest an Lancelot avea să fie și el aici...

Anul trecut nu venise. Fusese trimisă vorbă că se află în Mica Britanie, răspunzând chemării tatălui său, regele Ban, care încerca să pună capăt tulburărilor din regatul său, dar Guinevere știuse în inima ei de ce nu venise, de ce alesese să stea deoparte.

Nu că ea nu putea să-i ierte faptul că se căsătorise cu Elaine. Morgaine și răutatea ei făcuseră ca asta să se întâmple — Morgaine, care l-ar fi vrut pe Lancelot pentru sine și nu s-ar fi dat în lături de la nimic să-l despartă de cea pe care o iubea cu adevărat. Decât să-l vadă în brațele ei, presupunea Guinevere, ar prefera să-l vadă în iad, în mormânt.

Și lui Arthur îi lipsea Lancelot dureros de mult, asta văzuse și ea. Deși stătea pe tronul său la Camelot și făcea dreptate pentru toți oamenii — era iubit, iubit mai mult decât orice alt rege despre care Guinevere auzise vreodată — ea își dădea seama că Arthur își amintea

cu nostalgie de zilele de bătălii și cuceriri și presupunea că toți bărbații erau la fel. Arthur va purta până la mormânt cicatricile și rănilor cu care se alesese de pe urma marilor sale bătălii. Când lupta, an după an, pentru a aduce pacea în țară, vorbea de parcă nu ar fi dorit nimic altceva decât să stea în tihnă acasă, la Camelot, și să se bucure de castelul său. Acum, nu era niciodată mai fericit decât atunci când putea să-și aducă lângă el o parte dintre vechii companioni și să se piardă în povești despre acele zile grele de demult, când existau saxoni și iuți și nordici sălbatici la tot pasul.

Guinevere îl privi pe Arthur dormind. Da, încă era cel mai frumos și mai plăcut dintre toți companionii, uneori i se părea chiar că era mai chipeș și mai plăcut privirii chiar decât Lancelot, deși era nedrept să-i compari, unul atât de brunet și altul atât de blond... Cum, se întrebă, cum ajunsese Morgaine în familia aceea? Poate fusese, într-adevăr, schimbată la naștere, poate nu avea nimic omenesc, ci fusese lăsată oamenilor de zâna cea rea, pentru a face rele în rândul oamenilor... o vrăjitoare școlită pe căi necreștine. Arthur era și el întinat de acel trecut, deși ea reușise să-l facă să meargă adesea la slujbă și să se considere creștin. La rândul ei, lui Morgaine nu îi plăcuse asta.

Ei, bine, ar merge până la capăt ca să salveze sufletul lui Arthur! Ținea mult la el, era cel mai bun soț pe care o femeie l-ar putea avea vreodată, chiar dacă nu ar fi fost Mare Rege, ci un simplu cavaler. Desigur, nebunia care o apucase trecuse de mult. Se cuvenea și era drept să se gândească frumos la soțul verișoarei ei. În definitiv, din chiar voința lui Arthur ajunsese prima dată în brațele lui Lancelot. Iar acum totul trecuse și se terminase, iar ea se spovedise și fusese absolvită de păcat: preotul îi spusese că era ca și cum păcatul nu ar fi fost săvârșit niciodată, iar acum trebuia să se străduiască să-l uite.

Totuși, nu se putea opri să-și amintească puțin, în această dimineață, când Lancelot urma să vină la curte cu soția și fiul său... Era un bărbat înșurat, înșurat cu propria ei verișoară. Acum nu era doar ruda soțului ei, dar era și ruda ei. L-ar putea întâmpina cu un sărut și nu ar fi nici un păcat.

Arthur se întoarse, de parcă gândurile ei îl tulburaseră, și îi zâmbi.

— E ziua de Rusalii, iubita mea, și toate rubedeniile și prietenii noștri vor fi aici. Vreau să te văd zâmbind.

Ea zâmbi, iar el o trase în brațele sale, sărutând-o și cuprinzându-i sânii cu palmele.

— Ești sigură că ceea ce facem azi nu te va deranja? Nu vreau ca nimeni să creadă că însemni mai puțin pentru mine, spuse el neliniștit. Nu ești bătrână, Dumnezeu ne poate încă binecuvânta cu copii, dacă asta e voința lui. Dar regii vasali mi-au cerut asta. Viața nu e niciodată sigură, trebuie să numesc un urmaș. Când se va naște primul tău fiu,

iubita mea, atunci va fi ca și cum această zi nu ar fi existat niciodată și sunt sigură că tânărul Galahad nu i-ar refuza tronul verișorului său, ci l-ar sluji și l-ar onora, așa cum a făcut Gawaine pentru mine...

S-ar putea să fie adevărat, gândi Guinevere, lăsându-se pradă mângâierilor blânde ale soțului său. În Biblie se vorbea despre astfel de lucruri: mama lui Ioan Botezătorul, care fusese verișoara Fecioarei — Dumnezeu îi făcuse pântecul să rodească mult după ce aceasta trecuse de vârsta potrivită, iar ea, Guinevere, nu avea încă treizeci de ani... Lancelot îi spusese cândva că mama lui a fost mai în vârstă când l-a născut pe el. Poate că de data aceasta, după atâția ani, se va ridica din patul soțului ei purtând din nou în trup sămânța unui fiu. Iar acum, când învățase nu numai să i se supună așa cum trebuie să facă o bună soție, ci chiar să găsească plăcere în mângâierea lui, în atingerea bărbăției lui, cu siguranță se îmblânzise și era mult mai pregătită să conceapă și să poarte un copil...

Fără îndoială că fusese mai bine așa când, cu trei ani în urmă, a crezut o vreme că va avea un copil de la Lancelot, dar ceva nu a mers cum trebuie... timp de trei luni nu avusese ciclu și le-a spus câtorva femei că era însărcinată; pe urmă, după încă trei luni, când ar fi trebuit să simtă primele mișcări, se dovedise că, de fapt, nu era nimic. Dar acum, cu siguranță, cu această nouă căldură pe care o simțise de când se trezise, de data aceasta se va întâmpla așa cum își dorea. Iar Elaine nu va triumfa din nou asupra ei.... Poate să fie ea, pentru puțin timp, mama urmașului regelui, dar Guinevere va fi mama fiului regelui...

Mai târziu, în timp ce se îmbrăca, spuse ceva de felul acesta, iar Arthur se uită la ea tulburat:

— Soția lui Lancelot este disprețuitoare sau nepoliticoasă cu tine, Gwen? Credeam că tu și verișoara ta sunteți bune prietene.

— O, da, suntem, spuse Guinevere reținându-și lacrimile, dar întotdeauna este așa cu femeile... cele care au fii se cred mai bune decât orice femeie care este stearpă. Soția lăuză a unui porcar va privi cu dispreț și milă o regină care nu poate să-i dea stăpânului său nici măcar un singur fiu.

Arthur se apropie și o sărută pe gât:

— Nu, draga mea, nu plânge. Prefer să te am pe tine decât orice altă femeie care mi-ar fi putut da până acum o duzină de fii.

— Adevărat? întrebă Guinevere cu o undă de îndoială în glas. Deși am fost doar o femeie pe care ți-a dat-o tatăl meu împreună cu o suță de călăreți, doar o parte din înțelegere, iar tu m-ai luat din obligație, ca să primești caii — dar a fost un târg prost.

Arthur își ridică spre ea ochii albaștri și o fixă cu acea privire neîncrezătoare:

— Tu asta ai gândit în toți acești ai și mi-ai purtat pică, Gwen, draga

mea? Dar, desigur, trebuie să știi că din clipa în care ți-am privit chipul, nimeni nu mi-ar fi putut fi mai drag decât tine, spuse el și își petrecu brațul în jurul ei. Ea stătea țeapănă, încercând să-și oprească lacrimile, iar el o sărută în colțul ochiului.

— Guinevere, Guinevere, ai putut crede?... Ești soția mea, iubita mea, soția mea dragă și nimic pe lume nu ne-ar putea despărți. Dacă aș fi vrut doar o iapă de sămânță, ca să-mi facă fii, Dumnezeu știe că aș fi putut avea destule!

— Dar nu ai avut, spuse ea, încă rece și țeapănă în brațele lui. Aș fi fost dornică să-ți înfiez copilul și să-l cresc ca pe moștenitorul tău. Dar nu m-ai crezut demnă să-ți cresc fiul... și tu ai fost cel care m-a împins în brațele lui Lancelot...

— O, Gwen, exclamă el, iar fața îi era spășită ca a unui copil pedepsit. Nu m-ai iertat pentru acea veche nebulie? Eram beat și mi se părea că îl placi pe Lancelot... m-am gândit să-ți ofer plăcere și, dacă ar fi fost adevărat că din vina mea nu poți rămâne însărcinată, atunci ai fi putut avea un copil cu un om atât de apropiat mie, încât l-aș fi putut numi propriul meu moștenitor. Dar am făcut asta mai ales pentru că eram beat...

— Uneori, spuse ea cu fața împietrită, mi s-a părut că îl iubești pe Lancelot mai mult decât pe mine. Poți spune, cu mâna pe inimă, că ai făcut asta ca să-mi oferi mie plăcere sau a fost pentru plăcerea celui pe care îl iubeai mai mult?...

Arthur își luă mâna de pe ea, parcă străpuns.

— Este un păcat, atunci, să-mi iubesc vărul și să mă gândesc la plăcerea lui? Este adevărat, vă iubesc pe amândoi.

— În Sfânta Scriptură se vorbește despre o cetate care a fost distrusă pentru asemenea păcate, spuse Guinevere.

Arthur era alb ca varul.

— Îl iubesc pe vărul meu Lancelot cu toată cinstea, Gwen; regele David însuși a scris despre vărul lui, Ionatan: „Dragostea ta pentru mine a fost minunată, depășind dragostea unei femei”, iar Dumnezeu nu l-a bătut. Așa este cu camarazii de luptă. Îndrăznești să spui că o asemenea iubire este un păcat, Guinevere? O voi jura în fața tronului lui Dumnezeu...

Se opri, incapabil să mai scoată vreun sunet prin gâtleele-i uscat. Guinevere își auzi propria voce izbucnind isteric:

— Poți jura că atunci când l-ai adus în patul nostru... am văzut atunci, l-ai atins cu mai multă dragoste decât ai dăruit vreodată femeii pe care ți-a dat-o tata cu forța... când m-ai adus în acest păcat, poți jura că nu a fost propriul tău păcat și că toate vorbele tale meșteșugite nu au fost doar o acoperire tocmai pentru acel păcat care a adus foc din Ceruri asupra Sodomei?

Arthur o fixa, încă alb ca un mort:

— Cu siguranță ești nebună, doamna mea. În acea noapte despre care vorbești... am fost beat, nu știu ce crezi că ai văzut. Era noaptea de Beltane și forța Zeiței era cu noi toți. Cred că toate rugăciunile tale și toate gândurile la păcat ți-au sucit mințile, Gwen, draga mea.

— Nici un creștin nu ar gândi așa!

— Și acesta este unul dintre motivele pentru care nu îmi place să mă numesc creștin, strigă el, pierzându-și în cele din urmă răbdarea. M-am săturat de toate aceste discuții despre păcat! Dacă te-aș fi alungat — și da, am fost sfătuit să fac asta și nu am făcut-o pentru că te-am iubit prea mult — dacă te-aș fi alungat și aș fi luat o altă femeie...

— Nu! Ai preferat să mă împărți cu Lancelot și să-l ai și pe el...

— Mai spune asta încă o dată și, soție sau nu, iubită sau nu, te voi uide, Guinevere, draga mea!

Dar ea deja plângea în hohote, isteric, și nu se putea opri.

— Spui că ți-ai dorit un fiu și de aceea m-ai aruncat într-un păcat pe care Dumnezeu nu îl poate ierta... dacă am păcătuیت, iar Dumnezeu m-a pedepsit să fiu stearpă, nu ai fost tu acela care m-a împins în păcat? Și acum, moștenitorul tău este tocmai fiul lui Lancelot. Îndrăznești să spui că nu pe Lancelot îl iubești mai mult, când îi faci fiul moștenitorul tău, căci nu vrei să-mi dăruiești mie fiul tău ca să-l cresc pentru tine...

— Lasă-mă să-ți chem slujitoarele, Guinevere, spuse el trăgând adânc aer în piept. Ți-ai ieșit din minți, îți jur, nu am nici un fiu — și dacă aș avea ar fi vreunul făcut la întâmplare, în vreme de război, cu o femeie care nu mă cunoștea și nu știa nici cine sunt. Nici o femeie din apropiere nu a venit vreodată să-mi spună că are copilul meu. Preoți sau nu, păcat sau nu, nu pot să cred că vreunei femei i-ar fi rușine să recunoască faptul că a născut un fiu al unui Mare Rege care nu are urmași. Nu am luat nici o femeie împotriva voinței ei, nici nu am făcut adulter cu soția vreunui bărbat. Ce sunt vorbele astea nebunești despre un fiu al meu pe care l-ai fi crescut ca urmaș al meu? Îți spun, nu am nici un fiu. M-am întrebat adesea dacă nu cumva vreo boală din copilărie sau vreo rană nu m-a castrat... Nu am nici un fiu.

— Dar asta e o minciună! spuse Guinevere cu mânie. Morgaine mi-a interzis să vorbesc despre asta, dar cu mult timp în urmă, am mers la ea s-o implor să-mi facă niște farmece pentru că sunt stearpă. Eram disperată, am spus că m-aș da altui bărbat, de vreme ce era posibil ca tu să nu poți avea copii. Și atunci Morgaine mi-a jurat că poți avea copii, că a văzut un fiu al tău, crescut la curtea lui Lot din Lothian, dar m-a obligat să promit că nu voi vorbi despre asta...

— Crescut la curtea din Lothian, spuse Arthur și apoi își apăsă mâinile pe piept, de parcă îl cuprinsese o durere cumplită. Ah,

Dumnezeule milostiv, eu nu am știut niciodată...

Guinevere se simți străbătută dintr-odată de groază.

— Nu, nu, Arthur, Morgaine este o mincinoasă! Cu siguranță a fost doar răutatea ei, ea a fost cea care a urzit căsătoria lui Lancelot cu Elaine, fiindcă era geloasă... fără îndoială că a mințit ca să mă chinuiască.

Arthur spuse cu o voce îndepărtată:

— Morgaine este o preoteasă a Avalonului. Ea nu minte. Cred, Guinevere că trebuie să o întrebăm despre asta. Trimite-mi-o pe Morgaine...

— Nu, nu, se rugă ea, îmi pare rău că am vorbit... m-am pierdut cu firea și am delirat, așa cum ai spus chiar tu... O, dragul meu stăpân și soț, rege și domn al meu, regret fiecare vorbă pe care am spus-o! Te implor, iartă-mă... te implor.

El o cuprinse în brațe.

— Și tu trebuie să mă ierți, regina mea dragă. Văd acum că ți-am greșit mult. Dar atunci când ai eliberat vânturile, trebuie să te ții în bătaia lor, indiferent ce ar putea ele să doboare... O sărută cu multă blândețe pe frunte. Trimite după Morgaine.

— O, Măria Ta, o, Arthur, te implor, i-am promis că nu voi vorbi niciodată cu tine despre asta...

— Bine, atunci ți-ai încălcat promisiunea, spuse Arthur. Te-am rugat să nu vorbești, dar tu ai vrut așa, iar acum ceea ce a fost spus nu mai poate fi luat înapoi. Pășii către ușa camerei și își chemă șambelanul. Du-te la doamna Morgaine și poruncește-i să vină la mine și la regina mea cât poate de repede.

Când bărbatul plecă, Arthur chemă slujnica, iar Guinevere stătu ca o stâncă în timp ce femeia îi puse rochia de sărbătoare și îi împleti părul. Sorbi dintr-o cupă cu apă fierbinte și vin, dar era gătită. Spusese vorbe de neiertat.

„Dar, dacă e adevărat că în dimineața aceasta mi-a dăruit copilul lui...” O durere ciudată o izbi pe dinăuntru, în tot trupul, până în pânțele... „Poate ceva să prindă rădăcini și să crească în asemenea amărăciune?”

După un timp, Morgaine intră în cameră, într-o rochie vișinie, cu părul legat cu panglici de mătase purpurii; se îmbrăcase frumos pentru sărbătoare și avea o înfățișare vie și strălucitoare.

„Iar eu sunt doar un pom neroditor”, gândi Guinevere. „Elaine are fiul lui Lancelot, chiar și Morgaine, care nu are soț și nu își dorește să aibă, a făcut pe târfa și a născut un fiu cu unul sau altul, iar Arthur are un copil cu o femeie necunoscută... Dar eu... eu nu.”

Morgaine veni și o sărută. Guinevere rămase neclintită în brațele ei. Apoi Morgaine i se adresează lui Arthur:

— Mi-ai poruncit să vin, frățioare?

— Iartă-mă că te tulbur atât de devreme, surioară. Dar, Guinevere, acum trebuie să repeți, în prezența mea și a lui Morgaine, ce ai spus mai devreme. Nu vreau ca la curtea mea să circule nici un secret calomnios.

Morgaine o privi pe Guinevere și observă urmele lacrimilor în jurul ochilor săi înroșiți.

— Iubite frate, regina ta se simte rău. Este din nou însărcinată? Cât despre ce o fi spus, ei bine, este o zicală adevărată, vorbele grele nu rup oase.

Arthur o privi cu răceală pe Guinevere, iar Morgaine se trase înapoi; acesta nu era fratele pe care îl cunoștea prea bine, acesta era chipul aprig al Marelui Rege când stătea pe tron și împărțea dreptate.

— Guinevere, spuse el, nu doar ca soț, dar și ca rege al tău, îți poruncesc: repetă înaintea lui Morgaine ceea ce ai spus în spatele ei, ce ți-a spus ea, cum că am un fiu crescut la curtea din Lothian...

„E adevărat”, gândi Guinevere într-o fracțiune de secundă. „Niciodată, decât atunci când Viviane a fost ucisă în fața ochilor ei, nu am mai văzut chipul lui Morgaine altfel decât calm, liniștit, chipul unei preotese... Este adevărat și, într-un fel, o atinge profund... dar de ce?”

— Morgaine, ceru Arthur, spune-mi, este adevărat? Am un fiu?

„Ce e cu Morgaine? De ce ar vrea ca acest lucru să fie tănuț, chiar și față de Arthur? Ar putea să vrea ca propriile ei destrăbălări să fie ascunse, dar de ce ar dori să-i ascundă lui Arthur că are un fiu?” Și pe urmă o lovi o bănuială și începu să respire greu.

Morgaine gândi: „O preoteasă a Avalonului nu minte. Dar eu am fost alungată din Avalon și pentru asta, ca totul să nu fie în zadar, trebuie să mint, dar să mint bine și repede...”

— Cine a fost? întrebă Guinevere cu mânie. Una dintre preotesele tărfe ale Avalonului, care se culcă, în păcat și destrăbălare, cu bărbații la sărbătorile lor demonice?

— Nu știi nimic despre Avalon, spuse Morgaine, încercând din răspuț să-și păstreze calmul vocii. Spui vorbe în vânt, fără noimă...

Arthur o luă de braț și spuse:

— Morgaine, surioară, iar ea crezu că în clipa următoare va începe să plângă... așa cum plânsese în brațele ei în acea dimineață când aflase cum îi atrăsese Viviane în cursă pe amândoi...

Gura îi era uscată și ochii îi ardeau. Spuse:

— Am vorbit despre fiul tău doar ca s-o liniștesc pe Guinevere, Arthur. Se temea că nu-i poți dăruia un copil...

— Aș vrea să fi vorbit astfel ca să mă liniștești pe mine, spuse Arthur,

dar zâmbetul lui nu era decât o grimasă care îi lăbărta gura. În toți acești ani am crezut că nu pot avea nici un fiu, nici măcar ca să-mi salvez regatul... Morgaine, acum trebuie să-mi spui adevărul.

Morgaine respiră adânc. În liniștea de mormânt din încăpere auzi un câine lătrând undeva, sub ferestre, și o mică insectă zumzând undeva. În cele din urmă, spuse:

— În numele Zeiței, Arthur, dacă vrei să auzi asta... Am născut un fiu Regelui Cerb, la a zecea lună după ce ai fost făcut rege, pe Insula Dragonului. Morgause l-a luat în grija ei și mi-a jurat că nu vei auzi niciodată asta din gura ei. Acum ai auzit din gura mea. Lasă totul să se termine aici.

Arthur avea o paloare de mort. O prinse în brațe și ea simți cum tremura. Lacrimile îi șiroiau pe față și nu făcea nici un efort să le stăpânească sau să le ștergă.

— Ah, Morgaine, biata mea soră. Știam că ți-am făcut mult rău, dar niciodată nu am visat că a fost un rău atât de mare...

— Vrei să spui că este adevărat? urlă Guinevere. Că această târfă nerușinată care îți este soră ar fi în stare să-și întrebuișteze talentele de prostituată pe propriul ei frate?...

Arthur se întoarse spre ea, cu brațele încă în jurul lui Morgaine. Spuse, cu o voce pe care nu o mai auzise vreodată:

— Taci! Nu mai spune nici o vorbă împotriva surorii mele. Nu a fost nici voința ei, nici greșeala ei.

El oftă prelung, iar Guinevere avu timp să audă ecoul propriilor vorbe urâte.

— Biata mea soră, repetă Arthur. Și ai purtat această povară singură, nici nu mi-ai pus vina în spinare, așa cum ar fi trebuit. Nu, Guinevere, spuse el cu seriozitate, adresându-i-se din nou. Nu e ceea ce crezi tu. A fost la încoronarea mea și nici unul dintre noi nu l-a recunoscut pe celălalt, era întuneric și noi nu ne mai văzuserăm de când eram atât de mic încât Morgaine mă putea duce în brațe. Pentru mine, ea nu a fost mai mult decât preoteasa Mamei, iar eu pentru ea nu am fost altceva decât Cel Slăvit, iar când ne-am recunoscut unul pe celălalt, era prea târziu, răul fusese făcut.

Vorbise ca și cum și-ar fi forțat vocea printre lacrimi. Și o ținea pe Morgaine aproape, strigând:

— Morgaine, Morgaine, ar fi trebuit să-mi spui!

— Și iarăși te gândești numai la ea, plânse Guinevere. Nu la cel mai mare dintre păcatele tale. Este propria ta soră, copilul din pântecul mamei tale, și pentru o asemenea faptă Dumnezeu te va pedepsi...

— M-a pedepsit, într-adevăr, recunosc Arthur, strângând-o pe Morgaine. Dar păcatul a fost inconștient, fără dorința de a face rău.

— Poate pentru asta, spuse Guinevere șovăitor, te-a pedepsit să nu

ai copii și, chiar acum, dacă te căiești și faci penitență...

Morgaine se eliberă ușor din brațele lui Arthur. Guinevere privi, cu o furie pe care nu o putea rosti, cum Morgaine îi șterge lacrimile cu batista ei, aproape un gest automat, gestul unei mame sau al unei surori mai mari, care nu avea în el nimic din destrăbălarea pe care ar fi vrut s-o vadă. Morgaine spuse:

— Guinevere, te gândești prea mult la păcat. Noi nu am păcătuit, Arthur și cu mine. Păcatul stă în dorința de a face rău. Am ajuns împreună din voința Zeiței, pentru forțele vieții, iar dacă s-a născut un copil atunci, a fost făcut din dragoste. Arthur nu poate recunoaște un fiu născut din trupul surorii sale, este adevărat. Dar nu ar fi primul rege care nu-și poate recunoaște fiul bastard. Băiatul e bine, sănătos, și e în siguranță în Avalon. Zeița — spre deosebire de Dumnezeuul tău — nu este un demon răzbunător care caută să pedepsească pe cineva pentru vreun păcat imaginar. Ceea ce s-a întâmplat între noi nu ar fi trebuit să se întâmple, nici el și nici eu nu am căutat asta, dar ceea ce e făcut e făcut, Zeița nu te-ar pedepsi pe tine să nu ai copii pentru păcatul altuia. Poți să pui pe seama lui Arthur faptul că tu nu poți avea copii, Gwen?

Guinevere strigă:

— Așa fac! A păcătuit, iar Dumnezeu l-a pedepsit pentru incest, pentru că e tatăl copilului propriei sale surori, pentru că a slujit Zeiței, acel demon al ticăloșiilor murdare și al desfrânării... Arthur, strigă ea, spune-mi că vei face penitență, că vei merge în această zi sfântă la episcop și îi vei spune cum ai păcătuit și vei face penitența pe care ți-o va da, iar apoi, poate, Dumnezeu te va ierta și va înceta să ne mai pedepsească pe amândoi!

Tulburat, Arthur se uita de la Morgaine la Guinevere. Morgaine spuse:

— Penitență? Păcat? Crezi cu adevărat că Dumnezeuul tău este un bătrân răutăcios care iscodește să vadă cine se culcă în patul soției altuia?

— Eu mi-am mărturisit păcatele, strigă Guinevere, am făcut penitență și apoi am fost absolvită; nu pentru păcatele mele ne pedepsește Dumnezeu. Spune că vei face și tu la fel, Arthur! Când Dumnezeu ți-a dat victoria de la Mount Badon, ai jurat să lași deoparte vechiul stindard al dragonului și să domnești ca un rege creștin, dar ai lăsat acest păcat nemărturisit. Acum fă penitență pentru asta și lasă-l pe Dumnezeu să-ți dea victoria acestei zile, așa cum a făcut la Mount Badon, și să te elibereze de păcate și să-mi dăruiască un fiu care poate să domnească, după tine, în Camelot!

Arthur se întoarse și se sprijini de perete, acoperindu-și fața cu mâinile. Morgaine vru să se apropie din nou de el, dar Guinevere

strigă:

— Nu te apropia de el, tu!... Vrei să-l atragi în păcat și mai mult? Nu ai făcut destul, tu și demonul tău dezgustător pe care îl numești Zeiță, tu și bătrâna vrăjitoare blestemată pe care Balin a ucis-o pe drept pentru vrăjitoriile ei păgâne!...

Morgaine închise ochii și fața îi arăta de parcă îi venea să plângă. Apoi oftă și spuse:

— Nu pot să te ascult cum îmi blestemi religia, Guinevere. Eu nu am blestemat-o pe a ta, ține minte! Zeul este Zeu, oricum ar fi numit, și e întotdeauna bun. Consider că e un păcat să crezi că Zeul poate fi crud și răzbunător, iar tu îl faci mai rău decât cei mai răi dintre preoți. Te rog să te gândești bine înainte de a-l da pe Arthur pe mâna preoților.

Se întoarse, cu veșmintele purpurii mișcându-se în liniște în jurul ei, și ieși din cameră. Arthur se răsuci spre Guinevere și șopti, cu o voce mai blândă ca oricând:

— Iubirea mea...

— Poți să-mi spui așa? replică ea amar și se întoarse. El o urmă, așezând o mână pe umărul ei și întorcând-o, ca să-l privească. Preaiubita mea doamnă și regină, ți-am făcut un rău atât de mare?

— Chiar și acum, spuse ea tremurând, chiar și acum nu te poți gândi decât la răul pe care i l-ai făcut lui Morgaine...

— Ar trebui să fiu fericit la gândul celor ce i-am pricinuit propriei mele surori? Îți jur, nu am recunoscut-o până când fapta nu a fost consumată, iar apoi, când mi-am dat seama cine era, ea a fost cea care m-a liniștit, de parcă aș fi fost băiețelul care obișnuia să stea în poala ei... Cred că, dacă s-ar fi întors împotriva mea și m-ar fi acuzat, așa cum ar fi avut tot dreptul să facă, aș fi plecat și m-aș fi înecat în lac. Dar nu m-am gândit niciodată ce i s-ar putea întâmpla... Eram atât de tânăr și erau toți saxonii și toate bătăliile... își desfăcu mâinile neajutorat. Am încercat să fac așa cum mi-a poruncit ea, să uit totul, să îmi amintesc că lucrul pe care l-am făcut a fost inconștient. O, presupun că a fost un păcat, dar eu nu am ales să păcătuiesc...

Arăta atât de nefericit, încât, pentru o clipă, Guinevere fu tentată să spună ceea ce el voia să audă, că într-adevăr nu făcuse nimic rău, să-l ia în brațe și să-l liniștească. Dar nu se mișcă. Niciodată, niciodată Arthur nu a venit la ea ca să-l liniștească, niciodată nu a recunoscut că i-a făcut vreun rău; chiar și acum, tot ceea ce putea face era să insiste că păcatul care îi ținuse fără copii nu era un păcat; pe el îl îngrijora doar răul pe care l-a făcut acelei blestemate vrăjitoare și soră a lui!

— Crezi că numai lui Morgaine i-ai făcut rău?

— Nu vād să fi rănit pe altcineva, spuse el cu încăpățănare. Guinevere, asta a fost înainte de a te fi văzut măcar!

— Dar m-ai luat de soție cu acest mare păcat nemărturisit și chiar și

acum persiști în păcat când ai putea să te spovedești și să faci penitență și să te eliberezi de păcat...

Arthur spuse, obosit:

— Guinevere draga mea, dacă Dumnezeuul tău este un asemenea Dumnezeu care ar pedepsi un om pentru un păcat pe care nu știa că îl face, ar renunța el la pedeapsă pentru că spun unui preot și rostesc printre dinți rugăciunile pe care mi le dă și nu mai știu ce... dacă mănânc doar pâine și apă pentru un timp?...

— Dacă te căiești cu adevărat...

— O, Doamne, crezi că nu m-am căit? izbucni Arthur. M-am căit de fiecare dată când m-am uitat la Morgaine, în toți acești doisprezece ani care au trecut! Crezi că mi-ar fi mai mare căința dacă aş jura-o în fața unuia dintre acești preoți care nu vrea altceva decât să aibă putere asupra regelui?

— Te gândești numai la mândria ta, spuse Guinevere furioasă, iar mândria este, de asemenea, un păcat. Dacă măcar te-ai smeri, Dumnezeu te-ar ierta!

— Dacă Dumnezeuul tău este un asemenea Dumnezeu, nu vreau iertarea lui! Pumnii lui Arthur erau încleștați. Trebuie să conduc acest regat, Gwen, draga mea și nu pot face asta dacă îngenunchez în fața unui preot oarecare și accept orice decide el să-mi dea ca penitență! Și mai e și Morgaine la care trebuie să ne gândim, oamenii o numesc deja vrăjitoare, târfă, cotoroață! Nu am dreptul să mărturisesc un păcat care va atrage disprețul și oprobriul public asupra surorii mele!

— Și Morgaine are un suflet de salvat, spuse Guinevere, iar dacă oamenii acestui pământ văd că regele lor poate să-și lase deoparte mândria și să se gândească la sufletul lui, căindu-se spășit pentru păcatele sale, atunci asta îi va ajuta să-și salveze și ei sufletele și va fi spre binele lor, chiar și în rai!

Oftând, el spuse:

— Da, pledezi la fel de bine ca un sfetnic, Guinevere. Eu nu sunt preot și problema mea nu e sufletul oamenilor mei...

— Cum îndrăznești să spui așa ceva? strigă ea. Căci un rege este deasupra tuturor oamenilor săi, iar viețile lor sunt în mâinile sale și sufletele lor la fel! Ar trebui să fii' cel dintâi în pioșenie, așa cum ești în curaj, pe câmpul de luptă! Ce părere ai avea despre un rege care și-ar trimite soldații la luptă și ar sta la adăpost, ascuns, și i-ar privi de la distanță?

— Nu bună, spuse Arthur, iar Guinevere, știind că acum l-a prins, continuă:

— Atunci ce părere ai avea despre un rege care și-ar vedea oamenii urmând calea evlaviei și a virtuții și ar spune că el nu trebuie să se gândească la propriile lui păcate?

Arthur oftă:

— De ce trebuie să-ți pese atât de mult, Guinevere?

— Fiindcă nu suport să mă gândesc că vei avea parte de flăcările iadului... și pentru că, dacă te eliberezi de păcatul tău, Dumnezeu s-ar putea să înceteze să ne pedepsească să nu avem copii.

În cele din urmă se sufocă și începu să plângă din nou. El o cuprinse cu brațele și o țină cu capul pe umărul lui. Spuse blând:

— Crezi tu asta cu adevărat, regina mea?

Ea își aminti; odată, mai demult, când el refuzase prima dată să poarte stindardul Fecioarei în luptă, el i-a vorbit în felul acesta. Iar apoi ea a triumfat și l-a adus la Hristos, iar Dumnezeu i-a dat victoria. Dar pe atunci ea nu știa că el are pe suflet acest păcat nemărturisit. Se aplecă spre el și îl auzi cum oftează.

— Atunci ți-am făcut și ție rău și trebuie cumva să corectez asta. Dar nu văd de ce trebuie ca Morgaine să sufere rușine pentru asta.

— Mereu Morgaine, spuse Guinevere, într-o zvâcnire de furie oarbă. Nu vrei s-o faci să sufere, în ochii tăi ea e perfectă... Spune-mi, atunci, e drept ca eu să sufăr pentru păcatul pe care l-a făcut ea, sau tu? O iubești mai mult decât pe mine, într-atât încât ești gata să mă lași fără copii câte zile am de trăit, ca acel păcat să poată fi ținut secret?

— Chiar dacă aș fi greșit, Gwen a mea, Morgaine e nevinovată...

— Nu, nu este, se aprinse Guinevere, pentru că urmează acea străveche Zeiță, iar preoții spun că Zeița lor e una și aceeași cu vechiul șarpe al răului pe care Domnul l-a alungat din Grădina Raiului! Și acum Morgaine persistă în acele ritualuri murdare și păgâne ale ei... Dumnezeu ne spune, da, că acei păgâni care nu au auzit cuvântul Domnului ar putea fi mântuiți, dar ce se va alege de Morgaine, care a fost crescută într-o casă creștină și după aceea s-a întors la necuratele căi vrăjitoarești ale Avalonului? Și în toți acești ani, la această curte, a auzit cuvântul lui Hristos și, nu este așa că se spune că acei ce aud cuvântul lui Hristos și nu se pocăiesc și nu cred în el vor fi cu siguranță blestemați? Iar femeile, în special, au nevoie de pocăință, căci printr-o femeie a apărut păcatul în lume...

Guinevere suspina atât de tare încât abia putea să vorbească. În cele din urmă, Arthur întrebă:

— Ce vrei să fac, Guinevere?

— E ziua sfântă de Rusalii, spuse ea, ștergându-și ochii și încercând să-și stăpânească spaima, când duhul lui Dumnezeu a coborât în om. Vrei să mergi la slujbă și să iei sfânta împărtășanie cu acest mare păcat în suflet?

— Presupun... presupun că nu pot, spuse Arthur cu vocea curmându-i-se. Dacă tu crezi asta cu adevărat, Guinevere, nu îți voi refuza acest lucru. Mă voi căi atât cât pot eu să mă căiesc pentru un

păcat la care nu mă pot gândi ca la un păcat și voi face orice penitență îmi va da episcopul. Zâmbetul lui era doar o grimasă firavă, hărțuită. Sper, iubirea mea, pentru binele tău, că ai dreptate în privința voinței Domnului.

Iar Guinevere, chiar în timp ce el o cuprindea în brațe, plângând de recunoștință, avu un moment de teamă zdrobitoare și de îndoială. Își aminti când stătuse în casa lui Meleagant și cum toate rugăciunile ei nu o putuseră salva. Dumnezeu nu o răsplătise pentru virtutea ei, iar când Lancelot venise la ea, nu își jurase, oare, că niciodată nu se va mai ascunde și nu se va mai căi, fiindcă un Dumnezeu, care nu îi răsplătise virtutea, cu siguranță nu îi va pedepsi păcatul? Lui Dumnezeu nu îi păsa, orice ar face...

Dar Dumnezeu o pedepsise, într-adevăr; Dumnezeu i-l luase pe Lancelot și i-l dăduse lui Elaine, astfel că, în ciuda tuturor chinurilor sufletului ei, ea nu câștigase nimic... se spovedise și făcuse penitență, dar Dumnezeu o pedepsise totuși. Iar acum știa că s-ar putea să nu fie numai vina ei, ci că purtase și povara păcatului lui Arthur, a păcatului pe care acesta îl săvârșise cu sora sa. Dar, dacă amândoi ar fi eliberați de păcat, dacă el ar face penitență pentru acel mare păcat nemărturisit, atunci, fără îndoială, Dumnezeu l-ar ierta și pe el...

Arthur o sărută pe creștet și îi mângâie părul. Apoi se îndepărtă, iar ea se simți înfrigurată și părăsită când el își luă brațele din jurul ei, ca și cum nu se afla la adăpost, între pereți, ci afară, sub imensul cer liber, năucitor, imens, înspăimântător. Se apropie din nou de el, pentru a se adăposti în brațele lui, dar el se prăbuși pe un scaun și rămase acolo sfârșit, la o mie de leghe depărtare de ea. În cele din urmă se ridică și spuse, cu un oftat parcă smuls din rărunchii ființei lui:

— Trimite după părintele Patricius.

8

Când Morgaine îi lăasă pe Arthur și Guinevere în camera lor, înhăță o mantie și se năpusti afară, fără să-i pese de ploaie. Se duse la meterezele înalte și se plimbă acolo, singură; corturile tovarășilor și companionilor lui Arthur, ale regilor vasali și ale oaspeților se îngrămădeau pe platoul de pe sprânceana dealului care era Camelotul și, până și în ploaie, toate stindardele și steagurile fâlfâiau strălucitoare. Dar cerul era întunecat, iar plafonul coborât de nori groși

aproape că atingea culmea dealului; mergând neliniștită, Morgaine se gândi că Sfântul Duh ar fi putut alege o zi mai frumoasă ca să se pogoare asupra oamenilor — și în special asupra lui Arthur...

O, da, Guinevere nu-i dăduse pace până ce nu se predase în mâinile preoților. Dar cum rămânea cu legământul lui față de Avalon?

Și totuși, dacă soarta lui Gwydion va fi să șadă, într-o zi, pe tronul tatălui său, dacă acesta era planul lui Merlin... nici un bărbat nu putea scăpa de ceea ce îi este sortit. Morgaine gândi cu amărăciune, „Și nici o femeie...” Taliesin, care cunoștea toate felurile de muzică și nenumărate povești străvechi, îi spusese odată o poveste de la strămoșii săi, care locuiau la miazăzi, în Țara Sfântă sau undeva pe aproape, povestea unui bărbat care fusese născut sub blestemul că își va uide tatăl și se va căsători cu mama sa. Așadar, părinții au plecat urechea la acel blestem și l-au alungat să moară, iar el a fost crescut de străini și, într-o bună zi, întâlnindu-și tatăl, fără să știe cine este, s-a luptat cu el, l-a ucis și s-a căsătorit cu văduva lui, astfel că tocmai măsurile pe care le luaseră ca să preîntâmpine împlinirea blestemului au făcut ca acesta să se poată adevăra. Dacă ar fi fost crescut în casa tatălui său, nu ar fi făcut ceea ce făcuse din neștiință... La fel, ea și Arthur făcuseră ceea ce făcuseră din neștiință; totuși, ursitoarea îi blestemase fiul. „Alungă-ți copilul sau uide-l îndată ce iese din pântecul tău, ce se alege de Regele Cerb când crește tânărul cerb?” Și i se păru că toată lumea în jurul ei devine cenușie și stranie, ca și cum ar fi rătăcit prin negurile Avalonului, iar în creier auzea un zumzet ciudat. În aer, de jur împrejur, parcă se auzeau zăngănituri și pocnete îngrozitoare, asurzind-o... Nu, erau clopotele bisericii care băteau anunțând începutul slujbei. Auzise, de asemenea, că poporul zânelor nu putea suporta sunetul clopotelor de la biserică și de aceea o apucase către dealurile îndepărtate și spre scorburi... I se părea că nu va putea să meargă și să stea liniștită, așa cum făcea de obicei, să asculte slujba cu amabilă atenție, fiindcă femeile reginei trebuia să dea un bun exemplu tuturor celorlalți. Se gândi că zidurile o vor sufoca, iar mormăiala preoților și fumul de tămâie o vor înnebuni, mai bine să stea aici, în ploaia curată. Apoi se gândi să își tragă gluga mantiei de lână pe cap; panglicile din păr îi erau ude learcă, probabil erau distruse. Bâjbâi după ele și roșeața i se luă pe degete, atât erau de prost vopsite, iar materialul fusese atât de scump.

Dar ploaia se mai domoli, iar oamenii începură să se miște de colo-colo, în intervalul dintre corturi.

— Astăzi nu vor avea loc întreceri, spuse o voce în spatele ei, altfel ți-aș cere o panglică din acelea pe care le arunci și aș purta-o în luptă ca pe un steag de onoare, doamnă Morgaine.

Ea clipi, încercând să se adune. Era un tânăr zvelt și brunet, cu ochi

negri, cu ceva familiar în înfățișare, dar nu-și putea aminti bine...

— Nu mă ții minte, doamnă, spuse el cu reproș. Și mi s-a spus că ai pariat cu o panglică pe succesul meu chiar în asemenea lupte, acum un an sau doi... sau erau trei?

Acum și-l amintea; era fiul regelui Uriens din Țara Galilor de Miazănoapte, Accolon, așa îl chema; iar ea pusese pariu cu una dintre doamnele reginei, care susținuse că nimeni nu poate să îl învingă pe Lancelot... Nu aflase niciodată ce s-a ales din pariul ei, fusese atunci, de Rusalii, când Viviane a fost ucisă.

— Ba da, îmi amintesc de tine, sir Accolon, dar acea sărbătoare de Rusalii s-a sfârșit într-o crimă atât de violentă și mama mea vitregă a fost omorâtă...

Pe dată, Accolon se scuză:

— Atunci trebuie să îți cer iertare pentru că ți-am readus în minte o asemenea clipă nefericită. Și presupun că vor fi destule jocuri și întreceri înainte de a pleca de aici acum, că în țară nu e nici un război... Regele nostru, Arthur, vrea să se asigure că oștile sale sunt încă pregătite să ne apere pe toți...

— Nu se prea arată o asemenea necesitate, spuse ea, până și sălbaticii nordici se îndreaptă acum în altă parte, îți e dor de zilele de lupte și glorie?

Accolon avea, gândi ea, un zâmbet plăcut.

— Am luptat la Mount Badon, spuse el. A fost prima mea bătălie și era cât pe ce să fie ultima. Cred că prefer întrecerile și turnirurile. Voi lupta, dacă va fi nevoie, dar e mai bine să lupți în joacă împotriva prietenilor care nu doresc cu adevărat să ucidă, cu doamne drăguțe care ne privesc și ne admiră. În luptele adevărate, doamnă, nu e nimeni să admire vitejia și, la drept vorbind, e puțină vitejie, orice s-ar spune despre curaj...

În timp ce vorbeau, se apropiaseră de biserică, iar acum sunetul clopotelor aproape îi acoperea vocea — o voce plăcută, melodioasă, gândi ea. Se întrebă dacă el cânta la harpă. Morgaine se îndepărtă brusc.

— Nu mergi la sfânta liturghie, doamnă Morgaine?

Ea zâmbi și își coborî privirea spre încheieturile lui, unde șerpii se uneau. Își plimbă ușor degetul pe unul dintre ei.

— Tu mergi?

— O, tatăl meu e destul de pios pentru amândoi... Acum nu are soție și, fără îndoială, dorește să studieze terenul și să vadă ce se arată pentru următoarea lui cucerire. A ascultat cu atenție Apostolii și știe că e mai bine să te căsătorești decât să arzi, iar el se înfierbântă mai des decât cred că e onorabil pentru un om la anii lui...

— Ți-ai pierdut mama, sir Accolon?

— Da, înainte să fiu înțărcat; și apoi mamele vitrege, pe prima, pe a doua și pe a treia. Tatăl meu are trei fii în viață și e sigur că nu mai are nevoie de moștenitori, dar e prea pios ca să ia o femeie doar în patul lui, așa că trebuie să se recăsătorească. Și până și fratele meu cel mare e căsătorit și are un fiu.

— Tu ai fost copilul lui de la senectute?

— O, de la vârsta de mijloc, spuse Accolon, și nu sunt chiar pe atât de tânăr. Dacă nu ar fi fost război când eram mai tânăr, s-ar fi putut să fiu sortit pentru Avalon și pentru învățătura preoților. Dar tatăl meu a devenit creștin la bătrânețe.

— Și totuși porți semnul șerpilor.

El încuviință.

— Și cunosc ceva din înțelepciunea lor, dar nu destul ca să mă mulțumească. În vremurile astea, nu sunt prea multe lucruri de făcut pentru un fiu mai mic. Tata mi-a spus că va căuta și pentru mine o soție la întâlnirea asta, spuse el zâmbind. Aș prefera ca tu să fii fiica vreunui om mai puțin însemnat, doamnă.

Morgaine simți cum roșește ca o fetișcană.

— O, sunt prea bătrână pentru tine, spuse ea, și sunt doar sora vitregă a regelui, din prima căsătorie a mamei sale. Tatăl meu a fost ducele Gorlois, primul bărbat ucis ca trădător de Uther Pendragon...

După un moment de tăcere, Accolon spuse:

— În zilele noastre e periculos, probabil, să porți șerpi, sau va fi, dacă preoții devin mai puternici. Când Arthur a venit la tron, am auzit că a avut sprijinul Avalonului, că Merlin i-a dat sabia Sfintei Regalități. Dar acum a făcut ca această curte să fie una atât de creștină... tata mi-a spus că s-a temut că Arthur va întoarce această țară la domnia druidă, dar se pare că nu a făcut-o...

— Adevărat, spuse ea și, preț de o clipă, se sufocă de mânie. Și totuși, continuă să poarte sabia druizilor....

El o privi cu atenție.

— Iar tu porți semiluna Avalonului.

Morgaine roși. Toți oamenii intraseră acum în biserică, iar ușile fuseseră închise.

— A început să plouă mai tare, doamnă Morgaine, te vei uda până la piele, o să răcești. Trebuie să mergi înăuntru. Dar vei veni să stai lângă mine astăzi, la ospăț?

Ea șovăi, zâmbind. Era sigur că Arthur și Guinevere nu îi vor căuta compania la masă, astăzi nu. „Ea, care trebuie că-și amintește cum s-a simțit când a căzut pradă poftei lui Meleagant... mă poate judeca pe mine, ea care și-a căutat consolarea în brațele celui mai bun prieten al soțului ei? O, nu, nu fusese viol, nimic de felul acesta, dar fusesem dată Celui Slăvit, fără ca nimeni să mă întrebe dacă asta doream... nu

dorința m-a adus în patul fratelui meu, ci supunerea în fața voinței Zeitei...”

Accolon aștepta încă răspunsul ei, privind-o cu nerăbdare. „Dacă aş vrea, m-ar săruta, mi-ar cerşi privilegiul unei singure atingeri.” Ştia asta şi gândul o măgulea, îi zâmbi, iar zâmbetul ei îl orbi.

— Sunt de acord, dacă putem sta departe de tatăl tău. Şi, dintr-odată, îşi dădu seama: Arthur o privise în felul acela. „De asta se teme Guinevere. Ea ştie ceea ce eu nu ştiam, că dacă mi-aş întinde mâinile spre Arthur, l-aş putea face să nesocotească orice ar spune ea; Arthur mă iubeşte pe mine cel mai mult. Nu am nici o dorinţă pentru el, îl vreau doar ca frate drag, dar ea nu ştie asta. Se teme că aş putea face un semn şi, cu meşteşugul secret al Avalonului, îl voi atrage din nou în patul meu.”

— Te implor, du-te înauntru şi schimbă-ţi... schimbă-ţi rochia, spuse Accolon cu îndrăzneală, iar Morgaine zâmbi din nou şi îi strânse mâna într-a ei.

— Ne vedem la ospăţ.

Pe tot parcursul sfintei liturghii, Guinevere şezu singură, căznindu-se să se adune. Arhiepiscopul ţinu obișnuita predică de Rusalii, vorbind despre coborârea Duhului Sfânt, iar ea gândi: „Dacă Arthur şi-a mărturisit, în sfârşit, toate păcatele şi a devenit creştin, atunci trebuie să aduc mulţumiri Sfântului Duh pentru că s-a pogorât asupra noastră astăzi.” Îşi lăsa degetele să cerceteze, nevăzute, pântecul; astăzi se uniseră, s-ar putea ca la întâmpinarea Domnului să-l ţină în braţe pe moştenitorul tronului... Privi spre celălalt capăt al bisericii, unde Lancelot era îngenuncheat lângă Elaine. Putea să observe, cu gelozie, că pântecul Elainei se umfla deja din nou. Un alt fiu, sau o fiică. „Iar acum Elaine se făleşte, alături de bărbatul pe care l-am iubit atâta timp şi atât de mult, cu fiul pe care ar fi trebuit să-l nasc eu... ei, bine, ar trebui să-mi plec capul şi să fiu umilă un timp, nu mi-ar face nici un rău să mă prefac a crede că fiul ei îi va urma lui Arthur la tron... O, sunt o femeie păcătoasă, l-am îndemnat pe Arthur să-şi înfrângă mândria, iar eu sunt plină de mândrie...”

Biserica era plină de oameni, ca întotdeauna la această sfântă liturghie. Arthur era palid şi învins; vorbise cu episcopul, dar nu fusese timp de discuţii pe larg înainte de slujbă. Ea îngenunchea lângă el şi simţi că îi era străin, mult mai străin decât atunci când se culcase pentru prima dată în patul lui, înspăimântată de lucrurile necunoscute care o aşteptau.

„Ar fi trebuit să păstrez secretul lui Morgaine... De ce mă simt vinovată? Morgaine e cea care a păcătuit... Eu m-am căit pentru păcatele mele şi mi le-am mărturisit şi am fost absolvită...”

Morgaine nu era în biserică; fără îndoială, nu avusese obrăznicia să vină nespovedită la sfânta slujbă, când fusese demascată drept ceea ce era, incestuoasă, păgână, vrăjitoare, cotoroanță.

Slujba părea să dureze o veșnicie, dar, în sfârșit, fu dată binecuvântarea și oamenii începură să iasă din biserică. La un moment dat se ciocni de Elaine și de Lancelot; el își înconjura soția cu brațele, ca să nu fie îmbrâncită. Guinevere își ridică privirea spre ei ca să nu fie nevoită să se uite la burta umflată a lui Elaine.

— Nu te-am văzut de mult la curte, spuse ea.

— O, sunt multe de făcut la miazănoapte, spuse Lancelot.

— Sper că nu mai sunt dragoni? Întrebă Arthur.

— Slavă Domnului, nu, spuse Lancelot zâmbind. Se pare că prima oară când mi-a fost dat să văd un dragon a fost să fie și ultima... Dumnezeu să mă ierte că am râs de Pellinore când a vorbit de bestie! Iar acum, când nu mai sunt saxoni de ucis, companionii tăi trebuie să vâneze dragoni și bandiți și corbi și tot soiul de lucruri rele care hărțuiesc oamenii.

Elaine îi zâmbi lui Guinevere cu timiditate:

— Soțul meu este asemeni tuturor bărbaților; preferă să meargă la luptă chiar și împotriva dragonilor decât să stea acasă și să se bucure de pacea pe care s-au străduit atât de mult s-o câștige! Și Arthur este așa?

— Cred că el are destule bătălii aici, la curte, unde toți oamenii vin la el să-și caute dreptatea, spuse Guinevere, fără să răspundă. Când vine următorul? Întrebă ea, uitându-se la trupul umflat al Elainei. Crezi că va fi iar un fiu sau va fi o fiică?

— Sper că e încă un fiu, nu vreau o fiică, replică Elaine, dar va fi așa cum va voi Dumnezeu. Unde este Morgaine? Nu a venit la biserică? E bolnavă?

Guinevere zâmbi cu dispreț.

— Cred că știi cât de bună creștină e Morgaine.

— Dar e prietena mea și, indiferent cât de bună creștină este, o iubesc și mă voi ruga pentru ea.

„Păi, ai putea să te rogi”, gândi Guinevere cu amărăciune. „Ea te-a măritat ca să-mi facă în ciudă.” Ochii albaștri, dulci, ai Elainei, îi păreau dezgustători, iar vocea — falsă. Simți că, dacă ar mai sta acolo o clipă și ar mai asculta-o pe Elaine, s-ar repezi la ea și ar strânge-o de gât. Se scuză și, după o clipă, Arthur o urmă. Spuse:

— Sperasem că-l vom avea pe Lancelot cu noi pentru câteva săptămâni, dar va pleca din nou spre miazănoapte. Dar a spus că Elaine s-ar putea să rămână, dacă ți-ar plăcea. E destul de aproape de naștere, așa că el ar prefera ca ea să nu se întoarcă singură. Poate că și Morgaine duce dorul prietenei ei. Ei bine, voi, femeile, trebuie să

stabiliți asta între voi.

Se întoarse și, când își coborî privirea spre ea, chipul îi era înnegurat.

— Trebuie să merg la arhiepiscop. A spus că vrea să-mi vorbească imediat după slujbă.

Guinevere vru să se agațe de el, să-l oprească, să-l țină cu ambele mâini, dar el se îndepărtase deja prea mult.

— Morgaine nu a fost la biserică. Spune-mi, Guinevere, i-ai spus ceva?

— Nu i-am spus nici o vorbă, nici bună, nici rea, răspunse ea cu vehemență. Cât despre unde este, puțin îmi pasă, aș vrea să fie în iad!

Arthur deschise gura și, pentru un moment, ea crezu că o va certa și, într-un chip pervers, și-ar fi dorit mânia lui. Dar el oftă doar și își plecă fruntea. Nu suporta să îl vadă atât de înfrânt, ca un câine bătut.

— Gwen, te implor, nu te mai certa cu Morgaine. A fost deja rănită destul...

Apoi, de parcă s-ar fi rușinat de rugămințile lui, se întoarse brusc și se îndepărtă, mergând spre locul unde arhiepiscopul stătea și își saluta turma. Când Arthur se apropie de el, acesta se înclină, rosti câteva cuvinte, scuzându-se față de ceilalți, iar regele și arhiepiscopul porniră alături prin mulțime.

În castel erau multe de făcut: să primească oaspeții în sală, să stea de vorbă cu bărbații care fuseseră companionii lui Arthur în anii de demult, să le explice că Arthur avea treabă cu unul dintre sfinți — asta nu era o minciună, Patricius era, într-adevăr, unul dintre sfătuitoarii lui Arthur — și că va întârzia. Un timp, toată lumea fu atât de ocupată să-și salute vechii prieteni și să-și povestească despre ce se întâmplase în casele și satele lor, despre ce căsătorii se mai legaseră și despre fiicele care au crescut și fiii deveniți bărbați, despre ce prunci se mai născuseră, despre tâlharii uciși și drumurile construite, încât timpul trecu și absența regelui Arthur abia dacă fu observată. Dar, după un timp, chiar și amintirile se banalizară, iar oameni din sală începură să șușotească. Mâncarea se va răci, Guinevere știa asta, dar nu puteai începe ospățul regelui până ce regele nu era de față. Ea porunci să se aducă vin și bere și cidru, știind că, până la servirea mesei, unii dintre oaspeți vor fi prea beți ca să le mai pese. O zări pe Morgaine la capătul mesei, râzând și vorbind cu un om pe care ea nu îl recunoștea, deși avea șerpii Avalonului la încheietura mâinii; oare Morgaine își exersa vrăjitoriile ei perverse ca să-l seducă și pe el, cum îi sedusese cândva și pe Lancelot și pe Merlin? Destrăbălarea ei era atât de mare încât nu ar putea să lase nici un bărbat să-i scape.

Când, în sfârșit, Arthur veni, pășind încet și apăsător, Guinevere fu copleșită de neliniște; nu îl mai văzuse niciodată așa doar atunci când

fusesse rănit și aproape de moarte. Simți, dintr-odată, că el fusesse rănit mai adânc decât și-ar putea da ea seama, în adâncul sufletului și, pentru o clipă, se întrebă dacă Morgaine făcuse bine să-i ascundă acest adevăr? Nu. Ceea ce făcuse ea, ca soție devotată, era pentru a-i asigura sănătatea sufletului și, în final, salvarea; ce conta puțină umilință față de asta?

Arthur își scosese haina de sărbătoare și purta o tunică simplă, austeră; nici nu își pusese coroana pe care o purta în asemenea ocazii. Părul lui auriu părea lipsit de strălucire și încărunțit. Când îl văzură intrând, companionii izbucniră în aplauze și urale frenetice; el rămase solemn, acceptându-le și zâmbind; pe urmă, în sfârșit, ridică o mână.

— Îmi pare rău că v-am făcut să așteptați, spuse el, vă rog să mă iertați și să începeți să mâncați.

Se așază la locul lui, oftând. Servitorii începură să înconjoare masa cu castroanele și platourile aburind. Guinevere îl lăsă pe unul dintre intendenți să-i așeze câteva bucăți de rață prăjită în farfurie, dar se jucă doar cu mâncarea. După un timp, îndrăzni să-și ridice ochii și să privească spre Arthur. Din toată bogăția de cărnuri pentru ospăț, el nu avea în farfurie decât o bucată de pâine, nici măcar cu unt; iar în cupa lui era doar apă. Ea protestă:

— Dar nu mănânci nimic?...

El zâmbi forțat:

— Nu e nici o insultă adusă mâncării, sunt sigur că e la fel de bună ca întotdeauna, iubirea mea.

— Nu e bine să postești într-o zi de sărbătoare...

El schiță o grimasă:

— Ei, bine, dacă trebuie să știi, episcopul consideră că păcatul meu e prea cumplit ca să-l poată ierta cu penitența obișnuită și, de vreme ce asta ai vrut de la mine, iată... Își desfăcu larg brațele. Iată-mă venind la sărbătoarea de Rusalii în cămașă și fără hainele mele frumoase și mai am multe posturi și rugăciuni de făcut până când îmi voi termina penitența. Dar ți-ai împlinit dorința, Guinevere.

Își luă cupa și bău apă hotărât, iar ea știu că nu vrea să mai audă nimic. Dar nu voise să se întâmple așa... Guinevere își încordă tot trupul ca să nu plângă iar; toți ochii erau asupra lor și, cu siguranță, fuseseră deja destule bârfe pe seama faptului că regele postea la ospățul său cel mare. Afară, ploaia bătea și lovea în acoperiș. În încăpere era o liniște ciudată. Într-un târziu, Arthur își ridică capul și ceru muzică.

— Haideți s-o ascultăm pe Morgaine cântând, ea e mai bună decât orice menestreli!

„Morgaine, Morgaine! Mereu Morgaine!” Dar ce putea să facă? Morgaine, observă ea, își dezbrăcase rochia strălucitoare pe care o

purtase de dimineată și purta o haină întunecată și sobră, ca a unei călugărițe. Acum nu mai semăna atât de mult cu o prostituată, fără panglicile strălucitoare; se apropie, luă harpa și se așeză lângă masa regelui pentru a cânta.

Pentru că părea că asta dorise Arthur, se auziră râsete și veselie, iar când Morgaine termină, un altul luă harpa și apoi altul. Era multă mișcare de la o masă la alta, se vorbea, se cânta și se bea.

Lancelot se îndreptă către ei, iar Arthur îi făcu semn să se așeze pe bancă, lângă ei, ca în vremurile bune. Servitorii aduceau platouri imense cu dulciuri și fructe, mere coapte în smântână și vin, tot felul de delicatese și plăcinte fine. Vorbiră despre nimic în special, iar Guinevere se simți fericită pentru un moment: era ca în vremurile bune, când erau toți prieteni, când se iubeau cu toții... De ce nu rămăsese totul așa? După un timp, Arthur se ridică și spuse:

— Cred că voi merge să stau de vorbă cu unii dintre companionii mai bătrâni... picioarele mele sunt tinere, iar unii dintre ei au îmbătrânit și au încărunit atât de mult. Pellinore — nu arată de parcă s-ar fi putut lupta cu un dragon: cred că o smotoceală serioasă cu cățelușul de salon al lui Elaine ar fi prea grea pentru el acum!

Lancelot spuse:

— De când s-a măritat Elaine, parcă nu ar mai avea nimic de făcut în viață. Asemenea oameni mor adesea curând după ce au ajuns la o astfel de concluzie. Sper să nu fie așa și cu el. Țin la Pellinore și sper că va fi mult timp cu noi. Zâmbi timid. Niciodată nu am simțit că am un tată, deși Ban a fost bun cu mine în felul său, iar acum, pentru prima dată, am o rudă care mă tratează ca pe un fiu. Nici frați nu am avut, până când am crescut mare și au venit la curte fiii lui Ban, Lionel și Bors. Am ajuns la maturitate fără să vorbesc aproape defel limba lor. Iar Balin avea alte preocupări.

Arthur abia dacă zâmbise de când venise din camera episcopului, dar acum zâmbea.

— Atunci, Galahad, un văr contează atât de puțin în comparație cu un frate?

Lancelot se întinse și îl strânse de mână.

— Dumnezeu să mă lovească dacă aș putea uita asta, Gwydion...

Își ridică ochii către Arthur și, pentru o clipă, Guinevere avu impresia că Arthur îl va îmbrățișa; dar pe urmă el se trase înapoi și își lăsă mâna să cadă. Lancelot se holbă la el, speriat, dar Arthur se ridică repede în picioare.

— Mai sunt Uriens și mai e Marcus din Cornwall — și el îmbătrânește... Vor vedea că regele lor nu e prea mândru ca să vină să vorbească astăzi cu ei. Rămâi aici, lângă Guinevere, Lance, să fie astăzi ca în vremurile bune.

Lancelot făcu așa cum i se ceruse, șezu pe bancă lângă Guinevere. După un timp, întrebă:

— Arthur e bolnav?

Guinevere clătină din cap:

— Cred că are de făcut penitență și asta îl frământă.

— Păi, cu siguranță, Arthur nu poate avea nici un păcat mare pe suflet, spuse Lancelot; e unul dintre oamenii cei mai nepătați pe care îi cunosc. Sunt mândru că îmi este încă prieten, nu merit asta, știu.

O privi atât de trist, încât lui Guinevere îi veni să plângă. De ce nu putea să-i iubească pe amândoi fără păcat, de ce rănduise Dumnezeu că o femeie trebuie să aibă doar un soț? Devenise aproape la fel de rea ca Morgaine, dacă putea gândi așa ceva! Îi atinse mâna:

— Ești fericit cu Elaine, Lancelot?

— Fericit? Care bărbat de pe lumea asta e fericit? Mă străduiesc cât pot.

Ea își privi mâinile. Pentru o clipă, uită că acest bărbat fusese iubitul ei și își aminti doar că îi fusese prieten.

— Vreau să fii fericit. Sincer, vreau asta.

Pentru o clipă, mâna lui se închise peste a ei.

— Știu, draga mea. Nu am vrut să vin astăzi aici. Te iubesc și îl iubesc pe Arthur, dar a trecut vremea când puteam fi mulțumit să fiu căpitanul lui de cavalerie și... Vocea i se frânse... Și campionul reginei.

Ridicându-și privirea, cu mâna în mâna lui, Guinevere spuse pe neașteptate:

— Ți se pare uneori că nu mai suntem tineri, Lancelot?

El încuviință și oftă.

— Da, mi se pare.

Morgaine luase din nou harpa și cânta. Lancelot spuse:

— Glasul ei e la fel de dulce ca întotdeauna. Îmi amintește de mama mea când cânta, ea nu cânta la fel de bine ca Morgaine, dar avea aceeași voce dulce, gravă...

— Morgaine a rămas la fel de tânără, spuse Guinevere cu invidie.

— Așa sunt cei din vechiul sânge, par veșnic tineri până în ziua când îmbătrânesc dintr-odată, spuse Lancelot. Apoi, aplecându-se ca să-i atingă obrazul cu un sărut ușor, spuse pe neașteptate: Să nu crezi niciodată că ești mai puțin frumoasă ca Morgaine, Gwen, draga mea. E altfel de frumusețe, atâta tot.

— De ce spui asta?

— Iubita mea, nu suport să te văd nefericită...

— Nu cred că știu ce înseamnă să fii fericit.

„Cum poate fi Morgaine atât de indiferentă? Ceea ce mie și lui Arthur ne-a otrăvit viața, asupra ei apasă ușor. Iat-o cum șade acolo, râzând și cântând, iar cavalerul de colo, cu șerprii la încheietura mâinii,

e fermecat de ea.”

Curând după aceea, Lancelot spuse că trebuie să se întoarcă la Elaine și plecă, iar când Arthur reveni, companioni și vechi camarazi veniră la el pentru favoruri, să-i aducă daruri sau să depene amintiri din vremea bătăliilor. După o vreme, veni și Uriens din Țara Galilor de Miazănoapte, care era acum corpolent și cărunt, dar avea toți dinții și își conducea încă oamenii pe câmpul de luptă, atunci când era nevoie. Spuse:

— Am venit să-ți cer o favoare, Arthur. Vreau să mă recăsătoresc și aș dori să mă aliez cu casa ta. Am auzit că Lot din Lothian a murit, îți cer permisiunea să mă căsătoresc cu văduva sa, Morgause.

Arthur fu nevoit să-și înăbușe râsul:

— A, pentru asta, prietene, va trebui să-i ceri voie lui sir Gawaine. Lothian este acum al lui și, fără îndoială, ar fi fericit să-și mărite mama — ar fi ca și cum i-aș porunci eu mamei mele să se căsătorească!

Guinevere fu lovită de o inspirație bruscă. Aceasta ar fi soluția perfectă — Arthur însuși spusese că, dacă s-ar afla la curte, Morgaine ar putea fi dezonorată și disprețuită. Îl prinse pe Arthur de mânecă și spuse cu voce tare:

— Arthur, Uriens este un aliat prețios. Mi-ai spus că minele din țara lui sunt valoroase, așa cum au fost pentru romani, pentru fier și plumb... iar tu ai o rudă a cărei căsătorie stă în mâinile tale.

O privi uluit.

— Uriens e atât de bătrân!

— Morgaine e mai mare decât tine, spuse ea și, de vreme ce a crescut fii și nepoți, Uriens nu se va supăra dacă Morgaine nu îi va dăruii copii.

— E adevărat, spuse Arthur încruntându-se, și pare o partidă potrivită. Își ridică privirea spre Uriens și spuse: Nu îi pot porunci doamnei Morgause să se recăsătorească, dar sora mea, ducesa de Cornwall, nu este măritată.

Uriens se înclină.

— Nu aș fi îndrăznit să cer atât de mult, regele meu, dar dacă sora ta ar fi regină în țara mea...

— Nu voi obliga nici o femeie să se căsătorească împotriva voinței ei, dar o voi întreba.

Făcu semn unuia dintre paji:

— Roag-o pe doamna Morgaine să vină la mine când termină de cântat.

Ochii lui Uriens erau la Morgaine, acolo unde ea ședea, cu rochia închisă la culoare punându-i în valoare frumusețea pielii.

— Este foarte frumoasă sora ta. Orice bărbat s-ar considera norocos să aibă o astfel de soție.

În timp ce Uriens se duse la locul lui, Arthur spuse gânditor, privind-

o pe Morgaine cum se apropie:

— A rămas mult timp nemăritată, trebuie să-și dorească o casă a ei, unde să fie stăpână, decât să slujească pentru totdeauna altei femei. Și este prea învățată, pentru mulți tineri. Dar Uriens va fi bucuros, căci este grațioasă și îi va conduce bine casa. Mi-aș dori, totuși, ca el să nu fie chiar atât de bătrân...

Morgaine veni și le făcu plecăciuni. În public, era mereu zâmbitoare și imposibilă, iar Guinevere se bucură de data aceasta.

— Soră, spuse Arthur, mi s-a făcut o cerere în căsătorie pentru tine. Și, după dimineața aceasta — își coborî vocea — cred că ar fi bine să nu mai locuiești o vreme la curte.

— Adevărat, aș pleca bucuroasă de aici, frate.

— Păi, atunci, cum ți-ar plăcea să locuiești în Țara Galilor de Miazănoapte? Am auzit că e pustiu acolo, dar nu mai mult decât la Tintagel, cu siguranță.

Spre surprinderea lui Guinevere, Morgaine roși ca o fetișcană de cincisprezece ani.

— Nu mă voi preface că sunt surprinsă de toate astea, frățioare.

Arthur chicoti:

— Hm, nu mi-a spus că a vorbit cu tine, șmecherul.

Morgaine roși și începu să se joace cu capătul panglicii. „Nu își arată nici pe departe vârsta”, gândi Guinevere.

— Îi poți spune că aș fi bucuroasă să locuiesc în Țara Galilor de Miazănoapte.

Arthur spuse cu blândețe:

— Nu te deranjează diferența de vârstă.

Fața îi era roșie ca para focului.

— Dacă pe el nu îl deranjează, nu mă deranjează nici pe mine.

— Așa să fie, spuse Arthur și îi făcu semn lui Uriens care veni, tot un zâmbet.

— Sora mea mi-a spus că i-ar plăcea să fie regină în Țara Galilor de Miazănoapte, prietene. Nu văd nici un motiv să nu facem nunta în grabă, poate duminică. Își ridică cupa și strigă spre întreaga adunare: Beți pentru o nuntă, prieteni, nunta dintre doamna Morgaine din Cornwall, iubita mea soră, și bunul meu prieten, regele Uriens din Țara Galilor de Miazănoapte!

Pentru prima dată în acea zi, era ca un adevărat ospăț de Rusalii, căci aplauzele, strigătele de felicitare, aclamațiile, toate se porniră ca o avalanșă. Morgaine rămase neclintită ca o stâncă.

„Dar a fost de acord, a spus că Uriens vorbise cu ea...”, gândi Guinevere, apoi își aminti de tânărul acela care flirta cu Morgaine. Nu era oare acela fiul lui Uriens, Accolon? Accolon, asta era. Dar, desigur, ea nu se putea aștepta ca el s-o ceară, Morgaine era mai în vârstă decât

el! Trebuie să fi fost vorba de Accolon. Va face oare o scenă?, se întrebă Guinevere.

Apoi, cu o nouă pornire de ură: „Lasă, să vadă acum și Morgaine cum e să fii dată în căsătorie unui om pe care nu-l iubești!”

— Așadar, vei fi și tu regină, sora mea, spuse ea, luând mâna lui Morgaine. Voi fi doamna ta de onoare.

Dar, în ciuda tuturor vorbelor ei dulci, Morgaine o privi drept în ochi și Guinevere știu că nu se lăsase înșelată. „Așa să fie. Cel puțin vom scăpa una de alta. Și între noi nu vor mai fi pretenții de prietenie.”

VORBEȘTE MORGAINE...

Pentru o căsătorie sortită să se sfârșească așa cum s-a sfârșit a mea, a început destul de bine, presupun. Guinevere mi-a făcut o nuntă frumoasă, având în vedere cât de mult mă ura; am avut șase doamne de onoare, dintre care patru erau regine. Arthur mi-a dăruit niște giuvaieruri frumoase și scumpe — nu m-au interesat niciodată bijuteriile, căci nu fusesem obișnuită să le port la Avalon și nu învățasem nici după aceea, deși avusesem câteva rămase de la Igraine. Acum îmi dăduse mult mai multe dintre pietrele prețioase ale mamei mele și câteva dintre cele prădate de la saxoni. Am vrut să protestez, dar Guinevere mi-a amintit că Uriens s-ar aștepta să-și vadă soția bine îmbrăcată și gătită ca o regină, iar eu am dat din umeri și am lăsat-o să mă îmbrace ca pe o păpușă. Mi-am amintit că mai văzusem unul dintre giuvaieruri, un colier de chihlimbar, în cutia ei de bijuterii când eram mică, iar ea îmi spusese că Gorlois i-l dăduse și că într-o zi va fi al meu, dar, înainte de a fi destul de mare ca să-l port, am devenit preoteasă a Avalonului și n-am mai avut nevoie de bijuterii. Acum era al meu, alături de atâtea alte lucruri despre care am spus că nu le voi purta niciodată. Singurul lucru pe care l-am cerut de la ei — să amâne nunta până când voi putea trimite după Morgause, singura femeie în viață care îmi era rudă de sânge — nu l-au făcut. Poate că s-au gândit că aș putea să-mi vin în fire și să protestez, spunând că atunci când am fost de acord să mă căsătoresc în Țara Galilor de Miazănoapte mă gândisem la Accolon, nu la bătrânul rege. Eram sigură că Guinevere, cel puțin, știa. Mă întrebam ce credea Accolon despre mine: aproape că mă jurasem lui, iar înainte de căderea nopții fusesem promisă public tatălui său! Nu am avut ocazia să îl întreb.

Dar, în definitiv, cred că Accolon ar dori o soție de cincisprezece ani, nu una de treizeci și patru. O femeie trecută de treizeci de ani — așa spun, în general, femeile — trebuie să se mulțumească cu un bărbat care a fost căsătorit de mai multe ori și o dorea doar pentru legăturile ei de familie sau pentru frumusețea sau avutul ei sau poate ca mamă pentru

copiii lui. Ei, bine, legăturile mele de familie nici că puteau fi mai bune. Cât despre celelalte lucruri, aveam giuvaieruri destule, dar nu mă puteam imagina ca mamă a lui Accolon sau a oricărui alt copil pe care ar putea să-l aibă bătrânul. Bunică pentru nepoții lui, poate. Mi-am amintit că mama lui Viviane fusese o bunică mai tânără decât eram eu acum, o născuse pe Viviane la treisprezece ani, iar fiica lui Viviane o născuse pe fiica sa înainte să împlinească paisprezece ani. Am vorbit o singură dată singură cu Uriens, în cele trei zile care au trecut între Rusalii și nunta noastră. Sperasem că el, un rege creștin, va refuza când va afla, sau poate că încă dorea o nevastă tânără care să-i poată dăruii copii. Nu doream nici să mă ia de nevastă sub false pretenții și să-mi reproșeze mai târziu — știam cât de mult conta pentru acești creștini ca o femeie să fie neatinsă, cred că moșteniseră asta de la romani, cu mândria lor pentru familie și venerarea virginității.

— Am mult peste treizeci de ani, Uriens, am spus, și nu sunt fecioară.

Nu știam nici un mod mios sau politicos de a spune așa ceva. El s-a apropiat și mi-a atins mica semilună albastră dintre sprâncene. Începuse să pălească deja, vedeam asta în oglinda care fusese unul dintre darurile primite de Guinevere. Și semiluna lui Viviane pălise, când am venit la Avalon, dar ea obișnuia să o picteze cu vopsea albastră.

— Ai fost preoteasă a Avalonului, una dintre fecioarele Doamnei Lacului, și ai fost dată Zeului ca fecioară, nu-i așa?

Am încuviințat. Uriens a spus:

— Unii dintre oamenii mei mai fac asta încă, iar eu nu mă străduiesc prea tare să-i opresc. Țăranii cred că este foarte bine ca regii și oamenii de viță nobilă, care își pot permite să plătească preoți să se roage pentru ei, să urmeze calea lui Hristos, dar ar fi greu pentru ei dacă Cei Vechi, care au fost venerați pe dealurile noastre din vremuri imemorabile, nu și-ar face datoria.

Și Accolon gândește la fel, dar acum preoții au atâta putere în mâinile lor, încât nici eu nu trebuie să-i jignesc. Cât despre mine, mie nu îmi pasă ce Dumnezeu stă pe tronul Raiului sau ce zeu e slăvit de poporul meu pentru ca regatul meu să aibă parte de pace. Dar cândva am purtat și eu coarnele, jur că nu îți voi reproșa niciodată, doamnă Morgaine.

„Ah, Zeiță-mamă”, m-am gândit, „este grotesc, e o nebunie, îți bați joc de mine... La fel de bine puteam să am o căsnicie fericită cu Accolon.” Dar Accolon era tânăr și și-ar fi dorit o soție tânără... I-am spus lui Uriens:

— Mai trebuie să știi un lucru, i-am născut Celui Slăvit un fiu.

— Am spus că nu îți voi reproșa nimic din trecut, doamnă Morgaine...

— Nu înțelegi. M-am îmbolnăvit atât de tare când am născut acel copil, încât cu siguranță nu voi mai putea avea altul.

„Un rege”, m-am gândit, „un rege sigur ar dori să aibă o mireasă

rodnică, chiar mai mult decât și-ar dori asta fiul lui cel mic."

Mi-a mângâiat mâna. Cred că dorea într-adevăr să mă liniștească.

— Am destui fii, a spus el. Copiii sunt un lucru frumos, dar mi-am avut partea cu vârf și îndesat.

M-am gândit: „E nebun, e bătrân... dar e bun. Dacă ar fi fost nebun după mine, m-ar fi scârbit, dar cu bunătatea pot să trăiesc.”

— Duci dorul fiului tău, Morgaine? Dacă vrei, poți trimite după el și îl poți crește la curtea mea și îți jur că nici el, nici tu nu veți auzi vreodată un cuvânt de reproș, iar el va fi crescut cum se cuvine pentru fiul ducesei de Cornwall și al reginei din Țara Galilor de Miazănoapte.

Această bunătate mi-a adus lacrimi în ochi.

— Ești foarte bun, am spus, dar e bine acolo unde este, în Avalon.

— Ei, bine, dacă hotărăști altfel, spune-mi, zise el. M-aș bucura de încă un băiat în preajma mea și trebuie să aibă vârsta potrivită, presupun, pentru a-i fi tovarăș de joacă fiului meu cel mai mic, Uwayne.

— Credeam că Accolon e cel mai mic, sire.

— Nu, nu, Uwayne are doar nouă ani. Mama lui a murit la naștere... Nu credeai că un individ bătrân ca mine poate avea un băiat de nouă ani, nu-i așa?

„Păi, da, nu credeam, m-am gândit cu un zâmbet ironic, „bărbații sunt atât de mândri de capacitatea lor de a face copii, de parcă ar fi un mare meșteșug. De parcă nu orice motan ar putea face asta! Cel puțin, o femeie trebuie să poarte copilul în trupul ei timp de aproape un an și să sufere când îl aduce pe lume, așa că are motive de mândrie, dar bărbații își ating scopul fără pic de efort și fără nici un gând!” Dar am spus, încercând să glumesc:

— Când eram mică, sire, în țara mea era o zicală: un soț de patruzeci de ani nu poate deveni tată, dar unul de șaizeci cu siguranță o va face!

Făcusem asta intenționat. Dacă ar fi devenit țeapăn și s-ar fi ofensat de o asemenea vulgaritate, aș fi știut cum trebuie să-l tratez pe viitor și aș fi avut mare grijă să-i vorbesc mereu liniștit și cu moderație. În schimb, el a râs din inimă și a spus:

— Cred că noi doi ne putem înțelege destul de bine. M-am săturat să fiu însurat cu fetișcane care nu știu să rădă. Sper că vei fi mulțumită să te căsătorești cu unul bătrân ca mine. Fiii mei râd de mine fiindcă m-am recăsătorit după nașterea lui Uwayne dar, ca să fiu sincer, doamnă Morgaine, un bărbat se obișnuiește să fie însurat, iar mie nu îmi place să trăiesc singur. Iar când ultima mea soție a murit de febră tifoidă — ei, bine, e adevărat că am vrut să mă înrudesesc prin căsătorie cu fratele tău, dar e la fel de adevărat că sunt singur. Și mi-a răsărit că ție, care ești necăsătorită, în timp ce femeile de vârsta ta sunt de mult măritate, s-ar putea să nu-ți displacă atât de mult să ai un cămin și un soț, chiar dacă nu e tânăr și frumos. Știi că nu ai fost consultată cu privire la această

căsătorie, dar sper că nu vei fi prea nefericită.

„Cel puțin” m-am gândit, „nu se aștepta să fiu încântată la nebunie de marea onoare de a mă căsători cu el.” Aș fi putut să spun că nu ar fi nici o schimbare, nu fusesem cu adevărat fericită de când am plecat din Avalon și, dacă era să fiu nefericită oriunde, cel puțin va fi mai bine să mă aflu departe de răutatea lui Guinevere. Nu mă mai puteam preface că sunt verișoara și prietena ei loială, iar asta mă întrista oarecum, pentru că într-o vreme fusesem cu adevărat prietene și nu eu schimbasesm asta. Cu siguranță nu dorisem să i-l fur pe Lancelot, dar cum puteam să-i explic că, deși cândva îl dorisem, îl disprețuiam în egală măsură și nu l-aș fi luat de soț nici dacă mi-ar fi fost făcut cadou. O, da, dacă Arthur ne-ar fi căsătorit unul cu celălalt, înainte de căsătoria lui cu Guinevere... dar și atunci ar fi fost prea târziu. Mereu fusese prea târziu după acea după-amiază de sub cercul de pietre. Dacă l-aș fi lăsat să mă aibă atunci, nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat. Dar ce e făcut e bun făcut, eu nu știusem ce alte planuri avusese Viviane pentru mine, iar ele mă aduseseră în final la această căsătorie cu Uriens.

Prima noastră noapte a fost cam așa cum mă așteptam. S-a agitat și a transpirat deasupra mea pentru scurt timp, fornăind și râsuflând greu, apoi a fost, dintr-odată, gata și s-a tras deoparte și a adormit. Nu am fost dezamăgită, căci nu mă așteptasem la nimic mai bun și nici nu mi-a părut prea rău să mă cuibăresc în curbura brațului său; îi plăcea să mă aibă în patul lui și uneori mă ținea în brațe ore în șir, vorbind de una și de alta și, ceea ce era mai important, ascultând ce spuneam eu. Spre deosebire de romanii de la miazăzi, acești oameni din Triburi nu refuzau niciodată să plece urechea la sfatul unei femei și eram recunoscătoare cel puțin pentru faptul că asculta ce spuneam și niciodată nu desconsidera vorbele mele, ca fiind doar cuvintele unei femei.

Țara Galilor de Miazănoapte era o țară frumoasă, cu dealuri înalte și munți care îmi aminteau de ținuturile din Lothian. Dar, în vreme ce Lothian era stâncos și sterp, țara lui Uriens era verde și roditoare, plină de pomi și flori, iar pământul era mănos și recoltele bune. Uriens își construise castelul într-una dintre cele mai frumoase văi. Avalloch, fiul său, soția și copiii lui mă ascultau în toate, iar fiul cel mic al lui Uriens, Uwayne, îmi spunea mamă. Am ajuns să aflu ce ar fi însemnat să am un fiu de crescut, să mă îngrijesc de toate micile probleme zilnice legate de creșterea unui copil, care se cățăra în copaci și își rupea oasele, care creștea sau și își rupea hainele în pădure, care era obraznic cu preceptorii sau lua câinele și pleca la vânătoare când trebuia să se ocupe de carte; preoții care îl învățau carte pe Uwayne erau disperați, dar el găsea bucurie și plăcere în mânuirea armelor. Așa dificil cum era, țineam mult la el; mă servea la masă și adesea stătea în sală să mă asculte cum cântam la harpă — ca toți oamenii din țara aceea, avea

ureche muzicală și voce frumoasă și puternică; și, asemeni tuturor celor de acolo, cei din familia lui Uriens preferau să facă muzică ei înșiși decât să asculte cum cântă menestrellii plătiți. După un an sau doi, am început să-l privesc pe Uwayne ca pe fiul meu și, desigur, el nu-și putea aminti de propria mamă. Sălbatic cum era, cu mine era întotdeauna blând; băieții de vârsta lui nu sunt ușor de stăpânit, dar aveam momente plăcute, când după zile de obrăznicie și încăpățănare, venea dintr-odată să se așeze lângă mine și să cânte la harpa mea sau când îmi aducea flori de câmp sau o piele de iepure vopsită neîndemânatic și, o dată sau de două ori, stânjenit și timid ca un mic sturz, s-a aplecat și mi-a atins ușor obrazul cu gura. Adesea am dorit atunci să am proprii mei copii, pe care să îi cresc chiar eu. Altceva nu prea mai era de făcut la această curte liniștită, departe de războaiele și neliniștile de la miazăzi.

Și atunci, când eram deja căsătorită cu Uriens de un an, Accolon a venit acasă.

9

Era vară pe dealuri; livada reginei era plină de boboci albi și roz. Morgaine, plimbându-se pe sub pomi, simți un sfâșietor dor de casă în tot trupul, amintindu-și de primăverile din Avalon și de pomii acoperiți de acei nori albi și roz. Anul se îndrepta spre solstițiul de vară, socoti Morgaine, dându-și seama cu tristețe că efectele unei jumătăți de viață petrecute în Avalon se pierdeau — nu mai avea în sânge mersul anotimpurilor. „Nu, trebuie cumva să mă mint? Nu că am uitat, sau că nu-mi mai curge prin vine cursul vremii, eu sunt cea care nu mai încerc să îl simt.” Morgaine se analiză fără patimă — rochia sobră, scumpă, potrivită pentru o regină... Uriens îi dăduse toate rochiile și giuvaierurile care aparținuseră ultimei sale soții, iar ea avea și bijuteriile de la Igraine. Lui Uriens îi plăcea să o vadă gătită potrivit pentru o regină.

Unii regi îșiucid prizonierii sau îi țin sclavi în mine; dacă regelui din Țara Galilor de Miazănoapte îi făcea plăcere să o împodobească cu bijuterii și să o expună alături de el și să o numească regină, de ce nu?

Cu toate acestea, se simțea plină de suflul verii. Deasupra ei, pe coama dealurilor, putea auzi un plugar îndemnându-și boul cu strigăte slabe. Măine va fi solstițiul de vară. Duminica viitoare, o preoteasă va purta torțe pe câmpuri, le va roti într-o procesiune cu însoțitoarele sale, cântând psalmi și imnuri de slavă. Nobilii mai bogați și cavalerii, care erau toți creștini, îi lămuriseră pe țărani că era mai bine într-o țară creștină decât în vechea rânduială, când oamenii aprindeau focuri

pe câmpii și o venerau pe Doamna. Morgaine își dorea — și nu pentru prima dată — să fi fost doar una dintre preotese, nu o femeie din înalta linie regală a Avalonului.

„Aș fi încă acolo, una dintre ele făcând lucrarea Doamnei... nu aici, ca un navigator naufragiat, pierdut într-o țară străină...”

Brusc, se întoarse și străbătu grădina înflorită, cu ochii plecați, refuzând să mai privească florile de măr. Primăvara vine iar și vara îi urmează, cu bogăția ei de fructe. Dar eu sunt singură și pustie ca una dintre acele fecioare dintre pereții unei mănăstiri. Își stăvili lacrimile care, în aceste zile, parcă erau mereu acolo, gata să izbucnească, și intra.

— Doamna mea, regele s-a întors și vrea să te vadă în camera lui.

— Da, bănuiesc, spuse Morgaine, mai mult sieși decât femeii.

Simți gheara unei dureri de cap cuprinzându-i fruntea și, pentru o clipă, nu putu să respire, nu se putu forța să pășească în întunericul castelului care, în toată această iarnă friguroasă, se închisese în jurul ei ca o capcană. Apoi își spuse să nu viseze, strânse din dinți și intra în camera lui Uriens, pe care îl găsi pe jumătate dezbrăcat și culcat pe dalele de piatră, cu servitorul masându-i spatele.

— Iar te-ai ostenit, spuse ea fără să adauge, „nu mai ești destul de tânăr ca să te plimbi prin ținuturile tale”.

El călărise până într-un oraș din apropiere, să afle despre niște pământuri disputate. Știa că ar vrea ca ea să stea lângă el și să-i asculte poveștile despre tot ce auzise în provincie. Se așeză pe scaunul ei, în apropiere, și ascultă cu jumătate de ureche la el.

— Poți pleca, Berek, îi spuse omului. Doamna îmi va pregăti hainele.

Când bărbatul plecă, el întrebă:

— Morgaine, îmi masezi picioarele? Măinile tale sunt mai bune decât ale lui.

— Sigur, dar va trebui să stai pe scaun.

El își întinse brațele, iar ea îl împinse. Așeză un taburet sub tălpile lui și îngenunche alături, frecându-i picioarele subțiri, bătătorite și bătrâne, până ce sângele se ivi în piele; apoi aduse o sticlă și începu să maseze degetele bătătorite cu unul dintre uleiurile ei de plante.

— Ar trebui să-ți comanzi niște cizme noi, spuse ea. Crăpăturile din cele vechi îți vor face acolo o rană; vezi, ai bășici.

— Dar cele vechi îmi sunt atât de comode, iar cizmele sunt țepene când sunt noi, protestă el.

Morgaine spuse:

— Faci cum vrei, stăpâne.

— Nu, nu, ai dreptate ca de obicei, voi spune mâine omului să vină să-mi ia măsurile pentru o pereche nouă.

Punând deoparte sticluța cu ulei de plante și pregătind o pereche de

pantofi vechi, moi, diformi, Morgaine gândi: „Mă întreb dacă știe că aceasta ar putea fi ultima lui pereche de cizme și de aceea e atât de șovăitor.” Nu voia să se gândească ce ar însemna pentru ea moartea regelui. Îi vârî în picioare pantofii ușori de casă și se ridică, ștergându-și mâinile cu un prosop.

— Așa e mai bine, stăpâne?

— Minunat, draga mea, mulțumesc. Nimeni nu poate avea grijă de mine așa ca tine, spuse el. Morgaine oftă. „Cu noile cizme, va avea și mai multe probleme cu picioarele”; vor deveni, așa cum prevăzuse el, rigide, iar picioarele îl vor durea, ca și acum. „Poate ar trebui să nu mai călăresc și să stea acasă, în scaunul lui, dar el nu va face asta.”

Morgaine spuse:

— Ar trebui să-l pui pe Avalloch să meargă să studieze acele cazuri. Trebuie să învețe să domnească asupra poporului său. Fiul lui cel mare era de aceeași vârstă cu ea. Așteptase destul să conducă țara, iar Uriens părea nemuritor.

— Adevărat, adevărat, dar dacă nu merg eu, vor crede că regelui nu le pasă de ei, spuse el. Dar poate că la iarnă, când drumurile vor fi proaste, așa voi face...

— Ar fi bine, spuse ea. Dacă o să mai ai degerături, n-o să-ți mai poți folosi mâinile.

— Adevărul e, Morgaine, că sunt bătrân și nu se poate face nimic. Crezi că avem friptură de porc la cină?

— Da, spuse ea, și cireșe timpurii; am avut grijă de asta.

— Ești o stăpână a casei pe cinste, draga mea, spuse el și o luă de braț în timp ce ieșiră din cameră.

Ea se gândi: „Crede că e drăguț că spune asta.”

Familia lui Uriens era deja pregătită pentru masa de seară. Avalloch, Măline, soția lui și copiii lor; Uwayne, costeliv și brunet, cu cei trei frați vitregi ai lui și cu preotul care le era preceptor; iar jos, la masa lungă, oștenii și doamnele lor, plus slujitorii de rang mai înalt.

În timp ce Uriens și Morgaine se așezară la locurile lor, iar Morgaine făcu semn servitorilor să aducă mâncarea, fiul cel mai mic al Mălinei începu să strige:

— Bunica! Vreau să stau pe genunchii bunicii! Vreau să-mi dea bunica de mâncare!

Măline, o tânără femeie suplă, blondă și palidă, cu burta la gură, se încruntă și spuse:

— Nu, Conn, stai jos frumos și taci!

Dar copilul se apropiase deja, nesigur pe picioare, de genunchii lui Morgaine, iar ea răsă și îl ridică.

„Nu sunt prea potrivită pentru a fi bunică”, gândi Morgaine; „Măline e aproape de vârsta mea.” Dar nepoții lui Uriens țineau la ea, iar ea îl

strânse pe micuț în brațe, simțind cu plăcere atingerea căpșorului cărlionțat, în timp ce i se urca în poală, a degețelor murdare care o strângeau. Tăie bucățele de friptură cu cuțitul și îi dădu să mănânce lui Conn din farfuria ei, apoi îi tăie o felie de pâine în formă de purcel.

— Vezi, acum ai și mai multă carne de porc, spuse ea, ștergându-și unsoarea de pe degete și îndreptându-și atenția spre mâncarea din farfuria ei. Mânca doar puțină carne; chiar și acum își înmuie pâinea în zeamă, dar nimic mai mult. Termină repede, în timp ce toți ceilalți încă mâncau; se lăsă pe spătarul scaunului și începu să-i cânte lui Conn, care se ghemui mulțumit în poala ei. După un timp, își dădu seama că toți o ascultau și se opri.

— Te rog, continuă, mamă, spuse Uwayne, dar ea clătină din cap.

— Nu, am obosit. Stai, ce am auzit în curte?

Se ridică și făcu semn unui servitor să-i lumineze calea spre ușă. Cu torța sus, el stătea în spatele ei, iar ea văzu un călăreț intrând în curtea principală. Servitorul își agăță torța într-unui dintre suporturile de perete și alergă să ajute călărețul să descalece.

— Stăpâne Accolon!

Intră, cu capa de un roșu aprins fluturând în urma lui, ca un râu de sânge.

— Doamnă Morgaine, începu el cu o plecăciune adâncă, sau ar trebui să-ți spun mamă?

— Te rog, nu. Intră, Accolon, tatăl și frații tăi vor fi bucuroși să te vadă.

— Așa cum tu nu ești, doamnă?

Își mușcă buza, întrebându-se brusc dacă va începe să plângă. Spuse:

— Ești fiul unui rege, iar eu sunt fiica unui rege. Trebuie să-ți reamintesc cum se fac asemenea căsătorii? Nu a fost voia mea, Accolon, iar atunci când am stat de vorbă, nu aveam habar...

Se opri, iar el o privi și se aplecă spre mâna ei. Spuse, atât de încet încât nici servitorul nu putu să audă:

— Biată Morgaine. Te cred, doamnă. Facem pace, atunci, mamă?

— Doar dacă nu îmi spui mamă, zise ea cu un mic zâmbet. Nu sunt atât de bătrână. Pentru Uwayne e destul de bine...

Apoi, când intrară în sală, Conn se ridică și începu iar să strige după bunica. Morgaine râse, fără să se supere și se duse înapoi să-l ia pe micuț. Simțea ochii lui Accolon ațintiți asupra ei și își plecă privirea spre copilul din poală, ascultând în liniște cum Uriens își întâmpină fiul.

Accolon veni să-și îmbrățișeze fratele, protocolar, și să se încline în fața soției lui; îngenunche și sărută mâna tatălui său, iar apoi se îndreptă spre Morgaine. Ea spuse scurt:

— Scutește-mă de amabilități, Accolon, mâinile îmi sunt pline de untură de porc, am ținut copilul și m-am murdărit toată.

— Cum poruncești, doamnă, spuse el, așezându-se la masă și luând farfuria pe care una dintre servitoare i-o adusese.

Dar, în timp ce mânca și bea, ea continuă să fie conștientă de privirea lui. „Sunt sigură că mai e supărat pe mine. Dimineța să-mi ceară mâna, iar după amiaza să mă vadă promisă tatălui său... fără îndoială crede că am cedat ambiției — de ce să mă fi căsătorit cu fiul regelui când îl puteam avea pe rege?”

— Nu, spuse ea hotărât, scuturându-l ușor pe Conn, dacă vrei să stai în poala mea, trebuie să stai liniștit și să nu te ștergi de rochia mea cu degetele unse.

„Ultima oară când m-a văzut, eram îmbrăcată în roșu aprins și eram sora regelui, cunoscută ca vrăjitoare... Acum sunt o bunică, țin un copil murdar în poală, am grijă de treburile casei și îmi dădăcesc bătrânul soț să nu călărească în cizme cârpite, care îi vor face răni la picioare.” Morgaine era foarte conștientă de fiecare fir de păr alb, de fiecare rid de pe fața ei. „În numele Zeiței, de ce mi-ar păsa ce crede Accolon despre mine?” Dar îi păsa și era conștientă de asta, era obișnuită ca tinerii să o privească și să o admire, iar acum simțea că era bătrână, urâtă, indezirabilă. Niciodată nu se crezuse o frumusețe, dar până acum fusese întotdeauna una dintre persoanele tinere, iar acum stătea printre matroanele în vârstă. Îl liniști din nou pe copil, căci Măline îl întrebase pe Accolon ce vești are de la curtea lui Arthur.

— Nu am vești despre fapte mărețe, spuse Accolon, cred că acele zile s-au sfârșit pentru noi. Curtea lui Arthur e liniștită, iar regele face încă penitență pentru vreun păcat necunoscut — nu se atinge de vin, nici în zilele de sărbătoare.

— Regina dă vreun semn că ar fi însărcinată? întrebă Măline.

— Nici unul, deși una dintre doamne mi-a spus înainte de întreceri că e de părere că regina ar putea fi însărcinată.

Măline se întoarse spre Morgaine:

— Ai cunoscut-o bine pe regină, nu-i așa, soacră?

— Am cunoscut-o. Cât despre zvonul acela, ei bine, Guinevere se crede mereu însărcinată, dacă îi vine ciclul cu o zi mai târziu.

— Regele e un prost, spuse Uriens. Trebuia să o lase și să-și ia o altă femeie, care să-i nască un fiu. Îmi amintesc prea bine ce haos a domnit peste țară când credeau că Uther va muri fără nici un urmaș. Acum ar trebui să se stabilească ferm succesiunea.

Accolon spuse:

— Am auzit că regele l-a numit pe unul din verii săi drept urmaș, fiul lui Lancelot. Nu îmi place asta, Lancelot este fiul lui Ban din Benwick și nu vrem domnia unui străin în țara noastră.

Morgaine interveni cu hotărâre:

— Lancelot este fiul Doamnei din Avalon, din vechea linie regală.

— Avalon! exclamă Măline cu dispreț. Acesta este un pământ creștin. Ce înseamnă pentru noi, acum, Avalonul?

— Mai mult decât crezi, spuse Accolon. Am auzit că unii dintre oamenii de la țară, care își amintesc de Pendragon, nu sunt mulțumiți cu o curte atât de creștină precum cea a lui Arthur și nu uită că Arthur, înainte de încoronare, a făcut legământ să apere poporul din Avalon.

— Da, spuse Morgaine, și are la brâu sabia Sfintei Regalități din Avalon.

— Se pare că creștinii nu îi poartă pică pentru asta, spuse Accolon, iar acum îmi amintesc niște vești de la curte. Regele Edric al saxonilor s-a creștinat și a venit să fie botezat, cu toată suita lui, la Glastonbury, și a îngenuncheat și a făcut jurământ înaintea lui Arthur, în semn că toate țările saxone îl acceptă pe Arthur ca Mare Rege.

— Arthur, rege peste saxoni? Se vor opri vreodată minunile? exclamă Avalloch. L-am auzit spunând mereu că se va ocupa de saxoni doar cu vârful sabiei!

— Și totuși, iată că un rege saxon a îngenuncheat în biserica Glastonbury, iar Arthur i-a ascultat jurământul. Poate că își va căsători fiica saxonă cu fiul lui Lancelot și va pune capăt tuturor acestor lupte. Iar Merlin stătea acolo, printre sfetnicii lui Arthur, și ai fi zis că e un bun creștin, ca oricare dintre ei!

— Guinevere trebuie să fie fericită acum, spuse Morgaine. Ea a repetat întotdeauna că Dumnezeu i-a dat lui Arthur victoria de la Mount Badon fiindcă a purtat stindardul Sfintei Fecioare. Iar mai târziu am auzit-o spunând că Dumnezeu i-a cruțat viața ca să poată să-i aducă pe saxoni în turma bisericii.

Uriens ridică din umeri:

— Nu cred că aş avea încredere într-un saxon cu o secure în spatele meu, chiar dacă ar purta mitra de episcop.

— Nici eu, spuse Avalloch, dar conducătorii saxonilor se roagă și fac penitență pentru salvarea sufletelor; cel puțin nu vin să ardă satele și mănăstirile noastre. Cât despre penitență și post, ce credeți că ar putea avea Arthur pe conștiință? Când am călătorit cu trupele sale, nu am fost printre companionii lui și nu l-am cunoscut atât de bine, dar părea un om neobișnuit de bun, iar o penitență atât de lungă înseamnă un păcat mai mare decât unul obișnuit. Doamnă Morgaine, tu, care îi ești soră, nu știi?

— Sunt sora, nu duhovnicul lui.

Morgaine știu că vocea îi fusese răstită și tăcu. Uriens spuse:

— Orice om care a purtat război timp de cincisprezece ani printre saxoni trebuie să aibă pe conștiință mai multe decât poate să spună,

dar prea puțini au o conștiință atât de sensibilă încât să se gândească la asta când bătălia ia sfârșit. Toți am cunoscut crima și distrugerea și sângele și masacrarea celor nevinovați. Dar s-a sfârșit cu luptele până la capătul zilelor noastre, Doamne ajută, iar dacă am făcut pace cu oamenii, avem răgazul să facem pace și cu Dumnezeu.

„Așadar, Arthur face încă penitență, iar acel bătrân arhiepiscop Patricius are și azi sufletul lui în custodie! Mă întreb, cum îi place asta lui Guinevere?”

— Mai povestește-ne de la curte, se rugă Măline. Ce e cu regina? Ce purta când a stat în fața voastră?

Accolon râse.

— Nu mă pricep la veșmintele doamnelor. Ceva alb, cu perle, ceva ce i-a adus Marhaus, marele cavaler irlandez, de la regele irlandez. Iar verișoara ei, Elaine, i-a dăruit lui Lancelot o fiică — sau asta a fost anul trecut? Avea deja un fiu, cred, care a fost ales drept moștenitor al lui Arthur. Și mai e ceva despre un scandal la curtea regelui Pellinore — se pare că fiul lui, Lamorak, a plecat într-o misiune în Lothian, iar acum vorbește despre căsătoria lui cu văduva lui Lot, bătrâna regină Morgause... Băiatul trebuie să fie nebun, Morgause are cincizeci de ani, poate și mai mult.

— Patruzeci și cinci, spuse Morgaine, e cu zece ani mai în vârstă decât mine. Și se întrebă de ce își întorsese singură cuțitul în rană.

„Vreau ca Accolon să-și dea seama cât sunt de bătrână, bunică a nepoților lui Uriens?...”

— E nebun cu adevărat, spuse Accolon, cântă balade și se ține după fusta doamnei și prostii de felul acesta...

— Aș fi crezut că acum jartiera doamnei ar fi bună de căpăstru pentru cai, râse Uriens, iar Accolon scutură din cap.

— Nu, am văzut-o pe doamna lui Lot și încă e o femeie frumoasă. Nu e o fetișcană, dar pare cu atât mai frumoasă. Ceea ce mă miră este ce anume poate dori o femeie de la un asemenea novice? Lamorak nu are mai mult de douăzeci de ani.

— Sau ce poate dori un băiețandru ca el de la bătrâna doamnă? insistă Avalloch.

— Poate, spuse Uriens cu un râs vulgar, doamna este bine pregătită la sportul între perne. Deși e greu de crezut că ar fi putut să învețe așa ceva, fiind măritată atâția ani cu bătrânul Lot! Dar, fără îndoială, a avut alți profesori...

Măline se îmbujoră și spuse:

— Vă rog! Discuția asta e potrivită într-o casă creștină?

— Dacă nu ar fi fost, nora mea, mă îndoiesc că ți s-ar fi lărgit atât de mult corsetul.

— Sunt femeie măritată, spuse Măline, roșie ca para focului.

Morgaine interveni aspru:

— Dacă a fi o casă creștină înseamnă a nu vorbi despre ceva ce nu îți este rușine să faci, atunci Doamna îmi interzice să mă numesc vreodată creștină!

— Totuși, replică Avalloch, poate nu e bine să stăm aici la masă și să spunem povești urâte despre verișoara lui Morgaine.

Accolon spuse:

— Regina Morgause nu are soț, ca să fie jignită, iar doamna este în vârstă și e propria ei stăpână. Fără îndoială că fiii ei sunt mulțumiți că ea își face plăcerile cu un iubit și nu se căsătorește cu băiatul! Nu este ea și ducesă de Cornwall?

— Nu, spuse Morgaine, Igraine a fost ducesa de Cornwall după ce Gorlois a fost ucis pentru trădare față de Pendragon. Gorlois nu a avut nici un fiu și, de vreme ce Uther i-a dat Igrainei Tintagelul ca dar de nuntă, presupun că acum îmi aparține mie.

Și, dintr-odată, Morgaine fu copleșită de dorul de casă, de dorul de acea țară pe care și-o amintea pe jumătate, de silueta întunecată a castelului și stâncile ce atingeau cerul, de coborășurile abrupte în văi ascunse, de zgomotul etern al mării la poalele castelului... „Tintagel! Casa mea! Nu mă pot întoarce la Avalon, dar am o casă... Cornwall îmi aparține.”

— Și, după legea romană, spuse Uriens, presupun că eu, ca soț al tău, sunt duce de Cornwall.

Din nou, Morgaine simți o răbufnire de furie puternică. „Doar când voi fi moartă și îngropată, gândi ea. Pe Uriens nu îl interesează Cornwall, ci doar ca Tintagel, ca și mine, să fie în posesia lui, purtând însemnul proprietății sale! Aș putea oare să merg acolo, să trăiesc singură, ca Morgause la Lothian, să fiu propria mea stăpână, cu nimeni care să-mi poruncească?...” În mintea ei apărură o imagine, camera reginei de la Tintagel, iar ea era foarte mică, se juca pe podea cu un fus vechi... „Dacă Uriens îndrăznește să ridice pretenții asupra unui petec de pământ din Cornwall, îi voi da șase picioare din acesta și glod între dinți!”

— Spune-mi acum veștile de aici, zise Accolon. A fost o primăvară târzie, văd că plugarii abia au ieșit pe câmp...

— Și aleg Fecioara Primăverii, spuse Uwaine, am fost în sat și i-am văzut cum aleg dintre fetele drăguțe... Tu nu ai fost aici anul trecut, mamă, se întoarce el spre Morgaine. O aleg pe cea mai drăguță iar ea merge în procesiune pe câmpuri, când preotul vine să le binecuvânteze... și sunt dansatoare care dansează în jurul câmpului... și poartă o reprezentare a ultimei recolte, făcută din paie de orz. Părintelui Eian nu îi place asta, dar nu știu de ce, fiindcă este atât de frumos...

Preotul tuși și spuse sfios:

— Binecuvântarea bisericii ar trebui să fie îndeajuns, de ce am avea nevoie de mai mult decât cuvântul lui Dumnezeu ca să facem câmpurile să rodească? Reprezentarea de paie pe care o poartă este o amintire a vremurilor de demult, când oamenii, ca și animalele, erau arși de vii, ca viața lor să facă pământul să rodească, iar Fecioara Primăverii este o amintire a... ei, bine, nu voi vorbi în fața copiilor despre acel obicei murdar și păgân!

— A fost o vreme, spuse Accolon, adresându-se direct lui Morgaine, când regina locului era în același timp Fecioara Primăverii și Doamna Recoltei, iar ea făcea acel ritual pe câmpuri, ca să le dea viață și fertilitate.

Morgaine văzu la încheietura mâinii lui palida umbră albastră a șerpilor din Avalon. Măline își făcu semnul crucii și spuse grav:

— Slavă Domnului că trăim între oameni civilizați.

— Mă îndoiesc că ți s-ar cere să faci acel ritual, cumnată.

— Nu, spuse Uwayne lipsit de tact, ca orice copil, nu e destul de drăguță. Dar mama noastră este, nu-i așa, Accolon?

— Mă bucur că spui despre regina mea că este frumoasă, spuse repede Uriens, dar trecutul e trecut, noi nu ardem de vii pisici și oi pe câmpuri, nici nu ucidem țapul regelui ca să-i împrăștiem sângele acolo și nu mai este nevoie ca regina să binecuvânteze câmpurile în felul acela.

„Nu”, gândi Morgaine. „Acum totul e steril, acum avem preoți cu crucile lor, care ne interzic să aprindem focurile fertilității... Este un miracol că Doamna nu usucă câmpurile de grâu, de vreme ce este supărată că nu e lăsată să-și facă datoria...”

Curând după aceea, toată lumea se retrase la culcare; Morgaine, ultima care se ridică din scaun, merse să verifice încuietorile și zăvoarele și apoi se duse, cu o lampă mică în mână, să se asigure că lui Accolon i-a fost dat un pat bun. Uwayne și frații lui vitregi ocupau acum camera care fusese a lui când, copil fiind, locuia la castel.

— Ești bine aici?

— E tot ce mi-aș fi putut dori, spuse Accolon, mai puțin o doamnă care să-mi înfrumusețeze camera. Tatăl meu e un om norocos, doamnă. Iar tu meriți din plin să fii soția unui rege, nu a fiului mai mic al unui rege.

— Trebuie să mă necăjești mereu? izbucni ea. Ți-am spus, nu am avut de ales!

— Mi-ai fost promisă mie!

Morgaine știu că îi piere culoarea din obraji.

— Ce-i făcut e bun făcut, Accolon.

Își ridică lampa și se întoarse. În spatele ei, el rosti — aproape o

amenințare:

— Între noi lucrurile nu s-au încheiat, doamnă.

Morgaine nu spuse nimic; păși grăbită în lungul coridorului către camera pe care o împărțea cu Uriens. Camerista era pregătită să-i dezlege rochia, dar ea o trimise de acolo. Uriens stătea pe marginea patului, văitându-se.

— Până și papucii ăia sunt îmi sunt prea grei în picioare! Aaah, ce bine e să mergi la culcare!

— Atunci, somn ușor, stăpânul meu!

— Nu, spuse el și o trase aproape. Așadar mâine câmpurile vor fi binecuvântate... și poate vom fi recunoscători că trăim într-o țară civilizată, unde regele și regina nu mai trebuie să binecuvânteze câmpurile unindu-se în public. Dar în ajunul binecuvântării, dragă doamnă, poate ar trebui să avem propria noastră binecuvântare intimă, în camera noastră... Ce spui de asta?

Morgaine oftă. Fusese deosebit de atentă cu mândria soțului ei care îmbătrânea; niciodată nu îl făcuse să se simtă mai puțin bărbat atunci când, ocazional și stângaci, îi folosea trupul. Dar Accolon stărnise în ea o amintire chinuitoare a anilor petrecuți în Avalon — torțele arse pe vârful Tor-ului, focurile aprinse de Beltane și fecioarele așteptând pe câmpurile arate... iar în seara aceasta trebuise să-l audă pe acel preot batjocorind ceea ce, pentru ea, era mai sfânt decât sfințenia. Acum până și Uriens, se pare, își bătea joc de asta.

— Aș spune că binecuvântarea pe care tu și eu am putea s-o dăm câmpurilor ar fi mai bine să nu aibă loc. Sunt bătrână și stearpă și nici tu nu ești un rege care ar putea să dea prea multă viață câmpurilor!

Uriens se holbă la ea. În tot acest an al căsniciei lor, ea nu îi adresare nici o vorbă aspră. Era prea speriat ca să-i reproșeze ceva.

— Nu mă îndoiesc, ai dreptate, spuse el încet. Bine atunci, să lăsăm asta pe seama tinerilor. Vino în pat, Morgaine.

Dar când ea se întinse lângă el, Uriens stătu liniștit și, după o clipă, întinse un braț timid în jurul umerilor ei. Acum Morgaine își regreta cuvintele aspre... se simțea înfrigurată și singură; stătea acolo mușcându-și buza ca să nu plângă, dar când Uriens îi vorbi se prefăcu adormită.

Ziua solstițiului de vară se ivi strălucitoare și frumoasă; Morgaine, trezindu-se devreme, își dădu seama că, oricât de mult și-ar spune că nu mai are în sânge mersul soarelui, era înlăuntrul ei ceva ca un șuvoi puternic, în ritmul verii. În timp ce se îmbrăca, privi cu răceală trupul adormit al soțului ei. Fusese o proastă. De ce trebuise să accepte cu supunere cuvântul lui Arthur, de teamă să nu-l stânjenească în fața celorlalți regi? Dacă el nu-și putea păstra tronul fără ajutorul unei femei, poate că nu merita să-l păstreze. Față de Avalon, fusese un

trădător, un apostat; pe ea o dăduse pe mâinile unui alt apostat. Cu toate acestea, acceptase resemnată ceea ce plănuiseră ei pentru ea. Igraine lăsase ca viața ei să fie folosită pentru politica lor. Și ceva în Morgaine, care murise sau adormise de când plecase din Avalon, cu Gwydion în pânțele ei, se trezi brusc și se stârni, mișcându-se greoi și încet ca un dragon adormit, o mișcare la fel de secretă și de nevăzută ca mișcările unui copil în pânțele mamei; ceva ce spunea, limpede și șoptit, înăuntrul ei: „Dacă nu am lăsat-o pe Viviane, pe care o iubeam, să mă folosească în acest fel, de ce să-mi plec capul cu supunere și să mă las folosită pentru scopurile lui Arthur? Sunt regină în Țara Galilor de Miazănoapte și sunt ducesă în Cornwall, acolo unde numele lui Gorlois încă înseamnă ceva, și sunt din stirpea regală a Avalonului.”

Uriens gemu, ridicându-se anevoie.

— O, Doamne, mă doare fiecare mușchi și fiecare deget de la picioare mă doare ca un dinte stricat. Am călărit prea departe ieri. Morgaine, îmi masezi spatele?

Îi veni să-i răspundă furioasă: „Ai o duzină de servitori, iar eu sunt soția, nu sclava ta! apoi se înfrână și, în schimb, zâmbi și spuse:

— Da, desigur — și trimise un paj după sticlutele cu ulei de plante.

Las' să o creadă încă supusă în toate; vindecarea era o parte din munca unei preotese. Chiar dacă era partea cea mai neînsemnată, îi dădea totuși acces la planurile și gândurile lui. Îi masă spatele și îi frecă picioarele rănite cu alifie, ascultând micile detalii ale disputei pentru pământ pe care se dusesse să o rezolve ieri. „Pentru Uriens, orice femeie ar putea fi regină, el vrea doar o față zâmbitoare și mâini blânde să îl răsfete. Ei, bine, le va avea atât timp cât asta servește scopurilor mele.”

— Iar acum se pare că vom avea o zi frumoasă pentru binecuvântarea recoltelor. Nu plouă niciodată în ziua solstițiului, spuse Uriens. Doamna strălucește pe câmpuri când acestea îi sunt consacrate — așa se spunea când eram tânăr și păgân, că Marele Mariaj nu se putea consuma în ploaie. Totuși, îmi amintesc că o dată, când eram foarte tânăr, câmpurile fuseseră udate de ploaie timp de zece zile la rând, iar preoții și cu mine am arătat ca niște porci tăvăliți în noroi.

Morgaine zâmbi fără voia ei, imaginea pe care și-o compuse în minte era hilară.

— Zeița mai glumea, chiar și cu ritualurile, spuse ea, iar unul dintre numele ei este Marea Purcea iar noi toți suntem purcelușii ei.

— O, Morgaine, ce vremuri bune au fost acelea, exclamă el, apoi chipul i se împietri. Desigur, asta a fost demult; acum, ceea ce vor oamenii de la regii lor este demnitate.

„Oare? Mă întreb.” Dar Morgaine nu spuse nimic, își dădu seama că Uriens, când fusese mai tânăr, ar fi putut fi un rege destul de puternic ca să reziste valului de creștinism care trecuse peste țară. Dacă Viviane

s-ar fi străduit mai mult să pună pe tron un rege care să nu fie legat atât de strâns de domnia preoților... Dar, desigur, cine ar fi putut să prevadă că Guinevere va fi pioasă până dincolo de rațiune. Iar Merlin de ce nu făcuse nimic? Dacă Merlin al Britaniei și înțelepții din Avalon nu făcuseră nimic ca să stăvilească acest val care îneca țara și spăla de pe fața pământului orice urmă a vechii rânduiei și a vechilor Zei, de ce l-ar învinovăți pe Uriens care, în definitiv, era doar un om bătrân și dorea pace? Nu exista nici un motiv să-l considere un dușman. Dacă era mulțumit, pentru el nu conta ceea ce făcea ea. Dar știa că zilele ei de supunere tăcută se sfârșiseră.

— Mi-aș dori să te fi cunoscut atunci, îi spuse și îl lăsă să o sărute pe frunte.

„Dacă m-aș fi căsătorit cu el mai demult, poate că Țara Galilor de Miazănoapte nu ar fi devenit o țară creștină. Dar nu este prea târziu. Mai sunt unii care nu au uitat că regele poartă încă pe mâini, oricât de palid, însemnul șerpilor din Avalon. Și este căsătorit cu o femeie care a fost Mare Preoteasă a Doamnei. Pot să-i împlinesc lucrarea mai bine aici, decât în toți acei ani petrecuți la Avalon, în umbra lui Guinevere.”

Îi trecu prin minte că Guinevere ar fi fost mulțumită cu un soț ca Uriens, pe care putea să-l țină în mrejele sale, mai degrabă decât cu unul ca Arthur, care avea o viață a lui, în care ea nu juca nici un rol. Și mai fusese și o vreme când Morgaine avusese influență asupra lui Arthur, influența primei femei pe care a avut-o când a devenit bărbat, care a purtat, pentru el, chipul Zeiței. Totuși, în nebunia și mândria ei, îl lăsase să cadă pe mâinile lui Guinevere și ale preoților. Acum, când era prea târziu, începu să înțeleagă care fuseseră intențiile lui Viviane.

„Noi doi am fi putut conduce țara; pe Guinevere ar fi numit-o Mare Regină, dar ea l-ar fi avut pe Arthur doar trupește, el ar fi fost al meu cu inima, cu sufletul și cu mintea. O, cât de proastă am fost! El și cu mine am fi putut domni pentru Avalon! Acum, Arthur este o făptură a preoților. Iar el poartă încă marea sabie a Domniei Druizilor, iar Merlin al Britaniei nu face nimic să-l oprească. Ar trebui să preiau lucrarea pe care Viviane a lăsat-o... Ah, Zeiță, am uitat atât de multe...”

Apoi se opri, uluită de propria-i îndrăzneală. Uriens ajunsese la o pauză în povestirea lui, ea încetase să-i mai maseze picioarele. Privi în jos spre ea, întrebător, iar ea spuse în grabă:

— Sunt sigură că ai făcut ceea ce trebuia, dragul meu soț.

Și își mai întinse pe mâini niște alifie cu miros dulceag. Nu avea nici cea mai vagă idee cu ce fusese de acord, dar Uriens zâmbi și își continuă povestirea, iar Morgaine alunecă din nou în propriile ei gânduri. „Sunt încă preoteasă. Ciudat cum sunt din nou sigură de asta, după toți acești ani, când până și visele despre Avalon au dispărut.”

Apoi reflectă la ceea ce îi spusese Accolon. Elaine născuse o fiică. Ea

Însăși nu putea să dea Avalonului o fiică, dar, așa cum făcuse Viviane, i-ar putea aduce una adoptivă. Îl ajută pe Uriens să se îmbrace, coborî cu el și îi aduse, cu mâinile ei, pâine proaspătă, caldă, de la bucătărie și niște bere cu spumă. Îl servi, ungându-i pâinea cu miere. Las' s-o creadă cea mai devotată dintre supușii lui, să creadă că ea este doar soția lui dulce și supusă. Pentru ea asta nu însemna nimic, dar într-o zi s-ar putea să-i câștige încrederea în asemenea măsură, încât să poată face exact ceea ce vrea.

— Chiar și vara mă dor bătrânele oase. Cred, Morgaine, că voi merge spre miazăzi, la Aquae Sulis, să fac niște băi. Este un sanctuar vechi dedicat lui Sul — romanii au construit acolo o baie imensă și o parte din ea mai e încă acolo, nedărâmată. Bazinele mari sunt astupate, iar saxonii, când au venit, au luat multe dintre lucrurile frumoase și au distrus statuia Zeiței, dar izvorul e încă acolo neatins, fierbând în nori de abur zi după zi și an după an, din forjele din măruntaiele pământului. Este o imagine extraordinară! Și sunt și bazine fierbinți, unde îți poți stoarce toată durerea din oase. Nu am mai fost acolo de doi sau trei ani, dar voi merge din nou acum, că locul e liniștit.

— Nu văd nici un motiv să nu mergi, fu ea de acord, acum, că e pace în țară.

— Ai vrea să vii cu mine, draga mea? Putem să-i lăsăm pe fiii mei să se îngrijească de toate aici și vechiul sanctuar te va interesa.

— Mi-ar plăcea să văd sanctuarul, spuse ea, destul de sinceră. Se gândi la apele reci și cristaline din Fântâna Sfântă din Avalon, inepuizabilă, țâșnind veșnic, fără început și fără sfârșit, fără izvor, rece, limpede... Totuși, continuă ea, nu știu dacă ar fi bine să lăsăm toate lucrurile pe mâinile fiilor tăi. Avalloch e un nesăbuit, Accolon este deștept, dar e doar un fiu mai mic — nu știu dacă oamenii tăi ar asculta de el. Poate că, dacă aș fi eu aici, Avalloch ar asculta sfatul fratelui său mai mic.

— O idee excelentă, draga mea, spuse Uriens înșeninat și, în orice caz, ar fi o călătorie lungă pentru tine. Dacă te știu aici, nu voi avea nici cea mai mică ezitare să las lucrurile pe seama tinerilor — le voi spune că trebuie să vină la tine pentru sfaturi în toate privințele.

— Și când vei pleca?

„Nu ar fi deloc un lucru rău”, gândi Morgaine, „dacă s-ar ști că Uriens nu a ezitat să lase regatul pe mâinile mele.”

— Poate mâine. Sau chiar astăzi, după binecuvântarea recoltelor. Le spui, te rog, să-mi facă bagajele?

— Ești sigur că poți străbate un drum atât de lung? Nu e o călătorie ușoară nici chiar pentru un om tânăr.

— Haide, haide, draga mea! Nu sunt încă prea bătrân ca să călăresc, spus el, încruntându-se puțin. Și sunt sigur că băile îmi vor face bine.

— Sunt sigură că este așa, spuse Morgaine ridicându-se și lăsându-și micul dejun aproape neatins. Mă duc să-ți chem servitorul și să mă ocup ca totul să fie pregătit pentru plecare.

Pe întreg parcursul lungii procesiuni în jurul câmpurilor, ea stătu în picioare alături de el pe coasta unei coline, deasupra satului, privind salturile dansatorilor, ca ale unor câprițe... Se întrebă dacă vreunul dintre ei știe măcar care este semnificația nuielilor verzi, falice, înfășurate cu ghirlande roșii și albe; și fata frumoasă, cu părul în vânt, care pășea senină și indiferentă printre ei... Era tânără și proaspătă, nu împlinise paisprezece ani, iar părul ei era auriu-roșcat, curgându-i în râuri, până undeva între genunchi și talie; și avea o rochie colorată în verde, care părea foarte veche. Știa oare vreunul dintre ei la ce privește sau vedea vreunul nepotrivirea cu procesiunea preoților, care îi urma — doi băieți în negru, ducând lumânări și cruci, și preotul intonând rugăciunile în latina lui proastă. Morgaine vorbea latina mai bine decât el! Acești preoți urau atât de mult fertilitatea și viața, încât era un miracol că așa-zisa lor binecuvântare nu arde câmpurile, făcându-le sterile.

Fu ca un răspuns venit din propria ei minte atunci când, din spatele ei, o voce vorbi:

— Mă întreb, doamnă, dacă vreunul dintre cei prezenți, cu excepția noastră, știu cu adevărat la ce anume privesc?

Accolon o luă de braț o clipă, pentru a o ajuta să treacă peste o grămadă de pământ de pe câmpul arat, iar ea îi văzu din nou șerpii viu colorați și albaștri, la încheietura mâinii.

— Regele Uriens știe și încearcă să uite. Asta mi se pare o blasfemie mai mare decât să nu știi defel.

Ea se așteptase ca asta să-l înfurie; într-un fel, căutase asta. Cu mâinile puternice ale lui Accolon pe brațul său, ea simți foamea puternică, pornirea interioară... el era tânăr, era un bărbat viril, iar ea, ea era soția îmbătrânită a bătrânului său tată... iar ochii supușilor lui Uriens erau asupra lor, și ochii familiei lui și ai preoților! Nici măcar nu putea să vorbească liber, trebuia să-l trateze cu indiferență: fiul ei vitreg! Dacă Accolon ar spune ceva drăguț sau vreun cuvânt de milă, ea ar urla, și-ar smulge părul din cap și și-ar zgâria fața cu unghiile.

Dar Accolon spuse doar, cu un glas scăzut, care nu putu fi auzit la o distanță de un metru:

— Poate Doamnei îi ajunge că știm noi, Morgaine. Zeița nu ne va părăsi, dacă un singur credincios îi dă ceea ce i se datorează.

Pentru un moment, ea îl cercetă cu privirea. Ochii lui zăboviră asupra ei și, deși mâinile lui le atingeau pe ale ei prudent, curtenitor, detașat, părea că din ele se ridica o căldură care îi pătrundea în întreg

trupul. Se simți, dintr-odată, înspăimântată și vru să se retragă.

„Sunt soția tatălui său și, dintre toate femeile, eu îi sunt cea nepermisă. Îi sunt mai nepermisă aici, pe acest pământ creștin, decât i-am fost lui Arthur.”

Apoi o amintire a Avalonului îi străbătu mintea, ceva la care nu se gândise de zece ani; unul dintre druizi, inițiind o tânără preoteasă în înțelepciunea secretă, care spusese: „Dacă vrei ca mesajul Zeilor să-ți îndrume viața, fii atentă la ceea ce se repetă iar și iar, căci acesta este mesajul trimis ție de Zei, lecția karmică pe care trebuie să o înveți din această încarnare. Se întâmplă iar și iar, până când vei reuși să o faci parte din sufletul și din spiritul tău nemuritor.”

„Ce mi se întâmplă mie iar și iar?...”

Fiecare bărbat pe care îl dorise îi fusese rudă prea apropiată — Lancelot, care era fiul mamei ei adoptive, Arthur, fiul propriei sale mame, iar acum fiul soțului ei...

„Dar îmi sunt rude prea apropiate doar după legile date de creștinii care vor să conducă această țară... să o conducă într-o nouă tiranie; nu numai să facă legile, dar să controleze mintea și inima și sufletul. „Trăiesc oare în viața mea, toată tirania acestei legi pentru ca eu, ca preoteasă, să pot cunoaște ceea ce trebuie răsturnat?” Descoperi că mâinile, încă ținute strâns de Accolon, îi tremurau. Spuse, încercând să își adune gândurile răvășite:

— Crezi cu adevărat că Zeița ar retrage viața pe care o dă acestui pământ dacă oamenii care trăiesc aici nu i-ar mai da ceea ce i se cuvine?

Era genul de observație care ar fi fost făcută de la preoteasă la preot, în Avalon. Morgaine știa, mai bine ca oricine, că adevăratul răspuns la acea întrebare era că zeii erau ceea ce erau și își îndeplineau dorința pe pământ indiferent dacă oamenii respectau voința lor, într-un fel sau altul. Dar Accolon spuse, cu o ciudată sclipire animalică a dinților albi, într-un rânjel:

— Atunci trebuie să ne asigurăm, doamnă, că întotdeauna va primi ce i se cuvine, altfel viața lumii va pieri.

Apoi i se adresă cu un nume niciodată rostit altfel decât de un preot către o preoteasă în ritual, iar Morgaine își simți inima bătând atât de tare încât ameți. „Ca viața de pe pământ să nu dispară. Ca viața să nu dispară din mine... M-a chemat în numele Zeiței...”

— Taci, spuse ea înnebunită. Nu e nici timpul, nici locul pentru asemenea vorbe.

— Nu?

Ajunseseră la marginea terenului denivelat. Îi dădu drumul și,

cumva, ea își simți mâna rece. În fața lor, dansatorii mascați își scuturau nuiielele falice și săltau, iar Fecioara Primăverii, cu părul lung în bătaia vântului, se învârtea în cercul dansatorilor, sărutându-l pe fiecare — un sărut ritualizat, formal, în care buzele abia atingeau fiecare obraz. Uriens îi făcu, nerăbdător, semn lui Morgaine să vină lângă el; ea se mișcă greoi și rece, simțind urma de la încheietura mâinii, în locul unde o ținuse Accolon, ca pe o pată de căldură pe trupul ei înghețat. Uriens spuse agitat:

— E rândul tău, draga mea, să dai aceste lucruri dansatorilor care ne-au delectat astăzi.

Ea se îndreptă către un servitor, care îi umplu mâinile cu dulciuri și fructe confiate; le aruncă dansatorilor și spectatorilor, care se buluciră după ele râzând și îmbrâncindu-se. Mereu imitarea lucrurilor sacre... o evocare a zilei când oamenii se înghesuiau după bucăți din carnea și sângele din sacrificii... Mai bine să fie uitat ritualul, decât batjocorit astfel! Iar și iar îi umpleau mâinile cu dulciuri, iar și iar ea le arunca în mulțime. Ei nu vedeau mai mult în acest ritual decât dansatori care îi distrau; uitaseră, oare, cu toții? Fecioara Primăverii veni la Morgaine râzând, îmbujorată de inocentă mândrie. Morgaine văzu acum că, deși era încântătoare, ochii îi erau frivoli, mâinile groase și cioturoase, de munca la câmp. Era doar o țarancă drăguță care încerca să facă lucrarea unei preotese, fără cea mai vagă idee despre ceea ce făcea; era o nebunie să-i porți pică.

Totuși, era o femeie care face lucrarea Mamei, așa cum o învățaseră: nu era vina ei că nu era inițiată la Avalon pentru marea lucrare. Morgaine nu știa prea bine ce trebuia să facă; dar, în timp ce fata ingenunche pentru o clipă în fața reginei, Morgaine luă poziția pe jumătate uitată a unei preotese care binecuvântează și simți, pentru o secundă, vechiul sentiment că deasupra ei se afla ceva care o umbrea, mai presus... Își așază mâinile pe fruntea fetei, simți fluxul de putere dintre ele, iar chipul mai degrabă prostuț al țărâncii fu pentru o clipă transfigurat. „Zeița lucrează și în ea”, gândi Morgaine, iar apoi zări chipul lui Accolon, care o privea cu uimire și admirație. Mai văzuse acea privire, demult, când îndepărtase negurile din Avalon... Și conștiința puterii o inundă, de parcă ar fi fost brusc renăscută.

„Trăiesc din nou. După atâția ani, sunt din nou preoteasă și Accolon mi-a redat asta...”

Apoi tensiunea momentului se spulberă, fata se dădu înapoi, clătinându-se pe picioare și făcând o plecăciune neîndemânatică. Uriens împărți monede dansatorilor și un dar întrucâtva mai mare preotului satului, pentru lumânări de ars în biserica lui, apoi suita

regală se îndreptă spre casă. Morgaine pășea liniștită lângă Uriens, cu fața ca o mască, dar fremătând de viață pe dinăuntru. Fiul ei vitreg, Uwaine, veni și merse alături de ea.

— Cea de anul acesta a fost mai drăguță decât de obicei, mamă. Shanna e atât de încântătoare — Fecioara Primăverii, fiica fierarului Euan. Dar tu, mamă, când o binecuvântai, erai atât de frumoasă, că ar fi trebuit să fii chiar tu Fecioara Primăverii...

— Haide, haide, îl dojeni râzând. Chiar crezi că aș putea să mă îmbrac în verde, cu părul fluturând și să dansez împrejurul câmpurilor arate? Și eu nu sunt fecioară!

— Nu, spuse Uwaine cercetând-o cu o privire lungă, dar ai semănat cu Zeița. Părintele Eian spune că Zeița a fost cu adevărat un demon care a venit să-i oprească pe oameni de la a-l sluji pe bunul Hristos, dar știi ce cred eu? Eu cred că Zeița a venit aici să fie venerată de oameni înainte ca ei să fie învățați cum să o venereze pe maica sfântă a lui Hristos.

Accolon mergea alături de ei. Spuse:

— Înainte de Hristos a fost Zeița și nu e nimic rău dacă te gândești la ea ca la Maria, Uwaine. Trebuie să-i slujești mereu Doamnei, sub orice nume. Dar nu te-aș sfătui să vorbești prea mult despre asta părintelui Eian.

— O, nu, spuse băiatul cu ochii larg deschiși. El nu e de acord cu femeile, nici când sunt Zeițe.

— Mă întreb ce părere are despre regine, bombăni Morgaine.

Apoi ajunseră înapoi la castel, iar Morgaine trebui să vadă de lucrurile pentru călătorie ale regelui Uriens și, în zăpăceala zilei, lăsă noua perspectivă să îi alunece încet undeva, în fundalul minții, știind că mai târziu va trebui să cumpănească toate acestea mai serios. Uriens plecă după prânz, cu oștenii săi și un servitor sau doi, luându-și rămas-bun de la Morgaine tandru, cu un sărut, sfătuindu-l pe Avalloch să asculte de sfaturile lui Accolon și ale reginei în toate lucrurile. Uwaine era bosumflat; voia să plece cu tatăl său, pe care îl adora, dar Uriens nu voia să fie deranjat de prezența unui copil. Morgaine trebui să-l liniștească, promițându-i o distracție specială cât timp tatăl său va fi plecat...

Dar, în cele din urmă, totul se liniște și Morgaine putu să stea singură înaintea focului, în sala mare — Măline își dusesese copiii la culcare — și să se gândească la tot ce i se întâmplase în acea zi.

Ziua era în amurg, lunga seară a solstițiului de vară. Morgaine își luă fusul și furca în mână, dar se prefăcea doar că toarce, răsucindu-l din când în când și depănând un fir subțire. Îi dis plăcea să toarcă la fel de mult ca întotdeauna și unul dintre puținele lucruri pe care i le ceruse lui Uriens era să angajeze încă două torcătoare, ca ea să fie liberă de

acea sarcină detestată; își făcea de două ori mai mult datoria în gospodărie ținând în schimb. Nu îndrăznea să toarcă, asta ar fi aruncat-o în acea ciudată stare dintre somn și trezie și se temea de ceea ce ar fi putut să vadă. Așa că acum răsucea doar fusul din când în când, ca nici unul dintre servitori să nu o vadă stând cu mâinile goale... Nu că ar fi avut cineva dreptul să-i reproșeze, era ocupată de dimineața până seara...

Camera începu să se întunece, doar câteva sclipiri de lumină roșiatică, de la soarele ce apunea, mai străluceau. Morgaine își mișcă ochii, gândindu-se la soarele roșu care apunea peste cercul de pietre de la Tor, la preotesele care păseau în șir, în spatele torțelor ce revărsau lumina roșie peste umbre... Pentru o clipă, chipul lui Raven licări în fața ei liniștit, enigmatic și se făcea că Raven își desfăcu buzele tăcute și îi rosti numele... Chipuri plutiră în fața ei în semiîntuneric; Elaine, cu părul despletit, în timp ce lumina torțelor o prinsese în patul lui Lancelot; Guinevere, supărată și triumfătoare la nunta lui Morgaine; chipul calm, neclintit, al femeii necunoscute cu părul blond, împletit; femeia pe care o văzuse doar în vis, Doamna Avalonului, din nou Raven, înspăimântată, rugătoare... Arthur, ducând o lumânare a penitenței în timp ce păsea printre supuși... O, dar preoții nu ar îndrăzni niciodată să oblige un rege la penitență publică, nu-i așa? Apoi văzu luntrea din Avalon îmbrăcată toată în negru, de înmormântare, și propriul ei chip, ca o reflecție a negurilor, oglindit acolo, alături de alte trei femei îmbrăcate toate în negru, și un bărbat rănit zăcând palid și nemișcat în poala ei...

Lumina unei torțe pâlpâi roșie în încăperea întunecată și un glas întrebă:

— Încerci să torci pe întuneric, mamă?

Năucită de lumină, Morgaine își ridică privirea și spuse posomorâtă:

— Ți-am zis să nu-mi spui așa!

Accolon puse torța în suport și veni să se așeze la picioarele ei.

— Zeița este mama noastră, a tuturor, doamnă, iar eu te-am recunoscut ca atare...

— Îți bați joc de mine? întrebă Morgaine, agitată.

— Eu nu îmi bat joc. Ți-am văzut chipul astăzi. Aș putea să-mi bat joc, când port aceștia? Își depărtă brațele și, printr-un joc al luminii, șerpilor albaștri pictați pe încheietura mâinii lui părură că se încolăcesc și își înalță capetele. Doamnă, mamă, zeiță...

Brațele sale pictate o cuprinsesă de mijloc și el își îngropă capul în poala ei. Murmură:

— Chipul tău e chipul Zeiței pentru mine...

De parcă s-ar fi mișcat prin vis, Morgaine întinse mâinile spre el, aplecându-se să-i sărute ceafa, acolo unde părul moale se cârlionța. O

parte din ea se întreba, înspăimântată: „Ce fac? E doar pentru că mi-a spus pe numele Zeiței, ca un preot către preoteasă? Sau este pentru că, atunci când mă atinge și îmi vorbește, mă simt din nou femeie, din nou vie, după tot acest timp în care m-am simțit bătrână, stearpă, pe jumătate moartă în această căsnicie cu un om mort și o viață moartă?” Accolon își ridică fața spre ea și o sărută cu putere pe gură. Morgaine, predându-se sărutului, simți cum se topește vulnerabilă, cum un tremur, jumătate durere, jumătate plăcere, o străbătu în timp ce îi astupă gura cu acel sărut ce îi trezea amintiri în tot trupul... atât de mult... trecuse atât de mult, acest an nesfârșit în care trupul ei fusese mort, în care nu îl lăsase să se trezească de teamă să nu fie conștient de ceea ce făcea Uriens... Se gândi, trufașă: „Sunt o preoteasă, trupul meu îmi aparține, ca să-i fie adus ei drept omagiu! Ceea ce am făcut cu Uriens a fost păcatul, supunerea la pofte! Ce fac acum e adevărat și sfânt...”

Măinile lui tremurau pe trupul ei, dar când vorbi, glasul îi fu calm și cumpătat.

— Cred că toți curtenii sunt la culcare, știam că vei fi aici, așteptându-mă...

Pentru o clipă, Morgaine se simți jignită de siguranța lui, apoi își plecă fruntea. Erau în mâinile Zeiței și nu se va opune șuvoiului care o purta, ca apa unui râu; mult, foarte mult timp, doar se bălăcise într-o apă stătătoare, iar acum era spălată din nou într-un torent de viață.

— Unde e Avalloch?

El râse scurt:

— A coborât în sat, să fie cu Fecioara Primăverii... Este unul dintre obiceiurile noastre pe care preotul nu le știe. Din totdeauna, de când tatăl nostru a îmbătrânit și noi am crescut, a fost așa, iar Avalloch nu crede că este incompatibil cu datoria lui de creștin să fie tată pentru supușii lui, sau pentru cât mai mulți posibil... așa cum făcea Uriens însuși în tinerețe. Avalloch mi-a propus să împărțim acel privilegiu și am început să fac asta, apoi mi-am amintit de mâinile tale în timp ce o binecuvântau și am știut unde trebuie să îmi aduc adevăratul omagiu...

Ea murmură, protestând pe jumătate:

— Avalon este atât de departe...

Cu fața la pieptul ei, el spuse:

— Dar este pretutindeni.

Morgaine șopti:

— Așa să fie — și se ridică.

Îl ridică și pe el și se întoarse pe jumătate spre scări, apoi se opri. Nu, nu aici, nu era nici un pat în castel pe care ar fi putut să-l împartă onorabil. Și cea maximă a druizilor îi reveni în minte: „Ceea ce nu a fost nici făcut, nici creat de om poate fi venerat sub un acoperiș făcut

de mâna omului?"

Afară, așadar, în noapte. În timp ce pășeau în curtea goală, o stea căzătoare străbătu cerul în jos, atât de încet, încât pentru o clipă lui Morgaine i se păru că cerurile se clatină și pământul se mișcă înapoi, sub picioarele ei... apoi se stinse, lăsându-i orbiți. O prevestire. Zeița îmi urează bun venit înapoi la ea...

— Vino, șopti ea, cu mâna într-a lui Accolon, și îl conduse în sus, spre livadă, unde fantasmele albe ale florilor se mișcau în întuneric și cădeau în jurul lor. Își așternu mantia pe iarbă, ca un cerc magic sub cer, își întinse brațele și șopti:

— Vino.

Umbra neagră a trupului lui deasupra ei întunecă cerul și stelele.

VORBEȘTE MORGAINE...

Chiar și în timp ce ne uneam trupurile sub stele, în acea noapte a solstițiului de vară, știam că ceea ce făceam nu era atât dragoste, cât un act magic al unei puteri pătimase; că mâinile lui, atingerea trupului său, mă reconsacrau ca preteasă și că aceasta era voința ei. Oricât de oarbă eram la toate în acel moment, am auzit în jurul nostru, în noaptea de vară, sunetul unor șoapte și am știut că nu suntem singuri. El ar fi vrut să mă țină în brațe, dar m-am ridicat, condusă de acea putere, oricare ar fi fost ea, care mă stăpânea în acel moment; mi-am ridicat mâinile deasupra capului, coborându-le încet, cu ochii închiși, cu respirația oprită în tensiunea puterii... și doar când l-am auzit gâfâind în extaz am îndrăznit să deschid ochii, să-i văd trupul înconjurat de aceeași lumină palidă care îl contura pe al meu.

S-a împlinit și ea este cu mine... Mamă, sunt nedemnă în ochii tăi... dar acum a revenit... Mi-am ținut respirația ca să nu izbucnesc într-un plâns sălbatic. După toți acești ani, după trădarea și necredința mea, ea a venit din nou la mine și sunt iarăși preteasă. Lumina lunii pâlpoi ușor, arătându-mi la marginea câmpului unde stăteam, deși am văzut doar o umbră, scânteierea unor ochi ca ai unui animal în tufișuri. Nu eram singuri, micii oameni ai dealurilor știuseră unde eram și ce se întâmpla aici și au venit să vadă cum se împlinește ceea ce nu mai fusese cunoscut de când Uriens îmbătrânise și lumea devenise cenușie și creștină. Am auzit ecoul unei șoapte reverențioase și l-am întors, într-o limbă din care știam mai puțin de o duzină de cuvinte, acolo unde stăteam și unde Accolon era încă îngenuncheat în venerație.

— S-a împlinit, așa să fie!

M-am aplecat și l-am sărutat pe frunte, repetând:

— S-a împlinit. Du-te, dragul meu, fii binecuvântat.

Ar mai fi rămas, știu, dacă aş fi fost femeia cu care venise în acea grădină; dar din fața preotesei se îndepărtă în tăcere, fără să pună la îndoială cuvântul Zeiței.

În acea noapte nu am avut parte de somn. Singură, m-am plimbat prin grădină până în zori și știam deja, tremurând de groază, ce trebuie făcut. Nu știam cum sau dacă singură puteam să fac ceea ce începusem, dar, întrucât fusesem făcută preoteasă cu atât de mulți ani în urmă și renunșasem, trebuia să-mi urmez calea înapoi singură. În această noapte mi se arătase mare îndurare, dar știam că pentru mine nu vor mai fi semne și că nu voi mai primi nici un sprijin, până ce nu mă voi face din nou singură, fără ajutor, preoteasa care fusesem învățată să fiu.

Încă purtam pe frunte, șters sub boneta de casnică pe care Uriens mi-a dat-o să o port, semnul grației, dar asta nu mă putea ajuta. Privind îndelung stelele care păleau, nu știam dacă răsăritul soarelui mă va surprinde veghind; nu mai simțisem în sânge mersul soarelui de aproape jumătate de viață și nu mai știam locul exact de la răsărit al orizontului spre care trebuia să mă întorc pentru a saluta soarele când se iveau. Nu mai știam nici măcar cum ciclurile lunii se legau de ciclurile trupului meu... atât de mult mă îndepărtasem de învățătura Avalonului. Singură, cu nimic mai mult decât o amintire ofilită, trebuia să redobândesc cumva toate lucrurile pe care, cândva, le cunoscusem ca parte din ființa mea.

Înainte de răsărit, am intrat în casă în liniște și, mișcându-mă în întuneric, mi-am regăsit singurul semn pe care îl aveam de la Avalon micul cuțitaș cu lama curbată pe care îl luasem de pe trupul neînsuflețit al lui Viviane, un cuțit ca acela pe care îl purtasem ca preoteasă și pe care îl abandonasem în Avalon, când am fugit. L-am prins ușor la brâu, sub veșminte; nu mă va mai părăsi niciodată și va fi îngropat cu mine.

L-am purtat așa, ascuns acolo, singura amintire a acelei nopți pe care o puteam păstra. Nici măcar nu mi-am reînnoit semiluna de pe frunte, în parte din cauza lui Uriens — ar fi pus întrebări — și în parte pentru că știam că nu eram încă demnă să o port; nu aş fi putut purta semiluna așa cum purta el șerpilor palizi pe mâini, ca ornament și amintire pe jumătate uitată a ceea ce fusese cândva și nu mai era. De-a lungul următoarelor luni și în timp ce ele treceau, transformându-se în ani, o parte din mine îndeplinea ca o păpușă pictată îndatoririle cerute de el — torcând și țesând, făcând leacuri de plante, având grijă de nevoile fiului și nepotului său, ascultând poveștile soțului meu, brodându-i haine frumoase și alinându-l când era bolnav... toate aceste lucruri pe care le-am făcut, fără să mă gândesc prea mult, doar cu suprafața minții și cu un trup care încremenea în scurtele și dezgustătoare momente când el îl lua în posesie.

Dar cuțitul era acolo, îl puteam atinge din când în când, pentru a mă

liniști, în timp ce învățam din nou să număr ciclurile soarelui, de la echinocțiu la solstițiu și înapoi la echinocțiu... să le număr dureros, pe degete, ca un copil sau o preoteasă novice; au trecut ani până când am putut să le simt din nou în sânge sau să știu, la distanța unui fir de păr, unde anume pe linia orizontului vor răsări și vor apune luna sau soarele, pentru a le da salutul pe care îl reînvățasem. Și iarăși, noaptea târziu, când toți ai casei dormeau în jurul meu, studiam stelele, lăsând influența lor să-mi curgă prin sânge în timp ce se roteau și săltau în jurul meu până ce deveneam doar un punct de sprijin pe pământul nemișcat, centru al dansului amețitor din jurul și de deasupra mea, mișcarea în spirală a anotimpurilor. Mă trezeam devreme și adormeam târziu ca să pot să găsesc timp pentru a merge pe dealuri, sub pretext că eram în căutare de rădăcini sau ierburi pentru leacuri, iar acolo cercetam vechile linii de forță, urmărindu-le de la piatra neclintită la eleșteu... Era o muncă istovitoare și au trecut ani până ce am recunoscut câteva, în apropierea castelului lui Uriens.

Dar chiar și în acel prim an, când m-am luptat cu memoria pierdută, încercând să regăsesc ceea ce știusem cu atâtea ani în urmă, știam că eforturile mele nu sunt neîmpărtășite. Am fost mereu ajutată, deși niciodată nu am văzut mai mult decât ceea ce văzusem în acea primă noapte, sclipirea unui ochi în întuneric, o licărire de mișcare în colțul pleoapelor... Arareori erau văzuți chiar și aici, pe dealurile îndepărtate, oriunde în sat sau pe câmpuri; își trăiau propria viață tainică pe dealuri părăsite și în păduri unde se retrăseseră la venirea romanilor. Dar îi știam acolo, știam că micii oameni care nu pierduseră niciodată puterea de a vedea vegheau asupra mea.

O dată, pe dealurile îndepărtate, am găsit un cerc de pietre, nu unul mare, ca acela pe care stătusem pe Tor, la Avalon, nici cel mai mare, care fusese cândva Templul Soarelui de pe marile câmpii de cretă; aici pietrele nu erau mai mari decât până la înălțimea unui umăr, chiar și lângă mine (iar eu nu sunt înaltă), iar cercul nu era mai mare decât statura unui om înalt. O dală mică de piatră, treptele roase și împânzite de licheni, pe jumătate îngropate în iarbă. Am curățat cercul de buruieni — și de fiecare dată când găseam la bucătărie mâncare uitată, lăsam pentru oamenii mici lucruri care știam că ajungeau arareori ajungeau la ei — o felie de pâine de orz, o bucată de brânză, un calup de unt. Iar o dată, când am mers acolo, am găsit în chiar mijlocul pietrelor o ghirlandă de flori parfumate care creșteau la granița țării zânelor; uscate, nu se ofilesc niciodată. Când am mers din nou cu Accolon afară, pe lună plină, le-am purtat în jurul frunții în timp ce ne-am unit în acea împreunare solemnă care a alungat individul și ne-a făcut doar Zeiță și Zeu, într-o afirmare a vieții nesfârșite în cosmos, fluxul de putere dintre bărbat și femeie asemenea celui dintre pământ și cer. După aceea, nu am

mai mers niciodată neînsoțită dincolo de grădina mea. Știam că nu trebuie să îi caut direct, dar ei erau acolo și știam că vor fi acolo dacă voi avea nevoie de ei. Nu degeaba mi se dăduse acel nume vechi, Morgaine a Zânelor... Iar acum mă recunoșteau ca zeița și regina lor.

Am venit la cercul de pietre umblând prin noapte, când luna recoltei asfîntea pe cer și suflarea iernii ce venea devenise mai rece, în ajunul Zilei Morților. Acolo, înfășurată în mantie și tremurând în noapte, am stat de veghe, postind; cernea din cer când m-am ridicat și mi-am îndreptat pașii spre casă. Dar, în timp ce păraseam cercul, am atins cu piciorul o piatră care nu fusese acolo când venisem și, aplecându-mă, am văzut un model din pietre albe.

...

M-am aplecat, mișcând o piatră pentru a forma următorul număr în succesiunea numerelor magice — se schimbase ciclul, iar acum eram sub stelele iernii. Apoi am mers acasă tremurând, pentru a povesti cum s-a înnoptat în timp ce eram pe dealuri și am rămas peste noapte în coliba goală a unui păstor. Uriens se speriasse de zăpadă și trimisese doi oameni să mă caute. Zăpada, așternută în strat gros pe munți, m-a ținut în casă aproape toată iama; dar știam când furtunile aveau să plece și am riscat un drum la cercul de pietre, la solstițiul de iarnă, știind că pietrele vor fi curate... zăpada nu se așeza niciodată în interiorul marilor cercuri, știam și am presupus că așa va fi și aici, în cercurile mai mici, unde se mai săvârșește încă magia.

Și acolo, în chiar centrul cercului, am văzut un pachet mic — o bucată de piele legată cu un tendon. Degetele mele își recăpătau vechea îndemânare și nu au băjbăit când l-am dezlegat și i-am golit conținutul în palma mea. Arătau ca două semințe uscate, dar erau acele mici ciuperci care creșteau atât de rar în Avalon. Nu erau bune de mâncat și majoritatea oamenilor le credeau otrăvitoare, căci provocau vomă, diaree și sângerări; dar, luate cumpătat, postind, ele puteau deschide porțile Viziunii... Acesta era un dar mai prețios decât aurul. În această țară nu creșteau defel și puteam bănui cât de departe colindaseră micii oameni ca să le caute. Le-am lăsat ce mâncare adusesem, carne uscată și fructe și fagure de miere, dar nu ca răsplată; darul era neprețuit. Știam că mă voi încuia în camera mea, la solstițiul de iarnă, și voi căuta din nou Viziunea la care renunțasem. Cu porțile Viziunii astfel deschise, puteam să îndrăznesc să sper la însăși prezența Zeiței, cerându-i să-mi redea lucrul de care mă lepădasem. Nu mă temeam că voi fi alungată din nou. Ea fusese cea care îmi trimisese acest dar, ca să pot să-i caut din nou prezența.

Și m-am aplecat până la pământ, în mulțumiri, știind că rugăciunile mele fuseseră ascultate și penitența mea împlinită.

Zăpada începuse să se topească de pe dealuri și câteva dintre florile cele mai timpurii se arătau în văile adăpostite, unde Doamna Lacului era chemată la luntre să-l salute pe Merlin al Britaniei. Kevin arăta palid și ostenit, fața îi era scofălțită, brațele răsucite atârnavă mai greoi ca niciodată și se propteau într-un toiag gros. Niniane observă, cu ochi ce ascundeau mila pe care i-o purta, că fusese nevoit să o dea pe Doamna pe mâinile unui servitor și se prefăcu a nu observa, știind ce lovitură ar fi asta pentru mândria lui. Ea își încetini pasul pe cărarea ce ducea către casă și acolo îl întâmpină, chemă femeile să pună pe foc și trimise după vinul din care el luă o sorbitură de fațadă și se înclină grav, îndatoritor.

— Ce te aduce aici atât de devreme anul acesta, venerabile? îl întreabă ea. Ai venit de la Camelot?

El clătină din cap:

— Am fost acolo o parte din iarnă și am stat mult de vorbă cu sfetnicii lui Arthur, dar la începutul primăverii m-am îndreptat către miazăzi, într-o misiune pentru trupele aliate — așa ar trebui să spun acum, presupun, despre regatele saxone. Și bănuiesc că tu, care ești aici, știi asta, Niniane. A fost făcătura lui Morgause sau a ta, mă întreb?

— Nici una, nici alta, spuse ea liniștită. A fost propria alegere a lui Gwydion. Știa că trebuie să aibă ceva experiență în luptă, cu sau fără învățătura druizilor — au existat luptători druizi înainte de asta. Iar el a ales să meargă spre miazăzi, în regatele saxonilor — acestea sunt aliate cu Arthur, dar acolo nu ar fi fost sub ochii lui Arthur. El nu dorea — din motive știute la fel de bine de tine și de mine — ca Arthur să pună ochii pe el. După un moment, adăugă: Nu aș jura că Morgause nu a influențat alegerea lui. El se sfătuiește cu ea, atunci când se sfătuiește cu cineva.

— Așa este? ridică din sprâncene Kevin. Da, ea e singura mamă pe care a cunoscut-o vreodată. Și ea a domnit peste regatul lui Lot la fel de bine ca orice bărbat și mai domnește încă, chiar și cu noul ei consort.

— Nu am auzit că ar avea un nou consort, spuse Niniane. Nu văd ce se întâmplă în țară la fel de bine cum vedea Viviane.

— Da, ea a avut Viziunea pentru a o ajuta și fecioare cu Viziune, atunci când propria ei Viziune o înșela. Tu nu ai defel?

— Și eu am puțină..., spuse ea șovăind. Totuși, mă lasă când și când — și rămase o clipă tăcută, ațintind cu privirea dalele de pe podea. Într-un târziu, continuă: Cred că... Avalonul... se îndepărtează de pământuri și oameni, lord Merlin. Ce anotimp era în lumea de afară?

— Zece zile au trecut de la echinocțiu.

Niniane trase adânc aer în piept.

— Iar eu am ținut sărbătoarea acum șapte zile. Este așa cum credeam, pământurile se deplasează. Nu mai mult de câteva zile în fiecare lună, dar mă tem că vom fi atât de departe de cursul soarelui și de cel al lunii, pe cât de îndepărtat este acel regat al zânelor despre care se povestește... E încă și mai greu să desparți negurile și să treci dincolo de pe pământul acesta...

— Știu, spuse Kevin, de ce crezi tu că am venit când luna este în descreștere? Zâmbi, cu zâmbetul lui schimonosit, și adăugă: Ar trebui să te bucuri, nu vei îmbătrâni așa cum sunt condamnate să îmbătrânească femeile din lumea de afară, ci vei rămâne mai tânără.

— Nu mă liniștești, spuse Niniane înfiorându-se. Cu toate acestea, nu este nimeni în lumea de afară a cărui soartă o urmăresc, în afară de...

— Cea a lui Gwydion. Mi-am dat seama. Dar mai e ceva a cărui soartă ar trebui să te preocupe...

— Arthur în palatul său? El ne-a abandonat, spuse Niniane, iar Avalonul nu îi mai acordă nici un ajutor...

— Nu despre Arthur vorbeam, și el nici nu caută ajutor de la Avalon, nu acum. Dar... Am auzit de la oamenii dealurilor că în Țara Galilor de Miazănoapte există din nou un rege și o regină.

— Uriens? râse Niniane, un râs batjocoritor. E mai bătrân decât acele dealuri, Kevin. Ce poate să facă el pentru oamenii aceia?

— Nu despre Uriens vorbeam, spuse Kevin. Ai uitat? Morgaine se află acolo și Cei Vechi au acceptat-o ca regină a lor. Îi va proteja, chiar și împotriva lui Uriens, atâta timp cât va trăi. Ai uitat că fiul lui Uriens e învățat aici și că are șerpilor la încheieturi?

Niniane rămase pentru o clipă tăcută, nemișcată. În cele din urmă, spuse:

— Uitasem asta. Nu e fiul cel mai mare, așa că crezusem că nu va domni niciodată...

— Fiul cel mare e un nătărău, spuse Kevin, deși preoții îl consideră un bun succesor al tatălui său; și, din punctul lor de vedere, el este atât de... pios și mărginit și nu se va amesteca în treburile bisericii lor. Preoții nu au încredere în cel de-al doilea fiu, Accolon, pentru că poartă șerpilor. Și, de când a venit Morgaine acolo, el și-a amintit asta și o slujește ca pe o regină. Iar pentru oamenii dealurilor, ea este regină, oricine ar sta pe tron după rânduiala romană. Pentru ei, regele este cel care moare în fiecare an printre cerbi, dar regina este eternă. Și s-ar putea ca, până la urmă, Morgaine să termine ceea ce a lăsat Viviane neterminat.

Niniane își auzi, cu surprindere detașată, amărăciunea din propria voce:

— Kevin, în nici o zi de când Viviane a murit și au venit să mă așeze pe acest loc, nu am fost lăsată să uit că nu sunt Viviane, că după ea, eu nu sunt nimic. Până și Raven mă urmărește cu ochii ei mari și tăcuți, spunând mereu: „Nu ești Viviane, nu poți să faci lucrarea căreia Viviane și-a dedicat întreaga viață.” Știu bine asta... că am fost aleasă doar pentru că eram ultima din sângele lui Taliesin și pentru că nu mai era altcineva, că nu sunt din stirpea regală a Avalonului! Nu, nu sunt Viviane și nu sunt Morgaine, dar am slujit cu credință aici, în acest loc, deși nu l-am dorit niciodată și mi-a fost impus, fiindcă eram din sângele lui Taliesin. Am fost credincioasă jurămintelor mele... Asta nu înseamnă pentru nimeni nimic?

— Doamnă, spuse Kevin cu blândețe, Viviane a fost o preteasă cum nu apare în această lume decât o dată la multe sute de ani, nici măcar în Avalon. Iar domnia ei a fost lungă... a domnit aici peste treizeci și nouă de ani și prea puțini dintre noi își pot aminti ce a fost înaintea ei. Orice preteasă care ar trebui să-i urmeze s-ar simți nevolnică în comparație cu ea. Nu ai nimic să-ți reproșezi. Ai fost credincioasă jurămintelor tale.

— Așa cum Morgaine nu a fost, spuse Niniane.

— Adevărat. Dar ea e din sângele regal al Avalonului și a dat naștere unui urmaș Regelui Cerb. Nu putem noi să o judecăm.

— O aperi pentru că ai fost iubitul ei..., se aprinse Niniane, iar Kevin își ridică privirea.

Ea nu își dăduse seama; prin întuneric, pe fața-i schimonosită, ochii lui erau albaștri ca miezul unei flăcări. El spuse liniștit:

— Încerci să începi o ceartă cu mine, Doamnă? Asta s-a terminat și au trecut mulți ani de atunci, iar ultima oară când am văzut-o, m-a numit trădător și chiar mai rău și m-a alungat din fața ei cu vorbe aspre pe care nici un om cu sânge în vene nu le-ar putea ierta. Crezi că mie îmi place? Dar nu e locul meu să o judec, nici al tău. Tu ești Doamna Lacului. Morgaine este regina mea și Regina Avalonului. Ea își face lucrarea în lume, așa cum tu ți-o faci pe a ta aici — și eu, acolo unde mă călăuzesc Zeii... iar în această primăvară m-au călăuzit în țara din mlaștină unde, la curtea unui saxon care se consideră rege sub Arthur, l-am văzut pe Gwydion.

Niniane fusese învățată, în lunga ei inițiere, să-și păstreze chipul impasibil, dar știa că și Kevin, care avusese parte de aceeași învățătură, își putea da seama că trebuie să facă asta cu efort și simți că, într-un fel, acei ochi pătrunzători puteau citi înlăuntrul ei. Ar fi vrut să-l întrebe noutăți, dar îngăimă doar:

— Morgause mi-a spus că are cunoștințe de strategie și că nu este laș în luptă. Cum s-a descurcat, atunci, printre acei barbari care ar fi preferat să sfarme creieri cu ciomegele lor uriașe decât să se

folosească de ei la curțile lor? Știam că a plecat spre miazăzi, spre regatele saxone, pentru că unul dintre ei dorea să aibă un druid la curte, care să știe să scrie și să citească și care să cunoască puțin despre numere și întocmirea hărților. Iar el mi-a spus că dorea să se ducă la război fără să ajungă sub ochii lui Arthur, așa că presupun că și-a împlinit dorința. Chiar dacă e pace în țară, există întotdeauna lupte între oamenii de rând... Nu e oare zeul saxonilor unul al războiului și bătlăiilor?

— Mordred, așa îi spun lui Gwydion, ceea ce înseamnă „Plan Afurisit” în limba lor. Este un compliment... ei vor să spună că este rău de cei care îi vor vătăma. Obişnuiesc să dea fiecărui oaspete un nume, așa cum pe Lancelot îl numesc Spiridușul-săgeată.

— Printre saxoni, un druid, fie și unul tânăr, poate părea mai înțelept decât este, prin contrast cu toate capetele lor goale! Iar Gwydion este deștept! Și când era copil, putea să găsească o grămadă de răspunsuri la orice!

— Deștept, da, spuse Kevin, și știe prea bine cum să se facă iubit, am văzut asta. Pe mine m-a întâmpinat de parcă aș fi fost unchiul lui preferat, spunând cât de mult se bucura să vadă un chip cunoscut din Avalon, îmbrățișându-mă și făcând mare caz... totul de parcă ar fi ținut la mine.

— Fără îndoială, se simțea singur, iar tu ai fost ca o gură de aer de acasă, spuse Niniane.

Kevin se încruntă și bău puțin vin, apoi îl puse jos și uită iar de el. Întrebă:

— Cât de departe a mers Gwydion cu inițierea magică?

— Poartă însemnul șerpilor.

— Asta poate să însemne mult sau puțin. Tu ar trebui să știi asta...

Și, deși vorbele fuseseră nevinovate, Niniane simți împunsătura lor; o preoteasă care poartă semiluna pe frunte poate fi o Viviane sau nimic mai mult decât ea însăși. Spuse:

— Trebuie să se întoarcă la solstițiul de vară, ca să fie făcut rege al Avalonului, acea țară pe care Arthur a trădat-o. Iar acum a devenit bărbat...

Kevin o preveni:

— Nu e pregătit să fie rege.

— Pui la îndoială curajul său? Sau loialitatea...

— O, curajul, spuse Kevin și făcu un gest dezaprobator. Curaj și inteligență... dar inima lui este cea în care nu mă încred și pe care nu pot s-o citesc. Și el nu este Arthur.

— E bine pentru Avalon că nu este, izbucni Niniane. Nu mai avem nevoie de alt apostat care să jure loialitate Avalonului și să-și încalce jurământul făcut față de oamenii dealurilor! Preoții pot așeza un

ipocrit pios pe tron, care va sluji orice zeu va găsi convenabil pentru moment.

Kevin își ridică mâinile contorsionate, cu un gest atât de poruncitor, încât Niniane tăcu.

— Avalon nu e lumea întreagă! Nu avem nici putere, nici oștiri, nici pricepere, iar Arthur este iubit peste măsură. Nu în Avalon, îți garantez, dar de-a lungul și de-a latul acestor insule, unde el reprezintă mâna care a făurit pacea pe care o prețuiesc cu toții. În acest moment, orice glas s-ar ridica împotriva lui Arthur ar fi redus la tăcere în câteva luni, dacă nu în câteva zile. Arthur este iubit, el este însuși spiritul Britaniei. Și chiar dacă ar fi altfel, ceea ce facem noi, în Avalon, cântărește prea puțin pentru lumea de afară. Așa cum ai remarcat, ne pierdem în neguri.

— Atunci, cu atât mai mult trebuie să ne mișcăm repede, să-l doborâm pe Arthur și să aducem pe tronul Britaniei un rege care să readucă Avalonul lumii și Zeiței...

Kevin spuse liniștit:

— Mă întreb uneori dacă asta poate fi realizat vreodată... dacă nu cumva ne-am petrecut cu toții viețile într-un vis lipsit de realitate.

— Tu spui asta, tu, Merlin al Britaniei?

— Am fost la curtea lui Arthur, nu izolat pe o insulă care se îndepărtează și mai mult de lumea de afară, răspunse Kevin cu blândețe. Aceasta este casa mea și mi-aș da viața, așa cum am jurat... dar cu Britania am făcut Marea Cununie, Niniane, nu doar cu Avalonul.

— Dacă Avalonul moare, Britania rămâne fără inimă și va muri, pentru că Zeița își retrage sufletul din țara întreagă.

— Așa crezi, Niniane? Am fost în lungul și în latul acestor meleaguri, în toate timpurile și în toate anotimpurile — Merlin al Britaniei, șoim al Viziunii, mesager al Marelui Corb — și văd acum o altă inimă a acestei țări, iar ea luminează mai departe dinspre Camelot.

Tăcu. După o lungă tăcere, Niniane întrebă:

— Atunci te-a numit Morgaine trădător, când i-ai spus și ei astfel de lucruri?

— Nu, a fost altceva. Poate, Niniane, noi nu cunoaștem căile Zeilor și voința lor așa de bine cum credem. Îți spun, dacă încercăm acum să-l detronăm pe Arthur, această țară va cădea într-un haos mai mare decât la moartea lui Ambrosius, când Uther Pendragon s-a luptat pentru coroana lui. Crezi că Gwydion poate lupta așa cum a făcut-o Arthur, ca să ia țara? Companionii lui Arthur ar face toți front comun împotriva omului care s-a ridicat împotriva regelui și eroului lor — pentru ei el este ca un zeu și nu poate greși.

— Nu a fost niciodată dorința noastră, spuse Niniane, ca Gwydion să-și înfrunte tatăl și să se lupte cu el pentru coroană — doar că, într-o

bună zi, când Arthur va ști că are un moștenitor, va trebui să se îndrepte către fiul care vine din stirpea regală a Avalonului, care a jurat credință Avalonului și adevăraților Zei. Și pentru aceasta, el trebuie să fie proclamat Rege Cerb în Avalon, așa că s-ar putea ca, atunci când Arthur își va căuta un urmaș, să se ridice voci care să vorbească pentru el. Am auzit că Arthur l-a ales pe fiul lui Lancelot ca urmaș, de vreme ce regina este stearpă. Dar fiul lui Lancelot este doar un copil mic, iar Gwydion e deja bărbat. Dacă lui Arthur i s-ar întâmpla ceva acum, crezi că nu l-ar alege pe Gwydion — un bărbat în toată firea, un războinic și un druid — în locul unui copil?

— Companionii lui Arthur nu ar urma un străin, chiar de-ar fi de două ori mai războinic și mai druid. Probabil l-ar alege pe Gwydion regent al fiului lui Lancelot, până ce acesta ar împlini vârsta. Și companionii sunt creștini, cei mai mulți dintre ei, și l-ar respinge pe Gwydion pentru originea sa — incestul e un păcat grav pentru ei.

— Ei nu știu nimic despre lucrurile sacre.

— Așa e. Au nevoie de timp să se obișnuiască cu ideea, iar acel timp nu a sosit încă. Dar, dacă Gwydion nu poate fi recunoscut ca fiul lui Arthur acum, ar trebui să se știe că preoteasa Morgaine, care este sora lui Arthur, are un fiu și că acest fiu este mai aproape de tron decât copilul lui Lancelot. Și în această vară va fi din nou război...

— Credeam, spuse Niniane, că Arthur a făcut pace.

— Aici, în Britania, da. Dar este cineva în Mica Britanie care pretinde că întreaga Britanie este imperiul lui...

— Ban? Întrebă Niniane uluită. A făcut legământ cu mult timp în urmă — a făcut Marea Cununie înainte ca Lancelot al nostru să se fi născut. Trebuie să fie prea bătrân ca să pornească război împotriva lui Arthur...

— Ban e bătrân și firav, spuse Kevin. Fiul lui Lionel domnește în locul lui, iar fratele lui Lionel, Bors, este unul dintre companionii lui Arthur și îl venerază pe Arthur ca pe eroul lui. Nicăi unul dintre ei nu i-ar tulbura domnia. Dar este cineva care ar face-o. Își spune Lucius și a primit cumva vechii vulturi romani și s-a proclamat împărat. El îl va provoca pe Arthur...

Pe Niniane o trecură fiori:

— Aceasta este Viziunea?

— Morgaine mi-a spus cândva, zise Kevin zâmbind, că nu e nevoie de Viziune ca să-ți dai seama că o secătură rămâne o secătură. Nu e nevoie de Viziune ca să știi că un om plin de ambiții va provoca dacă provocarea va duce mai departe ambițiile sale. Unii ar putea să creadă că Arthur îmbătrânește pentru că părul nu îi mai strălucește ca aurul și fiindcă nu mai vânează dragoni. Dar nu îl desconsidera, Niniane; eu îl cunosc, tu nu. Nu e un prost!

— Cred, spuse Niniane, că îl iubești prea mult pentru un om pe care ai jurat să-l distrugi.

— Îl iubesc? Zâmbetul lui Kevin era amar. Sunt Merlin al Britaniei, mesager al Marelui Corb și stau alături de el la sfat. Arthur e un om ușor de iubit. Dar sunt jurat Zeiței. Cred că pe asta se bazează cumpătarea mea: știu că tot ceea ce e în folosul Avalonului trebuie să fie, peste ani, în folosul Britaniei. Tu îl vezi pe Arthur ca dușman, Niniane. Eu încă îl văd ca pe un Rege Cerb, care își apără turma și pământurile.

Niniane spuse, cu șoapte tremurătoare:

— Și ce se alege de Regele Cerb atunci când tânărul cerb crește?

Kevin își așează capul în palme. Arăta bătrân, bolnav și obosit.

— Acea zi nu a venit încă, Niniane. Nu încerca să-l împingi pe Gwydion atât de repede încât să fie distrus, mai cu seamă fiindcă este iubitul tău.

Se ridică și ieși, schiopătând, din cameră, fără să privească înapoi, lăsând-o pe Niniane posomorâtă și furioasă.

De unde știa nesuferitul acela bătrân? Și își spuse: „Nu sunt sub nici un legământ, asemeni călugărițelor creștine. Dacă aleg să iau un bărbat în patul meu, asta eu hotărâsc... chiar dacă acel bărbat mi-ar fi putut fi discipol și era doar un copil când a venit aici!”

În primii ani, el i se vârase în suflet, un băiat singur, pierdut și frustrat, care nu avea pe nimeni să-l iubească, să aibă grijă de el sau să se întrebe ce face...

Morgause fusese singura mamă pe care o cunoscuse, iar acum fusese despărțit și de ea. Cum putuse Morgaine să părăsească un asemenea copil, atât de deștept, de frumos și de înțelept, fără să trimită vreodată pe cineva să afle ce face sau să vină să-l vadă? Niniane nu născuse niciodată un copil, deși se gândise uneori că, dacă s-ar fi întors de la Beltane cu pânțelele plin, i-ar fi plăcut să aducă Zeiței o fiică. Dar nu se întâmplase așa, iar ea nu se răzvrătise niciodată împotriva ursitei.

Dar, în acei ani de la început, l-a lăsat pe Gwydion să-și croiască drum spre inima ei. Apoi el a plecat, așa cum trebuia să facă bărbații când deveneau prea maturi pentru învățătura preoteselor, spre a fi învățați printre druizi și a fi inițiați în arta războiului.

Și el s-a întors, într-un an, la Beltane, iar ea a crezut că prin vicleșug a venit el lângă ea, în ritualul focurilor și s-a îndepărtat de el. Dar, când sărbătorile s-au sfârșit, ei nu au fost despărțiți; și de fiecare dată după aceea, în toate drumurile lui, orice l-ar fi adus la Avalon, ea i-a dat de înțeles că îl dorea, iar el nu i-a spus nu. „Sunt cea mai aproape de inima lui”, gândi ea, „Îl cunosc cel mai bine — ce știe Kevin despre el?”

Iar acum venise vremea ca el să se întoarcă la Avalon și să aibă

parte de încercarea lui ca Rege Cerb...

Niniane își îndreptă gândurile spre asta: unde ar putea găsi o fecioară pentru el?

„Sunt atât de puține femei în Casa Fecioarelor care să fie măcar pe jumătate potrivite pentru acest mare ritual”, gândi ea și gândurile ei fură străbătute dintr-odată de durere și teamă. Kevin avea dreptate. Avalonul se îndepărtează, moare, puțini vin aici pentru învățăturile străvechi și nu mai e nimeni care să păstreze riturile... și, într-o zi, nu va mai fi chiar nimeni... Și din nou simți în trup acel fior aproape dureros, care o străbătea din când în când în loc de Viziune.

Gwydion veni acasă, la Avalon, cu câteva zile înainte de Beltane. Niniane îl întâmpină oficial lângă luntre, iar el se plecă înaintea ei cu venerație, în prezența fecioarelor și a adunării oamenilor insulei, dar când se văzură singuri o prinse în brațe și o sărută, râzând, până ce rămaseră amândoi fără suflare.

Umerii i se lărgiseră și pe față avea o dără roșie. Se luptase, Niniane își putea da seama; nu mai avea acel aer netulburat al unui preot și al unui elev.

„Iubitul și copilul meu. Oare de aceea Marea Zeiță nu are soț, după rânduiala romană, ci doar fii, fiindcă suntem cu toții copiii ei? Iar eu, care stau pe locul ei, trebuie să-mi simt iubitul și ca pe un fiu... pentru că toți cei care o iubesc pe Zeiță sunt copiii ei...”

— Toată lumea este agitată, spuse el, aici în Avalon și printre Cei Vechi de pe dealuri, căci, pe Insula Dragonului, Cei Vechi își vor alege din nou regele... De aceea m-ai chemat, nu-i așa?

Uneori, se gândi ea, poate fi la fel de enervant ca un copil arogant.

— Nu știu, Gwydion. Poate că nu e încă vremea și poate că nu e momentul potrivit. Și nici nu găsesc nicăieri în casa asta pe cineva care să joace pentru tine rolul Fecioarei Primăverii.

— Și totuși, va fi în primăvara aceasta, spuse el liniștit — și la această sărbătoare de Beltane, căci am văzut.

Gura i se strâmbă puțin, când spuse:

— Și atunci ai văzut și preoteasa care te va accepta la ritual, după ce vei fi dobândit coarnele, presupunând că Viziunea nu te-a înșelat?

În timp ce el o privea, Niniane se gândi că Gwydion se făcuse și mai frumos, cu chipul rece și imobil, întunecat de o pasiune ascunsă.

— Am văzut-o, Niniane. Nu știi că erai tu?

Înghețând brusc, până în măduva oaselor, ea spuse:

— Nu sunt fecioară. De ce îți bați joc de mine, Gwydion?

— Și totuși, te-am văzut, și tu știi asta la fel de bine ca și mine. În ea, Fecioara și Mama și Zeița Morții se întâlnesc și se îngemănează. Ea va fi tânără și bătrână, după cum îi va plăcea, Virgină și Fiară și Mamă și

chipul Morții în lumina fulgerelor, curgând și revărsându-se și întorcându-se iar la virginitate...

Niniane își plecă creștetul și spuse:

— Gwydion, nu, nu se poate...

— Eu sunt consortul ei, spuse el implacabil și voi câștiga acolo... nu este timpul pentru o virgină — preoții fac mult caz de aceste prostii. Eu o chem ca Mamă, ca să-mi dea viața mea și ceea ce mi se cuvine...

Niniane se simți ca și cum ar încerca să se pună împotriva unui flux continuu, încrâncenat, care o va mătura. Spuse, șovăind:

— Așa a fost din totdeauna: deși Mama îl trimite în urmărirea cerbilor, el se întoarce din nou la Fecioară...

Cu toate acestea, ceea ce spunea el avea logică. Cu siguranță, era mai bine să aibă o preteasă care știa ce face, decât o copilă pe jumătate inițiată, nou venită la templu, a cărei singură recomandare era aceea că nu era încă destul de coaptă ca să simtă chemarea la focurile de Beltane... Gwydion vorbise adevărat: Mama se înnoiește, Mamă și Zeiță a Morții și din nou Fecioară, precum luna ce se ascunde în cerul întunecat. Își plecă privirea și spuse:

— Așa să fie. Vei face Mariajul Sacru cu pământul și cu mine, în numele ei.

Dar când se găsi din nou singură, fu înspăimântată. Cum ajunsese să fie de acord cu asta? În numele Zeiței, ce era această forță a lui Gwydion, de putea să supună oamenii voinței lui? În aceasta consta, așadar, moștenirea lui Arthur și sângele lui Pendragon? Fiori de gheață o cuprinsesă din nou.

„Ce e cu Regele Cerb?...” Morgaine visa...

„Beltane și cerbii fugind pe dealuri... și viața pădurii străbătându-i trupul, de parcă fiecare parte a pădurii era o parte din viața dinlăuntrul ei... ea era jos, printre cerbi; cerbul fugind, bărbatul gol, cu coarnele prinse pe frunte și sunetul de corn, tot mai grav, părul lui negru mânjit de sânge... dar el era în picioare, agitând un cuțit ce strălucea în lumina soarelui printre copaci, și Regele Cerb se prăbuși, iar sunetul mugetelor sale umplură pădurea cu țipete de disperare.

Pe urmă ea era în peștera întunecată, iar simbolurile pictate acolo erau pictate pe trupul ei, era una cu peștera, și de jur împrejurul ei focurile de Beltane pâlpâiau, iar scânteile se izbeau de cer... simțea gust de sânge proaspăt în gură, iar acum intrarea peșterii era umbrită de coarne... nu ar trebui să fie lună, nu ar trebui să vadă atât de limpede că trupul gol nu era trupul suplu al unei virgine, ci sâni îi erau moi și plini și roz, așa cum fuseseră când se născuse copilul ei, de parcă din ei aproape că picura laptele și, cu siguranță, fusese controlată, să vină virgină la acest rit... Ce vor spune despre ea, că nu a venit în fața Regelui Cerb ca Fecioară a Primăverii?

El îngenunche alături, iar ea își ridică brațele, salutând venirea lui la ritual și la trupul ei, dar ochii lui erau întunecați și bântuiți. Măinile lui asupra ei erau tandre, cochetând cu plăcerea, în timp ce îi refuza ei ritualul puterii... Nu era Arthur, nu, era Lancelot, Regele Cerb care trebuia să-l dea jos pe bătrânul cerb, consortul Fecioarei Primăverii, dar el se uită în jos spre ea, cu ochii negri, tulburați de aceeași durere care îi străpunsese întreg trupul și spuse: « Aș fi vrut să nu semeni atât de mult cu mama, Morgaine... »"

Îngrozită, cu inima bătând cu putere, Morgaine se trezi în camera ei, cu Uriens dormind alături și sforăind.

Încă prinsă în vraja înspăimântătoare a visului, își scutură capul, năucită, pentru a-și alunga spaima.

Nu, Beltane a trecut... Ea își ținuse ritualurile cu Accolon, așa cum știuse că va face, nu era întinsă într-o peșteră, așteptându-l pe Regele Cerb... Și de ce, se întrebă, de ce trebuie ca acest vis cu Lancelot să o viziteze acum, de ce nu visase cu Accolon, când l-a făcut preot și domn al sărbătorii de Beltane și iubitul ei? De ce, după atâția ani, trebuia ca amintirea frustrării și a nelegiuirii să îi străpungă sufletul?

Încercă să se reculeagă ca să mai doarmă, dar somnul nu veni și zăcu trează, tulburată, până ce soarele împrăstie raze de vară timpurie în camera ei.

11

Guinevere ajunsese să urască ziua de Rusalii când, în fiecare an, Arthur trimitea vorbă că toți vechii companioni trebuie să vină la Camelot să-și reînnoiască tovărășia. Pe măsură ce pacea se consolida în țară, vechii companioni erau tot mai răzlețiți și, în fiecare an, erau tot mai puțini cei care veneau și tot mai mulți aceia care erau legați de casele, familiile și moșiile lor. Iar Guinevere se bucura, căci aceste reuniuni de Rusalii îi aminteau prea mult de zilele de demult, când Arthur nu era un rege creștin, ci purta stindardul Pendragonului, pe care ea îl ura atât de mult. La Rusalii, el aparținea companionilor, iar ea nu avea nici un rol în viața lui. Acum, stătea în spatele lui, în timp ce el sigila cele două duzini de exemplare pe care scribii lui le făcuseră, pentru fiecare dintre regi și pentru mulți dintre vechii lui companioni.

— De ce ai trimis vorbă în mod special ca ei să vină anul acesta? Cu siguranță, toți aceia care nu au altă treabă, ar fi venit și fără să-i chemi.

— Dar asta nu e destul anul acesta, spuse Arthur, întorcându-se spre ea, ca să-i zâmbească.

Încărunțea, își dădu ea seama, deși era blond, așa încât nimeni nu

vedea asta, decât dacă stătea foarte aproape.

— Vreau să le ofer jocuri și întreceri care vor face ca toată lumea să fie conștientă că legiunea lui Arthur e încă foarte capabilă să lupte.

— Crezi că s-ar îndoi cineva? întrebă Guinevere.

— Poate că nu. Dar există acest om, Lucius din Mica Britanie — mi-a trimis Bors vorbă și, așa cum toți regii mei vasali mi-au venit în ajutor atunci când saxonii și nordicii au venit să cucerească insula, tot așa sunt obligat să vin, la rândul meu, în ajutorul lor. Împărat al Romei, așa își spune.

— Și are vreun drept să fie împărat?

— Mai trebuie să întreb? Cu mult mai puțin decât mine, cu siguranță, spuse Arthur. Nu a mai existat nici un împărat al Romei, de mai bine de o sută de ani, draga mea soție. Constantin a fost împărat și a purtat purpura iar după el a venit Magnus Maximus, care a trecut peste canal, să încerce să se facă împărat, dar nu s-a mai întors niciodată din Britania și doar Dumnezeu știe ce s-a ales de el sau unde a murit. Iar după el, Ambrosius Aurelianus s-a raliat cu oamenii noștri împotriva saxonilor; a urmat Uther și, presupun, fiecare dintre ei ar fi putut să se numească împărat, sau eu, dar eu sunt mulțumit să fiu Mare Rege al Britaniei. Când eram copil, am citit câte ceva despre istoria Romei și nu era nimic deosebit ca vreun impostor parvenit să câștige, într-un anumit fel, loialitatea unei legiuni sau două și să se declare pretendent la purpură. Dar aici, în Britania, e nevoie de mai mult decât o statură de vultur ca să devii Imperator. Altfel, ar fi devenit Uriens împărat al acestei țări! Am trimis după el — mi se pare că a trecut mult timp de când nu mi-am văzut sora.

Guinevere nu răspunse la asta, nu direct.

— Nu vreau să mai văd acest pământ atins din nou de război și măcel...

— Nici eu, spuse Arthur. Cred că fiecare rege preferă să aibă pace.

— Nu sunt sigură. Sunt unii dintre oamenii tăi care nu încetează niciodată să vorbească de zilele de demult, când luptau de dimineața până seara împotriva saxonilor. Iar acum poartă pică frăției creștine a acelor saxoni, indiferent ce spune preotul lor...

— Nu cred că zilele războiului le regretă ei, spuse Arthur, zâmbindu-i reginei. Cred că duc dorul zilelor când erau toți tineri și eram atât de apropiați. Nu duci niciodată dorul acelor zile, soția mea?

Guinevere simți cum se îmbujorează. Într-adevăr, își amintea foarte bine... acele zile când Lancelot fusese campionul ei și se iubiseră... O regină creștină nu trebuie să gândească astfel și totuși nu se putea opri.

— Așa e, într-adevăr, soțul meu. Și, așa cum spui, poate că e numai dorul de tinerețe... Nu mai sunt tânără, exclamă ea oftând, iar el îi luă

mâna și spuse:

— Pentru mine, ești la fel de frumoasă, iubita mea, ca în ziua când ai fost pentru prima dată a mea.

Ea știe că era adevărat, dar se forță să fie calmă, să nu se îmbujoreze. „Nu sunt tânără”, gândi ea, „nu se cuvine să mă gândesc la acele zile când eram tânără și să le regret, fiindcă atunci eram o păcătoasă și o adulteră. M-am căit acum și am făcut pace cu Dumnezeu și chiar Arthur a făcut penitență pentru păcatul lui cu Morgaine.” Se forță să se comporte așa cum se cuvine unei regine a întregii Britanii:

— Bănuiesc, atunci, că vom avea mai mulți oaspeți ca oricând la Rusalii. Trebuie să mă sfătuiesc cu Cai și sir Lucan, să vedem unde îi vom găzdui pe toți și cum îi vom ospăta. Va veni și Bors din Mica Britanie?

— Va veni dacă poate, spuse Arthur, deși Lancelot mi-a trimis un mesaj mai devreme săptămâna aceasta, cerându-mi permisiunea să plece și să-l ajute pe fratele lui, Bors, dacă va fi atacat. I-am trimis vorbă să vină aici, căci s-ar putea să ne ducem toți... Acum, că Pellinore nu mai este, Lancelot e rege acolo, ca soț al Elainei, că fiul lor e încă mic. Iar Agravaine va veni pentru Morgause din Lothian, va veni și Uriens, sau poate unul dintre fiii lui. Uriens se ține extraordinar de bine pentru anii lui, dar nu este nemuritor. Fiul lui cel mare e un fel de măscărici, dar Accolon este unul din vechii mei companioni, iar Uriens o are pe Morgaine să-l îndrume și să-l sfătuiască.

— Nu mi se pare potrivit, spuse Guinevere, căci Sfântul Apostol a spus că femeile trebuie să se supună soților și, cu toate acestea, Morgause încă domnește în Lothian, iar Morgaine îi este mai mult decât soață regelui ei din Țara Galilor de Miazănoapte.

— Trebuie să-ți amintești, doamna mea, că mă trag din stirpea regală a Avalonului. Sunt rege nu doar ca fiu al lui Uther Pendragon, dar și pentru că sunt fiul lui Igraine, care a fost fiica Doamnei Lacului. Guinevere, din timpuri imemorabile, Doamna a domnit peste țară, iar regele nu a fost mai mult decât un consort al ei în timp de război. Chiar și pe vremea Romei, legiunile au avut de-a face cu ceea ce au ajuns să numească reginele dependente, care conduceau Triburile, iar unele dintre ele erau războinice de temut. Nu ai auzit niciodată de regina Boadicea? Regina care, atunci când fiicele ei au fost violate de bărbații legiunilor și ea însăși a fost biciuită ca răzvrătită împotriva Romei, a ridicat o armată și a alungat aproape toți romanii de pe aceste țărâmur.

Guinevere spuse amar:

— Nădăjduiesc că au omorât-o.

— O, da și i-au batjocorit trupul... Totuși a fost un semn că romanii nu puteau spera să cucerească această țară, fără să accepte că aici

Doamna este cea care conduce... Fiecare conducător al Britaniei, până la tatăl meu, Uther, a purtat numele pe care romanii l-au inventat pentru un conducător de război aflat sub conducerea unei regine: dux bellorum, duce al războiului. Uther — și eu după el — a fost așezat pe tronul Britaniei ca dux bellorum al Doamnei din Avalon. Nu uita asta, Guinevere.

Ea spuse cu nerăbdare:

— Credeam că ai terminat cu asta, că te-ai declarat rege creștin și ai făcut penitență pentru că ai slujit poporului zănelor din acea insulă blestemată...

Cu egală nerăbdare, Arthur spuse:

— Viața mea personală și credința mea religioasă sunt unul și același lucru, Guinevere, dar Triburile sunt alături de mine fiindcă port asta. Mâna lui se strânse pe sabia Excalibur ce-i atârna la cingătoare, într-o teacă de un roșu aprins. Am supraviețuit în război datorită magiei acestei săbii...

— Ai supraviețuit fiindcă Dumnezeu te-a cruțat, ca să creștinezi această țară, spuse Guinevere.

— Poate, într-o zi. Vremea aceea nu a sosit încă, doamnă. În Lothian, oamenii sunt mulțumiți să trăiască sub conducerea lui Morgause, iar Morgaine e regină în Cornwall și în Țara Galilor de Miazănoapte. Dacă ar fi venit vremea ca toate aceste pământuri să cadă sub domnia lui Hristos, atunci oamenii ar fi vociferat după un rege și nu ar fi acceptat o regină. Eu conduc această țară așa cum e, Guinevere, nu așa cum ar vrea un episcop.

Guinevere ar fi continuat discuția, dar văzu nerăbdarea din ochii lui și tăcu.

— Poate, cu timpul, chiar și saxonii și Triburile vor veni la picioarele crucii. Va veni o zi, așa a spus episcopul Patricius, când Hristos va fi unicul rege printre creștini, iar regii și reginele vor fi slujitorii lui. Doamne, grăbește acea zi — și își făcu semnul crucii.

Arthur râse.

— Slujitor lui Hristos i-aș fi bucuros, spuse el, dar nu și preoților lui. Fără îndoială, totuși, episcopul Patricius va fi printre oaspeți, iar tu vei putea să-l ospătezi cum vei dori.

— Și Uriens va veni din Țara Galilor de Miazănoapte, spuse Guinevere, împreună cu Morgaine, fără îndoială. Și, din țara lui Pellinore, vine Lancelot?

— El va veni, spuse Arthur, deși mă tem că, dacă vrei să o vezi din nou pe verișoara ta, Elaine, va trebui să faci un drum până acolo, să-i faci o vizită. Lancelot a trimis vorbă că ea e din nou însărcinată.

Guinevere se crispă. Știa că Lancelot petrece puțin timp acasă, cu soția lui, dar Elaine îi dăduse ceea ce ea nu putea — fii și fiice.

— Câți ani are acum fiul lui Elaine? Îmi va fi moștenitor, ar trebui să fie crescut la această curte, spuse Arthur, iar Guinevere răspunse:

— I-am propus și eu asta, când l-a născut, dar Elaine a spus că și dacă va fi să devină rege într-o zi, el trebuie crescut să fie un bărbat simplu și modest. Și tu ai fost crescut ca fiul unui om obișnuit și nu ți-a făcut nici un rău.

— Ei, poate că are dreptate, spuse Arthur. Aș dori să-l văd și eu o dată pe fiul lui Morgaine. Trebuie să fie deja bărbat — au trecut șaptesprezece ani. Știu că nu îmi poate urma la tron, preoții nu ar accepta asta, dar el este singurul fiu pe care îl am și aș vrea, o dată, să-l privesc pe flăcău și să-i spun... nu știu ce aș vrea să-i spun. Dar aș vrea să-l văd o dată.

Guinevere se luptă să-și stăpânească replica furioasă care îi veni pe buze; nu avea nimic de câștigat dacă se certau din nou pe tema aceasta. Spuse doar:

— E bine acolo unde e.

Spusese adevărul, iar după ce îl rostise, știu că era adevărul. Îi părea bine că fiul lui Morgaine era crescut pe insula vrăjitoarelor, unde nu putea merge nici un rege creștin. Fiind învățat acolo, era mai sigur că niciodată că nici o întoarcere neașteptată a destinului nu l-ar putea așeza pe tron după Arthur: din ce în ce mai mult, preoții și oamenii acestui pământ erau neîncredători în vrăjitoriile din Avalon. Crescut la curte, s-ar fi putut întâmpla ca vreo persoană lipsită de scrupule să înceapă să se gândească la fiul lui Morgaine ca la un succesor mai legitim decât fiul lui Lancelot. Arthur oftă.

— Și totuși, este greu pentru un bărbat să știe că are un fiu și să nu-l vadă măcar o dată. Poate, într-o zi. Dar își ridică și apoi își coborî umerii, cu resemnare. Fără îndoială, ai dreptate, draga mea. Ce e cu ospățul de Rusalii? Știu că vei face, ca de obicei, ca această zi să fie memorabilă.

Și așa a și făcut, gândi Guinevere în acea dimineață, privind peste întinderea de corturi și pavilioane. Terenul mare pentru întreceri fusese curățat și decorat cu frânghii și stindarde, iar steagurile celor cincizeci de regi aliați și peste o sută de cavaleri fluturau viorale în bătaia vântului de vară, pe creste. Era ca și cum o armată ar fi poposit aici.

Căută cu privirea stindardul lui Pellinore, dragonul alb pe care îl adoptase după uciderea balaurului din lac. Lancelot trebuie să fie aici... Trecuse mai mult de un an de când îl văzuse — și atunci, oficial, în fața întregii curți. Trecuseră mulți ani de când fusese singură cu el, fie și pentru o clipă. În ziua când s-a căsătorit cu Elaine, el a venit să o caute, singur, și și-au spus adio.

Și el fusese victima lui Morgaine; el nu o trădase, amândoi au fost victimele unei farse crude pe care le-o jucase Morgaine. Când Lancelot i-a spus despre asta, a plâns, iar ea prețuia amintirea lacrimilor lui ca pe cel mai mare compliment pe care i-l făcuse vreodată... Cine îl mai văzuse pe Lancelot plângând?

— Îți jur, Guinevere, mi-a întins o cursă; Morgaine mi-a trimis un mesaj fals și o batistă cu parfumul tău. Și cred că mi-a pus ceva în băutură sau mi-a făcut vrăji. El o privise în ochi, plângând, iar ea plânsese alături de el. Iar Morgaine a mințit-o și pe Elaine, spunându-i că sunt bolnav de dragoste pentru ea... și am fost acolo împreună. La început, am crezut că ești tu, parcă eram sub farmece. Și, pe urmă, când mi-am dat seama că Elaine era cea pe care o țineam în brațe, nu m-am putut opri. Iar apoi erau toți acolo, cu torțe... ce puteam face, Gwen? O luasem pe fiica virgină a gazdei mele; Pellinore ar fi avut dreptul să mă ucidă chiar acolo, în pat..., strigase Lancelot și pe urmă, cu vocea sugrumată, încheiase: Pe Dumnezeu, aș fi preferat să fi fost străpuns de sabia lui...

Ea l-a întrebat:

— Atunci, nu ții de fel la Elaine?

Știa că era un lucru de neiertat ca el să spună asta, dar nu putea trăi fără această asigurare... dar, chiar dacă Lancelot i-a împărtășit propria suferință, despre Elaine nu a vorbit. Spusese doar, cu greu, că nimic din toate acestea nu erau din vina Elainei și că s-a legat cu onoare să o facă atât de fericită cât poate. Ei, bine, se întâmplase. Morgaine își împlinise voința. Ea îl va privi și îl va trata ca pe vărul soțului ei, nimic mai mult. Cealaltă nebunie trecuse, dar îl va vedea și tot era mai mult decât nimic, încercă să alunge toate acestea, cu gândurile despre petrecere. Fuseseră fripți doi boi, oare era îndeajuns? Și un mistreț, care fusese vânat acum câteva zile, și doi porci de la fermele din apropiere, fripți afară, într-o groapă în pământ — deja mirosea atât de bine că un grup de copii flămânzi se învârtteau pe acolo, adulmecând mirosul. Și erau sute de pâini de secară, dintre care multe vor fi date țăranilor care vor veni să se îmbulzească la marginea câmpului și să se uite la ce fac nobilii și regii și cavalerii și companionii; și mai erau mere coapte în smântână și nuci și plăcinte pentru doamne și prăjituri cu miere și iepuri și păsări mici înăbușite în vin... Dacă petrecerea nu va fi un succes, cu siguranță nu lipsa de mâncare bună și din belșug va fi vinovata!

Cândva, după orele amiezii, se adunară; nobili și doamne luxos îmbrăcați intrau în sala mare, într-un șir lung, și erau conduși la locurile lor. Ca întotdeauna, companionii erau îndrumați la locurile lor de la masa mare, rotundă, din mijlocul încăperii; deși imensă, la masă

nu avea loc toată adunarea.

Gawaine, care era întotdeauna cel mai aproape de Arthur, o prezentă pe mama sa, Morgause. Ea se ținea de brațul unui tânăr pe care Guinevere nu îl recunoscuse. Morgause era suplă ca întotdeauna, avea părul încă bogat, prins cu pietre prețioase. Schiță o plecăciune în fața lui Arthur, care îi făcu semn să se ridice și o îmbrățișă.

— Bine ai venit, mătușă, la curtea mea.

— Am auzit că tu nu călărești decât cai albi, spuse Morgause, așa că ți-am adus unul din țara saxonă. Am acolo un copil de suflet care mi l-a trimis în dar.

Guinevere văzu cum lui Arthur i se încleștează fălcile și putu să ghicească și ea la cine se referise Morgause. Dar el spuse doar:

— Un dar regesc, cu adevărat, mătușă.

— Nu voi aduce calul în sală, așa cum mi s-a spus că e obiceiul în țările saxone, continuă cu veselie Morgause. Nu cred că regina ar dori ca sala ei mare, împodobită pentru oaspeți, să fie transformată într-un grajd! Și, fără îndoială, intențenții tăi au destule de făcut, Guinevere!

O îmbrățișă pe regină; mai tânăra femeie fu cuprinsă de un val cald și, de aproape, observă că fața lui Morgause era fardată, ochii ei strălucitori, conturați cu cărbune, dar era tot atât de frumoasă. Guinevere spuse:

— Îți mulțumesc pentru grijă, doamnă Morgause, nu ar fi pentru prima dată când un cal frumos sau un câine ar fi adus în fața stăpânului și regelui meu aici, în această sală, și știu că gestul a fost făcut din curtoazie; dar, nu mă îndoiesc, calul tău va aștepta chiar mulțumit afară. Nu cred că ospitalitatea Camelotului înseamnă prea mult, chiar și pentru cei mai de soi cai. Cred că preferă să ia masa în staul! Deși Lancelot obișnuia să ne spună o poveste despre un roman care i-a dat calului său vin dintr-o troacă de aur și i-a dat onoruri și cununi de lauri...

Tânărul frumos de lângă Morgause râse și interveni:

— Îmi amintesc că Lancelot a spus povestea aceea la nunta surorii mele. Era vorba despre împăratul Gaius Zeul, care și-a făcut calul preferat senator, iar când a murit, următorul împărat a spus ceva de genul: „Cel puțin calul nu i-a dat nici un sfat prost și nu a făcut nici o crimă.” Dar să nu faci la fel, Măria Ta, nu avem scaune potrivite să țină un asemenea companion, dacă ți s-ar părea potrivit să-ți numești armăsarul unul dintre ei!

— Nu voi face asta, Lamorak, și dintr-odată Guinevere își dădu seama cine trebuie să fie tânărul de la brațul lui Morgause: era fiul lui Pellinore.

Da, auzise niște zvonuri despre asta — că Morgause îl luase pe tânăr ca favorit al ei, chiar în fața întregii curți. Cum putea o femeie să împartă patul cu un bărbat destul de tânăr ca să-i fie fiu? Lamorak avea doar douăzeci și cinci de ani! O privi cu fascinată oroare și invidie secretă pe Morgause — „Pare atât de tânără, este încă atât de frumoasă în ciuda vopselelor, și face ceea ce pofteste, fără să îi pese dacă toată lumea o critică!”

Cu glasul cuprins de un fior, spuse:

— Nu vrei să stai lângă mine și să-i lași pe bărbați să sporovăiască de-ale lor?

Morgaine îi strânse mâna:

— Mulțumesc, verișoară, vin atât de rar la curte, mă bucur să stau măcar o dată printre doamne și să sporovăim despre cine s-a căsătorit și cine și-a luat un amant și despre toate noile mode pentru rochii și panglici! La Lothian sunt atât de ocupată cu conducerea țării, încât am foarte puțin timp pentru treburile femeiești și este pentru mine o plăcere și o desfătare să vorbim acum.

Îi bătu ușor mâna lui Lamorak și, când crezu că nu observă nimeni, îi șterse tâmpla, pe furie, cu un sărut.

— Te las în seama companionilor, dragul meu.

Mireasma pe care o răspândea, parfumul cald al panglicilor și al faldurilor rochiei aproape că o amețiră pe Guinevere, în timp ce regina din Lothian se așeză lângă ea, pe bancă.

— Dacă ești atât de ocupată cu treburile statului, verișoară, de ce nu îi găsești lui Agravaine o soție și nu îl lași să domnească în locul tatălui său și nu renunți la domnie? Cu siguranță, oamenii de acolo nu pot fi mulțumiți fără un rege...

Râsul lui Morgause fu cald și vesel.

— Păi, atunci ar trebui să trăiesc nemăritată, de vreme ce în acea țară soțul reginei este rege și, draga mea, asta nu mi s-ar potrivi defel! Iar Lamorak este mult prea tânăr ca să domnească, deși are alte îndatoriri și îl găsesc pe deplin satisfăcător...

Guinevere asculta cu fascinat dezgust; cum putea o femeie de vârsta lui Morgause să se facă de râs cu un bărbat atât de tânăr? Totuși, ochii ei o urmăreau de parcă era cea mai frumoasă și fascinantă femeie din lume. Abia dacă se uită la Isotta de Cornwall, care tocmai se înclina înaintea tronului, lângă soțul ei mai în vârstă, ducele Marcus de Cornwall. Isotta era atât de frumoasă, că o ușoară rumoare străbătu întreaga sală; înaltă și subțire, cu părul de culoarea monedelor de cupru abia bătute. Dar, fără îndoială, Marcus se gândise mai mult la aurul irlandez pe care ea îl purta la gât și la mantie, și la perlele irlandeze prinse în părul ei, decât la comoara frumuseții. Isotta era,

gândi Guinevere, cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse. Pe lângă ea, Morgause arăta ofilită și buhăită, dar totuși ochii lui Lamorak o urmăreau pe ea.

— Da, Isotta e foarte frumoasă, spuse Morgause, dar se zice la curtea ducelui Marcus că ea are ochi mai mult pentru moștenitorul lui, ducele Drustan, decât pentru bătrânul Marcus — și cine o poate învinui? Dar e modestă și discretă și, dacă are destulă minte să-i facă bătrânului un copil... deși, Dumnezeu știe, s-ar putea să se descurce mai bine la treaba asta cu tânărul Drustan. Morgause chicoti. Nu prea arată ca o femeie peste măsură de fericită în patul matrimonial. Totuși, nu cred că Marcus vrea mai mult de la ea decât un fiu pentru Cornwall. Marcus numai asta dorește, cred, ca să poată declara că lui îi aparține Cornwall-ul și nu lui Morgaine, care îl are de la Gorlois. Unde e vara mea, Morgaine? Abia aștept să o îmbrățișez!

— E acolo, cu Uriens, spuse Guinevere, privind spre locul unde regele din Țara Galilor de Miazănoapte aștepta să se apropie de tron.

— Arthur ar fi făcut mai bine s-o mărite pe Morgaine în Cornwall, spuse Morgause. Dar cred că i s-a părut că Marcus era prea bătrân pentru ea. Deși ar fi putut s-o mărite cu tânărul de acolo, Drustan — mama lui a fost înrudită cu Ban din Mica Britanie și e văr mai de departe al lui Lancelot și e aproape la fel de frumos ca Lancelot, nu-i așa, Guinevere? Zâmbi veselă și adăugă: O, dar am uitat, tu ești o doamnă atât de pioasă, nu te uiți niciodată la frumusețea unui alt bărbat decât soțul tău. Dar, de fapt, e ușor pentru tine să fii virtuoașă, cu un soț atât de tânăr, de frumos și de galant cum e Arthur!

Guinevere simți că trăncăneala lui Morgause o va înnebuni. Femeia asta nu se gândea la nimic altceva? Morgause spuse:

— Presupun că vei spune o vorbă, două, de politețe Isottei — e nou venită în Britania. Am auzit că nu prea vorbește în limba noastră, ci doar în limba din patria ei irlandeză. Dar am mai auzit și că în țara ei era o cunoscătoare remarcabilă a ierburilor și a magiei, astfel că, atunci când Drustan s-a luptat cu cavalerul irlandez Marhaus, ea l-a vindecat când nimeni nu mai credea că ar putea să mai trăiască. Și astfel el este cavalerul și campionul ei credincios — sau cel puțin el spune că acesta i-a fost motivul. Deși e atât de frumoasă, nu m-aș mira... Poate ar trebui să i-o prezint lui Morgaine — și ea este o mare cunoscătoare a ierburilor de leac și a vrăjilor de tămăduire. Ar avea multe de vorbit și cred că Morgaine știe puțin limba irlandeză. Și, la fel ca și ea, este căsătorită cu un bărbat destul de bătrân ca să-i fie tată. Cred că a fost urât din partea lui Arthur!

Guinevere spuse cu rigiditate:

— Morgaine a consimțit să se mărite cu Uriens. Doar nu crezi că Arthur și-ar da de soție sora fără să o întrebel!

Morgause aproape pufni:

— Morgaine e destul de plină de viață ca să nu cred că poate fi fericită în patul unui om bătrân, iar dacă eu aș avea un fiu vitreg la fel de frumos ca Accolon, de colo, știu bine că nu aș fi!

— Hai, cheam-o pe doamna de Cornwall să stea cu noi, spuse Guinevere, ca să pună capăt bârfelor lui Morgause. Și pe Morgaine, dacă vrei.

Morgaine era căsătorită în siguranță cu Uriens; ce conta pentru Guinevere dacă se făcea de râs sau își risca sufletul nemuritor făcând pe târfa cu un bărbat sau cu altul?

Uriens împreună cu Morgaine și cei doi fii mai mici veniră să-l salute pe Arthur, care luă ambele mâini ale bătrânului rege, numindu-l cumnat, și o sărută pe Morgaine pe obraji.

— Dar ai venit să-mi oferi un dar, Uriens? Nu am nevoie de nici un cadou de la rudele mele, afecțiunea ta îmi e de ajuns, spuse el.

— Nu doar să-ți ofer un dar, dar să-ți cer o favoare, răspunse Uriens. Te rog să-l faci pe fiul meu, Uwaine, cavaler al Mesei Rotunde și să-l primești în rândul companionilor tăi.

Arthur îi zâmbi tânărului suplu, brunet, care îngenunche înaintea lui.

— Câți ani ai, Uwaine?

— Cincisprezece, stăpâne și rege al meu.

— Bine, atunci ridică-te, Uwaine, spuse Arthur cu blândețe. În noaptea asta poți veghea lângă armele tale, iar mâine unul dintre companionii mei te va face cavaler.

— Cu permisiunea ta, spuse Gawaine, pot să fiu eu cel care să-i confere această onoare vărului meu Uwaine?

— Cine ar putea face asta mai bine decât tine, vărul și prietenul meu? spuse Arthur. Dacă îți convine, Uwaine, așa să fie. Te primesc bucuros să fii companionul meu, pentru binele tău și pentru că ești fiul vitreg al iubitei mele surori. Faceți-i un loc la masă acolo, iar tu, Uwaine, poți să lupți alături de mine mâine, la întreceri.

Uwaine se bâlbâi:

— Îți mulțumesc r-regele meu.

Arthur îi zâmbi lui Morgaine.

— Îți mulțumesc pentru acest dar, soră!

— Este un dar și pentru mine, Arthur, spuse Morgaine. Uwaine mi-a fost ca un fiu.

Guinevere gândi, cu cruzime, că Morgaine își arăta vârsta; fața îi era brăzdată de riduri subțiri, iar în părul negru avea şuvițe albe, deși ochii ei negri erau la fel de frumoși ca întotdeauna. Iar despre Uwaine vorbise ca despre fiul ei și îl privise cu mândrie și afecțiune. Deși propriul ei fiu trebuie să fie și mai mare... „Și, astfel, Morgaine, fie ea

blestemată, are acum doi fii, iar eu nu sunt nici măcar mamă adoptivă!" Morgaine, așezată la masă lângă Uriens, era conștientă de ochii lui Guinevere ațintiți asupra ei. „Cât mă urăște! Chiar și acum, când nu-i pot face nici un rău!" Cu toate acestea, ea nu o ura pe Guinevere, încetase chiar și să-i poarte pică pentru această căsătorie cu Uriens, știind că, într-un fel obscur, aceasta o adusese înapoi la ceea ce fusese cândva: preoteasă a Avalonului. „Totuși, dacă n-ar fi fost Guinevere, aș fi fost căsătorită cu Accolon iar acum, așa cum stau lucrurile, suntem la mila vreunui servitor care ne-ar putea spiona sau ar putea să clevetească pentru a primi de la Uriens o recompensă..." Aici, în Camelot, trebuie să fie foarte discreți. Guinevere nu s-ar da în lături de la nimic ca să-i facă necazuri. Nu ar fi trebuit să vină. Dar Uwayne a dorit ca ea să-l vadă cavalier.

Uriens nu putea, în definitiv, să trăiască veșnic, deși uneori, în anii care se târau, ea simțise că el era hotărât să rivalizeze cu Matusalem și se îndoia că până și proștii de crescători de porci din Țara Galilor de Miazănoapte l-a accepta pe Avalloch ca rege. Dacă ar putea măcar să aibă un copil cu Accolon, atunci acesta ar putea domni de drept, alături de ea, fără ca nimeni să obiecteze.

Ea ar fi riscat. Viviane, în definitiv, fusese aproape la fel de bătrână ca ea când s-a născut Lancelot și a trăit să-l vadă mare. Dar Zeița nu îi trimisese nici măcar speranța de a concepe un copil și, la drept vorbind, ea nu voia asta. Îi era de ajuns Uwayne, iar Accolon nu îi reproșase că nu are copii — fără îndoială, el avea impresia că nimeni nu ar crede serios că ar putea fi copilul lui Uriens, deși Morgaine nu se îndoia că și-ar putea convinge bătrânul soț să recunoască acel copil ca fiind al lui; el o adora în toate și ea împărțea patul cu el destul de des — prea des, după gustul ei.

Acum îi spuse lui Uriens:

— Lasă-mă să-ți pun în farfurie. Friptura de porc e prea grea pentru tine, o să-ți facă rău. Câteva din prăjiturile acelea cu grâu, poate, înmuiate în sos, și uite aici niște carne bună de iepure. Făcu semn unei slujitoare care ducea o tavă cu fructe proaspete și alese câteva agrișe și cireșe pentru soțul ei. Ține, știu că astea îți plac.

— Ești bună cu mine, Morgaine, spuse el, iar ea îi mângâie brațul.

Merita tot timpul pe care și-l petrecea alintându-l, având grijă de sănătatea lui, brodându-i mantii și cămăși frumoase și chiar, din când în când, discret, găsind o tânără femeie pentru patul lui și dându-i o doză din ierburile și leacurile ei care îi puteau aduce ceva apropiat de virilitatea normală. Uriens era convins că ea îl adora, nu pusese niciodată la îndoială devotamentul ei și nu îi refuzase nimic.

Ospățul era pe terminate acum, oamenii se mișcau de colo-colo prin sală, ciugulind din prăjituri și dulciuri, cerând vin și bere, oprindu-se

să stea de vorbă cu rude și prieteni pe care îi vedeau doar o dată sau de două ori pe an. Uriens își molfăia coacăzele, iar Morgaine îi ceru permisiunea să plece să vorbească cu verișoarele sale.

— Cum poțtești, draga mea, mormăi el. Ar fi trebuit să mă tunzi, soția mea, toți companionii poartă părul scurt...

Îi mângâie buclele rare și spuse:

— O, dragul meu, cred că așa este mai potrivit la anii tăi. Doar nu vrei să arăți ca un băiețandru sau ca un călugăr. „Și”, gândi ea, „ai atât de puțin păr încât, dacă l-ai tunde scurt, chelia ta ar străluci ca un far”. Uite, nobilul Lancelot poartă încă plete lungi, la fel Gawaine și Gareth — nimeni nu poate să spună că ei sunt bătrâni!

— Ai dreptate, ca întotdeauna, spuse Uriens mulțumit de sine. Cred că se potrivește unui bărbat matur. E foarte bine pentru un băiat ca Uwaine să-și taie părul scurt.

Iar Uwaine, într-adevăr, își scurtase părul până aproape de ceafă, după moda nouă.

— Observ că Lancelot are fire albe în păr, nici unul dintre noi nu mai e tânăr, draga mea.

„Tu erai bunic când s-a născut Lancelot”, îi trecu prin minte lui Morgaine, dar mormăi doar că nici unul nu mai era la fel de tânăr ca acum zece ani — un adevăr pe care nimeni nu avea cum să-l conteste — și se îndepărtă.

Lancelot era încă, gândi ea, cel mai chipeș bărbat pe care îl văzuse vreodată; pe lângă el, chiar și Accolon părea perfect, cu trăsăturile sale prea precis conturate. Da, avea fire albe în păr și în barba tunsă scurt, dar în ochi îi strălucea același zâmbet.

— Bună ziua, verișoară.

Ea fu surprinsă de tonul lui cordial. „Totuși”, gândi, era adevărat ce spusese Uriens, „nici unul dintre noi nu mai e tânăr”. El o îmbrățișă iar ea îi simți barba cârlionțată pe obraz.

— Elaine nu e aici?

— Nu, mi-a născut încă o fiică, acum trei zile. Sperase să nască mai repede și să se simtă destul de bine ca să vină la sărbătoarea de Rusalii, dar a fost o fetiță mare și frumoasă și a venit când a vrut ea... Am sperat că se va naște acum trei săptămâni!

— Câți copii ai, Lance?

— Trei. Galahad e fecior mare, de șapte ani, iar Nimue are cinci ani. Nu îi văd prea des, dar doica lor spune că sunt deștepți și ageri pentru vârsta lor, iar Elaine a vrut s-o botezăm pe cea mică Guinevere, după regină.

— Cred că voi merge să o vizitez, spuse Morgaine.

— Se va bucura să te vadă, sunt sigur. Suntem cam singuri acolo.

Morgaine nu credea că Elaine se va bucura defel să o vadă, dar așa

fusese înțelegerea între ele. Lancelot privi spre platformă, unde Guinevere o luase pe Isotta din Cornwall să stea lângă ea, în timp ce Arthur vorbea cu ducele Marcus și nepotul acestuia.

— Îl cunoști pe Drustan, cel de colo? E un bun cântăreț din harpă, deși nu îl ajunge pe Kevin, desigur.

Morgaine clătină din cap.

— Kevin va cânta la ospățul acesta?

— Nu l-am văzut, spuse Lancelot. Regina nu îl place, curtea a devenit prea creștină pentru așa ceva, deși Arthur îl prețuiește ca sfetnic și, de asemenea, pentru muzica lui.

Ea îl întreabă pe șleau:

— Și tu ai devenit creștin?

— Aș vrea să fi devenit, spuse el, oftând din adâncul inimii. Credința aceea mi se pare prea simplă — ideea că trebuie doar să cred că Hristos a murit pentru păcatele noastre, o dată pentru totdeauna. Dar știu prea multe despre adevăr... despre cum e făcută viața, cu viață după viață în care noi înșine — și numai noi — putem să rezolvăm problemele pe care le-am cauzat și să corectăm răul pe care l-am făcut. Nu e de domeniul rațiunii ca un om singur, oricât de sfânt și binecuvântat, să poată să răscumpere toate păcatele tuturor oamenilor, făcute în toate viețile. Cum altfel s-ar explica de ce unii oameni au totul, iar alții atât de puțin? Nu, cred că aceasta este o farsă crudă a preoților, să convingă oamenii să creadă că ei sunt mijlocitorii către Dumnezeu și că pot ierta păcate în numele lui... O, aș vrea să fie adevărat, desigur. Iar unii dintre preoții lor sunt oameni cumsecade și onești.

— Nu m-am întâlnit niciodată cu unul care să fie pe jumătate atât de bun ca Taliesin, spuse Morgaine.

— Taliesin a fost un suflet mare. Poate o singură viață de slujire a Zeilor nu poate crea atât de multă înțelepciune, iar el este unul dintre cei mari, care a slujit Zeilor sute de ani. Pe lângă el, Kevin nu pare mai potrivit să fie Lord Merlin decât e băiețelul meu să stea pe tronul lui Arthur și să-i conducă trupele în bătălie. Iar Taliesin a fost destul de mare ca să nu se certe cu preoții, știind că ei îl slujeau pe Dumnezeu lor cât de bine se pricepeau și că, poate, după mai multe vieți, vor afla că Dumnezeul lor e mai mare decât credeau. Și știu că le respecta tăria de a trăi în castitate.

— Mie asta mi se pare o blasfemie și o negare a vieții, spuse Morgaine — și știu că și Viviane ar fi gândit la fel.

„De ce”, se întreabă ea, „stau aici, discutând religie tocmai cu Lancelot?”

— Viviane, ca și Taliesin, venea dintr-o altă lume și dintr-un alt timp, spuse Lancelot. Ei au fost giganți ai acelor vremuri, iar acum noi trebuie să ne descurcăm cu ceea ce avem. Semeni atât de mult cu ea,

Morgaine.

Lancelot zâmbi, o jumătate de zâmbet trist, și îi frânse inima; ea își aminti că îi spusese ceva de felul acesta... Nu, visase și asta, dar nu își putea aminti tot... El continuă:

— Te văd aici cu soțul și cu bunul tău fiu vitreg; va fi o mândrie pentru companioni. Am dorit întotdeauna să fii fericită, Morgaine, și atâția ani ai părut atât de nefericită, dar acum ești regină în țara ta și ai un fiu bun...

„Sigur”, gândi ea, „ce ar putea dori mai mult o femeie?...”

— Dar acum trebuie să merg să-i aduc reginei omagiile...

— Da, spuse ea și nu își putu ascunde amărăciunea din glas. Trebuie să fii nerăbdător să faci asta.

— O, Morgaine, replică el dezamăgit, ne cunoaștem de atâția ani, suntem cu toții rude, nu putem lăsa trecutul să moară? Mă disprețuiești atât de mult, o urăști încă într-atât?

Morgaine clătină din cap.

— Nu vă urăsc pe nici unul. De ce aș face-o? Dar mă gândeam că acum tu ești căsătorit, iar Guinevere merită și ea să fie lăsată în pace.

— Nu ai înțeles-o niciodată, spuse Lancelot cu ardoare. Cred prea bine că nu ți-a plăcut de ea de când erați amândouă fete tinere! Nu e bine, Morgaine! S-a căit pentru păcatul ei, iar eu, ei bine, sunt căsătorit, așa cum spui, cu o alta. Dar nu o voi evita ca pe o leproasă. Dacă ea îmi vrea prietenia, ca văr al soțului ei, o va avea!

Morgaine știa că el vorbea sincer; asta nu însemna nimic pentru ea. Avea acum de la Accolon ceea ce dorise atât de mult de la Lancelot... Și, în mod ciudat, până și asta era dureros, ca un gol lăsat de un dinte stricat după ce a fost scos: îl iubise atâția ani, încât acum, când se putea uita la el fără dorință, se simțea goală pe dinăuntru. Spuse cu blândețe:

— Îmi pare rău, Lancelot, nu vreau defel să te supăr. Așa cum ai zis, totul e trecut.

„Îndrăznesc să spun că chiar crede că el și Guinevere pot fi doar prieteni... Poate pentru el așa este, iar Guinevere a devenit atât de pioasă, nu mă îndoiesc defel...”

— Iată-te, Lancelot, ca întotdeauna, sporovăind cu cele mai frumoase doamne de la curte, spuse un glas vesel, iar Lancelot se întoarse și-l îmbrățișă pe noul venit.

— Gareth! Cum îți merge în țara de la miazănoapte? Ești și tu un om însurat și capul unei familii... Doamna ta ți-a dăruit doi copii, până acum, sau trei? Ești chipeș, arăți mai bine ca oricând, nici Cai nu ar putea să rădă de tine acum.

— Mi-ar plăcea să-l am din nou prin bucătărie, răsă Cai apropiindu-se și bătându-l pe Gareth pe umăr. Patru fii, nu-i așa? Dar doamna Lionors are gemeni, ca o pisică sălbatică din țara ta, nu-i așa?

Morgaine, cred că tu întinerești mereu, adăugă el, plecându-se și luându-i mâna; întotdeauna o plăcuse.

— Dar când îl văd pe Gareth mare și așa un bărbat, mă simt mai bătrână decât dealurile însele, râse și Morgaine. O femeie știe că îmbătrânește când se uită la fiecare tânăr înalt și își spune: îl cunosc dinainte de a fi fost înțărcat. Și, vai, în privința mea este adevărat.

Gareth se aplecă să o îmbrățișeze.

— Îmi amintesc că îmi ciopleai cavaleri de lemn, nu eram decât un bebeluș...

— Îți mai amintești acei cavaleri de lemn?

Morgaine era încântată.

— Da, pe unul îl păstrează Lionors și acum cu odoarele mele, spuse Gareth. E pictat splendid, în albastru și roșu, iar fiul meu cel mare tare l-ar vrea, dar îl prețuiesc prea mult. Știi că l-am numit Lancelot când eram copil, vere?

Mai vârstnicul Lancelot râse și el, iar Morgaine gândi că nu-l văzuse niciodată atât de lipsit de griji și de vesel, așa cum era acum, printre prieteni.

— Fiul tău e aproape de vârsta lui Galahad al meu, cred. Galahad e un băiat bun, deși nu seamănă prea mult în partea mea. L-am văzut abia de câteva zile, pentru prima dată de când a fost înțărcat. Iar fata e drăguță, sau așa mi se pare mie...

Gareth se întoarse spre Morgaine și spuse:

— Ce face fratele meu vitreg, Gwydion, doamnă Morgaine?

Ea răspunse scurt:

— Am auzit că e în Avalon, nu l-am văzut.

Și se îndepărtă, lăsându-l pe Lancelot cu prietenii săi. Dar Gawaine li se alătură, aplecându-se să o îmbrățișeze, aproape filial, pe Morgaine.

Gawaine era un bărbat uriaș, cu umeri care arătau — și probabil erau — destul de puternici să doboare un taur; fața îi era arsă și mușcată de numeroase cicatrice. Spuse:

— Fiul tău, Uwaine, pare un flăcău pe cinste, cred că va fi un bun cavaler și s-ar putea să avem nevoie de oameni ca el. L-ai văzut pe fratele tău Lionel, Lance?

— Nu, este aici? întrebă Lancelot, privind de jur împrejur, iar ochii îi căzură pe un tânăr înalt, care purta o mantie de modă străină. Lionel, frate, cum îți merge în regatul tău cețos de dincolo de mări?

Lionel se apropie și îl salută, vorbind cu un accent atât de greoi, încât lui Morgaine i se păru dificil să-l urmărească.

— Cu atât mai rău cu cât nu ai fost acolo, Lancelot — s-ar putea să avem necazuri. Ai auzit veștile despre Bors?

Lancelot clătină din cap:

— Nu am auzit nimic în ultima vreme, decât că urma să se însoare cu

fiica regelui Hoell... am uitat cum o cheamă...

— Isotta, la fel ca pe regina din Cornwall, spuse Lionel. Dar până acum nu a fost nici o căsătorie. Hoell, trebuie să știi, este unul care nu e în stare niciodată să spună da sau ba la nimic, ci trebuie să cântărească la nesfârșit avantajele unei alianțe cu Mica Britanie sau Cornwall...

— Marcus nu poate să dea Cornwall nimănui, spuse Gawaine sec, Cornwall ne aparține, nu-i așa, doamnă Morgaine? Parcă îmi amintesc că Uther i l-a dat doamnei Igraine, când a venit pe tron, așa că tu îl ai și de la Igraine și de la Gorlois, deși pământurile lui Gorlois au fost confiscate lui Uther, dacă îmi amintesc bine povestea — totul s-a petrecut înainte de a mă naște eu, iar tu erai atunci un copil.

— Ducele Marcus păstrează pământul acela pentru mine, spuse Morgaine. Nu am știut niciodată că are pretenții asupra lui, deși știu că s-a vorbit odată că ar trebui să mă căsătoresc cu el sau cu Drustan, nepotul lui...

— Ar fi fost bine dacă ai fi făcut-o, spuse Lionel, căci Marcus e un om lacom, a obținut averi multe de la doamna lui irlandeză și, nu mă îndoiesc, va încerca să înghită tot Cornwall și Tintagel, dacă crede că poate să se aleagă cu ele, așa cum se alege o vulpe cu o pasăre din ogradă.

Lancelot spuse:

— Îmi plăceau mai mult vremurile când eram toți doar companionii lui Arthur. Acum eu domnesc în țara lui Pellinore, iar Morgaine e regină în Țara Galilor de Miazănoapte și tu, Gawaine, ar trebui să fii rege în Lothian, dacă ți-ai primi drepturile...

Gawaine îi zâmbi larg:

— Nu am nici talentul, nici gustul pentru a domni, eu sunt un luptător și să locuiesc mereu într-un singur loc și să trăiesc la curte m-ar plictisi de moarte! Sunt destul de fericit că Agravaine va domni alături de mama mea. Cred că Triburile au dreptate în privința asta — femeile să stea acasă și să domnească, iar bărbații să hoinărească și să ducă războaie. Nu mă voi despărți de Arthur, dar recunosc că încep să mă plictisesc de viața la curte. Totuși, o întrecere e mai bună decât nimic.

— Sunt sigură că vei câștiga onoare și mândrie, spuse Morgaine, zâmbindu-i vărului ei. Ce face mama ta, Gawaine? Nu am stat încă de vorbă cu ea. Morgaine adăugă, cu o nuanță de răutate: Am auzit că are alt ajutor în conducerea regatului tău, în afară de Agravaine.

Gawaine zâmbi larg:

— Da, asta este moda acum... Tu ai făcut-o, Lancelot. După ce te-ai căsătorit cu fiica lui Pellinore, cred că Lamorak s-a gândit că nici un cavaler nu poate fi măreț și curtenitor și nu poate câștiga un mare renume fără să fi fost mai înainte iubit... Se opri, văzând chipul

amenințător al lui Lancelot, și se corectă repede: ... campionul ales al unei mari și frumoase regine. Cred că nu e doar o ipocrizie, cred că Lamorak o iubește pe mama mea cu adevărat și nu îi port pică pentru asta. A fost căsătorită cu bătrânul rege Lot, când nu împlinise încă cincisprezece ani și, chiar când eram mic mă întrebam cum putea trăi în pace cu el și să fie mereu blândă și bună.

— Morgause e, într-adevăr, blândă și bună! spuse Morgaine, și nu a avut o viață prea ușoară cu Lot. I-o fi cerut el sfatul în toate, dar curtea era atât de plină de bastarzii lui, încât nu avea nevoie să angajeze oșteni, iar orice femeie care venea la curte era prada lui de drept, chiar și eu, care eram nepoata soției sale. Un astfel de comportament este considerat semn de bărbăție la un rege, iar dacă îndrăznește cineva să o critice pe Morgause, voi avea eu însămi vreo câteva vorbe să-i spun.

Gawaine spuse:

— Știu bine că ești prietena mamei mele, Morgaine. Știu și că Guinevere nu o place. Guinevere...

Îi aruncă o privire lui Lancelot, ridică din umeri și tăcu.

Gareth spuse:

— Guinevere e atât de pioasă, și nici o femeie nu a avut de ce să se plângă la curtea lui Arthur — poate că lui Guinevere îi vine greu să creadă că o femeie poate dori mai mult de la viață decât îi dă căsnicia ei. Cât despre mine, sunt norocos că Lionors m-a ales de bună voie, iar ea e mereu însărcinată sau atât de ocupată să-l culce sau să-l alăpteze pe cel mic, încât nu găsește nici o plăcere în a se uita la orice alt bărbat, chiar și să vrea! Ceea ce, adăugă el zâmbind, sper că nu are de gând să facă; dacă și-ar dori asta, cred că nu i-aș putea refuza nimic.

Chipul lui Lancelot își pierdu înverșunarea. Spuse:

— Nu îmi pot închipui că o doamnă măritată cu tine, Gareth, ar dori să se uite în altă parte.

— Dar tu trebuie să te uiți în altă parte, vere, spuse Gawaine, căci iată-o acolo pe regină căutându-te, iar tu, campionul ei, trebuie să mergi să-i aduci omagiile.

Și într-adevăr, în acel moment, una dintre micile fecioare ale lui Guinevere veni și spuse cu vocea ei copilăroasă:

— Regina a cerut să vii să stai de vorbă cu ea.

Iar Lancelot, plecându-se în fața lui Morgaine, spuse:

— Vorbim mai târziu. Gawaine, Gareth — și se îndepărtă.

Gareth îl privi încruntat și murmură:

— Întotdeauna dă fuga când ea îl cheamă.

— Te aștepti la altceva, frate? spuse Gawaine luând lucrurile ușor, cum făcea de obicei. A fost campionul ei de când s-a căsătorit cu Arthur, iar dacă ar fi altfel, ei bine, cum a spus Morgaine, asemenea lucruri sunt considerate bărbătești pentru un rege — atunci de ce să le

criticăm la o regină? Nu, așa se poartă acum, sau n-ai auzit de poveștile despre regina irlandeză de colo, măritată cu bătrânul duce Marcus și despre felul în care îi compune Drustan cântece și o urmează pas cu pas... Este un harpist, se spune, la fel de bun ca și Kevin! L-ai auzit cântând, Morgaine?

Ea clătină din cap:

— Nu ar trebui s-o numești pe Isotta regină de Cornwall; în Cornwall nu există nici o regină, în afară de mine. Marcus domnește acolo doar în calitate de castelan al meu și dacă el nu știe asta, e timpul să afle.

— Nu cred că pe Isotta o interesează cum îți spune Marcus, spuse Gawaine, întorcându-se pentru a se uita spre masa lungă unde stăteau doamnele.

Morgause li se alăturase lui Guinevere și reginei irlandeze, iar Lancelot venise să vorbească cu ele. Guinevere îi zâmbea lui Lancelot, iar Morgause făcuse o glumă care le stârnise râsul, dar Isotta de Cornwall privea în gol, cu chipul ei desăvârșit, palid și tras.

— N-am mai văzut niciodată o femeie care să arate atât de nefericită ca regina irlandeză de colo, spuse Morgaine. Dacă aș fi măritată cu bătrânul duce Marcus, mă îndoiesc că aș fi fericită.

— Nici Arthur nu a făcut bine când te-a măritat cu acel bunic, bătrânul Uriens. Morgaine, și tu ești nefericită?

Ea simți că i se pune un nod în gât, de parcă bunătatea lui Gawaine o va face să plângă.

— Poate că, în definitiv, nu e prea multă fericire în căsnicie pentru femei...

— N-aș spune asta, zise Gareth, Lionors pare destul de fericită.

— O, dar Lionors e măritată cu tine, spuse Morgaine râzând. Iar eu nu pot avea norocul ăsta, sunt doar bătrâna ta verișoară.

— Totuși, spuse Gawaine, nu îmi critic mama. A fost bună cu Lot toată viața, iar cât timp a trăit el, nu și-a fluturat iubiții prin fața lui. Nu îi reproșez nimic, iar Lamorak e un om bun și un bun cavaler. Cât despre Guinevere — se strâmbă el — păcat de Dumnezeu că Lancelot nu a luat-o din acest regat cât mai era încă timp ca Arthur să-și găsească o altă soție — deși cred că micul Galahad va fi un rege bun la vremea lui. Lancelot e din vechea stirpe regală a Avalonului și are sânge regesc și de la Ban al Miciei Britanii.

— Totuși, spuse Gareth, îl văd pe fiul tău mai aproape de tron decât pe al lui, Morgaine, iar ea își spuse că era deja destul de bătrân ca să-și poată aminti de nașterea lui Gwydion. Iar Triburile i-ar da recunoaștere fiului surorii lui Arthur — în vremurile de demult, când domnia trecea prin sângele unei femei, fiul unei surori era moștenitorul natural. Se încruntă și se gândi o clipă, apoi întrebă: E fiul lui Lancelot?

Ea bănuia că întrebarea era destul de firească — fuseseră prieteni din copilărie. Dar clătină din cap, încercând să facă o glumă în loc să-și arate iritarea:

— Nu, Gareth, dacă ar fi fost, ți-aș fi spus. Ți-ar fi plăcut atât de mult orice ar fi avut de-a face cu Lancelot. Iertați-mă, verii mei, ar trebui să merg să vorbesc cu mama voastră, a fost mereu bună cu mine.

Se întoarce, croindu-și drum încet, către platformă, unde stăteau doamnele; încăperea era din ce în ce mai aglomerată, căci toată lumea își saluta vechi prieteni și se formaseră mici grupuri.

Întotdeauna îi displăcuseră locurile aglomerate, iar în ultima vreme își petrecuse atât de mult timp pe dealurile galeze înverzite, încât nu mai era obișnuită să simtă mirosul trupurilor strânse laolaltă și al fumului de la focul din cămin. Înaintând pe o parte, se ciocni de un bărbat care se clătină sub mica ei greutate și se propti de perete, astfel că se trezi față în față cu Merlin. Nu mai vorbise cu Kevin din ziua morții lui Viviane. Îl privi în față cu răceală și se întoarce.

— Morgaine...

Ea îl ignoră. Cu o voce rece, ca și privirea ei, Merlin spuse:

— O fiică a Avalonului își întoarce fața atunci când vorbește Merlin?

Morgaine respiră adânc și spuse:

— Dacă îmi poruncești să te ascult în numele Avalonului, sunt gata să te ascult. Dar asta nu ți se potrivește ție, care ai dat trupul lui Viviane legilor creștine. Numesc asta fapta unui trădător.

— Și cine ești tu să vorbești de faptele unui trădător, tu, care stai ca regină în Țara Galilor când tronul lui Viviane e gol în Avalon?

Morgaine se aprinse:

— Am încercat cândva să vorbesc în numele Avalonului, iar tu mi-ai poruncit să tac — și îți pleacă fruntea, fără să mai aștepte răspunsul lui.

„Nu, are dreptate. Cum îndrăznesc să vorbesc de trădare când am fugit din Avalon, prea tânără și prea nesocotită ca să știu ce plănuia Viviane? Abia acum încep să îmi dau seama că ea mi-a dat un ascendent asupra conștiinței regelui. Iar eu nu mă folosesc de acest lucru și o las pe Guinevere să-l dea pe mâna preoților.”

— Vorbește, Merlin, fiica Avalonului ascultă.

Pentru o clipă, el nu spuse nimic, ci o privi doar, iar ea își aminti cu tristețe de anii când el îi fusese singurul prieten și aliat la această curte. În cele din urmă, el spuse:

— Frumusețea ta, ca și a lui Viviane, înflorește cu anii, Morgaine. Pe lângă tine, fiecare femeie de la această curte, inclusiv irlandeza despre care se spune că e atât de frumoasă, e doar o păpușă pictată.

Ea zâmbi vag:

— Nu mi-ai tăiat calea cu tunetele Avalonului ca să-mi faci complimente drăguțe, Kevin.

— Nu? Am vorbit prost, Morgaine... E nevoie de tine în Avalon. Cea care stă acolo e acum... Se întrerupse, tulburat. Ești chiar atât de îndrăgostită de vârstnicul tău soț că nu te poți smulge de lângă el?

— Nu, spuse ea, dar fac și lucrarea Zeiței acolo.

— Atâta lucru știu și eu și i-am spus asta Niniane. Iar dacă Accolon îi poate urma tatălui său, venerarea Zeiței va dăinui acolo... dar Accolon nu e moștenitorul tatălui său, iar fiul mai mare e un nătărău condus de preoți.

— Accolon nu e rege, dar e druid, spuse Morgaine, iar moartea lui Avalloch nu ar folosi la nimic; în Țara Galilor ei urmează acum căile romanilor și Avalloch are un fiu.

„Conn”, gândi ea, „care mi-a stat în poală și mi-a zis bunică.” Iar Kevin spuse, de parcă i-ar fi auzit vorbele nerostite:

— Viețile copiilor sunt nesigure, Morgaine. Mulți nu apucă să devină bărbați.

— Nu voi face nici o crimă, nici măcar pentru Avalon, și le poți spune asta din partea mea.

— Spune-le-o chiar tu, zise Kevin.

Niniane mi-a spus că vei veni acolo după Rusalii. Iar acum Morgaine simți o durere surdă, rece, lovindu-i stomacul și se bucură că nu mâncase decât puțin din mâncarea grea de la ospăț. „Așadar, ei știu totul? Mă privesc, judecându-mă, cum îmi înșel bătrânul și încrezătorul soț cu Accolon?” Se gândi la Elaine, rușinată și tremurând în lumina torțelor care au prins-o goală în brațele lui Lancelot. „Știu oare ce plănuiesc înainte de a fi sigură de asta eu însămi?” Dar ea făcuse doar ceea ce îi dăduse de făcut Zeița.

— Ce ai venit să-mi spui, Merlin?

— Doar că locul tău în Avalon e încă gol și Niniane știe asta la fel de bine ca mine. Te iubesc, Morgaine, nu sunt un trădător, mă doare că mă consideri așa, când mi-ai dat atât de mult. Își întinse mâinile contorsionate: Atunci, facem pace?

Ea spuse:

— În numele Doamnei, fie, pace! și îi sărută gura strâmbă.

„Și pentru el Zeița poartă chipul meu...” Și o durere o străbătu. Zeița este dătătoarea de viață și de bărbăție... și de moarte. Când buzele ei le atingeau pe ale lui, Merlin se feri și pe chipul lui se oglindi o teamă curată.

— Te ferești la mine, Merlin? Jur pe viața mea, nu voi face nici o crimă. Nu ai de ce să te temi..., spuse ea, dar el își întinse degetele răsucite ca să-i oprească vorbele.

— Nu face nici un jurământ, Morgaine, dacă nu vrei să plătești pedeapsa celor ce-și încalcă jurămintele... Nu știe nici unul dintre noi ce ne-ar putea cere Zeița. Și eu am făcut Mariajul Sacru și viața mea a

fost confiscată în acea zi. Trăiesc doar după voința Zeiței și viața mea nu e atât de dulce ca să-mi pară rău să renunț la ea.

Peste ani, Morgaine își va aminti aceste vorbe și va simți că îndulcesc misiunea amară a vieții ei. El se înclină în fața ei, în salutul dat doar Doamnei Avalonului sau Marelui Druid, și pe urmă se întoarce cu repeziciune.

Morgaine rămase tremurând, privindu-l cum se îndepărtează. De ce făcuse asta? Și de ce se teme de ea?

Înaintă prin mulțime; când ajunse la platformă, Guinevere o întâmpină cu un surâs rece, dar Morgause se ridică și o prinse într-o caldă îmbrățișare.

— Copilă adorată, pari obosită. Știu că nu îți plac mulțimile.

Duse o cupă de argint la buzele lui Morgaine, iar ea sorbi vinul, apoi clătină din cap. Spuse:

— Se pare că întinerești, mătușă!

Morgause râse veselă:

— Draga mea, asta face pentru mine compania tânără — l-ai văzut pe Lamorak? Atâta timp cât el mă consideră frumoasă, la fel mă consider și eu și așa sunt... Este singura vrăjitorie de care am nevoie! Cu degetul ei delicat, trasă o mică linie sub ochii lui Morgaine și spuse: îți recomand asta și ție, altfel vei ajunge bătrână și sașie. Nu sunt tineri chipeși la curtea lui Uriens, cu ochi pentru regina lor?

Peste umăr, Morgaine văzu încruntătura de dezgust a lui Guinevere, deși ea credea, desigur, că Morgause glumește. „Cel puțin povestea purtării mele cu Accolon nu a ajuns aici, să fie o bătăfă obișnuită.” Apoi gândi cu furie: „În numele Doamnei, nu mi-e rușine de ceea ce fac, nu sunt Guinevere!”

Lancelot stătea de vorbă cu Isotta de Cornwall. Da, el avea mereu ochi pentru cea mai frumoasă femeie din încăpere, iar Morgaine își putea da seama că lui Guinevere nu îi plăcea asta. Regina spuse acum, repezit:

— Doamnă Isotta, o cunoști pe Morgaine, sora soțului meu?

Frumoasa irlandeză își ridică apatic ochii spre Morgaine și zâmbi. Era foarte palidă, avea trăsăturile cizelate, albe ca spuma laptelui, ochii de acel albastru care e aproape verde. Morgaine observă că, deși era înaltă, oasele îi erau atât de mici, încât arăta ca un copil împodobit cu nestemate și perle și lanțuri de aur care păreau prea grele pentru ea. Morgaine simți, dintr-odată, milă pentru ea și își reținu primele cuvinte care îi veniră în minte: „Așa, deci acum ți se spune regină în Cornwall? Trebuie să am o discuție cu ducele Marcus!” Dar se mărgini la:

— Vărul meu mi-a spus că ești pricepută la ierburi și leacuri, doamnă. Într-o zi, dacă avem timp înainte să mă întorc în Țara Galilor,

mi-ar plăcea să vorbesc cu tine despre ele.

— Mi-ar face plăcere, răspunse curtenitor Isotta.

Lancelot își ridică privirea și spuse:

— Iar ei i-am spus că ești muziciană, Morgaine. Te vom asculta cântând, astăzi?

— Cu Kevin aici? Muzica mea e nimic pe lângă a lui, spuse Morgaine, dar Guinevere se scutură și o întrerupse:

— Aș vrea ca Arthur să mă asculte și să-l trimită pe omul acela de la curte. Nu îmi place să am vrăjitori și vrăjitoare aici și un chip atât de urât trebuie că aduce răul cu el! Nu știu cum suporti să-l atingi, Morgaine. Aș crede că orice femeie mofturoasă s-ar îmbolnăvi dacă ar atinge-o, și totuși tu l-ai îmbrățișat și l-ai sărutat ca pe un văr...

— E limpede, spuse Morgaine, că îmi lipsesc cu totul sentimentele potrivite și mă bucur de asta.

Cu vocea ei moale, dulce, Isotta de Cornwall spuse:

— Dacă ce este în afară e ca și ceea ce este înăuntru, atunci muzica pe care o cântă Kevin trebuie, doamnă Guinevere, să fie un semn către noi că sufletul dinlăuntrul său este, cu adevărat, al celor mai înalți îngeri. Căci nici un om rău nu poate cânta ca el.

Arthur se apropiase ca să li se alăture și auzi ultimele câteva cuvinte. Spuse:

— Totuși, nu-mi voi ofensa regina cu prezența unuia care pentru ea este dezgustător. Nici eu nu aș avea insolența să comand unui artist cum e Kevin să cânte pentru cineva care nu poate să-l asculte cu grație. Morgaine, așadar nu vrei să cânti pentru noi?

— Harpa mea este în Țara Galilor, spuse ea. Poate dacă mi-ar putea cineva împrumuta o harpă, altă dată. Sala e prea aglomerată și gălăgioasă, muzica s-ar pierde... Lancelot e un muzician la fel de bun ca și mine.

Lancelot, stând în spatele ei, își scutură capul și spuse:

— O, nu, verișoară. Știi să deosebesc o coardă de alta fiindcă am fost crescut în Avalon și mama mi-a pus o harpă în mână, ca jucărie, de îndată ce am putut s-o țin. Dar nu am darul muzicii, ca Morgaine sau ca nepotul lui Marcus... L-ai auzit cântând pe Drustan, Morgaine?

Ea clătină din cap, iar Isotta spuse:

— Îl voi chema să vină să ne cânte.

Trimise un paj după el, iar Drustan veni — un tânăr subțirel, cu ochii negri și părul brunet; era într-adevăr, gândi Morgaine, nu foarte diferit de Lancelot. Isotta îl rugă să cânte, iar el chemă să i se aducă harpa și se așează pe treptele podiumului, cântând o melodie bretonă. Era tristă și plângărească, într-o tonalitate foarte joasă, și o făcu pe Morgaine să se gândească la străvechiul pământ din Lyonesse, îndepărtat și pierdut, dincolo de Tintagel. Avea, într-adevăr, un talent mai mare decât al lui

Lancelot și chiar, se gândi ea, decât ea însăși. Deși nu era Kevin, nici pe departe, era cel mai bun cântăreț pe care îl auzise. Vocea lui era dulce și melodioasă. Sub acoperirea muzicii, Arthur îi spuse lui Morgaine:

— Ce mai faci, surioară? Nu ai mai venit de mult la Camelot, ne-a fost dor de tine.

— O, într-adevăr, m-am gândit că de aceea m-ai măritat în Țara Galilor de Miazănoapte, ca doamna mea — o plecăciune ironică spre Guinevere — să nu fie insultată de nici o priveslă dezgustătoare pentru ea, nici de Kevin, nici de mine.

— Cum poți spune asta? Te iubesc mult, știi asta, iar Uriens e un om bun și se pare că te adoră, fără îndoială că nu îți iese din cuvânt! Am căutat să-ți găsesc un soț bun, Morgaine, unul care are fii și nu-ți va reproșa că nu-i vei da copii. Și a fost plăcerea mea astăzi să-ți fac fiul vitreg companion al meu. Ce poți cere mai mult, soră?

— Ce, într-adevăr? spuse Morgaine. Ce ar putea să-și dorească o femeie mai mult decât un soț bun, destul de bătrân ca să-i fie bunic, și un regat de condus la capătul lumii. Ar trebui să mă plec și să-ți mulțumesc în genunchi, frate?

Arthur căută să-i ia mâna.

— Într-adevăr, am făcut ceea ce am crezut că te va mulțumi, soră. Uriens e prea bătrân pentru tine, dar nu va trăi veșnic. Sincer, am crezut că asta te va face fericită.

„Fără îndoială”, gândi Morgaine, „spune adevărul exact așa cum îl vede.” Cum poate fi un rege atât de bun și de înțelept și să aibă atât de puțină imaginație? Sau acesta era secretul domniei lui, faptul că se ținea de adevărurile simple și nu căuta mai mult? Oare de aceea credința creștină îl ispitise, fiindcă era atât de simplă, cu legi atât de simple?

— Doresc ca toată lumea să fie fericită, spuse Arthur, iar ea știa că aceasta era într-adevăr esența firii sale; el căuta să vadă pe toată lumea fericită, până la ultimul dintre supușii săi. Îngăduise ceea ce se petrecuse între Guinevere și Lancelot fiindcă știa că și-ar face regina nefericită dacă i-ar despărți, și nu ar fi rănit-o pe Guinevere, luându-și altă soție sau amantă ca să-i dea fiul pe care ea nu i-l putea dăruia. „Nu e destul de nemilos ca să fie Mare Rege”, gândi ea în timp ce încerca să asculte cântecele triste ale lui Drustan. Arthur începu să vorbească despre minele de plumb și de cositor din Cornwall — Morgaine ar trebui să meargă să le vadă, ducele Marcus ar trebui să știe că nu este el conducător peste acea țară și, fără îndoială, ea și Isotta s-ar împrieteni, amândurora le plăcea muzica — iată ce absorbită asculta cum cântă Drustan. „Nu dragostea pentru muzică o face să nu-și poată lua ochii de la Drustan”, gândi Morgaine, dar nu spuse asta. Le analiză pe cele patru regine care stăteau la masă și oftă; Isotta nu-și putea lua

ochii de la Drustan și cine ar putea-o învinovăți? Ducele Marcus era bătrân și aspru, cu ochi săgetători și răi, care îi aminteau de Lot din Orkney. Morgause îi făcu semn tânărului ei Lamorak și îi șopti ceva; ei, o puteai învinovăți? Fusesse căsătorită cu Lot — și el nu fusesse un dar — de la vârsta de paisprezece ani și cât timp trăise Lot, ea luase aminte la mândria lui și nu-i fluturase prin față tinerii ei iubiți. „Iar eu nu sunt mai bună decât nici una dintre ele, mângâindu-l pe Uriens cu o mână și cu cealaltă furișându-mă în patul lui Accolon și justificându-mă prin aceea că-l numesc preotul meu...”

Se întrebă dacă vreo femeie făcuse vreodată altfel. Guinevere era mare regină și ea își luase prima un iubit... Lui Morgaine i se părea că inima ei a încremenit ca o piatră. Ea, Morgause și Isotta erau căsătorite cu bărbați bătrâni și așa le era viața. Dar Guinevere se căsătorise cu un bărbat frumos, care nu avea mai mult decât vârsta ei și era Mare Rege — ce motiv avea să fie nemulțumită?

Drustan a pus harpa deoparte, aplecându-se, și luă un corn cu vin ca să-și răcorească gâtul.

— Nu mai pot cânta, spuse el, dar dacă doamnă Morgaine ar vrea să ia harpa mea, e binevenită. Am auzit de talentul doamnei ca muzician.

— Da, copilă, cântă-ne, spuse Morgause, iar Arthur își adăugă rugămintea:

— Da, e atât de mult de când nu ți-am auzit vocea și încă este cea mai dulce voce pe care am auzit-o vreodată... poate pentru că este prima pe care îmi amintesc s-o fi auzit. Cred că îmi cântai ca să mă adormi înainte să știu bine să vorbesc, când nici tu nu erai mai mult decât un copil. Întotdeauna îmi amintesc de tine cel mai bine așa, Morgaine, adăugă el și, în fața durerii din ochii lui, Morgaine își plecă capul.

„Asta nu poate ierta Guinevere, că port pentru el chipul Zeiței?” Luă harpa lui Drustan și se aplecă asupra corzilor, atingându-le, una câte una.

— Aceasta sună diferit de a mea, spuse ea, încercând câteva coarde apoi își ridică privirea, căci în sala de jos era agitație. Înăuntrul zidurilor sună o trompetă, strident și ascuțit, și se auzi zgomot de pași. Arthur se ridică pe jumătate, apoi se prăbuși înapoi pe scaun, când cei patru bărbați înarmați, purtând săbii și scuturi, pătrunseră în încăpere. Cai le ieși în întâmpinare, protestând — nu era permis să porți arme în sala regelui, la Rusalii. Îl îmbrânciră la o parte.

Bărbații purtau căști romane — Morgaine văzuse una sau două din acelea, păstrate la Avalon — și tunici militare scurte și armuri romane și mantii militare, roșii, groase, fluturau în urma lor. Morgaine clipi, era ca și cum legionarii romani ar fi venit din trecut; unul dintre ei purta la capătul sulitei imaginea sculptată și aurită a unui vultur.

— Arthur, duce al Britaniei! strigă unul dintre bărbați. Îți aducem un mesaj de la Lucius, împăratul Romei!

Arthur se ridică din scaun și făcu un singur pas înainte spre bărbații înveșmântați în haine de romani.

— Nu sunt duce al Britaniei, ci Mare Rege, spuse el cu blândețe, și nu știu de nici un împărat Lucius. Roma a căzut și e în mâinile barbarilor și, nu mă îndoiesc, ale impostorilor. Totuși, nu trebuie să spânzurăm câinele pentru impertinența stăpânului. Vă puteți spune mesajul.

— Sunt Castor, centurion al legiunii Valeria Victrix, spuse omul care vorbise mai înainte. În Galia, legiunile au fost regrupate sub stindardul lui Lucius Valenus, împărat al Romei. Mesajul lui Lucius este că tu, Arthur, duce al Britaniei, poți să continui să domnești în acest mod și sub această denumire, cu condiția să-i trimiți, în șase săptămâni, tributul imperial constând în patruzeci de uncii de aur, două duzini de perle britanice și trei încărcături de fier, plumb și cositor din țara ta, o sută de coți de lână țesută și o sută de sclavi.

Lancelot se ridică de la locul lui și ajunsese dintr-un salt în fața regelui.

— Măria Ta, Arthur, strigă el, lasă-mă să-i jupoi pe acești câini obraznici și să le trimit fundurile chelălăitoare la stăpânul lor, să-i spună acestui idiot Lucius că, dacă vrea tribut din Anglia, poate să vină să încerce să-l ia...

— Așteaptă, Lancelot, spuse Arthur cu blândețe, zâmbindu-i prietenului său, nu asta e calea.

Îi examinează pe romani pentru o clipă. Castor își scosese sabia pe jumătate, iar Arthur spuse amenințător:

— Nici o sabie nu va fi scoasă din teacă la curtea mea în această zi sfântă, soldat! Nu mă aștept ca un barbar din Galia să cunoască manierele unei țări civilizate, dar dacă nu-ți bagi înapoi sabia în teacă, îți jur, Lancelot va veni să ți-o ia cum poate el mai bine. Și, fără îndoială, ai auzit de sir Lancelot, chiar și în Galia. Dar nu vreau vărsare de sânge la picioarele tronului meu.

Castor, dezvelindu-și dinții cu furie, își vârî sabia înapoi în teacă.

— Nu mă tem de Lancelot al tău, spuse el. Vremea lui a trecut de mult, în războaiele cu saxonii. Dar am fost trimis ca mesager, cu ordine să nu vărs sânge. Ce răspuns pot să-i duc împăratului, duce Arthur?

— Nici unul, dacă îmi refuzi propriul titlu în propria mea sală, spuse Arthur. Dar spune-i asta lui Lucius: că Uther Pendragon i-a urmat lui Ambrosius Aurelianus când existau romani să ne sprijine în lupta noastră împotriva saxonilor, eu, Arthur, i-am urmat tatălui meu, Uther, iar nepotul meu Galahad îmi va urma mie pe tronul Britaniei. Nimeni nu poate să ridice pretenții îndreptățite asupra purperei împărătești.

Imperiul Roman nu mai domnește în Britania. Dacă Lucius dorește să domnească în țara lui și poporul de acolo îl acceptă ca rege, eu sigur nu voi veni să-i contest pretențiile; dar dacă ridică pretenții asupra unui singur milimetru din Britania sau Mica Britanie, atunci de la noi nu va avea altceva decât trei duzini de săgeți bune acolo unde i-ar face cel mai bine.

Castor, palid de furie, spuse:

— Împăratul meu a prevăzut un asemenea răspuns obraznic și iată ce mi-a poruncit să spun: că Mica Britanie e deja în mâinile sale și că i-a întemnițat pe regele Ban și fiul său Bors, în propriul lor castel. Iar după ce împăratul Lucius va pustii întreaga Mică Britanie, va veni în Britania, așa cum a făcut împăratul Claudius cel Bătrân, și o va cuceri din nou, în ciuda tuturor conducătorilor sălbatici mânjiți cu albastru.

— Spune-i împăratului tău, zise Arthur, că oferta mea pentru trei duzini de săgeți e valabilă, doar că acum o ridic la trei sute și nu va primi nici un tribut de la mine, în afară de una dintre ele, în inimă. Mai spune-i că, dacă atinge un singur fir de păr din capul companionului meu, sir Bors, îl voi da pe mâinile lui Lancelot și ale lui Lionel, care sunt frații lui Bors, să-l jupoaie de viu și să-i atârne trupul pe zidurile castelului. Acum du-te înapoi la împăratul vostru și dă-i acest mesaj. Nu, Cai, nu lăsa pe nimeni să-l atingă — un mesager e sacru pentru Zei.

O liniște înfiorătoare se așternu în timp ce romanii pășeau afară din sală, întorcându-se zgometos pe călcăie și lăsându-și cizmele cu carâmbi să bată și să răsună pe pietre. Când fură plecați, lumea începu să vocifereze, dar Arthur își ridică brațul și se lăsă din nou liniștea.

— Nu va mai avea loc nici o întrecere mâine, căci vom avea lupte adevărate în curând, spuse el, iar ca premii pot oferi prada de pe urma acestui autoproclamat împărat. Companioni, vreau să fiți gata în zori, pe țarm. Cai, tu te poți ocupa de provizii. Lancelot — un zâmbet slab, în timp ce își privi prietenul — pe tine te-aș lăsa aici, să o păzești pe regină, dar de vreme ce fratele tău e prizonier, știu că vei dori să vii cu noi. Îl voi ruga pe preot să facă o sfântă slujbă pentru aceia dintre voi care doresc să fie iertați de orice păcate înainte de a pleca la luptă, mâine în zori. Sir Uwaine — ochii lui îl căutară pe cel mai nou companion al său — acum îți pot oferi glorie în luptă în loc de glorie în jocuri de război. Îți poruncesc, ca fiu al surorii mele, să călărești lângă mine și să îmi acoperi spatele.

— Sunt onorat, r-regele meu, se bâlbâi Uwaine, cu fața strălucind și, în acel moment, Morgaine văzu ceva din felul în care Arthur inspirase un devotament atât de mare.

— Uriens, bunul meu cumnat, spuse Arthur, las regina pe mâinile

tale, rămâi la Camelot și păzește-o până ce mă întorc. Se aplecă să-i sărute mâna lui Guinevere. Doamna mea, te rog să ne scuzi că vom întrerupe ospățul — asupra noastră e din nou război.

Guinevere era albă ca varul.

— Iar tu știi că ești scuzat, stăpânul meu. Dumnezeu să te aibă în pază, soțul meu drag.

Și se aplecă înainte, să-l sărute. El se ridică și coborî de pe podium, înclinându-se.

— Gawaine, Lionel, Gareth — companioni — urmați-mă!

Lancelot întârzie o clipă, înainte să-l urmeze.

— Cere binecuvântarea Domnului și pentru mine, când voi călători, regina mea.

— O, Doamne, Lancelot..., spuse Guinevere și, fără să țină seama de ochii ațintiți asupra ei, se aruncă în brațele lui.

El o ținu în brațe, tandru, și îi vorbi atât de șoptit încât Morgaine nu putu să audă, dar văzu că ea lăcrima. Dar când își ridică fruntea, chipul ei era uscat și fără lacrimi.

— Dumnezeu să te ajute, dragostea mea. Și Dumnezeu să te aibă în pază, iubirea inimii mele.

Lancelot spuse foarte încet:

— Dacă mă întorc sau nu, fie ca Dumnezeu să te binecuvânteze. Se întoarse spre Morgaine: Acum, mă bucur cu adevărat că îi vei face o vizită lui Elaine. Trebuie să-i duci salutul meu dragei mele soții și să-i spui că am plecat cu Arthur să-l salvez pe fratele meu Bors din mâinile acestui șarlatan care își spune împăratul Lucius. Spune-i că mă rog ca Dumnezeu s-o aibă în pază și s-o ocrotească și transmite-le copiilor dragostea mea.

Rămase tăcut o clipă și, pentru un moment, Morgaine crezu că o va săruta și pe ea; în schimb, își puse mâna pe obrazul ei, zâmbind:

— Dumnezeu să te binecuvânteze și pe tine, Morgaine, fie că vrei sau nu binecuvântarea lui.

Se întoarse să i se alăture lui Arthur, acolo unde companionii se adunau în sala de jos. Uriens se apropie de podium și se plecă în fața lui Guinevere.

— Sunt la serviciile tale, doamna mea.

„Dacă va râde de bătrân”, își zise Morgaine, simțind brusc un sălbatic sentiment protector, „o voi pălmui!” Uriens avea intenții bune, iar sarcina lui era doar protocolară, un tribut minor adus unei rude. Camelotul se va descurca foarte bine fiind, ca întotdeauna, pe mâinile lui Cai și Lucan. Dar Guinevere era deprinsă cu diplomația de la curte. Spuse pe un ton grav:

— Îți mulțumesc, sir Uriens. Ești binevenit aici, Morgaine e prietena

și sora mea dragă și voi fi fericită să o am din nou lângă mine, la curte.

„Oh, Guinevere, Guinevere, ce mincinoasă ești!” spuse Morgaine dulce:

— Dar eu trebuie să călătoresc mai departe, să-mi vizitez verișoara Elaine. Lancelot m-a însărcinat să-i duc vorbă.

— Ești întotdeauna bună, spuse Uriens, și de vreme ce războiul nu este în zona noastră, ci dincolo de canal, poți merge când vrei. Îi voi cere lui Accolon să te însoțească, dar s-ar putea să meargă cu Arthur pe coastă.

„Chiar m-ar da în grija lui Accolon, despre toată lumea are o părere bună”, gândi Morgaine și își sărută soțul cu căldură sinceră.

— După ce o vizitez pe Elaine, domnul meu, îmi dai permisiunea să îmi vizitez verișoara din Avalon?

— Poți face după voia ta, doamna mea, spuse Uriens, dar înainte să pleci, îmi despachetezi, te rog, lucrurile? Valetul meu nu poate s-o facă niciodată la fel de bine ca tine. Și îmi lași câteva din leacurile și alifiile tale de plante?

— Cu siguranță, răspunse ea și plecă să pregătească toate cele de trebuință pentru călătorie.

Se gândi cu resemnare că în noaptea asta, înainte de a se despărți, el va dori să se culce cu ea. Ei bine, mai îndurase asta înainte, o poate face din nou. „Ce târfă am devenit!”

12

Morgaine știa că ar îndrăzni să facă această călătorie numai dacă ar face-o pas cu pas, leghe cu leghe, zi după zi. Primul ei pas, așadar, era spre castelul lui Pellinore; amară ironie, prima ei misiune era un mesaj către soția și copiii lui Lancelot.

Întreaga zi dintâi, urmase drumul roman către mieznoapte, prin dealurile line. Kevin se oferise s-o escorteze, iar ea se lăsase ispitită; o apucase vechea teamă că nu va găsi drumul către Avalon nici de data aceasta, că nu va îndrăzni să cheme luntrea, că va rătăci din nou în țara zânelor și se va pierde acolo, pentru vecie. Nu îndrăznise să meargă, după moartea lui Viviane...

Dar acum trebuie să se confrunte cu această probă, ca atunci când fusese făcută preoteasă întâia dată... Izgonită singură din Avalon, fără nici o altă probă în afară de aceasta, trebuia să poată, să se întoarcă cumva... prin propriile ei puteri, nu ale lui Kevin, trebuia să-și câștige din nou intrarea acolo.

Totuși, era înspăimântată, trecuse atât de mult timp. În cea de-a

patra zi i se arată castelul lui Pellinore, iar în după amiaza acelei zile, călărind de-a lungul țărmurilor mlăștinoase ale lacului care acum nu mai purta nici o urmă a dragonului (deși servitorii și servitoarele ei tremurau și se adunau laolaltă, povestindu-și întâmplări îngrozitoare cu dragoni), ea zări acea clădire mică pe care Pellinore le-o dăduse lui Elaine și lui Lancelot când se căsătoriseră. Era mai degrabă o vilă decât un castel; în aceste vremuri de pace, nu existau multe locuri fortificate în acea parte de țară. Pajiști întinse coborau de o parte și de alta a drumului, iar în timp ce Morgaine se îndrepta spre casă, un cârd de găște o întâmpină cu mare zarvă.

Un șambelan bine îmbrăcat îi ieși în cale, întrebând-o cum o cheamă și cu ce treburi a venit.

— Sunt doamna Morgaine, soția regelui Uriens din Țara Galilor de Miazănoapte. Aduc un mesaj de la lordul Lancelot.

Fu dusă într-o încăpere unde putu să se spele și să se îmborsăteze, apoi condusă în sala mare, unde ardea focul, și i se aduseră prăjituri de grâu cu miere și o ploscă cu vin bun. Morgaine începu să caște în fața acestui ceremonial — era, în definitiv, o verișoară, nu un oaspete de stat. După o vreme, un băiat scrută camera și, când văzu că ea era singură, intră. Era blond, cu ochi albaștri și o revărsare de pistrui aurii pe față, iar ea știu pe loc al cui fiu era, deși nu semăna defel cu tatăl său.

— Ești doamna Morgaine, căreia i se spune Morgaine a Zânelor?

— Da. Și sunt verișoara ta, Galahad.

— De unde știi cum mă cheamă, întrebă el bănuitor. Ești vrăjitoare? De ce ți se spune Morgaine a Zânelor?

— Pentru că sunt din vechea stirpe regală a Avalonului și am fost crescută acolo. Și îți știu numele nu prin vrăji, ci pentru că semenii cu mama ta, care îmi e și ea verișoară.

— Și pe tata îl cheamă Galahad, spuse copilul, dar saxonii îl numesc Spiridușul-săgeată.

— Am venit să vă aduc, ție, mamei și surorilor tale, salutul tatălui tău, spuse Morgaine.

— Nimue e o fată prostută, spuse Galahad. E fetiță mare, are cinci ani, dar a plâns când a venit tata și nu a vrut să-l lase s-o ia în brațe și s-o sărute, fiindcă nu l-a recunoscut. Îl cunoști pe tatăl meu?

— Sigur că da, spuse Morgaine. Mama lui, Doamna Lacului, a fost mama mea adoptivă și mătușa mea.

El o privi sceptic și se încruntă.

— Mama mi-a zis că Doamna Lacului e o vrăjitoare rea.

— Mama ta este... Morgaine se opri și își îndulci glasul; era, în definitiv, doar un copil. Mama ta nu a cunoscut-o pe Doamna așa cum

am cunoscut-o eu. A fost o femeie bună și înțeleaptă și o mare preoteasă.

— Da? Îl văzu pe Galahad cum se luptă cu această idee. Părintele Griffin spune că doar bărbații pot fi preoți, fiindcă bărbații sunt după chipul lui Dumnezeu, iar femeile nu. Nimue a spus că vrea să fie preoteasă când va crește mare, și să învețe să scrie și să citească și să cânte la harpă, iar părintele Griffin i-a spus că o femeie nu poate face nici unul dintre aceste lucruri.

— Atunci părintele Griffin se înșeală, spuse Morgaine, fiindcă eu le pot face pe toate și încă mai multe.

— Nu te cred, spuse Galahad măsurând-o cu o privire ostilă. Crezi că toată lumea greșește, în afară de tine, nu-i așa? Mama spune că cei mici nu trebuie să-i contrazică pe oamenii mari, iar tu arăți de parcă nu ai fi cu mult mai în vârstă decât mine. Nu ești mult mai mare, nu-i așa?

Morgaine râse de copilul furios și spuse:

— Dar sunt mai în vârstă și decât mama și decât tatăl tău, Galahad, chiar dacă nu sunt prea mare.

Se auzi mișcare la ușă și Elaine intră. Căpătase o înfățișare mai blândă, trupul i se rotunjise, pieptul i se lăsase — în definitiv, își spuse Morgaine, născuse trei copii, iar unul era încă la sân. Dar era și acum încântătoare, cu părul auriu strălucind ca întotdeauna, și o îmbrățișă pe Morgaine de parcă s-ar fi despărțit abia ieri.

— Văd că l-ai cunoscut pe bunul meu fiu, spuse ea. Nimue e în camera ei, pedepsită — a fost obraznică cu părintele Griffin, iar Gwennie, slavă Cerului, doarme — e un copil agitat și am stat trează cu ea aproape toată noaptea. Ai venit din Camelot? De ce nu a venit stăpânul meu cu tine, Morgaine?

— Despre asta vreau să-ți vorbesc, zise Morgaine. Lancelot nu va veni acasă o vreme. E război în Mica Britanie, iar fratele său, Bors, e ținut ostatic în castelul lui. Toți companionii lui Arthur au plecat să-l salveze și să-l înfrângă pe omul care vrea să fie împărat.

Ochii lui Elaine se umplură de lacrimi, dar chipul tânărului Galahad era plin de entuziasm:

— Dacă aș fi mai mare, spuse el, aș fi unul din companionii lui Arthur și tatăl meu m-ar face cavaler și aș merge cu ei și m-aș lupta cu acei bătrâni saxoni și cu orice împărat bătrân!

Elaine ascultă povestea și spuse:

— Acest Lucius mi se pare un nebun!

— Nebun sau întreg la minte, spuse Morgaine, are o armată și pretenții în numele Romei. Lancelot m-a trimis să te văd și m-a rugat să-i sărut copiii, deși, nu mă îndoiesc, tânărul acesta e prea mare ca să

fie sărutat ca un bebeluș, spuse ea zâmbindu-i lui Galahad. Fiul meu vitreg, Uwaine, se credea și el prea mare pentru asta când era cam de vârsta ta, iar acum câteva zile a fost făcut companion al lui Arthur.

— Câți ani are? întrebă Galahad, iar când Morgaine spuse că are cincisprezece, făcu o mutră furioasă și începu să socotească pe degete.

Elaine întrebă:

— Cum arăta dragul meu soț? Galahad, fugi la îngrijitorul tău, vreau să vorbesc cu verișoara mea, iar când copilul plecă, spuse: înainte de Rusalii am avut mai mult timp să stau de vorbă cu Lancelot decât în toți acești ani ai căsniciei noastre. Este prima dată că am avut parte de compania lui mai mult de o săptămână.

— Cel puțin nu te-a lăsat însărcinată de data aceasta, spuse Morgaine.

— Nu, spuse Elaine — și a fost foarte grijuliu și nu a căutat să mă aibă în pat în acele ultime săptămâni în care am așteptat amândoi nașterea lui Gwen. Spunea că am burta atât de mare, că pentru mine nu ar fi nici o plăcere. Nu l-aș fi refuzat, dar, ca să fiu sinceră, nu cred că i-a păsat defel... Și asta e o mărturisire pentru tine, Morgaine.

— Uii, spuse ea cu un mic zâmbet compătimator, că-l cunosc pe Lancelot de când mă știu.

— Spune-mi, îi ceru Elaine, am jurat odată că nu te voi întreba asta niciodată — Lancelot a fost iubitul tău, te-ai culcat vreodată cu el?

Morgaine îi privi chipul tras și îi spuse cu blândețe:

— Nu, Elaine. A fost o vreme când m-am gândit la asta, dar nu am ajuns niciodată acolo. Nu l-am iubit și nici el nu m-a iubit.

Și, spre surprinderea ei, știu că vorbele erau adevărate, deși până acum nu își dăduse seama. Elaine privea ținută podeaua, în locul unde un petic de lumină pătrundea printr-un ochi de sticlă veche, decolorată, care fusese acolo de pe vremea romanilor.

— Morgaine, când a fost la Camelot, a văzut-o pe regină?

— De vreme de Lancelot nu e orb și a stat pe podium alături de Arthur, presupun că a văzut-o, răspunse ea sec.

Elaine făcu un gest de nerăbdare:

— Știi despre ce vorbesc!

„E încă atât de geloasă? O urăște pe Guinevere atât de mult? Îl are pe Lancelot, i-a născut copii, știe că e un bărbat de onoare, ce vrea mai mult?” Dar, în fața mâinilor ei care se frământau de nerăbdare, a lacrimilor care parcă îi atârnavă pe gene, se înmuie:

— Elaine, a vorbit cu regina și a sărutat-o de adio când a venit chemarea la arme. Dar îți jur, i-a vorbit ca un curtezan unei regine, nu ca un iubit iubitei sale. Se cunosc de când erau tineri și, dacă nu pot

uita că s-au iubit cândva, așa cum nu îi este dat unui bărbat sau unei femei să iubească de două ori, de ce să le reproșăm asta? Ești soția lui, Elaine și, când m-a rugat să-ți aduc mesajul, mi-am putut da seama că ține la tine.

— Iar eu am jurat că mă voi mulțumi cu atât, nu-i așa?

Elaine își plecă fruntea vreme îndelungată, iar Morgaine o văzu clipind cu furie, dar nu plânse și, în cele din urmă, își ridică creștetul.

— Tu, care ai avut atât de mulți iubiți, ai cunoscut vreodată dragostea?

Pentru o clipă, Morgaine se simți cuprinsă de vechea furtună, de nebunia dragostei care îi azvârlise, pe ea și pe Lancelot, pe un deal inundat de soare din Avalon, unul în brațele celuiilalt, care îi adusese împreună iar și iar, până ce totul se sfârșise în amărăciune... Alungă cu forță amintirea aceasta și își aduse în minte gânduri despre Accolon, care îi stârnise din nou în inimă și în trup dulceața feminității atunci când se simțea bătrână, moartă, abandonată... care o adusese înapoi Zeitei, care o făcuse din nou preoteasă... Simți unde de roșeață ridicându-se în valuri pe fața ei. Încet, încuviință:

— Da, copilă, am știut... știu ce înseamnă să iubești.

Văzu că Elaine ar fi vrut să-i pună alte sute de întrebări și se gândi ce bucură ar fi să împartă toate acestea cu singura femeie care îi fusese prietenă de când părăsise Avalonul, a cărei căsătorie o pusese la cale ea... dar nu. Discreția era o parte din puterea preoteselor, iar a vorbi despre ceea ce ea și Accolon cunoscuseră ar însemna să aducă acest lucru în afara tărâmului vrăjit, ar face-o să fie nimic mai mult decât o soție nesatisfăcută, furișându-se în patul fiului ei vitreg. Spuse:

— Dar acum, Elaine, mai avem ceva de vorbit. Amintește-ți, cândva mi-ai făcut un jurământ — dacă te ajut să-l câștigi pe Lancelot, îmi vei da ceea ce-ți voi cere. Nimue are mai bine de cinci ani, e destul de mare să fie luată în îngrijire. Măine plec la Avalon, trebuie să o pregătești să mă însoțească.

— Nu! strigă ea. Nu, nu, Morgaine, nu poți vorbi serios!

Morgaine se temuse de asta. Acum își făcu glasul să sune distant și aspru:

— Elaine, ai jurat.

— Cum puteam să jur pe un copil încă nenăscut? Nu știam ce vorbesc, o, nu, nu fiica mea, nu fiica mea... Nu poți să mi-o iei, nu atât de mică.

— Ai jurat!

— Și dacă refuz?

Elaine arăta ca o pisică înfuriată, gata să-și apere pisoii împotriva unui câine mare și rău.

— Dacă refuzi — vocea lui Morgaine era mai liniștită ca niciodată — când va veni acasă, Lancelot va auzi de la mine cum a fost făcută această căsătorie, cum ai plâns și m-ai implorat să-i fac farmece ca să se îndepărteze de Guinevere și să se îndrepte către tine. El te crede victima inocentă a vrăjilor mele, Elaine, și mă învinovățește pe mine, nu pe tine. Vrei să știe adevărul?

— N-ai face asta!

Elaine era albă de spaimă.

— Pune-mă la încercare, spuse Morgaine. Nu știu cum privesc creștinii un jurământ, dar, te asigur, printre cei ce o slăvesc pe Zeiță, este privit cu toată seriozitatea. Și așa am privit eu jurământul tău. Am așteptat până când ai avut încă o fiică, dar Nimue este a mea prin cuvântul tău!

— Dar... ce se va alege de ea? E un copil creștin... cum pot s-o trimit de la mama ei, într-o... într-o lume de vrăjitorii păgâne?...

— În definitiv, sunt verișoara ei, spuse cu blândețe Morgaine. De când mă cunoști, Elaine? M-ai văzut vreodată făcând ceva atât de dezonorant și de rău încât să eziți să-mi încredințezi un copil? Nu o vreau ca s-o dau unui dragon să o mănânce, iar vremurile când oamenii erau arși pe altarele sacrificiilor au trecut de mult, de foarte de mult...

— Atunci, ce i se va întâmpla în Avalon? întrebă Elaine atât de temătoare încât Morgaine se întrebă dacă avea habar de ce se petrecea acolo.

— Va fi preoteasă și va primi toată înțelepciunea Avalonului. Într-o bună zi va citi în stele și va cunoaște toată înțelepciunea lumii și a cerurilor. Se pomeni zâmbind. Galahad mi-a spus despre ea că vrea să învețe să scrie și să citească și să cânte la harpă, iar în Avalon nimeni nu-i va interzice asta. Cu siguranță nu îi vom cere să postească și să facă penitență, înainte de a crește.

— Dar... dar ce-i voi spune lui Lancelot? șovăi Elaine.

— Ce voiești. Ar fi cel mai bine să-i spui adevărul, că ai trimis-o să fie crescută la Avalon, ca să poată umple locul rămas acolo gol. Dar nu îmi pasă dacă îl minți — poți să-i spui că s-a înecat în lac sau că a fost luată de stafia vechiului dragon al lui Pellinore, dacă vrei.

— Și ce să fac cu preotul? Când părintele Griffin va auzi că mi-am trimis fiica să devină vrăjitoare pe pământurile păgâne...

— Îmi pasă și mai puțin ce îi spui lui, zise Morgaine. Dacă alegi să-i spui că ți-ai pus sufletul zălog vrăjitoriilor mele ca să-ți câștigi un soț și că ai promis în schimb prima ta fiică... Nu? Așa mă gândeam și eu.

— Ești aspră, Morgaine, replică Elaine cu lacrimile șiroindu-i pe obraz. Nu pot să am câteva zile să o pregătesc să plece de lângă mine, să-i împachetez câteva lucruri de care va avea nevoie?...

— Nu are nevoie de multe. Un schimb de haine, dacă vrei, și lucruri călduroase pentru drum, o mantie groasă și încălțăminte robustă, nimic mai mult. În Avalon îi vor da rochia unei preotese novice. Crede-mă, adăugă ea cu blândețe, va fi tratată cu dragoste și reverență, ca o nepoată a celei mai mari preotese. Și — cum spun preoții voștri — nu i se dă omului mai mult decât poate duce. Nu va fi obligată la austeritate, până ce nu va avea vârsta să poată îndura asta. Cred că va fi fericită acolo.

— Fericită? În acea țară a blestematelor vrăjitorii?

Morgaine spuse, iar convingerea totală din vorbele ei pătrunse în inima Elainei:

— Îți jur, am fost fericită în Avalon și în fiecare zi de când am plecat, de dimineața până seara, am tânjit să mă întorc acolo. M-ai auzit vreodată mințind? Hai, lasă-mă să văd copilul.

— I-am poruncit să stea în camera ei și să toarcă în singurătate până la apusul soarelui. A fost obraznică cu preotul și este pedepsită.

— Dar îi anulez pedeapsa. Acum eu sunt tutorele ei și mama ei adoptivă și nu mai e nici un motiv să fie politicoasă cu preotul. Du-mă la ea.

Plecară a doua zi, în zori. Nimue plânsese la despărțirea de mama sa, dar la mai puțin de o oră de când erau plecate, începu să o iscodească pe Morgaine, curioasă, privind-o de sub gluga pelerinei. Era înaltă pentru vârsta ei, semănând mai puțin cu mama lui Lancelot, Viviane, și mai degrabă cu Morgause sau Igraine, cu părul blond, dar cu destul roșcat în buclele blonde pentru ca Morgaine să se gândească la faptul că părul îi va fi roșcat când va fi mai mare. Iar ochii îi erau aproape de culoarea micilor violete de pădure, care creșteau la marginea pâraielor.

Băuseră doar puțin vin și puțină apă înainte de plecare, așa că Morgaine o întrebă:

— Îți este foame, Nimue? Ne putem opri să mâncăm de îndată ce găsim o poieniță, dacă vrei.

— Da, mătușă.

— Foarte bine.

Și în curând descălecă și o ridică pe fetiță de pe ponei.

— Trebuie...

Copilul își plecă ochii și se foi...

— Dacă trebuie să dai afară apa, du-te după copacul acela cu servitoarea, și să nu-ți mai fie niciodată rușine să vorbești despre ceea ce a creat Dumnezeu.

— Părintele Griffin spune că nu e cuviincios...

— Și să nu-mi mai vorbești niciodată despre ce ți-a spus părintele

Griffin, spuse Morgaine cu blândete, dar cu o nuanță de fier în spatele vorbelor domoale. Asta aparține trecutului, Nimue.

Când copila se întoarse, cu ochii larg deschiși de uimire, spuse:

— Am văzut pe cineva foarte mic iscodindu-mă din spatele unui copac. Galahad mi-a zis că ți se spune Morgaine a Zânelor, ai fost o zână, mătușă?

Morgaine clătină din cap și răspunde:

— Nu, era unul dintre Cei Vechi ai dealurilor, sunt la fel de reali ca tine și ca mine. E mai bine să nu vorbești despre ei, Nimue, și să nu îi bagi în seamă. Sunt foarte timizi și se tem de oamenii care locuiesc în sate și la ferme.

— Atunci, ei unde locuiesc?

— Pe dealuri și în păduri, spuse Morgaine. Nu pot suporta să vadă pământul, care este mama lor, agresat cu pluguri și forțat să dea recolte — și nu locuiesc în sate.

— Dacă nu ară și nu culeg roadele, mătușă, atunci ei ce mănâncă?

— Rădăcini, poame și ierburi, fructe și semințe — carne nu gustă decât la marile sărbători. Așa cum ți-am spus, e mai bine să nu vorbim despre ei, dar poți să le lași niște pâine la marginea poienitei, este destulă pentru noi toți.

Rupse o bucată dintr-o felie de pâine și o lăsă pe Nimue să o ducă la marginea luminișului.

Într-adevăr, Elaine le dăduse destulă mâncare pentru zece zile, iar călătoria spre Avalon era scurtă. Morgaine mănă și ea puțin, o lăsă pe copilă să mănânce tot ce voia și îi unse chiar ea mierea pe pâine; era timp destul s-o învețe, în definitiv.

— Văd că nu mănânci carne, mătușă. E zi de post?

Morgaine își aminti, dintr-odată, cum o întrebase și ea același lucru pe Viviane.

— Nu, nu mănânc carne prea des.

— Nu-ți place? Mie îmi place.

— Ei, bine, atunci mănâncă dacă vrei. Preotesele nu mănâncă prea des carne, dar nu este interzisă, mai cu seamă nu unui copil de vârsta ta.

— Sunt ca niște călugărițe? Postesc tot timpul? Părintele Griffin spune...

Se opri, amintindu-și că i s-a cerut să nu mai pomenească despre ce spunea el, iar Morgaine fu plăcut impresionată; copilul învăța repede.

— Am vrut să zic că nu trebuie să iei ceea ce spune el ca un ghid pentru propria ta purtare. Dar îmi poți spune ce zice și, într-o zi, vei învăța să distingi singură ce este adevărat în spusese lui și ce e o prostie sau mai rău.

— Spune că bărbații și femeile trebuie să postească pentru păcatele lor.

Morgaine scutură din cap.

— Oamenii din Avalon postesc uneori, ca să-și învețe trupurile să îi asculte fără să ridice pretenții care sunt greu de satisfăcut — sunt situații când trebuie să te descurci fără mâncare sau apă sau somn, iar trupul trebuie să fie slujitorul minții, nu stăpânul ei. Nu poți să-ți programezi mintea pentru lucruri sfinte, pentru înțelepciune sau pentru lunga meditație care deschide minții calea către alte țărâhuri, dacă trupul strigă: „Hrănește-mă!” Sau „Mă-e sete!” Așa că ne educăm să potolim vociferările trupului. Înțelegi?

— Nu chiar, spuse șovăielnic copila.

— Vei înțelege când vei fi mai mare. Deocamdată, mănâncă-ți pâinea și pregătește-te de drum.

Nimue își termină pâinea cu miere și își șterse bine mâinile cu un smoc de iarbă.

— Nici pe părintele Griffin nu l-am înțeles niciodată, dar el se enerva când nu înțelegeam. Am fost pedepsită când l-am întrebat de ce trebuie să postim și să ne rugăm pentru păcatele noastre, când Hristos le-a iertat deja, iar el a spus că am fost învățată lucruri păgâne și a pus-o pe mama să mă trimită în camera mea. Ce sunt lucrurile păgâne, mătușă?

— E tot ceea ce unui preot nu-i place, spuse Morgaine. Părintele Griffin e un prost. Nici cei mai buni preoți creștini nu ar deranja niște micuți ca tine, care nu pot face nici un păcat, cu discuții despre așa ceva. Va fi timp destul să vorbim despre păcat, Nimue, când vei fi capabilă să-l faci sau să alegi între bine și rău.

Nimue se urcă ascultătoare pe poneiul său, dar după un timp spuse:

— Mătușă Morgaine, nu sunt o fetiță atât de cuminte. Păcătuiesc tot timpul. Fac mereu lucruri rele. Nu mă mir deloc că mama a vrut să mă trimită departe. De aceea mă trimite într-un loc rău, fiindcă fac lucruri rele.

Morgaine simți în gâttej un fior de durere. Era pe cale să se urce pe calul ei, dar se repezi la Nimue și o strânse în brațe cu putere, ținând-o strâns și sărutând-o, iar și iar. Spuse, cu respirația tăiată:

— Să nu mai spui asta niciodată, Nimue! Niciodată! Nu este adevărat, îți jur că nu e adevărat! Mama ta nu a vrut să te trimită departe și, dacă ar fi crezut că Avalonul e un loc rău, nu te-ar fi trimis, indiferent cu ce aș fi amenințat-o!

Nimue spuse cu voce scăzută:

— Atunci de ce sunt trimisă departe?

Morgaine o ținea încă strâns, cu toată puterea, în brațe.

— Pentru că ai fost promisă Avalonului înainte chiar de a te fi

născut, copila mea. Pentru că bunica ta a fost preoteasă și pentru că eu nu am nici o fiică pentru Zeiță; iar tu ești trimisă la Avalon ca să poți învăța înțelepciunea și s-o slujești pe Zeiță. Observă că îi curg lacrimile, nestăvilite, pe părul lui Nimue. Cine ți-a spus că este o pedeapsă?

— Una dintre femei, în timp ce îmi împacheta hainele, șovăi Nimue. Am auzit-o spunând că mama nu ar trebui să mă trimită în acel loc rău, iar părintele Griffin mi-a spus adesea că sunt o fetiță rea.

Morgaine se prăbuși la pământ, ținând-o pe Nimue în poală, legănând-o înainte și înapoi.

— Nu, nu, spuse ea cu blândețe, nu, draga mea. Ești o fetiță bună. Dacă ești neastâmpărată sau leneșă sau neascultătoare, asta nu este un păcat, e doar pentru că nu ești destul de mare ca să știi să te porți mai bine, iar când vei fi învățată să faci ceea ce este bine, atunci așa vei face.

Pe urmă, fiindcă se gândea că această conversație mersese deja prea departe pentru un copil atât de mic, spuse:

— Privește fluturile! Până acum nu am mai văzut nici unul de culoarea aceasta! Haide, Nimue, lasă-mă să te ridic din nou pe poneiul tău, spuse ea și ascultă cu atenție în timp ce fetița continua să sporovăiască despre fluturi.

Singură, ar fi ajuns la Avalon într-o singură zi, dar picioarele scurte ale poneiului lui Nimue nu puteau să străbată o distanță atât de mare, așa că dormiră peste noapte într-un luminiș. Nimue nu mai dormise niciodată afară și întunericul o înfricoșă atunci când au stins focul, așa că Morgaine o lăsă pe copilă să se cuibărească în cercul brațelor sale și se întinse pe spate, arătându-i pe cer o stea după alta. Fetița era obosită de atâta călărit și adormi curând, dar Morgaine zăcu trează, cu capul lui Nimue pe brațul său, simțind cum teama i se furișează în suflet. Fusesse atât de mult timp plecată din Avalon. Pas cu pas, refăcuse încet toată învățătura pe care și-o putea aminti, dar uitase oare vreun lucru esențial?

Adormi într-un târziu, dar, înainte de a se face dimineată, i se păru că aude pași în luminiș și Raven apăru în fața ei. Purta rochia ei neagră și tunică din piele de cerb și spuse:

— Morgaine, Morgaine, draga mea!

Glasul ei, glasul pe care Morgaine îl auzise doar o dată în toți anii ei la Avalon, era atât de plin de bucurie și uimire încât Morgaine se trezi dintr-odată și privi împrejur, pe jumătate așteptând să o vadă pe Raven acolo, în carne și oase. Dar în poienită nu era nimic, cu excepția unei urme de negură care umbrea stelele, iar Morgaine se întinse din nou, fără să știe dacă a visat sau dacă, prin Viziune, Raven știa că ea se apropie. Inima îi gonea, îi simțea bătăile, aproape dureroase, înlăuntrul pieptului.

„Nu ar fi trebuit să stau departe atâta timp, ar fi trebuit să încerc să mă întorc când a murit Viviane. Chiar dacă aş fi pierit făcând această încercare, ar fi trebuit s-o fac... Mă vor mai dori acum, bătrână, obosită, învechită, cu Viziunea îndepărtându-se încet de la mine, cu nimic nou să le aduc?...”

Copila de lângă ea scoase un mic sunet prin somn şi se mişcă; se întoarse încet pe cealaltă parte şi se cuibări mai aproape în braţele ei. Morgaine îşi puse un braţ în jurul ei, gândindu-se: „Le-o aduc pe nepoata lui Viviane. Dar, dacă mă lasă să mă întorc doar de dragul ei, acest lucru ar fi mai amar decât moartea. Oare Zeiţa m-a alungat pe vecie?”

În sfârşit adormi din nou şi nu se mai trezi până ce nu se făcu lumină; o brumă ceţoasă începu să cadă. Cu acest început prost, ziua merse prost; spre prânz, poneiul lui Nimue pierdu o potcoavă şi, deşi Morgaine era nerăbdătoare şi ar fi luat copilul pe calul ei — ea însăşi era una dintre cele mai uşoare poveri pentru un cal, care ar fi putut duce două ca ea fără probleme — nu vru să ducă poneiul şchiopătând, aşa că se întoarseră în căutarea unui sat şi a unui fierar. Nu voise să se ştie sau să se zvonească prin ţară că sora regelui a plecat către Avalon, dar acum nu mai avea de ales. În această parte de ţară erau atât de puţine noutăţi, încât orice se întâmpla, părea că prinde aripi. Ei bine, nu avea ce să facă, sărmanul animal rănit nu era de vină. Se întoarseră şi găsiră un sătuc abătut de la drumul principal. Toată ziua căzuse ploaia şi, deşi era în miezul verii, Morgaine tremura, iar copilul era ud şi neliniştit. Morgaine acordă puţină atenţie agitaţiei sale; îi era milă de ea, îndeosebi când Nimue începu să plângă încet după mama, dar nici în această privinţă nu avea ce face; şi una dintre primele lecţii ale unei preotese în devenire era să suporte singurătatea. Va trebui pur şi simplu să plângă până ce îşi va găsi liniştea singură sau până când va învăţa să trăiască fără mama ei, aşa cum învăţaseră toate fetele din Casa Fecioarelor.

Trecuse deja de mult de amiază, deşi perdeaua de nori era atât de groasă încât nu puteau avea nici un indiciu despre locul în care se afla soarele. Totuşi, în această perioadă a anului, soarele apunea târziu, iar Morgaine nu voia să mai petreacă încă o noapte pe drum. Se hotărî să călărească până în sat şi se simţi încurajată când observă că, de îndată ce porniră din nou, Nimue încetă să mai scâncească şi începu să arate interes pentru locurile pe lângă care treceau. Acum erau foarte aproape de Avalon. Nimue era atât de somnoroasă, încât aţipi în şa şi în cele din urmă Morgaine o ridică de pe ponei şi o ţinu în faţa ei, pe cal. Dar copila se trezi când ajunseră pe malurile lacului.

— Am ajuns, mătuşă? întrebă ea când fu din nou pe picioarele ei.

— Nu, dar acum nu mai e departe, spuse Morgaine. Într-o jumătate

de oră, dacă totul merge bine, vei fi gata să mănânci de cină și să te culci.

„Și dacă nu va merge totul bine?” Morgaine refuza să se gândească la asta. Îndoiala era fatală pentru putere și pentru Viziune. Cinci ani petrecuse, refăcându-și cu trudă pașii de la început. „Oare am puterea să mă întorc?...”

— Nu văd chiar nimic, spuse Nimue. Acesta este locul? Dar nu văd nimic aici, mătușă. Și privi înspăimântată la țărmurile ce se iveau întunecate, la trestii singuratiche susurând în ploaie.

— Ne vor trimite o luntre, spuse Morgaine.

— Dar de unde vor ști că suntem aici? Cum ne pot vedea pe ploaia asta?

— O voi chema eu. Nu vorbi, Nimue.

Înlăuntrul ei se auzi ecoul unui plâns de copil înspăimântat, dar acum, când stătea în sfârșit pe țărmurile de acasă, simți vechea învățătură tâsnind la suprafață, umplându-o ca pe o cupă care se revărsa. Își plecă pentru o clipă capul în cea mai arzătoare rugăciune din viața ei, apoi trase adânc aer în piept și își ridică brațele în invocare.

Pentru o clipă, cu inima zdrobită de teama eșecului, nu simți nimic; apoi, o rază de lumină coborî asupra ei, o auzi pe fetița de lângă ea cu respirația întretăiată de uimire, dar nu avea timp pentru asta, își simțea trupul ca un pod de lumină între Cer și Pământ. Nu rosti conștient cuvântul puterii, dar simți cum acesta o străbate ca un tunet prin întreg trupul... Liniște. Liniște. Nimue, palidă și fără grai, stătea lângă ea. Apoi, apele încetoșate și întunecate ale lacului se involburară, ca o negură fierbând... apăru o umbră și pe urmă, lungă, întunecată și strălucitoare, luntrea din Avalon, ieși încet dintre neguri. Morgaine răsufă, într-un oftat prelung, care era pe jumătate un suspin.

Mai mulți bărbați mici și bruneți săriră din luntre și unul dintre ei luă caii de căpăstru, plecându-se în fața lui Morgaine și spunând:

— Îi voi duce pe celălalt drum, doamnă.

După care dispăru în ploaie. Un altul se trase înapoi, astfel că Morgaine putu pași prima în luntre, o ridică pe copila care căsca ochii mari și întinse o mână servitorilor înfricoșați. Încă în tăcere, cu excepția cuvintelor murmurate de omul care luase caii, luntrea pluti în largul lacului.

— Ce este umbra aceea, mătușă? șopti Nimue în timp ce vâslașii duceau luntrea tot mai departe de țarm.

— Este biserica Glastonbury, spuse Morgaine, surprinsă că vocea îi era atât de liniștită. Este pe cealaltă insulă, pe care nu o putem vedea de aici. Bunica ta, mama tatălui tău, este îngropată acolo. Într-o zi, poate, îi vei vedea piatra funerară.

— Mergem acolo?

— Astăzi nu.

— Dar luntrea se îndreaptă direct într-acolo... Am auzit că acolo, la Glastonbury, este și o mănăstire.

— Nu, spuse Morgaine, nu mergem acolo. Așteaptă să vezi și taci din gură.

Acum urma adevărata probă. Ei au putut s-o vadă din Avalon, cu ajutorul Viziunii, și să-i trimită luntrea, dar dacă ea va putea să despartă negurile spre Avalon... acesta va fi proba pentru tot ce făcuse în toți acești ani. Nu trebuia să încerce și să dea greș, trebuia pur și simplu să se ridice și să facă asta, fără să se oprească pentru a gândi. Se aflau acum în chiar mijlocul lacului, de unde încă o bătaie a vâslelor le-ar duce direct în curentul care curgea către insula Glastonbury... Morgaine se ridică iute, cu veșmintele fluturându-i în jurul trupului, și își înălță brațele. Din nou, își aminti... era ca prima dată când făcuse asta, cu un șoc de uimire că fluxul de putere fantastică era tăcut, când ar trebui să explodeze... Nu îndrăzni să-și ridice ochii, până când nu o auzi pe Nimue strigând de teamă și uimire... Ploaia încetase și sub ultima strălucire a soarelui la apus, insula Avalonului se întindea verde și frumoasă înaintea lor, razele soarelui străbătând prin cercul de pietre de pe Tor, lumina soarelui prelingându-se pe pereții albi ai templului. Morgaine o văzu prin perdeaua de lacrimi; se clătină în luntre și ar fi căzut, dacă nu ar fi avut o mână așezată pe umerii ei.

„Acasă, acasă...sunt aici, vin acasă...”

Simți cum luntrea zgârie țărmul. Părea nepotrivit să nu poarte îmbrăcămintea unei preotese, deși pe sub rochie avea legat la brâu, ca de obicei, micul cuțit al lui Viviane. Nu părea potrivit... voalurile ei de mătase, inelele de pe degetele-i înguste... Regina Morgaine din Țara Galilor de Miazănoapte, nu Morgaine din Avalon... Ei bine, asta putea fi schimbat. Își ridică mândră capul, respirând adânc, și luă copila de mână. Oricât s-ar fi schimbat, oricât de mulți ani se scurseseră, ea era Morgaine a Avalonului, preoteasă a Marii Zeițe. Dincolo de lacul negurilor și al umbrelor, poate că era regina unui rege bătrân și demn de batjocură, într-o țară îndepărtată... dar aici era preoteasă născută din stirpea regală a Avalonului.

Văzu fără mirare că, în timp ce pășea pe pământ, înaintea ei stătea un șir de slujitori care se înclinau, iar în spatele lor, așteptând-o, trupurile înveșmântate în negru ale preoteselor... Știuseră și veniseră să o întâmpine la întoarcerea acasă. Și, prin rândul de preotese, zări un chip și un trup pe care le mai văzuse doar într-un vis, o femeie înaltă, cu părul blond de regină, prins jos pe frunte. Femeia veni la Morgaine repede, printre celelalte preotese, și o îmbrățișă.

— Bine ai venit, verișoară, spuse ea dulce. Bine ai venit acasă,

Morgaine.

Iar Morgaine rosti numele pe care îl auzise doar în vis, până când Kevin îi vorbise de ea, confirmându-i visul.

— Te salut, Niniane, și ți-o aduc pe nepoata lui Viviane. Va fi crescută aici, iar numele ei este Nimue.

Niniane o studia cu curiozitate. Ce-o fi auzit despre ea în toți acești ani? Dar apoi își mută privirea și și-o opri asupra micuței.

— Iar aceasta este fiica lui Galahad?

— Nu, spuse Nimue. Galahad este fratele meu, eu sunt fiica bunului cavaler Lancelot.

Niniane zâmbi:

— Știi, spuse ea, dar aici nu folosim numele pe care l-au dat tatălui tău saxonii; pentru noi el are același nume cu fratele tău. Ei, Nimue, ai venit aici să devii preoteasă?

Nimue privi de jur împrejur, la priveriștea apusului de soare.

— Așa mi-a spus mătușa Morgaine și mi-ar plăcea să învăț să scriu și să citesc și să cânt la harpă și să știu despre stele și tot felul de lucruri, ca și ea. Sunteți cu adevărat vrăjitoare rele aici? Credeam că o vrăjitoare trebuie să fie bătrână și urâtă, iar tu ești foarte drăguță. Își mușcă buza: Iar sunt obraznică.

Niniane râse.

— Întotdeauna să spui adevărul, copilă. Da, sunt vrăjitoare, nu cred că sunt urâtă, dar trebuie să hotărâști singură dacă sunt bună sau rea. Voi încerca să fac voința Zeiței și asta e tot ce poate face oricine.

— Voi încerca să fac asta, dacă îmi spui cum, spuse Nimue.

Soarele căzu sub linia orizontului și, dintr-odată, țărmurile fură toate cenușii în amurg. Niniane făcu un semn și un servitor care ținea o singură torță se apropie de un altul, iar lumina trecu iute din mână în mână, până ce țărmul fu în întregime o explozie de lumină. Niniane o mângâie pe fetiță pe obraz.

— Până când ai să crești destul de mare ca să cunoști voința ei pentru tine, te vei supune regulilor de aici și vei asculta de femeile care te au în grijă.

— Voi încerca, spuse Nimue, dar mereu uit. Și pun prea multe întrebări.

— Poți pune cât de multe întrebări vrei, dacă e momentul potrivit pentru asemenea lucruri, spuse Niniane, dar ai călărit toată ziua și este prea târziu; așadar, pentru diseară, prima poruncă pe care ți-o dau este să fii fetiță cuminte și să mergi să iei cina, să faci baie și să te duci la culcare. Ia-ți rămas-bun de la mătușa ta acum, du-te cu Lheanna în Casa Fecioarelor.

Făcu semn unei femei robuste, cu un aer matern, îmbrăcată în haină de preoteasă. Nimue trase puțin de nas și spuse:

— Trebuie să-mi iau la revedere acum? Nu vii să-mi spui la revedere mâine, mătușă Morgaine? Credeam că voi fi cu tine aici.

Cu multă blândețe, Morgaine spuse:

— Nu, trebuie să te duci în Casa Fecioarelor și să faci așa cum ți se spune. Îi sărută obrazul mătăsos ca o petală. Zeița să te binecuvânteze, draga mea. Ne vom reîntâlni când ea va voi. Și, în timp ce vorbea, văzu cum aceeași Nimue crește înaltă, devenind femeie, palidă, serioasă, cu semiluna albastră pictată între sprâncene, iar umbra Zeiței Morții...

Se clătină, iar Niniane întinse o mână să o sprijine.

— Ești ostenită, doamnă Morgaine. Trimite copilașul la culcare și vino cu mine. Putem vorbi mâine.

Morgaine așternu pe fruntea lui Nimue un ultim sărut și fetița plecă supusă alături de Lheanna, iar Morgaine simți o negură întunecată în fața ochilor. Niniane îi dădu brațul și spuse:

— Sprijină-te de mine. Vino la reședința mea, unde te poți odihni.

Niniane o duse către o locuință care fusese cândva a lui Viviane și către camera micuță unde dormeau, la rândul lor, preotesele care o îngrijeau pe Doamna Lacului. Singură, Morgaine reuși să se adune. La un moment dat, se întrebă dacă Niniane o adusese aici ca să scoată în evidență că ea, nu Morgaine, era Doamna Lacului...

Apoi se opri, acel tip de intrigă era pentru curte, nu pentru Avalon. Niniane îi dăduse pur și simplu cea mai convenabilă și mai retrasă dintre camerele disponibile. Cândva, Raven locuise aici, în tăcerea ei, ca Viviane să o poată învăța.

Morgaine își spălă trupul ostenit, se înveșmântă în rochia lungă de lână nevopsită, dar nu se atinse de vinul cald, cu mirodenii. Lângă cămin, era un vas de piatră pentru apă, iar ea scoase un polonic plin, bând cu lacrimi în ochi.

Preotesele din Avalon beau numai apă din Fântâna Sacră. Era din nou tânăra Morgaine, care dormea între pereții căminului său. Se vâri în pat și adormi ca un copil.

Nu știu niciodată ce anume o trezise. Se auzi un pas în cameră și apoi liniște. Dar cu ultima pâlpare a focului ce murea și în lumina lunii care inunda camera, printre obloane, văzu un trup acoperit cu vâluri și, pentru o clipă, crezu că Niniane venise să vorbească cu ea; dar părul care se revărsa pe umeri era lung și negru, iar chipul întunecat, frumos și liniștit. Pe o mână, putu zări urma întunecată și îngroșată a unei vechi cicatrice... Raven! Se ridică și spuse:

— Raven, ești tu?

Raven își acoperi buzele cu degetele, făcând vechiul semn al tăcerii; veni lângă Morgaine, se aplecă asupra ei și o sărută. Fără o vorbă, își scoase mantia lungă și se întinse alături de ea, luând-o în brațe. În semiîntuneric, Morgaine putu să vadă celelalte cicatrice întinzându-se

de-a lungul brațului și peste pieptul palid, greu... Nici una dintre ele nu rosti vreun cuvânt, nici atunci, nici în timpul ce urmă. Se părea că lumea reală și Avalonul se îndepărtau amândouă și din nou ea era în umbrele țării zânelor, ținută strâns în brațele doamnei... Morgaine auzi în gând cuvintele străvechii binecuvântări a Avalonului, în timp ce Raven o atinse încet, cu liniște și semnificație rituală, iar sunetul părea că tremură în jurul ei, în liniște. „Binecuvântate fie picioarele care te-au adus în acest loc... binecuvântați genunchii care se vor pleca în fața altarului... binecuvântată fie poarta Vieții...”

Pe urmă, lumea începu să curgă și să se schimbe și să se miște în jurul ei, iar pentru o clipă, în acea liniște nu era Raven, ci o siluetă înconjurată de lumină, pe care o văzuse o dată, cu ani în urmă, într-un moment când traversase marea tăcere... Și Morgaine știa că și ea strălucea în lumină... Din nou liniștea profundă, care se revărsa... Și apoi fu din nou Raven, întinsă lângă ea, cu părul ei parfumat cu ierburile folosite în ritualuri, cu un braț deasupra ei, cu buzele tăcute abia atingând obrazul lui Morgaine. Ea văzu că în părul întunecat erau lungi și palide șuvițe albe.

Raven se mișcă și se ridică. Totuși, nu vorbi, dar luă de undeva o semilună de argint, podoaba rituală a preoteselor. Morgaine știa, dintr-o suflare, că era cea pe care o lăsase pe patul ei din Casa Fecioarelor, în acea zi când plecase din Avalon, cu copilul lui Arthur în pânțece... După un protest găfâit, cu o jumătate de glas, o lăsă pe Raven să i-o prindă la gât; dar Raven îi arătă repede, cu ultima scânteie a luminii, sclipirea lamei unui cuțit pe care-l avea la brâu. Morgaine încuviință, știind că acest cuțit ritual al lui Viviane nu o va mai părăsi niciodată, cât va trăi. Era mulțumită că Raven trebuia să-l poarte pe cel pe care ea, Morgaine, îl abandonase, până când într-o zi îl va vedea legat la brăul lui Nimue.

Raven luă micul cuțit iar Morgaine privi, încremenită ca într-un vis, cum ea îl ridică; așa să fie, chiar dacă vrea să împrăstie aici sângele meu, în fața Zeiței de la care am încercat să fug... Dar Raven întoarse cuțitul către propria ei beregată; se înțepă în stern, vărsând o picătură de sânge, iar Morgaine, plecându-și capul, luă cuțitul și-și făcu o tăietură mică, în dreptul inimii. „Suntem bătrâne, Raven și cu mine, nu mai vărsăm sânge din pânțece, ci din inimă...” Și se întrebă, după aceea, la ce se referise. Raven se aplecă și linse sângele de pe mica tăietură, Morgaine se aplecă și atinse cu buzele pata mică ce izvora de pe pieptul lui Raven, știind că aceasta era o pecete care depășea cu mult jurămintele pe care le făcuse când devenise femeie. Pe urmă Raven o trase din nou în brațele sale.

„Mi-am dăruit fecioria Celui Preamărit, am născut un copil pentru Zeu, am ars de pasiune pentru Lancelot, iar Accolon m-a făcut din nou preteasă pe câmpurile binecuvântate de Fecioarele Primăverii.

Totuși, nu am cunoscut niciodată ce înseamnă să fii primit pur și simplu în iubire..." Lui Morgaine i se părea, pe jumătate prin vis, că stătea în poala mamei sale... Nu, nu Igraine, ci în brațele Marii Mame.

Când se trezi, era singură. Deschizând ochii în lumina soarelui din Avalon, plângând de bucurie, se întrebă, o clipă, dacă visase. Totuși, în dreptul inimii avea o mică pată de sânge; și pe perna de alături era semiluna de argint, podoaba rituală a preoteselor, pe care o părăsise când plecase din Avalon. Și totuși, cu siguranță, Raven i-o legase la gât...

Morgaine și-o legă în jurul gâtului, cu curelușa ei subțire. Nu o va mai părăsi niciodată; va fi îngropată, ca Viviane, cu această podoabă în jurul gâtului. Degetele îi tremurau în timp ce lega curelușa de piele, știind că aceasta era o reconsacrare. Mai era ceva pe pernă și, preț de o clipă, se mișcă și se modifică, un boboc de trandafir, un trandafir înflorit, iar când Morgaine îl luă în mână, era fructul de măceș, plin, rotund și roșu aprins, pulsând de viața aspră. În timp ce o privea, se zbârci, ofilită, zăcând uscată în mâna ei, iar Morgaine înțelese, dintr-odată. Floarea și fructul sunt doar începutul. Viața și viitorul stau în sămânță.

Cu un oftat lung, strânse sămânța într-o bucată de mătase, știind că trebuie să plece din nou din Avalon. Lucrarea ei nu era terminată, iar ea își alesese locul pentru lucrarea sa atunci când plecase din Avalon. Într-o bună zi, poate, se va întoarce, dar vremea aceea nu sosise încă.

„Iar ceea ce sunt eu trebuie ascuns, așa cum trandafirul stă ascuns în sămânță.” Se ridică și își puse veșmintele de regină. Rochia de preoteasă trebuia să fie din nou a ei, într-o zi, dar mai avea încă de câștigat dreptul de a o purta. Apoi stătu și așteptă să o cheme Niniane.

Când intră în camera centrală, acolo unde o înfruntase atât de des pe Viviane, timpul se clătină și se roti și se răsuci, astfel încât lui Morgaine i se păru, pentru o clipă, că trebuie s-o vadă pe Viviane stând acolo unde stătuse atât de des, părând mică în scaunul înalt și totuși impresionantă, umplând întreaga încăpere... Apoi clipi, iar acolo era Niniane, înaltă și subțire și blondă; i se păru că Niniane nu era altceva decât un copil care stătea în joacă pe tron.

Pe urmă, îi veni în minte dintr-odată, ceea ce îi spusese Viviane pe când stătea în fața ei, cu mulți ani în urmă: „Ai ajuns la un stadiu în care supunerea poate fi temperată cu propria ta judecată.” Și, pentru o clipă, i se păru că judecata ei cea mai bună ar fi să se dea la o parte chiar acum, să îi spună Niniane doar cuvinte care ar putea s-o încurajeze. Apoi fu cuprinsă de o răbufnire de frustrare la gândul că acest copil, această fată nesocotită și banală, îmbrăcată în hainele unei pretese, avea dreptul să stea acolo unde stătuse Viviane și să

poruncească în numele Avalonului. Fusesse aleasă doar fiindcă era din sângele lui Taliesin.

„Cum îndrăznește să stea aici și să-mi poruncească mie?!...”

Privi în jos, spre față, știind, fără să fie sigură cum, că luase asupra ei vechea strălucire și maiestuoșitate, iar pe urmă, cuprinsă dintr-odată de Viziune, avu impresia că citește gândurile Niniane.

„Ea ar trebui să fie aici, în locul meu”, gândea Niniane, „cum pot să-i vorbesc cu autoritate reginei Morgaine a Zânelor?...” Apoi gândul deveni neclar — jumătate admirație pentru ciudata și puternica preoteasă din fața ei, jumătate invidie; „Dacă nu ar fi plecat de la noi și nu și-ar fi trădat datoria, nu m-aș lupta eu acum să ocup locul pentru care știm amândouă că nu sunt potrivită.”

Morgaine se apropie și îi luă mâna, iar Niniane fu surprinsă de glasul ei blând.

— Îmi pare rău, sărmana mea copilă, mi-aș da chiar viața să mă întorc aici și să-ți iau povara. Dar nu pot, nu îndrăznesc, nu pot să mă ascund aici și să mă eschivez de la misiunea ce mi s-a încredințat, fiindcă mi-e dor de casă.

Nu mai simțea nici aroganță, nici dispreț față de fata care fusese forțată, împotriva voinței ei, să stea pe locul ce ar fi trebuit să fie al ei, ci doar milă pentru ea:

— Mi-am început misiunea în țara de apus și trebuie să mi-o îndeplinesc. Dacă o las pe jumătate făcută, ar fi fost mai bine să n-o fi început niciodată. Nu poți să-mi iei locul acolo și astfel, Zeița să ne ajute pe amândouă, trebuie să-mi ții locul aici. Se aplecă și o îmbrățișă, strângând-o cu putere: Biata mea verișoară, avem amândouă o soartă și nu putem scăpa de ea... Dacă aș fi rămas aici, Zeița ar fi lucrat cu mine într-un anumit fel, dar chiar dacă am încercat să fug de datoria pe care o aveam prin jurământ, Zeița mi-a adus-o în față iar... Nici una dintre noi nu poate scăpa. Suntem, amândouă, în mâinile ei și este prea târziu să spunem că ar fi fost bine într-un fel sau altul... ea face cu noi ceea ce vrea.

Niniane rămase rigidă și distantă pentru o clipă, apoi ciuda i se topi și se lipi de Morgaine, aproape la fel cum făcuse Nimue. Reținându-și lacrimile, ea spuse:

— Am vrut să te urăsc...

— Și eu pe tine, poate..., spuse Morgaine. Dar ea a vrut altfel și înaintea ei suntem surori...

Șovăitoare, cu buzele refuzând să rostească acele cuvinte atât de mult timp reținute, ea adăugă altceva, iar Niniane își înclină capul și murmură răspunsul potrivit. Apoi ceru:

— Spune-mi despre lucrarea ta la apus, Morgaine. Nu, stai aici, lângă mine, între noi nu e nici o diferență de rang, știi asta...

Când Morgaine îi spuse ceea ce putea să-i spună, Niniane încuviință.

— Am auzit de la Merlin câte ceva din toate acestea, înseamnă că, în țara aceea, oamenii se întorc din nou la vechea credință... dar Uriens are doi fii și cel mai în vârstă îi este moștenitor. Sarcina ta este, așadar, să te asiguri că în Țara Galilor va domni un rege din Avalon... ceea ce înseamnă că Accolon trebuie să urmeze tatălui său.

Morgaine închise ochii și rămase cu capul plecat, într-un târziu, spuse:

— Nu voi uide, Niniane, am văzut prea mult război și sânge vărsat. Moartea lui Avalloch nu ar rezolva nimic; acolo, de la venirea preoților, ei urmează rânduiala romană, iar Avalloch are un fiu.

Niniane nu luă asta în seamă:

— Un fiu care ar putea fi crescut în vechea credință... Câți ani are, patru?

— Atâția avea când am venit eu în Țara Galilor, spuse Morgaine gândindu-se la copilul care stătuse în poala ei și se rezemase de ea, cu degetele lipicioase, și o numise bunică. Destul, Niniane. Am făcut orice altceva, dar nici măcar pentru Avalon nu voi uide.

Ochii fetei îi aruncară scântei albastre. Își ridică fruntea și spuse, avertizând-o:

— Niciodată să nu numești acea fântână din care nu vei bea!

Și dintr-odată, Morgaine își dădu seama că femeia din fața ei era și preteasă, nu doar un copil obedient, așa cum păruse. Nu ar fi putut fi niciodată acolo unde era, nu ar fi putut trece probele și ordaliile care aveau loc când era numită Doamnă a Avalonului, dacă nu ar fi fost acceptată de Zeiță. Cu umilință neașteptată, își dădu seama de ce fusese trimisă aici. Niniane spuse, aproape amenințător:

— Vei împlini voința Zeiței când mâna ei se va așeza asupra ta și tu știi asta, prin semnul pe care îl porți...

Iar ochii ei zăboviră asupra pieptului lui Morgaine, de parcă ar fi putut vedea printre cutele rochiei sămânța care era ascunsă acolo, sau semiluna de argint prinsă de curelușa de piele. Morgaine își înclină capul și șopti:

— Cu toții suntem în mâinile ei.

— Așa să fie, spuse Niniane și, pentru o clipă, se făcu atât de liniște în încăpere, încât Morgaine putea să audă saltul unui pește în lacul de dincolo de marginile casei. Pe urmă spuse:

— Ce știi de Arthur, Morgaine? Poartă încă sabia Regalității druide? Își va onora legământul, în cele din urmă? Poți să-l faci să și-l onoreze?

— Nu cunosc inima lui Arthur, spuse Morgaine și aceasta era o mărturisire amară. Am avut putere asupra lui și am fost prea slabă ca s-o folosesc. Am azvârlit-o deoparte.

— Trebuie să jure din nou că își va onora jurământul față de Avalon,

altfel trebuie să-i iei înapoi sabia, iar tu ești singura persoană din lume căreia i se poate încredința această misiune. Excalibur, sabia Sfintei Regalități, nu trebuie să rămână în mâinile unuia care îl urmează pe Hristos. Știi că Arthur nu are nici un fiu de la regina lui și că l-a numit pe fiul lui Lancelot, pe numele său Galahad, să-i fie urmaș, căci regina începe să îmbătrânească.

Morgaine gândi: „Guinevere e mai tânără decât mine, iar eu aș mai putea încă să nasc un copil, dacă nu aș fi avut de suferit la nașterea lui Gwydion. De ce sunt atât de siguri că Guinevere nu va naște niciodată?” Dar în fața siguranței lui Niniane, nu puse nici o întrebare. Era destulă vrajă în Avalon și, fără îndoială, ei au ochi și mâini la curtea lui Arthur și, într-adevăr, ultimul lucru pe care l-ar dori ar fi ca creștina Guinevere să-i dea lui Arthur un fiu... Nu acum.

— Arthur are un fiu, spuse Niniane, și cât timp nu i-a sosit ceasul, există un regat pe care îl poate lua — un loc unde să înceapă recucerirea acestui pământ pentru Avalon. În rânduiala străveche, fiul unui rege însemna puțin, fiul Doamnei era totul, iar fiul surorii regelui era moștenitorul acestuia... Știi ce vreau să spun, Morgaine?

Accolon trebuie să urmeze la tron în Țara Galilor. Morgaine auzise asta din nou. „Și fiul meu... este fiul regelui Arthur”. Acum totul era logic. Chiar și sterilitatea ei după nașterea lui Gwydion. Dar întrebă:

— Dar cum rămâne cu moștenitorul lui Arthur, fiul lui Lancelot?

Niniane dădu din umeri și, pentru o clipă, Morgaine se întrebă, îngrozită, dacă urma ca și lui Nimue să-i fie dată aceeași putere asupra conștiinței lui Galahad care îi fusese dată ei asupra lui Arthur.

— Nu pot vedea toate lucrurile, spuse Niniane. Dacă ai fi fost tu Doamnă aici... dar timpul a trecut și trebuie făcute alte planuri. S-ar putea, totuși, ca Arthur să-și onoreze jurământul față de Avalon și să-și păstreze sabia Excalibur și atunci va fi o cale de urmat. Și s-ar putea să nu facă asta și atunci va fi o altă cale, pe care ea o va pregăti, iar pentru ducerea ei la bun sfârșit vom avea fiecare misiunea noastră. Iar următorul rege va domni din Avalon. Când Arthur va cădea — deși stelele spun că va trăi până la bătrânețe — atunci se va ridica regele Avalonului. Sau, de nu, spun stelele, va cădea o asemenea întunecime peste acest pământ, încât va fi ca și când nu ar fi existat niciodată. Iar când următorul rege va lua puterea, atunci Avalonul va reveni pe făgașul principal al timpului și al istoriei... Și apoi va fi un rege vasal peste țările de la Apus, care va domni asupra oamenilor din Triburi. Accolon se va ridica, în calitate de consort al tău — și tu ești cea care trebuie să pregătești țara pentru marele rege din Avalon.

Din nou, Morgaine își plecă fruntea și spuse:

— Sunt în mâinile tale.

— Trebuie să te întorci acum, dar mai întâi trebuie să cunoști pe

cineva. Vremea lui nu a sosit încă... dar va mai fi încă o misiune pentru tine. Își ridică mâna și, de parcă ar fi așteptat alături, o ușă se deschise și un bărbat înalt intră în încăpere.

La vederea lui, Morgaine simți în piept o durere atât de mare încât, pentru o clipă, i se păru că nu mai putea să respire. În fața ei era Lancelot născut încă o dată — tânăr și suplu ca o flacără întunecată, cu părul căzându-i în bucle pe obraji, cu fața tuciurie îngustă, zâmbind... Lancelot, așa cum fusese în ziua când au fost împreună în umbra cercului de pietre, de parcă timpul ar fi alunecat și s-ar fi întors înapoi, ca în țara zânelor...

Și apoi știi cine trebuie să fie. Se apropie și se înclină să-i sărute mâna. Și mersul era al lui Lancelot, mișcările unduitoare, care păreau aproape un dans. Dar purta hainele unui bard și pe frunte avea un mic tatuaj ca o ghindă, iar în zona încheieturilor se încolăceau șerpilor Avalonului. Timpul se clătină în mintea ei.

„Dacă Galahad e să fie rege în țară, atunci fiul meu este Merlin, geanul întunecat, gata de jertfă?” Pentru o clipă, i se păru că se mișcă printre umbre, rege și druid, umbra strălucitoare care stătea lângă tronul lui Arthur ca regină și ea, cea care îl născuse pe fiul din umbră al lui Arthur... Doamnă întunecată a puterii.

Știa că orice ar spune ar fi prostesc.

— Gwydion, nu semeni cu tatăl tău.

El clătină din cap.

— Nu, spuse el, port sângele Avalonului. Cândva, l-am privit pe Arthur când a făcut un pelerinaj la Glastonbury, acest Arthur, regele nostru.

Zâmbetul lui era sălbatic, fugar.

— Nu ai nici un motiv să-ți iubești vreunul dintre părinți, Gwydion, spuse Morgaine și mâna i se strânse peste a lui, dar surprinse o privire fugară în ochii lui, ură de gheață... Apoi dispăru, și el era din nou tânărul druid zâmbitor.

— Părinții mi-au dat darul cel mai de preț, sângele regal al Avalonului. Și îți mai cer încă un lucru, doamnă Morgaine.

Irațional, ar fi dorit să i se adreseze, măcar o dată, numind-o mamă.

— Cere, iar dacă îți pot da acel lucru, va fi al tău.

Gwydion spuse:

— Nu e un dar mare. Cu siguranță, peste nu mai mult de cinci ani de acum înainte, mă vei duce să-l văd pe Arthur și îi vei spune că sunt fiul lui. Sunt conștient — un zâmbet iute, tulburător — că nu mă poate recunoaște ca moștenitorul său. Dar vreau să-și privească fiul în față. Nu cer mai mult de atât.

Ea își plecă fruntea:

— Cu siguranță, îți datorez măcar atâta, Gwydion.

Guinevere putea să creadă ce vrea, Arthur făcuse deja penitență pentru asta. Orice bărbat ar fi mândru de acest tânăr druid, grav și solemn. Și ea la fel...după toți acești ani, știa asta...îi fusese rușine de ceea ce se întâmplase, așa cum știa că simțise asta în toți anii de când plecase din Avalon. Acum, când își vedea fiul matur, se plecă în fața Viziunii precise a lui Viviane. Spuse:

— Îți jur că acea zi va veni, jur pe Fântâna Sacră.

Ochii i se împăienjeniră și, nerăbdătoare, încercă să-și stăvilească lacrimile rebele... Acesta nu era fiul ei, poate că Uwaine era fiul ei, dar nu Gwydion. Acest tânăr chipeș, brunet, care semăna atât de mult cu Lancelot cel pe care îl iubise pe când era fată, nu era fiul ei. Își privea pentru prima dată mama care îl abandonase încă dinainte de a fi întărcat, el era preot, iar ea preoteasă a Marii Zeițe și, dacă nu erau mai mult unul pentru celălalt, măcar nu erau mai puțin. Își puse mâna pe capul lui plecat și spuse:

— Fii binecuvântat!

13

Regina Morgause renunțase de mult să nege că nu are Viziunea. Dar în acele zile de toamnă târzie, când mestecenii stăteau golași în bătaia vântului rece ca gheața care bătea peste Lothian, ea îl visase de două ori pe fiul ei vitreg, Gwydion și nu fu defel surprinsă când unul dintre servitori îi spuse că pe drum sosește un călăreț.

Gwydion purta o mantie ciudat colorată, din stofă aspră și prinsă cu o broșă de os, așa cum nu mai văzuse, iar când vru să-l cuprindă în brațe, el se retrase și spuse, crispându-se:

— Nu, mamă! Își puse brațul liber în jurul ei și explică: Am fost rănit de sabie în Britania... Nu, nu e grav, o liniști el. Nu m-am infectat și probabil că nu îmi va rămâne nici o cicatrice, dar când mă atingi, ți-e durere!

— Așadar, te-ai luptat în Britania? Te credeam în siguranță în Avalon, protestă ea, în timp ce îl conduse înăuntru și îl așază lângă foc. Nu am vin de la miazăzi pentru tine...

El râse.

— M-am săturat de el, îmi ajunge berea de orz sau niște tărie, dacă ai, cu apă fierbinte și miere, dacă este. Am înțepenit de atâta călărit. O lăsa pe una dintre femei să-i scoată cizmele și să-i atârne mantia la uscat, întinzându-se relaxat. Ce bine e să fiu aici, mamă.

Își duse cupa aburindă la buze și bău cu plăcere.

— Și ai venit de atât de departe călătorind prin frig, rănit? Ai avut de

adus niște vești atât de importante?

El clătină din cap:

— Nici una, îmi era dor de casă, nimic mai mult. Totul e atât de verde și de liniștit și de umed acolo, cu negură și clopote de biserică... Jinduiam după aerul curat al văilor și al mlaștinilor, după țipătul pescărușilor și după chipul tău, mamă.

Se întinse să ia cupa, iar ea văzu șerpia de la încheietura mâinii lui. Nu era foarte versată în știința Avalonului, dar știa că aceștia sunt semnul celui mai înalt rang al preoției. El îi văzu privirea și încuviință, dar nu spuse nimic.

— Din Britania ai mantia aceea urâtă, atât de aspru țesută și atât de scurtă, potrivită doar pentru un servitor?

El chicoti:

— M-a ferit de ploaie. Am luat-o de la un mare conducător din țările străine, care a luptat în legiunile celui ce își spunea împăratul Lucius. Oamenii lui Arthur nu au avut prea multă treabă cu el, crede-mă, iar când ne-a venit rândul să-i jefuim... Am în bagaje o cupă și un inel de argint pentru tine, mamă.

— Ai luptat în armatele lui Arthur? întrebă Morgause.

Nu ar fi crezut niciodată că ar face asta. Gwydion văzu surpriza de pe chipul ei și răsă din nou.

— Da, am luptat sub Marele Rege care mi-a dat viață, spuse el cu un rânjet disprețuitor. O, nu te teme, am avut ordin de la Avalon. Am avut grijă să lupt printre războinicii lui Ceardig, conducătorul saxon al aliaților, care ține la mine, și să nu ajung sub ochii lui Arthur. Gawaine nu mă cunoștea și am avut grijă ca Gareth să nu mă vadă, doar când eram înfășurat într-o mantie ca aceea... Mi-am pierdut mantia în luptă și m-am temut că, dacă aș purta o mantie din Lothian, Gareth ar veni să se uite la un țăran rănit, așa că am luat-o pe aceasta...

— Gareth te-ar fi recunoscut oriunde.

Morgause se gândi că el semăna foarte puțin cu băiețelul care îi șezuse cândva în poală. Gwydion spuse:

— Tare aș fi dorit să-i spun lui Gareth cine sunt, iar când am zăcut rănit și slab, era s-o fac. Dar Gareth este omul lui Arthur și își iubește regele, mi-am dat seama de asta, și aș fi pus povara mea asupra celui mai bun dintre frați. Gareth... Gareth este singurul...

Nu își termină fraza, dar Morgause știa ce ar fi spus; așa străin cum era pretutindeni, Gareth era fratele și prietenul lui drag. Pe neașteptate, Gwydion rânji, alungând acel zâmbet îndepărtat care îl făcuse să arate atât de tânăr.

— Peste tot în armatele saxone, mamă, am fost întrebat iar și iar, dacă sunt fiul lui Lancelot! Eu nu pot să văd prea bine asemănarea, dar pe de altă parte, chipul meu nu mi-e tocmai familiar... Mă privesc în

oglindă doar când mă bărbieresc!

— Și totuși, spuse Morgause, oricine l-a văzut pe Lancelot, mai cu seamă oricine l-a văzut când era tânăr, nu poate să te privească fără să știe că ești rudă cu el.

— Am spus și eu asemenea lucruri... mi-am luat uneori un accent breton și am zis că sunt rudă cu regele Ban. Totuși, aș crede că Lancelot, cu chipul lui care îl face să fie ca un magnet pentru toate fetele, ar fi putut avea destui bastarzi ca să nu fie o minune atât de mare pentru toată lumea ca unul sau altul să poarte chipul lui! Nu-i așa? M-am întrebat, dar tot ce am auzit despre Lancelot a fost că s-ar putea să fie tatăl unui fiu al reginei, care ar fi fost trimis în taină să fie crescut de acea verișoară a ei pe care au căsătorit-o cu Lancelot... Povești despre Lancelot și regină sunt multe, fiecare mai nebunatică decât cealaltă, dar toți sunt de acord că, pentru orice altă femeie creată de Dumnezeu, el nu are nimic mai mult decât curtoazie și vorbe frumoase. Unele femei chiar s-au aruncat în brațele mele, spunând că, dacă nu l-au putut avea pe Lancelot, îl vor avea pe fiul lui... Rânji din nou. Trebuie să fi fost greu pentru galantul Lancelot. Am și eu ochi pentru o femeie frumoasă, dar când se dau la mine în felul ăsta, ei bine...

Ridică din umeri, comic. Morgause râse.

— Așadar druzii nu ți-au răpit asta, fiule?

— În nici un caz, spuse el. Dar cele mai multe femei sunt niște proaste, așa că prefer să nu mă deranjez să fac jocul celor care se așteaptă să le tratez ca pe ceva special sau să iau aminte la ceea ce spun. M-ai făcut să fiu rău cu femeile proaste, mamă.

— Păcat că nu se poate spune același lucru despre Lancelot, căci nimeni nu a crezut niciodată că Guinevere avea mai multă minte decât atâta câtă îi trebuia ca să-și țină corsetul legat, iar în ceea ce-l privea pe Lancelot, mă îndoiesc că ea ar fi avut și atâta.

Și Morgause gândi: „Ai chipul lui Lancelot, fiule, dar ai mintea ageră a mamei tale!” Ca și cum el i-ar fi auzit gândurile, puse jos cupa goală și îi făcu semn unei slujnice, care dădu să i-o umple din nou!

— Ajunge! Sunt atât de obosit că m-aș îmbăta dintr-o singură sorbitură! Voi mânca de seară. M-am săturat de vânat, mi-e silă de carne și mi-e dor de mâncarea de acasă... terci de ovăz și cozonac... Mamă, m-am întâlnit cu doamna Morgaine înainte de a pleca în Britania.

„Acum de ce îmi spune asta?” se întrebă Morgause. „Nu fiindcă ar avea prea multă dragoste pentru mama lui!...” Și pe urmă se simți, dintr-odată, vinovată. „Am avut eu grijă să nu iubească pe nimeni altcineva decât pe mine.” Ei bine, făcuse ceea ce trebuia și nu regreta asta.

— Cum arată verișoara mea?

— Nu pare tânără, spuse Gwydion, mi s-a părut că e mai bătrână decât tine, mamă!

— Nu, spuse Morgause, Morgaine e mai tânără decât mine cu zece ani.

— Și totuși, arată bătrână și obosită, iar tu... Gwydion îi zâmbi, iar Morgause se simți inundată dintr-odată de fericire. Se gândi: „Pe nici unul dintre propriii mei fii nu l-am iubit atât de mult ca pe el. Morgaine a făcut bine că mi l-a lăsat în grijă.”

— O, spuse ea, am îmbătrânit și eu, fiule... aveam fii mari când tu te-ai născut!

— Atunci tu ești de două ori mai vrăjitoare decât ea, spuse Gwydion, căci oricine ar putea jura că ai trăit mult timp în țara zânelor, fără ca timpul să te atingă... Pentru mine ești la fel ca în ziua în care am plecat spre Avalon, mama mea.

Îi luă mâna, o apropie de buze și o sărută, iar ea îl îmbrățișă cu grijă, ca să-i ferească rana.

— Așadar, Morgaine e acum regină în Țara Galilor.

— Adevărat, spuse Gwydion, și după cum am auzit, foarte prețuită de rege... Arthur l-a făcut pe fiul ei vitreg, Uwaine, membru al gărzii lui de corp, alături de Gawaine, iar el și Gawaine sunt prieteni apropiați. Aș spune puternici și devotați, amândoi, și loiali față de Arthur, de parcă soarele ar răsări și ar apune acolo unde ar urina el... Și Morgause observă zâmbetul lui ironic. Dar e o greșală pe care o fac mulți bărbați... Iar eu am venit să vorbesc cu tine despre asta, mamă. Știi ceva despre planul Avalonului?

— Știi ceea ce au spus Niniane și Merlin când au venit să te ducă acolo, zise Morgause. Știu că ești menit să fii urmașul lui Arthur, chiar dacă el crede că va lăsa regatul acelui fiu al lui Lancelot. Știu că tu ești tânărul cerb care îl va răpune pe Regele Cerb..., spuse ea în vechiul grai, iar Gwydion își ridică fruntea.

— Atunci știi totul, spuse el. Dar poate asta nu știi... Nu se poate întâmpla acum. Fiindcă l-a învins pe acel roman care se voia împărat, acel Lucius, steaua lui nu a strălucit niciodată mai tare ca acum. Oricine ar ridica mâna împotriva lui Arthur ar fi sfârtecat în bucăți de gloată sau de companionii lui... Nu am văzut niciodată un om atât de iubit. De aceea, cred, a trebuit să privesc de departe chipul lui, ca să văd ce anume face un rege să fie atât de iubit...

Glasul i se stinse în tăcere, iar Morgause se simți stânjenită.

— Și așa ai făcut?

— Este un adevărat rege... chiar și eu, care nu am nici un motiv să-l iubesc, am simțit acea vrajă pe care o creează în jurul lui. Nu îți poți închipui cât este de venerat.

— Ciudat, spuse Morgause, eu una nu l-am considerat niciodată remarcabil.

— Nu, fii cinstită, spuse Gwydion. Nu sunt mulți — poate nu mai este nici unul în țara aceasta care ar fi putut reuni toate facțiunile, așa cum a făcut-o el! Romani, celți, cei din Cornwall, compatrioți de la apus și anglii de la răsărit, oameni ai Britaniei, Vechiul Popor, oamenii din Lothian... toți oameni sub jurământ, sub steaua lui Arthur. Până și acei saxoni cu care Uther s-a luptat cândva până la moarte s-au ridicat și au jurat că Arthur va fi regele lor. E un mare luptător... Nu, nu prin el însuși, nu se luptă mai bine ca orice alt războinic, nici pe jumătate atât de bine ca Lancelot sau chiar ca Gareth, dar e un mare general. Și este ceva... ceva în ființa lui, spuse Gwydion. E ușor să-l iubești. Și atât timp cât toți îl venerază într-atât, eu nu pot avea nici o misiune.

— Atunci, spuse Morgause, dragostea lor trebuie, cumva, diminuată. Trebuie discreditat. Nu e mai bun decât oricine altul, Zeii știu asta. Te-a făcut pe tine cu propria lui soră și este bine știut aici și peste hotare că nu joacă un rol nobil cu regina lui. Există un nume pentru cel care se complăce atunci când un alt bărbat îi face curte reginei, și nu e un nume prea drăguț.

— Sunt sigur, ceva poate să iasă din asta. Deși, în acești ultimi ani, se spune, Lancelot a stat departe de curte și a avut grijă să nu fie niciodată singur cu regina, pentru ca nici o umbră de scandal să nu cadă asupra numelui ei. Totuși, se zice că ea a plâns ca un copil — și Lancelot la fel — când i-a cerut permisiunea să plece la luptă alături de Arthur împotriva lui Lucius și n-am văzut niciodată un om să lupte așa cum a făcut-o Lancelot. S-ar fi zis că dorește să se arunce orbește în moarte. Dar nu a fost nici măcar o dată rănit, de parcă viața lui ar fi fost vrăjită. Mă întreb... e fiul Marii Preotese a Avalonului, cugetă el. S-ar putea să aibă o protecție supranaturală de vreun fel.

— Morgaine trebuie că știe asta, spuse Morgause sec, dar nu ți-aș sugera să o întreb.

— Știi sigur că viața lui Arthur e vrăjită, căci poartă sabia sacră Excalibur, sabia Regalității druide, și o teacă fermecată care îl ferește de vărsarea de sânge. Fără ea, așa mi-a spus Niniane, ar fi fost rănit de moarte în Pădurea Celidon și după aceea... Lui Morgaine i s-a dat ca primă sarcină să ia înapoi această sabie de la Arthur, dacă nu își reînnoiește jurământul de credință față de Avalon. Și nu mă îndoiesc că mama mea e destul de șireată ca să facă asta. Mă îndoiesc că s-ar opri de la multe, mama mea. Dintre cei doi, cred că tata îmi place mai mult... El nu a știut ce lucru rău a făcut când m-a adus pe lume, cred.

— Nici Morgaine nu a știut asta, spuse Morgause tăios.

— O, sunt sătul de Morgaine, până și Niniane a căzut sub vraja ei, se răsti Gwydion. Nu începe și tu să o aperi în fața mea, mamă.

Morgause se gândi: „Și Viviane era așa, putea să farmece orice bărbat din lume ca să-i facă voia — și orice femeie... Igraine s-a supus, docilă, poruncilor ei de a se mărita cu Gorlois și, mai târziu, de a-l seduce pe Uther... Și eu, în patul lui Lot... Iar acum Niniane făcuse ceea ce dorise Morgaine. Și acest fiu adoptiv al ei avea și el, bănuia, ceva din acea putere. Își aminti, dintr-odată și cu durere neașteptată, de Morgaine cu capul plecat, lăsându-și părul să fie pieptănat, ca un copil, în noaptea când l-a conceput pe Gwydion; Morgaine, care fusese pentru ea ca o fiică pe care nu o avusese niciodată... Acum era sfâșiată între Morgaine și fiul ei, care îi fusese mai drag decât proprii ei fii.

— O urăști atât de mult, Gwydion?

— Nu știu ce simt, spuse el privind-o cu ochii negri, îndurerați, ai lui Lancelot. Se pare că nu se potrivește cu legămintele Avalonului să-mi urăsc atât de mult mama care m-a născut și tatăl care mi-a dat viață... Aș vrea să fi fost crescut la curte, ca fiu al tatălui meu și ca urmaș al lui de drept, nu să-i fiu cel mai aprig dușman... Își așază capul pe brațe și spuse, printre ele: Sunt obosit, mamă. Sunt sătul și obosit de luptă și Arthur e la fel acum... A adus pace în aceste insule... de la Cornwall la Lothian. Nu îmi place să mă gândesc că acest mare rege, acest mare om, este dușmanul meu și că, pentru binele Avalonului, trebuie să-l nimicesc, să-l aduc la moarte sau dezonoare. Aș prefera să-l iubesc, așa cum fac toți. Mi-ar plăcea să-mi privesc mama nu ca mare preoteasă căreia îi datorez supunere, indiferent ce îmi poruncește. Aș prefera ca ea să-mi fie mamă, nu Zeiță. Aș vrea ca, atunci când Niniane e în brațele mele, să nu fie altceva decât iubita mea dragă, pe care o iubesc pentru că are chipul tău dulce și glasul tău încântător... Sunt atât de obosit de zei și zeițe... Aș vrea să fi fost fiul tău și al lui Lot și nimic mai mult, sunt atât de sătul de soarta mea...

Și rămase așa, pentru un lung răstimp de liniște, cu fața ascunsă, cu umerii tremurând. Șovăind, Morgause îl mângâie pe păr. În cele din urmă, își ridică capul și spuse, cu un rânjet amar care îi interzicea să pomenească despre momentul lui de slăbiciune:

— Voi mai bea acum o cupă din acea băutură tare pe care o fac pe aceste dealuri, de data aceasta fără miere și apă... Și când îi fu adusă, o bău dintr-o sorbire, fără măcar să se uite la acel terci de ovăz aburind și la cozonacul pe care îl adusese fata. Ce se spunea în acele cărți vechi ale lui Lot, când preotul casei ne-a bătut, pe Gareth și pe mine, până ne-a umplut spinările de sânge, încercând să ne învețe limba romanilor? Cine era bătrânul roman care spusese: „Să nu zici că un om e fericit până când nu e mort”? Misiunea mea, așadar, este să aduc tatălui meu cea mai mare fericire dintre toate, și atunci de ce să mă răzvrătesc împotriva destinului? Făcu semn după băutură; când Morgause șovăi, el apucă ulciorul și își umplu din nou cupa.

— Te vei îmbăta, fiul meu drag. Mănâncă-ți mai întâi cina, nu vrei?

— Și o să fiu beat, spuse Gwydion cu amărăciune. Așa să fie. Beau pentru moarte și dezonoare... a lui Arthur și a mea! Din nou, goli cupa și o aruncă într-un colț, izbind-o cu un sunet metalic. Să fie, așadar, cum au rânduit sorții... Regele Cerb va domni în pădure până în ziua când a rânduit Doamna... căci toate fiarele au fost născute și aduse laolaltă cu altele de felul lor și au trăit și au făcut voia forțelor vieții și, în cele din urmă, și-au predat din nou sufletele în mâinile Doamnei...

Rosti cuvintele cu un accent ciudat, aspru, iar Morgause, neinițiată în învățătura druidă, știe că vorbele fuseseră acelea ale unui ritual și tremură în timp ce el le rosti. Gwydion trase adânc aer în piept. Pe urmă, spuse:

— Dar la noapte voi dormi în casa mamei mele și voi uita Avalonul și regii și cerbii și sorții. Nu-i așa? Nu-i așa? Și, în timp ce băutura tare puse stăpânire pe el, se prăbuși înainte, în brațele ei. Îl ținu acolo, mângâindu-i părul negru și frumos, care semăna atât de mult cu al lui Morgaine, iar el adormi la pieptul ei. Dar, chiar și în vis, se zvârcoli și gemu și murmură de parcă visele lui erau rele, iar Morgause știa că nu era doar din cauza durerii din rana lui nevindecată.

Cartea a patra

PRIZONIERUL DIN STEJAR

1

Pe dealurile din Țara Galilor de Miazănoapte, ploaia cădea zi după zi iar castelul regelui Uriens părea că înoată în negură. Pe drumuri, noroiul era până la glezne, vadurile erau înecate de apele râurilor ce se prăvăleau tumultuoase de pe munți și o umezeală rece cuprinsese regiunea.

Morgaine, îmbrăcată cu mantia și șalul greu, simți că degetele i se înțepenesc și își încetinesc mișcarea pe suveică, în timp ce o vâra prin război. Sări, dintr-odată, în picioare, iar suveica îi căzu din mâinile înghețate.

— Ce este, mamă? întrebă Măline, clipind la auzul sunetului ascuțit, în liniștea încăperii.

— Pe drum e un călăreț, spuse Morgaine. Trebuie să ne pregătim să-l întâmpinăm. Și pe urmă, observând privirea tulburată a nurorii, se ocări din nou că se lăsase să alunece în semi-transa pe care treburile femeiești o aduceau mereu asupra ei, în ultima vreme. De mult încetase să mai toarcă, dar țesutul, care îi plăcea, păruse sigur, dacă își ținea spiritul treaz și nu ceda monotoniei ei adormitoare, ca o transă.

Iar Măline se uita la ea cu acel fel al ei pe jumătate atent, pe jumătate exasperat, pe care îl evocau întotdeauna viziunile neașteptate ale lui Morgaine. Nu că Măline ar fi crezut că e ceva rău sau măcar ceva magic în legătură cu ele — era doar starea ciudată a soacrei sale. Dar

Măline îi spunea preotului despre aceste stări și va veni iar și va încerca să o întrebe, subtil, când apăreau, iar ea va trebui să afișeze chipul unei femei umile și să se prefacă a nu ști despre ce vorbea. Într-o zi, va fi prea obosită sau prea nepregătită ca să-i pese și îi va spune preotului ceea ce gândește. Atunci, chiar va avea despre ce vorbi...

Ei bine, ce-i făcut era bun făcut și nu mai putea fi schimbat acum. Se înțelegea destul de bine cu părintele Eian, care fusese profesorul lui Uwayne — era un om educat pentru un preot.

— Spune-i părintelui că discipolul său va fi aici la ora prânzului, spuse Morgaine și își dădu seama, o dată în plus, că o luase gura pe dinainte; știuse că Măline se gândise la preot și răspunsese gândului ei, nu cuvintelor.

Morgaine ieși din cameră, lăsând-o pe tânăra femeie privind lung.

Toată iarna, o iarnă grea, cu ploaie și zăpadă și furtuni repetate, venise un singur călător. Nu îndrăznise să toarcă, torsul îi deschidea prea repede porțile spre transă. Acum, se pare că și țesutul făcea același lucru. Ea cosea silitoare, făcând haine pentru toți oamenii casei, de la Uriens până la cel mai mic bebeluș al Mălinei, dar pentru ochii ei era greu să facă cusături fine. Iarna nu avea acces la ierburi și plante proaspete și nu putea să se ocupe prea mult de preparatul leacurilor și al medicamentelor.

Nu avea nici o tovarășă — însoțitoarele ei erau soțiile ostașilor lui Uriens și erau mai plictisitoare decât Măline, nici una dintre ele nu putea să silabisească nici măcar un verset din Biblie și fuseseră șocate că Morgaine știa să scrie și să citească și cunoștea puțină latină și greacă. Iar ea nu putea sta mereu la harpă. Își petrecuse iarna într-un delir de plictiseală și de nerăbdare... cel mai rău, credea ea, din cauza faptului că fusese mereu prezentă tentația de a toarce și de a visa, lăsându-și gândurile să alunece, să-l urmeze pe Arthur la Camelot sau pe Accolon în căutările lui — îi venise, acum trei ani, ideea că Accolon ar trebui să petreacă destul timp la curte pentru ca Arthur să îl cunoască și să aibă încredere în el. Accolon era însemnat cu șerpia Avalonului, iar asta s-ar putea dovedi o legătură de preț pentru Arthur.

Dorul de Accolon îi era ca o durere constantă; în prezența lui, ea era ceea ce el văzuse mereu în ea: mare preoteasă, sigură de scopurile sale și de sine. Dar aceasta era taina lor. În lungile perioade de singurătate, Morgaine trăia îndoieli și temeri ce reveneau mereu: „Așadar”, gândea ea, „nu era oare decât ceea ce o considera Uriens, o singuratică regină care îmbătrânește la trup și la suflet, uscându-se și ofilindu-se?”

Totuși, încă ținea frăiele casei, cu o mână fermă asupra poporului și a oamenilor de la curte, astfel că toți veneau să caute sfatul și înțelepciunea ei. În țară, se spunea: „Regina e înțeleaptă. Nici măcar regele nu face nimic fără sfatul ei.”

Triburile și Vechiul Popor, știa asta, aproape că o venerau, deși ea nu îndrăznea să apeleze prea des la vechea religie. Acum, aflată în bucătărie, făcea aranjamente pentru o cină festivă — sau ceva cât se putea de asemănător, după o iarnă lungă, în care drumurile fuseseră închise.

Morgaine scoase din dulap câteva rădăcini și fructe uscate din proviziile ei de preț, câteva condimente pentru prepararea ultimei bucați de șuncă. Măline îi spusese părintelui Eian că Uwaine era așteptat în sala mare, la cină. Morgaine trebuia să-i ducă ea însăși vestea lui Uriens. Se duse sus, în camera lui, unde Uriens juca liniștit zaruri cu unul dintre ostașii săi; camera avea un miros greu și închis, neaerisit și stătut. „Cel puțin, îndelungatul lui atac de pneumonie din iarna aceasta a însemnat că nu se aștepta să împart patul cu el. Și a fost la fel de bine că Accolon și-a petrecut iarna în Camelot, în compania lui Arthur”, gândi Morgaine, „altfel poate am fi riscat necugetat și am fi fost descoperiți.”

Uriens lăsa jos cupa pentru zaruri și o privi. Era mai slab, epuizat de îndelungata luptă cu febra. Fuseseră câteva zile când Morgaine crezuse că nu va supraviețui și se luptase din greu să-i salveze viața, pe de-o parte pentru că, în ciuda oricăror lucruri, ținea la el și nu voia să-l vadă murind, pe de altă parte fiindcă, din momentul în care ar fi murit, Avalloch i-ar fi urmat la tron.

— Nu te-am văzut toată ziua, am fost singur, Morgaine, spuse Uriens cu o undă neliniștită de reproș. Huw nu e nici pe jumătate atât de plăcut privirii.

— De ce? întrebă Morgaine, potrivit și glasul în acel ton de glumă groasă care lui Uriens îi plăcea. Înadins v-am lăsat singuri, crezând că, la vârsta ta, ai prins gust pentru tinerii chipeși... dacă nu-l vrei, bărbate, înseamnă că-l pot avea eu?

Uriens chicoti.

— Îl faci pe bietul om să roșească, spuse el zâmbind bine dispus. Dar, dacă mă lași singur toată ziua, ce pot decât să-i fac ochi dulci lui sau câinelui?

— Ei, am venit să-ți aduc vești bune. În seara asta, vei fi dus în sala mare pentru cină. Uwaine se îndreaptă înapoi și va ajunge înainte de ora cinei.

— În sfârșit, Domnul fie laudat, spuse Uriens. Iarna asta am crezut că voi muri fără să-mi mai văd vreunul dintre fii.

— Presupun că Accolon se va întoarce pentru sărbătorile solstițiului de vară.

Morgaine își simți trupul străpuns de un dor atât de puternic încât era dureros, când se gândea la focurile de Beltane, până la care mai erau doar două luni.

— Părintele Eian mi-a cerut din nou să interzic ritualurile, spuse Uriens posomorât. M-am saturat să-i aud plângerile. Se gândește că, dacă tăiem crângul, oamenii se vor mulțumi cu binecuvântările lui asupra câmpurilor și nu se vor mai îndrepta spre focurile de Beltane. E adevărat că, an de an, parcă vechea credință sporește tot mai mult... Credeam că, pe măsură ce bătrânii vor muri, aceasta se va împușina. Eram dispus să o las să moară încet, împreună cu Vechiul Popor care nu se putea obișnui cu noile rânduieli. Dar dacă tinerii de acum se întorc la căile păgâne, atunci trebuie să fac ceva... poate chiar să tai crângul.

„Dacă faci asta, voi face crimă”, gândi Morgaine, dar își îndemnă glasul la blândețe și rațiune.

— Ar fi o greșeală. Stejarii dau hrană pentru porci și hrană pentru oamenii satelor; chiar aici a trebuit să folosim făină de ghindă în perioadele rele. Și crângul e acolo de sute de ani, copacii sunt sacri...

— Chiar și tu vorbești prea mult ca o păgână, Morgaine.

— Poți spune că pădurea de stejari nu e creația lui Dumnezeu? replică ea. De ce să pedepsim copacii nevinovați fiindcă oameni nesăbuiți se folosesc de ei într-un fel care nu îi place părintelui Eian? Credeam că îți iubești pământul.

— Ei bine, chiar îl iubesc, spuse Uriens agitat, dar și Avalloch spune că ar trebui să-l tai, ca păgânii să nu aibă nici un loc unde să se adune. Am putea construi acolo o biserică sau o capelă.

— Dar și cei din Vechiul Popor sunt supușii tăi, iar în tinerețe ai făcut Marea Cununie cu pământul. Îi vei priva de crângul care le e hrană și adăpost și propria lor capelă, ridicată de mâinile Domnului și nu ale unui om? Atunci îi condamni să piară sau să moară de foame, așa cum s-a întâmplat pe unele dintre pământurile curățate.

Uriens își plecă privirea spre încheieturile mâinilor sale aspre și bătrâne. Tatuajele albastre aproape că dispăruseră și nu erau mai mult decât niște pete palide.

— Bine ți se spune Morgaine a Zânelor. Vechiul Popor nu ar putea avea un avocat mai bun. De vreme ce pledezi pentru adăpostul lor, doamnă, voi cruța pădurea câtă vreme voi trăi, dar după mine Avalloch trebuie să facă după voia lui. Îmi aduci pantofii și roba, ca să pot cina în sala mare, ca un rege și nu ca un bătrân senil, în cămașă de noapte și papuci?

— Cu siguranță, spuse Morgaine, dar nu te pot ridica acum. Va trebui să te îmbrace Huw.

Dar când bărbatul își isprăvi treaba, ea îl pieptănă pe Uriens și îi chemă pe ceilalți oșteni care așteptau chemarea regelui. Cei doi bărbați îl ridicară, făcând între brațele lor un scaun, și îl duseră în sala mare,

unde Morgaine pusese perne pe tron, și privi cum trupul bătrân era așezat acolo.

În acel moment, auzi servitorii foindu-se și călăreți în curte.

... „Uwaine”, se gândi ea abia ridicându-și privirea, în timp ce tânărul era condus în sala mare. Era greu să te obișnuiești cu gândul că acest tânăr cavaler înalt, cu umeri largi și cu o cicatrice de-a lungul obrazului, era băiețelul numai piele și os care se apropiase de ea ca un animal sălbatic împlânzit, în primul ei an de tristețe și disperare de la curtea lui Uriens.

Uwaine sărută mâna tatălui său, apoi se înclină în fața lui Morgaine.

— Tată, dragă mamă...

— Mă bucur să te văd din nou acasă, feciorul meu, spuse Uriens.

Dar ochii lui Morgaine erau ațintiți asupra celui alt tânăr, care îl urmă în sala mare. Pentru o clipă, nu îi veni să creadă, de parcă ar fi văzut o fantomă... Cu siguranță, dacă ar fi cu adevărat aici, l-ar fi văzut cu Viziunea... Pe urmă înțelese. „Am încercat din răspuțeri să nu mă gândesc la Accolon, ca să nu înnnebunesc...”

Accolon era mai slab decât fratele lui și nu chiar atât de înalt. Ochii lui o săgetară pe Morgaine — o privire scurtă, pe furiș, în timp ce îngenunche înaintea tatălui său, dar glasul îi fu exact așa cum trebuia atunci când i se adresă ei:

— Mă bucur că sunt din nou acasă, doamnă...

— Mă bucur că sunteți aici amândoi, spuse ea neclintită. Uwaine, spune-ne cum ai dobândit cicatricea aceea îngrozitoare de pe obraz. De la înfrângerea lui Lucius, credeam că toți bărbații i-au jurat lui Arthur să nu mai intre în nici o belea!

— Nimic neobișnuit, spuse Uwaine ușor. Un tâlhar care a intrat într-un fort părăsit și s-a distrat prădând regiunea și numindu-se rege. Fiul lui Lot, Gawaine, a mers împreună cu mine și i-am venit ușor de hac, iar Gawaine și-a găsit și o nevastă cu ocazia asta... Doamna este o văduvă cu pământuri bogate. Cât despre asta — își atinse ușor cicatricea — în timp ce Gawaine se lupta cu stăpânul, eu m-am ocupat de slujitor — un ticălos hâd, care se bătea cu stânga și a trecut de garda mea. Și mai era și neîndemânatic... prefer oricând să mă lupt cu un bun spadasin decât cu unul slab! Dacă ai fi fost acolo, nu aș fi avut chiar așa o cicatrice... doftorul care m-a cusut avea mâinile ca niște verze! Mi-a stricat chiar atât de mult înfățișarea?

Morgaine se întinse și atinse cu blândețe obrazul crestat al fiului ei vitreg.

— Pentru mine vei fi întotdeauna chipeș, fiule. Dar cred că mai pot încă să fac ceva... încă mai ai puroi și ești umflat; înainte de culcare, o

să-ți fac o compresă ca să se vindece mai bine. Trebuie că te doare.

— Da, recunosc Uwayne, dar m-am considerat norocos că nu mi-a scos mușchiul, ceea ce s-a întâmplat unuia dintre oamenii mei. Au, ce moarte! Se scutură. Când rana s-a umflat, am crezut că asta mă aștepta și pe mine, iar bunul meu prieten Gawaine a spus că, atâta timp cât pot să beau vin, nu e nici un pericol... și m-a aprovizionat cum se cuvine. Jur că am fost beat timp de două săptămâni, mamă. Izbucni în râs. Aș fi dat toată prada din castelul aceluia tâlhar pentru niște supă de-a ta... Nu puteam să mestec pâine sau carne uscată și aproape că am murit de foame. Am pierdut trei dinți...

Morgaine se ridică și îi mângâie rana:

— Deschide gura. Da, spuse ea și făcu semn unui servitor. Adu-i lui sir Uwayne niște tocană și niște terci de fructe. O vreme, n-ai voie nici măcar să încerci să mesteci mâncare tare. După cină, mă voi ocupa de asta.

— Nu voi refuza, mamă. Încă mă doare ca dracu' și, pe lângă asta, la curtea lui Arthur este o fată... Nu vreau ca ea să se ferească de parcă aș fi întruchiparea unui diavol.

Chicoti.

Dar, cu toată durerea din rană, înfulecă enorm, spunând povești de la curte, până ce începură toți să râdă. Morgaine nu îndrăznea să-și ia privirea de la fiul ei vitreg, dar pe tot parcursul mesei simți ochii lui Accolon asupra ei, încălzind-o, de parcă ar fi stat în lumina soarelui după o iarnă friguroasă.

Era o masă veselă, dar într-un târziu Uriens începu să arate obosit și Morgaine îi chemă servitorii.

— E prima zi când ți-ai părăsit patul, soțul meu, nu trebuie să te oboești prea mult.

Uwayne se ridică și spuse:

— Lasă-mă pe mine să te duc, tată.

Se opri și ridică trupul omului bolnav, ca pe un copil. Morgaine, urmându-i, se întoarse înainte de a ieși din sala de mese, pentru a spune:

— Măline, ai tu grijă de toate aici... voi bandaja obrazul lui Uwayne înainte de a merge la culcare.

Curând, Uriens se vâri în pat, în camera lui, cu Uwayne stându-i alături, în timp ce Morgaine se duse la bucătărie să prepare compresa pentru obraz. Trebui să-l trezească pe bucătar și să-l pună să mai încălzească apă, pe focul din bucătărie... Ar trebui să aibă mangal și un cazan în camerele ei, dacă făcea asemenea treburi; de ce nu se gândise niciodată la asta? Merse sus și îl așeză pe Uwayne ca să-i poată pune pe obraz compresa din pânză fierbinte, udată cu preparate aburinde din ierburi, iar tânărul oftă ușurat în timp ce compresa începu să-i tragă

durerea din rana infectată.

— O, dar îmi face bine, mamă. Fata aceea de la curtea lui Arthur n-ar ști să facă asta. Când o voi lua de soție, vrei s-o înveți câte ceva din meșteșugul tău? O cheamă Shana și e din Cornwall. A fost una dintre doamnele reginei Isotta... Cum se face că acel Marcus își spune rege în Cornwall, mamă? Credeam că Tintagel îți aparține.

— Așa și este, fiule, îl am de la Igraine și de la ducele Gorlois. Nu știam că Marcus crede că domnește acolo, îndrăznește să spună că Tintagel este al său?

— Nu, căci ultima dată am auzit că nu are acolo nici un campion, spuse Uwayne. Sir Drustan a plecat în exil, în Britania...

— De ce? Era unul dintre oamenii împăratului Lucius? Întrebă Morgaine.

Această discuție despre curte era ca un suflu de viață în moartea acestui loc izolat. Uwayne clătină din cap.

— Nu, se vorbea că el și regina Isotta ar fi fost îndrăgostiți unul de altul. E greu s-o învinovățești pe biata femeie... Cornwall e capătul lumii, iar ducele Marcus este bătrân și cu toane și șambelanii săi spun că mai e și impotent... Grea viață pentru biata femeie, pe când Drustan e chipeș și cântă la harpă, iar doamnei îi place muzica.

— Nu ai nici o altă flecăreală de la curte, în afară de răutățile la adresa soțiilor altor bărbați? ceru Uriens făcând o mutră acră, iar Uwayne râse:

— Ei, bine, i-am spus doamnei Shana că tatăl ei ar face bine să-ți trimită un mesager și sper, dragă tată, că atunci când va veni, nu îl vei refuza. Shana nu e bogată, dar nu am mare nevoie de zestre, am dobândit destule bunuri în Britania... îi voi arăta câte ceva din prada mea și am și daruri pentru mama.

Se ridică și mângâie obrazul lui Morgaine, când ea se aplecă asupra lui, schimbându-i compresa cu una proaspătă.

— Ei bine, știu că nu ești o femeie ca doamnă Isotta, să-i întorci spatele bunului meu tată bătrân și să faci pe târfa.

Obrajii o usturau, se aplecă peste ibricul cu ierburi aburinde, strâmbând din nas la mirosul amar. Uwayne o credea cea mai bună femeie și încrederea lui era dulce; totuși simțea amărăciune pentru faptul că o știa nemeritată.

„Cel puțin nu l-am făcut niciodată pe Uriens să pară un prost, nici nu i-am fluturat încă vreun alt iubit prin față...”

— Dar ar trebui să mergi în Cornwall când tata va fi destul de bine ca să călătorească, spuse Uwayne serios, crispându-se puțin când căldura compresei îi atinse un nou punct de pe obrazul inflammat. Ar trebui să fie limpede, mamă, că Marcus nu poate să ridice pretenții asupra a ceea ce este al tău. Nu te-ai arătat în Tintagel de atâta amar de vreme,

că oamenii obișnuiți s-ar putea să uite că au o regină.

— Sunt sigură că nu se va ajunge la asta, spuse Uriens. Dar, dacă mă fac bine din nou, vara asta am să-l întreb pe Arthur, când merg la Rusalii, despre această problemă cu pământurile lui Morgaine.

— Iar dacă Uwaine se căsătorește în Cornwall, spuse Morgaine, va avea el grijă de Tintagel pentru mine... Ai vrea să fii castelanul meu, Uwaine?

— Nimic nu mi-ar plăcea mai mult, poate doar să dorm diseară fără patruzeci de dureri de dinți diferite în maxilar.

— Bea asta, spuse Morgaine, turnând în vin unul dintre leacurile ei, dintr-o sticlută.

— Cred că voi dormi fără asta, doamnă, sunt atât de bucuros să mă aflu acasă și în propriul meu pat, în grija mamei mele. Uwaine se aplecă și își îmbrățișă tatăl și sărută mâna lui Morgaine. Dar voi lua bucuros leacul tău.

Înghiți leacul cu vin și îi făcu semn unuia dintre ostașii lui Uriens să-l lumineze calea spre camera lui. Accolon veni să-și îmbrățișeze tatăl și spuse:

— Mă duc și eu la culcare... Doamnă, sunt perne acolo, sau camera e goală și pustie? N-am fost acasă de atâta timp, mă aștept să găsesc porumbei în vechea mea cameră, unde dormeam și unde părintele Eian a încercat să-mi vâre latina în cap prin turul pantalonilor.

— I-am spus lui Măline să se asigure că ai tot ceea ce îți trebuie, spuse Morgaine, dar voi veni să văd. Mai ai nevoie de mine în seara asta, stăpâne? Întrebă ea adresându-i-se lui Uriens, sau mă pot duce să mă culc?

Îi răspunse doar un sforăit ușor, iar omul lui, Huw, așezându-l pe perne, răspunse:

— Du-te, doamnă Morgaine, dacă se trezește noaptea, voi avea eu grijă de el.

Când ieșiră, Accolon întrebă:

— Ce îl supără pe tata?

— A avut aprindere de plămâni iarna asta și nu mai e tânăr.

— Și tu ai purtat toată povara îngrijirii lui, spuse Accolon. Biată Morgaine...

Și îi atinse mâna. Ea își mușcă buza la auzul glasului lui tandru. Înăuntrul ei, ceva greu și rece, înghețat acolo de la venirea iernii, se topea și ea crezu că se va pierde în lacrimi. Își plecă creștetul și nu îl privi.

— Și tu, Morgaine, nici o vorbă sau o privire pentru mine?... Accolon se întinse și o atinse, iar ea spuse printre dinții încleștați:

— Așteaptă.

Chemă o servitoare să aducă perne curate și o pătură, două, din magazie.

— Dacă aș fi știut că vii, aș fi pregătit cele mai bune așternuturi și cele mai bune pături și paie curate pentru pat.

El spuse șoptit:

— Nu paie curate vreau în patul meu, dar ea refuză să-și întoarcă fața spre el, în timp ce femeile făceau patul și aduceau apă fierbinte și lumină și îi atârnavă armurile și veșmintele în cui. Când ieșiră toate, el șopti:

— Pot veni în camera ta mai târziu, Morgaine?

Ea clătină din cap și îi răspunse șoptit:

— Voi veni eu la tine... Eu pot avea o scuză că nu sunt în camera mea în miez de noapte dar, de când tatăl tău e bolnav, vin adesea să mă chem... Nu trebuie să te găsească acolo...

Și îl atinse repede, în tăcere, cu degetele. Simți ca o arsură la atingerea lui. Apoi ea plecă împreună cu șambelanul să facă un ultim tur al castelului ca să se asigure că totul era încuiat și în siguranță.

— Dumnezeu să-ți dea o noapte bună, doamnă, spuse el înclinându-se și se depărtă.

Ea merse tiptil prin sala în care dormeau oștenii, pășind fără zgomot de-a lungul scărilor, pe lângă camera unde Avalloch dormea cu Măline și copiii mai mici, cea în care tânărul Conn dormise cu îngrijitorul și frații lui vitregi, înainte ca bietul flăcău să moară de aprindere la plămâni. În aripa mai îndepărtată erau camerele lui Uriens, una pe care Morgaine o păstra acum pentru ea, o alta atribuită de obicei oaspeților importanți, iar la capătul îndepărtat era camera unde îl lăsase pe Accolon. Se furișă într-acolo cu gura uscată, sperând că el avusese destulă minte să lase ușa deschisă... Pereții erau vechi și groși și nu ar fi avut cum s-o audă la ușă.

Se uită în camera ei, întră repede, răvăși așternuturile. Slujitoarea ei era bătrână și surdă, iar în iarna ce trecuse Morgaine o blestemase pentru surzenia și prostia ei, dar acum asta era de folos... Chiar și așa, nu trebuia să se trezească dimineața și să găsească patul neatins; chiar și bătrâna Ruach știa că regele Uriens nu era destul de întremat ca să împartă patul cu regina.

„Cât de des mi-am spus că nu mi-e rușine de ceea ce fac...” Totuși nu trebuia să aducă scandal asupra numelui său, altfel nu putea realiza nimic aici. Dar ura nevoia de a se ascunde și a se furișa.

Accolon lăsase ușa întredeschisă. Morgaine intră, cu inima bătând cu putere, și închise ușa. Se simți cuprinsă în îmbrățișarea lacomă care îi trezi trupul sălbatic la viață. Gura lui o închise pe a ei, de parcă ar fi tânjit după asta la fel de mult ca și ea... parcă toată dezolarea și

durerea iernii pieriră și ea era ca gheața care se topește, revărsându-se.... Își lipi trupul de al lui Accolon și se strădui să nu plângă.

Hotărâse că Accolon nu era pentru ea mai mult decât un preot pentru Zeiță, că nu va permite nici o legătură personală între ei, dar toate acestea dispărură în fața dorinței sălbatice din ea. Simțise atât de mult dispreț pentru Guinevere, care adusese scandal la curte și dezonoare regelui, din cauză că nu-și putuse ține soția la respect. Dar acum, în brațele lui Accolon, tot disprețul ei se topi. Se prăbuși în îmbrățișarea lui și îl lăsă s-o ducă în pat.

2

Noaptea era înaintată când Morgaine se furișă de lângă Accolon. El dormea dus, ea își trecu degetele prin părul lui, îl sărută ușor și se strecură afară. Nu dormise, de teamă să nu doarmă prea mult și să o surprindă ziua acolo. Rămăsese încă mai mult de o oră până la răsăritul soarelui. Morgaine își frecă ochii, care o ardeau. Undeva, afară, lătră un câine, un copil scânci și cineva îl liniști; în grădină ciripeau păsările. Privind afară, printr-o crăpătură îngustă a zidului, gândi: „Peste încă o lună, la ora asta va fi lumină.” Se sprijini, o clipă, de perete, copleșită de amintiri ale nopții ce trecuse. „Nu am știut niciodată”, gândi ea, „ce înseamnă să fii doar femeie. Am născut un copil și am fost căsătorită timp de paisprezece ani și am avut iubiți... Dar n-am știut nimic, nimic...” Simți cum o mână dură o apucă, dintr-odată, de braț. Vocea răgușită a lui Avalloch spuse:

— Ce faci furișându-te prin casă la ora asta, fetițo?

Era limpede că o confundase cu una dintre slujnice, unele erau mici și brunete, cu sângele Celor Vechi.

— Dă-mi drumul, Avalloch, spuse ea, privind chipul abia zărit al fiului ei vitreg.

Era greu și moale, cu fălcile îngropate în grăsime, cu ochii mici. Accolon și Uwayne erau bărbați chipeși și își putea da seama că și Uriens fusese un bărbat frumos, în felul lui. Dar Avalloch, nu.

— Măi, măi, mama mea! spuse el retrăgându-se și făcând o plecăciune exagerată. Repet: ce făceai la ora asta?

Mâna îi rămase pe brațul ei, ea o dădu la o parte, ca pe un gândac.

— Trebuie să-ți dau socoteală pentru ce fac? Este casa mea și mă mișc în ea cum poftesc și acesta e singurul meu răspuns.

„Îți displac”, gândi ea, „aproape la fel de mult cum îmi displace el mie.”

— Nu te juca, doamnă, cu mine, spuse Avalloch. Crezi că nu știu în

brațele cui ai petrecut noaptea?

Ea răspunse cu dispreț:

— Acum te joci tu cu vrăjitoria și Viziunea?

El își coborî vocea și adoptă un ton intim.

— Desigur, trebuie să fie trist pentru tine să fii căsătorită cu un bărbat destul de bătrân ca să-ți fie tată... Dar nu voi răni sentimentele tatălui meu spunându-i unde își petrece nopțile soția lui, cu condiția — își puse brațul în jurul ei și o trase spre el cu putere. Își aplecă fruntea și o mușcă gât, iar obrazul lui nebărbierit o zgârie — cu condiția ca unele să le petreci cu mine.

Se smulse de lângă el și încercă să-și prefacă vocea veselă:

— Haide, acum, Avalloch, de ce trebuie să te iei de bătrâna ta mamă vitregă, când Fecioara Primăverii este a ta și toate tinerele drăguțe din sat...

— Dar te-am privit întotdeauna ca pe o femeie frumoasă, spuse el și își întinse mâna ca să-i mângâie umerii, vârând-o în decolteul pe jumătate legat al rochiei sale.

Ea îl împinse din nou, iar chipul lui se schimonosi într-un rânjel.

— De ce să faci pe fecioara modestă cu mine? A fost Accolon sau Uwayne, sau amândoi deodată?

Ea îl privi cu mirare.

— Uwayne e fiul meu, sunt singura mamă pe care și-o poate aminti!

— Iar eu trebuie să cred că asta te-ar opri, doamnă Morgaine? Era un lucru cunoscut la curtea lui Arthur că ai fost amanta lui Lancelot, că ai încercat să-l ispitești de la regină și că ai împărțit patul cu Merlin... Că nu te-ai sfiit să faci dragoste împotriva firii cu propriul tău frate și că, de aceea, regele te-a trimis de la curte, ca să nu-l mai poți ispiti de la căile creștine... De ce te-ai înfrâna cu fiul tău vitreg? Uriens știe ce fel de târfă incestuoasă a luat de soție, doamnă?

— Uriens știe tot ceea ce trebuie să știe despre mine, spuse Morgaine, surprinsă că vocea îi era atât de liniștită. Cât despre Merlin, atunci eram amândoi necăsătoriți și nici unuia dintre noi nu îi pasă defel de legile unei curți creștine. Tatăl tău a știut și m-a iertat. Nimeni, în afară de el, nu are nici un drept să se plângă de comportarea mea de atunci încoace, iar când o va face, îi voi da socoteală, așa cum nu trebuie să-și dau socoteală ție, sir Avalloch. Iar acum voi merge în camera mea și te sfătuiesc să faci la fel.

— Așadar îmi arunci în față legile păgâne ale Avalonului? Târfă, cum îndrăznești să spui că ești atât de bună?

O înhăță, gura lui o strivi pe a ei. Morgaine își înfipse degetele îndărjite în burta lui, el bodogăni și o lăsă să plece, cu o înjurătură. Ea spuse, nervoasă:

— Nu susțin nimic, nu îți datorez socoteală pentru purtarea mea, iar

dacă vorbești cu Uriens, îi voi spune că ai pus mâinile pe mine într-o manieră nepotrivită față de soția unui tată și vom vedea pe cine va crede.

Avalloch mârâi:

— Ascultă, doamnă, poți să-mi înșeli tatăl cum vrei, dar e bătrân, iar în ziua când voi deveni rege în această țară, fii sigură că nu va mai exista îndurare pentru cei care și-au dus traiul fiindcă tatăl meu nu poate uita că are însemnul șerpilor.

— Oh, extraordinar, spuse ea cu dispreț, mai întâi faci avansuri soției tatălui tău, pe urmă te făleşti ce bun creștin vei fi când țara lui va fi a ta.

— Tu m-ai vrăjit prima dată, târfă!

Morgaine nu se putu abține să râdă.

— Să te vrăjesc? Și de ce? Avalloch, dacă toți bărbații, în afară de tine, ar dispărea de pe pământ, aș prefera să împart patul cu unul dintre cățeluși! Poate că tatăl tău e destul de bătrân să-mi fie bunic, dar prefer să fiu cu el decât cu tine! Crezi că sunt geloasă pe Măline fiindcă de fiecare dată când tu mergi în sat, la culesul recoltei sau la sărbătoarea de primăvară a plugarilor, ea cântă? Dacă aș face un asemenea descântec, nu ar fi ca să mă bucur de bărbăția ta, ci să ți-o veștejesc! Acum ia-ți mâinile de pe mine și întoarce-te la oricine te vrea, căci dacă mă mai atingi măcar cu un deget, jur că îți voi arunca în aer bărbăția!

El o credea în stare s-o facă. Era limpede, din felul în care se dădu înapoi. Dar părintele Eian ar afla despre asta și atunci ar întreba-o; și l-ar interoga și pe Accolon, și servitorii, pe urmă s-ar duce din nou la Uriens, să taie crângul sacru și să distrugă vechea credință. Avalloch nu s-ar opri până nu ar face ca asta să ajungă la toate urechile de la curte.

„Îl urăsc pe Avalloch!” Morgaine era surprinsă de faptul că ura ei era fizică, o durere care o ardea în piept, un tremur prin întreg corpul. „Am fost cândva mândră; o preoteasă a Avalonului nu minte. Iar acum există un ceva în legătură cu care trebuie să ocolesc adevărul. Chiar și Uriens m-ar privi ca pe o soție trădătoare, care se agață în secret de patul lui Accolon pentru propriile ei pofte...” Plângea de furie, simțind mâinile fierbinți ale lui Avalloch din nou asupra brațului și pieptului ei... Acum, mai devreme sau mai târziu, va fi acuzată și, chiar dacă Uriens avea încredere în ea, va fi urmărită. „Ah, am fost fericită pentru prima dată în mulți ani, iar acum totul e distrus...” Ei bine, soarele strălucea, în curând oamenii casei se vor trezi și vor face pregătiri pentru munca zilei.

Oare Avalloch ghicise? Uriens trebuie să rămână în pat, cu siguranță Avalloch nu își va deranja tatăl astăzi. Trebuie să mai prepare niște leacuri pentru rana de pe fața lui Uwayne și mai trebuia scoase rădăcinile unuia dintre dinții lui sparți.

Uwaine o iubea... cu siguranță el nu ar da crezare nici uneia dintre acuzațiile pe care le-ar putea face Avalloch. Și, amintindu-și cuvintele lui, se simți din nou cuprinsă de furie: „A fost Accolon sau Uwaine, sau amândoi deodată?...” „Sunt mama lui Uwaine tot atât de mult ca și când l-aș fi născut! Ce fel de femeie mă consideră? Dar oare acele zvonuri, cum că ea comisese incest cu Arthur însuși, circulau, într-adevăr, la curtea lui Arthur? „Atunci, cum, în această situație, pot să-l determin pe Arthur să-l recunoască pe Gwydion ca fiu? Galahad e moștenitorul lui Arthur, dar fiul meu trebuie recunoscut, la fel și stirpea regală a Avalonului. Dar bârfele despre mine nu mai trebuie să continue, cu siguranță nu există nici un indiciu că am comis incest cu fiul meu vitreg...”

Și se minună puțin de ea însăși. O cuprinsese o furie disperată atunci când aflase că urma să-l nască pe fiul lui Arthur, iar acum i se părea lipsit de importanță; în definitiv, ea și Arthur nici nu știuseră măcar că sunt frate și soră. Iar Uwaine — care nu îi era rudă de sânge — era mult mai mult fiul ei decât Gwydion; lui Uwaine îi fusese mamă...

Ei, bine, nu se putea face nimic acum. Morgaine se duse la bucătărie și îl auzi pe bucătar plângându-se că toată șunca se terminase, iar cămărilor erau într-atât de goale încât aproape era dificil ca toți acești nou-veniți să fie hrăniți.

— Ei bine, trebuie să-l trimitem astăzi pe Avalloch la vânătoare, spuse Morgaine și o opri pe Măline pe scări, în timp ce ducea sus vinul fierbinte, băutura de dimineață a soțului ei.

Măline spuse:

— Te-am văzut vorbind cu Avalloch... Ce a avut să-ți spună?

Se încruntă un pic, iar Morgaine, citindu-i gândurile, ceea ce era ușor de făcut cu o femeie atât de proastă ca Măline, își dădu seama că nora ei se temea de ea și îi purta pică; i se părea nedrept ca Morgaine să aibă încă trupul suplu și puternic, când ea, Măline, era greoaie și obosită din cauza sarcinilor, că Morgaine avea un păr negru, lucios, când ea, ocupată cu copiii, nu avea niciodată timp să și-l pieptene și să și-l împletească și să-l facă să strălucească.

Morgaine spuse sincer, dar și cu o dorință de a cruța sentimentele nurorii sale:

— Am vorbit despre Accolon și Uwaine. Dar cămărilor sunt aproape goale și Avalloch trebuie să meargă să vâneze un vier.

Pe urmă, ceea ce trebuia să facă îi străfulgeră în minte și, pentru o clipă, rămase înmărmurită, auzind-o pe Niniane spunând în gând și în amintire că Accolon trebuie să-i urmeze tatălui său, și propria ei voce răspunzând...

... Măline se holba la ea, așteptând să termine ce avea de spus, iar Morgaine se adună repede.

— Spune-i că trebuie să meargă să caute un vier astăzi, dacă poate, sau măcar mâine, altfel vom mânca ultima făină prea repede.

— Desigur, îi voi spune, mamă. Se va bucura să aibă o scuză să plece. Și, în ciuda glasului plângător al lui Măline, Morgaine știa că tânăra femeie era ușurată că nu fusese nimic mai rău.

„Biata femeie, măritată cu porcul acela.” Își aminti, tulburată, exact ce spusese Avalloch. „În ziua când voi fi făcut rege în această țară, nu va mai exista îndurare pentru cei și-au dus traiul fiindcă tatăl meu nu poate uita că a purtat cândva însemnele șerpilor.”

Așadar, aceasta era misiunea ei, să facă în așa fel încât Accolon să-i urmeze tatălui său, nu spre binele ei sau din răzbunare, ci pentru binele vechii credințe, pe care ea și Accolon o readuseră pe acest pământ. „Dacă aș avea o jumătate de oră să-i spun totul lui Accolon, ar merge la vânătoare cu Avalloch și mă îndoiesc că asta nu ar rezolva totul.” Și se gândi, făcând un calcul rece: „Să-mi păstrez mâinile curate și să las treaba asta pe seama lui Accolon?”

Uriens era bătrân, dar putea să mai trăiască încă un an sau încă cinci. Acum, că Avalloch știa tot, ar lucra cu părintele Eian să submineze orice influență pe care Accolon și Morgaine ar putea s-o aibă și tot ceea ce făcuse ea ar fi din nou desfăcut. Dacă Accolon vrea acest regat, probabil că el este cel care trebuie să se ocupe de asta.

„Dacă Avalloch moare otrăvit, eu sunt cea care va muri pentru vrăjitorie.” Totuși, dacă lăsa asta pe seama lui Accolon... atunci ar semăna chiar prea mult cu acea veche baladă, cea care începea cu „Doi frați plecară la vânătoare...”

„Să-i spun lui Accolon și să-l las să acționeze la mânia?” Tulburată, încă nesigură de ceea ce avea să facă, urcă și îl găsi pe Accolon în camera tatălui său și îl auzi spunând:

— Astăzi Avalloch merge la vânătoare de vierii... cămara e aproape goală. Iar eu voi merge cu el. E mult prea mult de când nu am vânat pe dealurile mele...

— Nu, se răsti Morgaine. Stai cu tatăl tău astăzi. Va avea nevoie de tine, iar Avalloch are toți vânătorii cu el, ca să-l ajute.

„Cumva, trebuie să-i spun ce am de gând să fac.” Dacă ar ști ce plănuia — deși nu era încă sigură nici ea ce formă va lua sarcina ei — el nu ar ajunge niciodată la asta, poate doar în primul impuls de furie, auzind ce-i spusese Avalloch.

„Și, dacă ar face-o?” gândi ea — „Deși credeam că îl cunosc mai bine de atât, foamea mea după trupul lui s-ar putea să mă fi înșelat, iar el ar putea să nu aibă atâta onoare câtă cred eu — dacă consimți să fie părtaș la asta, atunci ar fi un ucigaș al propriului sânge și ar cădea sub blestem și nu ar fi omul în care aș putea să mă încred pentru ceea ce ne stă înaintea. Avalloch îmi e rudă doar prin căsătorie, nu există nici o

legătură de sânge care să fie dezonorată. Doar dacă i-aș fi născut lui Uriens un fiu, asupra mea ar fi o vinovăție de sânge.” Acum se bucura că nu-i dăduse lui Uriens nici un fiu.

Accolon spuse:

— Lasă-l pe Uwaine să stea cu tata, dacă îi mai pui comprese pe rana de la obraz, el e cel care trebuie să stea înăuntru și să se țină aproape de foc.

„Cum îl pot face să înțeleagă? Măinile lui trebuie să fie curate, trebuie să fie aici când sosește vestea... Ce-i pot spune ca să-l fac să înțeleagă că este important, poate cel mai important lucru pe care i-l voi cere vreodată?”

Urgența și imposibilitatea de a-și rosti gândurile interioare îi făcură vocea răstită:

— Vrei să faci ceea ce-ți cer, fără discuții, Accolon? Dacă trebuie să îngrijesc și de rana lui Uwaine, nu voi avea timp să am grijă și de tatăl tău, iar el a fost lăsat pe seama slujitorilor mult prea des în ultimul timp! „Iar tatăl tău, dacă Zeița va fi cu mine, va avea nevoie de tine alături mai mult ca oricând, înainte ca această zi să se sfârșească...”

Își bolborosi cuvintele, cu speranța că Uriens nu va înțelege:

— Ca mamă îți cer asta, spuse ea.

Dar ceea ce îi spunea de fapt lui Accolon, cu toată puterea gândurilor sale, era: „De la Mama îți poruncesc...”

— Ascultă-mă, adăugă ea răsucindu-se puțin de la Uriens, astfel ca doar Accolon să poată vedea, și își atinse semiluna albastră decolorată de pe frunte.

Accolon o privi — nedumerit, întrebător — dar ea se întoarse, clătinând ușor din cap, sperând că va înțelege, cel puțin, de ce nu putea vorbi liber. El spuse, încruntându-se:

— Desigur, dacă dorești atât de mult. Nu e nici o dificultate să stau cu tatăl meu...

Morgaine îl văzu pe Avalloch depărtându-se călare, pe la mijlocul dimineții și, în timp ce Măline era în sala de jos, se strecură în dormitorul lor, scotocind prin camera murdară și printre hainele de copil împrăștiate și scutecele încă nespălate ale celui mic. În sfârșit, găsi o brățară pe care o văzuse purtată de Avalloch. Mai erau și niște lucruri de aur în cufărul lui Măline, dar nu îndrăzni să ia nimic de valoare. În clipa aceea, o servitoare o găsi acolo și întrebă:

— Ce voiești, doamnă?

Morgaine se prefăcu nervoasă:

— Nu voi locui într-o casă care e ținută ca o cocină de porci. Uită-te la toate scutecele astea nespălate, put a rahat de bebeluș! Du-le jos acum și dă-le spălătoresei, apoi mătură și aerisește camera aceasta — trebuie să-mi pun un halat și să mătur eu însămi tot?

— Nu, doamnă, spuse slujnica plângând și luă hainele murdare.

Morgaine își vârî brățara de bronz în corsaj și coborî să-l pună pe bucătar să încâlzească apă pentru rana lui Uwaine; asta trebuia făcut prima dată și trebuia să rânduiască lucrurile în așa fel încât să fie singură în după-amiaza aceasta... Trimise după cel mai bun doftor, să-și aducă ustensilele, îl puse pe Uwaine să stea jos și să deschidă gura, ca ea să poată găsi rădăcina dintelui. El îndură stoic să fie scotocit (deși dintele i se rupse în gură și trebuia să sape din nou după el, din fericire era amorțit și umflat) și, în sfârșit, când tot dintele fu afară, picură în rană leacul ei de amorțit cel mai puternic și puse din nou comprese pe obrazul umflat, dureros. În sfârșit, era gata, iar Uwaine fu trimis în pat cu o doză puternică de licoare în trup; protestă, explicând că a călărit și s-a luptat când era într-o situație mai rea decât asta, dar ea îi porunci cu fermitate să meargă în pat și să lase ca leacurile să-și facă tot efectul. Astfel, Uwaine era dat la o parte, în siguranță și în afara oricărei suspiciuni. Și, de vreme ce trimisese servitorii să spele, nici aceștia nu erau prin preajmă, astfel că Măline începu să se plângă:

— Dacă e să avem rochii noi pentru Rusalii și dacă vrem ca mantia lui Avalloch să fie gata... ție nu-ți place să torci, mamă, dar eu trebuie să Țes la mantia lui Avalloch și toate femeile își încâlzesc vasele de apă pentru spălat și își scot războaiele...

— O, draga mea, am uitat de asta, spuse Morgaine. Ei bine, nu am ce să fac, trebuie să torc, așadar... doar dacă nu vrei să Țes.

„Mai bine”, gândi ea, „chiar decât brățara ar fi o mantie făcută pe măsura lui de către soție.

— Atunci, faci asta, mamă? Dar ai mantia nouă a regelui pregătită în celălalt război...

— Uriens nu are nevoie de ea la fel de mult ca Avalloch, spuse Morgaine. Voi Țese la mantia lui Avalloch.

„Iar când voi fi gata”, gândi ea, în timp ce un fior îi trecea prin inimă, „nu va mai avea niciodată nevoie de o mantie...”

— Atunci, eu voi toarce, spuse Măline și-ți voi fi recunoscătoare, mamă... tu Țeși mai bine decât mine. Se apropie și își lipi obrazul de al soacrei sale. Ești întotdeauna bună cu mine, doamnă Morgaine.

„Dar tu nu știi ce am să Țes eu astăzi, copilă.”

Măline se așează și își ridică furca. Se opri o clipă, apăsându-și mâinile pe spate.

— Nu te simți bine, nora mea?

— Nu e nimic... Mi-a întârziat ciclul patru zile. Mă tem că iar sunt însărcinată și sperasem să pot să mai alăptez copilul încă un an... Avalloch are destule femei în sat, dar cred că nu-și pierde speranța că-i voi dăruia alt fiu, să ia locul lui Conn. Nu îi pasă deloc de fete... nici măcar nu a plâns când Maeva a murit, anul trecut, iar când a auzit că

era iar fată, a fost chiar furios pe mine. Morgaine, dacă știi cu adevărat vreun descântec, poți să faci unul pentru mine, ca să nasc un fiu, data viitoare?

Morgaine zâmbi, trecându-și firele prin suveică. Spuse:

— Părintelui Eian nu îi va plăcea dacă îmi ceri să fac farmece. Îți va spune să te rogi Maicii Fecioare pentru un fiu.

— Ei bine, fiul ei a fost un miracol, iar eu încep să cred că, dacă voi avea vreodată un alt fiu, asta ar fi un alt miracol. Dar poate e numai din cauza vremii întunecoase și friguroase.

— O să-ți fac niște ceai pentru asta, spuse Morgaine. Dacă ești cu adevărat însărcinată, jur că nu te va deranja, dar dacă e doar o întârziere din cauza frigului, îți va reveni ciclul.

— Este una dintre vrăjile magice din Avalon, mamă?

Morgaine clătină din cap.

— Este leac de plante, nimic mai mult.

Se duse în bucătărie și prepară băutura deasupra focului. I-o aduse lui Măline și spuse:

— Bea cât de fierbinte poți și înfășoară-te cu șalul când torci, încearcă să te încălzești.

Măline dădu peste cap băutura, golind cupa mică de ceramică și se strâmbă când îi simți gustul.

— Uh, dezgustător.

Morgaine spuse, zâmbind:

— Trebuia să fi pus miere în ea, așa cum fac cu preparatele pe care le pregătesc pentru copii, când au febră.

Măline oftă, luând fusul și furca din nou. Spuse:

— Gwyneth e destul de mare ca să toarcă... Eu știam să torc când aveam cinci ani.

— Și eu, spuse Morgaine, dar te implor, mai amână-ți lecția o zi, căci voi țese aici și nu vreau gălăgie și agitație.

— Bine, atunci, îi voi spune doicii să țină toți copiii afară, spuse Măline, iar Morgaine și-o scoase din gând și începu să conducă încet ața prin pânză, fiind atentă la model.

Era un model în carouri verzi și maro, nu foarte pretențios pentru o bună țesătoare; atâta timp cât număra firele automat, nu trebuia să fie atentă prea mult... Ar fi fost mai bine să toarcă. Dar își făcuse atât de cunoscut dezgustul pentru tors încât, dacă s-ar oferi să toarcă astăzi, își vor aminti de asta.

Ața aluneca prin pânză: verde, maro, verde, maro, alegând cealaltă suveică la fiecare zece rânduri, schimbând culoarea. O învățase pe Măline să pregătească acest verde, așa cum învățase în Avalon... verdele frunzelor crude ce se ivesc primăvara, verdele pământului și al frunzelor care cad acolo unde vierul scormonește în pădure după

ghinde... Așa aluneca prin pânză, pieptenele strângea fiecare rând de fire, mâinile i se mișcau automat, înainte și înapoi și de-a curmezișul, înclinând drugul, luând suveica din partea cealaltă... „Aș dori să alunece calul lui Avalloch și el să cadă și să-și frângă gâtul și să mă scutească de ceea ce trebuie să fac...” Se simți înfrigurată și tremura și își impuse să ignore asta, concentrându-se la așa ce trecea pe deasupra și pe dedesubtul firelor, pe deasupra și pe dedesubt, lăsând imaginile să răsară și să hoinărească în voie, văzându-l pe Accolon în camera lui Uriens, jucând dame cu tatăl său, Uwayne adormit, zvârcolindu-se și răsucindu-se chiar și în somn, de durerea răniilor din obraz, dar acum se va vindeca frumos... „Aș vrea ca un vier sălbatic să atace și vânătorii lui Avalloch să fie prea înceți ca să-i vină în ajutor... I-am spus lui Niniane că nu voi uicide... « Să nu pomeniști niciodată numele fântânii din care nu vei bea... » în mintea ei apărui o imagine a Fântânii Sfinte din Avalon, cu apa ridicându-se din izvor, inundând fântâna. Suveica sclipi, pe deasupra, pe dedesubt, verde și maro, verde și maro, ca lumina soarelui căzând printre frunzele verzi pe pământul brun, unde semnele primăverii ce răsăreau în pădure se umpleau de viață, cu seva curgând prin lemnul brun... Acum suveica sclipea, mai repede, mai repede, lumea începu să se tulbure în fața ei...

„Zeiță! Acolo unde alergi prin pădure cu viața trecătoare a cerbilor... toți oamenii sunt în mâinile tale și toate animalele...”

Cu ani în urmă, fusese Fecioara care Vâna, binecuvântându-l pe Cel Slăvit și trimițându-l să alerge cu cerbii și să învingă sau să moară, după cum va hotărî Zeița. Venise înapoi la ea... acum nu mai era Fecioara care deținea toată puterea Celei care Vâna. În calitate de Mamă, cu toată puterea fertilității, urzise vrăji să-l aducă pe Lancelot în patul lui Elaine. Dar pentru ea maternitatea se încheiase odată cu sângele de la nașterea lui Gwydion. Acum stătea aici, cu suveica în mână, și țesea moartea, ca o umbră a Vechii Zeițe a Morții. Toți oamenii sunt în mâna ta, să trăiască sau să moară, Mamă...

Suveica licări, sclipi în fața ochilor ei, pe deasupra, pe dedesubt... vierul sălbatic fornăind și grohăind și scormonind cu colții lui lungi, scroafa cu purcelii săltând după ea, într-o dumbravă... suveica gonea în mâinile ei și nu văzu nimic, doar fornăitul porcului în pădure.

„Ceridwen, Zeiță, Mamă, Zeiță a Morții, Mare Corb, Doamnă a morții și a vieții... Mare Scroafă, mâncătoare de carne tânără... te chem, te invoc... dacă asta este cu adevărat ceea ce ai poruncit, tu trebuie să înfăptuiești asta... Timpul alunecă și se modifică în jurul ei, zăcea în luminiș, cu soarele arzându-i spatele în timp ce fugea cu Regele Cerb, înaintând prin pădure, încet, fornăind... simțise viața, vânătorii tropăind și strigând...

Mamă! Mare Scroafă...

Morgaine știa într-un colț îndepărtat al minții că mâinile ei continuau să se miște regulat, verde și maro, maro și verde, dar din spatele pleoapelor plecate, nu vedea nimic din încăperea și din firele pe care le țesea, ci doar verdele crud răsărind sub copaci, noroiul și frunzele moarte, devenite brune în timpul iernii, era ca și cum ar scormoni în toate direcțiile în glodul frumos mirositor... viața a Mamei, acolo, sub copaci... în spatele ei micile guițături și chițaituri ale purceilor, coarne scormonind pământul după rădăcini ascunse și ghinde... maro și verde, verde și maro...

Ca o biciuire a nervilor, de parcă i-ar fi sfâșiat întreg trupul, simți sunetul tropotelor în pădure, țipete îndepărtate... trupul îi rămase nemișcat în fața războiului, țesând fire maro și schimbându-le cu cele verzi, suveică după suveică, doar cu degetele vii. Dar, cu tresărirea fiorului de groază și furia ce o cuprinse, atacă, lăsând viața animalului să o străbată...

„Zeită! Nu-i lăsa pe cei nevinovați să sufere... vânătorii nu înseamnă nimic pentru tine...”

Nu putea face nimic, privea cu groază, tremurând, scuturându-se de mirosul de sânge, mirosul semenului ei... sânge scurs din marele vier, dar asta nu însemna nimic pentru ea, și Regele Cerb trebuise să moară... când îi venise vremea, apoi sângele lui trebuia împrăștiat pe pământ... în spatele ei auzi guițaturile purceilor înnebuniți și, dintr-odată, o cuprinse viața Marii Zeițe, fără să știe dacă era Morgaine sau Marea Scroafă, își auzi propriul guițat înnebunit... ca atunci când, în Avalon, își ridicase mâinile și coborâse negurile Zeiței. Își dădu capul pe spate, tremurând, guițând, auzind spaima purceilor, precipitându-se, scuturându-și capul, alergând în cercuri... verde și maro sub ochii ei, o suveică neînsemnată, degete ce se mișcau automat... apoi, înnebunită de mirosurile ciudate, sânge, fier, străini, dușmanul ridicându-se în două picioare, oțel și sânge și moarte, simți cum se transformă, auzi țipete, simți împunsătura fierbinte de metal și de roșu întunecându-i privirea, prin maroul și verdele pădurii, își simți colții sfâșiind, simți sânge fierbinte țâșnind și izbucnind, în timp ce viața o părăsi cu durere chinuitoare și căzu și nu mai știu nimic... Iar suveica merse mai departe, condusă, țesând maro și verde și maro peste agonia din pânțele și roșul care îi țâșnea din ochi și inima bătându-i, cu țipetele încă în urechi, în camera liniștită unde nu era nici un sunet, doar șoapta suveicii și a urzelii și fusul și furca... Se liniști, în transă, epuizată... se prăbuși înainte, peste războiul de țesut și zăcu acolo, nemișcată.

După o vreme, o auzi pe Măline vorbind, dar nici nu se mișcă, nici nu răspunse.

— Ah! Gwyneth, Morag... Mamă, ești bolnavă? O, cerule, a țesut și

asta i-a adus întotdeauna crize... Uwaine! Accolon! Veniți, mama a căzut peste război...

Simți cum femeia îi freca neobosit mâinile, o striga, auzi glasul lui Accolon, îl simți ridicând-o și purtând-o în brațe. Ea nu se mișcă, nu vorbește... nu putea... îi lăsa să o întindă pe pat, să-i aducă vin ca s-o înviorereze, simți vinul cum i se prelinge prin gâtlee și vru să spună „Sunt bine, lăsați-mă!”, dar se auzi scoțând un slab guițat înfricoșat și tăcu. Era sfâșiată de durere, știind că, în moarte, Marea Scroafă o va elibera, dar mai întâi trebuia să sufere chinurile de moarte... Și chiar în timp ce zăcea acolo oarbă, în transă, agonizând, auzi sunetul cornului de vânătoare și știu că îl aduc pe Avalloch acasă mort pe calul său, ucis de scroafa care îl atacase la câteva momente după ce el ucisese vierul... Iar el, la rândul lui, ucisese scroafa... Moarte și sânge și renaștere și cursul vieții, înăuntrul pădurii, în afara pădurii... ca unduirea suveicii, pe dedesubt, pe deasupra...

Trecuseră câteva ore. Încă nu-și putea mișca nici un mușchi fără să simtă o durere îngrozitoare, chinuitoare; aproape că se bucura de ea... „Nu voi ieși chiar cu fața curată în privința acestei morți, dar mâinile lui Accolon sunt curate...” Îl privi în ochi. El se apleca asupra ei, cu grijă și teamă și erau singuri pentru o clipă.

— Poți vorbi acum, dragostea mea? șopti el. Ce s-a întâmplat?

Ea clătină din cap și nu putu vorbi. Dar mâinile ce o atingeau erau tandre, dorite. „Știi ce am făcut pentru tine, dragostea mea?” El se aplecă și o sărută. Nu va ști niciodată cât de aproape ajunseră de a fi demascați.

— Trebuie să mă întorc la tata, spuse el cu blândețe, tulburat. Plânge și spune că, dacă aș fi mers și eu, fratele meu nu ar fi murit... mă va învinui mereu.

Ochii lui negri se opriră supra ei, cu o umbră de neliniște în priviri.

— Tu mi-ai poruncit să nu merg. Ai știut asta, cu puterea vrăjii tale, draga mea?

Își găsi o urmă de glas în durerea din gât:

— A fost voința Zeiței ca Avalloch să nu distrugă ceea ce am făcut noi aici.

Reuși, cu mare durere, să-și miște degetele, trasând linia șerpilor tatuați pe mâna care-i atingea fața. Expresia lui se schimbă, deveni dintr-odată speriată.

— Morgaine! Ai avut vreun rol în asta?

„Ah, ar fi trebuit să-mi dau seama cum m-ar privi dacă ar ști...”

— Mă poți întreba? șopti ea. Am țesut în sală toată ziua, în văzul Mălinei și al servitorilor și al copiilor... A fost voința ei și fapta ei, nu a mea...

— Dar ai știut, ai știut?

Încet, în timp ce ochii i se umpleau de lacrimi, încuviință, iar el se aplecă și îi sărută buzele.

— Așa să fie. A fost voința Zeiței, spuse el și se îndepărtă.

3

Era un loc în pădure unde un pârâu iute își lărgea albia între pietre, într-un iaz adânc. Morgaine stătea acolo, pe o piatră plată, urmărind apa și îl chemă pe Accolon să se așeze lângă ea. Aici vor fi văzuți, doar de micii oameni din vechime; ei nu-și vor trăda niciodată regina.

— Dragul meu, în toți acești ani când am lucrat împreună, spune-mi, ce te gândeai că facem?

— Doamnă, am fost mulțumit să știu că tu aveai un scop, și să nu-ți pun întrebări. Dacă ai căutat doar un amant — își ridică ochii spre ea și îi luă mâna — ar fi fost alții pentru asta, mai potriviți pentru asemenea jocuri... Țin la tine, Morgaine, și am fost bucuros și onorat că te-ai apropiat de mine, fie și pentru companie și pentru atingerea tandreții, dar nu asta m-a îndemnat spre tine, preot către preoteasă. Șovăi și rămase scormonind în nisipul de la picioarele sale. În cele din urmă, spuse: M-am gândit și eu că era mai mult în asta decât dorința preotesei de a readuce ritualurile în această țară, sau nevoia ta de a atrage asupra noastră ciclurile lunii... aș fi fost bucuros, doamnă, să te ajut și să împart credința cu tine. Doamnă a acestui pământ ai fost cu adevărat, îndeosebi pentru oamenii vechi care văd în tine chipul Zeiței. Un timp, am crezut că eram doar chemați să readucem aici vechea credință. Dar acum mă gândesc, nu știu de ce — își atinse șerpii care i se încolăceau pe încheieturile mâinilor — că, prin ei, eu sunt legat de acest pământ, să sufăr și probabil să mor, dacă e nevoie.

„L-am folosit”, gândi Morgaine, „la fel de nemilos cum a făcut mereu Viviane cu mine...”

El spuse:

— Știu prea bine... nici o dată la o sută de ani acel sacrificiu străvechi nu este cerut. Totuși când aceștia — își atinse din nou, cu vârful unui deget brun, șerpii ce îi înconjurau încheieturile — când au fost așezați aici, m-am gândit că, poate, ar trebui să fiu eu cel chemat de Doamna pentru acel sacrificiu străvechi. În anii care au trecut, ajunseseam să mă gândesc la aceasta ca fiind nimic mai mult decât fantezia unui băiat necopt. Dar dacă e să mor... și vocea îi pieri, ca valurile în iazul care pierdea. Era o liniște deplină; auzeau o insectă făcând un ușor zgomot în iarbă.

Morgaine nu scoase nici un cuvânt, deși îi putea auzi teama. Trebuie

să treacă barierele fricii fără să fie ajutat, așa cum făcuse ea... sau Arthur, sau Merlin, sau oricare altul care se confrunta cu ultima probă. Iar dacă el avea să se confrunte cu ultima probă, trebuia să consimtă la asta.

Într-un sfârșit, el întrebă:

— Mi se cere atunci, doamnă, să mor? Am crezut că, dacă este necesar un sacrificiu de sânge, când Avalloch i-a căzut pradă...

Și ea văzu cum mușchii de pe fața lui se mișcă; își încordă maxilarul și înghiți greu. Cu toate acestea, ea nu spuse nimic, deși inima îi era sfâșiată de milă. Dintr-un anumit motiv, auzi în gând glasul lui Viviane: „Va veni o vreme când mă vei urî pe cât de mult mă iubești acum...” și se simți din nou copleșită de dragoste și durere. Își întări, totuși, inima. Accolon era mai bătrân decât fusese Arthur atunci când devenise rege. Și, chiar dacă Avalloch fusese într-adevăr un sacrificiu de sânge, vărsat pentru Zeiță, totuși sângele unui om nu-l putea răscumpăra pe al altuia, nici moartea lui Avalloch nu putea să-l scutească pe fratele său de la a-și înfrunta propria moarte.

Într-un târziu, vorbele îi ieșiră cu un oftat greu:

— Așa să fie, am înfruntat moartea în luptă destul de des. I-am jurat, chiar cu moartea, și nu îmi voi încălca jurământul. Spune-mi care e voința ei, doamnă.

Pe urmă, în sfârșit, ea își întinse mâna și o apucă pe a lui.

— Nu cred că ți se va cere moartea și, cu siguranță, nu altarul sacrificiului. Totuși, e nevoie de o probă, iar moartea se află adesea la porțile unei astfel de probe. Te-ar liniști dacă ți-aș spune că și eu am înfruntat moartea în acest fel? Și totuși, sunt aici, alături de tine. Spune-mi, te-ai jurat, ca de la bărbat la bărbat, lui Arthur?

— Nu sunt unul dintre companionii lui.

Morgaine era bucuroasă, deși știa că acum ar fi folosit împotriva lui Arthur chiar și jurământul unui companion.

— Ascultă-mă, dragul meu, spuse ea. Arthur a trădat Avalonul de două ori și doar din Avalon poate să domnească un rege peste tot acest pământ. Am căutat, iar și iar, să îi reamintesc lui Arthur jurământul pe care l-a făcut. Dar nu vrea să mă asculte și păstrează încă sabia sfântă Excalibur, sabia Sfintei Regalități și, cu ea, teaca magică pe care i-am făcut-o.

Morgaine văzu cum fața lui pălește:

— Vorbești serios, chiar îl vei doborî pe Arthur?

— Nu, numai dacă refuză în continuare să-și îndeplinească jurământul, spuse Morgaine. O să-i mai dau totuși o șansă să devină ceea ce a jurat să fie. Iar fiul lui Arthur nu e copt încă pentru confruntare. Tu, Accolon, nu ești un băiețandru și ești pregătit pentru a domni, nu pentru a fi druid și cu toate acestea... — și atinse cu buricul

degetului pe șerpilor ce-l înconjurau încheietura. Spune atunci, Accolon din Țara Galilor, dacă toate celelalte planuri dau greș, vrei să fii campion al Avalonului și să-l înfrunți pe trădător pentru a-i lua sabia pe care o păstrează prin trădare?

Accolon oftă prelung:

— Să-l înfrunt pe Arthur? Bine ai întrebat, Morgaine, dacă sunt gata să mor, spuse el. Și îmi vorbești în șarade. Nu știam că Arthur are un fiu.

— Fiul lui e fiul Avalonului și al focurilor de primăvară, spuse Morgaine. Se gândi că suferise peste măsură rușine pentru asta — „Sunt preoteasă, nu trebuie să dau socoteală nici unui om pentru ceea ce trebuie să fac” — dar nu se putu forța să se uite în ochii lui Accolon. Ascultă și îți voi spune totul.

El rămase tăcut în timp ce ea îi spuse despre încoronarea de pe Insula Dragonului și ce se petrecuse pe urmă, dar când îi povesti cum fugise din Avalon și despre nașterea lui Gwydion, el întinse mâna și-i cuprinse degetele mici într-ale sale.

— El și-a trecut proba, spuse Morgaine, dar e tânăr și neîncercat: nimeni nu credea că Arthur își va trăda jurământul. Arthur a fost și el tânăr, dar a ajuns la încoronare când Uther era bătrân și pe moarte și oamenii căutau un rege din stirpea Avalonului. Acum steaua lui Arthur e sus și renumele lui e mare și, cu toate puterile Avalonului în spate, Gwydion tot nu ar putea niciodată să-l înfrunte pentru tron.

— Cum se face că tu crezi că îl pot înfrunta pe Arthur și-i pot lua sabia Excalibur, fără să fiu ucis pe dată de oamenii lui? Și nu există nici un loc în lume unde l-aș putea înfrunta, fără să fie păzit.

— Asta e adevărat, spuse Morgaine, dar nu trebuie să-l înfrunți în această lume. Există alte țărâmură care nu sunt defel în lumea aceasta, și pe unul din aceste țărâmură ai putea să-i iei sabia Excalibur, față de care și-a pierdut orice umbră de drept, și teaca vrăjită, care îl apără de orice rău. Odată dezarmat, nu e mai presus de orice alt om. L-am văzut companiilor — Lancelot, Gawaine, Gareth — dezarmându-l în joacă la întreceri. Fără sabia lui, Arthur este o pradă ușoară. Nu e cel mai mare dintre luptători și, având sabia și teaca, nici nu a avut nevoie să fie. Cu Arthur mort... Trebuia să se oprească și să-și potolească vocea, știind că a invocat blestemul uciderii de neam, același blestem pe care ezitase să-l aducă asupra lui Accolon, când Avalloch murise. Cu Arthur mort, repetă ea ferm, eu sunt cea mai apropiată de tronul lui și îi sunt soră. Voi domni ca Doamnă a Avalonului, iar tu ca duce de război și consort al meu. Adevărat, la vremea ta și tu vei fi înfruntat și doborât, ca rege cerb... dar înainte ca acea zi să sosească, vei avea vremea ta ca rege,

alături de mine.

Accolon oftă:

— Nu m-am gândit niciodată să fiu rege. Dar dacă tu mi-o ceri, doamnă, trebuie să fac voia ei și a ta. Totuși, să-l înfrunt pe Arthur pentru sabie...

— Nu am vrut să spun că vei face asta fără tot ajutorul pe care ți-l pot da. Pentru ce altceva am învățat vrăjile, în toți acești ani istovitori, și pentru ce te-am făcut preotul meu? Și mai este cineva, mai mare decât mine, care ne va ajuta pe amândoi să trecem proba.

— Vorbești despre acele tărâmurii magice? o întrebă Accolon, aproape șoptit. Nu te înțeleg.

„Asta nu mă surprinde, nu știu nici eu însămi ce am de gând să fac, nici ce spun”, gândi Morgaine, dar recunoscuse acea negură ciudată ce îi cuprindea mintea, tulburându-i gândurile, asemenea stării în care erau făcute vrăjile puternice. „Trebuie să mă încred în Zeiță acum și s-o las să mă călăuzească. Nu doar pe mine, ci pe cel care îmi stă alături, care va lua sabia din mâna lui Arthur.”

— Ai încredere în mine și supune-te. Se ridică, îndreptându-se spre pădure cu pas ușor, căutând... Ce anume căuta? se întrebă și își auzi glasul îndepărtat și straniu: Accolon, în pădurea aceasta cresc aluni?

El încuviință și ea îl urmă spre crângul de copaci care, în acest anotimp, tocmai izbucnea în frunze și flori. Porcii sălbatici care trăiau aici mâncaseră ultimele alune; pe covorul gros de frunze mușcate așternut zăceau bucăți de coji împrăștiate. Răsăreau deja și mlădițe tinere, înspre lumină, acolo unde vor crește noi arbori, astfel că viața pădurii nu va muri niciodată. Floare și fruct și sămânță. Toate lucrurile se întorc și cresc și vin în lumină și la sfârșit își predau trupurile din nou în grija Doamnei. Dar ea, care lucrează tăcută și singură, în inima naturii, nu poate să-și facă vraja fără puterea Celui care aleargă cu cerbii și care, cu soarele de vară, scoate la iveală bogăția pântecelui ei. Sub alun, îl privi pe Accolon și, în timp ce o parte din mintea ei era conștientă că acest bărbat era iubitul ei, preotul ei ales, știu că el consimțise acum la o probă mai presus decât ceea ce i-ar putea acorda ea singură.

Înainte chiar ca romanii să vină pe aceste coline, în căutare de cositor și plumb, crângul de aluni fusese un loc sacru. La marginea crângului era un iaz, așezat sub trei arbori sacri, alun, salcie și anin — o vrajă mai veche decât vraja stejarului. Suprafața iazului era cumva ascunsă de crengi uscate și de frunze, dar apa era limpede și întunecată, brună de brunul limpede al pădurii, și își văzu chipul reflectat, în timp ce se aplecă și luă apă în palmă, umezindu-și fruntea și buzele. Înaintea ochilor ei, chipul reflectat se undui și se modifică și

văzu ochii ciudați și adânci ai femeii din acea lume mai veche decât aceasta. Și undeva înlăuntrul ei se strecură groaza pentru ceea ce văzu în acei ochi.

Lumea se modificase subtil de jur împrejurul lor, ea crezuse că acest straniu pământ străvechi era la granițele Avalonului, nu aici, în cel mai îndepărtat colț din Țara Galilor de Miazănoapte. O voce îi spuse liniștit, în gând: „Sunt pretutindeni și, unde alunul se reflectă în iazul sacru, acolo sunt și eu.” îl auzi pe Accolon oftând de uimire și admirație și se întoarse pentru a vedea că doamna regatului zânelor era cu ei, stând dreaptă și tăcută, în veșmântul ei sclipitor, cu coroana golașă de nuiiele pe frunte. Fusesse ea cea care vorbise, sau doamna?

Există și alte probe în afară de urmărirea cerbului... Și dintr-odată, îndepărtat și straniu, se auzi sunetul unui corn, prin crângul de aluni... sau era chiar crângul de aluni? Pe urmă, frunzele se ridicară și se stârniră și începu goana unor vânturi iscate din senin, care făceau crengile să trosnească și să se legene și un fior de teamă străbătu trupul și sângele lui Morgaine.

Vine...

Încet, șovăitor, se întoarse și văzu că nu erau singuri în pădure. Acolo, la hotarul dintre lumi, stătea el...

Nu l-a întrebat niciodată pe Accolon ce anume văzuse el... Ea văzuse doar umbra coroanei de coarne, frunzele strălucitoare de aur și purpură acolo unde se aflau, într-o pădure poleită cu primii boboci ai primăverii, ochii negri... cândva se culcase cu el pe un covor de frunze ca acesta, dar de data asta nu venise pentru ea și Morgaine știa asta. Acum ea și însăși Doamna trebuia să pășească afară. Pasul lui, ușor pe frunze, stârni totuși vântul, care continuă să-și reverse cu putere puhoiul de aer prin pădure, astfel că părul îi zbură pe frunte și își simți mantia fâlfâind. Era înalt și brunet și dintr-odată păru înveșmântat în straiile cele mai bogate și în frunze și, în același timp, ea ar fi jurat că acest trup strălucea neted și gol în fața lor. El făcu semn, ridicând o mână mlădioasă, ca și cum ar fi poruncit. Accolon înaintă încet, pas cu pas... și în același timp era Accolon cel pe care ea îl văzu încoronat și înveșmântat cu frunze și coarne, strălucind în ciudata lumină neclintită a zânei. Morgaine se simți izbită, răsturnată de vânt, în crâng. Știa, erau trupuri și chipuri pe care nu le putea vedea clar, această probă nu era pentru ea, ci pentru omul de alături. Parcă auzea țipete și chemări din corn; se azeau oare în aer călăreții sau era tropotul copitelor care băteau în pământ, făcând acest zgomot care îi amețea?

Știa că Accolon nu mai era lângă ea. Rămase ținându-se de scoarța alunului, cu fața ascunsă; nu știa, nu va ști niciodată, ea nu trebuia să știe ce formă va lua încoronarea lui Accolon... asta nu stătea în puterea ei să facă sau să știe. Invocase, prin Doamna, puterile Celui Slăvit, iar el

plecase acolo unde ea nu îl putea urma.

N-a știut niciodată cât timp a stat acolo, agățată de scoarța alunului, cu fruntea apăsată dureros pe trunchiul copacului... Pe urmă vântul pieri și Accolon fu lângă ea. Rămaseră împreună, singuri în crângul de alun, auzind doar tunetele din cerul întunecat și senin, pe care conturul soarelui strălucea orbitor ca un metal fierbinte în spatele discului lunii, întunecat în eclipsă, iar stelele ardeau în noaptea nesfârșită. Brațul lui Accolon era în jurul ei. El șopti:

— Ce este, ce este?

— Eclipsa.

Vocea îi era mai calmă decât ar fi crezut. Își simți bătaile inimii liniștindu-se, revenind la normal, la atingerea brațelor lui, calde și vii. Pământul era, din nou, sigur sub picioarele ei... pământul robust al crângului de alun, iar când Morgaine privi în jos, în iaz, văzu bucăți de crengi rupte de vântul straniu care răvășise crângul. Undeva, o pasăre se văita de întunericul neașteptat, iar la picioarele lor, un purceluș roz scurma în stratul de frunze moarte. Pe urmă lumina începu să strălucească atât de puternic încât văzu umbra trecând dincolo de soare. Îl zări pe Accolon, stând în lumina strălucitoare, și ridică glasul:

— Întoarce-ți privirea, poți să orbești, acum că întunericul a trecut!

El înghiți și își aplecă chipul asupra chipului ei. Părul îi era răvășit de acel vânt care nu fusese din această lume, iar în păr îi atârna o frunză de un roșu aprins, iar Morgaine, văzând-o, începu să tremure în timp ce se așezară sub mugurii de alun ce abia se deschideau.

Accolon spuse în șoaptă:

— S-a dus... și ea...sau ai fost tu? Morgaine, s-a întâmplat, a fost ceva adevărat?

Privindu-i chipul luminat, Morgaine văzu ceva în ochii lui, ceva care nu mai fusese acolo niciodată — atingerea nebuniei. Ea se întinse și culese frunza roșie din părul lui, arătându-i-o.

— Tu, care porți însemnul șerpilor, trebuie să întreb?

— Ah...

Văzu cum îl străbate un fior. Luă frunza roșie din mâna ei, cu un gest sălbatic, și o lăsă să cadă în liniște pe covorul pădurii, spunând, cu un oftat:

— Se pare că am călătorit mult deasupra lumii și am văzut lucruri care nu i se arată niciodată unui muritor.

Apoi se năpusti asupra ei cu grabă oarbă, sfâșiindu-i rochia și aruncând-o jos, pe pământ. Ea se lăsă în voia lui și se întinse, copleșită, pe pământul jilav, în timp ce el o pătrunse orbește, condus de o forță pe care abia o înțelegea. Lui Morgaine i se părea, cum stătea acolo întinsă, sub acea forță, că chipul lui era din nou umbrat de coarne sau de frunze stacojii; ea nu juca nici un rol în asta, era doar pământul

pasiv, sub ploaie și vânt, sub tunete și fulgere și parcă fulgerele treceau prin ea, lovind pământul de dedesubt.

Pe urmă întunericul se retrase și stelele ciudate care străluceau în depărtare dispărură toate în lumina zilei, iar mâinile lui Accolon, tandre și rugătoare, o ajutau să se ridice, să își aranjeze rochia răvășită; se aplecă să o sărute, bâiguind o jumătate de explicație, un cuvânt de scuză, dar ea zâmbi și își puse mâna pe buzele lui.

— Nu, nu, ajunge.

Crângul era din nou tăcut și în jurul lor se auzeau doar obișnuitele sunete ale unei zile liniștite. Ea spuse, cu calm:

— Trebuie să ne întoarcem, dragostea mea. Ne vor observa absența și toată lumea va țipa și va striga despre eclipsă, de parcă ar fi o ciudată minune a naturii...

Și zâmbi slab, ea văzuse ceva cu mult mai ciudat astăzi decât o eclipsă. Mâna lui Accolon era rece și tare, într-a ei. În timp ce păseau, el șopti:

— Nu am știut niciodată că semeni cu ea, Morgaine...

„Dar eu sunt ea.” Oricum, Morgaine nu rosti aceste cuvinte cu voce tare. El era un inițiat, ar fi trebuit să fie mai bine pregătit, poate, pentru această probă. Totuși, o înfruntase, așa cum fusese nevoit, și fusese acceptat de ceva mai presus de slabele ei puteri.

Pe urmă, frigul îi pătrunse în inimă și se întoarse să privească chipul lui drag, zâmbitor. Fusese acceptat.

Dar asta nu însemna că va triumfa, însemna doar că ar putea încerca proba finală pentru care acesta era doar începutul.

„Nu așa m-am simțit eu când, ca Fecioară a Primăverii, l-am trimis pe Arthur — despre care nu știam că este Arthur — la proba lui. O, Zeiță, cât de tânără eram atunci, cât de tineri eram amândoi... din fericire tineri, căci nu știam ce facem. Iar acum sunt destul de bătrână ca să știu ce fac, cum să am curajul să îl trimit să înfrunte moartea?”

4

În ajun de Rusalii, Arthur și regina lui invitaseră acei oaspeți care aveau legături de familie cu tronul să cineze separat, cu ei. Măine va fi obișnuitul mare ospăț pentru toți cavalerii și companionii lui Arthur, dar Guinevere, îmbrăcându-se cu grijă, simți că va fi cel mai mare supliciu. Acceptase de mult inevitabilul. Soțul și stăpânul ei dorea să anunțe, public și irevocabil, prin actul lui de mâine, ceea ce era de mult cunoscut. Măine, Galahad va fi făcut cavaler și companion al Mesei Rotunde. O, știuse asta de ani de zile, dar pe atunci Galahad era doar

un băiețel blond, care creștea undeva pe pământurile regelui Pellinore. Când se gândise la asta, îi făcuse chiar plăcere; fiul lui Lancelot cu propria ei verișoară, Elaine — moartă acum, la nașterea unui copil — era un urmaș acceptabil pentru rege. Dar acum îl simțea ca pe un reproș viu la adresa reginei îmbătrânite a cărei viață nu dăduse roade.

— Ești tulburată, spuse Arthur, privindu-i chipul în timp ce își aranja coroana în păr. Îmi pare rău, Guinevere, m-am gândit că aceasta poate fi calea pentru a-l cunoaște mai bine pe flăcău — ceea ce trebuie să fac, dacă va fi să-mi ia locul pe tron. Să le spun că ești bolnavă? Nu e nevoie să apari, îl poți întâlni altă dată.

Guinevere strânse din buze:

— E la fel de bine acum, ca și mai târziu.

El îi luă mâna:

— Nu îl mai văd pe Lancelot prea des, va fi plăcut să stau din nou de vorbă cu el.

Gura ei schiță ceva ce știa că nu e zâmbetul pe care îl dorise:

— Mă întreb dacă va fi așa — nu îl urăști?

Arthur zâmbi stânjenit:

— Eram cu toții mult mai tineri atunci. Parcă totul a fost într-o altă lume, iar Lance, nimic mai mult decât cel mai drag și cel mai vechi prieten al meu, aproape fratele meu, asemenea lui Cai.

— Și Cai este fratele tău, spuse Guinevere, iar fiul său este unul dintre cavalerii tăi cei mai loiali. Mi se pare că, pentru asta, ar fi un moștenitor mai bun decât Galahad...

— Tânărul Arthur este un om bun și un companion de nădejde. Dar sângele lui Cai nu este regal. Dumnezeu știe, în toți acești ani am dorit destul de des ca Ectorius să fi fost cu adevărat tatăl meu... dar nu a fost și cu asta, basta. După o clipă, șovăitor — nu mai vorbise niciodată despre asta, de la cealaltă sărbătoare de Rusalii, îngrozitoare — spuse: Am auzit că flăcăul celălalt, fiul lui Morgaine, este în Avalon.

Guinevere întinse o mână, de parcă ar fi vrut să se ferească de o explozie:

— Nu!...

— Voi aranja ca tu să nu-l întâlnești niciodată, spuse el, privind-o. Dar sângele regal e sânge regal și trebuie făcut ceva pentru el. Nu-mi poate avea tronul, preoții nu ar accepta...

— Oh, exclamă Guinevere, dacă preoții ar accepta, presupun că l-ai proclama pe fiul lui Morgaine moștenitorul tău...

— Unii s-ar mira că nu este, spuse Arthur. Vrei să încerc să le explic eu?

— Atunci va trebui să-l ții departe de curte, spuse Guinevere, gândind: „Nu știam că vocea îmi e atât de aspră când sunt supărată.” Ce loc are la această curte unul care a fost crescut la Avalon, ca druid?

Arthur spuse sec:

— Merlin al Britaniei este unul dintre sfetnicii mei și a fost mereu, Gwen. Cei care privesc înspre Avalon sunt și ei, mereu, supușii mei. Așa este scris: „Am și alte oi care nu sunt din acest țarc”.

— O blasfemie, constată Guinevere, nu prea potrivită pentru ajunul de Rusalii...

— Întotdeauna, înainte de Rusalii a fost solstițiul de vară, dragostea mea. Cel puțin, acum nu se mai aprind focuri la sărbătoarea solstițiului, nici măcar pe Insula Dragonului sau, din câte știu eu, nicăieri la o distanță de trei zile de mers de la Camelot, cu excepția Avalonului.

— Preoții au pus gărzi pe insula Glastonbury. Sunt sigură, spuse Guinevere, că nimeni nu va mai veni și nu va mai pleca de pe acea insulă.

— Ar fi trist dacă ar trebui să piară pe vecie. Așa cum este trist pentru oamenii din popor să-și piardă sărbătorile; oamenii din orașe, nu au, probabil, nevoie de vechile ritualuri. O, da, știu, nu există sub cer decât un singur om care ne poate mântui, dar probabil că oamenii care trăiesc într-o legătură atât de strânsă cu pământul au nevoie de mai mult decât de mântuire...

Guinevere dădu să vorbească, pe urmă tăcu. Kevin nu era nimic altceva decât un bătrân schilod și diform și un druid, iar vremea druidilor i se părea acum la fel de îndepărtată ca vremea romanilor. Și, chiar el era mai puțin cunoscut la curte ca Merlin al Britaniei decât ca minunat harpist. Preoții nu îl prețuiau ca pe un om bun și blând, pentru că o dată, în timpul unei discuții cu Taliesin, limba lui Merlin fusese ascuțită și nepoliticoasă. Totuși, cunoștințele lui Kevin despre toate vechile rânduieli și despre legea obișnuită erau mai bogate chiar decât ale lui Arthur, iar Arthur se obișnuise să apeleze la el atunci când exista o problemă legată de vechea lege și vechile obiceiuri care nu puteau fi date la o parte.

— Dacă nu ar fi strict o petrecere de familie, aș porunci ca Merlin să ne cânte diseară.

Arthur zâmbi și spuse:

— Pot trimite după el, dacă vrei, dar o muzică precum a lui nu trebuie să fie comandată, nici măcar de un rege. Pot să-l invit să cineze la masa ta și să-l rog să ne onoreze cu un cântec.

— Așa, deci regele se roagă de un supus, mai degrabă decât invers?

— Trebuie să existe un echilibru în toate, spuse el. Este unul dintre lucrurile pe care le-am învățat în timpul domniei mele. În unele situații, un rege nu trebuie să poruncească, ci trebuie să convingă. Poate de aceea au pierdut cezarii, fiindcă au căzut în ceea ce se numește hybris, crezând că pot să poruncească în afara sferei legitime a unui rege. Ei, bine, doamna mea, oaspeții noștri ne așteaptă. Ești

suficient de frumoasă?

— Râzi iar de mine. Știi cât sunt de bătrână.

— Nu ești mai bătrână decât mine, spuse Arthur, iar șambelanul meu îmi spune că încă sunt un bărbat chipeș.

— O, dar asta e altceva. Bărbații nu îmbătrânesc la fel ca femeile.

Ea îi privi chipul, care se ridase doar ușor, cu vârsta — un om în apogeul vieții. Luându-i mâna, Arthur spuse:

— Nu mi s-ar potrivi să am alături o fecioară ca regină. Tu ești potrivită pentru mine.

Se îndreptară spre ușă; șambelanul se apropie și vorbi cu glas scăzut, iar Arthur se întoarse spre Guinevere:

— Vor mai fi și alți oaspeți la masă. Gawaine mi-a trimis vorbă că a venit mama lui, așa că nu avem altceva de făcut decât să-l invităm și pe Lamorak, de vreme ce este consortul și însoțitorul ei în această călătorie. Nu am văzut-o pe Morgause de mulți ani. Dumnezeu știe, dar și ea îmi este rudă. Și regele Uriens și Morgaine cu fiii lor...

— Atunci va fi, într-adevăr, o petrecere de familie.

— Da, cu Gareth și Gawaine — Gaheris e în Cornwall, iar Agravaine nu ar putea să plece din Lothian, spuse Arthur, iar Guinevere simți fiorul unei vechi suferințe...

Lot din Lothian a avut atât de mulți fii.

— Ei, bine, draga mea, oaspeții noștri sunt adunați în sala mică. Coborâm la ei?

Sala mare a Mesei Rotunde era domeniul lui Arthur, locul unui bărbat, unde se întâlneau luptătorii și cavalerii, dar sala mică, cu perdelele pe care ea le comandase din Galia, cu mesele și băncile de scândură — în locul acela se simțea Guinevere cel mai mult regină. Cu fiecare zi, vederea îi slăbea; la început, deși mai era lumină din belșug, vedea doar fâșii de culoare din rochiile femeilor și din robele strălucitoare pe care le purtau bărbații înăuntru. Silueta aceea impunătoare, de peste un metru optzeci, cu o claie mare de păr nisipiu, care era Gawaine veni să facă o plecăciune înaintea regelui și pe urmă, ridicându-se, își îmbrățișă vărul, strângându-l cu putere în brațe.

Gareth îl urmă, mai modest, iar Cai veni să-l bată pe umăr pe Gareth, să-l numească Chipeșul, ca pe vremuri, și să-l întrebe despre cârdul lui de copii, încă prea mici ca să vină la curte; doamna Lionors era, spuse el, încă la pat după ultimul și rămăsese la castelul lor de la miazănoapte, de lângă zidul romanilor. Era al optulea sau al nouălea? Guinevere o văzuse pe doamna Lionors doar de două ori, fiindcă, după spusele lui Gareth, ea era mereu însărcinată sau zăcea la pat sau își alăpta ultimul născut. Gareth nu mai era chipeș, dar arăta bine, ca întotdeauna, și cu cât Arthur, Gawaine și Gareth îmbătrâneau, asemănarea dintre ei toți devenea și mai puternică. Acum, Gareth era

îmbrățișat de un om slab, cu părul negru, cârlionțat, cu șuvițe cărunte, iar Guinevere își mușcă buza. Lancelot nu se schimbase deloc cu trecerea anilor, doar că devenise încă și mai chipeș.

Uriens nu avea nimic din acea imunitate magică la trecerea timpului. Arăta, în sfârșit, cu adevărat bătrân, deși era încă drept și puternic. Părul îi era în întregime alb, iar ea îl auzi explicându-i lui Arthur că abia își revenise din aprinderea de plămâni și că în primăvara aceea își îngropase fiul cel mare, atacat de un mistreț.

Arthur spuse:

— Așadar, sir Accolon, într-o bună zi vei fi rege în Țara Galilor de Miazănoapte? Ei, bine, așa va fi. Domnul a dat, Domnul a luat, așa spune Sfânta Înțelepciune.

Uriens dădu să se aplece să sărute mâna lui Guinevere dar ea se întinse să-l sărute pe bătrân pe obraz. Era îmbrăcat dichisit, în verde, cu o mantie frumoasă, verde și maro.

— Regina noastră întinerește, spuse el zâmbind bine dispus. S-ar spune că ai locuit în țara zânelor, verișoară.

Guinevere râse:

— Poate ar trebui, atunci, să-mi pictez riduri pe față, dar mă tem că episcopii și preoții vor crede că am învățat vrăji nepotrivite pentru o femeie creștină — dar asemenea glume sunt nepotrivite în ajunul unei zile sfinte. Ei, bine, Morgaine — măcar o dată putuse să-și întâmpine cumnata cu o glumă — pari mai tânără decât mine și știu că ești mai în vârstă. Care e vraja ta?

— Nici o vrajă, spuse Morgaine cu vocea ei joasă, plină. E doar aceea că sunt atât de puține lucruri cu care să-mi ocup mintea în acea țară de la capătul lumii, încât mi se pare că acolo timpul nu trece și, probabil, de aceea nu îmbătrânesc.

Acum o privi mai îndeaproape. Guinevere putea vedea într-adevăr micile urme ale timpului pe fața lui Morgaine, pielea îi era încă fină și neatinsă, dar avea mici cute în jurul ochilor, iar pleoapele îi erau puțin căzute. Mâna pe care i-o dădu lui Guinevere era subțire și osoasă, astfel că inelele îi atârnavă libere. Guinevere gândi: „Morgaine e cu cel puțin cinci ani mai în vârstă decât mine.” Și, dintr-odată, i se păru că nu erau femei la mijlocul vieții, ci erau cele două fetișcane care se întâlniseră în Avalon.

La început, Lancelot venise să o salute pe Morgaine. Guinevere nu ar fi crezut că mai poate fi încă sfâșiată de patima devastatoare a geloziei. „Acum Elaine nu mai este... iar soțul lui Morgaine e prea bătrân și cu siguranță nu poate spera să mai apuce un alt Crăciun.” L-a auzit pe Lancelot spunând o glumă, auzi râsul încet, dulce, al lui Morgaine. Dar ea nu se uita la Lancelot ca la un iubit... ochii ei se întoarseră către prințul Accolon — și el e un bărbat chipeș... ei bine, soțul ei are mai

mult decât dublul vârstei ei... iar Guinevere simți împunsătura unei ipocrite dezaprobări.

— Ar trebui să mergem la masă, spuse ea, făcându-i semn lui Cai. Galahad trebuie să plece la miezul nopții, să vegheze lângă armele sale și, poate, ca mulți tineri, ar dori să se odihnească puțin înainte, ca să nu-i fie somn...

— Nu-mi va fi somn, doamnă, spuse tânărul, iar Guinevere simți din nou acea durere.

L-ar fi avut bucuroasă ca fiu pe acest tânăr frumos. Era înalt acum, solid și cu umeri largi, așa cum Lancelot nu fusese niciodată. Fața parcă îi strălucea de curățenie și de calmă fericire.

— Totul este atât de nou pentru mine — Camelot e un oraș atât de frumos, nu îmi vine să cred că este real. Și am venit aici cu tatăl meu, toată viața mama mi-a vorbit despre el de parcă ar fi fost un rege sau un sfânt, mai presus de oamenii muritori.

Morgaine spuse:

— O, Lancelot e destul de muritor, Galahad, și dacă ajungi să-l cunoști destul de bine, vei ști și tu asta.

Galahad se înclină politicos în fața lui Morgaine. Spuse:

— Îmi amintesc de tine. Ai venit și ne-ai luat-o pe Nimue, iar mama a plâns... Sora mea e bine, doamnă?

— Nu am văzut-o de câțiva ani, spuse Morgaine, dar dacă nu i-ar fi mers bine, aș fi auzit.

— Îmi amintesc doar că m-am supărat pe tine pentru că mi-ai spus că mă înșelam în toate privințele... păreai foarte sigură, iar mama...

— Fără îndoială, mama ta ți-a spus că sunt o vrăjitoare rea.

Ea zâmbi — alintată, ca o pisică, gândi Guinevere — văzând roșeața vizibilă ce acoperea fața lui Galahad.

— Ei bine, Galahad, nu ești primul care gândește așa despre mine.

Îi zâmbi și lui Accolon, care îi întoarse zâmbetul, atât de deschis, încât Guinevere fu șocată. Galahad spuse pe șleau:

— Ești vrăjitoare, atunci, doamnă?

— Păi, răspunse Morgaine, din nou cu acel zâmbet pisicesc, fără îndoială, mama ta a avut motive să mă considere așa. Acum, că nu mai e, s-ar putea să-ți povestesc totul... Lancelot, nu ți-a spus niciodată Elaine că m-a implorat să fac un descântec care să-ți întoarcă ochii spre ea?

Lancelot se întoarse spre Morgaine, iar lui Guinevere i se păru că fața lui era zdrobită, încordată de durere:

— De ce să facem glume despre vremuri de mult trecute, verișoară?

— O, dar eu nu glumesc, spuse Morgaine și, pentru o clipă, își ridică ochii pentru a-i întâlni pe ai lui Guinevere. Mă gândisem că e timpul să încetezi să mai frângi inimi prin tot regatul Britaniei și al Galiei.

Așadar, am făcut acea căsătorie și nu regret nici un moment, căci acum ai un fiu minunat, care e moștenitor al regatului fratelui meu. Dacă nu m-aș fi amestecat, ai fi rămas necăsătorit și ai frânge și acum toate inimile noastre, nu-i așa, Gwen? adăugă ea cu îndrăzneală.

„Știam. Dar nu am știut că Morgaine va mărturisi atât de deschis...” Dar Guinevere profită de privilegiile unei regine, pentru a schimba subiectul.

— Ce face tiza mea, micuța ta Guinevere?

— E făgăduită de soție fiului lui Lionel, spuse Lancelot și, într-o zi, va fi regină a Miciei Britanii. Preotul a spus că relația este forțată, dar se poate face o dispensă... Am plătit o taxă mare la biserică pentru ca acest lucru să fie trecut cu vederea, iar Lionel a plătit și el — doar că fata este a mea și nunta nu va avea loc încă șase ani de acum încolo.

— Și fiica ta mai mare? întrebă Arthur.

— Ea, ea este într-o mănăstire, spuse Lancelot.

— Asta ți-a spus Elaine? întrebă Morgaine și din nou în ochii ei era o sclipire de răutate. Lancelot, e în locul de baștină al propriei tale mame, în Avalon. Nu știi?

El spuse împăciuitor:

— E totuna. Preotesele din Casa Fecioarelor sunt asemenea călugărițelor sfintei biserici, trăind o viață de castitate și rugăciune și slujindu-l pe Dumnezeu în felul lor. Se întoarse repede spre regina Morgause, care se apropia de ei: Ei, bine, mătușă, nu pot spune că ești neschimbată, dar anii te-au tratat cu blândețe, într-adevăr.

„Seamănă atât de mult cu Igraine! Am auzit doar glumele și am râs de ea, dar acum pot prea bine să cred că tânărul Lamorak este vrăjit de ea din dragoste și nu din ambiție!”

Morgause era o femeie zdravănă și înaltă, părul îi era încă bogat și roșu, curgându-i în cozi despletite peste rochia verde — o vastă întindere de brocart, brodată cu perle și șnururi aurii. O coroană îngustă, bătută cu topaze strălucitoare, îi licărea în păr. Guinevere o prinse de braț și își îmbrățișă verișoara, spunând:

— Semenii mult cu Igraine, regină Morgause. Am iubit-o mult și încă mă gândesc adesea la ea.

— Când eram mai tânără, afirmația aceasta m-ar fi înnebunit de gelozie, Guinevere, eram furioasă că sora mea, Igraine, era mai frumoasă decât mine și că avea atât de mulți regi și lorzi la picioarele ei. Acum îmi mai amintesc doar că era frumoasă și bună și mă bucur să știu că încă mai seamănă cu ea.

Se întoarse să o îmbrățișeze pe Morgaine, iar Guinevere văzu că aceasta era pierdută în brațele trupei femeii, că Morgause o domina... „De ce m-am temut eu vreodată de Morgaine? În definitiv, e doar o

făptură mică și regină a unui regat neînsemnat..." Rochia lui Morgaine era din lână simplă, închisă la culoare, și nu purta nici o podoabă în afară de un colier de argint la gât și un fel de brățară de argint la mână. Părul ei, brunet și bogat ca întotdeauna, era împletit simplu și răsucit în jurul capului.

Arthur veni să-și îmbrățișeze sora și mătușa. Guinevere luă mâna lui Galahad într-a ei:

— Vei sta lângă mine, fiule. „O, da, acesta era fiul pe care ar fi trebuit să i-l nasc lui Lancelot sau lui Arthur...”

În timp ce se așează, spuse:

— Și acum, că ai ajuns să-ți cunoști tatăl, ai descoperit că, așa cum spunea Morgaine, nu e un sfânt, ci mai degrabă un bărbat adorabil?

— O, dar ce altceva e un sfânt? Întrebă Galahad cu ochii strălucind. Nu pot să-l privesc ca pe un simplu om, doamnă, cu siguranță e mai mult de atât. Mai e și fiul unui rege și sunt sigur că, dacă l-ar fi ales pe cel mai bun fiu și nu pe cel mai mare, el ar fi domnit în Mica Britanie. Cred că acel bărbat este fericit, pentru care tatăl său este și eroul său, spuse el. Am avut puțin timp să stau de vorbă cu Gawaine... Își disprețuiește tatăl și are o părere proastă despre el, dar nici un om nu mi-a vorbit de tata decât cu admirație!

— Sper, atunci, că-l vei vedea mereu ca pe un erou nepătat, spuse Guinevere.

Îi așezase pe Galahad între ea și Arthur, așa cum se cuvenea pentru moștenitorul adoptat al regatului; Arthur alesese să o așeze pe regina Morgause lângă el, cu Gawaine mai departe și lângă el, Uwayne, care era prietenul și protejatul lui Gawaine, așa cum Gareth fusese al lui Lancelot când erau tineri.

La masă, lângă ei, erau Morgaine și soțul ei și alți oaspeți; cu toții erau rude, dar nu le putea vedea chipurile clar. Își întinse gâtul și se uită cruciș, ca să vadă, dezaprobandu-se — strabismul o urâțea — și își masă o mică cută de sub sprâncene. Se întrebă, dintr-odată, dacă nu cumva vechea ei teamă de spații deschise nu venise, când era mică, din faptul că nu vedea bine. Se temea de felul cum era lumea, pur și simplu pentru că nu o putea vedea cu adevărat?

Îl întrebă pe Arthur, peste Galahad, cine mânca acolo, cu toată pofta unui băiat sănătos, încă în creștere.

— L-ai invitat pe Kevin să ia masa cu noi?

— Da, dar a trimis mesaj că nu poate veni. Din moment ce nu este în Avalon, poate că ține sfânta zi în felul lui. L-am invitat și pe episcopul Patricius, dar ține veghea de Rusalii în biserică... te vei întâlni cu el acolo, la miezul nopții, Galahad.

— Cred că a fi făcut rege trebuie să semene puțin cu a fi făcut preot, spuse Galahad deslușit. Era o pauză în conversație, astfel încât glasul lui tânăr se auzi de la un capăt al mesei până la celălalt. Ambii jură să slujească omul și pe Dumnezeu și să facă așa cum este drept...

Gareth spuse:

— Am simțit ceva de felul acesta, flăcăule. Dumnezeu să te ajute să vezi mereu așa lucrurile.

— Întotdeauna mi-am dorit companioni care să fie oameni dedicați dreptății, spuse Arthur. Nu cer să fie oameni cucernici, Galahad, dar am sperat să fie oameni buni.

Lancelot îi spuse lui Arthur:

— Poate acești tineri vor putea trăi într-o lume în care e mai ușor să fii bun — iar lui Guinevere i se păru că vorbele lui sunară trist.

— Dar tu ești bun, tată, spuse Galahad. În lungul și-n latul acestei țări se spune că ești cel mai mare cavaler al regelui Arthur.

Lancelot chicoti stânjenit:

— Da, ca acel erou saxon care a smuls brațul monstrului din lac. Lucrările și faptele mele au fost transformate în cântece fiindcă povestea adevărată nu e destul de interesantă de spus iarna, lângă foc.

— Dar ai ucis într-adevăr un dragon, nu-i așa?

— O, da... era o fiară înspăimântătoare, am impresia. Dar bunicul tău a avut un rol la fel de mare în uciderea ei, spuse Lancelot. Guinevere, doamna mea, niciodată nu am mâncat atât de bine la masa ta...

— Foarte bine, spuse vesel Arthur, mângâindu-și mijlocul. Dacă am avea des asemenea oșpețe, aș fi gras ca unul dintre acei regi saxoni băutori de bere. Iar mâine sunt Rusaliile și un alt ospăț pentru încă și mai mulți oameni... nu știu cum reușește doamna mea!

Guinevere simți o ușoară strălucire de mândrie.

— Ospățul acesta este mândria mea, cel de mâine e mândria lui Cai... Pentru mâine vițeei se rumenesc deja în groapă. Uriens, domnul meu, nu mănânci carne?

Uriens clătină din cap.

— Poate o aripă de pasăre, din acelea. De când fiul meu a fost ucis, am jurat să nu mai mănânc niciodată carne de porc.

— Iar regina îți împărtășește jurământul? Întrebă Arthur. Ca întotdeauna, Morgaine postește, nu mă mir că ești atât de mică și de slabă, surioară!

— Nu e nici o greutate pentru mine să nu mănânc carne de porc.

— Vocea îți e la fel de dulce ca întotdeauna, surioară? Fiindcă nu a putut să ni se alăture Kevin, poate vei cânta din voce sau la harpă...

— Dacă mi-ai fi spus că dorești asta, nu aș fi mâncat atât de bine. Acum nu pot cânta. Poate mai târziu.

— Atunci tu, Lancelot, spuse Arthur.

Lancelot ridică din umeri și făcu semn unui servitor să aducă harpa.

— Kevin va cânta la ea mâine... nu mă compar cu el. Am făcut aceste versuri după un poet saxon. M-am descurcat cu saxonii, dar nu cu ceea ce numeau ei muzică. Pe urmă, când am locuit în mijlocul lor, anul trecut, am auzit acest cântec și am plâns când l-am auzit și, în felul meu umil, am încercat să-l traduc în limba noastră. Își părăsi locul, pentru a lua mica harpă. Este pentru tine, regele meu, căci vorbește despre tristețea pe care am cunoscut-o când am locuit departe de curtea și de stăpânul meu... dar muzica este saxonă. Înainte de asta, crezusem că toate cântecele lor sunt despre război, despre bătălie și despre luptă.

Începu să cânte o melodie dulce, plină de tristețe; degetele nu îi erau la fel de pricepute ca ale lui Kevin, dar cântecul trist avea o putere a lui, care, treptat, îi liniști. Cântă cu vocea răgușită a unui cântăreț neexersat.

Care tristețe este ca a celui ce trăiește singur?

Cândva, am fost iubit și am locuit în compania regelui,

Și brațul îmi era greu de povara inelelor ce mi le dăruise,

Și inima plină de aurul iubirii lui,

Chipul unui rege e ca soarele pentru cei ce-l înconjoară,

Dar acum inima mi-e pustie,

Și rătăcesc singur prin lume,

Crângurile dau în floare,

Copacii și poienile sunt tot mai frumoase,

Dar cucul, cel mai trist cântăreț,

Strigă în zări tristețea singuratică a exilului,

Și acum inima începe să hoinărească în căutarea a ceea ce nu voi mai vedea vreodată;

Toate chipurile sunt pentru mine la fel dacă nu pot vedea chipul regelui meu,

Și toate țările sunt pentru mine la fel,

De nu pot vedea câmpurile și pajiștile frumoase de acasă,

Mă voi ridica, așadar, și îmi voi urma inima

Căutând ceea ce pentru mine e frumoasa pajiște de acasă,

Când nu pot vedea chipul regelui meu,

Și povara de pe brațe e doar un fir de aur,

Când inima e lipsită de iubire.

Astfel, voi rătăci Peste drumul peștilor,

Și peste calea uriașei balene,

Și dincolo de țara valului,

Fără ca nimeni să-mi țină tovărășie,

Doar cu dragostea celor pe care i-am iubit,

Și cântecele pe care le-am cântat din inimă,

Și cântecul cucului în amintire.

Guinevere își plecă fruntea, ca să-și ascundă lacrimile. Capul lui Arthur era plecat, ochii acoperiți cu mâna. Morgaine privea în gol, iar Guinevere văzu șirurile de lacrimi care îi lăsau dăre ude pe față. Arthur se ridică și ocoli masa; îl cuprinse pe Lancelot în brațe și spuse cu glas tremurat:

— Dar ești din nou cu regele tău și cu prietenul tău, Galahad.

Vechea amărăciune străpunse din nou inima lui Guinevere. Cântase despre regele lui, nu despre regina și iubirea lui. „Dragostea lui pentru mine nu a fost niciodată mai mult decât o parte din dragostea față de Arthur.” Închise ochii, ca să nu îi vadă îmbrățișați.

— A fost frumos, spuse blând Morgause. Cine ar fi crezut că o brută saxonă ar putea scrie o asemenea muzică... cred că, până la urmă, a fost Lancelot...

Lancelot clătină din cap.

— Muzica le aparține, iar cuvintele sunt doar un palid ecou al versurilor lor...

O voce, ca un ecou al lui Lancelot, spuse:

— Dar există poeți și muzicieni printre saxoni, la fel ca și luptători, doamna mea.

Iar Guinevere se întoarse spre acea voce. Un tânăr cu veșminte întunecate, zvelt, brunet — o imagine neclară pe care nu o putea zări... Dar vocea, accentuată ușor de tonurile din țara de Miazănoapte, suna ca glasul lui Lancelot, întru totul tonul și timbrul lui.

Arthur îi făcu semn să se apropie.

— Șade cineva la masa mea pe care nu îl cunosc... La o petrecere de familie, nu se cade. Regină Morgause?...

Ea se ridică, la locul ei:

— Am vrut să ți-l prezint înainte de a ne așeza la masă, dar erai ocupat să stai de vorbă cu vechii prieteni, regele meu. Acesta este fiul lui Morgaine, care a fost crescut la curtea mea, Gwydion.

Tânărul se apropie și se înclină.

— Rege Arthur, spuse el cu vocea caldă care era ca un ecou al glasului lui Lancelot. Pentru o clipă, o buimăcită bucurie o străbătu pe Guinevere; acesta era fiul lui Lancelot, cu siguranță, nu al lui Arthur — pe urmă își aminti că mătușa lui Morgaine, Viviane, era și mama lui Lancelot.

Arthur îl îmbrățișă pe tânăr. Cu o voce prea tremurată ca să poată fi auzită la trei pași distanță, spuse:

— Fiul prea iubitei mele surori va fi primit ca un fiu la curtea mea, Gwydion. Vino și stai lângă mine, flăcăule.

Guinevere se uită la Morgaine. Pe obraz avea pete roșii, atât de

puternice de parcă erau pictate, și își frământa buza de jos între dinții ei mici, ascuțiți. Așadar, Morgause nu o pregătise să-și vadă fiul prezentat tatălui său — nu, regelui, își reaminti Guinevere aspru; nu era nici un motiv să creadă că băiatul avea vreo idee cine era tatăl său. Deși, dacă s-a uitat vreodată în oglindă, fără îndoială că ar fi fost de ajuns ca să creadă ceea ce ar putea spune oricine: că era fiul lui Lancelot.

Nu era copil, în definitiv. Trebuie că are aproape douăzeci și cinci de ani, e bărbat.

— Vărul tău, Galahad, spuse Arthur, iar Galahad întinse repezit mâna.

— Ești rudă mai apropiată a regelui decât mine, vere... Ai mai mare drept decât mine să fii unde sunt eu acum, spuse el cu spontaneitate copilărească. Mă mir că nu mă urăști!

Gwydion zâmbi:

— De unde știi că nu, vere? și o clipă Guinevere fu ca trăsniță, până ce văzu zâmbetul.

Da, era fiul lui Morgaine, avea zâmbetul felin pe care ea îl afișa uneori! Galahad clipi, pe urmă hotărî că vorbele fuseseră spuse în glumă. Guinevere îi putea urmări gândurile evidente: „Este acesta fiul tatălui meu, e Gwydion fratele meu bastard cu regina Morgaine?” Părea și rănit, ca un cățeluș căruia i s-a refuzat cu brutalitate oferta jucăușă de prietenie.

— Nu, vere, spuse Gwydion, nu e adevărat ceea ce gândești.

Cu sufletul la gură, Guinevere gândi că Gwydion avea până și zâmbetul lui Lancelot, care-ți tăia respirația, care transforma un chip destul de întunecat și posomorât într-o strălucire copleșitoare, de parcă o rază de soare răsărea și îl transforma.

Galahad spuse defensiv:

— Nu a fost... eu nu am...

— Nu, spuse Gwydion cu blândețe, nu ai spus nimic, dar e prea evident ceea ce gândești și ceea ce probabil gândesc toți cei din această încăpere. Își ridică glasul, doar puțin — acel glas atât de asemănător cu al lui Lancelot, deși marcat de accentul moale din țara de Miazănoapte. În Avalon, vere, ne luăm obârșia după mamă. Sunt din vechea stirpe a Avalonului și asta îmi e chiar îndeajuns. Ar fi chiar o aroganță ca un bărbat să se pretindă tatăl Marii Preotese a Avalonului. Dar, desigur, ca mulți oameni, mi-ar plăcea să știu cine mi-e tată, iar ceea ce ai gândit tu a mai fost spus — că sunt fiul lui Lancelot. Acea asemănare a mai fost remarcată, mai cu seamă printre saxoni, unde am petrecut trei ani învățând să fiu luptător, adăugă el. Reputația ta în rândul lor, lord Lancelot, e și acum pomenită acolo! N-aș putea să număr câți oameni mi-au spus că nu ar fi o rușine să fiu bastardul unui om ca tine!

Chicoteala lui joasă era ca un ecou îndepărtat al bărbatului pe care îl avea în față, iar Lancelot era și el stânjenit. Dar în final a trebuit să le spun mereu că nu era adevărat ceea ce credeau. Dintre toți bărbații acestui regat care ar fi putut să-mi fie tată, unul știu că nu este tatăl meu. Și astfel, a trebuit să-i informez că este doar o asemănare de familie, nimic mai mult. Sunt vărul tău, Galahad, nu fratele tău. Se lăsă comod pe spate, în scaunul său.

— Te va stânjeni prea mult că toată lumea care ne va vedea va gândi asta? Până la urmă, nu putem să mergem să le spunem adevărul tuturor!

Galahad părea nedumerit.

— Nu m-ar deranj a dacă ai fi cu adevărat fratele meu, Gwydion.

— Dar atunci ar fi trebuit să fiu fiul tatălui tău și poate și moștenitorul regelui, spuse Gwydion și zâmbi — și, dintr-odată, Guinevere își dădu seama că lui îi făcea plăcere să stânjenească oamenii din jurul mesei, că era fiul lui Morgaine, fie și numai în acea undă de răutate.

Cu acea voce joasă care se auzea atât de limpede, fără să fie tare, Morgaine spuse:

— Nu mi-ar fi displăcut nici mie, Gwydion, dacă Lancelot ar fi fost tatăl tău.

— Nu, bănuiesc că nu, doamnă, spuse Gwydion. Iartă-mă, doamnă Morgaine, am numit-o întotdeauna mamă pe regina Morgause...

Morgaine râse:

— Dacă îți par o mamă nepotrivită, Gwydion, tu îmi pari un fiu la fel de nepotrivit. Sunt recunoscătoare pentru această petrecere de familie, Guinevere, spuse ea. Aș fi putut fi confruntată cu fiul meu mâine, la ospățul mare, fără să fiu prevenită.

Uriens spuse:

— Cred că orice femeie ar fi mândră de un asemenea fiu; cât despre tatăl tău, oricine ar fi, tinere Gwydion, este pierderea lui că nu te revendică pentru sine.

— O, nu cred, spuse Gwydion, iar Guinevere gândi, urmărind micul licăr din ochii lui către Arthur: „Dintr-un anume motiv, poate să spună că nu știe cine este tatăl său, dar minte.” Asta o stânjenea, într-un fel.

Și totuși, mai stânjenitor ar fi dacă l-ar înfrunta pe Arthur și i-ar cere să afle de ce el, fiul, nu îi era moștenitor. Avalon, locul acela blestemat! Își dorea să se înece în mare, ca pământul pierdut din Ys din vechea legendă și să nu se mai audă niciodată de el!

— Dar aceasta este seara specială a lui Galahad, spuse Gwydion, și răpesc atenția ce i se cuvine. Vei veghea lângă arme în noaptea aceasta, vere?

Galahad încuviință:

— Așa e obiceiul pentru companionii lui Arthur.

— Eu am fost primul, spuse Gareth, și e un obicei bun. Bănuiesc că modul în care un mirean poate să se apropie cel mai mult de a fi preot este să facă jurăminte că va sluji mereu cu brațele regele și țara sa și Dumnezeuul său. Râse și spuse: Ce băiețandru prost am fost, rege Arthur, mă vei ierta vreodată că ți-am refuzat oferta de a mă face cavaler cu mâinile tale și, în schimb, am întrebat dacă poate să facă asta Lancelot?

— Să te iert, băiete? Te-am invidiat, spuse Arthur zâmbind. Crezi că eu nu știam că Lancelot era cel mai mare luptător dintre noi doi?

Cai vorbi pentru prima dată, iar chipul lui posomorât, brăzdat de cicatrice, se transformă într-un zâmbet.

— I-am spus atunci flăcăului că era un bun luptător și va fi un bun cavaler, dar cu siguranță nu un curtean!

— Și cu atât mai bine, spuse Arthur din inimă. Dumnezeu știe că din aceia am destui! Aplecându-se și vorbindu-i direct lui Galahad, adăugă: Ai prefera să fii făcut cavaler de tatăl tău, Galahad? Mi-a făcut cavaleri destui companioni...

Băiatul își plecă fruntea:

— Sire, regele meu e cel care hotărăște. Dar mi se pare că această numire vine de la Dumnezeu și nu are importanță cine o îndeplinește. Eu... nu am vrut să spun chiar așa cum a sunat, sire, vreau să spun, jurământul ți e făcut ție, dar mai cu seamă lui Dumnezeu...

Arthur încuviință, încet:

— Știi ce vrei să spui, băiete. Este cam la fel și cu regele: el jură să domnească peste oameni, dar jurământul este dat nu oamenilor, ci lui Dumnezeu...

— Sau, spuse Morgaine, Zeiței, în numele ei, ca semn al pământului peste care regele va domni. Îl țintui pe Arthur cu ochii și el își mută privirea, iar Guinevere își mușcă buza... „Morgaine, amintindu-i din nou lui Arthur că legământul lui a fost dat Avalonului... naiba s-o ia!” Dar asta aparținea trecutului, iar Arthur era un rege creștin acum... sub nici o altă autoritate decât a lui Dumnezeu.

— Ne vom ruga cu toții pentru tine, Galahad, să fii un bun cavaler și, într-o zi, să fii un bun rege, spuse Guinevere.

— Așadar, când ți faci jurămintele, Galahad, spuse Gwydion, le faci într-o anumită formă, ca Mariajul Sacru cu pământul, pe care regele îl făcea în vremurile de demult. Dar, probabil, nu vei fi supus unor probe atât de grele.

Culoarea se ridică în obrajii tânărului.

— Stăpânul meu, Arthur, a ajuns la tron încercat în bătălie, vere, dar nu e cale să fii supus acum unei astfel de probe.

— M-aș putea gândi la o cale, spuse cu blândețe Morgaine, și dacă va

fi să domnești peste Avalon, ca și peste pământurile creștine, într-o zi va trebui să ajungi și la asta, Galahad.

Își strânse buzele.

— Fie ca acea zi să fie îndepărtată, Măria Ta, cu siguranță vei trăi mulți, mulți ani... și, până atunci, toți oamenii care mai cred că trebuie să facă legăminte lumii păgâne vor fi murit.

— Sper că nu, spuse Accolon, vorbind pentru prima dată la acea masă. Crângurile sacre sunt încă în picioare și în ele, vechile obiceiuri sunt ținute așa cum se țin de la începutul lumii. Noi nu o supărăm pe Zeița negând credința în ea, ca să nu se întoarcă împotriva oamenilor și să nu distrugă recolta și să întunece chiar soarele ce ne dă viață.

Galahad era speriat:

— Dar aceasta este o țară creștină! Nu a venit nici un preot la voi să vă arate că vechii zei răi, cărora diavolul le-a dat forță, nu mai au acum nici o putere? Episcopul Patricius mi-a spus că toate crângurile sacre au fost tăiate!

— Nu este așa și nici nu va fi atâta timp cât trăiește tatăl meu sau eu, după el.

Morgaine deschise gura să vorbească, dar Guinevere îl văzu pe Accolon apucând-o de încheietură. Ea îi zâmbi și nu spuse nimic. Dar Gwydion replică:

— Nu încă, în Avalon, atâta timp cât trăiește Zeița. Regii vin și pleacă, dar Zeița va dăinui veșnic.

„Ce păcat”, gândi Guinevere, „că acest tânăr chipeș trebuie să fie păgân! Ei bine, Galahad e un cavaler creștin, bun și pios, care va deveni un ocrotitor al creștinismului.”

Dar, în timp ce încerca să se liniștească, o străbătu un tremur ușor. De parcă gândurile lui Guinevere l-ar fi deranjat, Arthur se aplecă înspre Gwydion, iar chipul îi era tulburat.

— Ai venit la curte să-mi fii companion, Gwydion? Nu trebuie să-ți spun că fiul surorii mele este binevenit printre cavalerii mei!

— Recunosc că l-am adus aici pentru asta, spuse Morgause, dar nu știam că acesta este marele ceremonial al lui Galahad. Nu aș răpi strălucirea acestui eveniment. Cu siguranță, pentru asta ar fi la fel de bună o altă ocazie.

Galahad spuse candid:

— Nu m-ar deranja să îmi împart veghea și jurămintele cu vărul meu.

Gwydion râse:

— Ești prea generos, vere, dar știi prea puține despre arta domniei. Moștenitorul regelui trebuie să fie proclamat fără nimeni altul cu care să împartă acel moment. Dacă Arthur ne-ar numi cavaleri în același timp și eu sunt cu atât de mult mai vârstnic și semăn atât de mult cu

Lancelot — ei bine, sunt destule bârfe despre cine îmi e tată, nu trebuie să-ți umbrească și asta ceremonia. Nici pe a mea, adăugă el râzând.

Morgaine ridică din umeri:

— Vor fi bârfe despre rudele regelui oricum, Gwydion. Numai să aibă o bucățică pe care să o mestece!

— Mai e încă ceva, spuse Gwydion. Nu am de gând să veghez vreodată într-o biserică creștină, lângă armele mele. Sunt al Avalonului. Dacă Arthur mă va accepta printre companionii lui așa cum sunt, va fi bine, dacă nu, și asta va fi bine.

Uriens își ridică bătrânele brațe noduroase, astfel ca șerpii palizi să poată fi văzuți:

— Eu stau la Masa Rotundă fără nici un astfel de jurământ creștin, fiul meu vitreg.

— Și eu la fel, spuse Gawaine. Ne-am câștigat titlul de cavaleri toți cei care am luptat în acele zile și nu am avut nevoie de o asemenea ceremonie. Unii dintre noi ar fi fost greu de lămurit dacă rangul de cavaler ar fi fost îngrădit de asemenea jurăminte de curte ca acum.

— Chiar și eu, spuse Lancelot, aș fi oarecum îndoit să fac astfel de jurăminte, așa păcătos cum sunt. Dar sunt omul lui Arthur pe viață și pe moarte și el știe asta.

— Doamne ferește să mă îndoiesc vreodată de asta, spuse Arthur zâmbind vechiului său prieten cu profundă afecțiune. Tu și Gawaine sunteți pilonii regatului meu. Dacă aș pierde vreodată pe vreunul dintre voi, cred că tronul meu s-ar crăpa și ar cădea de pe vârful Camelotului!

Își ridică privirea când, la capătul îndepărtat al sălii, o ușă se deschise și un preot cu straie albe și doi tineri îmbrăcați în alb intrară. Galahad se ridică, nerăbdător.

— Cu voia ta, stăpâne...

Arthur se ridică și el și își îmbrățișă moștenitorul:

— Fii binecuvântat, Galahad. Du-te să stai de veghe.

Băiatul se înclină și se întoarse să-și îmbrățișeze tatăl. Guinevere nu putu să audă ce îi spusese Lancelot. Își întinse mâna, iar Galahad se aplecă să i-o sărute.

— Dă-mi binecuvântarea ta, doamnă.

— Întotdeauna, Galahad, spuse Guinevere, iar Arthur adăugă:

— Te conducem la biserică. Trebuie să-ți ții veghea de unul singur, dar vom veni câțiva pași cu tine.

— Mă onorezi prea mult, regele meu. Nu ai stat de veghe când ai fost încoronat?

— Ba da, într-adevăr, spuse Morgaine, zâmbind, dar veghea a fost mult diferită de aceasta.

În timp ce întreaga adunare se îndrepta către biserică, Gwydion

rămase în urmă, până ce ajunse să pășească lângă Morgaine. Își privi fiul — nu era la fel de înalt ca Arthur, care avea înălțimea Pendragonilor, dar lângă ea părea înalt.

— Nu mă așteptam să te văd aici, Gwydion.

— Nu mă așteptam să fiu aici, doamnă.

— Am auzit că ai luptat în acest război, printre aliații saxoni ai lui Arthur.

El ridică din umeri:

— Ai avut puține ocazii să afli prea multe despre mine, doamnă.

Pe neașteptate, fără să știe ce va spune până ce se auzi rostind cuvintele, ea întrebă:

— Mă urăști fiindcă te-am abandonat, fiule?

El șovăi.

— Poate — un timp, când am fost mic, spuse el, în cele din urmă. Dar sunt un copil al Zeiței și asta m-a obligat să fiu așa cu adevărat, să nu îmi îndrept atenția către nici un părinte pământesc. Acum nu îți port pică defel, Doamnă a Lacului.

Pentru o clipă, cărarea se întunecă în fața ei; era ca și cum tânărul Lancelot stătea lângă ea... Fiul ei o îndreptă blând, cu brațul.

— Ai grijă, cărarea aici nu e netedă.

Ea întrebă:

— Cum sunt toate în Avalon?

— Niniane e bine, spuse el, am puține legături cu oricine altcineva de acolo.

— Ai văzut-o pe sora lui Galahad, fata pe nume Nimue?

Ea se încruntă, încercând să-și amintească câți ani ar trebui să aibă acum Nimue. Galahad avea șaisprezece, Nimue trebuie că avea cel puțin paisprezece, era aproape mare.

— Nu o cunosc, spuse Gwydion. Bătrâna preoteasă a oracolelor — Raven, așa-i? — a luat-o în liniștea și izolarea ei. Nici un bărbat nu se poate uita la chipul ei.

„Mă întreb de ce a făcut Raven asta?” Dintr-odată, o străbătu un fior, dar spuse doar:

— Așadar, ce face Raven, e bine?

— Nu am auzit să fie altfel, spuse Gwydion, deși când am văzut-o eu ultima dată, părea mai bătrână chiar decât stejarii. Totuși, vocea îi era dulce și tânără. Dar nu am vorbit niciodată cu ea personal.

— Nici vreun alt bărbat de pe pământ, Gwydion, și puține femei. Ca fecioară, am petrecut acolo, doisprezece ani și i-am auzit vocea doar de vreo șase ori. Dar nu voia să vorbească sau să se gândească la Avalon și spuse: Așadar, ai avut experiență de luptă cu saxonii?

— Adevărat, și în Britania... am petrecut ceva timp la curtea lui Lionel. Lionel m-a crezut fiul lui Lancelot; voia să-l numesc unchi și nu

I-am contrazis. Nu-i va face lui Lancelot nici un rău să fie considerat tatăl unui bastard sau doi. Și, întocmai ca bunului Lancelot, saxonii din jurul Cardig-ului mi-au dat un nume. „Vârf de Săgeată” l-au numit pe el — orice bărbat care realizează ceva primește un nume de la acei oameni. Mie mi-au zis Mordred — înseamnă, în limba noastră, ceva de genul Plan Ucigaș sau Plan Afurisit, și nu cred că era un compliment!

— Nu e nevoie de prea multă pricepere ca să fii mai viclean decât saxonii, dar spune-mi, atunci, cine te-a îndemnat să vii aici înainte de timpul pe care l-am ales?

Gwydion ridică din umeri:

— M-am gândit că ar fi bine să-mi văd rivalul.

Morgaine privi speriată împrejur:

— Nu spune asta cu voce tare!

— Nu am nici un motiv să mă tem de Galahad, șopti el. Nu mi se pare că arată ca unul care va trăi destul de mult ca să domnească.

— Asta e Viziunea?

— Nu am nevoie de Viziune ca să-mi spună că ar fi nevoie de unul mai puternic decât Galahad ca să stea pe tronul Pendragonului. Dar, dacă asta te va liniști, doamnă, îți voi jura pe Fântâna Sacră că Galahad nu va muri de mâna mea. Nici, adăugă el după un moment, văzând-o că tremură, de a ta. Dacă Zeița nu îl vrea pe tronul noului Avalon, cred că îi vom lăsa ei asta.

Își puse, o clipă, mâna pe a lui Morgaine; cu toată atingerea blândă, ea tremură din nou.

— Vino, spuse el și lui Morgaine i se părea că vocea lui era la fel de îndurătoare ca a unui preot care dădea iertarea. Hai să mergem să-l vedem pe vărul meu cu armele sale. Nu e cinstit ca acest moment măreț al vieții lui să fie stricat de nimic. S-ar putea să nu mai aibă multe.

5

Oricât de des venise la Camelot din Lothian, Morgause nu se săturase niciodată de festivități. Acum, conștientă că, în calitate de regină vasală a lui Arthur și mamă a trei dintre companionii lui de la început, are un loc favorit la întrecerile care marcau această zi, se așeză lângă Morgaine în biserică; la sfârșitul slujbei, Galahad va fi făcut cavaler; acum îngenunche lângă Arthur și Guinevere, palid și grav și

strălucind de emoție.

Episcopul Patricius însuși venise de la Glastonbury să săvârșească slujba de Rusalii aici, la Camelot; acum stătea înaintea lor, în straie albe, intonând.

— În numele tău am dat această pâine, trupul Singurului Născut...

Morgause își acoperi gura cu o mână dolofană, ascunzându-și un căscat. Oricât de des ar participa la ceremonii creștine, niciodată nu se gândea la ele, nici măcar nu erau la fel de interesante ca riturile din Avalon, unde își petrecuse copilăria, dar de când avea cam paisprezece ani, se gândise că toți Zeii și toate religiile sunt jocuri pe care bărbații și femeile le jucau cu mintea. Nici unul dintre ele nu avea nimic de-a face cu viața reală. Cu toate acestea, când era la Rusalii, participa conștiincioasă la slujbă, ca să-i facă pe plac lui Guinevere — femeia îi era gazdă și mare regină, în definitiv, și rudă apropiată — iar acum, cu restul familiei regale, merse în față să primească pâinea sfințită. Morgaine, atentă, alături de ea, era singura din casa regală care nu se apropie de masa de împărțanie.

Morgause gândi, plictisită, că Morgaine era o mare proastă. Nu doar că îi înstrăina pe oamenii obișnuiți, dar cei mai pioși dintre curtenii regelui o numeau vrăjitoare și zgripțuroaică și spuneau despre ea cele mai rele lucruri. Și, în definitiv, ce conta? O minciună religioasă era la fel de bună ca alta, nu-i așa? Acum regele Uriens... el avea mai mult simț pentru ceea ce este eficient. Morgause nu credea că Uriens e mai religios decât pisica de casă a lui Guinevere. Văzuse șerpii Avalonului în jurul brațelor sale; totuși, ca și fiul său, Accolon, se duse în față, să li se alăture. Dar când veni ultima rugăciune, inclusiv una pentru cei morți, descoperi că avea lacrimi în ochi. Îi era dor de Lot, de veselie lui cinică, de loialitatea lui de neclintit față de ea; și, orice ar fi, îi dăruise patru fii buni. Gawaine și Gareth îngenuncheară lângă ea printre curtenii lui Arthur — ca întotdeauna, Gawaine lângă Arthur, Gareth umăr lângă umăr cu tânărul lui prieten, Uwaine, fiul vitreg al lui Morgaine. Îl auzise pe Uwaine spunându-i lui Morgaine mamă, iar în glasul ei auzi o notă autentică de maternitate, când îi vorbi — ceva de care nu o crezuse niciodată capabilă pe Morgaine.

Cu un foșnet de rochii și un ușor clinchet de săbii și alte arme în teacă, curtenii lui Arthur se ridicară și se îndreptară spre cerdacul bisericii. Guinevere, deși puțin ofilită, era încă frumoasă cu cozile lungi, aurii, strălucitoare, peste umeri și cu rochia legată cu un brâu strălucitor, de aur. Arthur arăta și el minunat. Excalibur atârna în teaca ei, la brâul lui — aceeași teacă veche de catifea roșie pe care o purta de mai bine de douăzeci de ani. Morgause bănuia că Guinevere i-ar fi putut broda o teacă mai frumoasă oricând în ultimii zece ani.

Galahad îngenunche în fața regelui, Arthur luă de la Gawaine o frumoasă sabie și spuse:

— Pentru tine, dragul meu nepot și fiu adoptiv.

Îi făcu semn lui Gawaine, care o prinse la brâul subțire al băiatului. Galahad își ridică privirea, cu zâmbetul lui copilăresc și spuse răspicat:

— Îți mulțumesc, domnul meu. Fie ca mereu să o port numai în teacă și numai în slujba ta.

Arthur își puse mâna pe creștetul lui Galahad.

— Te primesc cu bucurie printre companionii mei, Galahad, și îți confer titlul de cavaler. Fii mereu credincios și drept și slujește mereu tronul și cauzele drepte.

Îl ridică pe tânăr, îl îmbrățișă și îl sărută. Guinevere îl sărută și ea, iar suita regală se îndreptă spre câmpul imens, cu ceilalți în urma lor.

Morgause se pomeni pășind între Morgaine și Guinevere, cu Uriens chiar în spatele lor. Câmpul fusese împodobit cu stâlpi verzi îmbrăcați cu panglici și pavilioane, iar organizatorii jocurilor măsurau zonele de luptă. Îl văzu pe Lancelot cu Galahad, îmbrățișându-l și dându-i un scut alb, simplu.

Morgause spuse:

— Lancelot va lupta astăzi?

Accolon răspunse:

— Nu cred, am auzit că va fi maestru al arenei, a câștigat pe teren de prea multe ori. Între noi fie zis, nu mai e atât de tânăr și nu ar fi prea potrivit pentru demnitatea campionului reginei să fie dat jos de pe cal de vreun tânăr abia făcut cavaler.

— Am auzit că a fost înfrânt de Gareth de mai multe ori și o dată de Lamorak..., spuse Morgause, zâmbind, îl apreciez pe Lamorak pentru că s-a abținut să se laude cu acea întrecere — puțini oameni ar rezista să nu se laude că l-au depășit pe Lancelot, chiar într-o întrecere.

— Nu, spuse liniștită Morgaine, cred că majoritatea tinerilor cavaleri ar fi nefericiți la gândul că Lancelot nu mai este regele câmpului de bătlie. Este eroul lor.

Gwydion chicoti:

— Vrei să spui că tinerii cerbi s-ar abține de la a-l provoca pe cavalerul care este Rege Cerb?

— Cred că nici unul dintre mai bătrânii cavaleri nu ar face asta, spuse Accolon, iar dintre cei tineri sunt câțiva cu destulă putere sau experiență ca să-l provoace. Dacă ar face asta, el totuși le-ar mai arăta un șiretlîc sau două.

— Eu nu aș face-o, spuse Uwayne încet. Nu există nici un cavaler la această curte care să nu-l iubească pe Lancelot. Gareth l-ar putea

doborî acum în orice moment, dar nu-l va face de rușine la Rusalii, iar el și Gawaine au fost aproape egali. Odată, la o sărbătoare de Rusalii ca aceasta, s-au luptat mai mult de o oră, fără oprire. Gawaine i-a doborât sabia din mână. Nu știu dacă l-aș putea învinge într-o singură luptă, dar poate rămâne campion toată viața, dacă e după ceea ce voi face eu vreodată ca să-l provoc.

— Provoacă-l într-o zi, spuse Accolon râzând. Eu am făcut asta și mi-a scos toate fumurile din cap în cinci minute! Poate că e bătrân, dar își păstrează toată priceperea și toată puterea.

Îi conduse pe Morgaine și pe tatăl lui la locurile rezervate pentru ei.

— Cu voia voastră, voi merge să mă înscriu în luptă, înainte de a fi prea târziu.

— Și eu, spuse Uwaine, aplecându-se pentru a săruta mâna tatălui său. Se întoarse către Morgaine: Nu am nici o doamnă, mamă. Îmi dai tu un semn cu care să intru în arenă?

Morgaine zâmbi cu plăcere și îi dădu o panglică din mâneca ei, pe care i-o prinse la mână, spunând:

— Am aranjat să-l provoc pe Gawaine la o probă de putere.

Cu un zâmbet fermecător, Gwydion spuse:

— Păi, doamnă, mai bine ți-ai retrace sprijinul — vrei să renunți la onoarea ta atât de ușor?

Morgaine îi râse lui Accolon, iar Morgause, privindu-i chipul cum se luminează, gândi: „Uwaine e fiul ei mult mai mult decât Gwydion, dar Accolon, se vede limpede, e mai mult de atât. Mă întreb dacă bătrânul rege știe sau dacă îi pasă.”

Lamorak se apropia de ei, iar Morgause se simți ocrotită și măgulită — erau multe femei drăguțe pe câmp, putea să primească un semn de favoare de la oricare dintre ele și totuși, în fața tuturor, în fața întregului Camelot, tânărul ei drag veni și se înclină înaintea ei.

— Doamna mea, pot purta în bătălie un semn de la tine?

— Cu plăcere, dragul meu. Morgause îi dădu trandafirul din buchetul înmiresmat pe care îl purta la corsaj. Sărută floarea și i-o dădu, satisfăcută de faptul că tânărul ei cavaler era unul din cei mai chipeși bărbați de acolo.

— Lamorak pare fermecat de tine, spuse Morgaine și, deși îi dăduse un semn de favoare în fața întregii curți, Morgause simți cum roșește la auzul vocii detașate a lui Morgaine.

— Crezi că am nevoie de farmece sau vrăji, verișoară?

Morgaine râse:

— Ar fi trebuit să folosesc un alt cuvânt. Bărbații tineri par a dori în general un chip frumos și aproape nimic mai mult.

— Ei, Morgaine, Accolon e mai tânăr decât tine și cu siguranță l-ai captivat până într-acolo încât nu are nici o dorință pentru o femeie mai

tână... sau mai frumoasă. Nu sunt eu cea care să-ți fac reproșuri, draga mea. Ai fost căsătorită împotriva voinței tale, iar soțul tău ți-ar putea fi bun.

Morgaine ridică din umeri:

— Uneori am impresia că Uriens știe... poate se bucură că am un iubit care nu mă va atrage să-l părăsesc.

Ușor șovăitoare — nu îi pusese lui Morgaine niciodată vreo întrebare personală, de la nașterea lui Gwydion — Morgause spuse:

— Așadar, tu și Uriens nu vă înțelegeți?

Morgaine ridică din nou, indiferentă, din umeri:

— Cred că Uriens nu ține destul la mine ca să-i pese dacă e într-un fel sau altul.

— Cum îți place Gwydion? întrebă Morgause.

— Mă sperie, spuse Morgaine. Deși ar fi greu să nu fii fermecat de el.

— Ce te aștepți? Are frumusețea lui Lancelot și puterea minții de la tine — și mai e și ambițios.

— Ce ciudat să-mi cunoști tu fiul mai bine decât mine, spuse Morgaine și era atât de multă amărăciune în vorbele ei, că Morgause, al cărei prim instinct fusese să-i arunce o replică tăioasă — Morgaine își abandonase fiul, de ce o surprinde? — mângâie mâna tinerei femei și spuse, fără asprime:

— O, draga mea, odată ce un fiu nu îți crește în poală, cred că oricine îl cunoaște mai bine decât mama lui! Sunt sigură că Arthur și companiile lui și chiar și Uwayne al tău, cu toții îl cunosc pe Gawaine mai bine decât mine și el nici măcar nu e un om greu de înțeles — e un bărbat simplu. Dacă l-ai fi crescut de când era prunc, tot nu l-ai înțelege pe Gwydion — îți mărturisesc deschis că eu nu îl înțeleg!

Singurul răspuns al lui Morgaine fu un zâmbet stânjenit. Se întoarse ca să se uite la arenă, acolo unde începeau primele evenimente. Bufonii și clauții lui Arthur dansau, încăierându-se în glumă, în lupte ridice, agitând bășici de porc în loc de arme și stindarde din cârpe, vopsite strident, pe post de scuturi, până ce privitorii se prăpădiră de râs la țopăielile lor. În sfârșit, făcură plecăciuni, iar Guinevere, într-o exagerată parodie a gesturilor cu care, mai târziu, va împărți premiile adevăraților câștigători, le aruncă pumni întregi de dulciuri și prăjituri. Se buluciră după ele, în mai multe aplauze și râsete, pe urmă se retraseră țopăind, către masa bună ce îi aștepta în bucătărie.

Unul dintre strigători anunță că prima partidă va fi o întrecere demonstrativă între campionul reginei, sir Lancelot al Lacului, și cel al regelui, Gawaine din Lothian și din Insule. Se stârni un ropot de aplauze, în timp ce ei intrară pe câmpul de luptă — Lancelot zvelt, brunet și încă atât de frumos în ciuda ridurilor de pe față și a părului cărunt, încât Morgaine simți că i se taie răsufarea. „Da”, gândi

Morgause privind chipul verișoarei sale, "Încă îl iubește, în ciuda anilor. Poate că nici ea nu știe asta, dar iubirea este acolo." Lupta era ca un dans cu o coregrafie elaborată, cei doi se mișcau unul în jurul celuilalt, cu săbiile și scuturile răsunând. Morgause nu putu vedea ca vreunul dintre ei să aibă cel mai mic avantaj și când, în sfârșit, își coborâră săbiile, se înclinară în fața regelui și se îmbrățișară, fură aclamați în mod egal și aplaudați fără cel mai vag favoritism.

Pe urmă venură jocurile cu cai: demonstrații de călărit extravagant, un bărbat călărind un cal neîmblânzit, ca să-l stăpânească — Morgaine își aduse vag aminte de o vreme când Lancelot făcuse asemenea lucruri, poate la nunta lui Arthur — părea că trecuse foarte mult timp.

După aceea, avură loc dueluri individuale călare, cu sulite tocite, care puteau, totuși, să dea jos un călăreț de pe cal și să-i provoace o cădere neplăcută.

Un tânăr călăreț căzu răsucit pe picior și fu luat de acolo urlând, cu piciorul înțepenit într-un unghi nefiresc. Aceasta fu singura rană gravă, dar mai erau vânătași, degete scrântite, oameni aruncați fără simțire la pământ și unul care abia scăpase de la a fi lovit cu piciorul de un cal prost dresat.

La sfârșit, Guinevere dădu premii, iar Arthur o chemă și pe Morgaine și o rugă să împartă mai multe premii. Accolon câștigase unul din premiile pentru călărie și, când veni să îngenuncheze și să-l accepte din mâinile lui Morgaine, Morgause fu uimită să audă un slab dar perceptibil fluierat de dezaprobare, undeva în public. Cineva, încet dar audibil, șopti:

— Vrajitoare! Târfă!

Morgaine roși, dar mâinile nu îi șovăiră în timp ce îi înmână lui Accolon cupa. Arthur îi spuse, cu voce scăzută, unui organizator:

— Află cine a fost! iar bărbatul se îndepărtă, dar Morgause era sigură că, într-o asemenea mulțime, vocea nu va fi niciodată recunoscută.

Când Morgaine se întoarse la locul ei, la începutul celei de-a doua părți a spectacolului, arăta palidă și furioasă, mâinile, observă Morgause, îi tremurau și respira precipitat.

— Draga mea, nu-ți face griji pentru asta. Cum crezi că îmi spun mie, când e un an de recolte slabe sau când cineva a fost judecat și ar fi preferat să scape cu ticăloșia lui?

— Crezi că îmi pasă ce crede despre mine cea adunătură? spuse Morgaine cu dispreț, dar Morgause știa că indiferența ei era prefăcută. Sunt destul de iubită în țara mea.

A doua parte a jocurilor începu cu niște țărani saxoni care făceau demonstrații de artă a luptelor. Erau oameni uriași, păroși, cu păr nu doar pe față, dar și pe tot trupul aproape gol; mormăiră, se încordară și se aruncară, cu țipete răgușite, luptându-se și strângându-se cu o

putere ce rupea oasele. Morgause se aplecă înainte, bucurându-se fără rușine de imaginea puterii lor masculine, dar Morgaine își întoarse privirea, cu vizibil dezgust.

— O, haide, Morgaine, devii la fel de sclifosită ca regina. Ce mutră!

Morgause își umbri ochii cu mâna și își aruncă privirea spre câmp.

— Cred că întrecerea e pe cale să înceapă... Privește, e Gwydion acela? Ce poate să facă?

Gwydion sărise în teren și, alungându-l pe strigătorul care se repezise la el, anunță, cu o voce puternică, limpede, care putea fi auzită cu claritate de la un capăt al câmpului la celălalt:

— Rege Arthur!

Morgause văzu că Morgaine se lăsase pe spate, albă ca moartea, și strângea balustrada cu ambele mâini. „Ce avea de gând flăcăul? Avea să facă o scenă aici, în fața unei jumătăți dintre oamenii lui Arthur, cerând recunoașterea ca fiu al lui?” Arthur se ridică, iar Morgaine se gândi că și el arăta stânjenit, dar vocea îi era limpede:

— Da, nepoate?

— Am auzit că este obișnuit la aceste jocuri să se permită o provocare, dacă regele este de acord. Te întreb acum dacă sir Lancelot mă poate întâlni într-o luptă!

Lancelot spusese cândva — Morgause își amintea — că asemenea provocări erau o belea a vieții lui; fiecare tânăr cavaler dorea să-l învingă pe campionul reginei.

Vocea lui Arthur era gravă:

— Se obișnuiește, dar nu pot vorbi în numele lui Lancelot. Dacă el este de acord cu această partidă, nu pot să-l refuz, dar trebuie să-l provoc direct și să respect răspunsul lui.

Morgause spuse:

— O, la naiba cu băiatul! N-am avut idee că asta era ceea ce avea de gând...

Dar Morgaine simți că Morgause nu era atât de nemulțumită, de fapt. Se stârni un vânt și praful de pe câmp se ridică. Gwydion păși prin praf până la capătul arenei, unde Lancelot stătea pe o bancă. Morgause nu auzi ce spuseră fiecare, dar Gwydion se întoarse furios și strigă:

— Domnii mei! Mereu am auzit că datoria unui campion este să se confrunte cu toți veniții! Sire, cer ca Lancelot să-mi accepte provocarea sau să capituleze în fața mea! Își păstrează postul datorită priceperii sale la arme sau pentru vreun alt motiv, Măria Ta Arthur?

— Aș vrea, spuse Morgause, ca fiul tău să fie încă destul de mic ca să-i scutur bine nădragii, Morgaine!

— De ce să dăm vina pe el? Întrebă Morgaine. De ce să n-o învinuim pe Guinevere că și-a făcut soțul atât de vulnerabil? Toată lumea din acest regat știe că îl protejează pe Lancelot; totuși, nimeni nu strigă

„vrăjitoare” sau „târfă” când vine în fața poporului.

Dar Lancelot, mai jos, se ridicase și înainta spre Gwydion, îi trase înapoi mâna înmănușată și îl lovi brusc pe tânăr peste gură:

— Acum mi-ai dat într-adevăr motiv să-ți tai limba afurisită, tinere Gwydion. Vom vedea cine refuză lupta acum!

— Am venit aici pentru asta, spuse Gwydion, neclintit de lovitură sau de vorbe, deși pe față avea un firicel de sânge. Ți voi acorda întotdeauna primul sânge, sir Lancelot. Se cuvine ca un bărbat la anii tăi să aibă un avantaj.

Lancelot vorbi cu unul dintre oamenii de ordine, care veni să-i ia locul ca maestru al arenei. Se făcu o rumoare considerabilă în tribune când Lancelot și Gwydion își luară săbiile și veniră în fața regelui, pentru plecaciunea rituală care începea competiția. Morgause gândi: „Dacă există vreun om în mulțime care nu crede că sunt tată și fiu, trebuie că are vederea slabă.”

Cei doi bărbați își ridicară săbiile unul în fața celuilalt, cu chipurile ascunse acum de coifuri. Între ei era o diferență de mai puțin de o palmă în înălțime, singura deosebire era între platoșa și armura lui Lancelot, vechi și tocite, și echipamentul nou, fără pată, al lui Gwydion. Se înconjurară încet, pe urmă se năpustiră unul spre celălalt și, pentru o clipă, Morgause pierdu șirul loviturilor, care erau aproape prea iuți ca ochiul să le poată urmări. Vedea că Lancelot îl măsoară pe mai tânărul bărbat și, după o clipă, el strânse cu putere sabia și dădu o lovitură puternică. Gwydion o prinse la marginea scutului, dar forța din spatele ei fu atât de imensă încât se clătină, își pierdu echilibrul și se întinse pe jos, cât era de lung. Începu să se ridice. Lancelot își lăsă deoparte sabia și se duse să-l ajute. Morgause nu auzi ce spuse, dar gesturile erau limpezi, ceva de genul: „Ți ajunge, tinere?”

Gwydion arătă spre sângele care se prelingea pe mâna lui Lancelot, de la o mică tăietură pe care reușise să i-o facă. Vocea i se auzi clar:

— Tu te-ai ales cu primul sânge, sire, eu cu al doilea. Mai încercăm încă o dată?

Se porni o mică furtună de fluierături și strigăte de dezaprobare; de vreme ce contestatarii se luptau cu arme ascuțite, primul sânge din aceste partide demonstrative trebuia să încheie lupta.

Regele Arthur se ridică de la locul său:

— Acesta este un festival și o întrecere de curtoazie, nu un duel! Nu voi accepta aici răfuieli, doar dacă luptați cu pumnii și ciomegele! Continuați, dacă vreți, dar vă previn, dacă va fi cineva grav rănit, vă veți atrage amândoi cea mai gravă nemulțumire a mea.

Se înclinară și se depărtară, învârtindu-se prin fața mulțimii pentru a-și primi încurajările, pe urmă se năpustiră unul asupra celuilalt, iar Morgause gâfâi, urmărind agresivitatea celor doi. Se părea că, în orice

moment, unul sau altul ar putea să pătrundă sub scutul celuilalt și să provoace o rană mortală! Unul dintre ei căzuse în genunchi... ploaia de lovituri în scut, săbiile întâlnindu-se și despărțindu-se, iar unul era mai aproape și mai aproape de pământ...

Guinevere se ridică și strigă:

— Nu voi accepta ca asta să mai continue!

Arthur lovi cu bastonul în arenă; prin tradiție, o luptă era oprită pe loc când se întâmpla asta, dar nici unul dintre ei nu observă, iar oamenii de ordine trebuie să-i despartă. Gwydion stătea mândru și drept, zâmbind în timp ce își scotea casca. Cavalerul lui Lancelot trebuie să-l ajute pe acesta să se ridice; respira greu, cu sudoarea și sângele curgându-i pe față.

Era o furtună generală de fluierături, chiar și de la ceilalți cavaleri din arenă; Gwydion nu devenise mai popular făcându-l de rușine pe eroul poporului.

Dar el se înclină în fața mai vârstnicului cavaler:

— Sunt onorat, sir Lancelot. Am venit la această curte ca străin, fără să fiu măcar unul dintre companionii lui Arthur, și îți sunt recunoscător pentru lecția de mănuire a sabiei. Zâmbetul lui era oglinda perfectă a zâmbetului lui Lancelot. Îți mulțumesc, sire.

Lancelot reuși să-și aducă, de undeva, vechiul zâmbet. Acesta sublinie și mai mult asemănarea dintre ei.

— Te-ai dovedit cel mai brav, Gwydion.

— Atunci, spuse acesta îngenunchind înaintea lui, în praful de pe câmp, te rog, sire, acordă-mi ordinul cavalerilor.

Morgause își ținu respirația. Morgaine stătea neclintită, de parcă ar fi fost preschimbata în stâncă. Dar, de la locul unde stăteau saxonii, izbucniră aclamații:

— Meșteșugit plan, într-adevăr! Isteț, isteț... Cum te pot refuza acum, băiete, când te-ai descurcat bine în lupta cu propriul lor campion?

Regele rămase paralizat, înghețat parcă, dar după o clipă încuviință. Lancelot făcu un semn cavalerului său, care îi aduse o sabie. Lancelot o luă și o prinse la brâul lui Gwydion:

— Poartă această sabie mereu în slujba regelui tău și a cauzei drepte.

Era ucigător de grav acum. Toată batjocura și sfidarea dispărură de pe chipul lui Gwydion; părea serios și dulce, ochii i se ridicară spre Lancelot, iar Morgause văzu că buzele îi tremurau. O cuprinse dintr-odată mila față de el — bastard, nici măcar unul recunoscut, fusese un intrus chiar mai mult decât fusese Lancelot. Cine l-ar putea învinui pe Gwydion de șiretlicul prin care își forțase rudele să-l ia în seamă? Morgause gândi: „Ar fi trebuit de mult să-l aducem la curtea lui Arthur, să-l recunoască între patru ochi, chiar dacă n-o putea face în mod

public. Fiul unui rege nu ar fi trebuit să facă asta.”

Lancelot își așează mâinile pe fruntea lui Gwydion.

— Își confer onoare de a fi companion al Mesei Rotunde, cu permisiunea regelui. Slujește-l mereu și, de vreme ce ai câștigat această onoare mai degrabă prin meșteșug decât prin putere — deși, într-adevăr, ai arătat și putere — te numesc, în rândul acestei tovărășii, nu Gwydion, ci Mordred. Ridică-te, sir Mordred, și ia-ți locul printre companionii lui Arthur.

Gwydion — nu, Mordred, își aminti Morgause, căci numirea unui companion era un ritual nu cu mult mai puțin serios ca botezul — se ridică și îi întoarse lui Lancelot, din inimă, îmbrățișarea. Părea profund mișcat, aproape fără să audă ovațiile și aplauzele. Vocea i se frânse, în timp ce spuse:

— Acum am câștigat premiul zilei, indiferent cine va fi declarat învingător al acestor jocuri, domnul meu.

— Nu, spuse Morgaine încet, lângă Morgause, nu îl înțeleg. Acesta e ultimul lucru la care m-aș fi așteptat.

Urmă o lungă pauză, până ce companionii se aliniază pentru întrecerea finală. Unii se duseră să bea apă sau să ia o îmbucătură de pâine; câțiva se adunară în grupuri mici, discutând despre ultimele jocuri, alții se duseră să-și vadă caii. Morgause coborî pe teren, unde mai rămăseseră câțiva tineri, cu Gareth printre ei — se înălța deasupra lor cu o jumătate de cap, ceea ce-l făcea ușor de observat. Crezu că vorbește cu Lancelot dar, când se apropie, observă că vederea a înșelat-o; el îl înfrunta pe Gwydion și glasul îi suna mânios. Morgause prinse doar ultimele câteva cuvinte:

— Ce rău ți-a făcut vreodată? Să-ți bați joc de el, în fața unei arene întregi....

Gwydion râse și spuse:

— Dacă vărul tău are nevoie de protecție în fața unei arene pline de prieteni, Dumnezeu să-l apere când va da piept cu saxonii sau cu oamenii nordului. Haide, frate vitreg, nu mă îndoiesc că îți poate apăra propria reputație! Este tot ce ai să-mi spui, frate, după toți acești ani, să mă cerți că am tulburat pe cineva care ți-e atât de drag?

Gareth râse și îl prinse pe Gwydion într-o largă îmbrățișare. Spuse:

— Ești același tânăr nesăbuit... Cum ți-a trecut prin cap să faci asta? Arthur te-ar fi făcut cavaler, dacă l-ai fi rugat!

Morgause își aminti: Gareth nu știa tot adevărul despre originea lui Gwydion; fără îndoială, voise să spună doar „fiindcă ești fiul surorii lui”.

Gwydion răspunse:

— Sunt sigur de asta — e mereu bun cu rudele lui. M-ar fi făcut cavaler, Gareth, de dragul lui Gawaine, dar nici tu nu ai apucat calea

aceasta, frate vitreg. Chicoti: Și cred că Lancelot îmi datorează ceva pentru toți acei ani în care am umblat prin lume, purtându-i chipul!

Gareth ridică din umeri cu tristețe:

— Ei, bine, se pare că nu îți poartă pică, așa că presupun că trebuie să te iert și eu. Acum ai văzut și tu ce inimos este.

— Da, spuse blând Gwydion, este atât de... Apoi își ridică privirea și o văzu pe Morgause: Mamă, ce faci aici? Cu ce te pot ajuta?

— Am venit doar să-l salut pe Gareth, care nu a vorbit cu mine astăzi, spuse Morgause și bărbatul voinic se aplecă să sărute mâna mamei sale. Ea îl întreabă:

— Cum vei lupta la luptele demonstrative?

— Ca întotdeauna, spuse Gareth, eu lupt alături de Gawaine, printre oamenii regelui. Ai un cal pentru luptă, nu-i așa, Gwydion? Așadar, luptăm de partea regelui? Putem să-ți facem un loc.

Gwydion spuse, cu zâmbetul lui enigmatic, întunecat:

— De vreme ce Lancelot m-a făcut cavaler, presupun că ar trebui să lupt cu armata lui sir Lancelot al Lacului și alături de Accolon, pentru Avalon. Dar nu voi intra în arenă astăzi.

— De ce nu? întreabă Gareth și își așează mâna pe umărul mai tânărului bărbat, uitându-se în jos la el, așa cum făcuse mereu — Morgause se gândi la un Gareth mai tânăr, zâmbind fratelui său mai mic. Se așteaptă asta de la cei care au fost făcuți cavaleri — Galahad va lupta în rândul nostru, știi.

— Și de care parte va fi? întreabă Gwydion. A tatălui său, Lancelot, sau a regelui care l-a făcut moștenitor al regatului său? Nu este acesta un test crud al loialității sale?

Gareth părea exasperat:

— Cum atunci, să împărți armatele pentru luptele demonstrative, dacă nu după cei doi cavaleri mai mari dintre noi? Crezi că Lancelot sau Arthur își închipuie că acesta e un test de loialitate? Arthur nu ar fi intrat pe câmp, pentru ca nici un bărbat să nu fie nevoit să aleagă dacă să-și lovească regele, dar Gawaine a fost campionul lui de când a fost încoronat! Ai de gând să scormonești vechiul scandal? Tu?

Gwydion dădu din umeri:

— De vreme ce nu intenționez să mă alătur nici uneia dintre forțe...

— Dar ce vor crede despre tine? Că ești laș, că te dai înapoi de la luptă...

— Am luptat destul în armatele lui Arthur, ca să nu îmi pese ce se spune, dar, dacă vrei, le poți spune că îmi schiopătează calul și nu am de gând să îl mai rănesc — aceasta este o scuză onorabilă.

— Ți-aș împrumuta eu un cal al lui Gawaine, spuse Gareth nedumerit, dar dacă dorești o scuză onorabilă, fă ce vrei. Dar de ce, Gwydion? Sau acum trebuie să-ți spun Mordred?

— Îmi vei spune cum vrei, frate vitreg.
— Dar nu vrei să-mi spui de ce te eschivezi de la luptă, Gwydion?
— Nimeni în afară de tine nu ar putea rosti acel cuvânt fără să-l înfrunt, dar dacă mă întrebi, îți voi spune: este pentru binele tău, frate.

Gareth se uită amenințător la el:

— Ce vrei să spui, pentru numele lui Dumnezeu?
— Știu puține despre Dumnezeu sau îmi pasă prea puțin, spuse Gwydion și privi țință în jos, spre picioarele sale. Dacă vrei să știi, frate, eu am Viziunea...

— Da, și ce-i cu asta, întrebă Gareth nerăbdător. Ai avut vreun vis rău că voi cădea sub lancea ta?

— Nu, nu glumi cu asta, spuse Gwydion, iar Morgause simți gheață curgându-i prin vene, când își întoarse fața spre Gareth.

— Mi s-a arătat... înghiți de parcă gâtteleul i se închidea pentru a stăvili vorbele pe care voia să le rostească. Mi s-a arătat că mureai... iar eu eram ingenuncheat lângă tine și tu nu voiai să-mi vorbești... și știam că din vina mea zăceai fără nici o sclipire de viață.

Gareth își țuguie buzele și fluieră fără sunet. Dar pe urmă își bătu fratele vitreg pe umăr.

— Îmi pun puțină încredere în vise și viziuni, tinere, iar de soartă nici un om nu poate scăpa. Nu te-au învățat asta în Avalon?

— Ba da, spuse blând Gwydion. Și dacă vei cădea chiar de mâna mea în luptă, soartă se va chema că este... dar nu voi provoca în joacă această soartă, fratele meu. Nu voi intra pe câmp astăzi, pot să spună ce-or vrea.

Gareth părea încă descumpănit.

— Ei bine, fă cum vrei, băiete. Stai lângă mama noastră, atunci, dacă Lamorak va intra în luptă alături de Lancelot.

Se aplecă să sărute mâna mamei sale și plecă. Morgause, încruntându-se, începu să-l întrebe pe Gwydion ce văzuse, dar el se încrunta, privind în pământ, iar ea se abținu și spuse doar:

— Ei bine, dacă e să am un tânăr curtean așezat lângă mine, îmi aduci, te rog, un polonic de apă înainte de a merge din nou la locul meu?

— Desigur, mamă, spuse el și se îndreptă spre butoaiile cu apă.

Pentru Morgause, ultima încăierare a rămas mereu o amintire neclară, capul începuse să o doară din cauza soarelui și era nerăbdătoare să se termine. Îi era și foame și simțea, de la distanță, mirosul de carne rumenindu-se în gropi. Gwydion stătea lângă ea și îi explica, deși ea cunoștea puțin din detaliile luptei și nici nu o interesa. Dar observă că Galahad se descurca bine, dând jos de pe cal doi călăreți; era puțin surprinsă, părea un băiat atât de blând. Dar de fapt și Gareth îi păruse un copil blând și era cel mai temut dintre luptători.

La sfârșit, el câștigă premiul din tabăra regelui, unde Gawaine era în fruntea luptei. Fără să surprindă pe nimeni, Galahad câștigă premiul din tabăra lui Lancelot; acest lucru era obișnuit pentru un tânăr care fusese numit cavaler în ziua aceea, iar ea spuse:

— Ai fi putut să câștigi și tu un premiu, Gwydion, dar el râse și clătină din cap:

— Nu am nevoie de asta, mamă. De ce să-i stric ziua vărului meu? Și Galahad a luptat bine — nimeni nu-i contestă premiul.

Mai erau multe premii mai mici și când fură toate date, cavalerii se duseră să fie spălați cu găleți de apă, din cap până-n picioare, și să-și pună veșminte curate. Morgaine se duse cu doamnele din casa regală într-o cameră pusă la dispoziția lor, unde puteau să își aranjeze rochiile și părul și să se spele de praful și transpirația din tribune.

— Ce crezi, întrebă Morgause, Lancelot și-a făcut un dușman?

— Nu cred. I-ai văzut îmbrățișându-se?

— Parcă erau tată și fiu. S-ar putea să fie?

Dar chipul lui Morgaine era ca de piatră.

— E mult prea târziu să vorbim despre asta, mătușă!

Morgause reflectă. „Poate că a uitat că eu știu al cui fiu este într-adevăr.” Dar în fața calmului înghețat al lui Morgaine, putu să spună doar:

— Vrei să te ajut cu cozile?

Și luă pieptenele, în timp ce Morgaine se întoarse.

— Mordred, spuse ea în timp ce lucra. Ei bine, a arătat aici un plan meșteșugit. Dumnezeu știe! Acum și-a câștigat un loc prin valoare și îndrăzneală, așa că nu are nevoie să ceară unul de la Arthur, pe motive de obârșie. Saxonii l-au numit bine. Dar nu știam că e un luptător atât de bun. A reușit, cu siguranță, să-și atragă gloria acestei zile! Deși Galahad a câștigat premiul, nimeni nu va vorbi despre altceva decât despre gestul îndrăzneț al lui Mordred.

Una dintre doamnele reginei se apropie de ele.

— Doamnă Morgaine, sir Mordred e fiul tău? N-am știut că ai un fiu...

Morgaine rămase neclintită:

— Eram foarte tânără când s-a născut, și l-a crescut Morgause. Aproape că am uitat asta și eu!

— Cât de mândră trebuie să fii de el! Și nu-i așa că e frumos? La fel de chipeș ca Lancelot însuși, spuse femeia și ochii îi străluciră.

— Este, nu-i așa? fu de acord Morgaine cu un ton atât de curtenitor că doar Morgause, care o cunoștea bine, știa că era furioasă. A fost stânjenitor pentru amândoi, îndrăznesc să spun. Dar Lancelot și cu mine suntem verișori de gradul întâi și, când eram mică, semănăm mai mult cu el decât cu propriul meu frate. Mama noastră era înaltă și roșcată, ca regina Morgause, aici de față, dar doamna Viviane era din

vechiul popor al Avalonului.

— Atunci, cine este tatăl lui? întrebă femeia, iar Morgause văzu cum mâinile lui Morgaine se încleștează.

Dar Morgaine spuse, cu un surâs plăcut:

— E un copil al sărbătorii Beltane, iar Zeul își revendică toți copiii aduși pe lume în crânguri. Fără îndoială, îți amintești că eu, ca tânără fată, am fost una dintre fecioarele Doamnei Lacului.

Încercând să fie politicoasă, femeia murmură:

— Am uitat... Așadar, mai păstrau încă vechile rituri acolo?

— Așa cum le păstrează și acum, spuse încet Morgaine, iar Zeița garantează că vor face asta până la sfârșitul lumii.

Așa cum intenționase, replica o redusă pe femeie la tăcere, iar Morgaine se întoarse, spunându-i lui Morgause:

— Ești gata, verișoară? Hai să mergem jos, în sală.

În timp ce ieșeau din încăpere, Morgaine răsuflă adânc, de exasperare amestecată cu ușurare.

— Proști clevetitori... auzi la ei! Nu au nimic mai bun de făcut decât să bârfească?

— Probabil că nu, spuse Morgause. Soții și tații lor, buni creștini, au grijă să nu aibă nimic altceva cu care să-și ocupe mințile.

Ușile sălii mari a Mesei Rotunde, unde se va ține ospățul de Rusalii, erau închise, ca toți să poată intra deodată.

— Cu fiecare an, Arthur ne primește cu mai multă pompă, spuse Morgause. Acum, o mare procesiune la intrare, probabil?

— La ce te aștepți? întrebă Morgaine. Acum nu sunt războaie, trebuie să stârnească într-un fel imaginația oamenilor și e destul de deștept să facă asta oferindu-le grandioase manifestări... Am auzit că Merlin l-a sfătuit astfel. Oamenilor obișnuiți — da, și nobililor la fel — le plac spectacolele bune, iar druizii au știut asta de când au aprins primele focuri de Beltane. Guinevere a petrecut mulți ani făcând din aceasta cea mai mare sărbătoare creștină de pretutindeni, din orice țară creștină. Morgaine îi oferi primul zâmbet adevărat pe care îl văzuse pe chipul ei astăzi. Chiar și Arthur știe că nu-și poate ține oamenii doar cu o slujbă și un ospăț — dacă nu e nici o mare minune de văzut, nu mă îndoiesc că Arthur și Merlin vor aranja cumva una! Ce păcat că nu au putut aranja să fie eclipsa astăzi!

— Ai privit eclipsa, în Țara Galilor? Oamenii mei au fost înspăimântați, spuse Morgause și, fără îndoială, acele doamne năroade ale lui Guinevere au țipat și au urlat de parcă lumea s-ar fi sfârșit!

— Guinevere are o pasiune pentru proaste în rândul doamnelor ei.

— Cu toate acestea, ea nu e chiar o proastă, deși îi place să pară. Mă întreb cum poate suporta?

— Ar trebui să fii mai înțelegătoare cu ele, o preveni Morgause, iar

Morgaine ridică din umeri:

— Nu-mi pasă ce cred proștii despre mine.

— Nu îmi pot închipui cum ai trăit în regatul lui Uriens, ca regină a lui, atât de mult timp fără să înveți mai multe despre arta de a fi regină, spuse Morgause. Orice ar crede despre ea bărbații, o femeie trebuie să se bazeze pe bunăvoința altor femei — nu asta ai învățat în Avalon?

Morgaine spuse, cu asprime:

— Femeile din Avalon nu sunt așa proaste.

Dar Morgause o cunoștea îndeajuns de bine ca să știe că tonul ei furios ascundea singurătate și suferință.

— Morgaine, de ce nu te întorci în Avalon?

Ea își plecă fruntea, știind că, dacă Morgause îi va mai vorbi cu blândețe, va ceda și va începe să plângă.

— Vremea mea nu a venit încă. Mi s-a poruncit să rămân cu Uriens...

— Și cu Accolon?

— O, da, cu Accolon, spuse Morgaine. Trebuia să știu că-mi vei reproșa asta...

— Sunt ultima care are dreptul să spună ceva. Dar Uriens nu va trăi mult...

Cu fața la fel de împietrită ca și vocea, Morgaine spuse:

— Așa am crezut și eu în acea zi, cu mulți ani în urmă, când ne-am căsătorit. Are șanse să trăiască la fel de mult ca însuși Taliesin, iar Taliesin trecuse de nouăzeci când a murit.

Arthur și Guinevere sosiseră și își făceau încet drum spre capătul rândului — Arthur îmbrăcat strălucitor, în alb, Guinevere lângă el, desăvârșită, în haine albe și giuvaieruri. Ușa mare se deschise larg, iar ei trecură prin ea, pe urmă Morgaine, ca soră a regelui, cu soțul și fiii lui, Accolon și Uwaine; pe urmă Morgause cu suita ei, ca mătușă a regelui; apoi Lancelot și suita lui și pe urmă ceilalți cavaleri, unul câte unul, desfășurându-se în jurul Mesei Rotunde, să-și ocupe locurile. Cu câțiva ani în urmă, un meșteșugar înscrisese cu vopsea aurie și roșie numele fiecărui companion, pe scaunul obișnuit. Acum, în timp ce intrau, Morgause observă că scaunul cel mai apropiat de rege, rezervat în toți acești ani pentru moștenitorul lui, fusese scris cu numele lui Galahad.

Dar văzu asta doar dintr-o clipire. Căci tronurile mari unde urmau să stea Arthur și Guinevere fuseseră acoperite cu două stindarde albe, ca stindardele stridente arborate de clauni în luptele lor, iar deasupra se aflau niște picturi măzgălite, caricaturi urâte — pe un tron se afla un stindard portretizând un cavaler care stătea în picioare pe capetele a două figuri încoronate, de o diavolească asemănare cu Arthur și Guinevere, iar celălalt era o pictură obscenă, care o făcu pe Morgause, care nu era nici pe departe sclifosită, să roșească, fiindcă înfățișa o

femeie mică, brunetă, goală pușcă, în îmbrățișarea unui imens diavol încornorat și, peste ea, acceptând anumite stranii și dezgustătoare servicii sexuale, erau bărbați goi.

Guinevere scoase un țipăt ascuțit.

— Dumnezeule și Fecioară Maria, apărați-ne!

Arthur, rămas înmărmurit, se întoarse către servitori cu vocea de tunet:

— Cum a ajuns asta...asta... Vorbele îl părăsiră și făcu semn cu mâna către desene... asta, aici?

— Sire, se bălbâi șambelanul, nu era aici când am terminat de împodobit sala... totul era în ordine, chiar și florile din fața scaunului reginei...

— Cine a fost ultimul în această sală? ceru Arthur explicații.

Cai se apropie fără vlagă.

— Domn și frate al meu, eu am fost. Am venit să mă asigur că totul era în bună ordine și jur pe Dumnezeul care ne vede pe toți, totul era gata, în acel moment, pentru a-mi onora regele și pe doamna lui. Și dacă voi găsi vreodată acea jigodie care s-a strecurat înăuntru să pună acest lucru aici, îi voi lua capul, uite-așa!

Și făcu un gest de parcă ar suci gâtul unui pui.

— Uită-te la doamna mea! se răsti Arthur.

Femeile ciripeau și sporovăiau în timp ce Guinevere începu să se scurgă în jos, într-un leșin. Morgaine o ridică, spunând cu un glas scăzut, tăios:

— Gwen, nu le da satisfacția! Ești regină — ce îți pasă ce mângălește un nebun pe un stindard? Controlează-te!

Guinevere plângea.

— Cum pot... cum au putut... cum mă poate urî cineva atât?

— Nu e nimeni pe lume care să poată trăi fără să jignească un idiot sau altul, spuse Morgaine și o ajută să se apropie de scaun. Dar stindardul cel mai obscen era încă așezat peste el, iar Guinevere se trase înapoi de parcă ar fi atins ceva murdar. Morgaine îl aruncă pe podea. Pe masă erau așezate cupe de vin; Morgaine făcu semn uneia dintre slujnicele lui Guinevere să-i umple una și i-o dădu Reginei.

— Nu te lăsa tulburată de asta, Gwen... îmi închipui că unul îmi e destinat mie, spuse ea. Se șușotește, într-adevăr, că iau diavoli în patul meu și ce îmi pasă?

Arthur spuse:

— Duceți aceste murdării de aici și ardeți-le și aduceți lemne parfumate și tămâie să ia duhoarea răului.

Lacheii se grăbiră să i se supună, iar Cai spuse:

— Vom afla cine a făcut asta. Fără îndoială, e vreun servitor pe care l-am alungat și care s-a întors să mă facă de râs fiindcă m-am străduit

cu împodobitul sălii, anul acesta. Bărbați, aduceți vinul de jur împrejur și berea, și vom bea primul rând pentru rușinea și distrugerea aceluia păduche puturos care a încercat să ne strice ospățul. Îl vom lăsa? Haideți! Beți pentru regele Arthur și doamna lui!

Se stârniră urale slabe, care deveniră adevărate strigăte de apreciere, în timp ce Arthur și Guinevere se înclinară în fața lor. Mesenii se așezară și Arthur spuse:

— Acum aduceți în fața mea orice petiționari.

Morgause privi cum aduseră un om cu o plângere care ei i se păru stupidă, despre un hotar. Pe urmă veni un suzeran care se plânse că supușii îi luaseră un cerb de pe pământurile lui.

Morgause era aproape de Guinevere; se aplecă și îi șopti reginei:

— De ce trebuie ca aceste cazuri să fie ascultate de Arthur în persoană? Oricare dintre aprozii lui ar putea să rezolve asta, fără ca el să-și irosească timpul.

Guinevere șopti:

— Așa am gândit și eu cândva. Dar ascultă un caz sau două ca acestea, în fiecare an, la Rusalii, ca oamenii obișnuiți să nu creadă că îi pasă doar de marii nobili sau de companionii lui.

„Ei, bine, gândi Morgause, asta era destul de înțelept.” Mai fură două sau trei petiții mici, pe urmă fu adusă carnea în jurul mesei, iar jonglerii și acrobații întreținură atmosfera și un bărbat făcu niște scamatorii, scoțând păsări mici și ouă din cele mai neașteptate locuri. Morgause se gândi că Guinevere părea liniștită acum și se întrebă dacă îl vor prinde vreodată pe autorul acelor desene. Unul o înfățișa pe Morgaine ca târfă și asta era destul de rău; dar celălalt, se părea, era mai grav — îl înfățișa pe Lancelot călcându-i în picioare pe amândoi, rege și regină.

„Ceva mai presus de umilirea publică a campionului reginei s-a petrecuse astăzi”, gândi Morgause. Asta s-ar fi putut risipi prin grația pe care i-o arătase tânărului Gwydion — nu, Mordred — și lipsa evidentă a oricărei urme de resentiment între ei, după aceea. Dar, în ciuda popularității pe care o avea Lancelot în fața regelui și a companionilor, erau, fără îndoială, unii care detestau părtinirea vizibilă a lui Guinevere pentru campionul ei.

— Ce se întâmplă acum?, o întrebă pe Guinevere.

Regina zâmbi când sunară goarneau afară din sală; era ceva care îi făcea plăcere...

Ușile fură date la o parte; goarneau sunară din nou. Goarneau grosolane ale saxonilor.

Pe urmă trei saxoni vâjnoși, purtând brățări și coliere de aur în jurul brațelor, îmbrăcați în haine de blană și piele, purtând săbii mari și coifuri cu coarne și inele aurii pe cap, înaintară în sala Mesei Rotunde,

fiecare cu escorta lui.

— Măria Ta Arthur, îl chemă unul dintre ei, eu sunt Adelric, lord al Kentului și Angliei, iar aceștia sunt frații mei, regi. Am venit să cerem permisiunea de a-ți da tribut ție, cel mai creștin dintre regi și de a face o înțelegere permanentă cu tine și curtea ta, pentru totdeauna!

— Lot s-ar răsuși în mormânt, remarcă Morgause, dar Viviane ar fi mulțumită de ziua aceasta.

Dar Morgaine nu răspunse.

Episcopul Patricius înaintă către regii saxoni, salutându-i. I se adresează lui Arthur:

— Măria Ta, după lungile războaie, aceste vorbe îmi aduc mare bucurie. Te implor să îi accepți pe acești oameni ca regi vasali și să le primești jurământul, ca semn că toți regii creștini trebuie să fie frați.

Morgaine avea o paloare de mort. Dădu să se ridice, ca să vorbească. Dar Uriens o privi cu o încruntătură severă și ea se așeză înapoi, lângă el. Morgause spuse bine dispusă:

— Îmi amintesc când episcopii refuzau până și să trimită pe cineva să creștineze acești barbari. Lot mi-a spus că au jurat că nu se vor întovărăși cu saxonii nici în rai și că nu le vor trimite misiuni — li se părea drept ca saxonii să sfârșească în iad. Ei, bine, dar asta a fost acum treizeci de ani!

Arthur spuse:

— De când am urcat pe tron, am dorit ca războaiele care au distrus acest pământ să se sfârșească. Am conviețuit în pace mulți ani, părinte Episcop și acum vă primesc, bunii mei regi, la curtea mea și în anturajul meu.

— Este obiceiul nostru, spuse unul dintre saxoni — nu Adelric, observă Morgause, căci acesta purta un fel de mantie albastră iar cea a lui Adelric era maro — să jurăm pe arme. Putem să ne facem jurământul pe crucea sabiei tale, Stăpâne Arthur, în semn că ne unim ca regi creștini sub un singur Dumnezeu, care domnește asupra noastră, a tuturor.

— Așa să fie, spuse Arthur încet și coborî de pe podium pentru a sta înaintea lor. În lumina numeroaselor torțe și lămpi, Excalibur străluci ca un fulger când o scoase din teacă. O așeză, dreaptă, în fața lui și o tremurătoare umbră imensă, umbra unei cruci, căzu pe toată lungimea sălii, în timp ce regii îngenuncheară.

Guinevere părea mulțumită, Galahad era îmbujorat de bucurie. Dar Morgaine era albă de furie, iar Morgause o auzi șoptindu-i lui Uriens:

— A îndrăznit să folosească sabia sacră a Avalonului în asemenea scopuri! Ca preoteasă a Avalonului, nu voi sta să privesc asta în liniște!

Dădu să se ridice, dar Uriens îi strânse încheietura. Ea se zbătu în liniște, dar, așa bătrân cum era, Uriens era un luptător, iar Morgaine o femeie micuță; pentru o clipă, Morgause crezu că va frânge oasele firave ale încheieturii lui Morgaine, dar ea nu strigă și nu crâcni. Strânse din dinți și reuși să-și elibereze mâna. Ea spuse, suficient de tare pentru ca Guinevere să poată auzi:

— Viviane a murit cu lucrarea ei neterminată. Iar eu am stat cu mâinile în sân în timp ce copiii nenăscuți au devenit bărbați și au fost făcuți cavaleri și Arthur a căzut pe mâna preoților creștini!

— Doamnă, spuse Accolon, aplecându-se peste scaunului ei, nici chiar tu nu poți strica această zi sfântă, sau te vor trata așa cum i-au tratat romanii pe druidi. Vorbește cu Arthur între patru ochi, reproșează-i personal, dacă trebuie — sunt sigur că Merlin te va ajuta!

Morgaine își plecă ochii. Dinții îi mușcară buza.

Arthur îi îmbrățișă pe regii saxoni, pe rând, salutându-i și conducându-i la locurile lor, lângă tron.

— Fiii voștri, dacă se vor dovedi vrednici, vor fi bineveniți printre companiile mele, spuse el și îi puse pe servitori să aducă daruri — săbii și pumnale bune, o mantie bogată pentru Adelic. Morgause luă o prăjitură unsă cu miere și o așază între buzele strânse ale lui Morgaine.

— Ții prea mult la post, Morgaine, spuse ea. Mănâncă asta! Ești palidă, vei leșina acolo unde stai!

— Nu foamea mă face palidă, spuse Morgaine, dar luă prăjitura în gură. Bău și puțin vin, iar Morgause putu să vadă că mâinile îi tremurau. Pe una dintre încheieturi avea vânătăi întunecate, lăsate de degetele lui Uriens.

Pe urmă Morgaine se ridică. Îi spuse încet lui Uriens:

— Nu te teme, preaiubitul meu soț, nu voi spune nimic care să te ofenseze pe tine sau pe ceilalți regi. Apoi, întorcându-se către Arthur, spuse cu voce tare:

— Domnul și fratele meu, pot să-ți cer o favoare?

— Sora mea și soția loialului meu rege vasal, Uriens, poate cere ce dorește, spuse Arthur inspirat.

— Ultimul dintre supușii tăi, sire, poate cere o audiență. Te rog să-mi acorzi o asemenea audiență, spuse ea. Arthur ridică din sprâncene, dar preluă tonul ei oficial:

— Diseară, înainte de a mă culca, dacă vrei, te voi primi în camera mea, cu soțul tău, dacă dorești.

„Aș dori”, gândi Morgause, „să pot fi o muscă pe perete, la acea audiență.”

În camera pe care Guinevere i-o destinase lui Uriens și familiei sale, Morgaine își pieptănă din nou părul, cu degete de plumb, și își puse camerista să o îmbrace într-o rochie curată. Uriens se plânsese că mâncase și băuse prea mult și nu era dornic să participe la audiență.

— Du-te la culcare atunci, spuse Morgaine. Eu sunt cea care am ceva să-ți spun, nu are nici o legătură cu tine.

— Nu e așa. Și eu am fost școlit în Avalon. Crezi că îmi face plăcere să văd lucrurile sfinte puse în slujba unui Dumnezeu creștin care va despuia lumea de toate celelalte învățături? Nu, Morgaine, nu trebuie să îți arăți revolta singură, ca preoteasă a Avalonului. Este vorba de Țara Galilor de Miazănoapte, cu mine însumi rege și cu Accolon, care va domni când eu nu voi mai fi.

— Tata are dreptate, doamnă! Oamenii noștri au încredere că nu îi vom trăda și nici nu vom lăsa clopotele de biserică să sune în crângurile lor sfinte...

Pentru o clipă, deși Morgaine știa că nici ea, nici Accolon nu se mișcaseră, parcă stăteau împreună într-unui dintre crânguri, uniți în fața Zeiței. Uriens, desigur, nu văzuse nimic. El o îmboldi:

— Morgaine, fă-i cunoscut lui Arthur că Țara Galilor de Miazănoapte nu se va supune domniei creștinilor.

Morgaine dădu din umeri:

— Cum dorești.

„Am fost o proastă”, gândi ea. „La înscăunarea lui eram preoteasă. I-am născut lui Arthur un fiu, trebuia să mă folosesc de acest ascendent pe care-l aveam asupra conștiinței lui ca să devin eu, nu Guinevere, conducătoarea din spatele tronului. În vreme ce m-am ascuns, ca un animal care își linge rănilor, am pierdut ascendentul pe care îl aveam asupra lui Arthur. Puteam să poruncesc; acum trebuie să cerșesc, fără să am măcar puterea Doamnei!

Se îndrepta deja spre ușă, când se auzi un ciocănit; un servitor se duse să deschidă și Gwydion intră. Încă avea sabia saxonă pe care i-o dăduse Lancelot când îl numise cavaler, dar își scosese armura și purta o robă bogată, de un roșu aprins; Morgaine nu știuse că poate arăta atât de bine.

El îi observă lumina ochilor asupra lui:

— Lancelot mi-a dat-o. Stăteam în sală și beam, când a venit vorbă de la Arthur că regele dorea să mă vadă în camerele lui. I-am spus că singura mea mantie era târâtă prin noroi și pătată cu sânge, iar el a spus că avem aceeași măsură și că îmi va împrumuta una. Când mi-am pus-o, a spus că îmi venea bine și deci ar trebui să o păstrez — că și așa

primisem prea puține când fusesem făcut cavaler, în vreme ce regele îi dăduse lui Galahad multe daruri bogate. Știe că Arthur îmi e tată, de a spus asta?

Uriens clipi și păru surprins, dar nu zise nimic. Accolon clătină din cap.

— Nu, frate vitreg, Lancelot este cel mai generos dintre oameni, asta e tot. Când Gareth a venit la curte pentru prima dată, necunoscut rudelor sale, Lancelot i-a dat haine și arme, ca să fie îmbrăcat conform poziției sale sociale. Și de vrei să întrebi dacă lui Lancelot îi place peste măsură să-și vadă darurile pe trupurile unor tineri chipeși, ei bine, asta s-a mai spus, deși nu știu de vreun bărbat de la curtea aceasta, tânăr sau bătrân, care a auzit de la Lancelot vreo vorbă care să depășească limitele curtoaziei cavaleriești.

— Așa să fie? întrebă Gwydion, iar Morgaine îl văzu cum preia informația și o pune deoparte, așa cum își pune un avar aurul în cufăr. Acum îmi amintesc, spuse el încet, o poveste care a circulat la câteva ospețe de la curtea lui Lot, pe când Lancelot nu era mai mult decât un flăcău... ceva despre o baladă compusă atunci când i-au pus o harpă în mână și l-au rugat să cante; iar el a cântat despre Roma sau despre vremurile lui Alexandru, nu mai știu, despre iubirea unor cavaleri; iar ei l-au batjocorit pentru asta. De atunci, cântecele lui sunt toate despre frumusețea reginei noastre sau povestiri cavaleriești despre aventuri și dragoni.

Morgaine simți că nu poate suporta disprețul din glasul lui. Spuse:

— Dacă ai venit să ceri un dar pentru numirea ta, voi vorbi cu tine după ce-l voi vedea pe Arthur, dar nu acum.

Gwydion privi în jos, spre picioare. Era pentru prima dată când îl vedea altfel decât mulțumit de sine și sigur de el.

— Mamă, regele a trimis și după mine... Pot să merg în compania ta?

Îl plăcea puțin mai mult când își mărturisea vulnerabilitatea în felul acesta.

— Arthur nu-ți vrea răul, fiule, dar dacă îți face plăcere să i te înfățișezi alături de noi, s-ar putea să te trimită de acolo și să spună că preferă să-ți vorbească separat.

— Vino, așadar, frate vitreg, spuse Accolon, luându-l pe Gwydion de braț astfel încât acesta îi văzu șerpia tatuată pe brațe. Regele va începe cu doamna, apoi vei urma tu...

Pășind alături de Uriens, Morgaine se gândi că i-ar plăcea ca Accolon să se împrietenească cu fiul ei și să-l recunoască drept frate. În același timp, simți că tremură, iar Uriens îi luă mâna.

— Ți-e frig, Morgaine? Ia-ți mantia...

În apartamentele regelui ardea un foc, iar Morgaine auzi sunetul harpei. Arthur era așezat pe un scaun de lemn, acoperit cu perne. Guinevere cosea o bentiță îngustă, în care strălucea ața aurie. Servitorul anunță ceremonios:

— Regele și regina din Țara Galilor de Miazănoapte, cu fiul lor Accolon și sir Lancelot...

La auzul numelui, Guinevere își ridică privirea, apoi râse și spuse:

— Nu, deși seamănă foarte mult. Sir Mordred, nu-i așa, pe care l-am văzut astăzi numit cavaler?

Gwydion se înclină în fața reginei, dar nu spuse nimic. Dar în această adunare de familie, Arthur nu era unul care să se formalizeze.

— Luați loc, toți... Așteptați să trimit după vin...

Uriens spuse:

— Am băut destul vin astăzi, ca să pot lansa un vapor la apă. Pentru mine nu, mulțumesc... poate tinerii au capete mai bune pentru asta.

Guinevere înaintă spre Morgaine, iar ea știu că, dacă nu va vorbi acum, Arthur își va începe discuțiile cu bărbatii, iar ea va trebui să stea într-un colț cu regina și să tacă sau să vorbească în șoaptă despre lucruri femeiești... broderii, servitori, cine de la curte era însărcinată...

Făcu semn servitorului să aducă vinul:

— Eu voi bea o cupă, spuse ea, amintindu-și ca o durere lăuntrică de vremea când, ca preoteasă a Avalonului, era mândră să bea doar din Fântâna Sfântă. Sorbi și spuse: Sunt profund tulburată de primirea mesagerilor saxoni, Arthur. Nu... Nu vorbesc ca o femeie care se amestecă în treburile statului. Sunt regină în Țara Galilor de Miazănoapte și ducă de Cornwall și tot ce privește regatul mă atinge și pe mine.

— Atunci ar trebui să te bucuri de pace, spuse Arthur. Toată viața am lucrat, de când am fost destul de mare ca să pot ține sabia, pentru a pune capăt războaielor cu saxonii. La acea vreme credeam că războiul se va încheia atunci când îi vom alunga peste mări, acolo de unde au venit. Dar pacea este pace și dacă ea vine făcând un tratat cu ei, așa să fie. Există mai multe căi de a te ocupa de un taur decât să-l pui la frigare pentru cină. Este deopotrivă de eficient să-l castrezi și să-l pui la plug.

— Sau să-l păstrezi ca taur pentru vaci? Le vei cere regilor tăi vasali să-și mărite fiicele cu saxonii, Arthur?

— Și asta, poate. Saxonii nu sunt altceva decât bărbatii... îți aduci aminte de acel cântec pe care l-a cântat Lancelot? Au și ei aceeași dorință de pace... și ei au trăit pe pământuri distruse și arse iar și iar. Vei spune că ar trebui să lupt până când ultimul dintre ei va fi mort sau alungat? Credeam că femeile doresc pacea.

— Și eu doresc pacea și o salut, chiar și cu saxonii, spuse Morgaine, dar i-ai convins să renunțe la zeii lor și să-l accepte pe al tău, dacă i-ai silit să jure pe cruce?

Guinevere ascultase cu atenție.

— Nu există alți zei, Morgaine. Saxonii au fost de acord să lase la o parte diavolii pe care îi veneraseră și îi numiseră Zei, asta e tot. Acum ei venerează un singur Dumnezeu și pe Hristosul trimis în numele Lui să salveze omenirea.

Gwydion spuse:

— Dacă crezi asta cu adevărat, doamna și regina mea, atunci pentru tine este adevăr... toți zeii sunt un singur Zeu și toate zeițele o singură Zeiță. Dar îndrăznești să declari un singur adevăr pentru toată omenirea, din întreaga lume?

— Numești asta îndrăzneală? Este singurul adevăr, spuse Guinevere, și trebuie să vină ziua când toți oamenii de pretutindeni să-l recunoască.

— Tremur pentru poporul meu când spui asta, zise Uriens. Am jurat să apăr crângurile sfinte, și fiul meu la fel, după mine.

— Păi, te credeam creștin, domnul meu din Țara Galilor de Miazănoapte...

— Și așa sunt, spuse Uriens, dar nu voi vorbi de rău despre zeul altuia.

— Dar nu există astfel de zei, începu Guinevere.

Morgaine deschise gura să vorbească, dar Arthur spuse:

— Destul cu asta, destul... Nu v-am chemat aici ca să discutăm teologie! Dacă aveți stomac pentru asta, există destui preoți care sunt dispuși să asculte și să discute. Du-te și convertește-i pe ei, dacă trebuie! Ce ai venit să spui aici, Morgaine? Doar că ești precaută față de buna credință a saxonilor, jurată pe cruce sau nu?

— Nu, replică și, în timp ce vorbea, observă că în cameră era și Kevin, în umbră, cu harpa în mână. Bun: Merlin al Britaniei putea să fie martor la acest protest în numele Avalonului. Îl chem pe Merlin ca martor, i-ai pus să facă jurământ pe cruce și ai transformat o sabie sfântă a Avalonului, Excalibur, chiar sabia Sfintei Regalități, într-o cruce pentru jurământ! Lord Merlin, nu este acest lucru blasfemie?

Arthur spuse repede:

— A fost doar un gest menit să stârnească imaginația tuturor, Morgaine... Un astfel de gest a făcut Viviane când mi-a cerut să lupt pentru pace în numele Avalonului, cu chiar aceeași sabie.

Merlin spuse cu vocea lui joasă:

— Morgaine, draga mea, crucea este un simbol mai vechi decât Hristos și a fost venerată înainte de a fi existat urmași ai

Nazarineanului. În Avalon există preoți aduși de patriarhul Iosif din Arimateea, care venerează alături de druizi...

— Dar ei nu au încercat să spună că zeul lor este singurul zeu, răspunse Morgaine furioasă, și nu mă îndoiesc că episcopul Patricius i-ar reduce la tăcere dacă ar putea și ar propovădui doar propriul lui fel de bigotism!

— Părintele Patricius și credințele sale nu sunt aici în discuție, Morgaine, spuse Kevin. Lasă-i pe cei neinițiați să creadă că saxonii au jurat pe crucea sacrificiului și a morții lui Hristos. Și noi avem un zeu sacrificat, fie că îl vedem în cruce sau în snopul de orz care trebuie să moară pe pământ și să se ridice din nou din morți...

Guinevere spuse:

— Zeii voștri sacrificați, Merlin, au fost trimiși doar ca omenirea să poată fi pregătită când va veni Hristos să moară pentru păcatele oamenilor...

Arthur dădu nerăbdător din mână:

— Tăceți, toți! Saxonii au jurat pentru pace, pe un simbol semnificativ pentru ei...

Dar Morgaine îl întrerupse:

— Din Avalon ai primit sabia sacră și Avalonului i-ai jurat că vei păstra și vei păzi Sfintele Mistere! Și acum vrei să transformi sabia Misterelor în crucea morții, spânzurătoare pentru morți! Când Viviane a venit la curte, a venit să-ți ceară să-ți îndeplinești jurămintele față de Avalon. Atunci a fost răpusă! Am venit eu acum să termin lucrarea pe care ea a lăsat-o neterminată și să îți cer sfânta sabie Excalibur, pe care ți-ai îngăduit să o întorci în slujba Hristosului tău!

Guinevere spuse:

— Va veni o zi când toți falșii zei și toate simbolurile păgâne vor fi puse în slujba singurului Dumnezeu adevărat și a lui Hristos al său.

— Nu vorbeam cu tine, tu, nesăbuită care spui vorbe goale, exclamă Morgaine furioasă — și acea zi va veni doar peste cadavrul meu! Voi, creștinii, aveți sfinți și martiri... credeți că Avalonul nu are nici unul?

Și, în timp ce vorbea, o trecură fiori, știind că vorbise prin Viziune și că acolo era un cavaler îmbrăcat în negru, cu stindardul crucii peste trup... Ar fi vrut să se întoarcă și să se arunce în brațele lui Accolon, ceea ce nu putea să facă aici, în prezența lor.

— Cum exagerezi tu toate lucrurile, Morgaine, spuse Arthur cu un râs stânjenit și acel râs o înnebuni, alungându-i teama și Viziunea.

Se ridică în toată statura și știu că, pentru prima dată în mulți ani, vorbea cu toată puterea și autoritatea unei preotese a Avalonului.

— Ascultă-mă, Arthur al Britaniei! Așa cum forța și puterea

Avalonului te-au așezat pe tron, tot astfel forța și puterea Avalonului te pot aduce la ruină! Gândește-te bine cum profanezi Sfânta Regalitate! Să nu te gândești vreodată să o pui în slujba Dumnezeului tău creștin, căci fiecare lucru al Puterii poartă propriul său blestem...

— Destul! Arthur se ridicase din scaun și era încruntat ca o furtună. Soră, să nu îndrăznești să dai ordine regelui întregii Britanii.

— Nu vorbesc cu fratele meu, replică ea, ci cu regele! Avalonul te-a urcat pe tron, Arthur, Avalonul ți-a dat acea sabie de care ai abuzat și, în numele Avalonului, îți cer acum să o dai înapoi Sfintei Regalități! Dacă dorești să o tratezi doar ca pe o sabie, atunci cheamă-ți fierarii să-ți facă alta!

Se lăsă o liniște înspăimântătoare și, pentru o clipă, i se păru că vorbele ei stârneau ecouri în spațiile goale dintre lumi, că departe, în Avalon, druizii se trezesc, că până și Raven trebuie să se ridice și să strige împotriva trădării lui Arthur. Dar primul sunet pe care îl auzi fu un râs nervos.

— Ce prostii vorbești, Morgaine! răsună glasul lui Guinevere. Știi că Arthur nu poate face asta!

— Nu te amesteca, Guinevere, spuse Morgaine, cu ucigătoare amenințare. Nu are nici o legătură cu tine, doar că tu ai fost cea care i-ai cerut lui Arthur să rupă legământul față de Avalon, păzește-te!

— Uriens, ai de gând să stai cu mâinile în sân și să-ți lași soția turbulentă să vorbească astfel regelui?

Uriens tuși; când vorbi, glasul îi sună la fel de agitat ca al lui Guinevere.

— Morgaine, poate că ești irațională... Arthur a făcut un gest dramatic din rațiuni politice, ca să aprindă imaginația mulțimii. Dacă a făcut asta cu o sabie a puterii, cu atât mai bine. Zeii pot să aibă grijă de propria lor credință, draga mea... Crezi că Zeița are nevoie de ajutorul tău, să-i aperi credința?

În acel moment, dacă ar fi avut o armă, Morgaine l-ar fi răpus. El venise să o sprijine și acum o abandona în felul acesta? Arthur spuse:

— Morgaine, de vreme ce ești atât de tulburată, lasă-mă să spun asta doar pentru urechile tale: Nu am intenționat să fac nici o profanare. Dacă sabia Avalonului slujește și drept cruce pentru un jurământ, nu înseamnă asta că puterile Avalonului s-au unit în slujba acestui pământ? Așa m-a sfătuit Kevin...

— O, da, îl știam trădător de când a înmormântat-o pe Viviane în afara Insulei Sfinte...

— Fie, le-am oferit regilor saxoni gestul pe care l-au dorit, să jure pe sabia mea!

— Dar nu e sabia ta! răspunse Morgaine, înflăcăându-se. Este sabia Avalonului! Și, dacă nu o porți așa cum ai jurat, atunci va fi dată în mâinile unuia care își va respecta jurământul...

— Sabie a Avalonului o fi fost cu o generație în urmă, spuse Arthur care era acum la fel de furios ca Morgaine. Își încheștă mâna pe mânerul sabiei Excalibur, ca și cum cineva ar fi vrut să i-o ia chiar în acel moment. O sabie este a celui care o folosește, iar eu mi-am câștigat dreptul să o numesc a mea, alungând toți dușmanii de pe acest pământ! Am purtat-o în luptă și am câștigat acest pământ la Mount Badon...

— Și ai încercat s-o pui în slujba Dumnezeului creștin, replică Morgaine. Acum, în numele Zeiței, îți cer să o dai înapoi sanctuarului Lacului.

Arthur oftă prelung. Pe urmă spuse cu un calm studiat în glas:

— Refuz. Dacă Zeița vrea ca această sabie să fie dată înapoi, atunci ea însăși va trebui să o ia din mâinile mele! Apoi vocea i se înmuie: Sora mea dragă, te rog, nu te certa cu mine pentru numele pe care îl dăm Zeilor. Tu însăși mi-ai spus că toți Zeii sunt Unicul Zeu.

„Iar el nu va vedea niciodată de ce e greșit ceea ce a spus!” gândi cu disperare Morgaine. „Și totuși ceruse ca Zeița, dacă dorea sabia, să vină să o ia. Așa să fie, atunci; Doamnă, fie ca eu să fiu mâna ta.” Își plecă un moment capul și spuse:

— Las, atunci, la dispoziția Zeiței, sabia ei.

„Și când va termina cu tine, Arthur, vei dori să fi ales să ai de-a face cu mine...” Și se duse să se așeze lângă Guinevere. Arthur îi făcu semn lui Gwydion.

— Sir Mordred, spuse el, te-aș fi făcut companion al meu oricând mi-ai fi cerut. Aș fi făcut asta de dragul lui Morgaine și pentru binele meu... nu trebuia să-mi forțezi mâna printr-un șiretlic.

— M-am gândit că, dacă m-ai fi făcut cavaler fără o scuză bună ca aceasta, ar fi putut exista discuții de felul celor pe care nu le-ai dori. Îmi ierți, atunci, șiretlicul, sire?

— Dacă Lancelot te-a iertat, nu am nici un motiv să-ți port pică, și, de vreme ce ți-a făcut daruri bogate, se pare că nu nutrește nici un sentiment de mânie. Aș vrea să stea în puterile mele să te recunosc ca fiu al meu, Mordred. Până acum câțiva ani, nu am știut că exiști... Morgaine nu mi-a spus ce a rezultat din acel ritual. Tu știi, presupun, că pentru preoți și episcopi, însăși existența ta este semnul unui păcat.

— Tu crezi asta, sire?

Arthur își privi fiul drept în ochi:

— O, uneori cred un lucru, uneori altul, ca toți oamenii. Nu are importanță ce cred eu. Faptele sunt așa... Nu pot să te recunosc în fața

tuturor oamenilor, deși ești un fiu cum orice bărbat, cu atât mai mult un rege fără copii, ar fi bucuros și mândru să aibă. Galahad trebuie să-mi moștenească tronul.

— Dacă trăiește, spuse Gwydion și, la privirea șocată a lui Arthur, adăugă încet: Nu, sire, nu îi ameninț viața. Voi face orice jurământ vei voi, pe cruce sau pe stejar, pe Fântâna Sacră sau pe șerpii ce îi port — își arată încheieturile — pe care tu i-ai purtat înaintea mea: fie ca Zeița să trimită șerpi ca aceștia, vii, să-mi ia viața dacă voi ridica vreodată mâna asupra vărului meu, Galahad. Dar am văzut asta... va muri, cu onoare, pentru crucea pe care o venerează.

— Dumnezeu să ne păzească de rău, strigă Guinevere.

— Într-adevăr, doamnă. Dar dacă nu va trăi să urce pe tronul tău, tată și rege al meu, Galahad e un luptător și un cavaler și nu mai mult decât un muritor, iar tu ai putea trăi să ajungi mai bătrân decât Uriens. Ce se va întâmpla atunci?

— Dacă Galahad va muri înainte de a ajunge pe tronul meu — Dumnezeu să-l ferească de rău — spuse Arthur, nu voi avea de ales. Sângele regal e sânge regal, iar al tău este regal, de la Pendragon și din Avalon. De va veni o zi atât de rea, presupun că până și episcopii ar prefera să te vadă pe tron decât să lase acest pământ într-un haos precum cel de care s-au temut la moartea lui Uther.

Se ridică și rămase cu mâinile pe umerii fiului său, privindu-l în ochi:

— Aș vrea să pot spune mai mult, fiule. Dar ceea ce e făcut e bun făcut. Voi spune doar atât: aș dori din toată inima să fi fost fiul reginei mele.

— Și eu la fel, spuse Guinevere, ridicându-se să-l îmbrățișeze.

— Totuși, nu te voi trata ca pe un om de rând. Ești fiul lui Morgaine, Mordred, duce de Cornwall, cavaler al Mesei Rotunde, te vei duce să fii glasul Mesei Rotunde printre regii saxoni. Vei putea să faci dreptatea regelui și să-mi aduni taxele și dările, păstrând o parte potrivită pentru a întreține o reședință așa cum se cuvine pentru trimisul regelui. Și, dacă dorești, îți dau permisiunea să te căsătorești cu fiica unuia dintre regii saxoni, ceea ce-ți va da un tron al tău, chiar dacă nu vei ajunge niciodată la al meu.

Gwydion se înclină și spuse:

— Ești generos, sire.

„Da”, gândi Morgaine, „și asta îl va ține pe Gwydion departe, până ce va fi nevoie de el, în caz că va fi.” Arthur era priceput în arta domniei. Morgaine își ridică fruntea și spuse:

— Ai fost atât de generos cu fiul meu, Arthur, pot să-ți încerc din nou bunătatea?

Arthur părea rezervat, dar spuse:

— Cere-mi ceva ce-ți pot oferi, sora mea, și va fi plăcerea mea să-ți dau.

— Mi-ai numit fiul duce de Cornwall, dar deocamdată știe puțin despre acel pământ. Am auzit că ducele Marcus are pretenții asupra acelei țări. Vii cu mine la Tintagel, să cercetezi această problemă și pretențiile lui?

Chipul lui Arthur se relaxă: se temuse că ea va ridica din nou problema sabiei Excalibur. „Nu, frățioare, niciodată în fața acestei curți; când îmi voi întinde din nou mâna după Excalibur, va fi în propria mea țară și în locul Zeiței.”

— Nu am fost în Cornwall de mai mulți ani decât îmi pot aminti, spuse Arthur, și nu pot pleca din Camelot până după solstițiul de vară. Dar rămâi aici, în Camelot, ca oaspete al meu, și pe urmă vom merge împreună la Tintagel și vom vedea dacă ducele Marcus sau orice alt om creat de Dumnezeu va ridica pretenții în fața lui Arthur și a lui Morgaine, ducesa de Cornwall. Se întoarse spre Kevin: Și acum, destul cu treburile înalte, lord Merlin, nu îți voi porunci să-mi cânti înaintea întregii mele curți, dar în particular, în camerele mele și doar în compania familiei mele, îți pot cere un cântec?

— Plăcerea va fi a mea, spuse Kevin, dacă doamna Guinevere nu are nimic împotriva..

Aruncă reginei o privire, dar aceasta tăcea și, astfel, el își potrivea harpa pe umăr și începu să cânte.

Morgaine rămase tăcută alături de Uriens, ascultând muzica. Arthur comandase, într-adevăr, un dar regesc pentru familia sa, muzica lui Kevin. Gwydion asculta, strângându-și genunchii cu mâinile, tăcut și vrăjit. Morgaine gândi: „Cel puțin prin asta e fiul meu.” Uriens asculta cu amabilă atenție. Morgaine își ridică o clipă privirea, întâlnind ochii lui Accolon, și gândi: „În noaptea asta, trebuie să reușim cumva să ne întâlnim, chiar de va trebui să-i dau lui Uriens o licoare de dormit; am multe să-i spun...” Pe urmă își plecă privirea. Nu era mai bună decât Guinevere...

Uriens o ținea de mână, mângâindu-i degetele și încheieturile; simți cum îi atinge vânătaile pe care el i le făcuse în ziua aceea și, dincolo de durere, simți repulsie.

Trebuia să meargă în patul lui, dacă el voia; aici, la această curte creștină, era proprietatea lui, ca un cal sau un câine pe care îl putea mângâia sau bate, după cum voia!

Arthur o trădase pe ea și trădase Avalonul; Uriens o înșelase și el. Kevin, la rândul lui, o trădase...

Dar Accolon nu o va înșela. Accolon ar trebui să domnească pentru Avalon, regele despre care Viviane prezisese că va veni; și, după Accolon, Gwydion, rege druid, rege al Avalonului și al Britaniei. Și, în

spatele regelui, regina, domnind pentru Zeiță ca în vremurile de demult...

Kevin își ridică ochii și îi întâlnește privirea, iar Morgaine tremură, știind că trebuie să-și ascundă gândurile. „El are Viziunea și e omul lui Arthur. El este Merlin al Britaniei și totuși e dușmanul meu!”

Dar Kevin spuse cu blândețe:

— De vreme ce aceasta este o petrecere de familie și aș dori să aud și eu muzică, aș putea să cer drept plată ca doamna Morgaine să cânte?

Iar Morgaine se duse să îi ia locul, simțind puterea harpei în mâinile ei. „Trebuie să-i farmec, ca să nu se gândească la nimic rău” — și își așează mâinile pe coarde.

7

Când fură singuri în camera lor, Uriens spuse:

— Nu știam că Tintagel e din nou disputat.

— Lucrurile pe care nu le știi, soțul meu, sunt la fel de multe ca ghindele în fâneața unui porc, spuse ea cu nerăbdare.

Cum putuse să creadă că-l va suporta pe acest prost? Bun, da; nu fusese niciodată aspru cu ea, dar prostia lui o scotea din sărite ca un scârțâit. Vroia să fie singură, să se gândească la planurile ei, să se sfătuiască cu Accolon; în schimb, trebuia să-l satisfacă pe acest idiot bătrân!

— Ar trebui să știu ce ai de gând. Vocea lui Uriens era posomorâtă. Sunt supărat că nu te-ai consultat cu mine, dacă ai fost nemulțumită de ceea ce se petrece în Tintagel... Sunt soțul tău și trebuia să-mi fi spus, mai degrabă decât să apelezi la Arthur!

Glasul lui țăfnos purta și o nuanță de gelozie, iar ea își aminti acum, zdrobită, că se aflase ceea ce ea tănuise în toți acești ani — cine era tatăl fiului ei. Dar putea oare Uriens să creadă cu adevărat că, după un sfert de secol, ea avea o putere de felul acela asupra fratelui ei, din cauza unui lucru pe care numai niște creștini nebuni l-ar socoti păcat? „Ei, bine, dacă nu are suficientă înțelepciune să vadă ce se petrece în fața ochilor lui, de ce să-i explic eu, cuvânt cu cuvânt, ca pe o lecție unui copil?” Morgaine spuse, încă nerăbdătoare:

— Arthur e nemulțumit de mine deoarece crede că o femeie nu ar trebui să se lupte cu el în felul acesta. De aceea i-am cerut ajutor, ca să nu creadă că mă răzvrătesc împotriva lui.

Nu spuse mai mult. Era preoteasă a Avalonului, nu va minți, dar nu era nevoie să spună mai mult adevăr decât voia. Să creadă Uriens, dacă așa poftea, că ea dorea să împace cearta cu Arthur!

— Cât de deșteaptă ești, Morgaine, spuse el, mângâindu-i încheietura.

Ea se gândi, crispându-se, că uitase deja că îi făcuse vânătaia chiar el. Își simți buzele tremurând, de parcă ar fi fost un copil, gândindu-se: „Îl vreau pe Accolon, vreau să fiu în brațele sale, dorită și mângaiată; dar cum pot, în acest loc, să concep măcar să ne întâlnim și să vorbim în secret?” Clipi, alungându-și lacrimile de mânie. Tăria era singurul lucru care îi putea oferi acum siguranță, tăria și disimularea.

Uriens ieșise să se ușureze și veni înapoi, căscând.

— Am auzit paznicul anunțând miezul nopții, spuse el. Trebuie să ne culcăm, doamnă. Începu să-și scoată roba de sărbătoare. Ești foarte obosită, draga mea?

Ea nu răspunse, știind că, dacă ar face asta, ar plânge. El luă tăcerea ei drept acord și o trase aproape, frecându-se de gâtul ei, apoi o împinse către pat. Ea îl suportă, întrebându-se dacă își putea aminti vreun farmec sau vreo iarbă ca să pună capăt virilității prea durabile a bătrânului — fie blestemat, ar trebui ca asta să fi trecut de mult la vârsta lui; nimeni nu ar bănuși că ar fi un rezultat al vrăjitoriei. Ea se întinse, întrebându-se după aceea de ce nu putea să se apropie de el pur și simplu cu indiferență, să-l lasă să o aibă fără ca măcar să se gândească, așa cum făcuse atât de des în acești lungi ani... de ce conta, de ce trebuia să-i dea atenție mai mult decât dădea unui animal rătăcit, adulmecând în jurul fustelor ei?

Dormi sporadic, visând un copil pe care îl găsisese undeva și trebuia să îl alăpteze, deși pieptul îi era uscat și o durea îngrozitor. Se trezi cu durerea încă în piept. Uriens plecase să vâneze, împreună cu câțiva dintre oamenii lui Arthur — fusese astfel aranjat cu zile în urmă. Îi era rău și greață. „Am mâncat mai mult decât mănânc de obicei în trei zile”, gândi ea, „nu e de mirare că mi-e rău.” Dar când se duse să-și îmbrace rochia, sânii încă o dureau. I se păru că sfârcurile brune și mici păreau roz și umflate.

Se prăbuși pe pat, de parcă i se tăiaseră genunchii. Era stearpă! Știa că era stearpă; îi spusese după nașterea lui Gwydion că probabil nu va mai purta vreodată un copil și, în toți anii care trecuseră, nu rămăsese niciodată însărcinată, cu nici un bărbat. Mai mult de atât, era aproape de treizeci și nouă de ani, trecută de mult de vârsta pentru a avea copii. Cu toate acestea, acum era cu siguranță însărcinată. Sângerările lunare îi deveniseră neregulate și uneori lipseau mai multe luni la rând, credea că ajunsese la sfârșitul lor. Prima ei reacție fu teama: fusese atât de aproape de moarte când se născuse Gwydion...

Uriens va fi cu siguranță încântat de presupusa dovadă a bărbăției sale. Dar când a fost conceput acest copil, Uriens era bolnav de aprindere de plămâni, erau puține șanse, până la urmă, să fie copilul

lui Uriens. Fusese conceput cu Accolon, în ziua eclipsei? Atunci, era un copil dedicat Zeului, căci le fusese dat în crângul de alun.

„Ce am să fac cu un copil, femeie bătrână cum sunt? Dar, poate va fi o preoteasă a Avalonului, una care va domni după mine, când trădătorul va cădea de pe tronul pe care l-a așezat Viviane...”

Afară era cenușiu și întunecat; burnița. Terenul pentru întreceri era călcat în picioare și noroios, cu stindarde sfâșiate și panglici înnămolite; unul sau doi dintre regii vasali se pregăteau să plece și câteva femei de la bucătărie, cu rochiile suflecate până la brâu, purtând bățătoare de lemn și saci cu haine, mergeau anevoie spre malurile lacului.

Se auzi o bătaie în ușă. Glasul servitorului era blând și respectuos:

— Regină Morgaine, marea regină a cerut ca tu și regina din Lothian să veniți să luați micul dejun cu ea. Și Merlin al Britaniei a cerut să îl primiți aici la prânz.

— Voi merge la regină, spuse Morgaine. Spune-i lui Merlin că îl voi primi.

Șovăi să ia parte la ambele întâlniri, dar nu îndrăzni să refuze nici una dintre ele, mai cu seamă acum. Guinevere nu va fi niciodată altceva decât dușmanul ei. Ea făcuse ca Arthur să cadă în mâinile preoților și să trădeze Avalonul. „Poate”, gândi Morgaine, „plănuiesc prăbușirea cui nu trebuie; dacă aș reuși cumva ca Guinevere să plece de la curte, chiar să fugă cu Lancelot la castelul lui, acum că a rămas văduv și poate să o ia după lege...”, dar alungă ideea.

„Probabil Arthur i-a cerut că remedieze cearta cu mine”, gândi cinic Morgaine. „Știe și el că nu își poate permite o ceartă cu regii vasali, iar dacă Guinevere și cu mine nu ne înțelegem, Morgause, ca întotdeauna, îmi va lua partea.” O ceartă de familie prea puternică și îl va pierde pe Uriens și, totodată, pe fiii lui Morgause. Nu își putea permite să-i piardă pe Gawaine, Gareth, oamenii Nordului...

Morgause se afla deja în camera reginei; mirosul de mâncare îi făcu din nou greață, dar se controlă cu o voință de fier. Era bine știut că nu mânca niciodată prea mult și nu se va observa în mod deosebit. Guinevere veni și o sărută și, pentru o clipă, adevărata tandrețe a lui Morgaine pentru această femeie reveni. „De ce trebuie să fim dușmance? Demult, am fost prietene...” Nu pe Guinevere însăși o ura, ci ura preoții care aveau atât de multă influență asupra ei.

Veni la masă, acceptând o bucată din pâinea proaspătă cu miere, dar fără să o mănânce.

Doamnele lui Guinevere erau genul de idioate pioase de care Guinevere se înconjurase mereu. O întâmpinară pe Morgaine cu priviri curioase, afișând multă amabilitate și plăcere.

— Fiul tău, sir Mordred — ce flăcău frumos este, cât de mândră

trebuie să fii de el, spuse una dintre ele, iar Morgaine, rupând pâinea și fărâmițând-o, remarcă plină de calm că abia îl văzuse de când fusese întărcat.

— Uwaine, fiul soțului meu, e mai degrabă fiul meu și sunt foarte mândră de realizările lui cavalierești, căci l-am crescut de mic copil. Dar tu ești mândră de Mordred ca de propriul tău copil, nu-i așa, Morgause?

— Dar fiul lui Uriens nu e copilul tău? întrebă altcineva.

— Nu, spuse ea cu răbdare, avea nouă ani când m-am căsătorit cu domnul meu din Țara Galilor de Miazănoapte.

Una dintre fete se hlizi, spunând că, dacă ar fi în locul lui Morgaine, i-ar purta mai mult de grijă celui alt chipeș fiu vitreg al ei.

— Accolon, nu-i așa?

Morgaine, strângând din dinți, gândi: „Să o omor pe netoata asta?” Dar, nu, doamnele de la curtea lui Guinevere nu aveau nimic altceva de făcut decât să-și piardă vremea cu glume prostești și bârfe.

— Acum, spune-mi — se hlizi Alais, care fusese doamnă de onoare când Morgaine era și ea la curtea lui Guinevere — chiar nu e fiul lui Lancelot?

Morgaine ridică din sprâncene și spuse:

— Cine? Accolon? Ultima soție a lui Uriens nu ți-ar mulțumi pentru această învinuire, doamnă.

— Știi ce vreau să spun, o luă Alais în derâdere, Lancelot a fost fiul lui Viviane și tu ai fost crescută de ea... Și cine te-ar putea învinui? Spune-mi acum adevărul, Morgaine, cine a fost tatăl chipeșului flăcău? Nu putea fi nimeni altcineva, nu-i așa?

Morgause râse și spuse, încercând să risipească tensiunea:

— Ei, toate suntem îndrăgostite de Lancelot, desigur; bietul Lancelot, ce povară de purtat!

— Dar, Morgaine, nu mănânci nimic, spuse Guinevere. Să trimit la bucătărie, dacă asta nu e pe placul tău? O bucată de șuncă? Un vin mai bun decât acesta?

Morgaine clătină din cap și își vârî o bucată de pâine în gură. Nu se mai întâmplaseră oare toate acestea? Sau poate visase... Simți o amețală în fața ochilor, pete cenușii dansând. „Asta le-ar oferi, într-adevăr, bârfe cu care să însuflețească multe zile plicticoase, dacă bătrâna regină din Țara Galilor de Miazănoapte ar leșina ca o femeie însărcinată! Unghiile îi pătrunseră în carnea mâinilor și cumva reuși să facă amețala să scadă puțin.

— Am băut prea mult ieri, la ospăț... Știi de douăzeci de ani că nu am un cap potrivit pentru vin, Guinevere!

— Ah, a fost un vin bun, spuse Morgause, plescăind lacom din buze,

iar Guinevere replică politicos că va trimite un butoi la Lothian, cu Morgause, când va pleca.

Dar Morgaine, uitată din fericire cu durerea de cap orbitoare care îi strângea fruntea asemenea chingii unui torționar, simți ochii întrebători ai lui Morgause asupra ei. Sarcina era un lucru care nu putea fi ascuns... Nu, și de ce să fie ascuns? Era căsătorită legal, oamenii ar putea să râdă dacă bătrânul rege din Țara Galilor de Miazănoapte și regina lui între două vârste ar deveni părinți la vârsta lor, dar râsul ar fi unul plăcut. Cu toate acestea, Morgaine simți că îi vine să explodeze din cauza puternicei mâinii care o stăpânea. Se simțea ca unul dintre acei munți de foc despre care îi povestise Gawaine, de departe, către miazănoapte...

Când toate doamnele plecară și rămase singură cu Guinevere, regina îi luă mâna și spuse, scuzându-se:

— Iartă-mă, Morgaine, chiar arăți bolnavă. Poate ar trebui să te întorci în pat.

— Poate ar trebui, replică Morgaine, gândind: „Guinevere nu ar ghici niciodată ce nu e în ordine cu mine; ea, de i s-ar întâmpla asta, s-ar bucura chiar și acum!”

Regina roși sub privirea supărată a lui Morgaine:

— Îmi pare rău, nu am vrut ca femeile mele să te necăjească așa... ar fi trebuit să le opresc, draga mea.

— Crezi că îmi pasă ce spun? Sunt ca niște vrăbii care ciripesc și au tot atâta minte, spuse Morgaine cu un dispreț la fel de puternic ca durerea pe care o avea în cap. Dar câte dintre femeile tale știu cu adevărat cine e tatăl fiului meu? L-ai făcut pe Arthur să mărturisească — le-ai încredințat secretul și tuturor femeilor tale?

Guinevere părea speriată:

— Nu cred că sunt mulți care știu — cei care au fost acolo aseară, când Arthur l-a recunoscut, cu siguranță. Și episcopul Patricius.

Își ridică privirea spre Morgaine, iar ea gândi, clipind: „Cât de blând au tratat-o anii; devine tot mai plăcută, iar eu mă usuc ca un măceș bătrân...”

— Arăți atât de obosită, Morgaine, spuse Guinevere și Morgaine descoperi că, în ciuda vechilor rivalități, exista și dragoste între ele. Du-te și odihnește-te, soră dragă.

„Sau e doar faptul că mai suntem doar câteva, acum, dintre cele care au fost împreună în tinerețe?”

Și Merlin îmbătrânise, iar anii nu fuseseră atât de blânzi cu el; era și mai încovoiat, își trăgea piciorul acum, cu un baston, iar brațele și încheieturile, cu mușchii lăsați, arătau asemenea crengilor unui bătrân

stejar contorsionat. Ar fi putut să fie, într-adevăr, unul dintre piticii despre care poveștile spuneau că locuiseră sub munți. Doar mișcarea mâinilor îi mai era precisă și frumoasă, în ciuda degetelor răsucite și umflate, iar gesturile lui grațioase o făceau să se gândească la vremurile de demult, la îndelungatul studiu al harpei și al limbajului gesturilor.

Era dintr-o bucată, refuzând cu o mișcare a mâinii vinul pe care ea i-l oferise, așezându-se pe un scaun fără permisiunea ei, după vechiul său obicei.

— Cred că greșești, Morgaine, să-l hărțuiești pe Arthur pentru Excalibur.

Morgaine știu că vocea îi suna dură:

— Nu mă așteptam ca tu să mă aprobi, Kevin. Fără îndoială, crezi că orice întrebuintare ar da el Sfintei Regalități, tot e una bună.

— Nu pot să văd că e greșit, spuse Kevin, toți Zeii sunt una — așa cum ar fi spus până și Taliesin; și, dacă ne unim în slujba Aceluia...

— Dar tocmai cu asta mă războiesc, spuse Morgaine. Dumnezeuul lor va fi Acela — și unicul — și nu se va mai pomeni nimic de Zeița pe care noi o slujim. Kevin, ascultă-mă, nu vezi cum lumea se îngustează dacă este doar unul singur în loc de mai mulți? Cred că a fost greșit să-i transforme pe saxoni în creștini. Cred că acei preoți de demult, care locuiau la Glastonbury, aveau o idee justă. De ce să ne întâlnim cu toții în aceeași viață de apoi? De ce să nu existe mai multe căi, saxonii să și-o urmeze pe a lor, noi pe a noastră, cei care îl urmează pe Hristos să-l venereze dacă asta aleg, fără să înăbușe credința altora...

Kevin clătină din cap.

— Draga mea, eu nu știu. Se pare că este o schimbare profundă în felul în care oamenii privesc lumea acum, de parcă un adevăr l-ar exclude pe altul... de parcă orice lucru care nu este adevărul lor trebuie să fie minciună.

— Dar viața nu este atât de simplă, spuse Morgaine.

— Eu știu asta, tu știi asta și, când va veni vremea, preoții vor afla și ei.

— Dar dacă vor alunga toate adevărurile noastre din lume, va fi prea târziu.

Kevin oftă:

— Există o soartă pe care nimeni, bărbat sau femeie, nu o poate opri, și cred că suntem în fața acelei zile. Își întinse o mână aspră și o luă pe a ei; ea se gândi că nu-l auzise niciodată vorbind atât de blând. Nu sunt dușmanul tău, Morgaine. Te cunosc de când erai fecioară. Și după aceea... Se opri și ea văzu cum gâtul îi zvâcni în timp ce înghiți. Țin la tine, Morgaine. Nu îți vreau decât binele. A fost o vreme — o, da, a fost

de mult, dar nu uit cum te-am iubit și cât de privilegiat mă simțeam că puteam vorbi de dragoste cu tine... Nici un om nu poate să învingă cursul vieții sau soarta. Poate, dacă am fi trimis mai repede să-i creștineze pe saxonii, acest lucru ar fi fost făcut de aceiași preoți care au ridicat o capelă în care ei și Taliesin puteau să se roage unul lângă altul. Propriul nostru bigotism a împiedicat asta, așa că atât le-a rămas fanaticilor ca Patricius, care în mândria lor îl văd pe Creator doar ca pe un Tată răzbunător, nu și ca Mamă a câmpurilor și pământului... Îți spun, Morgaine, ei sunt ca un flux care va mătura toți oamenii din calea lui, ca pe niște paie.

— Ce a fost a fost, spuse Morgaine. Dar care este răspunsul?

Kevin își plecă fruntea și Morgaine își dădu seama că el voia de fapt să își culce capul la pieptul ei; acum, nu ca de la bărbat la femeie, ci de parcă ea ar fi fost Mama Zeiță, care îi putea liniști teama și disperarea.

— Poate, spuse el cu vocea înăbușită, poate că nu există nici un răspuns. S-ar putea să nu existe nici un Zeu și nici o Zeiță, iar noi ne certăm pentru cuvinte prostești. Eu nu mă voi certa cu tine, Morgaine din Avalon. Dar nici nu voi sta cu mâinile în sân, lăsându-te să azvârli din nou acest regat în război și haos, să distrugi această pace pe care Arthur ne-a adus-o. Trebuie să păstrăm puțină învățătură, puțin cânt și puțină frumusețe pentru acele zile dinaintea momentului când lumea va cădea din nou în beznă. Îți spun, Morgaine, am văzut întunericul închizându-se. Poate că în Avalon am putea păstra înțelepciunea secretă — dar a trecut vremea să o mai putem răspândi în lume. Crezi că mi-e frică să mor pentru ca, astfel, ceva din Avalon să poată supraviețui în rândul omenirii?

Încet, forțat, Morgaine își întinse mâna pentru a-i atinge fața, ca să-i ștergă lacrimile, dar și-o retrase, cuprinsă brusc de spaimă. Ochii i se împăienjeniră — pusese mâna pe un craniu care plângea și parcă propria ei mână era mâna subțire, uscată de frig, a Zeiței Morții. Observă și el și, într-un moment de spaimă, o ținui cu privirea, îngrozit. Pe urmă vraja se risipi din nou, iar Morgaine își auzi propria voce, întărită:

— Așadar, aduci lucrurile sfinte în lume, ca sabia sfântă a Avalonului să poată fi sabia răzbunătoare a lui Hristos?

— Este sabia Zeilor, spuse Kevin și toți Zeii sunt unul. Prefer ca Excalibur să fie în lume, acolo unde oamenii o pot urma, decât ascunsă departe, în Avalon. Atât timp cât o urmează, ce contează care Zei sunt invocați?

Neclintită, Morgaine spuse:

— Mi-aș da viața ca să previn asta. Păzește-te, Merlin al Britaniei; ai făcut Marea Cununie și ai jurat să mori pentru păstrarea Misterelor. Păzește-te, să nu ți se ceară să te supui acelui jurământ!

Ochii lui frumoși priviră drept în ochii ei:

— Ah, doamna și Zeița mea, te implor, caută sfatul Avalonului înainte de a acționa! Într-adevăr, cred că a sosit vremea să te întorci în Avalon.

Kevin își așează mâna peste mâna ei. Ea nu și-o retrase. Vocea îi fu cuprinsă de lacrimile care o apăsaseră toată ziua și se frânse:

— Eu... eu aș dori să mă pot întoarce... pentru că doresc atât de mult, dar nu îndrăznesc să merg într-acolo. Nu voi merge în Avalon niciodată, până ce nu voi putea să nu-l mai părăsesc...

— Te vei întoarce, fiindcă am văzut asta, spuse Kevin istovit. Dar eu nu. Nu știu cum, Morgaine, dragostea mea, dar știu că niciodată nu voi mai bea din Fântâna Sfântă.

Morgaine îi privi trupul urât, diform, mâinile fine, ochii frumoși și gândi: „Cândva l-am iubit pe acest bărbat.” Dincolo de orice, îl iubea încă, îl va iubi până ce amândoi vor fi morți; îl cunoștea de la începutul lumii și împreună o slujiseră pe Zeița lor. Timpul alunecă și parcă stăteau în afara timpului, parcă ea îi dădea viață, parcă ea îl reteza ca pe un copac, parcă el răsărea din nou în grâu, parcă el murise din voința ei, iar ea era ridicată în brațele lui și readusă la viață... străvechea dramă jucată înainte ca vreun druid sau vreun creștin să fi pus piciorul pe pământ. Și el avea de gând să distrugă asta?

— Dacă Arthur își va încălca jurământul, să nu îi cer să renunțe?

Kevin spuse:

— Într-o zi, Zeița se va ocupa de el în felul ei. Dar Arthur e rege al Britaniei prin voința Zeiței, Morgaine din Avalon. Îți spun, păzește-te! Îndrăznești să te pui împotriva sorților care conduc acest pământ?

— Fac ceea ce mi-a dat Zeița de făcut!

— Zeița, sau propria ta voință și mândrie și ambiția ta pentru cei pe care îi iubești? Morgaine, din nou îți spun, ai grijă. Căci s-ar putea prea bine ca vremea Avalonului să fi trecut și a ta, împreună cu ea.

Atunci, controlul aprig pe care și-l impusese cedă.

— Și tu îți spui Merlin al Britaniei? țipă Morgaine. Pleacă, tu, trădător blestemat! Își luă furca și i-o azvârli spre cap: Du-te! Piei din veci! Pleacă de aici! Pleacă din fața mea și fii blestemat pe veci!

8

Zece zile mai târziu, regele Arthur împreună cu sora lui, regina Morgaine, și soțul ei, Uriens de Țara Galilor, porniră spre Tintagel.

Morgaine avusese timp să decidă ce trebuia să facă și găsise un moment să vorbească singură cu Accolon, cu o zi înainte. „Așteaptă-mă

pe malul lacului... ai grijă să nu te vadă nici Arthur, nici Uriens." I-a făcut cu mâna, în semn de rămas-bun, dar el o strânse în brațe și o sărută, iar și iar.

— Doamna mea... nu suport să te las să pleci astfel, în primejdie!

Un moment, ea se sprijini de el. Era atât de obosită, atât de obosită să fie mereu puternică, să aibă grijă ca toate lucrurile să meargă așa cum trebuie! Dar el nu trebuia să-i bănuiască vreodată slăbiciunea!

— Nu e nimic de făcut, iubitul meu. Altfel, nu va exista alt răspuns decât moartea. Nu poți veni la tron cu sângele tatălui tău pe mâini. Și când vei sta pe tronul lui Arthur — cu puterea Avalonului în spate și cu Excalibur în mână — atunci îl vei putea trimite pe Uriens înapoi în țara lui, să domnească acolo cât va voi Dumnezeu.

— Și Arthur?

— Nu-i vreau nici lui Arthur vreun rău. Nu va fi ucis. Dar va locui trei nopți și trei zile pe tărâmul Zânei și când se va întoarce, vor fi trecut cinci ani sau mai mult, iar Arthur și tronul său vor fi o poveste pe care și-o vor aminti doar bătrânii, iar pericolul ca țara să fie condusă de preoți va fi dispărut de mult.

— Dar dacă va reuși cumva să scape...

Vocea lui Morgaine tremura.

— Ce se alege de Regele Cerb când crește tânărul cerb? Cu Arthur trebuie să se întâmple așa cum va hotărî soarta. Iar tu vei avea sabia lui.

„Trădare”, gândi ea și inima îi bătea în timp ce călăreau prin întunecata dimineață cenușie. O negură subțire se ridica dinspre lac. „Îl iubesc pe Arthur, nu l-aș trăda, dar el a trădat primul jurământul făcut Avalonului.” îi era încă greață, mișcarea calului îi făcea și mai rău. Nu-și amintea să-i fi fost atât de rău când fusese însărcinată cu Gwydion — „Mordred”, își reaminti. Totuși, s-ar putea ca, atunci când va veni la tron, să aleagă să domnească sub propriul nume, numele care fusese al lui Arthur și care nu purta nici o urmă a domniei creștine. Iar Kevin, când va vedea faptul deja împlinit, fără îndoială că va alege să-l sprijine pe noul rege al Avalonului.

Negura se îngroșa, făcând ca planul lui Morgaine să fie încă și mai simplu de urmat. Ea tremura, strângându-și mantia în jurul trupului. „Trebuie să se întâmple acum, altfel, după ce vor înconjura lacul, se vor îndrepta către miazăzi, spre Camelot. Negura era deja atât de deasă, încât abia putea desluși trurile celor trei soldați care călăreau înaintea lor. Răsucindu-se în șa, văzu că și cei trei bărbați din spate erau aproape la fel de greu de deslușit. Dar drumul, puțin înaintea lor și puțin în urmă, era limpede deși deasupra negura era ca o cortină albă, fără nici o urmă de soare.

Își întinse mâinile, ridicându-se sus, în șa, șoptind cuvintele vrăjii pe care nu îndrăznise să o folosească înainte. Simți un moment de teroare pură — știa că era doar răceala care venea de la puterea ce i se scurgea din trup — iar Uriens, tremurând, își ridică fruntea și spuse posomorât:

— O asemenea negură nu am mai văzut niciodată — cu siguranță ne vom rătăci și va trebui să ne petrecem noaptea pe malurile lacului! Poate ar trebui să ne căutăm adăpost la mănăstire, în Glastonbury...

— Nu ne-am rătăcit, spuse Morgaine, iar negura era atât de deasă încât abia putea zări pământul de sub copitele calului.

„O, pe când eram fecioară în Avalon, eram atât de mândră că spuneam doar adevărul. Așadar, este o îndeletnicire de regină să mint, ca să pot sluji Zeiței?”

— Cunoscut fiecare pas din drumul pe care mergem, putem să ne adăpostim noaptea asta într-un loc pe care îl știu, lângă mal, și să călătorim în continuare dimineața.

— Nu se poate să fi ajuns atât de departe, spuse Arthur, căci am auzit clopotele din Glastonbury bătând de Angelus.

— Prin negură, sunetele ajung departe, spuse Morgaine și, într-o negură ca aceasta, ajung încă și mai departe. Ai încredere în mine, Arthur.

El îi zâmbi drăgăstos:

— Întotdeauna am avut încredere în tine, soră dragă.

O, da, avusese întotdeauna încredere în ea, de când Igraine i-l pusese în brațe. La început urâse acea ființă urlătoare, dar pe urmă ajunsese să-și dea seama că Igraine îi abandonase și îi trădase pe amândoi, iar ea trebuia să aibă grijă de el și îi ștersese lacrimile... Nerăbdătoare, Morgaine își întări inima. Asta se întâmplase acum o viață. De atunci, Arthur făcuse Marea Cununie cu pământul și o trădase, dând țara pe care jurase să o apere pe mâna preoților care îi vor alunga tocmai pe Zeii care hrăniseră pământul și îl făcuseră roditor. Avalonul îl așezase pe tron prin mâna ei, ca preoteasă, și acum... Avalonul, prin mâna ei, îl va da jos.

„Nu îi voi face rău, Mamă... da, îi voi lua sabia Sfintei Regalități și o voi da în mâinile unuia care o va purta pentru Zeiță, dar nu îl voi atinge niciodată...”

Dar ce se alege de Regele Cerb când crește tânărul cerb?

Aceasta era calea naturii și nu putea fi schimbată de dragul sentimentelor ei. Arthur își va întâlni destinul, neprotejat de vrăjile pe care le purtase, de sabia pe care ea însăși o pregătise pentru el, după ce i se dăruise în timpul Marii Cununii, pe când purta în trupul ei, fără să știe încă, copilul lui. Îi auzise adesea pe cavaleri vorbind despre viața

lui fermecată sau despre cum putea să aibă cele mai grave răni fără să piardă sânge îndeajuns ca să-l ucidă. Nu îl va atinge nici cu un deget pe cel care era fiul mamei ei și tatăl copilului ei. Dar cu el trebuia să se întâmple așa cum voia Zeița.

Negura se îngroșase atât de mult în jurul lor, încât Morgaine abia putea vedea calul lui Uriens. Chipul lui, supărat și posomorât, se ivi alături.

— Ești sigură că știi unde ne conduci, Morgaine? Nu am mai fost niciodată aici, pot să-ți jur. Nu cunosc cotitura acelui deal...

— Îți jur, cunosc fiecare pas, cu sau fără negură.

La picioare, Morgaine putea simți mica îngrămădeală ciudată de tufe, neschimbată din ziua în care căutase intrarea în Avalon, atunci când se temuse să cheme luntrea... „Zeiță”, se rugase atunci în gând, fără măcar să șoptească, „fă așa încât clopotele bisericii să nu bată în timp ce încerc să intru, ca să nu se piardă în negură și să nu mai găsim niciodată intrarea...”

— Pe aici, spuse ea, ridicând frâiele și împlântându-și pintenii în trupul calului ei. Urmează-mă, Arthur!

Ea călări iute în negură, știind că ei nu o puteau urma atât de repede, în absența luminii. În spatele ei, îl auzi pe Uriens înjurând, cu glasul întretăiat și pierit, îl auzi pe Arthur îndemnându-și calul. Dintr-odată, o imagine fulgeră în mintea ei, cea a unui schelet de cal care purta harnașamentul ei... Ei bine, trebuie să fie așa cum trebuie să fie. Negura începu să se subțieze și, dintr-odată, călăreau în plină lumină printre copaci. O lumină verde, clară, se împrăștia, deși nu puteau vedea nici urmă de soare, iar ea auzi strigătul de uimire al lui Arthur. Din pădure ieșiră doi oameni care strigară deslușit:

— Arthur, Măria Ta! E o plăcere să te întâmpinăm aici!

Arthur trase iute de hățuri, ca oamenii să nu fie călcați în picioare de cal.

— Cine sunteți și cum se face de îmi știți numele? întrebă el. Și ce este acest loc?

— Păi, Măria Ta, acesta este castelul Chariot și regina noastră dorește de mult să te primească oaspete!

Arthur părea nedumerit.

— Nu știam că există vreun castel prin părțile astea. Pasămite am ajuns mai departe decât credeam, prin negură.

Uriens părea neîncrezător, dar Morgaine putea vedea vraja cunoscută a țării zânelor cuprinzându-l pe Arthur, astfel că el nu întrebă nimic: ca într-un vis, orice s-ar fi întâmplat se întâmpla pur și simplu și nu era nevoie să te întrebi. Dar ea trebuia să-și păstreze mintea limpede...

— Regină Morgaine, spuse unul dintre bărbați — unul dintre acei oameni bruneți, frumoși, care păreau strămoșii sau versiunile din vis ale micilor oameni întunecați ai Avalonului — regina noastră te așteaptă și te primește bucuroasă. Iar tu, rege Arthur, vei fi dus cu noi la ospăț...

— După tot acest drum prin negură, un ospăț va fi binevenit, spuse el bine dispus și îi lăsă pe bărbați să îi conducă prin pădure. O cunoști pe regina acestor pământuri, Morgaine?

— O cunosc de când eram mică.

„Și-a bătut joc de mine... și s-a oferit să-mi crească fiul în lumea zânelor...”

— E de mirare că nu a venit niciodată la Camelot, să-mi declare credință, spuse Arthur încruntându-se. Nu-mi pot aminti, dar mi se pare că am auzit ceva despre castelul Chariot, cu mult, mult timp în urmă... dar nu-mi pot aminti bine, spuse el alungând acest gând. Ei, în orice caz, acești oameni par prietenoși. Transmite complimentele mele reginei, Morgaine; fără îndoială, o voi vedea la ospăț.

— Fără îndoială, spuse Morgaine și privi cum oamenii îl conduc.

„Trebuie să-mi păstrez mintea limpede; voi cronometra timpul numărându-mi bătăile inimii. Nu voi pierde șirul, ca să nu mă ia valul și să mă încurc în propriile mele vrăji...”

Își făcu curaj pentru a se întâlni cu regina. Era neschimbată, mereu aceeași, femeia înaltă care avea ceva din înfățișarea lui Viviane, de parcă ea și Morgaine erau rude de sânge. Iar ea o îmbrățișă și o sărută de parcă ar fi fost.

— Ce te aduce de bună voie pe tăramurile noastre, Morgaine a Zânelor? întrebă ea. Cavalerul tău este aici, una dintre doamnele mele l-a găsit — și făcu un semn și Accolon era acolo. L-au găsit rătăcind prin stuful lacului, fără să-și găsească drumul prin negură...

Accolon strânse mâna lui Morgaine. Ea simți mâna lui, consistentă și reală, în mâna ei... totuși nu știa nici măcar dacă erau înăuntru sau afară, dacă tronul de sticlă al reginei era într-un crâng magnific sau într-o sală imensă, boltită, mai grandioasă decât sala Mesei Rotunde din Camelot.

Accolon îngenunche înaintea tronului, iar regina ridică o mână și șerpilor de la încheieturi parcă se mișcau și se încolăceau în jurul brațelor lui, se târără și se așezară în palma reginei, iar ea se juca absentă cu ei, mângâind micile lor capete albastre, agere.

— Morgaine, ai ales bine, spuse ea. Nu cred că acesta mă va trăda vreodată. Privește, Arthur s-a ospătat bine și zace acolo...

Și făcu semn către un perete care parcă se deschise larg și, în lumina palidă, Morgaine îl văzu pe Arthur dormind cu un braț sub cap și cu celălalt peste trupul unei tinere fete cu păr lung, negru, care parcă era

o fiică a reginei... sau Morgaine însăși.

— Va crede, desigur, că ai fost tu și că acesta este un vis trimis de cel rău, spuse regina zâmbind, atât de mult s-a îndepărtat de noi încât crede că este rușine să i se împlinească cea mai dragă dorință... Știi asta, Morgaine, draga mea?

Și ei i se păru că a auzit glasul lui Viviane, ca prin vis, alintând-o. Dar regina fu cea care spuse:

— Așa doarme regele, în brațele celei pe care o va iubi până la moarte... dar ce va fi când se va trezi? Îi vei lua sabia Excalibur și îl vei alunga, gol, pe mal, căutându-te în neguri pentru totdeauna?

Dintr-odată, Morgaine își aminti scheletul unui cal care zăcea lângă copacii fermecați...

— Asta nu, spuse ea tremurând...

— Atunci va rămâne aici, dar dacă e cu adevărat atât de pios precum spui și se gândește să rostească rugăciunile care să-l scape de iluzie, aceasta va dispărea, iar el își va chema calul și își va cere sabia și va pleca... Atunci ce vom face, doamnă?

Accolon spuse amenințător:

— Eu voi avea sabia și dacă o va putea lua înapoi de la mine, este binevenit.

Fecioara cu părul negru veni la ei și în mână ținea sabia Excalibur, vărâtă în teacă.

— I-am luat-o în timp ce dormea și mă striga cu numele tău...

Morgaine atinse mânerul împodobit al sabiei.

— Gândește-te bine, copilă, spuse regina, nu ar fi mai bine să dai îndată înapoi Avalonului Sfânta Regalitate și să-l lași pe Accolon să-și croiască propriul drum ca rege, doar cu sabia pe care o poate dobândi singur?

Morgaine tremura. Părea foarte întuneric în sală, sau crâng sau orice o fi, iar Arthur dormea la picioarele ei — sau era departe? Dar Accolon fu cel care se întinse și luă sabia.

— Excalibur și teaca vor fi ale mele, spuse el, iar Morgaine ingenunche la picioarele lui și i-o prinse la brâu.

— Așa să fie, iubitul meu, poart-o cu mai multă credință decât cel pentru care am făcut această teacă...

— Zeița îmi interzice să te mint vreodată, chiar de-ar fi să mor pentru asta, șopti el cu vocea tremurând de emoție și o ridică pe Morgaine în picioare și o sărută; se părea că rămaseră îmbrățișați până ce umbra nopții păli și zâmbetul dulce, ironic, al reginei păru că sclipește în jurul lor.

— Când Arthur va cere o sabie, va primi una... și ceva asemănător tecii... deși nu îl va împiedica să verse nici o singură picătură de sânge... Dă-o fierarilor mei, îi spuse fetei, iar Morgaine privea fix, parcă

prin vis...

Visase că îi prinsese lui Accolon sabia la brâu? Regina dispăruse, la fel și fata, și se părea că ea și Accolon stăteau întinși, singuri, într-un crâng imens și era vremea focurilor de Beltane, iar el o luă în brațe, preot și preoteasă. Și pe urmă nu fură mai mult decât bărbat și femeie și i se părea că timpul se opri, că trupul ei se topea în trupul lui de parcă nu avea nervi sau oase sau voință, iar sărutul lui era ca focul și ca gheața pe buzele ei... „Regele Cerb îl va provoca, iar eu trebuie să-l pregătesc...”

Cum se făcea că era alături de el, în crâng, cu semne pictate pe trupul gol, cum se făcea că trupul ei era tânăr și fraged, cum se făcea că, atunci când trupul lui se năpusti în trupul ei, simți o durere sfâșietoare, de parcă îi luase din nou fecioria pe care ea o dăruise Celui Slăvit, cu jumătate de viață în urmă, astfel că acum i se înfățișa fecioară, ca și cum întreaga ei viață nu existase niciodată? De ce i se părea că pe fruntea lui era o umbră a coarnelor? Cine era acest bărbat din brațele ei și ce însemnase timpul dintre ei? El se lăsă greu deasupra ei, sfârșit, cu dulceața suflării lui, ca mierea pentru dragostea ei; ea îl mângâie și îl sărută, iar el se depărtă puțin de ea; nu-și dădea bine seama cine era, dacă părul ce-i trecuse peste față era strălucitor ca aurul sau negru, și parcă micii șerpi se târau ușor peste sânii ei, care erau roz și tinerești, pe jumătate formați. Șerpii subțiri, albaștri, se răsuciră în jurul sfârcurilor ei și ea simți un fior de desăvârșită durere și plăcere la atingerea lor.

Apoi știu că, dacă într-adevăr ar dori, timpul s-ar întoarce și s-ar răsuci și ea ar putea să plece din peșteră, în dimineața aceea, cu Arthur, și să-și folosească puterea pentru a-l lega de ea pe vecie și nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat vreodată...

Și apoi îl auzi pe Arthur strigând după sabia lui și țipând împotriva acestor farmece. Foarte îndepărtat și mic, de parcă îl vedea din văzduh, ea îl privi cum se trezește și știu că destinul lor, trecut și viitor, era în mâinile lui. Dacă el ar putea să înfrunte ceea ce fusese între ei, dacă i-ar striga numele și ar implora-o să vină la el, dacă ar putea să recunoască față de sine că doar pe ea o iubise în toți acești ani și că nici o alta nu intervenise între ei...

„Apoi Lancelot ar avea-o pe Guinevere și apoi eu aș deveni regină în Avalon... dar regină cu un copil drept consort, iar el, la rândul lui, va cădea pradă Regelui Cerb...”

De data aceasta, Arthur nu s-ar îndepărta de ea, cu groază pentru ceea ce făcuseră, ea nu l-ar alunga cu lacrimi copilărești... Păru, pentru o clipă, că toată lumea aștepta ceea ce Arthur va spune... El vorbi și vorbele lui sunară ca un dangăt funest prin toată lumea Zânei, de parcă urzeala timpului tremură și povara anilor căzu.

— Iisuse și Fecioară Maria, păziți-mă de rău, spuse el. Acesta este un descântec rău, făcut de sora mea și de vrăjitoria ei! Se scutură și strigă: Aduceți-mi sabia!

Morgaine simți o durere sfâșietoare în inimă. Se întinse după Accolon și, din nou, parcă pe fruntea lui era umbra unor coarne și, din nou, Excalibur era prinsă la brâul lui — fusese mereu acolo? — iar șerpii care se îngemănaseră în jurul trupului ei gol erau doar pete albastre, palide, în jurul încheieturilor lui.

Ea spuse liniștită:

— Privește, îi aduc o sabie care seamănă cu Excalibur — fierarii din țara zânelor au făcut-o astă-noapte. Lasă-l, dacă poți, dar eu nu pot — ei bine, fă ceea ce trebuie,) iubitule. Și Zeița fie cu tine! Te voi aștepta în Camelot când vei veni acolo, triumfător. Și îl sărută și îl trimise de lângă ea.

Niciodată, până în acest moment, nu privise tot adevărul în față: unul dintre ei trebuia să moară, frate sau iubit, copilul pe care îl ținuse în brațe, Cel Slăvit care îi fusese iubit și preot și rege...

„Orice va aduce această zi”, gândi ea, „nu voi mai cunoaște niciodată fericirea unei clipe, căci unul dintre cei pe care îi iubesc trebuie să moară...”

Arthur și Accolon se duseră acolo unde ea nu îi putea urma; trebuia să se mai gândească și la Uriens și, pentru o clipă, ea se gândi să-l abandoneze pe tărâmul fermecat. Va rătăci, mulțumit, prin încăperile și pădurile fermecate, până ce va muri... Ba nu. Fusese destulă moarte, orice s-ar întâmpla, își spuse ea și își schimbă gândurile pentru a-l urmări pe Uriens, acolo unde dormea, visând. Acum, în timp ce ea se apropia, Uriens se ridică, părând amețit și fericit.

— Vinul de aici e prea tare pentru mine, spuse el. Unde ai fost, draga mea, și unde e Arthur?

„Chiar acum, gândi Morgaine, zâna fecioară i-a adus sabia care semăna atât de mult cu Excalibur încât, sub vrajă, el va crede... Ah, Zeiță! Ar fi trebuit să trimit sabia înapoi în Avalon, de ce trebuia să mai moară altcineva pentru ea?” Dar, fără Excalibur, nu era chip ca Accolon să domnească în calitate de nou rege din Avalon...

„Când voi fi regină, în această țară va fi pace, iar mințile oamenilor vor fi libere, fără nici un preot care să le spună ce trebuie să facă și să creadă...”

— Arthur o fi plecat înaintea noastră, spuse ea cu blândețe. Vino, dragul meu soț, trebuie să ne întoarcem în Camelot.

Așa era vraja țării zânelor, își dădu Morgaine seama, ca el să nu pună niciodată asta la îndoială. Le fură aduși caii, iar oamenii înalți, frumoși, îi escortară până într-un loc unde unul dintre ei spuse:

— Cu siguranță veți putea să vă găsiți drumul de aici.

— Cât de repede s-a dus lumina soarelui, se plânse Uriens, în timp ce negura cenușie și ploaia păreau că se adună repede și cad în jurul lor. Morgaine, cât timp am stat în țara reginei? Mă simt de parcă aș fi fost bolnav de febră sau fermecat și aș fi rătăcit într-o vrajă...

Ea nu îi răspunse. „Și el”, gândi ea, „a avut parte de ceva sport cu zânele fecioare — și de ce nu?” Nu îi păsa cum se distrase, astfel o lăsase singură.

Un junghi ascuțit îi reaminti că în țara zânelor nu se gândise niciodată la sarcina care o împovăra, iar acum, când toți așteptau cuvântul ei, când Gwydion preluase tronul și Accolon domnea... Acum ea va fi înceată de picioare și se va simți rău, grotesc... Cu siguranță era prea bătrână să nască un copil fără nici un risc. Era, oare, prea târziu să găsească ierburile care ar scăpa-o de acea povară nedorită? Totuși, dacă îl purta pe fiul lui Accolon, în acest moment, când domnia ajunsese în mâinile lui, cu cât mai mult ar prețui-o ca regină a lui? Putea să sacrifice acest ascendent pe care îl avea asupra lui? „Un copil pe care l-aș putea păstra, un copil pe care l-aș putea ține în brațe, un prunc de iubit...”

Încă își amintea cât de dulce fusese Arthur ca prunc, cu mânuțele în jurul gâtului ei. Gwydion îi fusese luat. Uwayne avusese nouă ani când a învățat să-i spună mamă. O durere ascuțită și o dulceață mai presus de dragoste îi cutremurau trupul, foamea de a ține din nou în brațe un copil... deși rațiunea îi spunea că nu putea, la vârsta ei, să supraviețuiască unei noi sarcini.

Călărea lângă Uriens, ca într-un vis. Nu, nu putea să supraviețuiască să poarte încă un copil, și cu toate acestea, simți că nu suporta să facă pasul irevocabil, pentru ca el să moară nenăscut.

„Mâinile îmi vor fi deja pătate de sângele unuia pe care îl iubesc... O, Zeiță, de ce mă încerci astfel?” Și Zeița parcă se undui înaintea ochilor ei, acum ca o zână regină, acum cu înfățișarea lui Raven, solemnă și miloasă, acum ca Marea Scroafă care sfâșiase viața lui Avalloch... „Iar ea va devora copilul ce îl port...” Morgaine știu că era la hotarul delirului, al nebuniei... „Mai târziu, voi hotărî mai târziu. Acum datoria mea este să-l duc pe Uriens înapoi la Camelot.” Se întreba cât de mult timp fusese în lumea zânelor. Nu mai mult de o lună, presupuse, altfel copilul și-ar face simțită prezența mai mult... spera să fi fost doar câteva zile. Nu prea puține, altfel Guinevere s-ar întreba cum au venit și au plecat atât de iute; nu prea multe, altfel va fi prea târziu să facă ceea ce știa că are de făcut; nu putea să nască acest copil și să trăiască.

Ajunseră la Camelot dimineața; călătoria fusese, cu adevărat, nu prea lungă.

Morgaine era recunoscătoare că Guinevere nu era de văzut nicăieri, iar atunci când Cai întrebă de Arthur, ea îi spuse, mințind de data

aceasta fără o clipă de ezitare, că mai rămăsese la Tintagel. „Dacă pot ucide, să mint nu e un păcat atât de mare, gândi ea, dar pe undeva se simțea îmbolnăvită de această minciună, era preoteasă a Avalonului și prețuia adevărul vorbelor sale...

Îl duse pe Uriens în camera lui, bătrânul arăta acum obosit și nedumerit. „E deja prea bătrân ca să domnească, moartea lui Avalloch a fost mai grea pentru el decât pot ști eu.” Dar și el fusese crescut cu adevărurile Avalonului — ce se alege de Regele Cerb, când crește tânărul cerb?

— Întinde-te aici, soțul meu, și odihnește-te, spuse ea, dar el nu avea astâmpăr.

— Ar trebui să plec către Țara Galilor. Accolon e prea tânăr să domnească singur, tânărul cățeluș. Poporul meu are nevoie de mine!

— Se mai pot lipsi de tine încă o zi, îl liniști ea — și vei fi mai puternic.

— Am fost deja prea mult timp plecat, se frământă el. Și de ce nu am mai continuat să mergem către Tintagel, Morgaine? Nu-mi amintesc de ce ne-am întors! Am fost cu adevărat într-o țară unde soarele strălucea mereu?

— Cred că trebuie să fi visat. De ce nu dormi puțin? Să trimit după niște mâncare? Nu cred că ai mâncat în dimineața asta...

Dar, când mâncarea sosi, la vederea și mirosul ei, i se făcu din nou greață. Se întoarse brusc, încercând s-o alunge, dar Uriens observase.

— Ce este, Morgaine?

— Nimic, spuse ea furioasă. Mănâncă și odihnește-te.

Dar el îi zâmbi, întinzând mâna pentru a o trage pe pat. Spuse:

— Uți că am mai fost căsătorit... Recunosc o femeie însărcinată când o văd. Evident, era încântat. După toți acești ani, Morgaine, ești însărcinată! Dar asta este minunat — un fiu îmi este luat, dar am un altul. Îl vom numi pe acesta, dacă este un fiu, Avalloch, draga mea?

Morgaine se crispă:

— Uți cât de bătrână sunt, spuse ea și chipul îi era ca de piatră. Nu sunt șanse să port acest copil destul de mult ca să trăiesc. Nu spera la un fiu la bătrânețe.

— Dar vom avea grijă de tine, spuse Uriens, trebuie să te consulți cu una dintre moașele reginei și, dacă drumul către casă ar reprezenta un risc să pierzi sarcina, atunci trebuie să rămâi aici până ce se naște copilul.

Îi veni să-l biciuiască: „Ce te face să crezi că ar fi copilul tău, bătrâne?” Cu siguranță era copilul lui Accolon... dar nu putea să alunge teama subită că acesta era, într-adevăr, copilul lui Uriens... copilul unui om bătrân, slab, vreun monstru asemenea lui Kevin... Nu, era nebună, desigur! Kevin nu era un monstru, dar fusese rănit... foc, arsuri,

mutilări în copilărie, astfel că oasele i se strâmbaseră. Dar copilul lui Uriens ar fi, cu siguranță, strâmb, deformat, bolnăvicios, iar al lui Accolon, sănătos, puternic... Iar ea, ea era bătrână, aproape trecuse de vârsta la care putea avea copii, copilul ei putea fi un monstru? Uneori, când femeile aveau copii la vârste înaintate, așa se întâmpla... Era nebună, să lase aceste fantezii să îi sucească și să îi îmbolnăvească creierul în felul acesta?

Nu. Nu voia să moară și nu era nici o speranță să poarte acest copil și să trăiască. Cumva trebuie să ajungă la ierburi... dar cum? Nu avea nici o confidentă la curte, nu putea avea încredere în nici una dintre femeile lui Guinevere îndeajuns ca să-i aducă aceste lucruri, iar dacă, în vreun fel, la curte ajungea să se bârfească despre faptul că bătrâna regină Morgaine era însărcinată cu soțul ei încă și mai bătrân, cum vor mai râde!

Mai era Kevin, Merlin, dar ea însăși îl alungase, îi azvârlise dragostea și loialitatea înapoi în față... Ei bine, la curte trebuie să existe moașe și poate reușea să o mituiască pe una dintre ele destul de bine ca să-i închidă gura. Îi va spune vreo poveste jalnică despre cum fusese nașterea lui Gwydion, cum se temea, la vârsta ei, să mai aibă un copil. Erau femei, vor înțelege asta destul de bine. Iar în sacul ei cu ierburi, avea unul sau două lucruri — amestecate cu un al treilea, inofensiv în sine, vor avea efectul pe care îl dorea. Nu ar fi prima femeie, nici chiar de la curte, care să scape de un copil nedorit. Dar trebuie să facă asta în secret, altfel Uriens nu o va ierta niciodată... în numele Zeiței, ce conta? Pe când ar putea ieși la lumină, ea va fi regină aici, lângă Arthur — nu, lângă Accolon — iar Uriens va fi în Țara Galilor sau mort sau în iad.

Îl lăsa dormind și ieși tiptil din cameră; o găsi pe una dintre moașele reginei, îi ceru cea de-a treia iarbă, inofensivă, și, întorcându-se în camera ei, amestecă poțiunea deasupra focului. Știa că o va face bolnavă de moarte, dar nu avea încotro. Amestecul de plante era amar ca fierea; îl dădu pe gât, strâmbându-se, spălă cupa și o puse deoparte. De ar putea ști ce se petrecea în țara fermecată! De ar putea ști cum se descurcase iubitul ei cu Excalibur... I se făcu greață, dar era prea neliniștită ca să se întindă pe patul ei, lângă Uriens; nu suporta să rămână singură cu bărbatul care dormea, nici să închidă ochii, de teama imaginilor de moarte și sânge care ar tulbura-o.

După o vreme, luă furca și fuiorul și coborî în sala reginei, unde știa că femeile — regina Guinevere și doamnele ei, chiar și Morgause din Lothian — trebuie să fie la veșnicul lor tors și țesut. Nu-și pierduse niciodată dezgustul pentru tors, dar își va păstra mintea limpede și era mai bine decât să fie singură. Și, dacă torsul îi va deschide Viziunea, ei, bine, cel puțin va fi eliberată de chinul de a nu ști ce se întâmplase cu cei doi pe care îi iubea, la hotarul țării fermecate...

Guinevere o primi cu o îmbrățișare rece și o invită să se așeze lângă foc.

— La ce lucrezi? Întrebă Morgaine, examinând tapiseria frumoasă la care lucra Guinevere.

Regina o întinse cu mândrie în fața ochilor ei.

— Este pentru altarul bisericii — vezi, aici este Fecioara Maria, cu îngerul care vine să-i spună că îl va naște pe fiul lui Dumnezeu... aici stă Iosif, minunând-se... vezi, l-am făcut bătrân, bătrân cu barbă lungă...

— Dacă aș fi bătrân, ca Iosif, și viitoarea mea soție mi-ar spune că e însărcinată după ce a stat într-un cotlon cu un bărbat atât de chipeș ca îngerul de acolo, mi-aș pune niște întrebări despre îngerul acela! spuse Morgaine fără respect.

Pentru prima dată, Morgaine se întrebă cât de miraculoasă fusese nașterea Fecioarei, până la urmă? Cine, în afară de mama lui Iisus, fusese gata să-și tăinuiască sarcina printr-o poveste isteată cu îngeri... Dar în definitiv, în toate religiile, în afară de aceea, nu era nimic atât de ciudat ca o fecioară să rămână însărcinată cu un Zeu. „Eu însămi”, gândi ea în pragul isteriei, luând o mână de lână toarsă și începând să o răsucescă pe furcă, „eu însămi mi-am dat fecioria Celui Slăvit și l-am născut pe fiul Regelui Cerb... mă va așeza oare Gwydion pe un tron din rai, ca Mamă a lui Dumnezeu?!

— Ești atât de lipsită de respect, Morgaine, se plânse Guinevere, iar ea se grăbi să o complimenteze pentru frumusețea cusăturilor și o întrebă cine desenase modelul.

— L-am desenat chiar eu, spuse ea surprinzând-o; nu crezuse niciodată că Guinevere are asemenea talente. Părintele Patricius mi-a promis și că mă va învăța să copiez litere aurii și roșii. Spune că am mână bună pentru o femeie... Nu am crezut vreodată că pot face așa ceva, și totuși tu ai făcut acea teacă frumoasă pe care o poartă Arthur — mi-a spus că ai brodat-o cu mâinile tale. Este foarte frumoasă. M-am oferit să-i fac și eu una, de multe ori... eram ofensată că un rege creștin trebuia să poarte simbolurile păgâne, dar a spus că teacă fusese făcută pentru el de draga și iubită lui soră și că nu o va lăsa niciodată deoparte. Și, într-adevăr, este o lucrare frumoasă... ți-au fost date fire de aur pentru ea, în Avalon?

— Fierarii noștri fac lucruri frumoase, spuse Morgaine, iar ceea ce lucrează ei în aur și argint nu poate fi mai frumos.

Rotirea fusului îi făcea rău. Cât va mai dura până ce răul coplesitor al leacului o va lăsa? Încăperea era închisă și avea parcă mirosul traiului sufocat, lipsit de aer, pe care îl duceau aceste femei, torcând și țesând la nesfârșit, pentru ca bărbații lor să fie bine îmbrăcați... una dintre doamnele lui Guinevere avea o sarcină avansată și cosea la

scutece de prunc... o alta cosea o margine brodată la o mantie grea pentru un tată sau frate sau soț sau fiu... și mai era frumoasa cusătură a lui Guinevere pentru altar, plăcerea unei regine care putea să pună alte femei să toarcă și să țeară pentru ea.

Fusul se rotea și se rotea: vârtelnița cădea pe podea, iar ea răsucea ușor firul. Când învățase să facă acest lucru? Nu-și putea nici măcar aminti o vreme când nu știa să toarcă firul neted... una dintre primele ei amintiri era despre cum stătea pe zidul castelului, la Tintagel, lângă Morgause, torcând; și, chiar și atunci, firul fusese mai egal decât al mătușii ei, care era cu zece ani ai mare.

Îi spuse asta lui Morgause și mai vârstnica femeie râse:

— Torceai fire mai netede decât mine și când aveai șapte ani!

Fusul se rotea și se rotea, lovind încet podeaua de piatră; pe urmă aduna firul sus, pe furcă, și între timp răsucea o altă mână de lână netoarsă... Așa cum depăna firul, așa depăna și viețile oamenilor... era oare, de mirare că una dintre viziunile ei despre Zeiță era o femeie torcând?... De când un bărbat vine pe lume, noi îi toarcem hainele de copil, până ce, în sfârșit, îi țesem un giulgiu. Fără noi, viețile bărbaților ar fi goale, cu adevărat... I se părea că, așa cum în regatul Zânei privise printr-o mare deschidere și îl văzuse pe Arthur dormind alături de o femeie cu chipul ei, tot așa, acum, un spațiu larg i se deschise, de parcă ar fi fost în fața ei și, în timp ce mosorul lovea podeaua și firul se răsucea, i se părea că toarce chipul lui Arthur, cum rătăcea cu sabia în mână... iar acum el se răsuci, să-l vadă pe Accolon, purtând abia Excalibur... și se luptau, acum nu le putea zări chipurile, nici nu le auzea vorbele pe care și le aruncau unul altuia...

Cât de feroce se luptau, iar lui Morgaine, care privea amețită cum fusul se prăbușea, se răsucea, se ridica, i se păru că nu putea suporta zângănitul uriașelor săbii... Arthur lovise cu putere, o lovitură care l-ar fi ucis, cu siguranță, pe Accolon, dacă ar fi izbit în plin, dar Accolon prinse lovitura în scut și fu rănit doar la picior... iar rana se desfăcu, fără să sângereze, în timp ce Arthur, rănit ușor la umăr, începu să sângereze imediat; șiroaie roșii îi curgeau pe braț și părea uimit, speriat, ducându-și iute o mână la șold, unde îi atârna teaca... dar era teaca falsă, care tremura și acum în fața ochilor lui Morgaine. Acum cei doi erau încleștați împreună, luptându-se, cu săbiile prinse în plăsele în timp ce se luau la bătaie cu mâinile goale, pentru supremație... Arthur se răsuci sălbatic și sabia din mâna lui, falsa Excalibur făcută de zâne într-o singură noapte, se frânse aproape de mâner... îl văzu răsucindu-se într-o disperată încercare de a se feri de lovitura ucigătoare și lovind cu violență. Accolon se chirci în agonie, iar Arthur îi înhăță adevărata sabie Excalibur din mână și o azvârli cât putu de departe, pe urmă se aruncă peste omul căzut și îi smulse teaca. De

îndată ce o luă în mână, sângele de pe braț încetă să mai șiroiască și, în schimb, sângele izbucni din rana din coapsa lui Accolon...

Întreg trupul lui Morgaine fu cuprins de o durere cumplită; ea se îndoi de povara ei...

— Morgaine! exclamă Morgause, pe urmă strigă: Reginei Morgaine îi este rău... veniți s-o ajutați!

— Morgaine, strigă și Guinevere. Ce este?

Viziunea dispăruse. Oricât încerca, nu putea să-i mai vadă pe cei doi bărbați, nici care dintre ei câștigase sau dacă vreunul zăcea mort... de parcă o imensă cortină întunecată se închisese peste ei, cu clopotele bisericii sunând... în ultima clipă a Viziunii, văzuse două țargi ducând bărbații răniți în mănăstirea de la Glastonbury, unde nu putu să-i urmeze... Se prinse de marginile scaunului, în timp ce Guinevere veni, împreună cu una dintre doamnele ei, care îngenunche să ridice capul lui Morgaine.

— O, privește, rochia îți e udă de sânge... aceasta nu e o sângerare obișnuită.

Morgaine, cu gura uscată de boală, șopti:

— Nu... eram însărcinată și am pierdut sarcina... Uriens se va supăra pe mine...

Una dintre femei, dolofană și veselă, cam de vârsta ei, spuse:

— Ei! Ce păcat! Înălțimea sa, regele din Țara Galilor, va fi supărat, nu-i așa? Măi, măi — și cine l-a pus, pentru Dumnezeu? Trebuia să-l ții pe bătrânul țăp departe de patul tău, doamnă; e periculos pentru o femeie să piardă o sarcină la vârsta ta! Să-i fie rușine bătrânului libidinos că te-a supus unui asemenea risc! Așadar va fi supărat, nu-i așa?

Guinevere pășea alături de Morgaine, în timp ce femeile o duceau, mângâindu-i mâna, compătiment-o.

— O, biată Morgaine, ce lucru trist, când ai sperat din nou. Știu prea bine cât de îngrozitor trebuie să fie pentru tine, biata mea soră..., repetă ea, ținând mâinile reci ale lui Morgaine, ținându-i capul care tremură când vomă, cuprinsă de greață. Am trimis după Broca, ea este cea mai pricepută dintre moașele de la curte... va avea grijă de tine, sărăcuța mea...

Mila lui Guinevere părea că o va sufoca. Torturată de dureri repetate, chinuitoare, se simți de parcă o sabie îi străpunsese organele, dar chiar și așa, nu era la fel de rău ca atunci când îl născuse pe Gwydion și supraviețuise... Tremurând, venindu-i să vomite, încercă să se agațe de luciditate, să fie conștientă de ceea ce se petrecea în jurul ei. Poate că era pe cale să piardă sarcina oricum... cu siguranță fusese prea repede ca leacul să-și facă efectul.

Broca veni, o examinează, miroși voma și ridică din sprâncene,

cunoscătoare, apoi îi spuse lui Morgaine, pe ton scăzut:

— Doamnă, ar fi trebuit să fii mai atentă... leacurile alea te pot otrăvi. Eu am un preparat care ar fi făcut mai repede ceea ce ai vrut și cu mai puțin rău. Nu te teme, nu voi vorbi cu Uriens... dacă nu are mai mult bun simț decât să lase o femeie la anii tăi să încerce să aibă un copil, atunci ceea ce nu știe nu-i va face rău.

Morgaine se lăsă cuprinsă de boală. După o vreme, știu că era mai grav bolnavă decât crezuseră... Guinevere întreba dacă, în sfârșit, vrea să vadă un preot; ea clătină din cap și închise ochii, rămânând tăcută și răzvrătită, fără să-i mai pese dacă trăia sau murea. Dacă Accolon sau Arthur trebuia să moară, s-ar duce și ea în umbra aceea... De ce nu-i putea vedea, acolo unde zăceau, la Glastonbury? Care dintre ei va supraviețui? Cu siguranță, preoții îl vor îngriji pe Arthur, regele lor creștin, dar oare îl vor lăsa pe Accolon să moară?

Dacă Accolon trebuie să treacă pe tărâmul umbrelor, fie ca el să meargă condus de spiritul fiului său, gândi ea cu lacrimile șiroindu-i pe obraji, auzind undeva, departe, vocea moașei Broca:

— Da, s-a terminat. Îmi pare rău, dar știi la fel de bine ca și mine că e prea bătrână să aibă copii. Da, stăpâne, vino să vezi... Vocea era plină de asprime: Bărbații nu se gândesc niciodată la ceea ce fac și la toată mizeria sângeroasă pe care femeile trebuie să o suporte pentru plăcerea lor! Nu, e mult prea devreme să-mi dau seama dacă ar fi fost băiat sau fată, dar a avut un fiu pe cinste, fără îndoială că ți-ar fi născut și ție unul, dacă ar fi fost destul de tânără sau destul de puternică să-l poarte!

— Morgaine, scumpa mea, uită-te la mine, se rugă Uriens. Îmi pare rău, atât de rău că ești bolnavă, dar să nu plângi, draga mea, încă mai am doi fii, nu te învinuiesc...

— O, nu o învinuiești, nu-i așa? spuse bătrâna moașă, încă arțăgoasă. Ai face bine să nu-i adresezi nici un cuvânt de reproș; e încă foarte slăbită și se simte rău. Vom aduce încă un pat aici, ca să poată dormi în pace până se înzdrăvenește. Poftim... Și Morgaine simți brațul liniștitor al unei femei sub cap și ceva cald și plăcut la buze. Haide, draga mea, bea asta acum, e cu miere și leacuri să-ți oprească sângerarea... Știu că ți-e rău, dar încearcă să bei oricum... așa, fetiță cuminte...

Morgaine înghiți băutura dulceagă-amăruie, cu privirea împăienjenită de lacrimi. Pentru o clipă, i se păru că era copil, că suferea de vreo boală a copilăriei, iar Igraine o ținea în brațe și o liniștea.

— Mamă, spuse ea și, chiar în timp ce vorbea știa că delirează, că Igraine murise de o jumătate de viață, că nu era nici copil, nici fecioară, cu bătrână, bătrână, prea bătrână să zacă aici, în felul acesta urât și atât de aproape de moarte...

— Nu, nu știe ce spune... așa, așa dragă, stai liniștită și încearcă să dormi, ți-am pus cărămizi fierbinți la picioare și te vei încălzi într-o clipă...

Liniștită, Morgaine se pierdu în vise. Acum i se părea că era din nou copilă, în Avalon, în Casa Fecioarelor și că Viviane îi vorbea, spunându-i ceva ce nu-și putea aminti bine, ceva despre felul în care Zeița depăna viața oamenilor, iar ea îi dădu un fus și îi ceru să toarcă, dar firul nu ieșea neted, ci încălțit și înnodat și, la sfârșit, Viviane, supărată pe ea, spuse: „Dă-mi-l încoace!.. Iar ea îi dădu firele rupte și fusul, numai că nu era nici Viviane, ci chipul Zeiței, amenințător, ea era foarte mică, foarte mică... torcând și torcând, cu degetele prea mici ca să țină furca și Zeița purta chipul lui Igraine...

Își recăpăta cunoștința după o zi sau două, cu capul limpede, dar cu o durere imensă și goală în trup. Își puse mâinile pe locul dureros și se gândi, cu severitate: „Puteam să mă scutesc de ceva durere, trebuia să fi știut că voi pierde sarcina, oricum. Ei, bine, ce-a fost a fost, iar acum trebuie să mă pregătesc să aud că Arthur a murit. Trebuie să mă gândesc ce voi face atunci când Accolon se va întoarce — Guinevere va merge la o mănăstire sau, dacă va dori să meargă dincolo de mări, în Mica Britanie, cu Lancelot, eu nu o voi opri... Se ridică și se îmbracă, se făcu frumoasă.

— Ar trebui să rămâi în pat, Morgaine, ești încă palidă, spuse Uriens.

— Nu, vor veni vremuri ciudate, soțul meu, și trebuie să ne pregătim pentru ele, răspunse ea și continuă să-și prindă părul cu panglici roșii și cu pietre prețioase.

Uriens privi pe fereastră și spuse:

— Privește, companiile își exersează jocurile militare... Uwayne este, cred, cel mai bun călăreț. Vino, draga mea, nu-i așa că e un călăreț la fel de bun ca Gawaine? Și acela de lângă el e Galahad. Morgaine, nu plânge pentru copilul pe care l-ai pierdut. Uwayne te va privi mereu ca pe mama lui. Ți-am spus când ne-am căsătorit că nu-ți voi reproșa niciodată că nu poți avea copii. M-aș fi bucurat de încă un copil dar, dacă nu a fost să fie, ei bine, nu avem de ce să jelim. Și, spuse el cu timiditate, luându-i mâna, poate că e mai bine așa... nu mi-am dat seama cât de aproape am fost să te pierd.

Ea rămase la fereastră, cu brațul lui în jurul taliei, simțind în același timp repulsie și grațitudine pentru bunătatea lui. „Nu trebuie să știe niciodată, gândi ea, că a fost fiul lui Accolon. Lasă să fie mândru că, la vârsta lui, a putut avea un copil.”

— Privește, spuse Uriens, întinzându-și gâtul să vadă mai departe, cine e acela care intră pe poartă?

Un călăreț, cu un călugăr îmbrăcat în veșminte negre pe un măgar, și

un cal purtând un trup...

— Vino, spuse ea luându-l de mână, trebuie să coborâm acum.

Palidă și tăcută, Morgaine păși lângă el în curte, simțindu-se înaltă și impunătoare, așa cum se potrivea unei regine. Timpul parcă se oprise, ca și cum ar fi fost din nou în țara zânelor. De ce nu era și Arthur cu ei, dacă triumfase? Dar, dacă acesta era trupul lui Arthur, unde era ceremonia și pompa de la moartea unui rege? Uriens se întinse să o sprijine cu un braț, dar ea îl împinse și rămase lipită de ușă. Călugărul își scoase gluga și spuse:

— Ești regina Morgaine, din Țara Galilor?

— Da, spuse ea.

— Atunci am un mesaj pentru tine. Fratele tău, Arthur, zace rănit în Glastonbury, îngrijit de surorile de acolo, dar își va reveni. Îți trimite asta — și făcu semn cu mâna spre trupul învăluit în giulgiu de pe spinarea calului — drept cadou și mi-a cerut să-ți spun că are sabia Excalibur și teaca. Și în timp ce vorbea, smulse giulgiul ce acoperea trupul și Morgaine, cu toate puterea din trup scurgându-i-se ca apa, văzu ochii goi ai lui Accolon privind spre cer.

Uriens țipă, un urlat nesfârșit, ca moartea. Uwaine își croi drum prin mulțimea din jurul scărilor și, în timp ce tatăl lui se prăbuși zdrobit, peste trupul fiului său, Uwaine îl prinse și îl sprijini.

— Tată, dragă tată! O, Dumnezeule mare, Accolon! exclamă gâfâind și păși spre calul pe care zăcea trupul lui Accolon. Gawaine, prietene, dă-i brațul tatălui meu... trebuie să am grijă de mama, va leșina...

— Nu, spuse Morgaine. Nu.

Își auzi propria voce ca un ecou, și nici nu știa ce voia să nege. Îi venea să se repeadă la Accolon, să se arunce peste trupul lui, țipând de disperare și durere, dar Uwaine o ținea strâns.

Guinevere își făcu apariția în capul scărilor, cineva îi explică în șoaptă situația, iar ea coborî privindu-l pe Accolon.

— A murit răzvrătindu-se împotriva Marelui Rege, spuse ea limpede. Nu va avea parte de ritualuri creștine. Trupul să-i fie aruncat la corbi, iar capul atârnat pe zid, ca trădător!

— Nu, o, nu, strigă Uriens. Te implor, te implor, regină Guinevere, știi că sunt unul dintre cei mai devotați supuși și bietul meu băiat a plătit pentru faptele sale, te implor, doamna mea, și Iisus a murit ca un criminal de rând între hoți și a avut milă chiar și față de hoțul de pe cruce, de lângă el... Arată mila pe care ar fi arătat-o el.

Guinevere părea că nu aude:

— Ce face stăpânul meu, Arthur?

— Își revine, doamnă, dar a pierdut mult sânge, spuse călugărul străin. Totuși, îți transmite să nu ai teamă. Își va reveni.

Guinevere oftă:

— Rege Uriens, de dragul bunului nostru cavaler Uwaine, voi face așa cum dorești. Duceți trupul lui Accolon în capelă și așezați-l acolo cu onoruri.

Morgaine își regăsi glasul, pentru a protesta:

— Nu, Guinevere! Așezați-l în pământ, cum se cuvine, dacă ai inimă să faci atâta, dar Accolon nu a fost creștin — nu-i faceți o înmormântare creștinească. Uriens e atât de plin de durere încât nu știe ce spune.

— Taci, mamă, spuse Uwaine, strângând-o cu putere de umăr. De dragul meu și al tatălui meu, nu face zarvă aici. Dacă Accolon nu l-a slujit pe Hristos, atunci are cu atât mai mult nevoie de mila lui Dumnezeu pentru moartea de trădător pe care trebuie că a avut-o!

Morgaine vru să se opună, dar vocea nu o ascultă. Îl lăsa pe Uwaine să o conducă înăuntru, dar o dată trecuți de ușă, se smulse de la brațul lui și păși singură. Se simțea înghețată și lipsită de viață. I se părea că trecuseră doar câteva ore de când stătuse în brațele lui Accolon, în țara zânelor, când îi prinsese sabia Excalibur la brâu... Acum era cufundată până la genunchi într-un șuvoi continuu, privind cum aceasta îi ia din nou totul, iar lumea era plină de privirile acuzatoare ale lui Uwaine și ale tatălui lui.

— Da, știu că tu ai fost cea care ai pus la cale această trădare, spuse Uwaine, dar nu am milă pentru Accolon, care s-a lăsat condus pe căi greșite de o femeie! Măcar ai bunul-simț, mamă, să nu îmi atragi tatăl și mai mult în intrigile tale murdare împotriva regelui nostru!

Îi aruncă o privire furioasă, apoi se întoarse către tatăl său, care rămăsese parcă buimac, agățându-se de o mobilă. Uwaine îl așează pe un scaun, îngenunche și îi sărută mâna.

— Tată drag, eu sunt încă lângă tine...

— O, fiul meu, fiul meu... strigă Uriens, disperat.

— Odihnește-te aici, tată, trebuie să fii puternic, spuse el. Dar lasă-mă acum să mă ocup de mama — și ea e bolnavă...

— O numești mama ta, țipă Uriens încercând să se ridice și privind-o pe Morgaine cu mânie neclintită. Să nu te mai aud spunându-i acelei femei mamă! Crezi că nu știu că, prin vrăjitorie, l-a atras pe bunul meu fiu la răzvrătire împotriva regelui? Și acum cred că prin vrăjitoriile ei blestamate a pus la cale și moartea lui Avalloch... Da, și a celui alt fiu pe care ar fi trebuit să mi-l nască... Trei fii ai mei a trimis la moarte! Ai grijă să nu te seducă și să nu te înșele și pe tine cu vrăjitoriile ei, ducându-te la moarte și distrugere... nu, nu este mama ta!

— Tată! Stăpânul meu! protestă Uwaine și întinse o mână către Morgaine. Iartă-l, mamă, nu știe ce spune, sunteți copleșiți de durere amândoi... vă implor, în numele lui Dumnezeu, să fiți calmi, am avut destulă suferință astăzi...

Dar Morgaine abia îl auzea. Acest bărbat, soțul pe care nu îl dorise

niciodată, era tot ce rămăsese din ruina planurilor ei! Ar fi trebuit să-l lase în țara zânelor, dar acum el șontăcia, în deplinătatea bătrânei sale vieți inutile, iar Accolon era mort, Accolon care încercase să readucă tot ceea ce tatăl său a jurat să păstreze și a trădat, toate legămintele făcute de Arthur către Avalon și pe care acesta le trădase... și nu mai rămăsese nimic, în afară de acest bătrân senil...

Morgaine înhăță cuțitul din Avalon de la brâu și împinse la o parte brațele lui Uwayne, care o țineau. Repezindu-se înainte, ridică sus pumnul, abia își dădea seama ce avea de gând să facă, în timp ce acesta licări.

O strânsoare de fier îi cuprinse încheietura, smulgându-i pumnul. Mâna lui Uwayne aproape că îi rupse brațul, în timp ce ea se zbătea.

— Nu, mamă, dă-i drumul..., se rugă el. Mamă, a intrat diavolul în tine? Mamă, privește, este doar tata... O, Doamne, nu poți să ai îndurare pentru suferința lui? Nu vrea să te acuze, e atât de nefericit că nu știe ce spune, când va avea mintea limpede va ști că sunt prostii nebunești... Nici eu nu te acuz... Mamă, mamă, ascultă-mă, dă-mi pumnul, dragă mamă...

Strigătele repetate care o numeau mamă, dragostea și disperarea din glasul lui Uwayne pătrunseră în sfârșit, prin negura ce întunecase ochii și mintea lui Morgaine. Îl lăsă să-i ia micul cuțit, observând, ca de la mii de leghe depărtare, că avea sânge pe degete, acolo unde lama ascuțită a pumnalului o tăiasse, în timp ce se luptaseră. Și mâna lui era tăiată, iar el își vârî degetul în gură și îl supse, de parcă ar fi avut zece ani.

— Tată drag, iart-o, îl imploră Uwayne, aplecându-se deasupra lui Uriens, care zăcea palid ca un mort. E înnebunită, l-a iubit și ea pe Accolon... și ține minte cât de bolnavă a fost, astăzi nu ar fi trebuit să se dea jos din pat! Mamă, lasă-mă să trimit după femeile tale, să te ducă înapoi în pat... ține, vei mai avea nevoie de acesta, spuse el, așezându-i înapoi cuțitul în mână. Știu că îl aveai de la mama ta vitregă, Doamna Avalonului, mi-ai spus asta când eram doar un băiețel. O, biată mămică, spuse el cuprinzându-i umerii cu brațele.

Ea își amintea când fusese mai înaltă decât el, când el era un băiețel plăpând, cu oasele mici și crude, ca ale unei păsări, iar acum o domina cu statura, în timp ce o strângea cu blândețe în brațe. Iubita mea mamă, biata mea mămică, haide acum, nu plânge, știu că l-ai iubit pe Accolon exact așa cum m-ai iubit pe mine... biată mamă...

Morgaine și-ar fi dorit să poată plânge cu adevărat, să poată lăsa toată această suferință și durere îngrozitoare să iasă, împreună cu lacrimile, în timp ce simțea lacrimile fierbinți ale lui Uwayne căzându-i pe frunte. Uriens plângea și el, dar ea rămase rece, cu ochii uscați. Toată lumea părea cenușie, fărâmițându-se la margini, și orice lucru

privea, parcă lua o formă uriașă, amenințătoare, și totuși era foarte mic și îndepărtat, de parcă l-ar fi putut lua în mână, ca pe o jucărie... nu îndrăznea să se miște... ca să nu cadă sfărâmat în bucăți la atingerea ei. Abia își dădu seama când femeile veniră. Îi luară trupul rigid, care nu se împotrivea, și o ridicară și o duseră în pat, îi scoaseră coroana de regină și rochia cu care se îmbrăcase pentru triumful ei și, de departe, ea știa că din nou cămașa de noapte și cearceaful îi erau udate de sânge, dar părea că nu are importanță. Mult timp după aceea, își dădu seama că era spălată și îmbrăcată cu o cămașă de noapte curată și că era întinsă în pat, lângă Uriens, cu una dintre femei moțâind pe un taburet, lângă ea. Se ridică puțin și privi în jos, spre bărbatul adormit, cu obrazul supt și roșu de plâns, de parcă s-ar fi uitat la un străin.

Da, fusese bun cu ea, în felul lui. „Dar acum, că totul a trecut și lucrarea mea în țara lui e terminată, nu îi voi mai vedea chipul, cât voi trăi, nici nu voi ști dacă zace mort.”

Accolon era mort și planurile ei distruse. Arthur avea și acum sabia Excalibur și teaca vrăjită care îi dădea o viață fermecată și, de vreme ce acela căruia îi încredințase acea misiune o părăsise, evadând în moarte, acolo unde ea nu îl putea urma, atunci trebuia să fie ea însăși mâna Avalonului care să-l doboare.

Mișcându-se atât de încet încât nu ar fi putut trezi nici o pasăre adormită, se îmbracă și își prinse pumnalul Avalonului la brâu. Lăsă toate rochiile frumoase și bijuteriile pe care Uriens i le dăduse, îmbrăcându-se în cea mai simplă rochie neagră, nu foarte diferită de rochia unei preotese. Își găsi săculețul cu ierburi și leacuri și, prin întuneric, pe pipăite, își pictă pe frunte luna neagră. Pe urmă luă cea mai simplă mantie pe care o găsi — nu pe cea brodată cu fir de aur și pietre prețioase, ci veșmântul aspru, cu glugă, al unei servitoare — și se furișă fără zgomot, pe scări în jos.

Din capelă auzi sunetele unor cântări, Uwayne aranjase asta pentru cadavrul lui Accolon. Ei bine, nu conta. Accolon era liber, ce conta ce mascaradă făceau preoții cu lutul lui neînsuflețit? Nimic nu conta acum, doar să recapete sabia Avalonului. Întoarse spatele capelei, într-o zi, va avea timp să-l jelească; acum trebuia să realizeze ceea ce el nu reușise.

Intră în liniște în grajd și își găsi calul, reușind să îi prindă șaua cu mâini neîndemânatic. Scoase animalul prin mica poartă laterală.

Era prea amețită să se urce în șauă și, pentru o clipă, se clătina, întrebându-se dacă va cădea. Ar trebui oare să rămână și să încerce să-l lămurească pe Kevin să o însoțească? Merlin al Avalonului jurase să urmeze voința Doamnei. Dar nu putea avea încredere nici în Kevin, o trădase pe Viviane, dând-o pe mâna acelor preoți care își cântau acum imnurile peste trupul neajutorat al lui Accolon. Morgaine îi șopti

calului, îl simți cum se pornește la trap sub ea și, de la poalele dealului, se întoarse ca să privească, pentru ultima dată, spre Camelot.

„Voi mai veni aici doar o dată în viața aceasta și pe urmă nu va mai exista un Camelot la care să mă pot întoarce.” Și, chiar în timp ce șoptea aceste cuvinte, se întrebă ce însemnau.

Oricât de des călătorise Morgaine la Avalon, ea nu pusese piciorul decât o singură dată pe Insula Preoților, cu mănăstirea Glastonbury, unde era îngropată Viviane și unde Igraine își petrecuse și ea ultimii ani. Pentru ea, era o călătorie mai ciudată decât să străbată negurile către pământurile ascunse. Acolo era un bac, iar ea dădu omului o monedă ca s-o treacă lacul, întrebându-se ce ar face omul acela dacă s-ar ridica brusc, așa cum ar face în luntrea Avalonului, și ar face o vrajă care ar conduce-o prin neguri până în Avalon... Dar nu făcu asta. „E doar pentru că nu pot?” se întrebă ea.

Aerul era rece și proaspăt, chiar înainte de răsăritul soarelui. Clopotele bisericii se auzeau deasupra, slab și limpede, iar Morgaine putu vedea un șir lung de trupuri înveșmântate în gri, pășind încet către biserică. Frații se treziseră devreme, să se roage și să-și cânte imnurile și, pentru o clipă, Morgaine rămase liniștită, ascultând. Mama ei și mama lui Arthur erau îngropate aici. Viviane fusese și ea îngropată în sunetele acestor imnuri. Muziciana din Morgaine, mereu repede mișcată, asculta cântecul dulce, purtat de briza dimineții și, pentru o clipă, rămase nemișcată, cu lacrimile arzându-i obraji; plănuia o ticăloșie pe acest pământ sfânt? „Lăsați să fie pace între voi, copii... parcă auzea vocea uitată a lui Igraine, șoptindu-i.”

Acum toate siluetele cenușii erau în biserică. Auzise multe despre mănăstirea de aici... știa că era o frăție a călugărilor și, la o anumită distanță de ei, o casă de călugărițe, unde locuiau femeile care juraseră să rămână fecioare ale lui Iisus până ce vor muri. Morgaine se strâmbă cu dezgust. Un Zeu care alegea să-și țină bărbații și femeile cu gândurile la Rai, mai degrabă decât la această lume care le fusese dată ca să învețe și să crească în spirit, i se părea străin și acum, că văzuse cu adevărat bărbați și femei amestecându-se astfel în rugăciune, fără nici un gând la vreo altă atingere sau comunicare, era dezgustată. O, da, în Avalon existau fecioare sfinte — și ea fusese ținută astfel în izolare, până la vremea cuvenită, iar Raven își dăduse nu numai trupul, dar chiar glasul Zeitei, pentru folosul ei. Mai era și propria ei fiică vitregă, fiica lui Lancelot, Nimue, care fusese aleasă de Raven să trăiască nevăzută, în singurătate... Dar Zeița recunoștea că aceasta era o alegere rară, nu una care să fie impusă oricărei femei care căuta să o slujească.

Morgaine nu credea ceea ce spusese unele dintre tovarășele ei din Avalon, că acei călugări și acele călugărițe simulau doar sfințenia și

castitatea, ca să-i impresioneze pe țărani cu puritatea lor și că, în spatele ușilor închise ale mănăstirilor, făceau orice nerușinare doreau. Da, ar fi disprețuit asta. Cei care aleseseră să slujească spiritul în locul cărnii trebuia să facă asta cu adevărat, ipocrizia a fost mereu dezgustătoare. Dar gândul că trăiau cu adevărat în felul acela, că o forță care se numea divină putea prefera sterilitatea fertilității — asta i se părea o trădare teribilă a forțelor care dăduseră viață lumii. Nebuni sau mai rău, oameni care își îngustau viața și prin aceasta doreau să îngusteze viața tuturor după busola lor severă...

Dar nu trebuia să mai zăbovească aici. Își întoarse spatele de la clopotele bisericii și se furișă către casa de oaspeți, cu mintea cercetând, chemând Viziunea să o conducă spre locul unde zăcea Arthur.

În casa de oaspeți erau trei femei — una moțâind lângă ușă, o alta amestecând într-un vas cu terci în bucătăria din spate și încă o a treia la ușa unde putea simți vag prezența lui Arthur, dormind adânc. Dar femeile în rochii mohorâte se agitară când ea se apropie; erau femei sfinte în felul lor și aveau ceva asemănător Viziunii — în prezența ei puteau simți ceva ostil vieții lor, poate atingerea ciudățeniei Avalonului. Una dintre ele se ridică și i se adresă, întrebând-o în șoaptă:

— Cine ești și de ce ai venit aici la ora aceasta?

— Sunt regina Morgaine a Țării Galilor de Miazănoapte și a Cornwall-ului, spuse Morgaine cu vocea ei joasă, poruncitoare. Și sunt aici ca să-mi văd fratele. Îndrăznești să mă oprești?

Îi susținu femeii privirea, apoi își flutură mâna în cea mai simplă dintre vrăjile la care se putu gândi, pentru a o domina, și femeia se prăbuși, incapabilă să vorbească sau să o oprească. Mai târziu, știa, femeia va spune o poveste despre farmece și despre teamă, dar de fapt nu fusese nimic mai mult decât atât: simpla dominație a unei voințe puternice asupra uneia care fusese abandonată, deliberat, în supunere.

În cameră ardea o lumină palidă și, prin semiîntuneric, Morgaine îl zări pe Arthur, nebărbierit, gălbejit, cu părul blond înnegrit de sudoare. Teaca era pe podea, la picioarele patului... pasămite anticipase o asemenea acțiune din partea ei, nu o lăsa departe. Iar în mână ținea mânerul sabiei Excalibur.

Cumva, cumva, mintea îl avertizase. Morgaine era cuprinsă de dezamăgire: avea și el Viziunea; deși părea atât de blond și de diferit de oamenii bruneți ai Britaniei, era și el din vechea stirpe regală a Avalonului și putea citi gândurile. Știa că, dacă s-ar fi întins să ia sabia din mâna lui, el i-ar simți intenția, s-ar trezi... și ar ucide-o, nu-și făcea nici o iluzie. Era un bun creștin, sau se considera așa, dar fusese așezat pe tron să-și ucidă dușmanii și, într-un fel mistic, Morgaine înțelese

doar pe jumătate că sabia Excalibur se contopise cu însuși sufletul și spiritul domniei lui. Dacă nu ar fi fost așa, dacă ar fi fost doar o sabie, atunci ar fi fost dornic să o înapoieze Avalonului și ar fi comandat alta pentru sine, una mai puternică și mai bună... dar Excalibur devenise pentru el simbolul vizibil și suprem a ceea ce era el, ca rege. „Sau, poate, sabia însăși se contopise cu sufletul și domnia lui Arthur și m-ar ucide prin propria voință, dacă aș încerca să i-o iau... și îndrăznesc eu să mă pun împotriva unui astfel de simbol magic?” Morgaine tresări și își spuse să nu mai fie atât de visătoare. Își duse mâna la pumnal, era ascuțit ca un brici și, dacă trebuia, se putea mișca la fel de ager ca un șarpe care mușca. Vedea mica venă de la gâtul lui Arthur și știa că, dacă ar putea tăia iute și adânc, acolo, dedesubt, unde se afla artera principală, el ar fi mort aproape înainte de a putea striga.

Morgaine mai ucisese. Îl trimisese pe Avalloch, fără ezitare, la moarte și nu trecuseră nici trei zile de când omorâse un copil nevinovat în pânțele ei.... Cel ce dormea în fața ei era cel mai mare trădător, cu siguranță. O singură lovitură, rapidă și tăcută... o, dar acesta era copilul pe care Igraine i-l pusese în brațe, prima ei iubire, tatăl fiului ei, Zeul Slăvit, regele... „Lovește, proasto! Pentru asta ai venit aici!”

„Nu. A fost prea multă moarte. Am fost născuți din același pântec și nu aș putea să dau ochii cu mama mea, pe tărâmul de dincolo de moarte, nu cu sângele fratelui meu pe mâini.” Și, pentru o clipă, știind că ajunsese în pragul nebuniei, o auzi pe Igraine strigând-o, precipitată: „Morgaine, ți-am spus să ai grijă de copil...”

I se păru că Arthur se mișcă prin somn, de parcă auzise și el o voce.

Morgaine își vârî pumnalul înapoi în toc, își întinse mâna și luă teaca. Cel puțin pe aceasta avea dreptul să o ia — cu propriile ei mâini o făurise, jurămintele pe care le făcuse pe ea erau ale ei.

Își vârî teaca sub mantie și ieși iute prin întunericul care se subția, către barcă. În timp ce vâslașul o ducea în larg, simți fiori și i se păru că vede, ca o umbră, luntrea Avalonului. Acum repede, repede, trebuia să se întoarcă din nou în Avalon... dar soarele răsărea și umbra bisericii se întindea peste apă și, dintr-odată, soarele inundă priveliștea și, cu zorii de ziuă, sunetul clopotelor bisericii era pretutindeni. Morgaine rămase parcă paralizată; prin acel sunet, nu putea să supună negurile, nici să rostească vrăji.

Îi spuse unuia dintre bărbați:

— Ne poți duce la Avalon? Repede?

El spuse, tremurând:

— Nu pot doamnă. E tot mai greu, fără o preoteasă care să spună vraja și, chiar și așa, în zori, la prânz și la apusul soarelui, când sună clopotele pentru rugăciune, nu e chip să străbați negurile. Nu, acum

vraja nu mai deschide căile la orele astea, deși dacă așteptăm până când se opresc clopotele, s-ar putea să reușim să ne întoarcem.

„De ce, se întrebă Morgaine, a trebuit să fie așa?” Avea de-a face cu cunoașterea faptului că lumea era așa cum era din cauza a ceea ce credeau oamenii despre ea... An după an, în aceste ultime trei sau patru generații, mințile oamenilor fuseseră întărite să creadă că era doar un singur Dumnezeu, o singură lume, un singur fel de a descrie realitatea și că toate lucrurile care erau intruse pe tărâmul mării unicități erau rele și demonice și că sunetul clopotelor bisericii și umbra lăcașurilor sfinte vor îndepărta răul. Și, în timp ce tot mai mulți oameni credeau asta, Avalonul rămânea nimic mai mult decât un vis îndepărtat într-o lume aproape inaccesibilă.

O, da, mai putea încă să cheme negurile... dar nu aici, nu unde umbra vârfului de clopotniță a bisericii se întindea peste apă și unde vociferarea clopotelor îi împlânta teroarea în inimă. Erau captivi pe malurile lacului! Iar acum era conștientă că, de pe malurile Insulei Preoților, o barcă se lansa la apă pentru a trece lacul și a o găsi aici. Arthur se trezise, observase că teaca dispăruse și acum o va urmări...

Ei bine, s-o urmărească dacă putea, mai erau și alte căi spre Avalon, unde umbra bisericii n-o va opri să treacă. Se urcă repede în șa și începu să călărească pe malurile lacului, înconjurându-l; într-un final, va ajunge la un loc unde, cel puțin vara, putea trece prin neguri; locul unde ea și Lancelot o găsiseră odinioară pe Guinevere, rătăcită de la mănăstire. Nu era lac, ci mlaștină, și puteau intra în Avalon pe drumul din spatele Tor-ului.

Știa că micii oameni întunecați alergau în urma calului ei, că puteau fugi o jumătate de zi ținându-se de coada unui cal, dacă era nevoie. Dar acum auzea tropot... era urmărită. Arthur gonea pe urmele ei și cu el erau cavaleri înarmați. Își înfipse pintenul în coapsa calului, dar era un cal pentru doamne, nu unul pentru goană...

Alunecă jos din șa, cu teaca în mână:

— Împrăștiati-vă, le șopti oamenilor și, unul câte unul, parcă se topiră în negură... se puteau mișca asemenea unor umbre, dacă trebuia, și nici un om din lumea aceasta nu-i putea găsi dacă nu voiau să fie găsiți.

Morgaine strânse sabia în mână și începu să alerge de-a lungul malului. Putea auzi, în gând, vocea lui Arthur, îi putea simți furia... Avea sabia Excalibur, simțea asta ca o imensă strălucire în gând, obiectul sfânt al Avalonului... dar teaca nu o va mai putea purta niciodată. Cu ambele mâini, o apucă, o învârti deasupra capului și o azvârlă cu toată puterea departe, în lac, unde o văzu scufundându-se în apele adânci, fără fund. Nici o mână de om nu putea s-o recapete vreodată — acolo va rămâne până ce pielea și catifeaua vor putrezi, iar

firele de argint și de aur vor rugini și se vor răsuci și, în sfârșit, vrăjile țesute în ea vor dispărea cu totul din lume.

Arthur o urmărea, cu Excalibur liberă în mână... dar ea și însoțitorii ei dispăruseră. Morgaine se retrase în tăcere, umbră și copac, de parcă o parte esențială din ea dispăruse în lumea Zânei, în vreme ce ea rămânea acolo, nemișcată, învăluită în liniștea unei preotese, nimeni din lumea muritorilor nu putea să-i vadă nici măcar umbra...

Arthur îi strigă numele...

— Morgaine! Morgaine!

A treia oară strigă tare și furios, dar până și umbrele erau nemișcate și, în cele din urmă, buimăcit de mersul călare în cercuri — o dată ajunse atât de aproape că Morgaine putu simți suflarea calului său — el obosi și își chemă escorta, iar oamenii lui veniră și îl găsiră legănându-se în șa, cu bandajele udându-se, încet, cu sânge și îl conduseră înapoi, pe drumul pe care veniseră.

Pe urmă Morgaine își ridică mâna și, din nou, sunetul obișnuit de păsări și de vânt și de copac reveni în lume.

VORBEȘTE MORGAINE...

„În ultimii ani, am auzit povestindu-se cum am luat sabia vrăjitoriei și cum Arthur m-a urmărit cu o sută de cavaleri și cum aveam și eu o sută de cavaleri fermecați în jurul meu și când Arthur s-a apropiat, ne-am transformat pe mine și oamenii mei într-un cerc de pietre... într-o bună zi, fără îndoială, vor adăuga că mi-am chemat caleașca cu dragoni înaripați și am zburat în Țara Zânelor. Dar nu a fost așa. Nu a fost mai mult de atât: micii oameni se pot ascunde în păduri și pot deveni una cu pomii și umbrele, iar în ziua aceea am fost una de-a lor, așa cum fusesem învățată în Avalon: iar când Arthur a fost luat de escortele lui, în pragul leșinului din cauza lungii urmăririi și a frigului, am spus adio oamenilor Avalonului și m-am întors la Tintagel. Dar când am ajuns acolo, pentru mine nu a mai avut mare importanță ce făcuseră în Camelot, căci am fost bolnavă, chiar de moarte, mult timp.

Nu știu, nici acum, ce suferință am avut; știu doar că vara se sfârșise și frunzele începuseră să cadă, când eu zăceam în pat, îngrijită de servitorii pe care i-am găsit acolo, fără să știu sau să-mi pese dacă mă voi mai putea ridica vreodată. Știu că aveam febră și o slăbiciune atât de mare încât nu mă puteam forța să stau în capul oaselor sau să mănânc, o mâhnire atât de profundă încât nu îmi păsa dacă voi trăi sau voi muri.

Servitorii mei — pe unul sau doi mi-i aminteam din vremurile când, copil fiind, locuisem acolo, cu Igraine — mă credeau vrăjită și s-ar fi putut chiar să fie adevărat. Marcus din Cornwall mi-a trimis omagii și, m-am gândit, steaua lui Arthur e sus, fără îndoială Marcus credea că am

venit aici din voința lui Arthur și nu-l va înfrunta acum, nici măcar pentru aceste pământuri care crede că-i aparțin. Cu un an în urmă, aș fi putut râde de asta sau chiar să fac cauză comună cu Marcus, promițându-i pământurile de aici pentru ca el să conducă, în schimb, un grup de răzvrățiți împotriva lui Arthur.

Dar chiar și atunci îmi trecuse asta prin minte; însă cu Accolon mort, parcă nimic nu conta. Excalibur era la Arthur... dacă Zeița ar fi dorit să-i fie luată, ar fi venit și i-ar fi luat-o chiar ea, căci eu dădusem greș, eram preoteasa ei, nimic mai mult...

... Cred că asta mă durea cel mai mult, că dădusem greș, dădusem greș față de Avalon, că ea nu își întinsese mâna să mă ajute să-i împlinesc voința. Puterea lui Arthur și a preoților și a trădătorului Kevin fusese mai mare decât vraja Avalonului și nu mai rămăsese nimeni.

Nimeni. Nimeni. Îl jeleam pe Accolon fără încetare și pe copilul a cărui viață abia începuse, spre a se sfârși, aruncat ca niște rămășițe. L-am plâns și pe Arthur, pierdut acum pentru mine, dușman mie și, de necrezut, pe Uriens și eșecul vieții mele în Țara Galilor, singura pace pe care o cunoscusem vreodată. Ucisesem sau smulsesem de lângă mine sau pierdusem în moarte pe toți cei pe care îi iubisem vreodată în lumea aceasta. Igraine nu mai era, iar Viviane era pierdută în moarte, ucisă și zăcând printre preoții Dumnezeuului lor, al morții și pierzaniei. Accolon, preotul pe care l-am consacrat să ducă ultima bătălie împotriva preoților creștini, murise. Arthur îmi era dușman; Lancelot învățase să mă urască și să se teamă de mine, iar eu nu eram lipsită de vină pentru ura aceea. Guinevere se temea de mine și îmi era ostilă, nici măcar Elaine nu mai era acum... iar Uwayne, care fusese ca propriul meu fiu, mă ura și el. Nu era nimeni căruia să îi pese dacă trăiam sau muream, așa că nici mie nu îmi păsa...

Ultima frunză căzuse și furtunile înfricoșătoare ale iernii începuseră să bată asupra Tintagelului când, într-o zi, una dintre femeile mele veni la mine să-mi spună că mă caută un bărbat.

— Pe vremea asta?

Am privit dincolo de fereastră, unde o ploaie neîncetată cădea din cer, cenușie și mohorâtă, ca înlăuntrul minții mele. Ce călător ar veni pe vremea asta aspră, luptându-se prin furtuni și întunecime! Nu, oricine ar fi, nu îmi păsa.

— Spune-i că ducesa de Cornwall nu primește pe nimeni și trimite-l de aici.

— În ploaie, pe o noapte ca asta, doamnă?

Eram uimită că femeia protesta, cele mai multe se temeau de mine ca de o vrăjitoare și eram mulțumită ca lucrurile să stea așa. Dar femeia avea dreptate, Tintagel fusese mereu ospitalier când era în grija tatălui meu, de mult mort, sau a lui Igraine... Fie!

— Arată-i omului ospitalitatea cuvenită rangului, dă-i mâncare și un pat, dar spune-i că sunt bolnavă și nu îl pot primi.

Femeia a plecat, iar eu am rămas privind ploaia sălbatică și întunericul, simțindu-i răsuflarea rece prin crăpătura ferestrei și încercând să-mi găsesc din nou calea spre pustiul liniștit unde acum mă simțeam cel mai în largul meu. Dar după foarte scurt timp, ușa s-a deschis și femeia s-a întors, iar eu am sărit în sus, tremurând de furie, prima emoție pe care mi-am îngăduit să o simt, în multe săptămâni.

— Nu te-am chemat și nu ți-am cerut să te întorci. Cum îndrăznești?

— Mi s-a incredințat un mesaj pentru tine, doamnă, a spus ea. Un mesaj pe care nu am îndrăznit să-l refuz, nu când vorbește un om de rang înalt... El a spus: „Nu vorbesc cu ducesa de Cornwall, ci cu Doamna Avalonului și ea nu-l poate refuza pe Mesagerul Zeilor când Merlin îi cere audiență și sfat.” Femeia s-a oprit și a adăugat: Sper că am reținut bine... m-a pus să-l repet de două ori, să fie sigur că l-am reținut pe tot.

Acum, împotriva voinței mele, simțeam cum mi se stârnește curiozitatea. Merlin? Dar Kevin era omul lui Arthur. Cu siguranță nu ar fi venit așa la mine. Oare nu se aliase ferm cu Arthur și cu creștinii, trădător al Avalonului?

Dar poate că vreun alt bărbat făcea acum acest oficiu, Mesager al Zeilor, Merlin al Britaniei... și mă gândeam la fiul meu, Gwydion sau Mordred, cum cred că trebuia să-l numesc; poate aceasta era treaba lui, căci singur el ar putea să se gândească la mine ca la Doamna Avalonului... După o lungă tăcere, am spus:

— Atunci, spune-i că îl primesc. După o clipă am adăugat: Dar nu așa. Trimite pe cineva să mă îmbrace.

Căci știam că eram prea slabă ca să mă îmbrac singură. Dar nu aș fi primit nici un bărbat în felul acesta, slabă și bolnavă, în dormitor; eu, care eram preoteasă a Avalonului, voi reuși să stau pe picioarele mele înaintea lui Merlin, chiar dacă ceea ce îmi aducea era o sentință la moarte pentru toate greșelile mele... „Sunt încă Morgaine!”

Am reușit să mă ridic, să mă las îmbrăcată, să mi se pună încălțările și să mi se prindă părul jos, pe spate, acoperit cu voalul de preoteasă; mi-am și pictat, după ce mâinile neîndemânaticale ale femeii l-au greșit de două ori, simbolul lunii pe frunte. Degetele îmi tremurau — am observat cu indiferență, de parcă aparțineau altcuiva, și eram atât de slabă încât am lăsat-o pe femeie să-mi dea brațul când m-am târât în jos pe treptele abrupte. Dar Merlin nu trebuia să-mi vadă slăbiciunea.

În sală fusese aprins focul; fumea puțin, ca întotdeauna aici când ploua și, prin fum, am putut vedea silueta unui bărbat așezat lângă foc, întors cu spatele, înveșmântat într-o mantie cenușie — dar lângă el stătea o harpă înaltă pe care nu o puteam confunda; după Doamna Lui l-am cunoscut. Părul lui Kevin era cu totul cărunț acum, dar și-a îndreptat

anevoie trupul încovoiat, când am intrat.

— Așadar, am spus, te numești încă Merlin al Britaniei, deși slujești doar voința lui Arthur și o sfidezi pe cea a Avalonului?

— Nu știu cum să mă mai numesc acum, a spus Kevin liniștit, poate doar slujitor al celor care slujesc Zeii, care sunt cu toții Unul.

— Atunci, de ce ai venit?

— Din nou, nu știu, a spus glasul melodios pe care îl îndrăgisem atât, poate doar să-mi plătesc vreo datorie mai veche, draga mea. Pe urmă a ridicat glasul la servitoare: Doamna ta este bolnavă! Condu-o să se așeze!

Capul îmi plutea și o negură cenușie părea că se învâрте în jurul meu; următorul lucru pe care l-am știut a fost că stăteam lângă foc, vizavi de Kevin, iar femeia plecase.

El a spus:

— Biată Morgaine, biată fată, și pentru prima dată de când moartea lui Accolon mă transformase în stâncă, am simțit că puteam să plâng și mi-am încheștat dinții ca să-mi opresc lacrimile, căci dacă aș fi vărsat măcar o lacrimă, știam că înlăuntrul meu totul s-ar fi topit și aș plânge, aș plânge, și nu m-aș mai opri din plâns până ce nu m-aș pierde într-un lac de lacrimi...

Crispată, am replicat:

— Nu sunt o fetiță, Kevin, și ai venit aici sub fals pretext. Acum spune ce vrei să spui și vezi-ți de drum.

— Doamnă a Avalonului...

— Nu sunt, am spus și mi-am amintit că ultima dată când l-am văzut pe acest om, l-am alungat din fața ochilor, am strigat la el, l-am numit trădător.

Părea că nu avea importanță, poate așa era sortit, ca doi trădători să stea aici, în fața acestui foc, căci și eu îmi trădasem jurământul față de Avalon... Cum îndrăzneam să-l judec pe Kevin?

— Atunci, ce ești? a întrebat el cu calm. Raven este bătrână și tace acum de mulți ani. Niniane nu va avea niciodată puterea de a domni. E nevoie de tine acolo...

— Când am vorbit ultima dată, l-am întrerupt, ai spus că vremea Avalonului a trecut. De ce să existe atunci, cineva care să ia locul lui Viviane, în afară de un copil pe jumătate destinat pentru acel înalt oficiu, care să aștepte ziua când Avalonul va pieri pentru totdeauna în neguri?

Am simțit o amărăciune usturătoare în gâtlee. De vreme ce ai trădat Avalonul pentru stindardul lui Arthur, nu ți-ar fi mai ușoară sarcina dacă nimeni nu ar domni în Avalon, în afară de prezicătoare bătrâne și de preotese neputincioase?...

— Niniane e dragostea lui Gwydion și îi aparține, a spus Kevin. Și mi se pare că acolo e nevoie de glasul și de mâinile tale. Chiar dacă Avalonul e

sortit să piară în neguri, refuzi să pieri împreună cu el? Nu te-am crezut niciodată lașă, Morgaine. Pe urmă și-a ridicat ochii spre ai mei și a spus: Vei muri aici, Morgaine, vei muri de tristețe și în exil...

Mi-am întors fața și am spus:

— Pentru asta am venit aici... și pentru prima dată știam ca venisem aici, într-adevăr, ca să mor. Tot ce am încercat să fac este distrus, am dat greș, am dat greș... ar trebui ca asta să fie victoria ta, Merlin, că Arthur a câștigat.

Kevin a clătinat din cap:

— O, draga mea, nu e nici o victorie. Fac ceea ce Zeii mi-au dat de făcut, nimic mai mult, iar tu faci la fel. Și, într-adevăr, dacă osânda ta este să vezi cum piere lumea pe care am cunoscut-o, atunci, draga mea, fie ca ziua judecății să ne găsească pe fiecare în locul care ne-a fost hărăzit, slujind ceea ce Zeul nostru ne-a dat să slujim... E datoria mea să-ți reamintesc de Avalon, Morgaine, nu știu de ce. Sarcina mea ar fi mai simplă, fie și numai cu Niniane de față, dar, Morgaine, locul tău este în Avalon, iar al meu acolo unde vor hotărî Zeii. Iar în Avalon poți fi vindecată.

— Vindecată, am spus cu dispreț, nu îmi pasă.

Kevin m-a privit cu tristețe:

— Iubirea mea cea mai dragă.

Mi se părea acum că era singura persoană din lume care mă cunoștea așa cum sunt; în fața oricărui om, chiar și a lui Arthur, purtasem alt chip, căutând mereu să par altfel și mai bună decât eram; chiar și cu Viviane, ca să mă poată considera demnă de a fi preoteasă... Pentru Kevin eram Morgaine, așa cum eram, și nu o alta. Mi-a trecut prin minte că, și dacă mi-aș întinde mâna către el, ca Zeiță a Morții, el tot nu ar vedea altceva decât chipul meu, Morgaine... întotdeauna am simțit că dragostea era altceva, era acea ardere pe care o simțisem pentru Lancelot, pentru Accolon. Pentru Kevin, simțisem prea puțin altceva decât compasiune detașată, prietenie, bunătate; ceea ce îi dăruisem însemnase puțin pentru mine și totuși... și totuși, el se gândise să vină la mine, îi păsa dacă mor sau nu aici, în suferință. Dar cum îndrăzneam să-mi tulbure pacea, când eu aproape reușisem să răzbat până la acea liniște îndepărtată care era dincolo de viață? Mi-am întors fața de la el și am spus:

— Nu.

Nu mă puteam întoarce la viață, nu puteam să mă lupt și să sufăr și să trăiesc în mijlocul urii celor care cândva m-au iubit... Dacă aș trăi, dacă m-aș întoarce în Avalon, ar trebui să intru din nou într-o luptă pe viață și pe moarte cu Arthur, pe care îl iubeam, ar trebui să-l văd pe Lancelot, încă prizonier al iubirii pentru Guinevere. Încetase să îmi pese, nu puteam să mai îndur durerea din în inima mea...

Nu, eram aici, în liniște și pace și, nu peste mult timp, știam acum,

urma să trec și mai mult în pace... amețeala care era aproape de moarte venea mai aproape, tot mai aproape, și acest Kevin, acest trădător, vrea să mă întorcă? Am spus:

— Nu. Lasă-mă în pace, Kevin. Am venit să mor aici. Lasă-mă acum.

Nu s-a mișcat și nici nu a vorbit, iar eu am rămas neclintită, cu vâlul peste față. După scurt timp, se va ridica și mă va lăsa, căci eu nu aveam puterea să mă ridic și să mă îndepărtez. Iar eu... eu urma să stau aici până ce femeile mă vor duce în patul meu, de unde nu mă voi mai ridica niciodată.

Și pe urmă, în liniște, am auzit sunetul dulce al harpei. Kevin atingea coardele și, după o clipă, a început să cânte. Auzisem o parte din această baladă, căci o cântase adesea la curtea lui Arthur, despre acel bard din vremuri străvechi, Orfeu, care făcuse copacii să danseze și pietrele de pe câmpie să se ridice într-un cerc și să danseze și toate sălbăticiunile pădurii au venit și i s-au așezat blânde la picioare, când ar fi putut să-l sfâșie cu fălcile. Dar, în afară de asta, a cântat și cealaltă parte a cântecului, care era un Mister și pe care nu o mai auzisem. A cântat despre cum inițiatul Orfeu a pierdut-o pe cea pe care o iubea și a coborât în Lumea de Apoi și a vorbit acolo, în fața Stăpânilor Morții și i-a implorat și a primit permisiunea să meargă pe tărmurile întunecate și să o aducă de acolo și pe urmă a găsit-o pe Câmpiile Nemuritoare... Și pe urmă glasul lui a vorbit din suflet... și am auzit ceea ce părea propriul meu glas, implorând:

— Nu căuta să mă aduci înapoi, căci sunt resemnată să rămân aici, în moarte. Aici, pe aceste pământuri nemuritoare, totul se odihnește, fără durere sau luptă, aici pot uita și dragostea și suferința.

Camera dispărea încet în jurul meu; nu mai puteam simți mirosul de fum din cămin, răsuflarea rece a ploii din spatele ferestrei, nu mai eram conștientă de trupul meu, bolnavă și amețită, acolo unde stăteam. Mi se părea că stau într-o grădină plină de flori fără miros și pace eternă, doar cu glasul îndepărtat al harpei străbătând liniștea, fără să vrea. Și harpa îmi cânta, nedorită.

Cânta despre vântul din Avalon, cu suflarea de măr în floare și mirosul de mere coapte, în anotimpul lor, mi-a aminti prospețimea rece a negurii peste lac și sunetele cerbilor alergând în pădure, unde oamenii mici trăiau încă, și mi-a amintit vara inundată de soare când stăteam la soare, sub cercul de pietre, cu brațele lui Lancelot în jurul meu și sângele vieții ridicându-se ca seva prin venele mele, pentru prima oară. Pe urmă am simțit din nou în brațele mele dulceața grea a băiețelului meu, părul lui moale pe fața mea, respirația mirosind a lapte, dulce și moale... sau era chiar Arthur în poala mea, agățându-se de mine, cu mânuțele mângâindu-mi obrazul... din nou mâinile lui Viviane mi-au atins fruntea în binecuvântare și am simțit că eram un pod între pământ și cer,

întinzându-mi mâinile, în invocație... sus, s-a stărnit vântul prin crângul unde stăteam întinsă cu tânărul cerb, în întunecimea eclipsei, iar glasul lui Accolon mi-a strigat numele...

Iar acum nu se auzea numai harpa, ci și glasurile celor morți și ale celor vii strigându-mi:

— Întoarce-te, revino, viața însăși te cheamă cu toată plăcerea și durerea...

Pe urmă în glasul harpei a apărut o nouă notă.

— Eu sunt cea care te cheamă, Morgaine a Avalonului... preoteasă a Mamei...

Iar eu mi-am ridicat capul, zărind nu trupul contorsionat și trăsăturile îndurerate ale lui Kevin, ci, acolo unde șezuse, era Altcineva, înalt și strălucitor, cu o aură de glorie pe chip și în mâini cu o Harpă și un Arc care străluceau. În fața Zeului, mi-am ținut respirația, în timp ce glasul continua să cânte... „întoarce-te la viață, revino la mine... tu, care ai jurat... viața te așteaptă dincolo de această întunecime de moarte...”

M-am chinuit să mă întorc:

— Nu Zeul este cel care poate să îmi poruncească, ci Zeița...

— Dar, a spus vocea familiară în liniștea acelei veșnicii, tu ești Zeița, iar eu sunt cel care te chem... și, pentru o clipă, ca în apele liniștite ale oglinzii Avalonului, m-am văzut înveșmântată și încoronată cu coroana înaltă a Doamnei Vieții.

— Dar sunt bătrână, bătrână; acum aparțin morții, nu vieții, am șoptit și în liniștea aceea vorbele auzite iar și iar în ritual au venit dintr-odată la viață pe buzele Zeului: „Va fi tânără și bătrână, după cum va voi... Și chiar înaintea ochilor mei, chipul meu oglindit era tânăr din nou și frumos ca al fecioarei care îl trimisese pe tânărul cerb să înfrunte cerbul care alerga... da, fusesem bătrână când Accolon a venit la mine și totuși l-am trimis la luptă, când eram grea cu copilul lui... Deși bătrână și stearpă, viața pulsase în mine ca într-o viață eternă a pământului și a Doamnei... iar Zeul stătea în fața mea, Cel Veșnic, care mă chemase la viață... iar eu am făcut un pas, pe urmă altul, și pe urmă urcam, urcam, din întuneric, urmărind notele îndepărtate ale harpei care îmi cânta despre colinele verzi ale Avalonului și despre apele vieții... și pe urmă mi-am dat seama că eram pe picioarele mele, întinzându-mă după Kevin... iar el a lăsat încet harpa deoparte și m-a prins, pe jumătate leșinată, în brațe. Și pentru o clipă, mâinile strălucitoare ale Zeului mă ardeau... Și apoi am auzit glasul dulce, melodios și pe jumătate batjocoritor al lui Kevin, care a spus:

— Nu te pot ține, Morgaine, știi prea bine. Și m-a așezat cu blândețe pe un scaun. Când ai mâncat ultima dată, Morgaine?

— Nu-mi aduc aminte, am mărturisit și dintr-odată am devenit conștientă de slăbiciunea mea de moarte.

Kevin a chemat servitoarea și a spus, vorbind cu vocea blând-autoritară a unui druid și vindecător:

— Aduceți stăpânei voastre niște pâine și niște lapte încălzit, cu miere.

Am ridicat o mână pentru a protesta, iar femeia m-a privit indignată și acum îmi aminteam că de două ori încercase să mă păcălească să mănânc exact aceleași lucruri. Dar a plecat să-i îndeplinească rugămintea și, când s-a întors, Kevin a luat pâinea, a înmuiat-o în lapte și mi-a dat-o să o mănânc încet, doar câteva mușcăături o dată.

— Destul, a spus el. Ai postit prea mult. Dar, înainte de a adormi, trebuie să mai bei puțin lapte cu ouă bătute în el... Le voi arăta ce să facă. Poimăine, poate, vei fi destul de puternică să călărești.

Și dintr-odată, am început să plâng. Am plâns în sfârșit pentru Accolon, mort în giulgiul lui, și pentru Arthur, care acum mă ura, și pentru Elaine care fusese prietena mea... și pentru Viviane, care zăcea moartă într-un mormânt creștin, și pentru Igraine și pentru mine, pentru mine, care supraviețuisem tuturor acestor lucruri... Și el a spus, din nou:

— Biată Morgaine, biată fată — și m-a ținut la pieptul lui costeliv, iar eu am plâns, am plâns până ce în cele din urmă m-am liniștit și mi-am chemat femeile, să mă ducă în pat.

Și, pentru prima dată după multe zile, am dormit. Două zile mai târziu, am pornit spre Avalon. Îmi amintesc puține despre călătoria aceea spre mieznoapte, bolnavă la trup și la minte. Nici măcar nu m-am mirat că, înainte de a ajunge la lac, Kevin m-a părăsit. Am ajuns pe acele maluri la apusul soarelui, când apele parcă se înroșeau, iar soarele era tot o vâlvătaie; iar din ape și din cerul de culoarea focului, s-a ivit o barcă, vopsită și îmbrăcată în negru. Vâslașii au alunecat spre tărâmul viselor. Și, pentru o clipă, mi s-a părut că era Luntrea Sacră pe acea mare infinită despre care nu aveam voie să vorbesc și că silueta întunecată a prorei era Ea și că trecusem, cumva, peste prăpastia dintre pământ și cer... Dar nu știu dacă asta a fost real sau doar un vis. Și pe urmă negurile au căzut peste noi și am simțit, în străfundul sufletului, acea schimbare care îmi spunea că sunt din nou pe tărâmul meu.

Niniane m-a întâmpinat la mal, luându-mă în brațe, nu ca pe o străină pe care o văzuse doar de două ori, ci așa cum o fiică își salută mama pe care nu a văzut-o de mulți ani; pe urmă m-a dus la casa unde, cândva, locuise Viviane. De data aceasta, nu a trimis tinere preotese să se ocupe de mine, ci m-a îngrijit chiar ea, culcându-mă în camera interioară, aducându-mi apă din Fântâna Sacră; iar când am gustat-o, am știut că, deși vindecarea va fi lungă, acum nu mai eram de nevindecat.

Cunoscusem destul puterea. Eram mulțumită să las deoparte poverile lumii; era timpul să las asta altora și să le las pe fiicele mele să mă îngrijească. Încet, încet, în liniștea Avalonului, mi-am recăpătat puterea.

Acolo, în sfârșit, puteam să-l jelesc pe Accolon — nu pentru ruina speranțelor și planurilor mele... acum îmi dădeam seama ce nebunești fuseseră; eram preoteasă a Avalonului, nu regină. Dar puteam să plâng scurta și amara vară a iubirii noastre, puteam să jelesc și copilul care nu trăise îndeajuns pentru a se naște și să sufăr, din nou, că l-am trimis cu mâna mea pe tărâmul umbrelor.

A fost o lungă perioadă de jale; și au fost momente când m-am întrebat dacă s-ar putea să jelesc toată viața și să nu mă eliberez niciodată de asta; dar, în cele din urmă, mi-am putut aminti fără să plâng și să-mi readuc în minte acele zile de iubire, fără ca nesfârșita tristețe să izvorască, asemenea lacrimilor, din străfundurile ființei mele. Nu există tristețe mai mare decât să-ți amintești de iubire și să știi că e pierdută pentru vecie; nu i-am mai văzut chipul niciodată, nici măcar în vis și, deși îmi doream asta, am ajuns în cele din urmă să înțeleg că era bine și așa, ca să nu-mi trăiesc toată viața în vise... Dar, în cele din urmă, a venit o zi când nu am mai putut să privesc înapoi și am știut că vremea doliului a trecut; iubitul și copilul meu erau pe celălalt mal și, chiar dacă, în vreun fel, i-aș putea întâlni dincolo de porțile morții, nici unul dintre noi nu ar ști vreodată... Dar eu trăiam și eram în Avalon și sarcina mea era acum să fiu Doamnă acolo.

Nu știu câți ani am trăit în Avalon până la sfârșit. Îmi amintesc doar că am plutit într-o pace infinită și fără nume, dincolo de bucurie și tristețe, cunoscând doar liniștea și micile treburi de zi cu zi. Niniane mi-a stat mereu alături și am ajuns să o cunosc pe Nimue, care devenise o fecioară înaltă, tăcută, blondă, la fel de frumoasă ca Elaine când am cunoscut-o. Pentru mine ea a devenit fiica pe care nu o avusesem niciodată și, zi după zi, s-a apropiat de mine și am învățat-o toate acele lucruri pe care le învățasem de la Viviane, în anii tinereții mele, în Avalon.

Și în acele ultime zile, mai existau câțiva care văzuseră copacul Ghimpelui Sfânt, la prima lui înflorire pentru cei ce îl urmau pe Hristos și își slăveau Dumnezeul lor creștin în pace, încercând să nu alunge frumusețea din această lume, ci s-o iubească așa cum a făcut-o Dumnezeu. În acele zile, au venit mulți în Avalon, ca să scape de vânturile aspre și pustiitoare ale persecuției și bigotismului. Patricius instituisese noi forme de credință, o viziune asupra lumii în care nu era loc pentru frumusețea adevărată și pentru adevăratul mister al lucrurilor din natură. De la acești creștini care au venit la noi ca să scape de bigotismul semenilor lor, am învățat, în cele din urmă, câte ceva despre Nazarinean, fiul tâmplarului, care atinsese dumnezeirea în propria lui viață și care predicase domnia toleranței, și așa am ajuns să-mi dau seama că cearta mea nu fusese niciodată cu Hristos, ci cu preoții nebuni și înguști la minte care și-au confundat propria lor îngustime cu a lui.

Nu știu dacă a durat trei ani sau cinci sau chiar zece, până la sfârșit. Am auzit șoapte din lumea de afară, ca niște umbre, ca ecoul clopotelor bisericii pe care le auzeam uneori, chiar și pe acele țărături. Am știut când a murit Uriens, dar nu l-am plâns; pentru mine era mort de mulți ani, dar am putut spera că, la sfârșit, găsise un leac pentru durerile sale. Fusesse bun cu mine, cât putuse el de mult, așa că, odihnească-se!

Din când în când, ajungea până la mine câte un zvon despre faptele lui Arthur și ale cavalerilor, dar în serenitatea Avalonului, parcă nu avea importanță; acele fapte sunau ca niște povești și legende, așa că nu am aflat niciodată dacă vorbeau despre Arthur, despre Cai și Lancelot sau despre Llyr și copii lui Da 'ana; sau când poveștile șopteau despre iubirea dintre Lancelot și Guinevere sau, mai târziu, despre soția lui Marcus, Isotta, și tânărul Drustan, nu repovesteau în definitiv o veche poveste a lui Diarmid și Grainne, din vremurile străvechi? Părea că nu avea importanță, părea că auzisem toate aceste povești demult, în copilărie.

Și pe urmă, într-o primăvară, când pământul se întindea frumos în fața noastră și primii meri ai Avalonului erau ninși de flori, Raven a rupt tăcerea cu un strigăt și mintea mea a fost nevoită să se întoarcă la lucrurile din acea lume pe care sperasem să le las în urmă pentru totdeauna.

9

— Sabia, sabia Misterelor a dispărut... acum priviți cupa, priviți la toate cele ale Sfintei Regalități... au dispărut, ne-au fost luate...

Morgaine fu trezită de țipăt și totuși, când păși pe vârfuri către ușa camerei unde dormea Raven, singură și în liniște ca întotdeauna, femeile care o slujeau dormeau; nu auziseră strigătul.

— Dar nu e nimic decât liniște, doamnă, i-au spus. Ești sigură că nu a fost un vis urât?

— Dacă a fost un vis urât, atunci l-a avut și preoteasa Raven, spuse Morgaine, privind chipurile netulburate ale fetelor.

I se părea că, pe an ce trecea, preotesele din Casa Fecioarelor erau mai tinere și mai copile... cum li se puteau încredința lucrurile sfinte unor asemenea copile? Fecioare ale căror sâni abia începuseră să se formeze... Ce puteau ști ele despre viața Zeiței, care era viața lumii?

Din nou, i se păru că un strigăt cutremurător răsună în tot Avalonul, stârnind panică pretutindeni, dar când Morgaine întrebă „Vedeți — ați auzit?”, ele o priviră din nou cu nemulțumire și spuseră:

— Visezi, acum, doamnă, cu ochii larg deschiși?

Iar Morgaine își dădu seama că strigătul amar de groază și durere

nu era un sunet propriu-zis. Spuse:

— Voi merge la ea...

— Dar nu poți face asta... Începu una dintre fete, pe urmă se retrase, cu gura deschisă, înțelegând pe deplin cine era Morgaine, și își plecă fruntea.

Raven stătea pe pat, cu părul lung răvășit și cu privirea sălbatică, cuprinsă de teroare. Pentru o clipă, Morgaine crezu că, într-adevăr, mintea ei avusese vreun vis urât, că Raven pășise în lumea viselor...

Dar își scutură capul și pe urmă fu trează ca lumina zilei și cu mintea limpede. Respiră adânc și Morgaine înțelese că se chinuia să vorbească, să depășească anii de tăcere; acum parcă vocea nu o asculta. În cele din urmă, tremurând din tot corpul, spuse:

— Am văzut... am văzut... trădare, Morgaine, în chiar sfintele locuri ale Avalonului... nu i-am putut vedea chipul, dar am văzut în mâna lui marea sabie Excalibur...

Morgaine întinse o mână, liniștind-o. Spuse:

— Vom privi în oglindă, când răsare soarele. Nu te obosi să vorbești, draga mea.

Raven tremura încă, Morgaine își așează mâna ferm peste a ei și, la lumina palpăitoare a torței, văzu că mâna îi era ridată și cu petele negre ale vârstei, că degetele erau ca niște frânghii răsucite în jurul unor oase înguste, fine. „Suntem bătrâne”, gândi ea, „amândouă, care am venit aici fecioare, în slujba lui Viviane... O, Zeiță, anii care trec...”

— Dar acum trebuie să vorbesc, șopti Raven, am tăcut prea mult... am păstrat tăcerea și când m-am temut că asta se va întâmpla... ascultă tunetele și ploaia... vine o furtună, o furtună care se va abate asupra Avalonului și îl va mătura în puhoai... și întunecime peste pământ...

— Liniștește-te, draga mea! Stai liniștită, șopti Morgaine, și o cuprinse în brațe pe femeia care tremura, întrebându-se dacă mintea i se închisese, dacă toate acestea nu erau decât o iluzie, un delir... nu se auzea nici un tunet, nici o ploaie afară, luna strălucea orbitoare peste Avalon, iar livezile erau albe de flori, în lumina lunii.

— Nu fii speriată, voi rămâne cu tine, iar dimineața vom privi în oglindă și vom vedea dacă toate acestea sunt reale.

Raven zâmbi; un zâmbet trist. Luă torța lui Morgaine și o scoase afară; în întuneric, Morgaine putu să vadă, printre vălătuci, palparea neașteptată a unui fulger, în depărtare. Liniște; și pe urmă, foarte departe, un tunet gros.

— Nu visez, Morgaine. Va veni furtuna și mă tem. Tu ai mai mult curaj decât mine. Tu ai trăit în lume și ai cunoscut adevăratele suferințe, nu vise... Dar acum, poate, trebuie să merg mai departe și să rup tăcerea și mai mult... Mă tem...

Morgaine se întinse lângă ea, trăgând cuvertura lui Raven peste

amândouă și o luă în brațe. În timp ce stătea liniștită, ascultând respirația celeilalte femei, își aminti noaptea când o adusese pe Nimue acolo și cum Raven venise în întâmpinarea lor, urându-i bun venit în Avalon... „De ce mi se pare acum că din toată dragostea pe care am cunoscut-o, aceea este cea mai adevărată?...” Dar o ținea pe Raven cu blândețe, cu capul pe umărul ei, mângâind-o.

După mult timp, se auzi o bubuitură puternică de tunet, care le sperie, iar Raven șopti:

—Vezi?

— Liniștește-te, draga mea, e doar o furtună. Și în timp ce vorbea, ploaia începu să cadă, răpăind, aducând un vânt rece în cameră, înecând cuvintele.

Morgaine stătea tăcută, cu degetele îngemănate cu ale lui Raven, și gândea: „E doar o furtună”, dar spaima lui Raven i se transmisese și începu să tremure și ea.

O furtună care va prăbuși cerul și va lovi în Camelot și va spulbera anii de pace pe care Arthur îi adusese în această țară...

Încercă să-și invoce Viziunea, dar tunetele parcă îi înecau gândurile; nu putea decât să stea lângă Raven, repetându-și, iar și iar: „E doar o furtună, o furtună, ploaie și vânt și tunete, nu e mânia Zeiței...”

După mult timp, furtuna se domoli, iar ea se trezi într-o lume proaspătă, cu cerul palid și senin, cu apa strălucind pe fiecare frunză și curgând de pe fiecare fir de iarbă, de parcă lumea ar fi fost vărâtă în apă.

Dacă furtunile prezise de Raven aveau să se abată cu adevărat asupra Camelotului, lumea ar rămâne, totuși, frumoasă când s-ar deștepta? Pe undeva, credea că nu. Raven se trezi și o privi, cu ochii mari de spaimă. Morgaine spuse, calmă și practică, așa cum era întotdeauna:

— Vom merge de îndată la Niniane, pe urmă la oglindă, înainte de răsăritul soarelui. Dacă mânia Zeiței va coborî asupra noastră, trebuie să știm de ce.

Raven își dădu consimțământul tăcut, dar când erau îmbrăcate și pe cale să iasă din casă, atinse mâna lui Morgaine:

— Du-te la Niniane, șopti, luptându-se din greu să-și facă glasul nefolositor să o asculte. Eu o voi aduce... pe Nimue. Și ea e părtașă la asta...

Pentru o clipă, Morgaine se sperie, gata-gata să se opună; pe urmă, aruncând o privire către cerul care pălea către răsărit, plecă. S-ar putea ca Raven să fi văzut, în visul rău al profeției, motivul pentru care Nimue fusese adusă aici și ținută în izolare.

Amintindu-și ziua când Viviane îi spusese despre misiunea ei, ea se gândi: „Biata fată!” Dar era voința Zeiței, ei erau cu toții în mâinile ei. În

timp ce pășea liniștită și singură prin livada udă, Morgaine văzu că nimic nu era atât de calm și de frumos, până la urmă... Vântul distrusese florile, iar livada era acoperită de nămeți albi, ca zăpada; în toamna asta vor fi puține fructe.

„Putem semăna și ara pământul. Dar numai prin grația ei fructele ajung să se coacă... Atunci de ce îmi fac griji? Va fi așa cum vrea ea...”

Niniane, trezit din somn, o privi de parcă ar fi fost nebună. „Nu e o preoteasă adevărată”, gândi Morgaine; Merlin a spus adevărul — fusese aleasă doar pentru că era ruda lui Taliesin. „A venit poate vremea să nu ne mai prefacem că ea este Doamna Avalonului și să-mi iau locul cuvenit.” Nu voia s-o jignească pe Niniane sau să pară avidă de putere și să o dea jos pe mai tânăra femeie, cunoscuse destulă putere... dar nici o preoteasă adevărată, aleasă de Zeiță, nu ar fi putut să doarmă în timpul țipătului lui Raven. Dar, cumva, această femeie din fața ei trecuse prin ordaliile care duc la numirea ca preoteasă; Zeița nu o respinsese. Ce avea de gând Zeița cu ea?

— Îți spun, Niniane, am văzut, la fel și Raven... trebuie să privim în oglindă, înainte de răsăritul soarelui!

— Nu mă prea încred nici în asemenea lucruri, spuse fata calmă. Ceea ce trebuie să vină, va veni cu siguranță... Dar dacă vrei tu, Morgaine, voi merge cu tine...

Tăcute, ca niște pete întunecate în lumea albă și translucidă, înaintară spre oglinda de sub Fântâna Sacră. Și, în timp ce mergeau, Morgaine zări, ca o umbră în colțul ochilor, silueta înaltă și tăcută a lui Raven, învăluită, și pe Nimue, ca o umbră palidă, înfloritoare ca o dimineată.

Morgaine fu izbită de frumusețea fetei, nici măcar Guinevere, în floarea vârstei, nu fusese atât de frumoasă. Simți un junghi sălbatic de gelozie pură și de disperare. „Eu nu am avut un asemenea dar de la Zeiță, în schimbul a tot ce a trebuit să sacrific...”

Niniane spuse:

— Nimue este fecioară. Ea trebuie să se uite în oglindă.

Cele patru siluete întunecate erau reflectate pe luciul eleșteului, sub palida reflectare a cerului, unde câteva fâșii rozalii începeau să vestească răsăritul soarelui. Nimue se apropie de marginea eleșteului, despărțindu-și părul lung și negru cu ambele mâini, iar Morgaine văzu cu ochii minții suprafața unui bol de argint și chipul neclintit, hipnotic, al lui Viviane...

Cu o voce scăzută, întrebătoare, Nimue spuse:

— Ce ai vrea să văd, mamă?

Morgaine așteptă ca Raven să vorbească, dar era numai tăcere. Așadar, în cele din urmă, spuse:

— A fost călcat Avalonul și a căzut victimă a trădării? Ce s-a

întâmplat cu Sfânta Regalitate?

Liniște. Doar câteva păsări ciripiră încet, în copaci, și sunetul domol al apei se undui, curgând prin canalul care ieșea din Fântână, pentru a forma acest iaz liniștit. Mai jos, pe versanți, Morgaine văzu nămeții albi ai livezilor distruse și, mult deasupra, conturul palid al cercului de pietre din vârful Tor-ului.

Liniște.

În cele din urmă, Nimue se mișcă și șopti:

— Nu-i pot vedea chipul...

Și apa eleșteului se undui și lui Morgaine i se păru că vede un trup cocoșat, înaintând încet și cu dificultate... camera în care stătuse tăcută în ziua aceea, în urma lui Viviane, când Taliesin a așezat sabia Excalibur în mâna lui Arthur, și i-a auzit vocea oprindu-l...

— Nu... să atingi Sfânta Regalitate nepregătit înseamnă moarte... Pentru o clipă, Morgaine auzi vocea lui Taliesin, nu pe cea a lui Nimue... dar el avea dreptul, el era Merlin al Britaniei și luă din ascunzătoare sulita și cupa și talgerul și, ascunzând lucrurile sfinte sub mantie, ieși și trecu lacul, către locul în care Excalibur strălucea în întuneric... Sfânta Regalitate se reunise acum.

— Merlin! murmură Niniane cu voce tare. Dar de ce?

Morgaine știa că avea chipul împietrit și spuse:

— Cândva, mi-a vorbit despre asta. Mi-a spus că Avalonul e acum în afara lumii și că lucrurile sfinte trebuie să se afle în lume, în slujba omului și a Zeilor, orice nume le-ar da oamenii...

— Le vor profana, spuse Nimue cu înflăcărare și le vor pune în slujba aceluia Zeu care va alunga toți ceilalți Zei...

În liniștea aceea, Morgaine auzi cântecul călugărilor. Pe urmă lumina soarelui atinse oglinda și o transformă toată într-o vâlvătaie care îi cuprinse capul și ochii, arzând, izbucnind și, în strălucirea soarelui care răsărea, parcă toată lumea ardea în lumina unei cruci. Închise ochii, acoperindu-și fața cu mâinile.

— Lasă-le, Morgaine, șopti Raven, Zeița va avea cu siguranță grijă de lucrurile ei...

Din nou, Morgaine auzi cântecul călugărilor — Kyrie eleison, Christe eleison... Doamne, ai milă, Hristoase ai milă... Sfintele Regalități erau doar niște semne, cu siguranță Zeița lăsase să li se întâmple asta ca semn că Avalonul nu mai avea nevoie de aceste lucruri, că puteau să meargă în lume și să fie în slujba oamenilor...

Crucea aprinsă ardea încă în fața ochilor lui Morgaine; și-i acoperi și se întoarse de la lumină.

— Nici chiar eu nu pot anula jurământul lui Merlin. A făcut un mare legământ, acum l-a încălcat și viața îi este confiscată. Dar înainte de a mă ocupa de trădător, trebuie să mă ocup de trădare. Însemnele

Regalităţii trebuie să se întoarcă în Avalon, chiar dacă va trebui să le aduc aici cu propriile mele mâini. Voi merge la Camelot în zori. Şi, dintr-odată, îşi văzu planul desăvârşit, când Nimue şopti:

— Trebuie să merg şi eu acolo? Trebuie s-o răzbun eu pe Zeiţă?

Ea, Morgaine, se va ocupa de Sfintele Regalităţi. Îi fuseseră încredinţate şi, dacă şi-ar fi luat locul cuvenit aici, în loc să-şi petreacă timpul suferind şi gândindu-se la propria ei linişte, acest lucru nu ar fi ajuns să se petreacă niciodată. Dar Nimue trebuia să fie instrumentul prin care trădătorul îşi va primi pedeapsa. Dintre toţi cei care locuiau în Avalon, Kevin nu o văzuse niciodată pe cea care locuia în izolare şi tăcere. Şi, aşa cum se întâmpla întotdeauna când Zeiţa aducea pedepse, va trebui ca Merlin să fie dus la pierzanie de propriile sale fortăreţe nepăzite.

Înceleşându-şi pumnii, Morgaine spuse răspicat... cum se înmuiase vreodată în faţa aceluia trădător?...

— Trebuie să mergi la Camelot, Nimue. Eşti verişoara reginei Guinevere şi fiica lui Lancelot. O vei ruga să te lase să locuieşti printre doamnele ei şi să țină secret şi faţă de regele Arthur că ai locuit vreodată în Avalon. Prefă-te, chiar, dacă trebuie, că ai devenit creştină. Şi acolo îl vei cunoaşte pe Merlin. Are o mare slăbiciune. Crede că femeile îl evită fiindcă este urât şi şchiop. Şi faţă de femeia care nu-i arată teamă sau repulsie, faţă de acea femeie care îi arată din nou bărbăţia la care râvneşte şi pentru care se teme, va face totul, şi-ar da chiar şi viaţa... Nimue, spuse Morgaine privind drept în ochii înspăimântaţi ai fetei, îl vei aduce în patul tău. Îl vei lega de tine cu vrăji care îl vor face sclavul tău, trup şi suflet.

— Şi pe urmă, întrebă Nimue tremurând, ce se va întâmpla? Trebuie să-lucid?

Morgaine dădu să vorbească, dar Niniane i-o luă înainte.

— Moartea pe care i-ai putea-o da tu ar fi mult prea rapidă pentru un asemenea trădător. Va trebui să-l aduci, vrăjit, la Avalon, Nimue. Şi acolo va muri de moartea unui trădător, în crângul de stejari.

Tremurând, Morgaine ştia ce moarte îl aştepta — să fie jupuit, apoi vârat de viu în despicătura stejarului, şi deschizătura astupată cu chirpici, lăsând doar atâta loc cât să nu i se taie respiraţia, ca să nu moară prea repede... îşi plecă fruntea, încercând să-şi ascundă tremurul. Soarele orbitor dispăru de pe luciul apei; cerul era picurat cu norii palizi ai zorilor. Niniane spuse:

— Treaba noastră aici s-a terminat. Vino, mamă — dar Morgaine se eliberă:

— Nu s-a terminat, trebuie să merg şi eu la Camelot. Trebuie să ştiu ce întrebuiţare a dat trădătorul Sfintei Regalităţi.

Oftă, sperase că nu va mai părăsi niciodată tărâmurile Avalonului,

dar nu era nimeni altcineva care să facă ceea ce trebuia făcut. Raven își întinse mână. Tremura atât de îngrozitor încât Morgaine se temu că va cădea; iar acum, ea șoptea, cu glasul ei sfârșit, doar un sâsăit îndepărtat care șuiera ca vântul printre crengile moarte:

— Și eu trebuie să merg... destinul meu e să nu rămân acolo unde s-au aflat toți cei dinaintea mea, în țara vrăjită... Merg cu tine, Morgaine.

— Nu, nu, Raven, protestă Morgaine. Tu nu!

Raven nu pusese niciodată piciorul în afara Avalonului, în cincizeci de ani... cu siguranță nu ar putea supraviețui călătoriei! Dar nimic din ceea ce putea ea să spună nu clinti hotărârea lui Raven; tremurând de groază, era înverșunată: își văzuse destinul și trebuia să meargă cu Morgaine, cu orice preț.

— Dar nu voi merge, ca Niniane, cu pompa veșmintelor unei preotese, în lectica Avalonului, călătorind cu onoruri spre Camelot, spuse Morgaine cu convingere. Mă duc deghizată într-o țărancă bătrână, așa cum a călătorit atât de des Viviane, în vremurile de demult.

Dar Raven clătină din cap și spuse:

— Pe orice drum vei putea călători tu, Morgaine, voi putea și eu.

Ea încă simțea o spaimă de moarte — nu pentru ea însăși, ci pentru Raven. Dar spuse:

— Așa să fie.

Și se pregătiră de călătorie. Și, mai târziu în acea zi, porniră pe căi secrete, afară din Avalon — Nimue, călătorind ca verișoară a reginei, pe drumurile principale, iar Morgaine și Raven, înveșmântate în haine modeste de cerșetoare, pe căi dosnice și drumuri lăturalnice, croindu-și drum pe jos, către Camelot.

Raven era mai puternică decât crezuse Morgaine; în timp ce își urmau drumul, zi de zi, în ritm încet, se părea că ea era cea mai puternică. Cerșiră bucăți de carne la ușile fermelor, furară un pic de pâine lăsată pentru câine în spatele unei gospodării, dormiră o dată într-o casă părăsită și, într-o noapte, într-o căpiță de fân. Și, în acea ultimă noapte, pentru prima dată în călătoria lor tăcută, Raven vorbi.

— Morgaine, spuse ea când stăteau culcate una lângă cealaltă, învelite cu mantia ei, în umbra fânului, mâine este Paștele la Camelot și trebuie să ajungem acolo până în zori.

Morgaine ar fi întrebat de ce, dar știa că Raven nu îi putea da alt răspuns decât că văzuse că acesta e destinul lor.

— Nu e mai mult de o oră de mers de aici.

— Am fi putut să continuăm să mergem și să dormim în preajma Camelotului, dacă mi-ai fi spus asta mai înainte, Raven.

— Nu am putut, șopti Raven, mi-a fost teamă. Iar Morgaine știa că cealaltă femeie plângea în întuneric. Mi-e atât de teamă, Morgaine, atât

de teamă!

Morgaine o repezi:

— Ți-am spus că trebuia să rămâi în Avalon!

— Dar trebuia să fac lucrarea Zeiței, șopti Raven. În toți acești ani am locuit la adăpostul Avalonului, iar acum Ceridwen, Mama noastră, este cea care îmi cere totul în schimb pentru acel adăpost și acea siguranță pe care am avut-o de la ea... Dar mi-e teamă, atât de teamă. Morgaine, strânge-mă, strânge-mă, sunt atât de speriată...

Morgaine o trase aproape și o sărută, legănând-o ca pe un copil. Pe urmă, de parcă ar fi intrat împreună într-o imensă tăcere, o țină pe Raven în brațe, atingând-o, mângâind-o, cu trupurile lipindu-se într-un fel de frenezie. Nici una nu vorbi, dar Morgaine simți cum lumea tremură într-un ritm straniu și sacramental în jurul lor, fără nici o lumină, doar bezna părții întunecate a lunii — femeie lângă femeie, într-o afirmare a vieții în umbra morții. Așa cum fecioara și bărbatul proclamau viața în lumina lunii de primăvară și a focurilor de Beltane, în izbucnirea de primăvară și în împreunarea care lui îi aducea moarte pe câmp iar ei moarte prin nașterea unui copil, tot așa, în umbra și întunericul zeului sacrificat, sub luna neagră, preotesele Avalonului, împreună, chemau viața Zeiței și în acea liniște ea le răspundea... În cele din urmă rămaseră liniștite, una în brațele celeilalte, iar plânsul lui Raven se liniști, în sfârșit. Zăcea parcă moartă, iar Morgaine, simțindu-și bătăile inimii încetinind, gândi: „Trebuie să o las să meargă chiar și în umbra morții, dacă aceasta este voința Zeiței...” Și nu putu nici măcar să plângă.

Nimeni nu observă cele două tărânci care nu mai erau tinere, în agitația și tumultul de la porțile Camelotului. Morgaine era obișnuită cu asta; Raven, care trăise atât de mult în izolare, chiar și în liniștitul Avalon, se albi ca varul și încercă să se ascundă sub șalul de cerșetoare. Morgaine rămase și ea acoperită — erau unii care ar recunoaște-o pe doamna Morgaine, chiar și cu părul brăzdat de șuvițe albe și cu veșmintele unei țărănci.

Un neguțător de vite care trecea prin curte trăgând după el un vițel se ciocni de Raven și aproape o doborî, acoperind-o apoi cu sudalme, când ea îl privi cu dispreț. Morgaine spuse repede:

— Sora mea este surdă și mută.

Expresia de pe chipul omului se schimbă.

— O, sărăcuța — uite, urcați-vă pe acolo, le dau tuturor o cină bună la capătul de jos al sălii regale. Puteți să vă furișați pe ușa aceea și să-i priviți când intră. Regele a plănuit un lucru mare pentru astăzi, în sală, cu unul dintre preoți. Să fiți din regiunea de mijloc, de nu știți treburile astea? Ei, bine, toată lumea de pe aici știe că acesta îi e obiceiul — nu se așează niciodată la marile sale ospete dacă nu se pregătește vreo mare

minune și am auzit că astăzi va fi ceva cu adevărat extraordinar.

„Nu mă îndoiesc”, gândi Morgaine cu dispreț, dar îi mulțumi omului în dialectul aspru, de la țară, pe care îl mai folosise, și o conduse pe Raven către sala de jos, care se umplea cu repeziciune — generozitatea regelui Arthur în zilele de sărbătoare era binecunoscută și acesta era cea mai bună cină pe care mulți oameni o avuseseră în tot anul. În aer era miros de carne la frigare și majoritatea oamenilor care se îmbrânceau în jurul ei comentau cu lăcomie despre asta. Dar lui Morgaine îi provocă doar greață și, după ce aruncă o privire spre fața albă și îngrozită a lui Raven, hotărî să se retragă.

„Nu ar fi trebuit să vină. Eu am fost cea care nu a reușit să vadă pericolul în care se afla Sfânta Regalitate; eu am fost cea care nu a reușit să vadă că Merlin era un trădător. Și, când am să termin de făcut ceea ce trebuie făcut, cum voi reuși să ajung la Avalon, cu Raven în starea asta?

Găsi un colț unde nu vor fi observate, dar de unde puteau vedea destul de bine ce se întâmpla. La capătul mai înalt al sălii se afla imensa masă ceremonială, Masa Rotundă, care era deja aproape legendară în țară, cu un podium mare pentru rege și regină și cu numele scrise ale companionilor deasupra locurilor lor obișnuite. Stindarde strălucitoare atârnavu pe pereți. Și, după anii petrecuți în austeritatea Avalonului, lui Morgaine toate acestea i se păreau stridente.

După mult timp, se porni o agitație și pe urmă răsună sunetul trompetelor și prin mulțimea care se îmbrâncea, se auzi un murmur. Morgaine gândi: „Va fi ciudat să văd curtea de afară, după ce am fost parte din ea atâta timp!”

Cai deschidea ușile imense ale sălii, iar Morgaine se făcu mică. Cai ar recunoaște-o, orice veșminte ar purta! Dar de ce s-ar uita măcar în direcția aceea?

Câți ani petrecuse, hoinărind în liniște prin Avalon? Habar nu avea. Dar Arthur părea și mai înalt, mai maiestuos, cu părul atât de deschis la culoare încât nimeni nu ar fi putut spune dacă erau fire argintii prin buclele lui pieptănate cu grijă. Guinevere și ea, deși sâni i se lăsaseră sub rochia elaborată, se ținea dreaptă și părea suplă ca întotdeauna.

— Uite ce tânără arată regina, murmură una dintre vecinele lui Morgaine, deși Arthur s-a căsătorit cu ea în anul în care l-am născut pe primul meu fiu și, uită-te la mine.

Morgaine aruncă o privire către cea care vorbea, aplecată și știrbă, încovoiată ca o frunte plecată. Am auzit că acea soră vrăjitoare a regelui, Morgaine a Zânelor, le-a făcut amândurora vrăji să-și păstreze tinerețea...

— Cu sau fără vrăji, bombăni acru o altă cotoroanță știrbă, dacă Guinevere ar fi trebuit să curețe grajdul de bălegar de dimineața până seara și să nască un copil în fiecare an și să-l alăpteze în momente bune și în momente grele, nu ar fi mai rămas nimic din frumusețea aceea, fie ea binecuvântată! Lucrurile sunt așa cum sunt, dar aș dori ca un preot să-mi spună și mie de ce ea are tot ce e bun în viață iar eu primesc toată sărăcia?

— Nu mai cârcoti, spuse prima femeie, astăzi vei avea burta plină și vei vedea toți cavalerii și toate doamnele și știi cum spuneau vechii druizi de ce sunt lucrurile așa cum sunt. Regina Guinevere de colo, de sus, primește rochii frumoase și podoabe și treburi de regină, fiindcă a făcut bine în ultimele sale vieți, iar cele ca tine și ca mine sunt urâte fiindcă noi am fost ignorante, iar într-o zi, dacă luăm aminte la ce facem în viața aceasta, va fi și pentru noi o soartă mai bună.

— O, da, bodogăni bătrâna, preoții și druzii sunt cu toții la fel. Druidul spune asta, iar preotul spune că, dacă ne facem datoria în viața aceasta, vom merge cu toții în Rai și vom trăi cu Iisus și vom mânca alături de el și nu ne vom mai întoarce niciodată în această lume rea! În final, toate sfârșesc prin a fi la fel — unii sunt născuți în mizerie și vor muri în mizerie, iar alții au totul după placul inimii!

— Dar nu e nici pe departe atât de fericită, am auzit! spuse o alta din grupul femeilor adunate laolaltă. Căci, oricât s-a destrăbălat, n-a avut nici măcar un singur copil, iar eu am un băiat bun care lucrează cu mine la fermă și o fiică măritată cu bărbatul de la ferma vecină și o alta care e servitoare la călugărițele din Glastonbury. Iar regina Guinevere a trebuit să-l înfieze, ca moștenitor al lui Arthur, pe sir Galahad, care este fiul lui Lancelot și al verișoarei ei, Elaine!

— O, da, asta ți se spune, zise o a patra femeie, dar știi și tu ca și mine că, atunci când regina Guinevere a lipsit de la curte, în cel de-al șaselea sau al șaptelea an al acestei domnii... Soția fratelui meu vitreg a fost bucătăreasă aici, la curte, și a spus că toată lumea vorbea cum că regina și-a petrecut nopțile în patul altui bărbat decât soțul ei...

— Taci din gură, bătrână bârfitoare, spuse prima femeie. Să te audă numai vreun șambelan că spui asta în gura mare și o să-ți tragă o chelfăneală! Eu zic că Galahad e un cavaler bun și va fi un rege bun, trăiască regele Arthur! Și cui îi pasă cine e mama lui? Eu mă gândesc că e vreun bastard al lui Arthur — e blond, ca el. Și uitați-vă acolo, la sir Mordred, toată lumea știe că e fiul bastard al lui Arthur, cu o târfă sau alta.

— Eu am auzit mai rău de-atât, spuse una dintre femei. Am auzit că Mordred e fiul uneia dintre vrăjitoarele zâne și Arthur l-a luat la curte ca zălog pentru sufletul lui, ca să trăiască o sută de ani — veți vedea, nu

va îmbătrâni. Uitați-vă numai la Arthur, trebuie să aibă mai mult de cincizeci de ani și arată ca un bărbat de treizeci!

O altă bătrână rosti o obscenitate grosolană.

— Ce îmi pasă mie de toate astea? Dacă diavolul ar lucra așa, l-ar fi putut face pe Mordred să fie întruchiparea lui Arthur, ca toată lumea să-l accepte ca fiu al său! Mama lui Arthur era din vechiul sânge al Avalonului — nu ați văzut-o niciodată pe doamna Morgaine? Și ea era brunetă, iar Lancelot, care e vărul ei, era la fel... Mai degrabă cred ce s-a spus înainte, că Mordred e fiul nelegitim al lui Lancelot cu doamna Morgaine! Trebuie doar să vă uitați la ei — și la doamna Morgaine, destul de drăguță în felul ei, așa micuță și brunetă cum era.

— Morgaine nu e printre doamne, remarcă una dintre femei, iar cea care cunoscuse o bucătăreasă de la curte spuse autoritar:

— Păi, s-a certat cu Arthur și a plecat în țara zănelor, dar toată lumea știe asta. În Noaptea Tuturor Sfinților zboară în jurul castelului pe o ramură de alun și oricine o vede va fi lovit de orbire.

Morgaine își îngropă fața în mantia ei jerpelită, ca să-și înăbușe un chicotit. Auzind, Raven întoarse către ea o față indignată, dar Morgaine clătină din cap: trebuia să păstreze tăcerea și să nu fie observate.

Cavalerii se așezară la locurile obișnuite. În timp ce se așeză la locul său, Lancelot își ridică ochii și aruncă o privire de jur împrejurul sălii și, pentru o clipă, lui Morgaine i se păru că o văzuse acolo afară, unde stătea, că ochii lor se întâlniră — tremurând, își plecă capul. La ambele capete ale sălii se mișcau șambelani, turnând vin companionilor și doamnelor, turnând bere neagră, bună, din carafe mari, în rândul țăranilor adunați la capătul inferior. Morgaine întinse cupa ei și a lui Raven, iar când aceasta refuză, spuse cu o șoaptă răgușită:

— Bea! Arăți ca moartea și trebuie să fii destul de puternică pentru orice va urma.

Raven duse cupa de lemn la buze și sorbi, dar abia putea înghiți. Femeia care spusese că doamna Morgaine era destul de drăguță în felul ei întrebă:

— Se simte rău sora ta?

Morgaine spuse:

— E speriată, nu a mai văzut niciodată curtea regală.

— Frumoși, nu-i așa, domnii și doamnele? Ce spectacol! Și în curând vom primi o masă bună. Hei, nu aude?

— Nu e surdă, dar e grea de cap, spuse din nou Morgaine. Cred că s-ar putea să înțeleagă puțin din ceea ce îi spun eu, dar nu înțelege pe nimeni altcineva.

— Acum că ai pomenit de asta, chiar că pare îngustă la minte, spuse cealaltă femeie și o mângâie pe Raven pe cap, ca pe un câine. Mereu a fost așa? Ce păcat, iar tu trebuie să ai grijă de ea. Ești o femeie bună.

Uneori, când copiii sunt așa, părinții îi leagă de un copac ca pe un câine de pripas, iar tu, uite, o aduci la curte și toate astea. Uită-te la preotul în veșminte de aur! Este episcopul Patricius, se spune că a alungat toți șerpii din țara lui... gândește-te! Crezu că i-a alungat cu bețe?

— E un fel de a spune că a alungat toți druzii li se spune șerpi ai înțelepciunii, zise Morgaine.

— De unde naiba știi tu așa ceva? râse cealaltă. Am auzit sigur că erau șerpi și, oricum, toți acei oameni înțelepți, druzi și preoți, se țin laolaltă, nu s-ar certa!

— Foarte posibil, spuse Morgaine, vrând să nu mai atragă atenția asupra sa, cu ochii îndreptându-se către episcopul Patricius. În spatele lui era cineva îmbrăcat cu haine de călugăr — un cocoșat, adus de spate care se mișca greu — dar ce făcea Merlin în suita episcopului?

— Ce-o să se întâmple? Credeam că și-au ascultat predica dimineața, în capelă, toți domnii și doamnele...

— Am auzit că, spuse una dintre femei, fiindcă în capelă încap atât de puțini, astăzi se va ține aici o slujbă specială pentru toți oamenii, înainte de masă...vezi oamenii episcopului cum aduc înăuntru altarul acela îmbrăcat în alb și toate celea?

— Sst... ascultă!

Morgaine avu impresia că va înnebuni de furie și disperare. Aveau de gând să profaneze Sfânta Regalitate dincolo de orice șansă de curățire, folosind-o pentru a face o slujbă creștină?

— Apropiati-vă, voi toți, ceru preotul, dându-le binecuvântarea, căci astăzi vechea rânduială a făcut loc celei noi. Hristos a triumfat asupra tuturor zeilor vechi și închipuiți, care acum vor sluji numelui lui. Căci adevăratul Hristos a spus lumii Eu sunt Calea, Adevărul și Viața. Și a mai spus: Nimeni nu poate veni la Tatăl decât prin Mine, căci nu există alt nume sub Ceruri care vă poate mântui. Și prin acest semn, așadar, toate acele lucruri care cândva au fost dedicate falșilor Zei înainte ca omenirea să cunoască adevărul vor fi acum dedicate lui Hristos și înnoite în slujba adevăratului Dumnezeu...

— Dar Morgaine nu mai auzea; dintr-odată, știu ce plănuiau să facă... „Nu! Am jurat Zeiței! Nu trebuie să permit această blasfemie! Se întoarce și atinse brațul lui Raven; chiar și aici, în mijlocul sălii pline de oameni, erau deschise una alteia. Vor folosi Sfânta Regalitate a Zeiței pentru a invoca Prezența... care e Una... dar o vor face în numele îngust al lui Hristos care numește demoni toți Zeii, dacă nu îi invocă numele!”

Cupa pe care o folosesc la slujbă este invocarea apei, așa cum talgerul unde își așează prescura este talgerul sfânt al elementului pământ. Acum, folosind obiectele străvechi ale Zeiței, își invocă propriul Zeu îngust; deși, în loc de apa pură a pământului sfânt, care izvorăște din izvorul cristalin al Zeiței, ei i-au pângărit potirul cu vin!

În cupa Zeiței, o, Mamă, se află cazanul lui Ceridwen, din care toți oamenii sunt hrăniți și de unde cu toții primesc toate lucrurile bune din această lume. „Ați invocat Zeița, preoți îndărătnici, dar o veți înfrunta dacă vi se va arăta?” Morgaine își împreună mâinile în cea mai fierbinte invocare din viața ei. „Eu sunt preoteasa, o, Mamă! Folosește-mă, te rog, după voința ta!” Simți cum puterea îi cuprinde trupul de sus în jos, se simți mai înaltă, mai înaltă, asemenea puterii care îi inunda trupul și sufletul și o umplea; nu mai era conștientă de mâinile lui Raven care o susțineau, umplând-o ca pe un potir cu vinul sacru al prezenței sfinte...

Înaintă și îl văzu pe Patricius, năucit, retrăgându-se dinaintea ei. Nu avea teamă și, deși știa că a atinge Sfânta Regalitate nepregătit însemna moarte — cum oare, se întrebă într-un colț îndepărtat al minții, reușise Kevin să îl pregătească pe episcop? Trădase și el acel secret? Ea știa cu siguranță că toată viața ei fusese o pregătire a momentului în care, fiind Zeița însăși, va ridica, în mâinile ei, cupa.

Mai târziu, a auzit Morgaine, unii au spus că au văzut Sfântul Graal purtat în jurul camerei de o femeie înveșmântată într-un alb strălucitor; alții au spus că au auzit un vânt puternic umplând sala și sunetul mai multor harpe. Morgaine știa doar că a ridicat cupa în mâini și a văzut cum strălucește ca o imensă nestemată sclipitoare, o inimă de rubin, vie, pulsând în mâinile ei... Înaintă către episcop, iar el căzu în genunchi în fața ei, în timp ce ea șoptea:

— Bea, aceasta e Prezența Sfântă...

El bău și ea se întrebă în grabă ce anume văzuse, dar pe urmă el se prăbuși, în timp ce ea înainta, sau cupa însăși se mișcase, ducând-o cu ea... nu-și putea da seama. Auzi un sunet ca și când multe aripi se precipitau în fața ei și simți o dulceață care nu era nici tămâie, nici parfum...

Potirul, au spus unii mai târziu, era invizibil, alții au spus că strălucea ca o stea imensă care orbea toți ochii care o priveau... Fiecare om din sală își găsi farfuria umplută cu ceea ce îi plăcea mai mult să mănânce... iar și iar a auzit acea poveste mai târziu și, prin acel semn, ea știe că ceea ce purtase era cazanul lui Ceridwen. Dar pentru celelalte povești nu a avut nici o explicație și nici nu avea nevoie de vreuna. Ea era Zeița, va face așa cum voia...

În timp ce pășea în fața lui Lancelot, Morgaine îl auzi șoptind, cu teamă:

— Tu ești, Mamă? Sau visez?...

Și îi duse cupa la buze, plină de o copleșitoare tandrețe; astăzi era mama lor, a tuturor. Până și Arthur îngenunche înaintea ei, când cupa trecu repede prin fața buzelor lui.

„Eu sunt toate câte sunt — Fecioară și Mamă și cea care dă viață și

moarte. Ignorați-mă și veți pieri voi ce chemați alte Nume... să știți că eu sunt Una..." Dintre toți cei aflați în sala mare, doar Nimue, gândi Morgaine, o recunoscuse, își ridicase privirea în recunoaștere uimită; da, și Nimue fusese crescută să o cunoască pe Zeiță, orice formă ar lua.

— Și tu, copilă, șopti ea cu milă infinită, iar Nimue îngenunche și bău, iar Morgaine simți undeva în ființa ei o răbufnire de lăcomie și de răzbunare și gândi: „Da, și asta e o parte din mine..."

Morgaine se împletici, simți cum puterea lui Raven ține cupa... Era, oare, Raven, alături de ea, cea care ținea cupa? Sau era o iluzie, iar Raven era încă ghemuită în colțul ei și o sprijinea cu un flux de putere care curgea, prin amândouă, în Zeița care ducea cupa?... Mai târziu, Morgaine nu știu niciodată dacă a dus cu adevărat potirul sau dacă și asta a fost o parte din vraja imensă pe care o urzise pentru Zeiță... Cu toate acestea, i se părea că ducea cupa în jurul sălii imense, că fiecare bărbat și fiecare femeie de acolo îngenunchea și bea, că era cuprinsă de dulceață și fericire, că umbla de parcă ar fi fost purtată pe aripile acelea imense pe care doar le putea auzi... și că chipul lui Mordred era în fața ei.

— Nu sunt mama ta, sunt Mama Tuturor...

Galahad era palid, copleșit. Oare el o vedea ca pe cupa vieții sau ca pe sfântul Graal al lui Iisus? Avea importanță? Gareth, Gawaine, Lucan, Bedivere, Palomides, Cai... toți vechii companioni și mulți pe care nu îi recunoștea, și la sfârșit părea că ei umblau undeva dincolo de spațiile lumii și toți cei care fuseseră vreodată printre ei, chiar și acei care trecuseră dincolo de lumea aceasta, veniră să li se alăture în această zi, la Masa Rotundă. Ectorius, Lot, morți de mulți ani, la Mount Badon; tânărul Drustan, ucis într-un acces de gelozie de Marcus; Lionel; Bors; Balin și Balan mână în mână, ca frații, trecură din nou porțile morții... Toți cei care se adunaseră vreodată în jurul acestei Mese Rotunde, trecuți și prezenți, erau astăzi adunați aici, în acest moment de dincolo de timp și, în cele din urmă, în fața ochilor înțelepți ai lui Taliesin. Și pe urmă Kevin îngenunche în fața ei, cu cupa la buze...

„Chiar și pe tine. Astăzi îi iert pe toți... orice va veni în aceste vremuri ce încă vor urma..."

În cele din urmă, își duse potirul la buze și bău: apa din Fântâna Sacră era dulce pe buzele ei și, cu toate că acum îi vedea pe toți ceilalți din sală mâncând și bând, i se părea, cumva, când mușcă o bucată de pâine, că pe buzele ei se afla cozonacul dulce cu miere pe care Igraine îl făcuse pentru ea când era copilă, la Tintagel.

Puse înapoi potirul pe altar, unde străluci ca o stea...

— Acum! Acum! Raven, Marea Magie! A fost nevoie de toată puterea

tuturor druizilor să îndepărteze Avalonul din această lume, dar noi nu trebuie să facem acum atât de mult... potirul, talgerul și sulița trebuie să plece... trebuie să dispară din această lume pentru totdeauna, să fie în siguranță, în Avalon, pentru a nu mai fi niciodată atinse și profanate de nici un muritor. Nu mai trebuie să fie folosite niciodată pentru vrăjile noastre, în cercul de pietre, căci au fost întinate prin prezența lor pe un altar creștin. Dar nu vor mai fi niciodată profanate de preoții unui Dumnezeu îngust, care neagă toate celelalte adevăruri...

Simți atingerea lui Raven strângându-i mâinile și i se păru că, dincolo de mâinile ei simțea alte mâini, nu știa ale cui... iar în sală parcă aripile imense se închiseră pentru ultima dată, iar un vânt puternic mătură întreaga sală și dispăru. Lumina albă a zilei pătrunse în cameră, iar altarul era pustiu și gol și pânza albă era șifonată și atârna. Văzu chipul palid, îngrozit, al episcopului Patricius.

— Dumnezeu ne-a vizitat, șopti el, și astăzi am băut vinul vieții din Sfântul Graal...

Gawaine se clătină pe picioare.

— Dar cine a furat obiectele sfinte? Țipă el. Le-am văzut învăluite... jur că voi merge să le caut și să le aduc înapoi la curte! Și în această căutare voi petrece douăsprezece luni și o zi, până ce voi înțelege mai bine decât acum...

„Bineînțeles”, gândi Morgaine, „Gawaine trebuia să fie întotdeauna primul care să se pună față în față cu necunoscutul.” Deja căzuse în plasa ei.

Galahad se ridică, palid și strălucind de emoție:

— Douăsprezece luni, sir Gawaine? Jur că îmi voi petrece toată viața, dacă e nevoie, până ce voi vedea limpede Graalul în fața mea.

Arthur întinse mâna și încercă să vorbească, dar pe toți îi cuprinsese o febră și Țipau, făcând jurăminte, vorbind cu toții deodată.

„Acum nu mai există nici o altă cauză atât de dragă inimii lor”, gândi Morgaine. „Războaiele au fost câștigate, e pace în țară. Între războaie, până și cezarii au bunul simț să-și pună legiunile să construiască drumuri și să cucerească pământuri noi. Acum, cred ei, această căutare îi va uni în vechea fervoare. Din nou sunt cavaleri ai Mesei Rotunde, dar aceasta îi va împrăstia în cele patru vânturi... în numele aceluia Dumnezeu pe care vrei să-l pui mai presus de Avalon, Arthur! Zeița lucrează cum vrea ea...”

Mordred se ridicase și vorbea, dar Morgaine avea acum ochi doar pentru Raven, care era căzută pe podea. De jur împrejurul ei, bătrâne tărânci pălăvrăgeau încă despre mâncărurile și băuturile bune pe care le gustaseră sub vraja cazanului.

— A fost vin alb, bogat și dulce ca mierea proaspătă și ca strugurii...

nu am mai gustat așa ceva decât o dată, cu ani în urmă...

— Eu am avut plăcintă cu prune, umplută cu stafide și un sos de vin roșu, bogat... nu am mai mâncat niciodată ceva atât de bun...

Dar Raven zăcea tăcută, cu o paloare de moarte, iar când se aplecă asupra ei, Morgaine știa ceea ce știuse din prima clipă când o văzuse întinsă acolo. Povara Marii Vrăji fusese peste puterile femeii îngrozite; se ținuse tare, susținută de Marea Magie, până ce Graalul luase calea Avalonului, când toată puterea i scursese pentru a o întări pe Morgaine în lucrarea Zeiței și pe urmă, o dată acea putere retrasă, viața ei dispăruse cu ea. Morgaine o strânse în brațe, cu sălbatică durere și disperare.

„Și pe ea am ucis-o. Cu adevărat, cu adevărat, acum am ucis ultima ființă pe care am avut-o spre a o iubi... Mamă, Zeiță, de ce nu am putut fi eu? Nu mai am nimic pentru care să trăiesc, nu mai am iubire, iar Raven nu a făcut niciodată rău nimănui, niciodată, niciodată...

Morgaine o văzu pe Nimue coborând de pe jilțul său de lângă regină, vorbind cu Merlin, cu privirea caldă și dulce, și punând o mână grijulie pe umărul lui.

Arthur vorbea cu Lancelot, iar pe obrajii amândurora șiroiau lacrimi; îi văzu îmbrățișându-se și sărutându-se, așa cum nu mai făcuseră de când erau flăcăi. Pe urmă Arthur îl părăsi și coborî spre partea de jos a sălii, pășind printre supușii săi.

— E totul în ordine, oamenii mei?

Toți îi vorbeau despre ospățul magic, dar pe măsură ce se apropia, cineva strigă:

— Aici e o bătrână surdă și mută, stăpâne Arthur, care a murit... emoția a fost prea mare pentru ea.

Arthur înaintă spre locul unde Raven zăcea fără viață, în brațele lui Morgaine. Ea nu își ridică capul. O va recunoaște, va striga, o va acuza de vrăjitorie?...

Glasul îi era blând și familiar, dar distant. „Desigur”, gândi ea, „acum nu vorbește cu sora sau cu preoteasa sau cu egala lui, nu vede mai mult decât o bătrână țărancă chircită, cu părul alb, îmbrăcată în zdrențe.

— Sora ta, buna mea femeie? Îmi pare rău că ți s-a întâmplat asta la zi de sărbătoare, dar Dumnezeu a luat-o într-un moment binecuvântat, chiar în brațele propriilor lui îngeri. Vrei să o așezăm acolo, pentru înmormântare? Va fi pusă în curtea bisericii, dacă vrei.

Femeile din jurul ei răsuflară adânc și Morgaine știa că aceasta era, într-adevăr, cea mai mare generozitate pe care o putea arăta. Dar, cu șalul încă peste cap, spuse:

—Nu!

Și apoi, ca și cum i-ar fi fost impus, își ridică privirea spre ochii lui.

Se schimbaseră atât de mult, amândoi... ea era bătrână și

împovărată, iar Arthur se schimbase și el, din tânărul Rege Cerb...

Nici atunci, și nici altădată nu a aflat Morgaine dacă Arthur o recunoscuse. Ochii li se întâlneau pentru o clipă, pe urmă el spuse cu blândețe:

— Atunci, vrei să o duci acasă? Fie cum vrei tu, maică. Spune-le găjdarilor mei să îți dea un cal... arată-le asta.

Îi puse în mână un inel. Morgaine își plecă creștetul strângând cu putere din ochi, ca să-și stăpânească lacrimile, iar când îl ridică din nou, Arthur plecase.

— Haide, te ajut eu să o duci, spuse una dintre femeile din apropiere și pe urmă o alta, și scoaseră din sală trupul mic al lui Raven. Morgaine fu ispitită să privească înapoi, în sala Mesei Rotunde, căci știa că nu o va mai vedea vreodată și nu va mai pune niciodată piciorul în Camelot.

Acum treaba ei era terminată și se va întoarce în Avalon. Dar se va întoarce singură. Acum va fi mereu singură.

10

Guinevere, privind pregătirile din sală, auzind glasul domol al episcopului Patricius spunând „Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine”, privi la potir cu emoții amestecate. Jumătate din ființa ei spunea: „Acest obiect frumos trebuie să fie dedicat, așa cum dorește Patricius, slujirii lui Hristos; până și Merlin și-a întors, în cele din urmă, fața către cruce.” Dar cealaltă jumătate insista, aproape împotriva voinței ei: „Nu, ar fi fost mai bine să-l distrugem, să-i topim aurul, și din el să făurim un alt potir dedicat, din prima clipă, adevăratei slujiri a adevăratului Dumnezeu. Căci acesta aparține Zeiței, după cum o numesc ei, și aceeași Zeiță este acea târfă care, de la începutul veacurilor, i-a fost dușmană lui Dumnezeu... Adevărat grăiesc preoții, răul a venit pe lume prin femeie — pe urmă fu năucită, cu siguranță nu se poate ca toate femeile să fie rele — chiar și Dumnezeu a ales o femeie ca să-i aducă fiul pe lume și însuși Hristos vorbea despre Rai discipolilor săi aleși și surorilor...”

Una, cel puțin, trădase acea Zeiță. Simți cum chipul i se îndulcește în timp ce o privea pe Nimue — fiica lui Elaine, care semăna foarte mult cu Elaine când era mică, dar era încă și mai frumoasă, cu ceva din voioșia și grația unduitoare a tânărului Lancelot. Atât de frumoasă și de dulce era Nimue, încât nu putea crede că ar putea exista ceva rău în ea, cu toate că slujise din copilărie tocmai în casa Zeiței. Iar acum se căise, se îndepărtase de rău și venise în Camelot, implorând să nu afle nimeni că slujise în Avalon, nici măcar episcopul Patricius. Nici măcar

Arthur. „Ar fi greu, gândi Guinevere să-i refuzi lui Nimue orice.” Jurase că va păstra secretul tinerei fecioare.

Privi dincolo de Nimue, către locul unde stătea Patricius, gata să ia potirul în mâini. Și pe urmă... pe urmă lui Guinevere i se păru că un înger imens, cu aripile căzute în umbra din spatele siluetei strălucitoare, ridică în mâini potirul care luminează ca o uriașă stea strălucitoare. Era roșu ca o inimă care bate, un rubin strălucitor... dar, nu, era chiar albastrul din adâncul raiului și în aer era un miros ca al tuturor trandafirilor din toate grădinile în care intrase vreodată, în toată viața ei. Dintr-odată, parcă un vânt proaspăt străbătu întreaga sală și, cu toate că se aflau la sfânta slujbă, Guinevere simți, brusc, că poate să se ridice și să alerge afară, pe dealuri, în imensele întinderi care aparțineau lui Dumnezeu, sub acest imens cer al tămăduirii. Ea știa; știa în adâncul inimii că niciodată nu se va mai teme să părăsească temnița camerei și a sălii; putea să se plimbe sub cerul liber și pe dealuri fără teamă, căci, oriunde ar merge, Dumnezeu va fi cu ea. Zâmbi, neîncrezătoare, apoi se auzi râzând tare, iar ființa mică, întemnițată cândva înlăuntrul ei, întrebă cu mânie: „La sfânta slujbă?” Dar adevărata Guinevere spuse, râzând încă, deși nimeni nu o auzea: „Dacă nu pot să găsesc plăcere în Dumnezeu, atunci ce este Dumnezeu pentru mine?”

Și pe urmă, prin miresmele dulci ale bucuriei, îngerul stătea în fața ei, iar potirul îi era la buze. Tremurând, bău, coborându-și ochii, dar pe urmă simți o atingere pe creștet și îi ridică și văzu că nu era un înger, ci o femeie acoperită cu voaluri albastre, cu ochi mari și triști. Nu se auzi nici un sunet, dar femeia îi spuse: „Înainte de a exista Hristos, am fost eu și eu sunt cea care te-am făcut așa cum ești. De aceea, preaiubita mea fiică, uită toată rușinea și bucură-te, căci și tu ești din aceeași plămădă cu mine.”

Guinevere simți că întreg trupul și inima îi erau plămădite din bucurie pură. Nu mai fusese atât de fericită de când fusese copil. Nici în brațele lui Lancelot nu simțise acest extaz absolut. „O, de-aș fi putut să aduc această fericire iubitului meu!” Știu că îngerul sau prezența care o atinsese se îndepărtase și ea se întristă că se retrăsese, dar bucuria vibra încă înlăuntrul ei și își ridică privirea, cu dragoste, în timp ce îngerul ținea potirul în flăcări la buzele lui Lancelot. „O, de ți-ar putea da o parte din această bucurie, iubitul meu plin de tristețe.”

Flăcările dogoritoare și vântul grăbit umplură sala și se potoliră.

Guinevere mănca și bău, deși nu știa niciodată ce era, doar că era dulce și gustos; și se predă acestei desfătări. „Cu siguranță, orice ne-a fost dat astăzi este sfânt.”

Linșteea cuprinse sala; părea searbădă și goală, în lumina palidă a amiezii, iar Gawaine se ridică, strigând. Și, după el, Galahad.

— Jur că îmi voi petrece toată viața, dacă e nevoie, până ce voi vedea limpede Sfântul Graal în fața mea."

Părintele Patricius era parcă leșinat, iar ea își aminti că era bătrân; iar altarul unde fusese așezat potirul era gol. Guinevere se ridică iute de la locul ei și se apropie de el.

— Părinte, spuse ea, și îi ținu cupa cu vin la buze. El sorbi și culoarea începu să îi revină pe fața brăzdată de riduri. Șopti:

— Cu siguranță, printre noi a venit ceva sfânt... am fost hrănit cu adevărat la Masa Domnului, chiar din cupa din care a băut în acea noapte sfântă dinaintea Patimilor...

Guinevere începu să își dea seama ce se întâmplase — ceea ce venise asupra lor în ziua aceea, prin voința Domnului, era o viziune. Episcopul șopti:

— Ai văzut, regina mea, chiar cupa lui Hristos...

Ea spuse cu blândețe:

— Vai, nu, dragă părinte, poate eu nu am fost demnă de asta, dar eu am văzut un înger, cred, și pentru o clipă am crezut că era Maica Domnului în fața mea.

— Dumnezeu ne-a dat fiecăruia câte o viziune, spuse Patricius. Când m-am rugat să vină ceva printre noi, ca să le insuflă tuturor acestor oameni dragostea adevăratei imagini a lui Hristos!

Guinevere se gândi la vechiul proverb „Ai grijă ce ceri în rugăciune, căci s-ar putea să ți se îplinească.” Cu siguranță, ceva îi inspirase pe acești oameni. Unul după altul, se ridicau, jurând să petreacă un an și o zi căutând, iar ea gândi: „Toți cavalerii Mesei Rotunde se împrăștie acum în cele patru vânturi.”

Privi spre altar, acolo unde fusese așezat potirul. „Nu”, gândi ea, „Patricius și Kevin, Merlin, vă înșelați, așa cum se înșeală și Arthur. Nu puteți să-l chemați pe Dumnezeu să slujească propriile voastre scopuri în felul acesta. Dumnezeu flutură scopurile oamenilor ca un vânt puternic, ca bătaia de aripi a îngerului pe care l-am auzit astăzi în această sală și le spulberă.”

Și pe urmă, se întrebă: „Ce se întâmplă cu mine, de mă gândesc să-l critic pe Arthur și chiar pe episcop pentru ceea ce fac?” Pe urmă, însă, cu puteri înnoite, gândi: „Pentru Dumnezeu, da! Ei nu sunt Dumnezeu, sunt doar oameni și scopurile lor nu sunt sacre!” îl privi pe Arthur, pășind acum printre țărani și supuși, la capătul îndepărtat al sălii... Acolo, jos, se întâmplase ceva, o țărancă murise, poate copleșită de bucuria Sfintei Prezențe.

El veni înapoi, cu un aer trist.

— Gawaine, trebuie să pleci?... Galahad?... Nu și tu, fiul meu. Bors?... Lionel?... Ce, toți?

— Stăpâne Arthur, strigă Mordred. Era îmbrăcat, ca de obicei, în roșul aprins care îi venea atât de bine și care îi sublinia asemănarea cu tânărul Lancelot.

Glasul lui Arthur era blând:

— Ce este, dragul meu băiat?

— Regele meu, îți cer permisiunea să nu plec în această căutare, spuse el. Deși, poate că e sarcina tuturor cavalerilor, cineva trebuie să rămână alături de tine.

Guinevere simți o copleșitoare tandrețe față de tânăr. „O, acesta este adevăratul fiu al lui Arthur, nu Galahad, tot numai visuri și închipuiri!” Fusesse oare o vreme, când îi displăcuse Mordred și nu avusese încredere în el? Spuse, din inimă:

— Dumnezeu să te binecuvânteze, Mordred, iar tânărul îi zâmbi. Arthur plecându-și capul, spuse:

— Așa să fie, fiule.

Era pentru prima dată când Arthur îi spunea așa în fața altora; Guinevere îi măsură prin asta tulburarea.

— Dumnezeu să ne ajute pe amândoi, Gwydion — Mordred, ar trebui să spun — cu atât de mulți companioni împrăștiați în cele patru colțuri ale lumii, Dumnezeu singur poate spune dacă se vor întoarce sau nu...

Arthur se întinse și apucă mâinile lui Mordred și, pentru o clipă, lui Guinevere i se păru că el se sprijinea de brațul puternic al fiului său. Lancelot veni lângă ea și se înclină.

— Doamnă, pot să primesc permisiunea ta?

Lui Guinevere i se păru că lacrimile erau gata să izbucnească, la fel ca bucuria.

— O, iubirea mea, trebuie să pleci în această căutare?

Și nu îi păsa cine o auzea rostind acele vorbe. Arthur părea și el tulburat, întinzând mâna către vărul și prietenul său.

— Ne vei părăsi, Lancelot?

El încuviință. Pe chipul lui strălucea o însuflețire mai presus de cuvinte. Așadar, simțise și el acea mare bucurie? Dar de ce, atunci, trebuia să plece, să o caute? Sigur se afla înlăuntrul lui!

— În toți acești ani, iubirea mea, mi-ai spus că nu ești nici pe departe un creștin atât de bun. De ce, atunci, trebuie să fugi de mine, în această căutare?

Îl văzu cum se luptă să-și găsească cuvintele și în cele din urmă spuse:

— În toți anii aceia nu am știu dacă Dumnezeu nu era nimic altceva decât o poveste veche spusă de preoți ca să ne sperie. Acum am văzut... își umezi din nou buzele cu limba, încercând să găsească vorbe pentru

ceva mai presus de ele. Am văzut... ceva. Dacă o viziune ca aceasta poate să se arate, fie a lui Hristos, fie a diavolului...

— Cu siguranță, îl întrerupse Guinevere, cu siguranță a venit de la Dumnezeu, Lancelot...

— Așa spui tu, căci ai văzut, știi... Eu nu sunt sigur — pare-mi-se, mama mea și-a bătut joc de mine, sau toți Zeii sunt unul, așa cum spunea Taliesin — sunt sfâșiat acum între întunericul neștiinței veșnice și lumina mai presus de disperare, care îmi spune... Și din nou bâjbâi după cuvinte. A fost de parcă un clopot imens mă chema departe, o lumină în mlaștină, spunând: „Vino...” Și știu că adevărul, adevărul adevărat este acolo, acolo, aproape că-l pot atinge, de aş putea numai să-l urmez și să-l găsesc și să rup vâlul care îl înconjoară. Este acolo doar dacă eu îl pot atinge, draga mea Guinevere. Îmi vei refuza căutarea acum, că știu că există cu adevărat ceva demn de a fi găsit?

Părea că sunt singuri în încăpere, nu la curte, în mijlocul tuturor. Știa că avea putere asupra lui în orice altceva, dar cine poate interveni între un om și sufletul lui? Dumnezeu nu găsisese de cuviință să-i dea această certitudine și bucurie, iar ea nu se mira că acum el trebuia să plece să le caute, deoarece, dacă ea ar fi simțit, fie și fără certitudine, că era acolo, și-ar fi petrecut și ea restul vieții în acea căutare. Întinse ambele mâini către el și spuse, simțindu-se de parcă l-ar fi îmbrățișat în fața tuturor, în plină zi:

— Du-te, atunci, iubitul meu și Dumnezeu să-ți răsplătească această căutare cu adevărul pe care îl dorești.

Iar el spuse:

— Dumnezeu să rămână mereu cu tine, regina mea, și fie ca el să aibă grijă ca, într-o zi, să mă întorc la tine.

Pe urmă se întoarse către Arthur, dar Guinevere nu auzi ce își spusese, văzu doar că Lancelot îl îmbrățișă, așa cum făcea când erau cu toții tineri și nevinovați.

Arthur rămase cu mâna pe umărul lui Guinevere, privindu-l cum se depărtează. Cu blândețe, el spuse:

— Acest Lance este cel mai bun dintre noi — și ea se întoarse către Arthur, cu inima inundată de dragoste pentru omul bun care era soțul ei și spuse:

— Și eu cred asta, dragostea mea.

El spuse, surprinzându-o:

— Vă iubesc pe amândoi, Gwen. Să nu crezi niciodată, niciodată, că însemni mai puțin pentru mine decât totul pe lume. Aproape că mă bucur că nu mi-ai născut niciodată un fiu, adăugă el în șoaptă, căci atunci poate te-ai fi gândit că te iubesc doar pentru asta, iar acum îți

pot spune ca te iubesc mai presus de orice, în afară de datoria mea pentru acest pământ pe care Dumnezeu mi l-a dat în grijă, iar pentru asta nu poți fi geloasă.

— Nu, spuse ea dulce. Și eu te iubesc pe tine, Arthur, să nu te îndoiești niciodată de asta.

— Nu m-am îndoit nici o clipă, iubirea mea — și duse ambele ei mâini la buze și le sărută, iar Guinevere fu din nou cuprinsă de acea imensă, copleșitoare bucurie.

„Cărei femei din lume viața i-a mai dăruit atât de mult ca mie, ca doi dintre cei mai mari bărbați dintre hotarele acestei lumi să mă iubească?”

De jur împrejurul lor, zgomotele de la curte se ridicau din nou, cerând atenție pentru treburile vieții de zi cu zi. Fiecare, se pare, văzuse altceva — un înger, o fecioară care ducea Graalul, unii, ca și ea, se pare că o văzuseră pe Maica Sfântă, iar mulți, mulți alții nu văzuseră nimic, nimic în afară de o lumină prea puternică pentru a o putea suporta și fuseseră umpluți de pace și bucurie și primiseră mâncărurile și băuturile care le plăceau cel mai mult.

Acum, adepții lui Hristos răspândiseră zvonul că ceea ce văzuseră era chiar Graalul din care băuse Hristos la Cina cea de Taină, alături de discipolii lui, când a rupt pâinea și a împărțit vinul de parcă ar fi fost trupul și sângele vechilor sacrificii. Își alesese, oare, episcopul Patricius, momentul în care să răspândească acea poveste când erau cu toții năuciți și nimeni nu știa exact ce văzuseră de fapt?

Era o poveste pe care i-o spusese Morgaine, își aminti Guinevere, făcându-și cruce: Iisus din Nazaret, se spunea în Avalon, venise acolo în tinerețe, ca să fie educat printre druzii din Glastonbury și, după moartea sa, Iosif din Arimateea a venit acolo și și-a înfipt bastonul în pământ și acolo a răsărit Ghimpele Sfânt. Nu părea, atunci, plauzibil, ca același Iosif să aducă aici potirul sacrificiului? Desigur, orice se întâmplase, era sfânt... cu siguranță acesta era un obiect sfânt, de vreme ce, dacă nu ar fi venit de la Dumnezeu, nu ar fi putut fi altceva decât o vrajă nefastă, și cum putea să fie nefastă o asemenea frumusețe, o asemenea bucurie?

„Cu toate acestea, orice ar spune episcopul, a fost un dar nefast”, gândi, tremurând, Guinevere. Unul câte unul, companionii se ridicaseră și plecaseră în căutare, iar acum ea privea sala care era cu totul goală. Plecaseră toți companionii în afară de Mordred, care jurase să rămână, și de Cai, care era prea bătrân și prea șchiop ca să călărească. Arthur își întoarse privirea de la Cai — Guinevere știa că probabil îl consola pentru că nu plecase în această călătorie, cu ceilalți — și spuse:

— Ah, ar fi trebuit să plec și eu cu ei, dar nu am putut. Nu am vrut să

le năruiesc visul.

Guinevere se apropie și îi turnă chiar ea niște vin și, dintr-odată, își dori să fie în camera lor, nu acolo unde fuseseră lăsați singuri, în sala Mesei Rotunde.

— Arthur, tu ai pus la cale cele întâmplare... mi-ai spus că ceva uimitor era plănuit pentru Paști.

— Da, spuse el, lăsându-se cu greu pe spătarul scaunului, dar îți jur că nu am știut ce plănuia episcopul Patricius sau Merlin. Am știut că Merlin a adus aici, de la Avalon, Sfânta Regalitate. Își duse o mână la sabia. Mi-a fost dată sabia la încoronare, iar acum a fost pusă în slujba acestui regat și a lui Hristos. Mi se părea, așa cum a spus Merlin, că Misterul cel mai sfânt al lumii străvechi trebuie să fie pus în slujba lui Dumnezeu, de vreme ce toți Zeii sunt una, așa cum ne-a spus mereu Taliesin. În vremurile de demult, druzii dădeau alte nume Zeilor, dar aceste lucruri aparțineau lui Dumnezeu și trebuia să-i fie date lui. Totuși, nu știu ce s-a întâmplat în ziua aceasta, în sală.

— Nu știi? Tu? Nu ți se pare că ni s-a întâmplat un adevărat miracol, că Dumnezeu însuși a venit în fața noastră ca să ne arate că Sfântul Graal trebuie pus în slujba lui?

— Uneori, așa cred, spuse Arthur încet, și pe urmă mă întreb... nu cumva vraja lui Merlin ne-a fermecat, că să vedem o viziune și să gândim astfel? Căci acum plecați sunt companionii mei și cine știe dacă se vor întoarce vreodată?

Își ridică fața spre ea; Guinevere observă, ca de undeva din depărtare, că sprâncenele lui erau cu totul albe acum și că părul lui blond era în mare parte argintiu. El spuse:

— Nu ai știut că Morgaine a fost aici?

— Morgaine? Guinevere clătină din cap. Nu, nu am știut... De ce nu a venit să ne salute?

El zâmbi:

— Întrebi asta? A plecat de la curtea noastră, din cauza mâniei mele.

Buzele i se strânseseră și, din nou, mâna îi căută după mânerul sabiei Excalibur, de parcă ar fi vrut să se asigure că era încă la șoldul lui. Acum atârna într-o teacă de piele, un obiect grosolan și urât; ea nu îndrăznise niciodată să-l întrebe ce se alesese de cea pe care i-o făcuse Morgaine, cu atâția ani în urmă, dar acum ghici că se afla în spatele certei lor.

— Nu ai știut... că s-a răzvrătit împotriva mea. A vrut să-l pună pe iubitul ei, Accolon, pe tron, în locul meu...

Guinevere crezuse că nu va mai simți niciodată mânie față de vreo ființă vie, după ziua acelei fericite viziuni; chiar și acum, ceea ce simțea mai cu seamă era milă pentru Morgaine și milă pentru Arthur, știind cât de mult o iubise și câtă încredere avusese în sora care îl trădase.

— De ce nu mi-ai spus asta? Nu am avut niciodată încredere în ea.

— De aceea, spuse Arthur, strângându-i mâna. Am crezut că nu voi putea suporta să te aud spunând cum nu ai avut niciodată încredere în ea și cum m-ai prevenit adesea să mă feresc de ea. Dar Morgaine a fost astăzi aici, în veșmintele unei tărănci bătrâne. Părea bătrână, Guinevere, bătrână și nevinovată și bolnavă. Cred că, poate, a venit sub o altă înfățișare, în locul unde cândva a avut o poziție înaltă și, poate, ca să mai arunce o privire la fiul ei. Arăta mai bătrână decât mama noastră când a murit. Și el tăcu, socotind o clipă pe degete și, în cele din urmă, spuse: Păi, așa și este, căci eu sunt mai bătrân decât a fost vreodată tatăl meu, draga mea Guinevere. Nu cred că Morgaine a venit să facă răutăți și dacă ar fi venit, atunci, cu siguranță, sfânta viziune a oprit asta.

Și Arthur tăcu. Guinevere știu, cu instinctul ei sigur, că nu voia să spună cu voce tare că încă o iubea pe Morgaine și că îi era dor de ea.

„Cu trecerea anilor, sunt atât de multe lucruri pe care nu i le pot spune lui Arthur sau el mie...dar cel puțin astăzi am vorbit amândoi despre Lancelot și despre dragostea ce există între noi toți.” Și, pentru o clipă, i se păru că această dragoste era cel mai mare adevăr din viața ei și că dragostea nu putea fi niciodată cântărită sau măsurată, atât pentru unul, cât și pentru celălalt, ci era un șuvoi nesfârșit și veșnic, cu cât iubea mai mult, cu atât mai multă dragoste avea de dăruit, așa cum o dăruia acum tuturor, așa cum îi fusese dată de viziunea ei.

Astăzi, chiar și față de Merlin simți acel flux de căldură și tandrețe.

— Privește cum se luptă Kevin cu harpa lui. Să trimit pe cineva să-l ajute, Arthur?

El zâmbi și spuse:

— Nu are nevoie, căci Nimue are grijă de el, vezi?

Și, din nou, simți revărsarea de dragoste, de data aceasta pentru fiica lui Lancelot și a lui Elaine — fiică a doi dintre cei pe care îi iubise cel mai mult. Mâna lui Nimue sub brațul lui Merlin... ca vechea poveste a fecioarei care s-a îndrăgostit de bestia din adâncurile pădurii! Oh, dar astăzi simțea dragoste chiar și pentru Merlin și se bucura că avea parte de mâinile puternice și tinere ale lui Nimue, să-l ajute.

Și, pe măsură ce zilele treceau la curtea aproape pustie a Camelotului, ajunse s-o considere tot mai mult pe Nimue ca fiica pe care nu o avusese. Fata asculta cu atentă politețe când vorbea, o măgulea subtil, era mereu iute să o servească în toate. Un singur lucru nu-i plăcea lui Guinevere la Nimue — petrecea mult prea mult timp ascultându-l pe Merlin.

— Poate că acum își spune creștin, copilă, o avertiză regina, dar în inimă e un bătrân păgân, care a făcut legământ după ritualurile

barbare ale druzilor, la care tu ai renunțat... poți vedea încă șerpilor pe care îi poartă la încheieturi!

— Păi, la fel e și Arthur, spuse fata cu blândețe și ar fi fost posibil să îi port și eu, dacă nu aș fi văzut marea lumină. E un înțelept și nu există nici un om în întreaga Britanie care să știe cânta mai dulce la harpă.

— Și există legătura Avalonului care vă unește, spuse Guinevere, puțin mai aspru decât avusese de gând.

— Nu, nu. Te implor, verișoară, nu-i spune asta niciodată. El nu mi-a văzut chipul în Avalon, nu mă cunoaște și nu vreau să creadă că sunt o apostată.

Părea atât de tulburată, încât Guinevere îi spuse, drăgăstos:

— Ei, bine, dacă nu vrei, nu îi spun. Nu i-am spus nici măcar lui Arthur că ai venit la noi din Avalon.

— Și îmi place atât de mult muzica și harpa, se rugă Nimue. Pot să nu vorbesc cu el?

Guinevere zâmbi cu îngăduință.

— Și tatăl tău a fost cândva un bun muzician — cândva a spus că mama lui i-a așezat o harpă în mână, înainte de a fi destul de mare ca să țină în mână o sabie de jucărie și că l-a învățat să atingă coardele. Mi-ar fi plăcut mai mult de Merlin dacă ar fi rămas cu harpa lui și nu ar fi căutat să fie sfetnicul lui Arthur. Pe urmă se scutură și adăugă: Pentru mine, omul e un monstru!

Nimue spuse răbdătoare:

— Îmi pare rău să te văd atât de înverșunată împotriva lui, verișoară. Nu e vina lui — sunt sigură că ar prefera să fie la fel de frumos ca tatăl meu și la fel de puternic ca Gareth.

Guinevere își plecă fruntea:

— Știi că nu e frumos din partea mea... dar din copilărie am avut repulsie pentru cei care sunt atât de pociți. Nu sunt sigură că nu din cauză că l-am văzut pe Kevin am pierdut sarcina când am avut, în cele din urmă, șansa de a naște un fiu. Și, dacă Dumnezeu e bun, nu înseamnă oare că tot ceea ce vine de la Dumnezeu trebuie să fie frumos și perfect, iar ceea ce este urât și diform trebuie să fie lucrarea diavolului dezgustător?

— Nu, spuse Nimue, nu mi se pare deloc probabil. Dumnezeu însuși a trimis încercări asupra oamenilor în Sfânta Scriptură, căci i-a trimis lui Iov lepra și l-a făcut pe Iona să fie înghițit de un pește uriaș. Și mereu ni se spune că i-a făcut pe cei aleși să sufere și că Hristos însuși a suferit. Se poate spune că acei oameni suferă fiindcă este voința lui Dumnezeu ca ei să sufere mai mult decât alții. Poate Kevin suferă aceste chinuri pentru vreun mare păcat pe care l-a făcut într-una dintre viețile dinainte.

— Episcopul Patricius spune că este o noțiune păgână și că nici un creștin nu ar trebui să creadă acea minciună abominabilă — că suntem născuți și renăscuți. Altfel, cum am merge vreodată în Rai?

Nimue zâmbi, amintindu-și-o pe Morgaine spunându-i: „Să nu-mi mai pomenesti vreodată despre nimic din ceea ce ți-a spus părintele Griffin.” Se gândi că i-ar plăcea să îi spună asta acum, lui Guinevere, dar își păstră vocea blândă:

— O, nu, verișoară, căci chiar în Sfânta Scriptură se vorbește despre cum oamenii au întrebat cine era Ioan Botezătorul. Unii spuneau că Iisus Hristos era Ilie, venit din nou, iar el le-a răspuns: „Vă spun că Ilie a venit deja printre voi și nu îl cunoașteți.” Iar oamenii au știut — așa se spune în Sfânta Scriptură — că el vorbea despre Ioan. Și, astfel, dacă Iisus însuși credea că oamenii se nasc din nou, cum poate fi greșit ca oamenii să creadă asta?

Guinevere se întreabă cum avea Nimue atât de multe cunoștințe despre Scriptură, dacă a trăit în Avalon. Și își aminti că și Morgaine știuse mai multe despre scrierile sfinte decât ea însăși. Nimue spuse:

— Cred că, probabil, preoții nu vor ca noi să ne gândim la alte vieți, fiindcă vor să fim foarte buni în aceasta. Mulți preoți cred că nu mai este mult timp până la sfârșitul lumii și la întoarcerea lui Hristos și se tem că oamenii vor aștepta încă o viață ca să fie buni și astfel nu vor avea timp să atingă perfecțiunea înainte de venirea lui Hristos. Dacă oamenii ar ști că se vor naște din nou, s-ar strădui ei, oare, atât de mult să fie perfecți în viața aceasta?

— Asta mi se pare o doctrină periculoasă, zise Guinevere, căci, dacă ar crede că toți oamenii trebuie să fie, în cele din urmă, mântuiți într-o viață sau alta, ce i-ar opri să săvârșească păcate în aceasta, în speranța că mila lui Dumnezeu va fi mai mare?

— Nu cred că teama de preoți sau de mânia lui Dumnezeu sau orice altceva va împiedica vreodată omenirea să săvârșească păcate, spuse Nimue, ci numai atunci când vor dobândi destulă înțelepciune în toate viețile ca să știe că greșeala este nefolositoare și că pentru rău trebuie să plătească, mai devreme sau mai târziu.

— O, taci, copilă. Dacă te-ar auzi cineva vorbind asemenea erezii! Deși este adevărat, spuse ea după un moment, că din acea zi de Paști mi se pare că în dragostea lui Dumnezeu este îndurare infinită și poate că lui Dumnezeu nu îi pasă atât de mult de păcate cum ar vrea unii preoți să credem... Iar acum vorbesc și eu erezii, probabil!

Nimue zâmbi din nou, gândind în sinea ei: „Nu am venit la curte să o lămuresc pe Guinevere. Am o misiune mai primejdioasă și treaba mea nu e să-i predic adevărul că toți bărbații și toate femeile trebuie să ajungă într-o zi la înțelepciune.”

— Crezi că Hristos va veni din nou, Nimue?

„Nu”, gândi ea, „nu cred, cred că marii înțelepți asemenea lui Hristos vin doar o singură dată, după multe vieți petrecute în atingerea înțelepciunii, și pe urmă pleacă pentru totdeauna, în eternitate; dar cred că cei divini vor trimite alți mari învățători să predice omenirii adevărul și că omenirea îi va primi întotdeauna cu crucea și cu focul și cu pietrele.”

— Ceea ce cred eu nu are importanță, verișoară, ceea ce contează este adevărul. Unii preoți susțin că Dumnezeu lor e Dumnezeul iubirii, iar alții că este rău și răzbunător. Uneori, am impresia că preoții au fost trimiși să pedepsească oamenii; dacă nu vor să asculte cuvintele de iubire ale lui Hristos, Dumnezeu le trimite preoții cu mesajul lor de ură și bigotism.

Pe urmă se opri brusc, căci nu voia să o supere pe Guinevere. Dar regina spuse doar:

— Ei, bine, Nimue, am cunoscut asemenea preoți.

— Și, dacă unii preoți sunt oameni răi, nu cred că e într-un tot mai presus de rațiune ca unii druzi să fie buni.

„Trebuie să fie”, gândi Guinevere, „o eroare în acest raționament”, dar nu își putea da seama care.

— Ei, bine, draga mea, poate că ai dreptate. Dar mi se face silă să te văd cu Merlin. Deși știu că Morgaine avea o părere bună despre el... s-a zvonit aici, la curte, chiar și că erau iubiți. M-am întrebat adesea cum o femeie atât de pretențioasă ca Morgaine l-ar fi putut lăsa să o atingă.

Nimue nu știuse asta, dar alungă informația într-un colț al minții, ca să se gândească la ea cu altă ocazie. Oare astfel aflase Morgaine despre fortăreața lui neapărată? Spuse doar:

— Dintre tot ce am învățat în Avalon, ceea ce mi-a plăcut cel mai mult a fost muzica, și din ce am auzit în Sfânta Scriptură, ceea ce mi-a plăcut cel mai mult a fost psalmistul care ne-a spus să-l slăvim pe Dumnezeu cu lăuta și harpa. Și Kevin mi-a promis că mă va ajuta să găsesc o harpă, căci am venit fără a mea. Pot să trimit după el aici, verișoară?

Guinevere șovăi, dar nu putu rezista dulcii rugăminți din zâmbetul fetei și spuse:

— Sigur că poți, draga mea copilă.

După o vreme, veni Merlin și, în spatele lui, un servitor ducând-o pe Doamna Mea. „Nu”, gândi Nimue, „trebuie să îmi amintesc, acum nu e nimic mai mult decât Kevin harpistul, trădător al Avalonului. Acum e

creștin, nu există nici o lege ca nimeni altul să nu-i atingă harpa; este mai simplu decât să țină un inițiat în preajma lui, ca s-o poarte pe Doamna Mea, când îl părăsesc puterile.”

Umbla cu două bastoane, trăgându-și după ele trupul chinuit. Dar le zâmbi doamnelor și spuse:

— Trebuie să considerați, regina mea și doamnă Nimue, că într-un fel spiritul meu v-a făcut plecăciunea curtenitoare pe care trupul meu nu mai este capabil să o facă.

Nimue șopti:

— Te implor, verișoară, roagă-l să se așeze — nu poate sta în picioare mult timp.

Guinevere îi făcu semn, bucuroasă de data aceasta de vederea ei slabă, ceea ce însemna că nu trebuia să vadă limpede trupul lui diform. Pentru o clipă, Nimue se temu că omul lui Kevin era din Avalon și o va recunoaște și poate o va saluta, dar era doar un servitor în straiile de la curte. Cum putuse Morgaine sau bătrâna Raven să vadă atât de departe, să poruncească să fie ținută în izolare, când fusese copil, ca atunci când va ajunge femeie să existe o preoteasă întru totul pregătită în Avalon pe care Merlin să nu o cunoască după chip? Înțelese că era doar un pion în marea lucrare a lumii, trimis înainte fără arme, doar cu frumusețea și virginitatea ei păzită, pentru a săvârși răzbunarea Zeiței asupra acestui om care îi trădase pe toți.

Nimue așeză încă o pernă de pe scaunul ei sub brațul lui Merlin. Oasele parcă îi treceau prin piele și, când abia îi atinsese cotul, încheieturile umflate păreau că au atâta căldură încât o ardeau. Iar ea simți milă și revoltă o clipă.

„Cu siguranță, Zeița își săvârșește deja răzbunarea! Acest om a suferit destul. Hristosul lor a suferit o zi pe cruce; acest om e crucificat în trupul lui frânt de o viață!” Deși alții fuseseră arși pentru credința lor și nu se prăbușiseră, nici nu trădaseră Misterele. Își întări inima și spuse dulce:

— Lord Merlin, vrei să cânti la harpă pentru mine?

— Pentru tine, doamna mea, spuse Kevin cu voce puternică, voi cânta și mi-aș dori să fiu acel bard de demult care putea cânta până ce copacii dansau!

— O, nu, spuse Nimue cu un râs zeflemitor. Ce ar fi dacă ar veni aici, dansând! Păi, am avea pământ prin toată sala și toate slujnicele noastre cu cârpe și măhuri nu ar fi în stare să îl curețe! Lasă copacii acolo unde sunt, rogu-te, și cântă!

Merlin își așeză mâinile pe harpă și începu să cânte. Nimue stătea alături de el, pe podea, privindu-l în față, absorbită, cu ochii ei mari. Merlin privea în jos către fecioară exact așa cum și-ar privi un câine uriaș stăpânul — cu umilă devoțiune și totală preocupare.

Lui Guinevere i se părea de la sine înțeleasă o asemenea emoție. Ea însăși fusese obiectul unui devotament intens, atât de des încât nu se gândea niciodată la asta de două ori — era pur și simplu omagiul pe care oamenii îl aduceau frumuseții.

Poate, totuși, ar trebui să o avertizeze pe Nimue, ca acest lucru să nu îi sucească mințile. Cu toate acestea, nu își închipuia cum putea Nimue să stea atât de aproape de hidoșenia lui sau să îl privească atât de atent. Era ceva în legătură cu fata, ceva care o nedumerea. Cumva, concentrarea ei nu era chiar ceea ce părea. Nu era încântarea prilejuită unui muzician de cântecul altuia, nici nu era admirația neprefăcută a unei fecioare pentru un bărbat umblat și matur. Nu, gândi Guinevere, și nu era nici o pasiune bruscă, pe care ar fi înțeles-o și cu care, într-un fel, ar fi simpatizat — ea însăși cunoscuse acea dragoste neașteptată, copleșitoare, care doboară toate obstacolele. O lovise ca un fulger și îi ruinase toate speranțele privind căsătoria ei cu Arthur, că ar putea avea o căsnicie cum se cuvine. Fusese un blestem, deși știa că era un sentiment care venise de la sine, asupra căruia nici ea, nici Lancelot nu aveau nici o putere. S-ar fi obișnuit cu asta și ar fi putut accepta că i s-a întâmplat lui Nimue, chiar dacă Kevin părea obiectul cel mai imposibil al unei asemenea pasiuni. Dar nu era asta... nu își dădea seama cum știa, dar știa.

Simplă pornire? Ar fi putut fi asta, din partea lui Kevin — Nimue era frumoasă și, deși Merlin fusese foarte circumspect, ea ar fi putut înmuia orice bărbat; dar lui Guinevere nu-i venea să creadă că Nimue ar fi putut fi atrasă astfel de un asemenea bărbat, când rămăsese amabilă, dar rece și inaccesibilă față de cei mai chipeși cavaleri ai lui Guinevere.

De unde stătea, la picioarele lui Merlin, Nimue simți că Guinevere o privea. Dar nu își întoarse ochii de la Kevin. „Într-un fel, gândi ea, îl farmec!” Misiunea ei îi cerea să îl aibă cu totul la mila ei — sclavul și victima ei. Și din nou înăbuși sclipirea de compasiune pe care o simți. Acest om făcuse mai rău decât să trădeze pur și simplu Misterele sau învățătura secretă; el dăduse chiar lucrurile sfinte pe mâinile creștinilor, pentru a fi profanate. Dărză, Nimue refuză să ia în seamă următorul ei gând: creștinii aceia nu intenționaseră să profaneze, ci să slăvească.

Creștinii nu știau nimic despre adevărurile profunde ale Misterelor. Și, în orice caz, Merlin trădase un jurământ. Iar Zeița apăruse ca să prevină acea profanare. Nimue cunoștea destul de bine Misterele ca să știe la ce asistase; și acum, o străbătu un fior la gândul celor întâmplate în rândul companionilor, în acea zi de sărbătoare. Nu înțelesese pe deplin, dar știa că ea atinsese cea mai mare sfințenie. Iar Merlin a vrut să profaneze asta. Nu, trebuie să moară ca un câine ce era.

Harpa tăcu, Kevin spuse:

— Am o harpă pentru tine, doamnă, dacă o vei accepta. E una pe care am făcut-o cu mâinile mele. Eram flăcău în Avalon și nou venit acolo. Am mai făcut și altele, mai bune, dar aceasta este bună și am purtat-o mult timp. Dacă o vei accepta, este a ta.

Nimue protestă, spunând că un asemenea dar este mult prea de preț, dar înlăuntrul ei exulta. Dacă ar putea avea ceva atât de prețios pentru el, ceva ce făurise cu mâinile și truda lui, atunci asta îl va lega de ea, ca și cum ar fi fost o șuviță de păr sau o picătură din sângele lui. Nu erau mulți, nici în Avalon, cei care știau că legea magiei ajunsese atât de departe, că un lucru care fusese atât de intim îngemănat cu mintea, cu inima și cu pasiunile — și Nimue pricepea că muzica era cea mai profundă pasiune a lui — păstra chiar mai mult din suflet decât păstra părul tuns esența trupului.

Gândi cu satisfacție; „El însuși, cu propriile sale mâini, și-a pus sufletul în mâinile mele.” Când trimise după harpă, ea o mângâie; mică și neprelucrată cum era, lemnul fusese cizelat de îndelungata rezemare de trupul lui, iar mâinile lui atinseseră coardele cu dragoste... chiar și acum mai zăboveau pe ele cu tandrețe.

Nimue atinse coardele, încercându-le. Cu adevărat, sunetul harpei era bun; el obținuse acea curbă și structură perfectă care face cutia de rezonanță a coardelor să formeze ecoul celui mai dulce sunet. Și, dacă făcuse asta ca băiat, cu acele mâini mutilate... Din nou Nimue simți năvala de milă și durere. De ce nu a rămas la muzica lui, fără să se amestece în înalte afaceri de stat?

— Ești prea bun cu mine.

Își lăsă vocea să tremure, sperând că el va crede că este pasiune în loc de triumf... „Cu aceasta, curând va fi al meu, posedat trup și suflet.”

Dar era prea repede. Cursul timpului pe care îl avea în sânge îi spunea că luna era în perioada de creștere, o magie atât de mare putea fi săvârșită numai pe lună neagră, în momentul de stagnare, când Doamna nu trimite nici o rază din lumina ei asupra lumii, iar scopurile ei ascunse sunt făcute cunoscute.

Nu trebuia să lase ca pasiunea lui să crească peste limite, nici mila ei pentru el.

„Mă va dori când va fi lună plină; această legătură pe care o făuresc este o sabie cu două tăișuri, o funie cu două capete... îl voi dori și eu, nu pot preveni asta. Ca un descântec să fie total, trebuie să-i implice pe amândoi, descântător și descântat, iar ea știa, cu un spasm de teroare, că această vrajă pe care o țesea va lucra și se va răsfrânge asupra ei. Nu putea să simuleze pasiunea și dorința, trebuia să le și simtă. Știa, cu o teamă ce îi frângea inima, că, așa cum Merlin va fi neajutorat în mâinile ei, tot așa de bine s-ar putea ca ea să fie neajutorată în ale lui. Și ce se

va alege de mine, o, Zeiță, Mamă... e un preț mult prea mare de plătit...
fă să nu se abată asupra mea, nu, nu, mă tem...

— Ei, bine, Nimue, draga mea, spuse Guinevere, acum ai harpa în mâini. Vei cânta pentru mine?

Își lăasă părul să-i acopere fața, în timp ce se uită la Merlin cu timiditate și întrebă:

— Să cânt, așadar?

— Te rog să cânti, spuse el. Glasul tău este dulce și pot auzi cum mâinile tale vor face coardele să ne încante...

„Într-adevăr, dacă voi fi ajutată de Zeiță.” Nimue își așeză mâinile pe coarde, aducându-și aminte că nu are voie să cânte nici un cântec din Avalon pe care el și l-ar putea aminti și l-ar putea recunoaște. Începu să cânte un cântec de pahar pe care îl auzise la curte, cu vorbe nu prea potrivite pentru o fecioară; o văzu pe Guinevere privind scandalizată și gândi: „Bun, dacă e șocată de comportarea mea nepotrivită pentru o fecioară, atunci nu va face cercetări prea adânc asupra motivelor mele.” Pe urmă cântă un cântec de jale pe care îl auzise de la un cântăreț de la miazănoapte, cântecul îndurerat al unui pescar în largul mării, căutând luminile casei sale pe țărm.

La sfârșit se ridică, privindu-l timid:

— Îți mulțumesc pentru că m-ai lăsat să-ți folosesc harpa... O mai pot împrumuta, ca mâinile mele să-și păstreze îndemânarea?

— E darul meu pentru tine, spuse Kevin. Acum, că am auzit ce muzică pot scoate mâinile tale din ea, nu poate aparține altcuiva. Păstrează-o, te rog... am multe harpe.

— Ești prea bun cu mine, murmură ea, dar te rog, acum că pot să fac muzică singură, nu mă lipsi de plăcerea de a te mai asculta.

— Voi cânta pentru tine oricând îmi vei cere, spuse Kevin, iar ea știa că acele cuvinte veneau din inimă.

Făcu în așa fel încât să-l atingă în timp ce se apleca să își ia harpa. Murmură, încet, ca Guinevere să nu poată auzi:

— Cuvintele singure nu pot exprima recunoștința mea față de tine. Poate va veni o vreme când o voi putea exprima mai potrivit.

El o privi, buimăcit, iar ea descoperi că îi întorcea privirea cu aceeași intensitate.

„O vrajă cu două tăișuri, într-adevăr. Și eu sunt victimă...”

El se îndepărtă, iar ea se așeză supusă lângă Guinevere și încercă să-și îndrepte atenția către tors.

— Cât de frumoasă cânti, Nimue, spuse Guinevere, nu trebuie să întreb unde ai învățat... Am auzit-o cândva pe Morgaine cântând acel cântec de jale.

Nimue ceru, ocolindu-i privirea:

— Spune-mi ceva despre Morgaine. A plecat din Avalon înainte de a

veni eu acolo. A fost căsătorită cu un rege în Lothian, nu-i așa?

— În Țara Galilor de Miazănoapte, începu Guinevere.

Nimue, care știa toate acestea foarte bine, nu era, întru totul prefăcută. Morgaine rămânea pentru ea o enigmă și era dornică să știe cum le păruse ea celor care o cunoscuseră în lume.

— Morgaine a fost una dintre însoțitoarele mele, spuse Guinevere. Arthur mi-a dat-o astfel în ziua nunții noastre. Desigur, fusese crescut departe de ea și abia o cunoștea...

În timp ce asculta cu atenție, Nimue, care fusese învățată să citească emoțiile, își dădu seama că, dincolo de repulsia lui Guinevere față de Morgaine, mai era ceva: respect, admirație, chiar și un soi de tandrețe. Dacă Guinevere nu ar fi fost o creștină atât de fanatică și fără minte, ar fi iubit-o pe Morgaine. Cel puțin, în timp ce vorbea despre ea, deși condamna vrăjitoriile ei blestamate, nu rostea aberațiile pioase care o aduseseră pe Nimue în pragul plânsului. Dar nu putea să acorde întreaga atenție poveștilor lui Guinevere. Stătea într-o atitudine de interes pasionat, scotea sunetele potrivite ale atenției și uimirii, dar, pe dinăuntru, mintea ei lucra.

„Mă tem; pot ajunge sclava și victima lui Merlin, așa cum am vrut ca el să fie al meu... Zeiță! Mare Mamă! Nu sunt eu cea care trebuie să-l înfrunt, ci tu. Luna creștea; mai erau patru nopți până la luna plină și ea simțea deja fiorul acelui curs al vieții. Se gândi la privirea absorbită a lui Merlin, la ochii lui magici, la glasul plăcut și știu că era deja încalcită în țesătura propriei vrăji. Încetase să mai încerce cea mai vagă repulsie față de trupul lui diform, simțind doar puterea și forța vitală care o străbăteau.

„Dacă mă dăruiesc lui pe lună plină, atunci fluxurile vieții din noi vor fi cuprinse de același șuvoi, și intențiile mele vor deveni ale lui, vom fi uniți, ca un singur trup...” Simți durerea și agonia dorinței, tânjea să simtă mângâierea acelor mâini sensibile, să simtă suflarea lui caldă asupra gurii ei. Toată ființa o durea, ca o foame care, știa, era cel puțin în parte un ecou al dorințelor și frustrărilor lui; legătura magică pe care o crease între ei însemna că și ea trebuia să fie tulburată de tulburarea lui.

Când viața se împlinește la rotirea lunii, atunci va primi Zeița trupul iubitului ei...

Nu era întru totul de necrezut. Era fiica fostului campion al reginei și totodată prietenul cel mai apropiat al regelui. Kevin, Merlin, spre deosebire de preoții creștini, avea voie să se căsătorească. Curtea va fi mulțumită de o căsătorie atât de bună, deși unele dintre doamne ar fi șocate că ea își putea dăruia trupul delicat unui om pe care îl considerau un monstru. Arthur știa, cu siguranță, că Merlin nu se putea întoarce în Avalon după ceea ce făcuse, dar avea un loc la curte, de sfetnic al

regelui. De asemenea, era un muzician cu un talent neasemuit. „Va fi loc pentru noi și fericire... când luna va fi plină, plină de viață, el va sădi un copil în pântecul meu... iar eu îl voi purta cu bucurie... el nu s-a născut monstru, diformitatea lui provine din vătămarile din copilărie... fiii lui vor fi frumoși...”; pe urmă se înfrână, tulburată de puterea propriilor ei fantezii. Nu, nu trebuia să ajungă atât de profund îngemănată cu această vrajă. Trebuie să se înfrâneze, deși luna în creștere făcea din năvala sângelui ei prin vene agonia însăși a frustrării.. Trebuia să aștepte, să aștepte...

Așa cum așteptase toți acești ani... Există un miracol care vine odată cu cedarea în fața vieții. Preotesele din Avalon îl cunoscuseră când se culcau pe câmp, de Beltane, invocând viața Zeiței în trupurile și inimile lor... Dar există un miracol mai profund, care vine din apărarea puterii, zăgăzuind șuvoiul. Creștinii știau ceva despre asta, când insistaseră ca sfintele lor fecioare să trăiască în castitate și izolare, ca să poată arde cu flacăra mai întunecată a acelei forțe înfrânate; ca preoții lor căști să poată turna toată puterea pe care o aveau în Misterele lor. Nimue simțise acea putere în cel mai ușor cuvânt sau gest al lui Raven, care nu irosise niciodată cuvinte pentru nimic banal, astfel că puterea ei, atunci când o folosea, era colosală.

Se întrebese adesea, singură în templul Avalonului, când i se interzisese să se amestece cu celelalte fecioare sau să meargă la ceremonialuri, când simțise forța vieții în vene cu o asemenea intensitate că uneori izbucnea în plâns isteric sau își smulgea părul și își zgâria fața... De ce o puseseră deoparte pentru asta, de ce trebuia să poarte toată această povară teribilă, fără ușurare? Dar se încrezuse în Zeiță și îi ascultase mentorii, iar acum ei îi încredințaseră această sarcină imensă, iar ea nu trebuia să-i dezamăgească prin propriile slăbiciuni.

Era un vas încărcat cu putere, ca Sfânta Regalitate pe care, dacă o atingeai nepregătit, însemna moarte, și toată această putere a îndelungatei pregătiri ar fi a ei, să-l facă pe Merlin robul ei... dar trebuia să aștepte ca fluxul să se micșoreze iar apoi să se umple din nou; când va fi luna neagră, ea va trebui să prindă un alt flux, care venea dinspre partea cealaltă a lunii... nu fertil, ci sterp, nu al vieții, ci al magiei negre, mai vechi decât viața omului...

Iar Merlin știa aceste lucruri; știa despre vechiul blestem al lunii negre și al pântecului sterp. Trebuie să fie atât de vrăjit de ea, încât uitase să întrebe măcar de ce îl refuzase pe lună plină și îl căutase când era lună neagră. Ea avea un avantaj: el nu știa că ea știa aceste lucruri, el nu o văzuse niciodată în Avalon. Totuși, legătura dintre ei mergea în ambele sensuri, iar dacă ea îi putea citi gândurile, și el le-ar putea citi pe ale ei; trebuia să se păzească în fiecare clipă, altfel el va vedea prin

ea și îi va ghici intențiile.

Trebuie să-l orbesc de dorință atât de profund, încât să uite... să uite tot ceea ce fusese învățat în Avalon. Și, în același timp, ea nu trebuia să fie copleșită de dorința lui și trebuia să și-o zăgăzuiască pe a ei. Nu va fi ușor.

Începu să contureze în minte următorul vicleșug pe care îl va folosi cu el. „Povestește-mi copilăria ta, va spune, povestește-mi cum ai fost atât de rănit.” Compasiunea va fi o legătură puternică; știa exact cum îl va atinge cu vârful degetelor... și știa, cu disperare, că va căuta căi să fie aproape de el, să-l atingă, nu pentru misiunea ei, ci pentru propria ei foame.

„Pot face această vrajă fără să mă duc și pe mine la pierzanie?”

— Nu ai fost la ospățul reginei, șopti Merlin, privind în ochii lui Nimue — și eu am compus un cântec nou pentru tine... A fost lună plină și există o mare putere a lunii, doamnă...

Îl privi, absorbită:

— Adevărat? Știu atât de puțin despre aceste lucruri. Ești magician, lord Merlin? Uneori mă simt neajutorată, că tu faci vrăji asupra mea.

Se ascunsese la luna plină, cu siguranță, dacă ar fi privit-o în ochi în acel moment, ar fi putut să-i citească gândurile și poate chiar intențiile. Acum, că puterea acelei faze magice a trecut, ea putea, probabil, să se păzească de el.

— Trebuie să-mi cânti cântecul.

Rămase ascultând, simțindu-și trupul întreg fremătând precum coardele harpei care tresăteau sub atingerea degetelor lui.

„Nu pot suporta, nu pot... trebuie, de data aceasta, să acționez de îndată ce luna este neagră.”

Încă una dintre fazele acestea și va ceda la șuvoiul dorinței și al poftelor pe care ea îl clădea între ei... „Și nu voi mai putea vreodată să-l trădez... voi fi a lui pentru totdeauna, pentru această viață și dincolo de ea...”

Se întinse și îi atinse umflăturile diforme care erau oasele încheieturii și atingerea o umplu de dorință. Își putea imagina, văzându-i pupilele dilatate și respirația precipitată, ce simțise el.

„Trădare”, gândi ea, „sub legile inexorabile ale destinului, trădarea va fi pedepsită înmiit de Zeiță, în viața de după viață, trădatul și trădătorul vor fi pedepsiți și legați unul de celălalt, în dragoste și ură, pentru o mie de ani.” Dar ea făcea asta la porunca Zeiței, fusese trimisă ca să pedepsească un trădător pentru trădarea lui. Va fi și ea pedepsită, la rândul ei? Dacă ar fi așa, atunci nici măcar pe tărâmul Zeilor nu exista dreptate....

Hristos a spus că adevărata căință șterge toate păcatele. Dar soarta și legile universului nu pot fi înlăturate atât de ușor. Stelele, în mersul

lor, nu se opresc pentru că strigă cineva la ele: „Opriti-vă!”

Ei bine, așa să fie; poate că trădarea ei față de Merlin făcea parte dintr-o faptă săvârșită de unul dintre ei înainte ca pământul străvechi de sub valuri să se scufunde în mare. Acesta îi era destinul și nu îndrăzneala să îl pună la îndoială.

Merlin se opri din cântat și își închise mâna, ușor, peste a ei; ca năucă, ea își lipi buzele de ale lui. Acum, acum e prea târziu să dea înapoi.

Nu. Fusesse prea târziu să dea înapoi când își plecase capul și acceptase sarcina pe care i-o dăduse Morgaine. Fusesse prea târziu să dea înapoi când făcuse legământul față de Avalon.

— Spune-mi mai multe despre tine, șopti ea, vreau să știu totul despre tine, domnul meu...

— Nu-mi spune așa. Numele meu este Kevin.

— Kevin, spuse ea și își făcu glasul dulce și suav, plimbându-și degetele pe brațul lui.

Zi după zi, țesuse vraja cu atingeri și priviri și vorbe șoptite, în timp ce luna se topea în întuneric. După primul sărut grăbit, ea se retrase din nou, de parcă ar fi speriat-o. „E adevărat. Dar mai degrabă m-am speriat singură...” Niciodată, niciodată în toți acei ani de izolare nu se crezuse capabilă de o asemenea pasiune, de o asemenea dorință. La un moment dat, stărnită mai mult decât putea suporta, cu părul mângâind ușor fața lui când se aplecă deasupra-i, acolo unde stătea, lângă harpă, el se întoarse și o cuprinse și o strivi de trupul lui, iar ea se luptă cu adevărat, fără să se prefacă, speriată de această dată.

— Nu, nu, nu pot — ai uitat de tine — te rog, lasă-mă, strigă ea și, când o strânse și mai mult, îngropându-și fața la pieptul ei și acoperindu-i sânii cu sărutări, ea începu să plângă încet.

— Nu, nu, mi-e teamă, mi-e teamă...

Atunci o lăsă și se retrase, ca trăsnet. Răsuflarea lui era grea. Rămase cu ochii închiși, cu mâinile atârându-i. După o clipă, murmură:

— Iubita mea, neprețuita mea pasăre albă, aleasa inimii mele... iartă-mă, iartă-mă...

Nimue își dădu seama că poate folosi chiar și teama pentru propriile scopuri. Spuse, scâncind:

— Am avut încredere în tine, încredere...

— Nu ar fi trebuit, spuse el răgușit, nu sunt altceva decât un bărbat și, cu siguranță, nu mai puțin decât un bărbat... Iar ea se făcu mică în fața amărăciunii lui, în timp ce el adăugă: Sunt bărbat din carne și oase și te iubesc, Nimue, și tu te joci cu mine de parcă aș fi un câțel, și te aștepti să mă îmblânzești ca pe un ponei castrat... crezi că, fiindcă sunt schilod, sunt mai puțin bărbat?

Nimue putea vedea în mintea lui, limpede și oglindit, amintirea unor

vremuri când îi spusese asta primei femei care se apropiase vreodată de el și o văzu pe Morgaine reflectată în ochii și mintea lui, nu pe Morgaine cea pe care o cunoștea, ci o femeie întunecată, o vrăjitoare, cu glasul dulce, dar în același timp înfricoșător, venerată, da, în același timp temută, fiindcă, prin tulburarea pasiunii, își putea aminti dintr-odată că fulgerul va lovi...

Nimue își întinse mâinile către el și știa că tremurau și că nu va ști niciodată de ce. Își păzi cu grijă gândurile și spuse:

— Nu am gândit asta niciodată. Iartă-mă, Kevin, eu... eu nu m-am putut abține...

„Și este într-un tot adevărat, Zeiță, într-un tot adevărat. Dar nu așa cum crede el. Ceea ce spun eu nu este ceea ce el aude.” Și totuși, cu toată mila și dorința ei, exista și un pic de dispreț. „Altfel, nu aș putea suporta să fac ceea ce fac... dar un om atât de expus la mila dorinței este demn de dispreț... tremur și eu, sunt sfâșiată... dar nu voi fi la mila dorințelor mele trupești...”

Și de aceea Morgaine îi dăduse cheia spre acest bărbat, îl pusese cu totul în mâinile ei. Acum era momentul să rostească vorbele care vor întări vraja, îl vor face al ei trup și suflet, astfel ca ea să îl poată aduce la Avalon la judecata stabilită.

Să se prefacă! Să se prefacă a fi una dintre acele fecioare nesăbuite din jurul lui Guinevere, cu mintea între picioare! Spuse, șovăind:

— Îmi pare rău... Știu că ești cu adevărat bărbat... îmi pare rău că mi-a fost teamă... Și își ridică ochii spre ai lui, o privire adormită, prin părul lung, temându-se că, dacă s-ar uita adânc în ochii lui, și-ar trăda toată duplicitatea. Eu... eu... da, am vrut să mă săruți, dar când ai devenit atât de sălbatic... m-am speriat. Nu e nici momentul, nici locul, ar putea năvăli oricând cineva peste noi și pe urmă regina s-ar supăra, iar eu sunt una dintre fecioarele ei și ne-a avertizat că nu trebuie să umblăm cu bărbați.

„E oare destul de prost să mă creadă când spun asemenea aberații sclifosite?”

— Sărăcuța mea! Kevin îi acoperi mâinile cu sărutări spășite. O, sunt o bestie. Te iubesc atât de mult... te iubesc atât de mult, că nu pot suporta! Nimue, Nimue, te temi atât de mult de mânia reginei? Nu pot... Se opri și respiră greu din nou. Nu pot trăi așa... Vrei să plec de la curtea aceasta? Niciodată, niciodată nu am... Se opri din nou și pe urmă, ținându-i mâinile în ale lui, spuse: Nu pot trăi fără tine. Trebuie să te am sau să mor. Nu vrei să ai puțină milă de mine, iubirea mea?

Văzându-i chipul schimonosit și simțindu-i respirația întretăiată, ea își plecă ochii, oftând prelung... în cele din urmă, șopti:

— Ce pot să-ți spun?

— Spune că mă iubești!

— Te iubesc. Își dădu seama că glasul ei sunase ca acela al unei femei aflate sub vrajă. Știi că te iubesc.

— Spune că-mi vei da toată dragostea ta, spune asta, ah, Nimue, Nimue, ești atât de tânără și de frumoasă, iar eu sunt atât de schilod și de urât. Nu pot crede că ții la mine, chiar și acum cred că visez, că, dintr-un anume motiv, m-ai stârnit astfel ca să poți râde de bestia care se tăvăleşte la picioarele tale, ca un câine...

— Nu, spuse ea și, repede, de parcă s-ar fi temut de propria ei îndrăzneală, se aplecă și îi sărută ochii, două rândunele agere, care se mișcau de colo-colo.

— Nimue, vei veni în patul meu?

Ea șopti:

— Mă tem, am putea fi văzuți și nu îndrăznesc să fiu atât de nerușinată... am putea fi descoperiți. Își țuguie buzele într-un fel copilăresc: Dacă am fi prinși, atunci oamenii te vor considera mai bărbat, dar nimeni nu te va certa sau rușina, dar eu, eu sunt fecioară și mă vor arăta cu degetul ca pe o târfă sau mai rău...

Și lăsă lacrimile să îi șiroiască pe obraz, dar pe dinăuntru, era triumfătoare. „L-am prins acum în plasa mea.”

— Aș face orice, orice ca să te protejez, să te liniștesc, spuse Kevin cu glasul tremurând sincer.

— Știu că bărbaților le place să se laude cu fecioarele cucerite, spuse ea. De unde să știu că nu te vei fâli în tot Camelotul că ești în grațiile verișoarei reginei și că i-ai răpit fecioria?

— Ai încredere în mine, te rog... Ce pot face? Ce dovadă a sincerității mele îți pot aduce? Știi că sunt al tău, trup, inimă și suflet...

Și, pentru o clipă, Nimue se mânie „Nu vreau sufletul tău blestemat”, gândi ea, gata să plângă de încordare și teamă. O țină în brațe și șopti:

— Cum? Când vei fi a mea? Ce pot face pentru a-ți dovedi că te iubesc mai presus de toate?

Șovăind, ea spuse:

— Nu te pot lua în patul meu, dorm în aceeași cameră cu patru dintre doamnele reginei și orice bărbat care ar veni acolo ar fi alungat de paznici.

El spuse, aplecându-se din nou, pentru a-i acoperi mâinile cu sărutări:

— Biata mea micuță, iubirea mea, nu voi aduce niciodată rușine asupra ta. Am un loc al meu... o cameră mică, potrivită pentru un câine, mai cu seamă pentru că nici unul dintre oamenii regelui nu vrea să împartă camera cu mine. Nu știu dacă ai îndrăzni să vii acolo.

— Cu siguranță trebuie să existe o cale mai bună, șopti ea, păstrându-și glasul suav și tandru. „La naiba, cum pot sugera asta, fără să renunț la această mască de inocență și de prostie feciorelnică?” Nu

mă pot gândi la nici un loc din castel unde am putea fi cu adevărat în siguranță, și totuși...

Se ridică și se lipi de el, cu sânii atingându-i fruntea. El își puse brațele în jurul ei și își îngropă fața în trupul ei, cu umerii tremurând. Pe urmă, spuse:

— În anotimpul acesta este cald și frumos și plouă puțin. Ai îndrăzni să vii cu mine afară, Nimue?

Murmură, cât de natural putu:

— Aș îndrăzni orice ca să fiu cu tine, dragostea mea.

— Atunci, la noapte?...

— O, șopti ea șovăind, lumina lunii e prea puternică, am putea fi văzuți... Așteaptă câteva zile, atunci nu va fi lună...

— Când luna este neagră, se crispă el, iar ea știu că era un moment de pericol, un moment în care peștele prins cu grijă ar putea aluneca din cârlig și s-ar putea elibera.

În Avalon, preotesele se izolau când era lună neagră și toată vraja era risipită. Dar el nu știa că ea fusese în Avalon. Va câștiga teama sau dorința? Ea rămase neclintită, mișcându-și doar degetele, într-ale lui. El spuse:

— E un moment straniu...

— Dar mă tem să nu fiu văzută... nu știi cât de supărată ar fi regina pe mine, dacă ar ști că sunt atât de destrăbălată să te doresc, spuse ea, apropiindu-se puțin mai mult de el. Cu siguranță, nu avem nevoie de lună ca să ne vedem unul pe altul...

El o strânse cu putere, cu fața îngropată la pieptul ei, acoperindu-i sânii cu sărutări pătimașe. Pe urmă, șopti:

— Iubirea mea, fie cum vrei tu, fie lună plină sau lună neagră...

— Și mă vei duce apoi din Camelot? Nu vreau să fiu făcută de rușine.

— Oriunde, spuse el, îți jur... Voi jura pe Dumnezeuul tău, dacă vrei.

Ea șopti, aplecându-și capul aproape de el, cu mâinile prin buclele părului său.

— Dumnezeuului creștin nu îi plac amănții și urăște ca femeile să se culce cu bărbații... Jură pe Dumnezeuul tău, Kevin, jură pe șerpii de la încheieturile tale...

El șopti:

— Jur — și semnificația jurământului parcă înfioră aerul din jurul lor.

„O, nebunule, ai jurat pe moartea ta.” Nimue tremura, dar Kevin, cu fața îngropată încă la pieptul ei, era indiferent la orice, în afară de sânii aflați sub buzele sale. Ca iubit promis, își luă privilegiul de a-i atinge, de a-i săruta, trăgându-i puțin rochia, pentru a-i cuprinde în mâini.

— Nu știu cum pot suporta să aștept.

Iar ea șopti:

— Nu, nici eu, și adăugă sincer, din toată inima: Aș vrea să se fi

întâmpilat deja.

Luna nu va fi vizibilă, dar faza lunii se va schimba la exact două ore după apusul soarelui, peste trei zile; îi simțea retragerea ca pe o mare slăbiciune în sânge, retragerea vieții din vene.

Cea mai mare parte din aceste trei zile o petrecu în camerele ei, spunându-i reginei că era bolnavă — și asta nu era departe de adevăr. Mult timp stătu cu mâinile pe harpa lui Kevin, meditând, umplând aerul ce o înconjura cu legătura miraculoasă dintre ei. Un moment de rău augur, iar Kevin știa asta, așa cum știa și ea; dar era prea orbit de promisiunea iubirii ei, ca să-i pese.

Ziua apunea când luna se întunecă; Nimue simțea asta cu trupul. Își prepară o licoare de plante care va împiedica sângerarea de lună neagră să apară — nu voia să-l dezguste cu imaginea sângelui ei, nici să-l sperie, amintindu-i tabuurile Avalonului. Trebuia să-și întoarcă gândurile de la realitățile fizice ale actului; cu toată pregătirea ei, știa că, de fapt, era fecioara agitată care pretindea că este. Ei, cu atât mai bine, nu e nevoie să încerce să se prefacă. Putea să fie pur și simplu ceea ce era — o fată care se dăruia pentru prima dată bărbatului pe care îl iubea și îl dorea. Și ceea ce va veni după aceea, ei bine, va fi așa cum îi poruncise Zeița.

Nu prea știa cum să facă ziua să treacă. Niciodată pălăvrăgeala doamnelor lui Guinevere nu i se păruse atât de lipsită de sens, atât de insipidă. După masă, nu putu să-și îndrepte atenția către tors, așa că aduse harpa pe care i-o dăduse Kevin și le cântă un cântec; dar nu era ușor, trebuia să ocolească toate cântecele Avalonului și tocmai acelea îi veneau în minte. Însă chiar și cea mai lungă zi are un asfințit. Se spală, își înmiresmă trupul și se așază în sală, lângă Guinevere, abia ciugulind mâncarea, bolnavă și slăbită, dezgustată de vulgaritatea manierelor de la masă, cu câinii alături. Îl vedea pe Kevin așezat printre sfetnicii regelui, lângă preotul care le spovedise pe câteva dintre doamne. O cicălise, întrebând-o de ce nu cere îndrumare spirituală și încruntându-se, de parcă ar fi fost cea mai mare păcătoasă, când ea spusese că nu are nevoie. Kevin. Aproape că îi putea simți mâinile pline de dorință pe sânii ei și i se păru că privirea pe care i-o arunca trebuie să fie audibilă.

„La noapte, la noapte, dragul meu. La noapte. O, Zeiță, cum pot face asta acestui bărbat care mă iubește, care și-a pus tot sufletul în mâinile mele? Am jurat, trebuie să-mi țin jurământul sau să fiu o trădătoare, la fel ca el.”

Se întâlniră o clipă în sala de jos, în timp ce regina și doamnele ei se duceau în camerele lor. El spuse, iute și foarte încet:

— Am ascuns calul tău și al meu în pădurea de dincolo de poartă. Pe

urmă — și vocea îi tremură — pe urmă te voi duce oriunde vei voi, doamna mea.

„Nu știi încotro te voi conduce.” Dar era prea târziu să dea înapoi. Nimue spuse, printre lacrimile pe care nu și le putea stăpâni:

— O, Kevin, eu... te iubesc — și știa că era adevărat.

Pătrunsese atât de adânc în inima lui că nu știa, nici măcar nu își putea imagina, cum suporta să fie despărțită de el. I se părea că tot aerul nopții era cuprins de vrajă, că, într-un fel, ceilalți trebuie să vadă acest tremur din aer și întunericul care plana asupra ei. Trebuia să-i facă să creadă că plecase peste hotare, în vreo misiune plauzibilă.

Spuse doamnelor cu care împărțea camera că promisese soției unui șambelan că va încerca un leac pentru durerea ei de dinți și că nu se va întoarce vreme de mai multe ceasuri. Pe urmă, luându-și cea mai neagră mantie și prinzându-și la brâu, sub rochie, micul ei pumnal al inițierii, se strecură afară. După o clipă, intră într-un colț întunecat și își scoase micul pumnal, vârându-l într-un buzunar de la brâu — orice s-ar întâmpla, Kevin nu trebuia să-l vadă.

„Inima i s-ar frânge dacă nu aş ajunge la această tainică întâlnire amoroasă, gândi ea, dar nu știe cât de norocos ar fi...”

Întunecime. Nici măcar umbre, în curtea fără lună. Începu să tremure, alegându-și cu grijă pașii prin lumina slabă a stelelor. După câțiva pași, întunericul era și mai profund și auzi vocea lui, o hârâială înăbușită, șoptind:

— Nimue?

— Eu sunt, iubitul meu.

„Care înșelăciune e mai mare, să-mi încalc jurământul față de Avalon sau să-l mint pe Kevin în felul acesta? Ambele sunt minciuni... e o minciună dreaptă vreodată?”

O luă de braț și atingerea mâinii lui fierbinți îi înfierbântă sângele. Amândoi erau acum învăluiți cu totul în vraja aceluiași ceas. O conduse dincolo de poartă, în josul povârnișului abrupt ce ridica străvechiul fort al Camelotului deasupra dealurilor din împrejurimi. Iarna, pe aici era un râu și mlaștină; acum era uscat, înțesat de vegetația abundentă a pământului umed. O conduse într-un crâng cu copaci.

„O, Zeiță, am știut dintotdeauna că în ziua când îmi voi abandona virginitatea se va întâmpla într-un crâng... dar nu am știut că se va întâmpla sub toată vraja lunii negre...”

O luă aproape și o sărută. Întregul lui trup ardea parcă. Întinse mantiile, împreună, pe iarbă și o trase jos, cu mâinile schilodite tremurând atât de tare când îi descheia rochia, încât ea trebui să înceapă să se dezbrace singură. El spuse, cu o rămășiță a glasului său obișnuit:

— Mă bucur că e întuneric... că trupul meu diform nu te va îngrozi.

— Nimic la tine nu m-ar putea speria, dragostea mea, șopti ea și își întinse mâinile spre el.

În acel moment, spuse asta cu toată sinceritatea, însuflețită de propria vrajă care o prinsese și pe ea, știind că acest bărbat, trup, inimă și suflet, era în mâinile ei. Totuși, cu toată vraja ei, nu avea experiență și se îndepărtă, speriată cu adevărat, de bărbăția lui care se întărea. El o sărută, o liniști și o mângâie, iar ea simți arsura lunii negre, toiul întunericului orei de vrăjitorie. În chiar momentul când ajunsese la culme, ea îl atrase către ea, știind că, dacă va întârzia până ce luna se va arăta pe cer, va pierde mult din puterea ei.

El șopti, simțindu-i tremurul:

— Nimue, Nimue, mica mea iubită, ești fecioară, dacă vrei ne putem dărui plăcere unul altuia, nu trebuie să-ți iau virginitatea...

Ceva în vorbele lui o făcură să-i dea lacrimile — că el, înnebunit de dorință, cu mădularul întărit strivit între ei doi, putea încă să se gândească la ea... Dar strigă:

— Nu! Nu! Te doresc! Și îl trase spre ea cu putere, conducându-l cu mâinile în ea, aproape bucurându-se de durerea bruscă; durerea, sângele care izbucni, culmea dorinței lui frenetice, trezi în ea un fel de frenezie, și se lipi de el, gâfâind, încurajându-l cu strigătele ei sălbatice. Pe urmă, în chiar ultimul moment, îl îndepărtă, în timp ce el gâfâia și o implora, șoptindu-i:

— Jură! Ești al meu?

— Jur! Ah, nu pot suporta... nu pot... lasă-mă...

— Așteaptă! Jură! Ești al meu, spune-o!

— Jur, jur pe sufletul meu...

— Încă o dată... ești al meu...

— Sunt al tău! Jur!

Și ea simți spasmul lui brusc de teamă, știind ce se întâmplase, dar acum era în strânsoarea propriei frenezii, mișcându-se, apucat parcă de disperare, unduindu-se și gâfâind, țipând ca într-o agonie insuportabilă, iar ea simți vraja miraculoasă coborând asupra ei exact în momentul de stagnare, când el strigă și căzu greu peste trupul ei care nu se împotrivea, iar ea simți cum sămânța lui țâșnește în ea. El era nemișcat ca un mort, ea tremura, simțindu-și respirația grea, istovită. Nu era nimic din plăcerea de care auzise vorbindu-se, dar era ceva mai presus de plăcere — un triumf imens. Căci vraja era grea în jurul lor, iar ea avea spiritul și sufletul și esența lui. Pipăi cu mâna sămânța lui care se amestecase cu sângele virginității ei, exact în momentul apariției lunii. O luă pe degete și își însemnă fruntea și, la acea atingere, vraja veni asupra lui, iar el se ridică, slab și lipsit de viață.

— Kevin, spuse ea, ia-ți calul și să mergem.

Cu mișcări greoaie, el se ridică. Se îndreaptă spre cal și ea știe că trebuie să fie exactă cu vraja aceasta.

— Îmbracă-te mai întâi, spuse ea, iar el își trase roba mecanic, legând-o la brâu.

Se mișcă iute și, la lumina stelelor, văzu strălucirea ochilor lui; acum el știa, dincolo de puterea dominatoare a vrăjii, că îl trădase. Cu gâtulejul strâns de agonie și cu o tandrețe sălbatică, ea voi să-l tragă din nou jos și să retragă vraja și să-i acopere chipul distrus cu sărutări și să plângă, să plângă pentru trădarea iubirii lor.

„Dar și eu am jurat și aceasta este soarta.”

Se acoperi cu rochia, își luă calul și se îndepărtară în liniște, apucând calea Avalonului. În zori, Morgaine va trimite luntrea să-i aștepte la mal.

Cu câteva ore înainte de zorii zilei, Morgaine se trezi din somnul ei agitat, simțind că treaba lui Nimue era făcută. În liniște, se îmbracă, trezind-o pe Niniane și pe preotesele însoțitoare, care veniră încet în urma ei jos, pe țărm, înveșmântate în straiele lor negre și cu tunicile din piele de cerb, cu părul prins într-o singură coadă, pe spate, și cu pumnalele cu mânere negre legate la brâu. Așteptară în liniște, cu Niniane și Morgaine în fruntea lor și, în timp ce cerul începu să se îmbujoreze, rozaliu, cu primele raze de lumină, ea făcu semn bărcii să pornească și o urmări cum dispăre în neguri.

Așteptară. Lumina deveni mai puternică și, chiar când soarele răsărea, luntrea reapăru din neguri. Morgaine o văzu pe Nimue în picioare, la proră, cu mantia trasă peste cap, înaltă și dreaptă, dar fața îi era ascunsă. Pe fundul bărcii era un morman prăbușit. Ce îi făcuse? Era mort sau vrăjit? Morgaine începu să dorească să fie cu adevărat mort, ca el să-și fi luat viața, din disperare sau teamă. De două ori se mâniase pe acest om și îl numise trădător al Avalonului, iar a treia oară fusese cu adevărat trădător, mai presus de orice îndoială, căci luase Sfânta Regalitate din ascunzătoare. O, da, merita moartea, chiar o moarte precum cea de care va muri în dimineața aceasta. Morgaine vorbise cu druizii, iar ei fuseseră de acord, fiecare dintre ei, că trebuia să moară în crângul de stejari și să nu aibă parte de o moarte rapidă și de milă. O asemenea trădare nu mai fusese cunoscută în întreaga Britanie din vremea lui Eilan, care se căsătorise în secret cu un fiu al proconsulului roman și prezentase oracole false pentru a opri triburile să se ridice împotriva romanilor. Eilan murise în foc și cu ea trei dintre preotesele ei, iar fapta lui Kevin nu era doar trădare, ci blasfemie, ca atunci când Elian falsificase glasul Zeiței.

Și asta trebuia pedepsit.

Doi dintre membrii echipajului luntrei îl ajutară pe Merlin să se ridice. Era pe jumătate îmbrăcat, cu veșmintele atârând abia legate în

jurul lui, abia dându-și seama de goliciunea lui. Părul îi era ciufulit, fața pierdută... drogat sau fermecat? Încercă să meargă, dar fără bețele lui, se clătină și se agăță, pentru echilibru, de primul sprijin.

Nimue stătea încremenită, fără să-l privească, cu fața ascunsă încă de mantie, dar când primele raze ale soarelui răsăriră, ea își dădu gluga pe spate și, în acel moment, atins de primele raze ale soarelui, descântecul pieri de pe chipul lui Kevin, iar Morgaine văzu cum în ochii lui veni înfricoșata înțelegere; știa unde era și ce se întâmplase.'

Morgaine îl văzu uitându-se la Nimue, clipind la vederea luntrei Avalonului. Și apoi, dintr-odată, pe chipul lui se așternu înțelegerea deplină a trădării și își plecă creștetul, șocat și rușinat.

Așadar, acum știa nu doar cum este să trădezi, dar și să fii trădat.

Dar pe urmă se uită la Nimue. Fata era palidă, fără sânge în obraji, cu părul lung în dezordine, deși încercase să-l prindă la repezeală. Nimue îl privea pe Kevin, iar buzele îi tremurau când își întoarse din nou, iute, privirea.

Și ea îl iubea, vraja se răsfrânsese asupra ei. „Ar fi trebuit să știu”, gândi Morgaine, „că o vrajă atât de puternică se va răsfrânge asupra celui care o face.”

Nimue se înclină adânc, așa cum cerea obiceiul Avalonului.

— Doamnă și Mamă, spuse ea, cu vocea egală. Ți l-am adus pe trădătorul care a trădat Sfânta Regalitate.

Morgaine păși înainte și o îmbrățișă. Spuse:

— Bine ai revenit la noi, Nimue, preoteasă, soră — și o sărută pe obraji uzi.

Simțea suferința lui Nimue în tot trupul. „O, Zeiță, e și ea distrusă? Dacă este așa, am cumpărat viața lui Kevin cu un preț prea mare.”

— Du-te acum, Nimue, adăugă ea cu compasiune. Te vor duce înapoi în Casa Fecioarelor, treaba ta a fost făcută. Nu e nevoie să fii martoră la ceea ce trebuie să urmeze, ți-ai făcut partea și ai suferit destul.

Nimue șopti:

— Ce se va întâmpla... cu el?

Morgaine o strânse cu putere:

— Copilă, copilă, asta nu trebuie să te preocupe. Ți-ai făcut partea, cu putere și curaj. E destul.

Nimue își ținu respirația, de parcă i-ar fi venit să plângă, dar nu plânse. Privi spre Kevin, dar el nu îi întâlni privirea și, în cele din urmă, tremurând atât de tare încât abia putea să meargă, se lăsă dusă de două dintre preotese.

Cu voce scăzută, Morgaine le spuse:

— Nu o tulburați cu întrebări. Ceea ce e făcut e făcut. Lăsați-o în pace.

Când Nimue dispăru, Morgaine se întoarse la Kevin. Îi întâlni

privirea și fu lovită de durere. Acest om fusese iubitul ei, dar mai mult decât atât; fusese singurul om care nu încercase niciodată să o amestece în nici o manevră politică, nu încercase să se folosească de rangul ei înalt, nu îi ceruse niciodată nimic, doar iubire. O readusese la viață din iadul din Tintagel, venise la ea ca la o Zeiță, fusese, probabil, singurul ei prieten, bărbat sau femeie, din toată viața. Se chinui să vorbească, prin durerea cumplită din gâtlee:

— Ei, bine, Kevin harpistul, fals Merlin, mesager trădător, ai ceva să-i spui Zeiței înainte de a-i cunoaște judecata?

Kevin clătină din cap.

— Nimic ce ai putea considera important, Doamnă a Lacului.

Ea își aminti, printr-un abur de durere, că el fusese primul care i se adresase cu acest titlu.

— Așa să fie, spuse și își simți fața ca o stâncă. Duceți-l la judecată.

El făcu un singur pas, împleticit, între paznicii lui, apoi se întoarse și o înfruntă, cu capul dat pe spate, în sfidare:

— Nu, așteptați. Gădesc că am să-ți spun totuși un lucru, Morgaine din Avalon. Cândva ți-am spus că viața mea este pentru Zeiță un lucru neînsemnat și vreau să știi că pentru ea am făcut asta.

— Vrei să spui că de dragul Zeiței ai dat Sfânta Regalitate pe mâinile preoților? Întrebă Niniane, iar vocea ei era plină de dispreț. Ei bine, atunci ești pe cât de trădător, pe atât de nebun! Luați-l pe trădător, porunci ea, dar Morgaine le făcu semn să aștepte.

— Chiar așa este, Doamnă, spuse Kevin. Ți-am mai spus cândva asta — vremea Avalonului s-a sfârșit. Nazarineanul a câștigat, iar noi trebuie să dispărem în neguri, mai departe, mai departe, până ce vom fi nimic mai mult decât o legendă și un vis. Vrei, atunci, să iei Sfânta Regalitate cu tine în întuneric, apărând-o cu grijă de zorii unei zile noi, care acum nu va mai exista niciodată? Chiar dacă Avalonul trebuie să dispară, am simțit că e drept ca lucrurile sfinte să fie trimise în lume, în slujba Divinului, orice nume ar purta Zeul sau Zeița. Și, ca urmare a ceea ce am făcut, Zeița s-a manifestat cel puțin o dată în lumea de acolo, într-un fel care nu va fi niciodată uitat. Disparația Graalului va fi păstrată în amintire, Morgaine, draga mea, când tu și eu vom fi doar legende de spus la gura focului și povești pentru copii. Cred că asta nu s-a pierdut și nu ar trebui să crezi nici tu, cea care ai purtat potirul ca preoteasă. Acum faceți cu mine ce vreți!

Morgaine își plecă fruntea. Amintirea aceluia moment de extaz și revelație, când purtase Graalul, sub forma Zeiței, va rămâne cu ea până la moarte; și pentru cei care trăiseră experiența viziunii, viața nu va mai fi niciodată aceeași. Dar acum trebuia să se confrunte cu Kevin din postura Zeiței răzbunătoare, a Zeiței Morții, a scroafei înfometate care își va devora propriii pui, a Marelui Corb, a Distrugătorului... Deja îi

dăduse asta Zeiței. Își întinse mâna către el... și se opri, căci sub mâna ei văzu din nou ceea ce văzuse cândva, un craniu. „Acum el e condamnat, își vede propria moarte și o văd și eu...” Deși nu va suferi și nu va fi torturat. „A spus adevărul: a făcut ceea ce i-a dat să facă Zeița, iar acum eu trebuie să fac același lucru...” Așteptă până ce vocea îi fu calmă, înainte de a vorbi. În depărtare, auzi, încet, cum tună. În cele din urmă, spuse:

— Zeița este milostivă. Duceți-l în crângul de stejari, așa cum a fost poruncit, dar acolo ucideți-l repede, cu o singură lovitură. Îngropați-l sub marele stejar și de acum încolo și pentru totdeauna, acesta să fie ocolit de toți oamenii. Kevin, ultimul dintre mesagerii Zeiței, te blestem să uiți totul, să te naști din nou fără preoție și fără înțelepciune, ca tot ceea ce ai făcut în viețile anterioare să fie șters, iar sufletul tău să se întoarcă la nașterea dintâi. Te vei întoarce o sută de vieți, Kevin, căutând-o mereu pe Zeiță, fără să o găsești. Totuși, la sfârșit, Kevin, fost cândva Merlin, îți spun: dacă ea te va dori, fii sigur că te va regăsi.

Kevin se uită țintă la ea. Zâmbi, cu acel zâmbet straniu, dulce, și spuse aproape șoptit:

— Așadar, adio, Doamnă a Lacului. Spune-i lui Nimue că am iubit-o... sau poate ar fi mai bine să îi spun chiar eu. Căci cred că va trece mult, mult timp până ce noi doi ne vom reîntâlni, Morgaine.

Și, din nou, un tunet slab îi punctă vorbele.

Morgaine tremura în timp ce el se îndepărta, clătinându-se, fără să privească înapoi, sprijinit de brațele paznicilor lui. „De ce mă simt atât de rușinată? Am dat dovadă de îndurare, aș fi putut să pun să-l tortureze. Mă vor numi și pe mine trădătoare și mărunță, pentru că nu a fost dus în crângul de stejari și făcut să urle și să se roage să fie omorât până ce înșiși copacii s-ar chirci... Sunt doar o slăbănoagă, fiindcă nu am vrut să torturez un om pe care cândva l-am iubit? Trebuie ca moartea lui să fie atât de ușoară ca Zeița să caute să se răzbune pe mine? Așa să fie, chiar de-ar fi să cunosc moartea pe care nu am putut să i-o dau lui.”

Se crispa, adâncindu-și privirea în norii cenușii de pe cer. Kevin suferise toată viața. „Nu voi adăuga nimic mai mult decât moartea la destinul lui.” Cerul fu luminat de fulgere, iar ea gândi, cu un fior — sau era doar vântul rece care venea cu Izbucnirea bruscă a furtunii de afară? — „Așa trece ultimul dintre marii Merlini, în furtuna care se abate acum asupra Avalonului.”

Îi făcu semn lui Niniane:

— Du-te. Vezi ca sentința mea să fie îndeplinită întocmai, să fie ucis cu o singură lovitură și nu lăsa trupul lui deasupra pământului nici o singură oră.”

Văzu cum tânăra femeie se uita lung la fața ei; știa toți, așadar, că

fuseseră cândva iubiți? Dar Niniane întrebă doar:

—Și tu?

— Merg acum la Nimue. Va avea nevoie de mine.

Dar Nimue nu era în camera ei, în Casa Fecioarelor, și nicăieri în casă; era oare în casa izolată unde locuise cu Raven? Nu era nicăieri în templu și una dintre preotesele însoțitoare îi spuse că Nimue refuzase mâncarea și vinul și chiar să facă baie. Morgaine, impacientându-se tot mai mult cu fiecare fulger, pe măsură ce furtuna se întetea și se revărsa cu furie, chemă toți servitorii templului să o caute, dar înainte de a o putea căuta, veni Niniane albă la față, însoțită de bărbații pe care îi trimisese să se ocupe de moartea lui Kevin, așa cum poruncise Morgaine.

— Ce este? întrebă Morgaine, cu vocea rece. De ce nu a fost îndeplinită sentința mea?

— A fost ucis cu o singură lovitură, Doamnă a Lacului, șopti Niniane, dar cu acea lovitură a venit un fulger din cer care a izbit stejarul mare, despicându-l în două. În stejarul sacru este o mare despicătură, de la cer la pământ...

Morgaine simți o menghină de oțel în jurul gâtului. Nu e nimic atât de ciudat ca un fulger să vină odată cu furtuna, iar fulgerul lovește întotdeauna în punctul cel mai înalt. Dar ca asta să se întâmple tocmai în ceasul în care Kevin profețise sfârșitul Avalonului...

Tremură din nou, strângându-și mâinile în jurul trupului, sub mantie, astfel ca aceia care o priveau să nu o vadă tremurând. Cum putea să despartă semnul de rău augur, căci rău augur fusese, de iminenta distrugere a Avalonului?

— Zeul a pregătit un loc pentru trădător. Îngropați-l, atunci, în despicătura stejarului...

Se înclină, consimțind, și plecă prin tunete și răpăiala ploii. Iar Morgaine, înnebunită de durere, își dădu seama că uitase de Nimue. Dar o voce dinlăuntrul ei spuse: „Acum e prea târziu.”

O găsiră la prânz, chiar când soarele apăruse, după furtună, plutind printre ierburile Lacului. Părul ei lung era împrăștiat la suprafață, ca plantele de apă, iar Morgaine, năucită de durere, nu putea să regrete, în adâncul inimii, că bardul nu plecase singur în țara umbrelor de dincolo de moarte.

Adesea, în zilele înnegurate care urmară morții lui Kevin, Morgaine credea că acum, într-adevăr, Zeița luase asupra ei distrugerea

cavalerilor Mesei Rotunde. Dar de ce era voința ei să distrugă și Avalonul? „Îmbătrânesc, Raven e moartă și Nimue e moartă, cine ar trebui să fie Doamnă a Avalonului după mine? Zeița nu și-a pus mâna asupra alteia, ca să fie noua Doamnă a Avalonului. Kevin zace înmormântat în stejar. Ce se va alege de Avalon acum?”

Părea că lumea se schimba, că dincolo de neguri lumea se mișca într-un ritm tot mai grăbit. Nimeni, în afară de ea și una sau două dintre bătrânele preotese, nu putea deschide calea prin neguri, iar acum erau prea puține motive să încerce. Și erau momente când se plimba în afara Avalonului și nu putea vedea nici soare, nici lună, și știa că se rătăcise dincolo de hotarele țării vrăjite, dar abia întrezărea arareori prezența oamenilor din poporul zânelor printre copaci și nici pe regină nu o mai văzuse vreodată.

Se întreba dacă Zeița îi părăsise cu adevărat, căci unele dintre fetele din Casa Fecioarelor plecaseră din nou în lume, iar altele se rătăciseră în țara zânelor și nu se mai întorseseră.

Zeița venise în lume pentru ultima dată când ea purtase Graalul în sala lui Arthur din Camelot, gândi Morgaine și pe urmă, năucită, se întreabă dacă Zeița purtase cu adevărat Graalul sau fusese ea însăși sau Raven, creând închipuiri.

„Am chemat Zeița și am găsit-o înlăuntrul meu.” Și Morgaine știa că niciodată nu va mai trebui să caute liniște sau sfaturi dincolo de sine, putea să privească doar înlăuntrul ei. Nu mai avea nici o preoteasă, nici o prezicătoare, nici un druid și nici un sfetnic, nici o Zeiță spre care să se îndrepte acum, nimeni, decât șinele ei dezorientat. Iar și iar, când obișnuința unei vieți întregi îi porunceă, ea căuta să invoce imaginea Zeiței, ca să o ghideze; nu vedea însă nimic, ci doar, uneori, chipul lui Igraine — nu soție condusă de preoți, văduvă a lui Uther, ci tână și frumoasă mamă care îi pusese pentru prima dată pe umeri aceste poveri, care îi poruncise să aibă grijă de Arthur și o dăduse în mâinile lui Viviane.

Și, din când în când, vedea chipul lui Viviane, care o trimisese în patul Celui Slăvit, sau al lui Raven, care fusese alături de ea în timpul însemnatului moment al invocației.

„Ele sunt Zeița. Și eu sunt Zeița. Și nu mai este o alta.”

Nu o mai interesa să privească în oglinda magică, dar uneori, când luna era neagră, mergea să bea din izvor și se uita în apă. Dar vedea numai arătări ademenitoare ale cavalerilor Mesei Rotunde, călărind într-o direcție sau alta, urmărind vise și sclipiri de imagini ale Viziunii, dar fără ca vreunul să găsească Graalul. Unii dintre ei uitaseră de el și călătoreau în căutarea aventurii; unii făceau fapte bune, alții rele. Unii dintre ei, unul sau doi, în viziuni copleșitoare ale credinței, visaseră propriul lor Graal și așa muriseră. Alții, urmând mesajul propriilor

viziuni, plecaseră în pelerinaj în Țara Sfântă, iar alții, urmând vântul ce bătea prin lume în zilele acelea, se retrăseseră în solitudine, căutând, în peșteri neexplorate, viața de liniște și penitență — dar Morgaine nu știu niciodată ce anume viziuni veniseră asupra lor, dacă ale Graalului sau ale altor lucruri, și nici nu îi păsa.

O dată sau de două ori întrezărise un chip pe care îl cunoștea. Îl văzu pe Mordred la Camelot, lângă Arthur, și pe Galahad îl zări pe când căuta Graalul, dar pe urmă nu îl mai văzu și se întrebă dacă acea căutare îl chemase la moarte.

Și o dată îl văzu pe Lancelot, pe jumătate gol, înveșmântat în piei de animale, cu părul lung și încâlcit, fără armură sau sabie, alergând prin pădure, și în ochii lui era sclipirea nebuniei; ei bine, ghicise că această căutare ar putea să îl ducă numai la nebunie și disperare. Încă îl căuta în oglindă, de la lună la lună, dar mult timp nu avu nici un succes. Pe urmă îl văzu dormind, zdrențuit și gol, undeva în fân, iar zidurile unei închisori sau ale unei temnițe se ridicau în jurul lui... Și pe urmă nu îl mai văzu. „O, Doamne, s-a dus și el... alături de atâția dintre oamenii lui Arthur...”

Cu adevărat, Graalul nu era o binecuvântare pentru curtea lui Arthur, ci un blestem...Și, pe drept, un blestem pentru trădătorul care a avut de gând să-l profaneze...Și acum dispăruse pentru totdeauna din Avalon.

Mult timp, Morgaine crezuse că Graalul fusese dus de Zeiță pe tărâmurile Zeilor, astfel ca omenirea să nu îl mai poată profana; iar ea era mulțumită că așa trebuia să fie, căci fusese pervertit cu vinul creștinilor, care într-un fel era și vin și sânge, iar ea nu avea habar cum ar putea fi curățat.

Morgaine auzi șoapte venite din afara lumii, printr-un fel de frăție veche a preoților care veniseră în zilele acestea la Avalon. Creștini, unii dintre ei, din cei vechi, care se rugaseră cândva alături de druizi, în credința fermă că Hristosul lor locuise cândva acolo, în Avalon, și primise înțelepciunea. Acum, fugind de conformismul impus al acelei noi generații de creștini care ar fi vrut să șteargă toate celelalte credințe de pe fața pământului, cu excepția credinței lor, veniră în Avalon și de la ei Morgaine auzi ceva despre Graal.

Preoții spuneau acum că era într-adevăr cupa cea adevărată din care băuse Hristos, la Cina cea de Taină, și că fusese dusă înapoi în Rai, de unde nu va mai fi văzut niciodată în lume. Cu toate acestea, mai erau și zvonuri că fusese văzut pe cealaltă insulă, Ynis Witrin, strălucind în adâncimea fântânii lor, acea fântână care în Avalon era oglinda sfântă a Zeiței și de aceea preoții din Ynis Witrin începuseră să o numească Fântâna Potirului.

Iar când vechii preoți se așezară pentru o vreme în Avalon,

Morgaine începu să audă zvonuri cum că Graalul era văzut din când în când pe altarul lor.

Trebuia să fie așa cum voia Zeița. Nu îl vor profana, dar Morgaine nu știa dacă era cu adevărat acolo, în vechea biserică a frăției creștine, care era construită exact pe locul bisericii din cealaltă insulă, așa că ei spuseră că, atunci când negurile se subțiau, vechea frăție din Avalon putea auzi călugării cântând în biserica lor din Ynis Witrin. Morgaine își aminti ziua când negurile se răsfiraseră pentru a o lăsa pe Guinevere să pătrundă în Avalon.

Peste Avalon, timpul trecea acum în mod ciudat. Morgaine nu știa dacă acele douăsprezece luni și o zi ale jurământului cavalerilor trecuseră sau nu și uneori se gândea că, într-adevăr, în lumea din afară trebuie că trecuseră ani.

Se gândea mult la cuvintele pe care le rostise Kevin... negurile se închid asupra Avalonului.

Și pe urmă, într-o zi, fu chemată pe țărmurile lacului, dar nu avea nevoie de nici un fel de Viziune ca să-și dea seama cine stătea în luntre. Cândva, Avalonul fusese și casa lui. Părul lui Lancelot era acum cu totul cărunt și fața scofălcită, dar când păși din luntre, păstrând doar o umbră din grația pasului ușor de demult, Morgaine se apropie și îi luă mâinile, și pe chipul lui nu se vedea nici o urmă de nebunie.

O privi în ochi și, dintr-odată, ea parcă era Morgaine din vremurile de demult, când Avalonul era un templu însuflețit de preotese și druizi, și nu o țară singuratică, adâncită în neguri, cu câteva preotese îmbătrânind, câțiva druizi în vârstă și o mână de vechi creștini pe jumătate uitați.

— Cum se face că timpul te-a atins atât de puțin, Morgaine? o întrebă. Totul pare schimbat chiar și aici, în Avalon — privește, până și cercul de pietre e ascuns în neguri!

— O, este încă acolo, spuse Morgaine, deși unii dintre noi ne-am rătăci dacă l-am căuta acum. Și, ca o durere în inimă, își aminti o zi — „o, a fost acum o viață!” — când ea și Lancelot s-au aflat împreună în umbra pietrelor. Mă gândesc că, probabil, vor dispărea toate în neguri și astfel nu vor mai fi stricate de mâna omului sau de vânturile timpului. Nu mai e nimeni să se roage acum la ele... nici măcar focurile de Beltane nu mai sunt aprinse în Avalon, deși am auzit că în sălbăticia din Țara Galilor de Miazănoapte și Cornwall mai sunt ținute vechile ritualuri. Micii oameni nu le vor lăsa niciodată să moară, atâta timp cât mai trăiește vreunul dintre ei. Mă mir că ai putut să vii aici, vere.

El zâmbi și acum ea putea vedea urmele de durere și suferință — da, chiar și de nebunie — din jurul ochilor lui.

— Păi, abia mi-am dat seama că încoace mă îndrept, verișoară. Memoria îmi joacă feste acum. Am fost nebun, Morgaine, mi-am

aruncat sabia și am trăit în păduri ca un animal și pe urmă a fost o vreme, nu știu cât de lungă, când am fost înțemnițat într-o temniță străină.

— Am văzut asta, spuse ea. Nu știam ce înseamnă.

— Nici eu — și nu știu nici acum, spuse Lancelot. Îmi amintesc foarte puțin din vremea aceea — e binecuvântarea lui Dumnezeu, cred, că nu-mi amintesc ceea ce am făcut. Cred că nu a fost pentru prima dată... au fost perioade când, în acei ani cu Elaine, abia dacă știam ce fac...

— Dar ești bine acum, spuse ea repede. Vino și ia micul dejun cu mine, vere... e prea devreme pentru orice altceva, din orice motiv vei fi venit aici.

O urmă, iar Morgaine îl duse în locuința ei; în afară de preotese și însoțitoare, el era prima persoană care intrase aici de ani de zile.

În dimineața aceasta, aveau pește din lac iar ea îl servi cu mâinile ei.

— O, ce bun este, spuse el și mănca înfometat; ea se întrebă cât timp trecuse de când el măncase ultima oară. Părul îi era la fel de meticulos pieptănat, ca întotdeauna — cu totul cărunt acum și având șuvițe albe în barbă — tuns cu grijă, iar mantia, deși jerpelită și uzată de călătorie, era periată cu grijă și curată. Îi surprinse privirea aruncată asupra mantiei și râse puțin.

— În vremurile bune, nu aș fi folosit această mantie nici pe post de șa, spuse el. Mi-am pierdut mantia și sabia și armura, nu știu unde — s-ar putea să fi fost jefuit în vreo aventură blestemată, sau să le fi aruncat, la nebunie; știu doar că, într-o zi, am auzit pe cineva rostind numele meu, deși e încă foarte neclar în mintea mea. Eram prea slăbit ca să călătoresc, dar am plecat în ziua următoare, am început să-mi amintesc, încetul cu încetul, cine eram și ei mi-au dat o haină și m-au lăsat să stau la masă și să mănânc în loc să-mi arunce resturi într-un blid de lemn... Râsul îi era tremurat, nervos. Chiar și atunci când nu știam că sunt Lancelot, mi-am păstrat puterea blestemată și cred că am făcut rău câtorva dintre ei. Cred că cea mai bună parte a anului mi-am petrecut-o în afara vieții mele... îmi amintesc doar lucruri mărunte și principalul gând din mintea mea era să nu-i las să știe că sunt Lancelot, ca să nu aduc rușine asupra companionilor sau a lui Arthur...

Tăcu, iar Morgaine ghici în tulburarea lui ceea ce el nu spusese.

— Ei bine, încet, încet, am devenit destul de puternic ca să pot călători, iar Lamorak mi-a lăsat bani pentru un cal și cele de trebuință. Dar cea mai mare parte a celui an este întunecime pentru mine....

Culese pâinea care îi rămase în farfurie și șterse hotărât bucățile de pește. Morgaine îl întrebă:

— Cum a rămas cu căutarea?

— Da, cum a rămas, într-adevăr? Am auzit puține, spuse el, ici și colo, ici și colo, după cum am călătorit prin țară. Gawaine a fost primul

care s-a întors la Camelot.

Morgaine zâmbi, aproape împotriva voinței ei.

— El a fost mereu nestatornic, la oricine și la orice.

— În afară de Arthur, spuse Lancelot. Îi e mult mai credincios lui Arthur decât oricare din câinii lui. Și m-am întâlnit cu Gareth în timp ce veneam înapoi.

— Dragul Gareth, e cel mai bun dintre fiii lui Morgause! Ce ți-a spus?

— Spunea că a avut o viziune, zise încet Lancelot, care i-a poruncit să se întoarcă la curte și să-și facă datoria față de rege și pământurile sale și să nu amâne, zăbovind înapoi și încolo și căutând viziuni ale obiectelor sfinte. Și a vorbit mult timp cu mine, rugându-mă să las deoparte căutarea Graalului și să mă întorc în Camelot, cu el.

— Mă mir că nu ai făcut-o, spuse Morgaine.

El zâmbi:

— Sunt surprins și eu, verișoară. Și am promis să mă întorc cât de repede pot. Dintr-odată, chipul îi deveni grav. Gareth mi-a spus că Mordred e mereu în preajma lui Arthur acum. Și, când nu am vrut să mă întorc la curte cu el, mi-a spus așa: că lucrul cel mai bun pe care l-aș putea face pentru Arthur ar fi să-l găsesc pe Galahad și să-l rog să se întoarcă numaidecât în Avalon, căci nu are încredere în Mordred și în influența lui asupra lui Arthur. Regret să-l vorbesc de rău pe fiul tău, Morgaine.

— Cândva el mi-a spus că Galahad nu va trăi să domnească, dar a făcut în fața mea un jurământ pe care nu cred că ar îndrăzni să-l încalce: că nu va avea nici o legătură cu moartea lui.

Lancelot părea tulburat.

— Am văzut multe întâmplări nefericite care se pot petrece în această căutare, Dumnezeu să mă ajute să-l pot găsi pe Galahad înainte să cadă pradă vreuneia dintre ele.

Între ei se așternu o tăcere, iar Morgaine gândi: „În inima mea am știut... de aceea Mordred a refuzat căutarea.” Își dădu seama, aproape dintr-odată, că încetase să mai creadă că fiul ei, Gwydion — Mordred — va fi regele din Avalon. Se întrebă când începuse să accepte asta în inima ei. Poate se întâmplase atunci când Accolon murise și Zeița nu-și întinsese mâinile să-l apere pe alesul ei.

Galahad va fi rege și va fi un rege creștin. Și asta poate să însemne foarte bine că îl va uide pe Gwydion. „Ce se alege de Regele Cerb, când crește tânărul cerb?” Dar dacă vremea Avalonului s-a sfârșit, poate că Galahad își va lua tronul în pace, fără să fie nevoie să-și ucidă rivalul.

Lancelot puse jos restul de pâine cu miere și privi dincolo de ea, în colțul camerei.

— Este harpa lui Viviane?

— Da, spuse ea. Pe a mea am lăsat-o în Tintagel. Dar presupun că e a

ta, prin dreptul de moștenire, dacă o vrei!

— Nu mai cânt și nici nu am dorința să fac muzică, Morgaine. De drept este a ta, așa cum sunt toate lucrurile care au aparținut mamei mele.

Morgaine își aminti vorbele care îi pătrunseseră până în inimă acum o viață: „Aș vrea să nu semeni atât de mult cu mama, Morgaine!” Acum, amintirea nu mai păstra nici o durere, ci doar căldură. Viviane nu plecase din lume cu totul, dacă în ea supraviețuise ceva. El spuse, bâlbâindu-se:

— Mai suntem doar câțiva, atât de puțini, care își amintesc zilele de demult din Caerleon, chiar și în Camelot...

— Acolo este Arthur, spuse ea — și Gawaine și Gareth și Cai și încă mult mai mulți, dragul meu. Și, fără îndoială, se întreabă unul pe altul unde e Lancelot. De ce ești aici, și nu acolo?

— Ți-am spus, mintea îmi joacă feste... abia mi-am dat seama că am venit. Deși acum sunt aici, ar trebui să întreb: am auzit că Nimue e și ea aici — și Morgaine își aminti că îi spusese asta, cândva, când el crezuse că fiica lui era la mănăstirea la care fusese cândva Guinevere. Vreau să întreb ce s-a întâmplat cu ea... E bine, o duce bine printre preotese?

— Îmi pare rău, spuse Morgaine, se pare că nu am decât vești proaste pentru tine. Nimue a murit acum un an.

Mai mult de atât nu va spune. Lancelot nu știa nimic despre trădarea lui Merlin sau despre ultima vizită a lui Nimue la curte. Nu ar avea decât de suferit, dacă ar ști restul. Nu puse nici o întrebare, doar oftă greu și își aruncă ochii în pământ. În cele din urmă, spuse:

— Iar mezina, micuța Guinevere, e căsătorită și e în Mica Britanie și această căutare l-a înghițit pe Galahad. Nu mi-am cunoscut nici unul dintre copii. Nu am încercat niciodată să-i cunosc... mi se părea că ei erau tot ce îi puteam da lui Elaine, așa că i i-am lăsat ei aproape cu totul, chiar și băiatul. O vreme am călătorit cu Galahad, la început, când am plecat din Camelot, și am aflat mai multe despre el în cele zece zile și nopți în care am călătorit împreună decât în toți cei șaisprezece ani ai lui. Cred că va fi un rege bun, dacă va trăi...

O privi pe Morgaine aproape rugător și ea știa că el aștepta să fie liniștit, dar ea nu avea nici o mângâiere pentru el. În cele din urmă, spuse:

— Dacă va trăi, va fi un rege bun, dar cred că va fi un rege creștin.

Pentru o clipă, parcă toate sunetele Avalonului se liniștiră în jurul ei, ca și cum chiar valurile lacului și sunetul șoptit al ierburilor de la mal tăcură, ca să o audă spunând:

— Dacă supraviețuiește căutării Graalului sau dacă o abandonează,

domnia lui va fi înconjurată de preoți și pe tot cuprinsul țării va fi un singur Dumnezeu și o singură religie.

— Ar fi așa o tragedie, Morgaine? întrebă, încet, Lancelot. În toată țara, Dumnezeul creștin aduce o renaștere spirituală — este acesta un lucru rău, când oamenii au uitat Misterele?

— Nu au uitat Misterele, spuse ea, le-au găsit prea grele. Vor un Dumnezeu căruia să îi pese de ei, care nu le va cere să se lupte pentru înțelepciune și care îi va accepta exact așa cum sunt, cu toate păcatele lor, și le va șterge păcatele prin căință. Nu este așa. Nu va fi niciodată așa, dar poate este singurul fel în care cei neînțelepți pot suporta să se gândească la Zeii lor.

Lancelot zâmbi cu amărăciune:

— Poate că o religie care pretinde ca fiecare om să muncească, viață după viață, pentru propria mântuire, e prea mult pentru oameni. Ei nu vor să aștepte dreptatea Domnului, ci să o vadă acum. Și aceasta este moneda pe care preoții cei noi le-au promis-o.

Morgaine știa că el spune adevărul și își plecă, chinuită, capul.

— Și, de vreme ce viziunea lor despre un singur Zeu este cea care le modelează realitatea, așa va fi — Zeița a fost reală atâta timp cât oamenii i-au adus încă omagii și i-au dat viață. Acum vor făuri pentru ei acel gen de Zeu pe care cred că îl vor — felul de Dumnezeu pe care îl merită, poate.

Ei bine, așa trebuie să fie, căci realitatea devine așa cum o vede omul. Pe când vechii Zei și Zeița, erau priviți ca binevoitori și dătători de viață, așa fusese, într-adevăr; iar când preoții i-au învățat pe oameni să se gândească la întreaga natura ca fiind rea, străină, ostilă și la vechii Zei ca fiind demoni, chiar așa au devenit, răbufnind din acea parte a omului pe care acum el dorea să o sacrifice sau să o controleze, în loc să o lase să îl conducă.

Morgaine spuse, amintindu-și la întâmplare ceva ce citise când se uitase în cărțile preotului de casă al lui Uriens, în Țara Galilor:

— „Și astfel toți oamenii vor deveni precum acel apostol care a scris că ei trebuie să fie ca niște eunuci pentru împărăția lui Dumnezeu...” Cred că nu îmi doresc să trăiesc într-o astfel de lume, Lancelot.

Cavalerul oftă și clătină din cap.

— Cred că nu îmi doresc nici eu, Morgaine. Deși, probabil, va fi o lume mai simplă decât a noastră și va fi mai ușor să știi ce e bine să faci. Așadar, am venit să-l caut pe Galahad căci, deși va fi un rege creștin, cred că va fi un rege mai bun decât Mordred...

Morgaine își strânse mâinile sub marginea mânecilor. „Nu sunt Zeița! Nu eu... nu eu sunt cea care trebuie să aleg.”

— Ai venit aici ca să-l cauți, Lancelot? Nu a fost niciodată unul dintre

noi. Fiul meu, Gawaine — Mordred — a fost crescut în Avalon. Dacă ar părăsi curtea lui Arthur, s-ar putea să vină aici. Dar Galahad? Era la fel de pios ca Elaine — va refuza să pună piciorul în această lume de vrăjitorii și farmece!

— Dar, așa cum ți-am spus, nu știam că vin aici. Încercam să ajung la Ynis Witrin și la Insula Preoților, căci am auzit zvonuri despre o strălucire miraculoasă care iese și intră din biserică și că și-au rebotezat Fântâna, numind-o Fântâna Potirului... M-am gândit că probabil Galahad a venit încoace. Un alt vechi obicei m-a adus aici.

Apoi ea îl întrebă serios, față în față:

— Ce părere ai despre această căutare, Lancelot?

— Nu știu, verișoară, sincer. Când am luat asupra mea această căutare, am plecat așa cum cândva plecasem să ucid vechiul dragon al lui Pellinore. Îți amintești, Morgaine? Nici unul dintre noi nu credea în el pe atunci și cu toate acestea, am găsit în cele din urmă dragonul și l-am ucis. Totuși, știu că ceva, ceva de o mare sfințenie, a venit în Camelot în acea zi când am văzut Graalul.

Iar când Morgaine ar fi vrut să vorbească, Lancelot spuse cu vehemență:

— Nu, nu îmi spune că mi-am imaginat, Morgaine, tu nu ai fost acolo, nu știi cum a fost. Pentru prima dată, am simțit că undeva exista un Mister, într-un loc dincolo de această viață. Și astfel am plecat în această căutare, deși jumătate din mine simțea că era o nebunie... și am călătorit un timp cu Galahad și parcă credința lui o batjocorea pe a mea, căci el era atât de pur și credința lui atât de simplă și de bună, iar eu eram bătrân și pătat...

Lancelot își aținti privirea în jos, în podea, iar ea îl văzu înghițind greu.

— De aceea, în cele din urmă m-am despărțit de el, ca să nu știrbesc acea credință strălucitoare... și pe urmă nu știu unde am mers, căci peste mintea mea s-a coborât o negură și o întunecime și mi se părea că Galahad trebuie... trebuie să cunoască toate păcatele vieții mele și să mă disprețuiască pentru ele...

Ridicase vocea de emoție și pentru o clipă Morgaine văzu acea strălucire nesănătoasă revenind în ochii lui, așa cum o văzuse la omul gol ce fugea în pădure. Spuse repede:

— Nu te gândi la vremea aceea, dragul meu. S-a sfârșit.

El trase aer adânc, tremurător, iar ea văzu cum ochii îi pălesc.

— Acum treaba mea e să îl caut pe Galahad. Nu știu ce a văzut — poate un înger — și de ce chemarea Graalu-lui a venit atât de puternic asupra unora și atât de puțin asupra altora. Dintre toți cavalerii, cred că doar Mordred nu a văzut nimic, sau dacă a văzut, a păstrat asta pentru sine.

„Fiul meu a fost crescut în Avalon, nu ar fi fost păcălit de vraja Zeiței”, gândi Morgaine și era gata să vorbească și să îi spună lui Lancelot ce văzuse — în tinerețe fusese un inițiat al Avalonului și ar trebui să nu fie lăsat să se gândească la ceea ce văzuse ca la un mister al creștinilor. Dar, când auzi din nou acea notă stranie în glasul lui, își plecă fruntea și nu spuse nimic. Zeița îi dăduse o viziune a liniștii, nu era treaba ei să o distrugă cu un singur cuvânt. Căutase asta, lucrase pentru asta. Arthur o abandonase pe Zeiță iar Zeița îi împrăștiase camarazii cu un vânt ce bătuse din locul ei sfânt. Și ironia finală era că cea mai sfântă dintre viziunile ei trebuia să inspire cea mai pasionată legendă a credinței creștine. În cele din urmă, întinzându-și mâinile spre el, Morgaine spuse:

— Uneori, Lancelot, eu cred că nu contează ceea ce facem. Zeii ne mută așa cum vor, orice am crede sau am face noi. Nu suntem altceva decât pionii lor.

— Dacă aș crede asta, ar trebui să înnebunesc, o dată pentru totdeauna.

Morgaine zâmbi cu tristețe și spuse:

— Iar dacă eu nu aș crede, ar trebui, probabil, să înnebunesc. Trebuie să cred că nu am avut nici o putere să fac altfel decât am făcut...trebuie să cred că nu am avut niciodată de ales...de ales să refuz încoronarea, de ales să-l distrug pe Mordred nenăscut, de ales să refuz atunci când Arthur m-a dat lui Uriens, de ales să îmi retrag mâna care l-a ucis pe Avalloch, să îl păstrez pe Accolon alături de mine...să aleg să cruț viața lui Kevin, moartea unui trădător, și a lui Nimue...

Lancelot spuse:

— Iar eu trebuie să cred că omul are puterea de a-și cunoaște dreptul de a alege între bine și rău și de a ști că această alegere a contat.

— O, da, spuse Morgaine, dacă ar ști ce este binele. Dar nu ți se pare, vere, că în această lume răul poartă mereu fața binelui? Uneori simt că Zeița este cea care face răul să apară drept bine și drept singurul lucru pe care îl putem face...

— Ei bine, atunci, Zeița ar fi exact un demon, așa cum spun preoții că este.

— Lancelot, spuse Morgaine aplecându-se, ca să îl lămurească, să nu te învinovățești niciodată. Ai făcut ceea ce trebuia! Să crezi doar că a fost destinul tău și că așa ți s-a poruncit....

— Nu, altfel ar trebui să mă sinucid pe dată, ca Zeița să nu mă poată folosi ca să aducă și mai mult rău, spuse Lancelot vehement. Morgaine, tu ai Viziunea, iar eu nu pot... nu pot crede că este voința lui Dumnezeu ca Arthur și curtea lui să cadă în mâinile lui Mordred! Ți-am spus că am venit aici fiindcă mintea îmi joacă feste. Fără să mă gândesc, am

chemat luntrea Avalonului la mine și am venit aici, dar acum cred că am făcut mai bine decât mi-am dat seama. Tu, cea care ai Viziunea, te poți uita în oglindă și poți vedea pentru mine unde s-a dus Galahad! I-aș potoli furia și i-aș cere să lase această căutare și să se întoarcă în Camelot...

Pământul se clătina parcă sub picioarele lui Morgaine. Cândva, pășise fără să vrea pe o dună de nisipuri mișcătoare și simțise solul tremurând și alunecând în lături, fusese de parcă ar fi trebuit să se arunce îndată pe pământ sigur.

— Te vei întoarce, într-adevăr, în Camelot, cu fiul tău, Lancelot... — și se întrebă de ce i se părea că frigul îi absoarbe toate energiile. Mă voi uita în oglindă pentru tine, vere. Dar nu îl cunosc pe Galahad, s-ar putea să nu văd nimic care să-ți fie de folos.

— Totuși, spune-mi că vei face tot ce poți, se rugă Lancelot, iar ea zise:

— Ți-am spus că mă voi uita în oglindă. Dar cu noi se întâmplă ceea ce vrea Zeița. Vino.

Soarele era acum sus și, în timp ce pășeau în josul dealului, către Fântâna Sacră, un corb croncăni o dată deasupra capului lui Lancelot. Lancelot își făcu cruce împotriva piezei rele, dar Morgaine își ridică privirea și spuse:

— Ce ai spus, soră?

În minte, glasul lui Raven îi răspunse: „Nu te teme. Mordred nu îl va ucide pe Galahad. Arthur îl va ucide pe Mordred.”

Morgaine spuse cu voce tare:

— Arthur va rămâne Rege Cerb.

Lancelot se întoarse și se holbă la ea:

— Ce ai spus, Morgaine?

Raven îi șopti în gând: „Nu la Fântâna Sacră, ci la capelă, acum. E timpul hărăzit.”

Lancelot întrebă:

— Unde mergem? Am uitat eu drumul spre Fântâna Sacră?

Iar Morgaine, ridicându-și capul, își dădu seama că pașii îi duseseră nu la Fântână, ci la capela mică unde vechea frăție creștină își ținea slujbele. Se spunea că fusese construită de frăție atunci când bătrânul Iosif și-a vârât toiagul în pământ pe dealul numit Wearyall. Ea își întinse mâna și luă un spin al Ghimpelui Sfânt. Își înțepă degetul până la os și, abia dându-și seama ce face, întinse mâna și însemnă fruntea lui Lancelot cu o dără de sânge.

El o privi, uluit. Ea auzea preoții cântând încet, Kyrie eleison, Christe

eleison.¹ Se duse încet și, spre surprinderea ei, îngenunche. Capela era plină de abur și lui Morgaine i se păru că, printre neguri, poate vedea cealaltă capelă, cea din Ynis Witrin, și auzi ambele grupuri de voci cântând... Kyrie eleison... Și erau și voci de femei; da, asta trebuie să fie în Ynis Witrin, căci în capela din Avalon nu erau femei, acestea trebuie să fie călugărițele din mănăstirea de acolo. Pentru o clipă, i se păru că Igraine îngenunche lângă ea și îi auzi glasul, limpede și dulce, cântând Christe eleison. Preotul era la altar și i se păru că Nimue era acolo, cu părul auriu atârându-i pe spate, frumoasă și încântătoare cum fusese Guinevere când era tânără fecioară la mănăstire. Dar, în locul vechii furii de gelozie, Morgaine o privi cu cea mai pură iubire pentru frumusețea ei... Aburii se îngroșară; abia îl mai putea vedea pe Lancelot îngenunchind lângă ea, dar în fața ei, îngenunchind la altarul din cealaltă capelă, îl văzu pe Galahad cu fața ridicată, strălucind, și ea știu că și el văzuse negurile în capela de aici, din Avalon, unde era Graalul...

Din cealaltă capelă, auzi sunetul unor clopote mici și o auzi... Nu știu niciodată pe care dintre preotese, pe cea de aici, din Avalon, sau pe cea din Ynis Witrin... Dar în minte îi răsuna glasul blând al lui Taliesin... șoptind: „Căci în noaptea în care Hristos a fost trădat, Stăpânul nostru a luat cupa și a binecuvântat-o și a spus: « Beți toți, căci acesta este sângele meu care va fi vărsat pentru voi. De fiecare dată când veți bea din acest potir, s-o faceți în amintirea mea.»”

Putea vedea umbra preotului care înalță cupa mică a împărtășaniei... dar era fecioara Graalului... Nimue... sau era chiar ea cea care îi duse cupa la buze? Lancelot se repezi înainte și strigă:

— Ah, lumina, lumina...

Și căzu în genunchi, cu mâinile acoperindu-și ochii, pe urmă alunecă și se întinse, la pământ. Sub atingerea Graalului, fața umbrită a tânărului bărbat deveni limpede, densă, reală, iar aburii dispărură; Galahad îngenunche și bău din cupă.

— Căci așa cum vinul dintr-o mulțime de struguri a fost stors pentru a face un singur vin, tot așa noi unim acest fără de sânge și desăvârșit sacrificiu, pe urmă vom deveni cu toții Unul, în Măreața Lumină care este Infinită...

Și în timp ce încântarea strălucea pe chipul lui, el respiră adânc, cu bucurie absolută, și privi direct în lumină. Se întinse să apuce cupa cu mâinile... și căzu în față, alunecând pe podeaua capelei, și rămase acolo, fără să se miște.

„Să atingi nepregătit lucrurile sfinte înseamnă moarte...”

Morgaine o văzu pe Nimue — sau era ea însăși? — acoperind fața lui Galahad cu un voal alb. Și pe urmă Nimue dispăru și cupa era pe altar, doar cupa de aur a Misterelor, fără nici o urmă de lumină nepământească... nu era sigură că era acolo... era înconjurată de aburi. Iar Galahad zăcea mort pe podeaua capelei din Avalon, rece și nemișcat, lângă Lancelot.

Trecu mult timp până ce Lancelot se mișcă și își ridică capul. Morgaine văzu că fața lui era întunecată. El șopti:

— Și eu nu am fost demn să-l urmez.

— Trebuie să-l duci înapoi la Camelot, spuse cu blândețe Morgaine. A învins în căutarea Graalului — dar a fost ultima lui căutare. Nu a putut suporta lumina.

— Nici eu, șopti Lancelot. Privește, lumina e încă pe chipul lui. Ce a văzut?

Încet, ea își scutură capul, simțind cum fiori reci îi trec peste brațe.

— Nici tu, nici eu nu vom ști asta niciodată, Lancelot. Știu doar atât, că a murit cu Graalul la buze.

Lancelot își ridică privirea spre altar. Preoții se îndepărtaseră în liniște, lăsând-o pe Morgaine singură cu cel mort și cel viu; și cupa, înconjurată de negură, încă lumina acolo, strălucind. Lancelot se ridică, spunând:

— Da. Și asta se va întoarce cu mine în Camelot, căci toți oamenii trebuie să știe că s-a sfârșit căutarea... și că nu vor mai exista cavaleri care să caute în necunoscut, să moară sau să înnebunească...

Făcu un pas înainte către altar, acolo unde strălucea Graalul, dar Morgaine își azvârli brațele în jurul lui și îl opri.

— Nu! Nu! Nu e pentru tine! Doar vederea lui te-a doborât! Înseamnă moarte să atingi lucrurile sfinte nepregătit...

— Atunci voi muri pentru asta, spuse el, dar ea îl ținu strâns și în curând îl simți cedând.

— De ce, Morgaine? De ce trebuie să continue această nebunie sinucigașă?

— Nu, spuse ea, căutarea Graalului s-a încheiat. Ai fost cruțat ca să te întorci la Camelot și să le spui asta. Dar nu îl poți duce acolo. Nici un om nu îl poate păstra și nu îl poate avea. Cei care îl caută în credință — își auzi propria voce, deși nu știa ce va spune până ce nu spuse — îl vor găsi întotdeauna aici, dincolo de pământurile muritoare. Dar dacă se va întoarce împreună cu tine la Camelot, va cădea pe mâinile celor mai înguști la minte dintre preoți și va deveni pentru ei un pion... Simți cum lacrimile îi îngroașă vocea. Te rog, Lancelot. Lasă-l aici, în Avalon. Lasă-l să existe, în această lume nouă, lipsită de vrajă, un Mister pe care preoții să nu îl poată defini o dată pentru totdeauna, pe care să

nu-l poată pune în dogma lor îngustă despre ceea ce este și ceea ce nu este... Vocea i se frânse. În zilele ce vor veni, preoții vor spune oamenilor ce este bine, ce este rău, ce să gândească, ce să se roage, ce să creadă. Nu pot vedea până la sfârșit... probabil oamenii trebuie să aibă o perioadă de întunecime; Lancelot, lasă un licăr de speranță. Graalul a venit o dată în Camelot. Lasă amintirea acelei întâmplări să nu fie pângărită de imaginea unui Graal captiv pe vreun altar lumesc. Lasă un Mister și o sursă de inspirație pe care oamenii să o urmeze...

Își auzi vocea uscându-se, până ce semănă cu croncănitul ultimului dintre corbi. Lancelot făcu o plecăciune în fața ei.

— Morgaine, ești cu adevărat Morgaine? Cred că nu știu cine sau ce ești. Dar ceea ce spui este adevărat. Fie ca Graalul să rămână pe veci în Avalon.

Morgaine își ridică mâna și oamenii mici ai Avalonului veniră și ridicară trupul lui Galahad, ducându-l în liniște în luntrea Avalonului. Cu mâna lui Lancelot încă într-a ei, Morgaine păși în jos, către țărm, unde privi trupul ce zăcea în luntre. Pentru o clipă, i se păru că acolo zăcea Arthur, pe urmă viziunea se încețoșă și dispăru și era doar Galahad, cu o pace și o lumină stranie pe chip.

— Acum mergi la Camelot cu fiul tău, spuse ea cu blândețe, dar nu așa cum am prevăzut eu. Cred că Viziunea ne este dată ca să ne înșele — vedem ceea ce Zeii ne fac să vedem, dar nu știm niciodată ce înseamnă. Cred că nu voi mai folosi niciodată Viziunea, vere.

— Doamne ajută.

Lancelot îi luă mâinile, pentru o clipă, pe urmă se aplecă și le sărută.

— Și așa, în final ne despărțim, spuse el încet.

Și pe urmă, în ciuda tuturor celor ce spusese despre faptul că va refuza Viziunea, văzu în ochii lui ceea ce el vedea când o privea — fecioara cu care fusese împreună în cercul de pietre și pe care o îndepărtase de teama Zeiței; femeia spre care se îndreptase într-o dorință nebună, încercând să șteargă vina pentru dragostea față de Guinevere și Arthur; femeia pe care o văzuse palidă și înfricoșătoare, ținând torța aprinsă când l-au dus în patul lui Elaine; iar acum, Doamna întunecată și tăcută, umbrită, care îi ridicase fiul de lângă Graal și care îl rugase să lase Graalul pentru totdeauna în afara lumii.

Ea se aplecă și îl sărută pe frunte. Nu era nevoie de cuvinte; amândoi știau că aceasta era despărțirea și binecuvântarea. În timp ce se îndepărta de ea și pășea în luntrea vrăjită, Morgaine urmări umerii lui căzuți și văzu în părul lui o rază din soarele care apunea. Era acum alb cu totul și ea, văzându-se din nou în ochii lui, gândi: „Sunt bătrână și eu...”

Și acum știa de ce nu o mai zărise niciodată pe regina din țara vrăjită „Acum eu sunt regina. Nu există nici o Zeiță, doar aceasta, și eu

sunt ea!

Și totuși, mai presus de asta, ea era în Igraine și în Viviane, în Morgause și în Nimue și în regină. „Trăiesc și ele în mine, și ea...”

Și în Avalon ele trăiesc veșnic.

13

Depart, către miazănoapte, în țara lui Lothian, ajungeau vorbe arareori, și nu demne de crezare, despre căutarea Graalului. Morgause aștepta întoarcerea tânărului ei iubit, Lamorak. Și pe urmă, o jumătate de an mai târziu, i se aduse vestea că el a murit în căutare. „Nu e primul”, gândi ea, „și nu va fi ultimul care va muri de această nebunie monstruoasă care îi conduce pe oameni în căutarea necunoscutului! Întotdeauna am crezut că religiile și Zeii sunt o formă de nebunie. Iată ce i-au adus lui Arthur! Iar acum l-au luat pe Lamorak, încă atât de tânăr!”

Ei bine, el nu mai era și, deși îi lipsea și îi va simți mereu lipsa, în felul ei — fusese alături de ea mai mult timp decât oricare altul, afară doar de Lot — nu trebuia să se resemneze la bătrânețe și la un pat însingurat. Se examină în vechea ei oglindă de bronz, își șterse urmele lacrimilor și pe urmă se analiză din nou. Chiar dacă nu mai avea frumusețea înfloritoare care îl adusese pe Lamorak, năucit, la picioarele ei, era încă o femeie care arăta bine; erau încă destui bărbați în țară și nu puteau fi cu toții prinși de această nebunie a căutării. Era bogată, era regina din Lothian și avea armele sale femeiești — era chipeșă încă, avea toți dinții, deși acum trebuia să își înnegrească sprâncenele și genele... erau acum de o culoare palidă, ca ghimbirul. Ei bine, bărbați se vor găsi întotdeauna; erau cu toții proști și o femeie deșteaptă putea face cu ei ceea ce voia. Nu era o proastă, ca Morgaine, să se frământa cu privire la devotament sau virtute, nici o idioată plângăcioasă ca Guinevere, să se gândească mereu la sufletul ei.

Din când în când, ajungea la ea câte o poveste despre căutare, una mai fabuloasă decât cealaltă. Lamorak, auzise, venise în cele din urmă la castelul lui Pellinore, atras de un vechi zvon despre un talger magic care era păstrat acolo, în cripta de sub castel și acolo murise, strigând că Graalul a plutit în fața lui în mâinile unei fecioare, în mâinile surorii sale, Elaine, așa cum fusese ea în copilărie. Se întreba ce anume văzuse el cu adevărat. Mai venise și vestea, din țara de lângă zidul romanilor, că Lancelot a fost întemnițat undeva, în vechea țară a lui Ectorius, nebun fiind, și că nimeni nu a îndrăznit să-i trimită vorbă lui Arthur; pe urmă a auzit că fratele ei, Bors, a venit și l-a recunoscut și că el și-a

venit în fire și a plecat, fie să continue căutarea, fie să se întoarcă în Camelot — nu află asta niciodată și nici nu îi păsa. „Poate”, gândi ea, „cu noroc, va muri și el în această căutare; altfel atracția față de Guinevere îl va conduce din nou înapoi la curtea lui Arthur.”

Doar înțeleptul ei Gwydion nu plecase în căutare, ci rămăsese în Camelot, alături de Arthur. De ar fi avut Gawaine și Gareth înțelepciunea să facă la fel! Acum, în sfârșit, fiii ei au ajuns în locul care fusese întotdeauna al lor, cu Arthur.

Deși avea o altă cale de a afla ce se întâmplă, Viviane îi spusese, în tinerețea ei petrecută în Avalon, că nu avea nici răbdarea și nici tenacitatea pentru a fi inițiată în Mistere, iar Viviane — acum știa — avusese dreptate; cine ar dori să abandoneze viața atât de mult timp? Mulți ani, crezuse că porțile magiei și ale Viziunii erau închise pentru ea, cu excepția unor mici scamatorii pe care le învățase singură. Și apoi începu să înțeleagă, când folosisse vrăjitoria pentru prima dată, ca să descopere originea lui Gwydion, că arta magiei era acolo, așteptând-o, fără să aibă nevoie de altceva decât de voința ei, fără să aibă nici o legătură cu regulile și limitările complicate ale druizilor cu privire la folosirea ei, sau cu minciunile despre Zei.

Făcea pur și simplu parte din viață, era acolo, accesibilă, fără nici o legătură cu binele și răul, la dispoziția oricui avea dorința și dârzenia de a o folosi.

„Toți aceia care imaginează religii”, gândi Morgause, „doresc doar să păstreze sursele puterii în propriile lor mâini. Dar acum le am pe gratis și prin propriile mele puteri, fără să mă leg cu jurăminte despre folosirea sau orientarea lor.”

Așadar acum, în această noapte, ascunsă de privirile servitorilor, își făcea pregătirile. Simți o compasiune rece pentru câinele alb pe care îl adusese înăuntru și un moment de repulsie sinceră când îi tăie gâtul și puse deoparte farfuria cu sângele fierbinte pe care îl adunase; dar, în definitiv, era câinele ei, la fel de mult al ei ca un porc pe care l-ar fi putut sacrifica pentru masă, iar puterea sângelui vărsat era mai mare și mai directă decât cea clădită prin îndelungile rugăciuni și prin disciplina preoției din Avalon. Una dintre servitoarele ei zăcea, drogată și pregătită; de data aceasta, nu una căreia îi purta afecțiune sau de care avea reală nevoie. Lecția aceasta o învățase ultima dată când încercase să facă asta. Atunci se gândise cu regret la pierderea unei bune torcătoare; cel puțin aceasta nu va fi o pierdere pentru nimeni, nici măcar pentru bucătăreasă, care avea cu o jumătate de duzină mai multe ajutoare decât avea nevoie. Totuși simți o anumită emoție în timpul pregătirilor. Sângele care îi însemna mâinile și fruntea era neplăcut de lipicios, dar i se păru că aproape putea vedea, ieșind în

valuri din sânge, ca un fum, șuvoaiele subțiri ale puterii magice. Luna se micșorase, până la cea mai subțire pâlpare pe cer, când ea turnă restul sângelui în foc și strigă de trei ori, cu voce tare:

— Morag! Morag! Morag!

Femeia amețită de lângă foc — Morgause își aminti vag că numele ei era Becca sau așa ceva — se mișcă, ochii începându-i să se limpezească și, o clipă, lui Morgause i se păru că femeia purta veșmintele elegante ale slujitoarelor lui Guinevere. Nici vocea nu avea dialectul aspru al fetelor slabe de minte de la țară, ci vorbirea îngrijită a unei doamne de la curtea de la miazăzi.

— Sunt aici, la chemarea ta. Ce vrei de la mine, regină a întunericului?

— Povestește-mi de la curte. Ce face regina?

— E foarte singură, de când Lancelot a plecat, dar îl cheamă adesea la ea pe tânărul Gwydion. A fost auzită spunând că el este ca un fiu pe care nu l-a avut niciodată. Cred că a uitat că e fiul reginei Morgaine, spuse fata cu vorbirea îngrijită, atât de nepotrivită în gura fetei de la bucătărie, cu ochii goi și mâinile aspre, cu rochia de sac fără formă.

— Ți mai pui leacul în vin, la culcare?

— Nu e nevoie, regina mea, spuse vocea străină care venea prin fata de la bucătărie. Regina nu și-a mai avut ciclurile lunare de mai bine de un an, așa că am încetat să-i mai dau leacul. Dar, în orice caz, regele vine foarte rar în patul ei.

Așadar, ultima temere a lui Morgause putea fi acum liniștită — că în vreun fel, în pofida tuturor așteptărilor, Guinevere ar putea naște un fiu întârziat care să pună în pericol poziția lui Gwydion la curte. În plus, supușii regelui nu ar accepta niciodată ca rege un copil, după îndelungata vreme de pace a domniei lui Arthur. Și nici Gwydion, presupuse ea, nu ar avea nici un fel de scrupule să pună capăt unui rival mic, nedorit. Dar era mai bine să nu riște. În definitiv, Arthur însuși scăpase de toate comploturile lui Lot și ale ei și trăise să fie încoronat.

„Am așteptat prea mult. Lot ar fi trebuit să fie regele acestei țări, cu mulți ani în urmă, iar eu, regină. Acum nimic nu mă mai poate opri. Viviane a murit, Morgaine e bătrână; Gwydion mă va face regină. Sunt singura femeie de pe lume de ale cărei vorbe ar asculta.”

— Ce face sir Mordred, Morag? Regina are încredere în el, și regele?

Dar vocea deveni joasă și greoaie:

— Nu pot spune... Mordred e adesea cu regele... o dată l-am auzit pe rege spunându-i... eh... mă doare capul, ce fac aici, lângă foc? Bucătăreasa mă va jupui de vie... Era vocea idioată a Beccăi, groasă și

posomorâtă, iar Morgause ştia că departe, în Camelot, Morag căzuse din nou în visul ei bizar în care o văzuse pe îndepărtata regină din Lothian sau pe Regina Zânelor....

Morgause apucă vasul cu sânge, scuturând ultimele picături în foc:

— Morag, Morag! Ascultă-mă, rămâi, îţi poruncesc!

— Regina mea, veni vocea de departe, sir Mordred are întotdeauna lângă el pe una dintre fecioarele Doamnei Lacului, se spune că e într-un fel rudă cu Arthur...

„Niniane, fiica lui Taliesin”, gândi Morgause. „Nu am ştiut că a plecat din Avalon. Dar de ce ar rămâne acum?”

— Sir Mordred a fost numit căpitan al cavaleriei, cât timp Lancelot e plecat de la curte. Se vorbeşte... Eh, focul, doamna mea, vei da foc întregului castel?

Becca se freca la ochi, smiorcăindu-se în faţa vetrei. Enervată, Morgause o împinse cu sălbăticie, iar fata căzu, ţipând, în foc; dar era încă legată şi nu se putea feri de flăcări.

„Fie blestemată! Va trezi toată casa!” Morgause se întinse să o tragă din foc, dar rochia i se aprinse şi ţipetele ei erau îngrozitoare, înţepându-i lui Morgause urechile, ca nişte ace înroşite. Cu o urmă de milă, gândi: „Biata de ea, nu mai e nimic de făcut acum — va fi atât de arsă, nu am putea-o ajuta nici dacă ar trăi!” O trase afară din foc pe fata care urla şi se zbătea, fără să-i pese de arsurile de pe propriile mâini, şi o ţinu o clipă aproape, punându-şi capul pe pieptul ei, de parcă ar fi vrut s-o liniştească; pe urmă, cu o singură lovitură, îi tăie gâtul de la ureche la ureche.

Sângele se scurse în foc şi fumul se năpusti sus, în horn.

Morgause se simţi cuprinsă de tremurul unei puteri neaşteptate, de parcă ea însăşi s-ar fi răspândit prin întreaga încăpere, prin întregul Lothian, prin întreaga lume... Nu îndrăznise niciodată până acum atât de mult, dar acum îi venise aşa, fără să vrea. Parcă plutea fără trup peste întreaga ţară. Din nou, după ani de pace, pe drum erau armate, iar pe coasta de apus erau bărbaţi păroşi în vase ciudate, în formă de dragon, acostate, care prădau şi ardeau oraşe, lăsând goale mănăstiri, trăgând după ei călugăriţe... ca un vânt stacojiu, măturând totul, chiar şi graniţele Camelotului... Nu era sigură dacă ceea ce vedea se întâmpla chiar acum în ţară sau urma să vină.

Prin întunericul care creştea, ea strigă:

— Lăsaţi-mă să-mi văd fiii în căutarea Graalului!

Întunericul umplu camera brusc, negru şi gros, cu un miros ciudat de ars, în timp ce Morgause se chirci, aruncată în genunchi de năvala puterilor ei. Fumul se mai limpezi puţin, agitându-se şi răsucindu-se în întuneric, ca fierberea dintr-o oală. Pe urmă, Morgause văzu, în lumina care creştea, chipul fiului ei cel mic, Gareth. Era murdar şi obosit de

drum, cu hainele zdrențuite, dar zâmbea cu veselia lui de odinioară și lumina creșcu, iar Morgause putu să vadă la ce se uita — chipul lui Lancelot.

„Ah, Guinevere nu ar mai încerca să-i intre în grații acum, nu acestui bărbat bolnav și istovit, cu părul cărunț și urme de nebunie și suferință în ridurile din jurul ochilor... Părea cu adevărat ca o haină atârnată pe câmp ca să îndepărteze păsările de la grăunțe! O cuprinse vechea ură: era intolerabil ca fiul ei cel mai tânăr și cel mai bun să se gândească la acest om cu îngăduință, să-l iubească și să-l urmeze, așa cum făcuse pe când era un copilăș ce sporovăia cu cavalerii lui de lemn...

— Nu, Gareth, se auzi vocea lui Lancelot încet, în liniștea îngroșată a încăperii... Știi de ce nu vreau să mă întorc la curte. Nu voi vorbi despre pacea mea sufletească — nici măcar reginei — dar am jurat să caut Graalul un an și o zi.

— Dar asta e nebunie! Ce naiba este Graalul, față de nevoile regelui nostru? Am jurat în fața lui și tu la fel, cu mulți ani înaintea ca vreunul dintre noi să fi auzit de Graal! Când mă gândesc la regele nostru Arthur, la curte, cu nimeni dintre oamenii lui credincioși alături, în afară de cei șchiopi sau infirmi sau lași... Uneori mă întreb dacă nu cumva a fost lucrarea unui demon, imitând o lucrare a lui Dumnezeu pentru a-i împrăști pe companionii lui Arthur!

Lancelot spuse liniștit:

— Știi că a venit de la Dumnezeu, Gareth. Nu încerca să mă lipsești de asta.

Și, pentru o clipă, parcă lumina nebuliei îi sclipi din nou în ochi. Gareth spuse și vocea lui era în mod ciudat subjugată:

— Dar de când Dumnezeu face aceeași lucrare ca diavolul? Nu pot să cred că e voința lui Dumnezeu ca tot ceea ce a adunat într-o jumătate de secol să fie astfel risipit. Știi că la țarmuri debarcă nordici sălbatici și când oamenii acelor țări vor chema legiunile lui Arthur să vină să-i ajute, nu e nimeni care să fie trimis în ajutorul lor? Și astfel, armatele saxone se adună din nou, în timp ce Arthur stă neputincios la Camelot, iar tu umbli în căutarea sufletului tău... Lancelot, te implor, dacă nu vrei să te întorci la curte, cel puțin caută-l pe Galahad și fă-l să se întoarcă alături de Arthur!

Dacă regele e bătrân și voința îi slăbește — și, Doamne ferește să spun vreodată asta — atunci fiul tău poate să-i ia locul, căci toată lumea știe că el e fiul și moștenitorul adoptat de rege!

— Galahad? — glasul lui Lancelot era sumbru. Crezi că am vreo influență asupra fiului meu? Tu și ceilalți ați jurat să urmăriți Graalul timp de un an și o zi, dar eu am călătorit o vreme cu Galahad și știu că el va face mereu așa cum a spus în ziua aceea, că dacă va fi nevoie, va căuta Graalul o viață întreagă!

— Nu! Gareth coborî de pe cal și îl apucă pe Lancelot de umeri. Asta trebuie să-l faci tu să vadă, Lancelot, că trebuie să se întoarcă cu orice preț la Camelot! O, Doamne, Gwydion mă va numi trădător al propriului meu sânge, iar eu țin la Gwydion, dar — cum îți pot spune ție asta, vere și fratele inimii mele? Nu am încredere în puterea acelui om asupra regelui! Saxonii pe care i-ai trimis la Arthur ajung mereu să vorbească cu el, îl privesc ca pe fiul surorii lui Arthur și, în ochii lor, fiul surorii este moștenitor...

Cu un zâmbet blând, Lancelot spuse:

— Amintește-ți, atunci, Gareth, că așa a fost și la Triburi, înainte de venirea romanilor... Noi nu suntem romani, tu și eu.

— Dar nu te vei lupta pentru drepturile propriului tău fiu? întrebă Gareth.

— Arthur este cel care trebuie să spună cine îi va urma la tron, zise Lancelot, dacă, într-adevăr, după el va urma vreun rege. Uneori, când am rătăcit printre viziunile mele, mi s-a părut — nu, nu am vrut să vorbesc despre asta, dar cred că poate a fost puțin legat de Viziune — că peste această țară se va așterne un întuneric, după ce Arthur va muri.

— Și atunci trebuie să fie ca și cum Arthur nu ar fi existat niciodată? Cum rămâne cu jurământul tău față de Arthur?

— Dacă asta ți-e voia, Gareth, îl voi căuta pe Galahad.

— Cât de repede poți, îl impulsionează Gareth — și trebuie să-l lămurești că devotamentul lui față de rege e mai presus de toate căutările și Graalurile și zeii...

Lancelot spuse cu tristețe:

— Și dacă nu vrea să vină?

— Dacă nu vrea, spuse rar Gareth, atunci poate că nu este regele de care avem nevoie, după Arthur. În cazul acela, suntem în mâinile lui Dumnezeu și fie ca el să ne ajute pe toți!

— Vărul meu și mai mult decât fratele meu, spuse Lancelot îmbrățișându-l din nou, cu toții suntem în mâinile lui Dumnezeu, orice ar veni. Dar, îți jur, îl voi căuta pe Galahad și îl voi aduce cu mine la Camelot. Îți jur...

Și pe urmă mișcarea și lumina dispărură, chipul lui Gareth păli și se pierdu în întuneric și, pentru un moment, erau doar ochii lui Lancelot, strălucitori și atât de asemănători cu ai lui Viviane, încât Morgause simți o clipă că sora și preoteasa ei o privea încruntându-se dezaprobat, de parcă ar spune: „Morgause, ce ai mai făcut?” Pe urmă și asta dispăru, iar Morgause era singură cu focul ei, care încă împrăstia fum din care toți norii puterii magice dispăruseră, cu trupul moale, lipsit de sânge, al femeii moarte zăcând alături.

Lancelot! Lancelot! Fie el blestemat, putea încă să-i distrugă

planurile! Morgause își simți ura ca o durere care o străpungea, o strânsoare în gâtlee care coborî în josul trupului, către pânțele. O dureau capul și se simțea bolnavă de moarte în urma vrăjii. Nu voia decât să se prăbușească lângă vatră și să doarmă ore în șir, dar trebuia să fie tare, plină de puterea vrăjitoriei pe care o chemase la ea; era regina din Lothian, Regina Întunericului! Deschise ușa și azvârli trupul câinelui în mormanul de gunoi, fără să țină seama de duhoarea dezgustătoare.

Nu putea mânui singură trupul femeii de la bucătărie. Fu gata să-și cheme ajutoarele, când se opri, privindu-și mâinile, încă însemnate și lipicioase de sânge; nu trebuie să o vadă astfel. Se duse la ligheanul și cana cu apă, turnă apă și se spală pe față și pe mâini, își aranjă părul. Cu petele de pe rochie nu avea ce face, dar acum, că focul se stinsese, în cameră era puțină lumină. În cele din urmă, își strigă șambelanul, iar el veni la ușă, cu avidă curiozitate pe chip:

— Ce este, regina mea? Am auzit strigăte și țipete... E ceva în neregulă aici?

Ridică lumina și Morgause știa foarte bine cum îi părea — foarte frumoasă, ciufulită — de parcă s-ar fi putut vedea prin ochii lui ca urmare a Viziunii. „Aș putea să-mi întind mâna și să-l am aici, peste trupul fetei”, gândi ea, simțind ca un cârcel durerea și plăcerea ciudată a dorinței și, în sinea ei, răsă, dar cu încăpățănare puse acest simțământ deoparte; va fi timp destul pentru asta.

— Da, e un necaz mare. Biata Becca — făcu semn spre trupul moale. A căzut în foc, iar când am vrut să mă îngrijesc de arsurile ei, mi-am smuls cuțitul din mână și și-a tăiat gâtul — trebuie că era înnebunită de durere, biata făptură. Vezi, sunt plină de sângele ei.

Omul țipă consternat și se duse să examineze trupul lipsit de viață al fetei.

— Măi, măi, biata fetișcană, nu era în toate mințile. Nu ar fi trebuit să o lași aici, doamnă.

Morgause fu tulburată de unda de reproș din glasul bărbatului; chiar se gândise mai devreme să-l ia pe acesta în patul ei?

— Nu te-am chemat înapoi să mă ieși la întrebări. Ia-o de aici și ocupă-te să fie îngropată cum se cuvine și trimite-mi femeile. În zori plec la Camelot.

Noaptea cădea și o ploaie deasă, orbitoare, făcea drumul abia vizibil. Morgause era înfrigurată și udă, dar asta o irită numai când căpitanul ei de cavalerie veni și o întrebă:

— Ești sigură, doamnă, că suntem pe drumul cel bun?

De luni de zile pusese ochii pe acesta; se numea Cormac, era înalt și tânăr, cu o față ca de vultur, cu umeri și coapse puternice. Dar acum lui Morgause i se părea că toți bărbații erau proști; mai bine ar fi făcut să-l

lase pe Cormac acasă și să conducă singură acest grup. Dar existau lucruri pe care nici chiar regina din Lothian nu le putea face.

— Nu recunosc nici unul dintre drumurile acestea. Totuși, știu după distanța pe care am parcurs-o astăzi că trebuie să fim aproape de Camelot — dacă nu cumva ne-am rătăcit prin negură și ne îndreptăm din nou către miazănoapte.

În condiții obișnuite, ea s-ar fi bucurat de încă o noapte pe drum, în cortul ei confortabil, și, poate, când toate femeile ei ar fi dormit, cu acest Cormac să-i încălzească patul.

„De când am găsit calea spre vrăjitorie, toți bărbații sunt la picioarele mele. Cu toate acestea, acum se pare că nu îmi place nici unul... Ciudat, nu am umblat după nici un bărbat de când mi s-a dat de veste despre moartea lui Lamorak. Îmbătrânesc?” Alungă acest gând și hotărăște că la noapte îl va avea pe Cormac cu ea... Dar mai întâi trebuia să ajungă la Camelot. Spuse cu nerăbdare:

— Drumul trebuie să fie aici, prostănacule, am făcut această călătorie de mai multe ori decât am degete la ambele mâini! Mă crezi proastă?

— Ferească Dumnezeu, doamnă. Am călătorit și eu adesea pe drumul acesta și totuși, cumva, parcă ne-am rătăcit, spuse Cormac, iar Morgause simți că se va sufoca de exasperare.

Refăcu, în gând, drumul pe care îl străbătuse atât de des de la Lothian, părăsind calea romanilor și apucând pe cea aflată de-a lungul mlaștinilor din Insula Dragonului, pe urmă de-a lungul crestei, până ce avea să dea de drumul către Camelot, pe care Arthur îl lărgise și îl pietruise din nou, astfel că devenise aproape la fel de bun ca vechiul drum roman.

— Totuși, cumva ai ratat drumul Camelotului, prostănacule, căci uite acolo un vechi fragment de zid roman... într-un fel sau altul, am trecut de o jumătate de oră de cotitura spre Camelot, îl certă Morgause. Nu avea ce să facă acum, decât să întoarcă toată caravana, și se lăsa întunericul. Morgause își trase gluga peste cap și își zori calul greoi prin amurgul cenușiu. În această perioadă a anului, ar fi trebuit să mai fie încă o oră de lumină, dar mai era doar o palidă pâlpâire către apus.

— Aici este, spuse una dintre femeile ei. Vezi, acel pâlc de patru meri... am venit aici într-o vară să iau un altoi de măr pentru grădina reginei.

Dar nu era nici un drum, doar o cărare mică șerpuind în susul unul deal golaș, unde trebuia să fie un drum larg și, mai sus de el, chiar printre neguri, ar fi trebuit să fie luminile Camelotului.

— Prostii, spuse ea repezit, cumva ne-am rătăcit... Încerci să-mi spui că nu există decât un singur pâlc de patru meri în regatul lui Arthur?

— Totuși, aici e locul unde trebuia să fie drumul, jur, mormăi

Cormac, dar puse din nou în mișcare întregul șir de călăreți, cai și animale de povară și înaintară greoi, cu ploaia căzând și căzând, de parcă ar fi căzut de la începutul veacurilor și uitase cum să se oprească.

Morgause era înfrigurată și obosită, jinduind după o cină la masa lui Guinevere și un vin fierț aromat și un pat moale, iar când Cormac o ajunsese din nou din urmă, ea întrebă cu mânie:

— Și acum ce facem, prostănacule? Ai reușit să ne rătăcești din nou și să pierdem încă o dată un drum larg de căruțe?

— Regina mea, îmi pare rău, dar cumva... privește, ne-am întors acolo unde ne-am oprit să odihnim caii, după ce ne-am întors de pe drumul romanilor... uite acea bucată de cârpă pe care am aruncat-o, am folosit-o ca să curăț bălegarul de pe unul dintre cuferele mele.

Mânia ei explodă:

— A mai fost vreodată vreo regină cu atâția proști execrabili în jurul ei? Trebuie să căutăm cel mai mare oraș de la nord de Lothian prin întreg ținutul Summer? Sau trebuie să umblăm dintr-o parte în alta pe acest drum toată noaptea? Dacă nu putem vedea luminile Camelotului în întuneric, am putea să-l auzim, cel puțin — e un castel cu mai mult de o sută de cavaleri și cu servitoare, cai și vite, cu oamenii lui Arthur patrulând pe toate drumurile din împrejurimi — tot ce mișcă pe drumul acesta e limpede în văzul paznicilor lui!

Totuși, în final, nu era nimic de făcut, decât să aprindă felinarele și să se întoarcă din nou către miazăzi; Morgause însăși călărea în fruntea șirului, lângă Cormac.

Ploaia și negura parcă înăbușeau orice sunet, chiar și ecourile, până ce se pomeniră din nou lângă porțiunea distrusă din zidul roman, unde cotiseră înainte. Cormac înjură, dar și el părea înspăimântat:

— Doamnă, îmi pare rău, nu pot înțelege...

— Fiți blestemați cu toții, țipă Morgause. Vrei să ne faci să călărim înainte și înapoi pe drumul acesta toată noaptea? Totuși, recunosc și ea zidul distrus. Trase adânc aer în piept, cu exasperare și resemnare în același timp. Poate până dimineață se oprește ploaia și, dacă trebuie, ne putem reface pașii noștri către zidul roman. Cel puțin vom ști unde am ajuns!

— Dacă am ajuns într-adevăr undeva și nu cumva ne-am rătăcit în țara zănelor, șopti una dintre femei, făcându-și, superstițioasă, cruce.

Morgause văzu gestul, dar spuse doar:

— Gata cu asta! E destul de rău să fim rătăciți în ploaie și negură și fără asemenea prostii idioate! Ei bine, de ce stați așa toți? Nu mai putem călări în noaptea asta, grăbiți-vă să ne așezăm tabăra aici, iar dimineață vom ști ce să facem.

Avusese de gând să-l cheme pe Cormac la ea, numai că s-ar putea să nu aibă chef din cauza spaimei ce începuse să i se furișeze în suflet...

leșiseră, cu adevărat, din lumea reală în necunoscut? Totuși nu îl chemă, ci zăcu singură și trează printre femeile ei, neliniștită, refăcând în minte toți pașii călătoriei. Nu se auzea nici un sunet în noapte, nici măcar strigătul broaștelor dinspre mlaștini. Nu era posibil să rateze orașul Camelot; totuși, acesta dispăruse în neant. Sau era chiar ea, cu toți bărbații și doamnele și caii ei, cea care dispăruse în lumea vrăjitoriei? Și, de fiecare dată când ajungea cu gândul în acel punct, își dorea să nu fi lăsat ca furia ei față de Cormac s-o facă să-l pună să păzească tabăra; dacă ar fi aici, lângă ea, nu ar avea acel simțământ înfricoșător al lumii ieșite, cumva, nebunește, din balamale... Iar și iar, încercă să adoarmă și se găsi privind neliniștită în întuneric, trează ca lumina zilei.

Cândva, în noapte, ploaia se opri; când se crăpă de ziuă, deși peste tot se ridicau neguri umede, cerul era fără nor. Morgause se trezi dintr-o picoteală răzleață — un vis cu Morgaine, cărunță și bătrână, privind într-o oglindă ca a ei — și ieși din cort, sperând că își va ridica privirea către deal și va afla că, într-adevăr, Camelotul era acolo unde trebuia să fie, pe drumul larg care ducea până sus, la turnurile castelului, sau dacă nu, că erau pe vreun drum necunoscut, aflat la mile și mile depărtare de locul unde ar fi trebuit să fie. Dar erau așezați lângă zidul roman păraginit, despre care știa că se afla la aproximativ o milă depărtare spre miazăzi de Camelot și, în vreme ce oamenii și caii se pregăteau de drum, ea privi în sus, către dealul care ar fi trebuit să fie Camelotul; dar dealul era verde, năpădit de iarbă.

Merseră încet de-a lungul drumului plin de urmele lăsate în noroi acolo pe unde trecuseră, înainte și înapoi, jumătate de noapte. Pe câmp păștea o turmă de oi, dar când omul lui Morgause se duse să vorbească cu păstorul, acesta se ascunse în spatele unui zid și nu putu fi convins să iasă afară.

— Și asta e pacea lui Arthur? întrebă Morgause cu voce tare.

— Cred, doamna mea, spuse Cormac respectuos, că trebuie să fie vreun descântec la mijloc... orice ar fi, acesta nu este Camelotul.

— Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, ce este? întrebă Morgause, dar el șopti numai:

— În numele lui Dumnezeu, într-adevăr — și nu mai avu alt răspuns pentru ea.

Morgause privi din nou în sus, ascultând scâncetul înfricoșat al uneia dintre femei. Pentru o clipă, parcă Viviane îi vorbi din nou în gând, spunând ceea ce Morgause nu crezuse niciodată decât pe jumătate, că Avalonul a dispărut în neguri și că, dacă cineva pornește într-acolo, preot sau druid, fără să știe drumul, va ajunge doar la Insula Preoților din Glastonbury...

Își puteau urmări pașii către drumul roman... dar Morgause simți o

ciudată teamă crescând... vor afla că și drumul roman a dispărut, că Lothian a dispărut, era singură pe fața pământului cu acești câțiva bărbați și femei? Tremurând, își aminti câteva cuvinte din Scriptură, pe care le auzise predicate de preotul lui Guinevere, despre sfârșitul lumii... „Vă spun, două femei vor măcina grâul una lângă alta, iar una dintre ele va fi luată și cealaltă va fi lăsată...” Fuseseră oare Camelotul și toți cei din el luați sus, în Raiul creștin, se sfârșise lumea cu doar câțiva oameni răzleți, ca și ea, lăsați să rățăcească pe fața zdrobită a pământului?

Dar nu puteau suporta să se holbeze la urmele goale. Spuse:

— Vom merge înapoi pe urmele noastre, la drumul roman.

„Dacă”, gândi ea, „dacă este acolo, dacă mai e ceva acolo.” Uitându-se la negurile care se ridicau din mlaștini, asemenea unui fum vrăjit, i se părea că lumea dispăruse și, până și obișnuitul soare era străin. Morgause nu era o femeie visătoare; își spuse că era mai bine să se miște și să încerce să-și găsească drumul înapoi, decât să stea în acea liniște nepământeană. Camelotul era ceva adevărat, un loc din lumea reală, nu putea să dispară cu totul.

„Totuși, dacă mi-aș fi urmat drumul, dacă lui Lot și mie ne-ar fi reușit complotul împotriva lui Arthur, poate că țara întreagă ar fi fost așa, tăcută și tristă și plină de spaime...”

De ce era atâta liniște? I se părea că în întreaga lume nu era nici un sunet, doar cele ale copitelor de cai și chiar și acelea cădeau, parcă, asemenea unor pietre aruncate în apă, înfundate și pierind în valuri. Aproape ajunseră la drumul roman — sau acolo unde drumul roman ar fi trebuit să fie — când auziră tropot de cai: venea un călăreț, încet și precaut, de la Glastonbury. Putură întrezări prin negură o siluetă întunecată, cu un fel de animal de povară greu încărcat în urma lui. După o clipă, unul dintre oamenii ei strigă:

— Uite, priviți acolo, e sir Lancelot al Lacului... Dumnezeu să-ți dea o dimineață bună, sir!

— Hei! Cine e acolo?

Era, într-adevăr, glasul binecunoscut al lui Lancelot și, când se apropie, sunetul simplu al copitelor calului și catârului parcă eliberau ceva în lume, în jurul lor. Sunetele fură purtate departe, în negură, și acesta era un sunet simplu, câini lătrând undeva, o haită întreagă de câini, poate certându-se pentru mâncare după o noapte de foame, dar sunetul sparse liniștea nepământeană cu zgomotul lui simplu, firesc.

— Este regina din Lothian, strigă Cormac, iar Lancelot se îndreptă spre ei, oprindu-și calul în fața lor.

— Ei bine, mătușă, nu speram să te întâlnesc aici... Verii mei sunt cu tine, poate Gawaine sau Gareth?

— Nu, spuse ea, am plecat singură la Camelot.

„Dacă”, gândi ea, „mai există un asemenea loc pe fața acestui pământ.” Ochii i se opriră cu atenție pe chipul lui Lancelot, în timp ce acesta rosti câteva cuvinte politicoase de salut. Părea ostenit și obosit de călătorie, cu hainele zdrențuite și nu prea curat, cu o mantie de doi bani, mai rea decât i-ar fi dat ea grăjdarului. „O, frumosul Lancelot, Guinevere nu te va găsi atât de chipeș acum; nici chiar eu nu mi-aș întinde mâna să-l invit în patul meu.” Și apoi el zâmbi, iar ea își dădu seama, „Orice ar fi, e frumos.”

— Atunci, mergem împreună, mătușă? Căci, cu adevărat, eu am venit în cea mai tristă misiune.

— Am auzit că ai fost în căutarea Graalului. L-ai găsit așadar, sau nu, de ești așa posomorât?

— Nu e dat unui om ca mine să găsească cel mai mare dintre Mistere. Totuși, îl aduc cu mine pe unul care a ținut cu adevărat Graalul în mâini. Și, astfel, am venit să spun că s-a sfârșit căutarea, iar Graalul e dus pentru vecie din lumea aceasta!

Și pe urmă Morgause văzu că pe catârul lui, acoperit și învăluit cu un giulgiu, era trupul unui bărbat. Șopti:

— Cine?...

— Galahad, spuse Lancelot liniștit. Fiul meu a fost cel care a găsit Graalul și acum știm că nici un om nu poate să ajungă viu la el. Aș fi vrut să fiu eu... și numai fiindcă duc asemenea vești amare regelui meu, că acela care ar fi trebuit să fie rege după el s-a dus înaintea noastră în lumea unde poate să-și urmeze mereu căutarea, nestânjenit...

Morgause tremură. Acum, într-adevăr, va fi ca și cum Arthur nu ar fi fost niciodată, țara nu va avea nici un rege, doar regele din Ceruri, va fi condusă doar de acei preoți care îl au pe Arthur în mâinile lor... Dar, furioasă, alungă acele închipuiri. Galahad a murit. Arthur trebuie să-l aleagă pe Gwydion să domnească după el.

Lancelot privi cu tristețe catârul cu trupul lui Galahad, dar spuse doar:

— Mergem mai departe? Nu am avut de gând să zăbovesc o noapte la marginea drumului, dar negura era deasă și mi-a fost frică să nu mă rătăcesc. Aș fi crezut că e Avalonul însuși!

— Noi nu am putut găsi Camelotul în negură..., începu Cormac, dar Morgause îl întrerupse neliștită.

— Termină cu prostia asta. Am greșit drumul în întuneric și ne-am dus înainte și înapoi o jumătate de noapte! Și noi ne grăbim să ajungem la Camelot, nepoate.

Unul sau doi dintre oamenii ei îl cunoșteau pe Lancelot și îl cunoscuseră pe Galahad, iar acum se îngrămădiră lângă cadavru, cu expresii de compasiune și cuvinte frumoase. Lancelot ascultă tot ce aveau de spus, cu chipul întristat, pe urmă cu câteva cuvinte blânde

puse capăt acestei scene.

— Mai târziu, flăcăii mei, mai târziu, va fi destul timp pentru jelit. Eu nu mă grăbesc, Dumnezeu știe, să-i duc lui Arthur asemenea vești, dar amânarea nu-mi va face misiunea mai ușoară. Haideți să mergem.

Negura se subția și se topea cu repeziciune, în timp ce soarele se ridica. Porniră în josul drumului pe care Morgause și oamenii ei merseseră înainte și înapoi, ore în șir, în căutarea Camelotului, dar înainte de a ajunge foarte departe, un alt sunet sparse liniștea ciudată a dimineții. Era sunetul unei trompete, limpede și argintiu în aerul neclintit, de pe culmile Camelotului. Și în fața ei, lângă pâlcul de patru pomi, larg și inconfundabil, se întindea drumul de căruțe construit de oamenii lui Arthur, pentru legiunile lui.

Părea potrivit ca primul om pe care Morgause trebuia să îl vadă pe înălțimile Camelotului să fie fiul ei, Gareth. Lungi pasul ca să-i întâmpine la porțile mari, pe urmă, recunoscându-l pe Lancelot, se grăbi la el. Lancelot se aruncă năvalnic de pe cal și îl cuprinse pe Gareth într-o îmbrățișare puternică.

— Așadar, vere, tu ești...

— Da, așa e... Cai e prea bătrân și șchiop ca să mai stea de strajă la zidurile Camelotului, vere.

— Dar văd că nu l-ai găsit pe Galahad, Lance?

— Ba da, l-am găsit, spuse Lancelot îndurerat, și fața deschisă a lui Gareth, copilărească încă, în ciuda bărbii dese, fu lovită de disperare când se uită la conturul bărbatului mort de sub giulgiu.

— Trebuie să-i duc această veste lui Arthur de îndată. Du-mă la el, Gareth.

Gareth își înclină capul, cu mâna pe umărul lui Lancelot:

— O, aceasta este o zi blestemată pentru Camelot. Am mai spus o dată, mi se pare că Graalul era lucrarea vreunui diavol, nicidecum a lui Dumnezeu!

Lancelot clătină din cap și lui Morgause i se păru că prin el trecu o strălucire, de parcă trupul i-ar fi fost transparent; și, dincolo de zâmbetul lui trist, era bucurie ascunsă.

— Nu, dragul meu văr, spuse el, trebuie să-ți scoți asta din minte pentru totdeauna. Galahad a avut ceea ce i-a dat Dumnezeu și, Domnul să ne ajute, așa avem cu toții. Dar zilele lui s-au sfârșit și el e liber de soarta omenească. A noastră va urma, dragă Gareth.

Și, spre surprinderea oripilată a lui Morgause, își făcu cruce. Pe urmă, cu o tresărire, își ridică privirea către ea.

— Mamă, tu ești? Iartă-mă, dar compania ta e ultima în care mă așteptam să-l găsesc pe Lancelot. Se aplecă asupra mâinii ei cu un sărut respectuos. Vino, doamnă, lasă-mă să chem șambelanul să te ducă la regină. Ea te va primi printre doamnele ei, în timp ce Lancelot

va fi cu regele.

Morgause se lăsă condusă, întrebându-se acum de ce venise. În Lothian domnea ca regină, cu toate drepturile, dar aici, la Camelot, putea sta doar printre doamnele lui Guinevere, fără să știe mai mult despre ce se întâmpla decât ceea ce unul dintre fiii ei ar găsi de cuviință să-i spună.

Îi ceru șambelanului:

— Spune-i fiului meu Gwydion — sir Mordred — că a venit mama lui și roagă-l să vină la mine cât de repede poate.

Dar se întrebă, pierită de mâhnire, dacă la această curte ciudată el se va deranja măcar să-i aducă omagii, așa cum făcuse Gareth. Și, din nou, simți că greșise venind la Camelot.

14

De mulți ani, Guinevere simțise că, atunci când cavalerii Mesei Rotunde erau prezenți, Arthur nu îi aparținea ei, ci lor. Îi era ciudă pe amestecul lor în viața ei, pe prezența lor la Camelot, adesea simțise că, dacă Arthur nu ar fi înconjurat de curteni, poate ar fi avut o viață mai fericită decât cea pe care o duseseră ca rege și regină în Camelot.

Și totuși, în acest an al căutării Graalului, ea a început să-și dea seama că fusese norocoasă, de fapt, căci Camelotul, cu toți companionii plecați, era ca un sat al fantomelor, iar Arthur era fantoma care bântuia Camelotul, mișcându-se încet prin castelul pustiu.

Nu că nu-i făcea plăcere compania lui Arthur acum când, în sfârșit, era cu totul al ei. Numai că ajunsese să înțeleagă cât de mult din ființa lui pusese Arthur în legiunile sale și în ridicarea Camelotului. El îi arăta o binevoitoare curtoazie și bunătate și a avut parte mai mult de compania lui decât avusese vreodată în toți anii lungi de război sau în anii de pace care le urmaseră.

Dar era ca și cum o parte din el era plecată cu companionii lui, și doar o mică parte din bărbatul însuși era aici, cu ea. Îl iubea pe Arthur omul nu mai puțin decât pe Arthur regele, dar acum își dădea seama că era cu mult mai puțin bărbat fără treburile domniei în care pusese atât de mult din viața lui. Iar ei îi era rușine că observase asta.

Nu vorbeau niciodată despre cei care erau absenți. În acel an al căutării Graalului, au trăit liniștit și în pace de la o zi la alta, vorbind doar despre lucrurile de zi cu zi, despre pâine și carne, despre fructele din livadă și despre vinul din pivnițe, despre o nouă mantie sau despre o cataramă de pantof. Și o dată, privind Masa Rotundă, goală, el întrebase:

— Să o punem deoparte până ce se întorc, draga mea? Chiar și în sala aceasta mare, e puțin loc să te miști, iar acum, când totul e gol...

— Nu, spuse ea repede, nu dragul meu, las-o. Această sală a fost construită pentru Masa Rotundă și fără ea ar fi ca un hambar gol. Las-o. Tu și eu și oamenii casei putem mânca în camera mai mică.

El îi zâmbi și ea știa că se bucurase că ea spusese asta.

— Iar când cavalerii se vor întoarce din căutare, putem face iarăși un mare ospăț acolo, spuse el, dar pe urmă tăcu, iar ea știa că se întreba câți dintre ei se vor mai întoarce.

Cai era cu ei, la fel și bătrânul Lucan și doi sau trei dintre companioni, care erau bătrâni sau infirmi sau care își îngrijeau răni mai vechi. Și Gwydion — Mordred cum i se spunea acum — era mereu cu ei, ca un fiu crescut de ei; Guinevere îl privea adesea și gândea: „Acesta e fiul pe care i l-aș fi putut naște lui Lancelot” — și o căldură începea să-i cuprindă și să-i inunde trupul, lăsând-o cuprinsă de o sudoare fierbinte în timp ce se gândea la acea noapte când Arthur însuși o azvârlise în brațele lui Lancelot. Și, într-adevăr, această căldură venea acum adesea și trecea, astfel că nu știa niciodată dacă într-o încăpere era cald sau frig sau dacă era căldura ciudată care o năpădea din interior. Gwydion era blând și respectuos cu ea, îi spunea întotdeauna doamnă sau, uneori, cu timiditate, mătușă; această timiditate cu care folosea acest cuvânt de apropiere familială o încălzea și o făcea să-i fie drag. Semăna și cu Lancelot, dar era mai liniștit și mai puțin milos: dacă Lancelot era mereu gata de o glumă sau un joc de cuvinte, Gwydion zâmbea și era mereu pregătit cu vreo tachinare ca o rafală sau ca înțepătura unui ac. Glumele lui erau răutăcioase, dar ea nu putea decât să râdă când el făcea vreo glumă crudă.

Într-o seară, când anturajul lor micuț era la cină, Arthur spuse:

— Până când se întoarce Lancelot la noi, nepoate, te voi pune în locul lui, să fii căpitanul meu de cavalerie.

Gwydion chicoti:

— Destul de ușoară va fi acea datorie, unchiule și domnul meu... sunt doar câțiva cai în grajd. Cei mai buni cai din grajdul tău au plecat cu cavalerii și companionii și, cine știe, într-adevăr, dacă nu vreun cal va fi cel care va găsi Graalul!

— O, taci, spuse Guinevere. Nu trebuie să râzi de căutarea lor.

— De ce nu, mătușă? Iar și iar, ne spun preoții că suntem oile de pe pășunea Domnului nostru și dacă o oaie poate căuta dumnezeirea... ei bine, întotdeauna am considerat că un cal e un animal mai nobil decât oaia. Chiar și câțiva cai răniți din vechile războaie ar putea, în cele din urmă, să caute odihna spirituală, așa cum se spune că, într-o zi, leul va

sta alături de miel și niciodată nu îl va privi cu poftă...

Arthur râse stânjenit.

— Vom mai avea nevoie de cai pentru război? De la Mount Badon, Dumnezeu fie slăvit, am avut pace în țara aceasta.

— Mai puțin cu Lucius, spuse Gwydion și, dacă am învățat un lucru în viața mea, este că pacea e ceva care nu poate să dureze. Pe coastă debarcă sălbatici din nord în corăbii în formă dragoni, iar când oamenii strigă după legiunile lui Arthur să-i apere, vine mereu doar răspunsul că acestea au plecat să caute pacea sufletească. Așa că ei caută ajutor la regii saxoni din sud. Dar, fără îndoială, când această căutare se va sfârși, ei vor privi din nou spre Arthur și spre Camelot — și mi se pare că s-ar putea să avem puținii cai de război când va veni ziua aceea. Lancelot e prea ocupat cu Graalul și celelalte treburi ale lui, așa că are puțin timp de petrecut în grajdurile regelui.

— Ei, ți-am spus că aș vrea să ocupi acel loc, spuse Arthur și Guinevere își dădu seama că tonul lui suna posomorât și bătrân, fără puterea pe care o purtase cândva, în calitate de căpitan al cavaleriei, ai autoritatea să trimiți după cai în numele meu. Lancelot obișnuia să trateze cu negustorii de undeva de la miazăzi, dincolo de Britania...

— Așa cum voi face, atunci, și eu, spuse Gwydion. Nu au existat cai asemenea celor din Spania, dar acum, unchiule și stăpânul meu, cei mai buni cai vin încă și mai de departe. Acum acești sarazini încep să copleșească Spania... am auzit asta de la acel sarazin, cavalerul Palomides, care a venit aici și a fost găzduit un timp, pe urmă a plecat să vadă ce aventură ar putea fi printre saxoni. El nu este creștin și i se părea ciudat ca toți acei cavaleri să plece în căutarea Graalului, când în țară era război.

— Am vorbit cu Palomides, spuse Arthur. Avea o sabie din țara de miazăzi, din oțel spaniol — aș fi avut bucuros una ca aceea, deși cred că nu e mai bună decât Excalibur. Nici o sabie din țara noastră nu are un asemenea tăiș, ca un brici. Mă bucur că nu a trebuit să mă confrunt cu o asemenea sabie în arene. Nordicii au securi mari și ciomege, dar armele lor nu sunt la fel de bune ca ale saxonilor.

— Sunt luptători mai feroce, totuși, spuse Gwydion. Intră într-o nebulă a luptei, așa cum făceau cândva oamenii din triburile din Lothian, când își azvârleau armurile în luptă... Nu, regele meu, poate că am avut pace pentru o bună bucată de vreme, dar întocmai cum sarazinii încep să năvălească în Spania, tot așa sălbaticii nordici sunt asupra țărmurilor noastre, la fel ca sălbaticii irlandezi. În cele din urmă, fără îndoială, sarazinii vor fi buni pentru Spania, exact cum saxonii au fost buni pentru țara aceasta.

— Buni pentru țara aceasta? Arthur îl privi stupefiat. Ce aud că spui,

nepoate?

— Când romanii ne-au lăsat, am fost izolați la capătul lumii, singuri cu triburile pe jumătate sălbatice. Războiul cu saxonii ne-a forțat să ne autodepășim, spuse el. Am făcut negoț cu Mica Britanie și cu Spania și cu țările de la miazăzi, a trebuit să facem troc pentru arme și cai, am ridicat orașe noi — păi aici e Camelotul tău, sire, ca mărturie a preoților care au venit printre saxoni și i-au făcut să nu mai fie oameni sălbatici ai triburilor, cu păr pe față, venerându-și zeli lor barbari, ci oameni civilizați, cu orașe și cu regi care îți sunt supuși. Ce altceva a așteptat țara asta întreagă? Acum, au chiar mănăstiri și oameni învățați care scriu cărți și mult mai multe... Fără războaiele împotriva saxonilor, vechiul regat al lui Uther ar fi fost uitat ca acela al lui Maximus.

Ușor amuzat, Arthur spuse:

— Atunci, fără îndoială, tu crezi că acești douăzeci de ani și mai bine de pace au pus în pericol Camelotul și că mai avem nevoie de războaie și de luptă care să ne aducă din nou în lume? E ușor de observat că nu ești luptător, tinere. Eu nu am o viziune atât de romantică asupra războiului!

Gwydion îi întoarse zâmbetul.

— Ce te face să crezi că nu sunt un luptător, regele meu? Am luptat printre oamenii tăi împotriva lui Lucius, care s-a vrut împărat, și am avut un timp îndelungat să-mi formeze propria părere despre războaie și rostul lor. Fără războaie, ai fi mai uitat decât ultimul dintre acei regi din Țara Galilor — cine mai poate să enumere acum regii din Tara?

— Și tu crezi că, într-o zi, ar putea fi la fel cu Camelotul, băiatul meu?

— O, unchiule și rege al meu, vrei să primești înțelepciunea unui druid sau politețea unui curtean?

Arthur spuse râzând:

— Haide să avem sfatul meșteșugit al lui Mordred.

— Curteanul ar spune, Măria Ta, că domnia lui Arthur va trăi pentru totdeauna și că amintirea lui va fi veșnic vie în lume. Iar druidul ar spune că toți oamenii pier și că, într-o zi, vor fi, cu toată înțelepciunea și gloria lor, asemenea Atlantidei, înecați în valuri. Singuri Zeii durează.

— Și atunci, ce ar spune nepotul și prietenul meu?

— Nepotul tău — sublinie acel cuvânt exact atât cât Guinevere să poată auzi că ar fi trebuit să spună „fiul tău” — ar zice, unchiul și domnul meu, că trăim pentru ziua de astăzi și nu pentru ceea ce istoria ar putea spune despre noi peste o mie de ani. Și astfel, nepotul tău ți-ar spune că grajdurile tale ar trebui să fie oglinda zilelor nobile când caii lui Arthur și luptătorii lui erau cunoscuți și temuți de toți. Nimeni nu ar trebui să poată spune „Regele îmbătrânește și, cu toți cavalerii plecați în căutarea Graalului, nu îl interesează să-și păstreze oamenii și caii în formă pentru luptă.”

Arthur îl bătu prietenește pe umăr:

— Așadar, dragă băiete, așa să fie. Mă încred în judecata ta. Trimite în Spania sau în Africa, dacă vrei, după caii cei mai potriviți pentru renumele legiunii lui Arthur și ocupă-te de antrenarea lor.

— Va trebui să găsesc saxoni pentru asta, spuse Gwydion, iar saxonii știu puține dintre secretele noastre despre lupta călare — întotdeauna ai spus că nu trebuie să știe. Este dorința ta ca saxonii, de vreme ce acum ne sunt aliați, să învețe să lupte ca noi?

Arthur părea tulburat.

— Mă tem că trebuie să las și asta în mâinile tale.

— Voi încerca să mă descurc cât mai bine, spuse Gwydion, iar acum, Măria Ta, am stat prea mult de vorbă și le-am obosit pe doamne — iartă-mă, doamnă, adăugă el, plecându-și capul în fața lui Guinevere, cu un zâmbet triumfător. Putem asculta muzică? Doamna Niniane, sunt sigur, ar fi bucuroasă să-și aducă harpa și să-ți cânte, regele meu.

— Sunt întotdeauna fericit să ascult muzica verișoarei mele, spuse grav Arthur. Dacă asta îți face plăcere, doamna mea.

Guinevere încuviință, iar Niniane își aduse harpa și se așeză în fața lor, cântând, iar Guinevere o ascultă cu plăcere. Niniane cânta minunat, iar glasul ei era dulce, deși nu atât de pur și de puternic ca al lui Morgaine. Dar, cu ochii la fiica lui Taliesin, gândi: „De ce oare noi, o curte creștină, trebuie să avem aici mereu aceste fecioare ale Doamnei Lacului?” Asta o îngrijora, deși Gwydion părea un creștin la fel de bun ca oricine de la curte, venea întotdeauna duminica la slujbă, așa cum făcea și Niniane. De fapt, nu își putea aminti cum ajunsese Niniane să fie una dintre doamnele ei, doar că Gwydion o adusesese la curte și o rugase să îi arate ospitalitate, ca unei rude a lui Arthur și ca fiică a lui Taliesin. Guinevere avea cele mai blânde amintiri despre Taliesin și fusese încântată să o primească pe fiica lui, dar într-un fel părea că acum Niniane, fără să iasă în față în vreun fel, își asumase cel dintâi loc printre doamnele ei. Arthur o tratase întotdeauna cu părtinire și o chema adesea să cânte și, uneori, când îi privea, Guinevere se întreba dacă el se uita la ea altfel decât la o rudă.

Dar, nu, cu siguranță nu. Dacă Niniane ar avea un iubit aici, la curte, era mai mult decât probabil să fie chiar Gwydion. Îl văzuse cum se uita la ea... Și totuși, inima îi fu cuprinsă de durere; femeia aceasta era frumoasă, la fel de frumoasă cum fusese ea, iar ea nu mai era decât o femeie care îmbătrânea, cu părul albind, cu culoarea dusă din obraji, cu trupul lăsat... Și astfel, când Niniane își lăsa harpa și se retrase, ea se încruntă când Arthur veni să o conducă.

— Pari obosită, soția mea, ce te supără?

— Gwydion a spus că ești bătrân...

— Draga mea soție, am stat pe tronul Britaniei timp de treizeci și

unu de ani, cu tine alături. Crezi că e cineva în acest regat care poate să ne numească încă tineri? Cei mai mulți dintre supușii noștri nu erau născuți încă atunci când am venit pe tron. Deși într-adevăr, draga mea, nu știi cum de tu arăți mereu atât de tânără.

— O, soțul meu, nu căutam să fiu lăudată, spuse ea cu nerăbdare.

— Ar trebui să fii măgulită, draga mea Gwen, că Gwydion nu tratează un rege bătrân cu lingușeli goale, alintându-mă cu vorbe mincinoase. Vorbește sincer și îl prețuiesc pentru asta. Aș vrea...

— Știu ce ai vrea, îl întrerupse ea, cu glas nervos. Ai vrea să-l poți recunoaște ca fiu, ca el și nu Galahad să poată să-ți moștenească tronul...

El roși.

— Guinevere, trebuie să fim întotdeauna atât de tăioși unul cu altul pe tema asta? Preoții nu l-ar accepta ca rege și cu asta, basta.

— Nu pot să nu-mi amintesc al cui fiu este...

— Eu nu pot să nu-mi amintesc că este fiul meu, spuse Arthur cu blândețe.

— Nu am încredere în Morgaine și chiar tu însuși ai descoperit că ea...

Fața lui Arthur se aspri, iar ea știa că pe tema asta nu o va asculta.

— Guinevere, fiul meu a fost crescut de regina din Lothian, iar fiii ei au fost sprijinul și pavăza regatului meu. Ce m-aș fi făcut fără Gareth și Gawaine? Iar acum e cinstit ca Gwydion să fie ca ei, printre cei mai dragi și mai buni prieteni și printre companioni. Faptul că Gwydion a rămas alături de mine când toți ceilalți companioni m-au părăsit pentru această căutare nu mă va face să-l prețuiesc mai puțin.

Guinevere nu voia să se certe cu el. Acum, vârându-și mâna în mâna lui, spuse:

— Crede-mă, domnul meu, te iubesc mai presus de orice pe acest pământ.

— Păi, te cred, dragostea mea, spuse el. Saxonii au o vorbă: acel om e binecuvântat care are un prieten bun, o soție bună și o sabie bună. Și toate acestea eu le-am avut, draga mea Guinevere.

— O, saxonii, spuse ea râzând. Atâția ani ai luptat împotriva lor și acum le citezi vorbele de înțelepciune.

— Ei bine, la ce e bun războiul, interveni Gwydion, dacă nu putem învăța din înțelepciunea dușmanilor noștri? Demult, cineva — poate Gawaine — spunea ceva despre saxonii și învățații de la mănăstirile lor. Spunea că e ca atunci când o femeie este violată și naște un fiu bun — ar fi fost mai bine să nu fi avut parte de rău sau, când răul e făcut și nu mai poate fi reparat, trebuie să iei ceea ce poate fi bun ca urmare a răului întâmplat?

Guinevere se încruntă și spuse:

— Numai un bărbat ar putea face o asemenea glumă!

— Nu, nu am vrut să trezesc vechi suferințe, sufletul meu, protestă el, dar răul a fost făcut pentru mine și Morgaine, cu ani în urmă.

Guinevere își dădu seama că, pentru prima dată, el rostise numele surorii lui fără acea încremenire rece pe chip.

— Ar fi fost mai bine ca nimic bun să nu fi ieșit din păcatul pe care l-am făcut cu Morgaine — căci tu vrei să crezi că a fost un păcat — sau ar trebui să fiu recunoscător — de vreme ce păcatul a fost săvârșit și nu mai este cale de întoarcere la inocență — Dumnezeu mi-a dat un fiu bun în schimbul acelui lucru rău. Morgaine și cu mine nu ne-am despărțit prieteni și nu știu unde e și ce s-a întâmplat cu ea, nici nu cred că îi voi mai privi chipul vreodată înainte de ziua judecății. Dar fiul ei este acum chiar stâlpul tronului meu. Ar trebui să nu am încredere în el din cauza mamei care l-a născut?

Guinevere ar fi vrut să spună: „Eu nu am încredere în el pentru că a fost crescut în Avalon, dar nu avea nici un chef, așa că tăcu. Dar pe urmă, când la ușa camerei ei Arthur îi luă mâna și o întrebă încet:

— Dorești să fiu lângă tine în noaptea asta?

Ea îi evită privirea și spuse:

— Nu...nu, sunt obosită.

Încercă să nu vadă ușurarea din ochii lui. Se întrebă dacă era Niniane sau o alta cea cu care își împărțea patul zilele astea; nu se va coborî să-i întrebe șambelanul. „Dacă nu sunt eu, de ce ar trebui să-mi pese cine poate fi?”

Anul înaintă în întunecimea iernii și, mai departe, către primăvară. Într-o zi, Guinevere spuse cu furie:

— Aș vrea ca această căutare să se sfârșească și cavalerii să vină înapoi, cu sau fără Graal.

— Liniștește-te, draga mea, au jurat, spuse Arthur, însă mai târziu veni într-adevăr un cavaler, pe drumul spre Camelot, iar ei văzură că era Gawaine.

— Ești tu, vere? Arthur îl îmbrățișă și îl sărută pe amândoi obraji. Nu speram să te văd până ce nu trece anul — nu ai jurat să urmezi Graalul un an și o zi?

— Așa am făcut, spuse Gawaine, dar nu mi-am trădat jurământul, Măria Ta și preoții de acolo nu trebuie să se uite la mine de parcă aș fi un trădător. Căci ultima dată am văzut Graalul aici, în castel, și e la fel de posibil să-l revăd aici sau într-un colț ori altul al lumii. Am călătorit în sus și-n jos, încolo și înapoi, și nu am mai auzit niciodată vorbindu-se despre el și, într-o zi, m-am gândit că aș putea la fel de bine să-l caut acolo unde a fost deja văzut, în Camelot și în prezența regelui meu, chiar dacă trebuie să-l caut în fiecare duminică pe altar, la slujbă, și nicăieri altundeva.

Arthur zâmbi și îl îmbrățișă, iar Guinevere văzu că ochii ai erau umezi.

— Vino, vere, spuse el simplu. Bine ai venit acasă.

Și, câteva zile mai târziu, veni și Gareth.

— Am avut, într-adevăr, o viziune și cred că a venit de la Dumnezeu, spuse el pe când stăteau la cină, în sală. Am visat că am văzut Graalul neacoperit chiar în fața mea și pe urmă o voce mi-a vorbit din lumina din jurul Graalului, spunând: „Gareth, companion al lui Arthur, aceasta e tot ceea ce vei vedea vreodată din Graal, în viața aceasta. De ce să cauți mai departe viziuni și glorie, când regele tău are nevoie de tine în Camelot? Îl poți sluji pe Dumnezeu când ajungi în rai, dar cât timp ești în viață, întoarce-te în Camelot și slujește-ți regele.” Și când m-am trezit, mi-am amintit că și Hristos a spus că trebuie să dai cezarului ceea ce este al cezarului și astfel am venit acasă și m-am întâlnit pe drum cu Lancelot și l-am implorat să facă același lucru.

— Crezi, așadar, că ai găsit Graalul cu adevărat? întrebă Gwydion.

Gareth râse.

— Poate că Graalul însuși e doar un vis. Și când am visat Graalul, mi-a poruncit să-mi fac datoria față de stăpânul și regele meu.

— Atunci, presupun, așteptăm să-l vedem curând pe Lancelot printre noi?

— Sper că se va îndura să vină, spuse Gawaine, căci, într-adevăr, avem nevoie de el aici. Dar Pastele vine curând și atunci ne putem aștepta să-i avem pe toți aici.

Mai târziu, Gareth ceru ca Gwydion să-și aducă harpa și să le cante.

— Căci, spuse el, nu am auzit nici măcar muzica necioplită a saxonilor care se cântă la curtea lor, iar tu, care ai stat aici, acasă, ai avut cu siguranță timp să-ți perfecționezi cântecele, Gwydion.

Guinevere nu ar fi fost surprinsă dacă s-ar fi dat la o parte, pentru Niniane, dar Gwydion aduse o harpă pe care Guinevere o recunoscuse.

— Nu este aceea harpa lui Morgaine?

— Așa este. A lăsat-o la Camelot când a plecat de aici și, dacă o vrea, poate să trimită după ea sau să vină să mi-o ia. Dar până în ziua aceea, e cu siguranță a mea și fără îndoială nu mi-ar refuza asta, căci nu mi-a dat nimic altceva.

— În afară doar de viața ta, spuse Arthur pe un ton de blând reproș, iar Gwydion îi întoarse o privire plină de o asemenea amărăciune, încât Guinevere fu profund tulburată.

— Ar trebui, atunci, să fiu recunoscător pentru asta, stăpânul și regele meu?

Înainte ca Arthur să poată vorbi, el își așeză degetele pe coarde și începu să cante. Dar cântecul pe care îl cântă o șocă pe Guinevere.

Cântă balada Regelui Pescar, care locuia la un castel în mijlocul unei imense pustietăți; și, pe măsură ce regele îmbătrânea și puterile îl slăbeau, țara pierea și nu mai dădea roade, până ce un bărbat mai tânăr a venit și i-a dat lovitura de grație care a făcut ca sângele bătrânului rege să se verse peste pământ. Pe urmă pământul întinerise cu noul rege și înflorise cu tinerețea lui.

— Vrei să spui, întrebă Arthur stânjenit, că pământul pe care domnește un rege bătrân nu poate fi decât un pământ care piere?

— Nu, Măria Ta. Ce am fi fără înțelepciunea anilor tăi mulți? Cu toate acestea, în vremurile de demult ale Triburilor, era chiar așa, acolo unde Zeița Pământului singură rezista, iar regele domnea atâta timp cât îi făcea ei pe plac. Iar când Regele Cerb îmbătrânea, venea un altul din turmă și îl doboră... Dar aceasta este o curte creștină, iar tu nu ai asemenea obiceiuri păgâne, regele meu. Cred că, probabil, balada Regelui Pescar este doar un simbol al ierbii care, așa cum se spune și în Scripturi, e asemenea cărnii omului și durează doar un anotimp, iar regele pustiului e doar un simbol al lumii care moare an de an, cu iarba, și care este înnoită primăvara, așa cum spun toate religiile... Chiar și Hristos s-a veștejit, asemenea Regelui Pescar, atunci când a murit pe cruce, și se întoarce, chiar și acum, de Paști...

Atinse coardele și cântă ușor:

— Căci, iată, toate zilele omului sunt ca o frunză care cade și ca iarba care se veștejește. Și tu vei fi uitat, ca o floare căzută pe iarbă, ca vinul vărsat ce intră în pământ. Și totuși, când primăvara se întoarce, așa înflorește pământul cum înflorește viața care va reveni...

Guinevere întrebă:

— Asta e din Scriptură, Gwydion? Poate versetul unui psalm?

Gwydion clătină din cap:

— E un străvechi imn al druidilor și sunt unii care spun că e mai vechi de atât, adus, poate, din acele țări care acum zac sub mare. Dar fiecare religie are un asemenea imn. Poate, într-adevăr, toate religiile sunt una.

Arthur îl întrebă șoptit:

— Ești creștin, fiule?

Pentru o clipă, Gwydion nu răspunse. În cele din urmă, spuse:

— Am fost crescut să fiu druid și nu încalc jurămintele pe care le-am făcut. Numele meu nu este Kevin, regele meu. Dar știu toate jurămintele pe care le-am făcut.

Se ridică încet de la locul lui și ieși din sală. Arthur, privind lung după el, nu spuse nimic, nici măcar ca să-i reproșeze lipsa de politețe, însă Gawaine privea amenințător:

— Îl vei lăsa să plece atât de nepolitic, Măria Ta?

— O, lasă, lasă, spuse Arthur, suntem cu toții rude aici, nu pretind să

mă trateze mereu de parcă aş fi pe tron! Ştie prea bine că e fiul meu şi la fel ştie fiecare din această cameră! Vreţi să fie mereu linguşitor?

Dar Gareth se încrunta în urma lui. Spuse încet:

— Mi-aş dori din toată inima ca Galahad să se întoarcă la curte. Dumnezeu să-i dea o viziune ca a mea, căci ai nevoie de el aici mai mult decât ai nevoie de mine, Arthur, şi dacă nu vine curând, voi pleca eu însumi să îl caut.

Mai erau doar câteva zile până la Rusalii, când Lancelot veni, în sfârşit, acasă.

Văzuseră procesiunea care se apropia — bărbaţi, doamne, cai şi animale de povară — iar Gareth, la porţi, făcuse semn tuturor să-i întâmpine, dar Guinevere, lângă Arthur, îi dădu puţină atenţie reginei Morgause, doar cât să se întrebe de ce venise. Lancelot îngenunche în faţa lui Arthur, cu vestea lui tristă, iar Guinevere simţi şi ea durerea din ochii lui... Mereu, mereu fusese aşa, ceea ce lovea inima lui era ca un bici asupra inimii ei. Arthur se aplecă şi îl ridică pe Lancelot şi îl îmbrăţişă, iar ochii îi erau umezi.

— Am pierdut un fiu, la fel ca tine, dragă prietene. Îi vom simţi din greu lipsa.

Iar Guinevere nu mai putea asculta şi păşi către Lancelot pentru a-i da mâna în faţa tuturor şi spuse, cu vocea tremurând:

— Am aşteptat să te întorci la noi, Lancelot, dar îmi pare rău că trebuie să vii cu veşti atât de triste.

Arthur le spuse calm oamenilor săi:

— Să fie dus în capela unde a fost făcut cavaler. Acolo lăsaţi-l să se odihnească şi mâine va fi îngropat aşa cum se cuvine să fie îngropat fiul şi moştenitorul meu.

Când se întoarse, se clătină puţin, iar Gwydion se repezi să-i pună mâna sub braţ şi să-l sprijine. Guinevere nu mai plânga des acum, dar simţi că-i vine să plângă când văzu chipul lui Lancelot, atât de slăbit şi de zdrobit. Ce i se întâmplase în acest an, când căutase Graalul? Boală îndelungată, post lung, slăbiciune, răni? Nu-l mai văzuse niciodată atât de îndurerat, nici chiar când venise la ea să-i vorbească despre căsătoria lui cu Elaine. Oftă, privindu-l pe Arthur cum se sprijină puternic de braţul lui Gwydion, iar Lancelot îi strânse mâna şi îi spuse încet:

— Pot să fiu chiar bucuros acum, când Arthur a ajuns să-şi cunoască şi să-şi preţuiască propriul fiu. Asta îi va îndulci suferinţa.

Guinevere clătină din cap, vrând să nu se gândească la ce însemna asta pentru Gwydion şi pentru Arthur. Fiul lui Morgaine! Fiul lui Morgaine să îi urmeze lui Arthur — nu, nu mai avea ce face acum!

Gareth veni şi se înclină înaintea ei şi spuse:

— Doamnă, mama mea este aici...

Iar Guinevere își aminti că nu era liberă să stea printre bărbați, că locul ei era cu doamnele, că nu putea să-i spună o vorbă de consolare lui Arthur sau măcar lui Lancelot. Spuse, cu răceală:

— Mă bucur să te salut, regină Morgause.

Și îi veni în minte: „Trebuie să mărturisesc, așadar, acest păcat, că am mințit-o pe regină? Ar fi cumva mai virtuos să-i spun: Te salut, așa cum îmi cere datoria, regină Morgause, dar nu mă bucur să te văd și aș fi preferat să rămâi la Lothian sau în iad, dacă ar fi fost după mine?” Văzu că Niniane era lângă Arthur, că Arthur era între ea și Gwydion și se încruntă.

— Doamnă Niniane, spuse ea cu răceală, cred că femeile se vor retrage acum. Găsește o cameră de oaspeți pentru regina din Lothian și ocupă-te ca totul să fie pregătit pentru ea.

Gwydion părea nervos, dar nu era nimic de spus, iar Guinevere reflectă, în timp ce ea și doamnele ei părăseau curtea, că a fi regină îți aducea unele avantaje.

Toată ziua, companionii și cavalerii Mesei Rotunde se întoarseră la curtea lui Arthur, iar Guinevere era ocupată cu pregătirile pentru masa de a doua zi, când era înmormântarea. În ziua de Rusalii, oamenii lui Arthur, ca aceștia care se întorseseră din căutare, vor fi reuniți. Recunoștea multe chipuri, dar unii, știa, nu se vor mai întoarce: Perceval și Bors și Lamorak... întoarce o față blândă spre Morgause care, știa, îl jelea sincer pe Lamorak. Simțise că mai tânărul ei iubit, dar durerea era durere și când, la slujba de înmormântare pentru Galahad, preotul vorbea despre toți ceilalți care căzuseră în această căutare, o văzu pe Morgause cum își ascunde lacrimile cu voalul, iar după slujbă fața îi era roșie și pătată.

Cu o noapte înainte, Lancelot veghease lângă trupul fiului lui, în capelă, iar ea nu avusese nici o ocazie să vorbească în particular cu el. Acum, după slujba de înmormântare, îl rugă să stea lângă ea și lângă Arthur, la cină, și când îi umplu cupa, speră că se va îmbăta și va trece de jelanie. Ea se întristă pentru chipul lui ridat, atât de tras de durere și frustrare, și pentru buclele din jurul feței, atât de albe acum. Iar ea, care îl iubise cel mai mult, nu putea nici măcar să-l îmbrățișeze și să plângă cu el în fața tuturor. Mulți ani simțise ca o durere adâncă faptul că nu avea dreptul să se apropie de el în fața altor oameni, ci trebuia să stea lângă el și să-i fie doar verișoară și regină. Iar acum i se părea mai îngrozitor ca oricând, dar el nu se apropie de ea, nici măcar nu-i întâlnește privirea.

Ridicat în picioare, Arthur bău pentru cavalerii care nu se vor mai întoarce niciodată din căutare.

— Aici, în fața voastră, a tuturor, jur că nici una dintre soțiile lor și nici unul dintre copiii lor nu vor cunoaște nevoia, cât timp voi trăi și

cât timp în Camelot stă piatră peste piatră, spuse el. Vă împărtășesc durerea. Moștenitorul tronului meu a murit în căutarea Graalului.

Se întoarse și întinse mâna către Gwydion, care veni încet lângă el. Părea mai tânăr decât era, îmbrăcat cu o tunică cu totul albă, cu părul negru prins cu o bentiță aurie.

Arthur spuse:

— Un rege nu poate, ca alți oameni, să rămână într-un doliu prelungit, companionii mei. Vă rog acum să-l jeliți alături de mine pe cel pe care l-am pierdut, nepotul și fiul meu adoptiv, care nu va mai domni niciodată alături de mine. Dar, chiar dacă doliul nostru e încă proaspăt, vă cer să-l acceptați pe Gwydion — sir Mordred — fiul unicei mele surori, Morgaine din Avalon, ca moștenitor al meu. Gwydion e tânăr, dar a devenit unul dintre sfetnicii mei înțelepți. Ridică cupa și bău: Beau pentru tine, fiule și pentru domnia ta, când a mea se va încheia.

Gwydion veni și îngenunche înaintea lui Arthur:

— Fie ca domnia ta să fie lungă, tată.

Lui Guinevere i se păru că el își stăpânea lacrimile și îl plăcu mai mult pentru asta. Companionii băură și, pe urmă, conduși de Gareth, izbucniră în urale. Dar Guinevere rămase liniștită. Știa că asta trebuia să urmeze, dar nu se așteptase să se întâmple chiar la pomana lui Galahad! Se întoarse acum către Lancelot și șopti:

— Aș fi vrut să mai aștepte! Aș fi vrut să se consulte cu sfetnicii lui.

— Nu ai știut că are de gând să facă asta? întrebă Lancelot.

Se întinse și îi luă mâna, strângând-o încet și ținând-o într-a lui, mângâindu-i degetele, lângă inelele pe care le purta. Degetele ei păreau acum atât de subțiri și de osoase, nu tinere și moi, cum fuseseră odinioară. Se simți rușinată și vru să-și retragă mâna, dar el nu o lăsă. Spuse, încă mângâindu-i-o:

— Arthur nu ar fi trebuit să-ți facă asta fără să te înștiințeze...

— Dumnezeu știe, nu am dreptul să mă plâng eu, care nu i-am putut da un fiu, așa încât trebuie să se mulțumească cu fiul lui Morgaine.

— Totuși, ar fi trebuit să te prevină, spuse Lancelot.

Era pentru prima oară în viața lui, gândi Guinevere, când Lancelot părea că îl critică pe Arthur, fie numai și pentru o clipă. Cu blândețe, el îi ridică mâna la buze, pe urmă o lăsă când Arthur se apropie de ei, împreună cu Gwydion. Valeții aduceau platouri aburinde cu carne, tăvi cu fructe proaspete și pâini fierbinți, așezând dulciurile de-a lungul mesei, din loc în loc. Guinevere îl lăsă pe valetul ei să o servească cu niște carne și fructe, dar abia dacă se atinse de mâncare. Văzu, cu un zâmbet, că fusese aranjat ca ea să-și împartă farfuria cu Lancelot, așa cum făcuse atât de des la celelalte oșpețe de Rusalii; și că Niniane, de

partea cealaltă a lui Arthur, mânca din farfuria acestuia. O dată o numi fiică, fapt ce o ușura într-o anumită măsură pe Guinevere — poate că o acceptase deja ca posibilă soție a fiului său. Spre surprinderea ei, Lancelot păru că îi urmează gândul.

— Următoarea sărbătoare de la curte va fi o nuntă? Aș fi considerat legătura de rudenie prea apropiată...

— Ar avea importanță în Avalon? Întrebă Guinevere, cu vocea mai aspră decât intenționase; vechea durere era încă acolo.

Lancelot dădu din umeri:

— Nu știu... Ca băiat, în Avalon, am auzit despre o țară îndepărtată, către miazăzi, unde casa regală își căsătorește mereu între ei frații și surorile, ca sângele regal să nu fie diluat de cel al oamenilor de rând, și acea dinastie a durat o mie de ani.

— Oameni păgâni, spuse Guinevere. Nu știau nimic despre Dumnezeu și nu știau că păcătuiesc...

Totuși, Gwydion părea că nu suferise din cauza păcatului mamei și al tatălui lui; de ce ar ezita el, nepotul lui Taliesin — nu, strănepotul — să se căsătorească cu fiica lui Taliesin?

„Dumnezeu va pedepsi Camelotul pentru acel păcat”, gândi ea dintr-odată. „Pentru păcatul lui Arthur și pentru al meu... și al lui Lancelot...”

Îl auzi, îndepărtat, pe Arthur spunându-i lui Gwydion:

— Cândva ai spus că Galahad nu părea să fie unul care va trăi să fie încoronat.

— Și îți amintești, de asemenea, tată și stăpâne, spuse încet Gwydion, că ți-am jurat că nu voi avea un rol în moartea lui, ci va muri cu onoare pentru crucea pe care o slujea; și așa a fost.

— Ce mai prevezi, fiule?

— Nu mă întreba, Arthur. Zeii sunt buni atunci când spun că nici un om nu trebuie să-și cunoască propriul sfârșit. Chiar dacă aș ști nu ți-aș spune nimic.

„Poate”, gândi Guinevere cu un tremur brusc, „Dumnezeu ne-a pedepsit destul pentru păcatul nostru când ni l-a trimis pe Mordred...” Și, pe urmă, uitându-se la tânărul bărbat, fu demoralizată. „Cum pot gândi astfel despre unul care i-a fost lui Arthur, cu adevărat, ca un fiu? Nu este el vinovat pentru obârșia sa!”

Îi spuse lui Lancelot:

— Arthur nu ar fi trebuit să facă asta înainte ca Galahad să se răcească în mormânt!

— Nu e așa, doamna mea. Arthur cunoaște bine datoritiile unui rege. Crezi că pentru Galahad ar avea vreo importanță, acolo unde s-a dus, cine stă pe tronul pe care el nu l-a dorit niciodată? Mai bine mi-aș fi făcut fiul preot, Guinevere.

Ea îl privi pe Lancelot, dus pe gânduri, la mii de leghe depărtare, închis în sine, acolo unde ea nu putuse niciodată să pătrundă și spuse, stânjenită, încercând să ajungă la el cum putea ea mai bine:

— Așadar, tu nu ai reușit să găsești Graalul?

Îl văzu întorcându-se încet, din depărtări.

— Am ajuns mai aproape decât poate orice om, păcătos și viu. Dar am fost cruțat, ca să spun tuturor oamenilor de la curtea lui Arthur că Graalul a dispărut pentru totdeauna, departe de lumea aceasta. Din nou, tăcu, pe urmă spuse, din imensa depărtare: L-aș fi urmat dincolo de lume, dar nu am avut de ales.

Guinevere se întrebă: „Așadar, nu ai dorit să te întorci la curte de dragul meu? Și i se părea limpede că Lancelot semăna mai mult cu Arthur decât își dăduse ea seama vreodată și că ea nu fusese niciodată, pentru nici unul dintre ei, mai mult decât o diversiune între războaie și căutări, că adevărata viață a unui bărbat era trăită într-o lume în care iubirea nu însemna nimic. Își dedicase toată viața războaielor alături de Arthur, iar acum, când nu era nici un război, se predase unui mare Mister. Graalul se pusese între ei, așa cum se pusese Arthur între ei și, la fel, propria onoare a lui Lancelot.

Acum, până și Lancelot se îndreptase către Dumnezeu și gândea, fără îndoială, doar că ea îl dusesese într-un mare păcat. Durerea era insuportabilă. În toată viața ei, nu avusese nimic mai mult decât asta și nu putea să se abțină să se apropie de el, mângâindu-i mâna.

— Te-am dorit, șopti ea și fu șocată de dorința din glasul ei.

„Va crede despre mine că nu sunt mai bună decât Morgause, năpustindu-mă asupra lui”... Lancelot îi luă mâna și spuse blând:

— Și mie mi-a fost dor de tine, Gwen. Și, pe urmă, de parcă ar fi putut să-i citească toată inima însetată, spuse pe un ton scăzut: Cu sau fără Graal, nimic nu m-ar fi putut aduce înapoi la curtea aceasta, decât gândul la tine. Aș fi rămas acolo, petrecându-mi tot restul vieții rugându-mă să mai pot vedea din nou Misterul care fusese ascuns de ochii mei. Dar nu sunt altceva decât un om, iubita mea...

Și ea știu ce anume voia el să spună și îi strânse mâna.

— Să-mi trimit, așadar, femeile?

El ezită o clipă, iar Guinevere simți vechea spaimă... Cum își îngăduia să fie atât de îndrăzneță, atât de lipsită de modestia unei femei?... întotdeauna, momentul acesta fusese ca o moarte. Apoi el îi strânse și mai tare degetele și spuse:

— Da, iubirea mea.

Dar, în timp ce îl aștepta singură, în întuneric, ea se întrebă, cu amărăciune, dacă da-ul lui fusese ca al lui Arthur, o ofertă făcută din

când în când, din milă, sau o dorință de a-i salva mândria. Acum, că nu mai era nici cea mai vagă speranță că îi va naște lui Arthur un fiu întârziat, ar fi putut să înceteze să mai vină la ea, dar el era prea bun ca să dea femeilor ei motive să râdă de ea pe la spate. Totuși, faptul că Arthur părea întotdeauna ușurat când ea îl refuza era ca un cuțit în inima ei. Fuseseră și momente când ea îl invitase înăuntru. Au discutat, a stat un timp în brațele lui, mulțumită să fie mângâiată, dar fără să ceară mai mult de la el. Acum se întreba dacă Arthur simțea că îmbrățișarea lui nu e binevenită și de aceea i-o oferea atât de rar, sau dacă, într-adevăr, nu o dorea. Se întreabă dacă o dorise vreodată sau venise mereu la ea doar fiindcă îi era soție și era datoria lui să-i dăruiască copii.

„Toți bărbații mi-au admirat frumusețea și m-au dorit, în afară de soțul care mi-a fost dat. Și acum”, gândi ea, „poate că și Lancelot vine la mine doar fiindcă este prea bun să mă abandoneze și să mă refuze.” Se înfierbântă și i se păru că, chiar și în cămașa de noapte ușoară, ardea cu tot trupul scăldat în sudoare. Se ridică și se șterse cu apă rece, dintr-un vas de pe noptieră, atingându-și cu dezgust sânii căzuți. „O, sunt bătrână, cu siguranță îl va dezgusta că acest trup urât și bătrân îl mai dorește, ca și când ar fi tânăr și frumos...”

Și pe urmă auzi pașii lui în spatele ei și el o cuprinse în brațe, iar ea uită de spaime. Dar, după ce el plecă, rămase trează. „Nu ar trebui să risc. În vremurile de demult, era altfel; acum suntem o curte creștină și ochii episcopului sunt mereu asupra mea. Dar nu am nimic altceva...” Și, își dădu ea seama dintr-odată, nici Lancelot... Fiul lui era mort, la fel și soția lui, iar vechea apropiere de Arthur pierise iremediabil.

„De-aș fi ca Morgaine, care nu are nevoie de dragostea unui bărbat ca să se simtă vie și adevărată...” Și totuși, Guinevere știa că, chiar dacă ea nu ar avea nevoie de asta de la Lancelot, era el cel care avea nevoie de ea; și, fără ea, el ar fi complet singur. Venise la curte fiindcă avea nevoie de ea nu mai puțin decât avea ea nevoie de el.

Și, astfel, chiar dacă era un păcat, părea un păcat și mai mare să-l lase pe Lancelot nemângâiat.

„Chiar dacă suntem amândoi blestemați pentru asta”, gândi ea, „nu mă voi îndepărta niciodată de el. Dumnezeu este un Dumnezeu al iubirii, cum poate, atunci, să fie condamabil singurul lucru din viața mea care e născut din iubire? Și dacă ar fi așa, atunci nu e Dumnezeul iubirii pe care îl venerasem mereu și nu îmi pasă de ce gândesc ei!”

În vara aceea fusese război împotriva nordicilor care descinseseră pe coasta de apus, iar legiunile lui Arthur plecaseră la luptă, de data aceasta în fruntea regilor saxoni din țara de la miazăzi, Ceardig și oamenii lui. Regina Morgause rămase la Camelot; nu ar fi fost în siguranță să o apuce pe drumul spre Lothian singură și regele nu se puteau lipsi de nimeni ca să o escorteze.

Se întoarseră târziu, în vară. Morgause era în sala femeilor cu Guinevere și doamnele ei, când auziră trompetele de pe înălțimi.

— Se întoarce Arthur!

Guinevere se ridică din scaun. Imediat, toate femeile își aruncară fusurile și se adunară în jurul ei.

— De unde știi?

Guinevere râse:

— Un mesager mi-a adus vestea aseară, spuse ea. Credeți că mă ocup de vrăjitorii, la vârsta mea? Privi în jurul ei, la fetele agitate — lui Morgause i se părea că toate doamnele lui Guinevere erau doar niște fete de paisprezece sau cincisprezece ani, care găseau orice scuză să lase torsul deoparte; iar acum, regina spuse cu indulgență: Mergem să îi urmărim de pe înălțimi?

Sporovăind, chicotind, adunându-se în grupuri de câte două sau trei, alergară, lăsând fusurile aruncate acolo unde căzuseră. Bine dispusă, Guinevere o chemă pe una dintre slujitoare să facă ordine în cameră și, lângă Morgause, le urmă, pășind cu mai multă demnitate, către coama dealului, de unde puteau vedea drumul larg ce venea spre Camelot.

— Priviți, acolo e regele...

— Și sir Mordred, călărind lângă el...

— Și iată-l și pe lord Lancelot... O, priviți, are un bandaj în jurul capului iar brațul îi e prins cu o eșarfă!

— Lăsați-mă să văd, spuse Guinevere și, în timp ce fetele priveau, le împinse la o parte.

Morgause îl putu zări pe Gwydion, călărind lângă Arthur; părea nevătămat și răsuflă ușurată. Îl vedea și pe Cormac printre bărbați... plecase la război cu toți ceilalți și acum părea teafăr. Gareth era ușor de observat printre ei — era cel mai înalt bărbat, iar părul îi strălucea ca o aureolă.

Și Gawaine, în spatele lui Arthur, ca întotdeauna, era drept în șa, dar când se apropiară îi văzu o vânătăie mare pe față și gura umflată, de parcă i s-ar fi rupt un dinte sau doi.

— Priviți ce frumos e sir Mordred, spuse una dintre fete. Am auzit-

o pe regină spunând că arată exact ca Lancelot când era tânăr.

Apoi chicoti și o înghionti pe vecina ei. Se lipiră una de cealaltă, șușotind, iar Morgause le privi, oftând. Păreau atât de tinere, atât de drăguțe, cu părul mătăsos prins în codițe și bucle, șaten sau roșcat sau auriu, cu obraji catifelati ca petalele și delicați ca ai unui bebeluș, cu talia atât de subțire, mâinile atât de fine și de albe... Dintr-odată, se simți nebună de gelozie; fusese cândva mai frumoasă decât oricare dintre ele. Acum se înghionteau, șușotind despre un cavaler sau altul.

— Priviți cum cavalerii saxoni sunt toți bărboși — de ce vor să arate lăptoși ca niște câini?

— Mama mea spune, zise cu nerușinare una dintre fete — era fiica unui nobil saxon, avea un nume barbar pe care Morgause abia îl putea pronunța, Alfreth sau cam așa ceva — că să săruți un bărbat fără barbă e ca și cum ai săruta o altă față sau pe frățiorul tău!

— Cu toate acestea, sir Mordred se bărbiește și nu are nimic feminin, spuse una dintre fete și se întoarse râzând către Niniane, care stătea liniștită printre femei: Nu-i așa, Niniane?

Cu un râs ușor, ea răspunse:

— Toți bărbații aceștia bărboși mi se par bătrâni... când eram mică, doar tata și cei mai bătrâni druizi purtau barbă.

— Chiar și episcopul Patricius poartă acum barbă, spuse una dintre fete. L-am auzit spunând că, în vremurile păgâne, bărbații își deformaseră chipurile tăindu-și bărbile și că bărbații ar trebui să poarte barbă, așa cum i-a făcut Dumnezeu. Poate că saxonii cred așa.

— E doar o nouă modă, spuse Morgause. Modele vin și trec... Când eram tânără, creștinii și păgânii deopotrivă se bărbieau, iar acum moda s-a schimbat... nu cred că are nimic de-a face cu sfințenia, nici una, nici alta. Nu mă îndoiesc că, într-o zi, Gwydion va purta barbă, îl vei prețui mai puțin, Niniane?

— Nu, verișoară. Este același, cu barbă sau bărbierit. O, priviți, vine regele Ceardig... și alții... vor fi cu toții găzduiți aici, la Camelot? Doamnă, să merg să le spun intendenților?

— Te rog, draga mea, spuse Guinevere, iar Niniane se îndreptă spre sală. Fetele se înghionteau una pe cealaltă să vadă mai bine, iar Guinevere adăugă:

— Haideți, haideți, toate, înapoi la tors. Nu se cuvine să vă holbați la bărbați în felul acesta. Nu aveți nici una nimic mai bun de făcut decât să vorbiți atât de necuviincios despre bărbați? Toate, plecați, îi veți vedea diseară în sala mare. Va fi un ospăț, ceea ce înseamnă că toate aveți treabă.

Priviră țăfnoase, dar plecare toate, supuse, înapoi în sală, iar

Guinevere oftă și clătină din cap, în timp ce se întorcea la Morgause.

— Pentru numele lui Dumnezeu, a mai existat vreodată un asemenea grup de fete atât de năbădăioase? Și, cumva, trebuie să le păstrez pe toate caste sub îndrumarea mea — se pare că îmi petrec tot timpul bârfind și chicotind, în loc să își vadă de tors. Mi-e rușine că la curtea mea trebuie să fie atâtea capete goale și atâtea fetișcane nerușinate ca acestea!

— O, haide, draga mea, spuse Morgause pașnic, cu siguranță ai avut și tu cincisprezece ani cândva. Cu siguranță că nu ai fost chiar așa o fată model... nu ai furat niciodată o privire către un tânăr chipeș și nu te-ai gândit să pâlăvrăgești despre cum ar fi să-l săruți, cu barbă sau fără?

— Nu știu ce ai făcut tu când ai avut cincisprezece ani, se aprinse Guinevere, dar eu eram între zidurile mănăstirii! Mi se pare că acela ar fi un loc bun pentru aceste fete prost crescute!

Morgause râse.

— Când aveam paisprezece ani, aveam ochi pentru tot ce purta pantaloni. Îmi amintesc că obișnuiam să stau în poala lui Gorlois — cel care a fost căsătorit cu Igraine înainte ca Uther să pună ochii pe ea — iar Igraine știa bine asta, căci, atunci când s-a căsătorit cu Uther, primul lucru pe care l-a făcut a fost să mă împacheteze, căsătorindu-mă cu Lot, care era atât de departe de curtea lui Uther pe cât putea să mă trimită fără să traversez oceanul! Haide, Guinevere, chiar în spatele zidurilor mănăstirii tale, poți jura că nu te-ai uitat pe furiș la nici un tânăr chipeș care a venit să vadă caii tatălui tău sau la mantia stacojie a vreunui tânăr cavaler?

Guinevere privi în jos.

— Pare atât de demult... Pe urmă, adunându-se, spuse cu vioiciune: Vânătorii au adus aseară un cerb — voi porunci să fie tăiat și fript pentru cină și, poate, ar trebui să fie omorât și un porc, dacă toți acești saxoni vor fi găzduiți aici. Și trebuie să punem paie proaspete în camerele unde vor dormi, nu vor fi destule paturi pentru toți oamenii aceștia!

— Trimite fetele să se ocupe și de asta, spuse Morgause. Trebuie să învețe să vadă de oaspeții din sala mare — de ce altceva sunt în grija ta, Guinevere? Iar datoria unei regine este să-și întâmpine stăpânul când se întoarce din război.

— Ai dreptate.

Guinevere își trimise pajul să dea ordinele, iar ele se îndreptară către porți, împreună. Morgause gândi: „Păi, este întocmai de parcă am fi fost prietene toată viața.” Și se gândi că mai erau atât de puține cele care fuseseră tinere împreună.

Avusese aproape aceeași senzație în noaptea aceea când stătuse în

sala mare, împodobită cu ghirlande și strălucind de hainele frumoase ale doamnelor și ale cavalerilor. Era aproape ca în zilele mărețe ale Camelotului. Totuși, atât de mulți dintre vechii companioni plecaseră la război sau în căutarea Graalului și nu se mai întorseseră niciodată. Morgause nu își amintea des că era bătrână și asta o speria.

Jumătate dintre scaunele Mesei Rotunde erau, se pare, ocupate acum de saxoni păroși, cu bărbile lor mari și cu hainele lor aspre, sau de tineri care abia păreau destul de maturi ca să poată ține o armă în mână. Chiar și copilășul ei, Gareth, era unul dintre cei mai în vârstă cavaleri ai Mesei Rotunde și cei mai noi i se adresau cu respect, spunându-i sir și cerându-i sfatul sau ezitând să îl contrazică dacă nu erau de aceeași părere.

Cât despre Gwydion — cei mai mulți îi spuneau sir Mordred — el părea chiar un lider printre cei mai tineri, noii cavaleri și saxonii pe care Arthur îi alesese să-i fie companioni.

Doamnele lui Guinevere și valeții își făcuseră bine treaba; era carne friptă și fiartă din belșug, și plăcinte mari de carne cu sos, platouri cu mere timpurii și struguri, pâine caldă și terci de linte. La masa mare, când ospățul se sfârși și saxonii beau și erau la jocul lor favorit de șarade, Arthur o chemă pe Niniane să le cânte. Guinevere îl avea pe Lancelot alături, cu capul bandajat și cu brațul într-o eșarfă — fusese rănit de o secure a nordicilor. Nu-și putea folosi brațul, iar Guinevere îi tăia carnea. „Nimeni”, gândi Morgause, „nu acordă nici cea mai mică atenție acestui fapt.”

Gareth și Gawaine erau așezați mai încolo, la masă, iar Gwydion, aproape de ei, își împărțea farfuria cu Niniane. Morgause se duse să-i salute.

Gwydion se spălase și își pieptănase părul cu bucle, dar un picior îi era bandajat, proptit de un taburet.

— Ești rănit, fiul meu?

— Sunt destul de bine, spuse el. Sunt prea mare acum, mamă, ca să alerg să mă cațăr în poala ta când mă lovesc la deget!

— Arată mai rău de atât, spuse ea privind la bandaje și la sângele uscat la margini, dar te voi lăsa în pace, dacă vrei. E nouă tunică aceea?

Era croită după o modă pe care o văzuse la mulți saxoni, cu mâneci atât de lungi că îi treceau de încheieturi și îi acopereau degetele pe jumătate. Mantia lui Gwydion era din lână albastră, brodată cu fir roșu aprins.

— A fost un dar de la Ceardig. Mi-a spus că e o modă bună pentru o curte creștină, fiindcă ascunde șerpilor Avalonului. Gura i se strâmbă: Poate ar trebui să-i dau o asemenea tunică stăpânului meu, Arthur, ca dar de Anul Nou, la iarnă!

— Mă îndoiesc că ar vedea cineva diferența, spuse Gawaine. Nimeni

nu se mai gândește acum la Avalon, iar încheieturile mâinilor lui Arthur sunt atât de palide că nimeni nu vede și nu l-ar critica dacă s-ar vedea.

Morgause privi fața și ochii învinețiți ai lui Gawaine. Pierduse, cu adevărat, mai mult de un dinte, iar mâinile îi erau și ele pline de tăieturi și vânătăi.

— Ești și tu rănit, fiul meu?

— Nu de dușman, bâigui Gawaine. M-am ales cu asta de la prietenii noștri saxoni, unul dintre oamenii din armata lui Ceardig. Naiba să-i ia pe toți, bastarzi prost crescuți! Cred că îmi plăcea mai mult când erau cu toții dușmanii noștri!

— Așadar, te-ai luptat cu el?

— Da, și așa face-o din nou, dacă ar îndrăzni să-și deschidă falcile păcănitore ca să vorbească despre regele meu! spuse Gawaine cu mânie. Și nu așa avea nevoie nici de Gareth să vină să mă salveze, de parcă nu așa fi destul de mare să mă lupt singur, fără ca frățiorul meu să-mi sară în ajutor...

— Era de două ori cât tine, spuse Gareth punând lingura jos, și te-a pus la pământ și am crezut că o să-ți rupă spatele sau o să-ți frângă coasta... Nici acum nu sunt sigur că nu ar fi făcut-o. Trebuia să stau deoparte în timp ce un individ cu gura spurcată îmi bătea fratele și îmi calomnia neamul? Se va gândi de două ori și pe urmă de trei ori înainte să-și mai deschidă gura blestemată cu asemenea vorbe.

— Totuși, spuse liniștit Gwydion, nu poți să potolești întreaga armată a saxonilor, Gareth, mai cu seamă când ceea ce spun ei este adevărat. Există un nume — și nu unul frumos — pentru un bărbat, chiar dacă acel bărbat este rege, care stă deoparte și nu spune nimic când un altul face treaba soțului în patul soției sale...

— Îndrăznește! Gareth se ridică pe jumătate, întorcându-se spre Gwydion și apucându-l de tunică saxonă, la gât.

Gwydion își ridică mâinile să se elibereze din strânsoarea lui Gareth.

— Ușurel, frate vitreg! Părea ca un copil în strânsoarea uriașului Gareth.

— Mă vei trata ca pe saxonul de acolo, fiindcă aici, printre rude, spun adevărul, sau trebuie și eu să mă țin de minciuna amabilă de la curte, când toți oamenii o văd pe regină cu iubitul ei și nu spun nimic?

Gareth domoli încet strânsoarea și îi lăsă pe Gwydion înapoi la locul lui.

— Dacă Arthur nu are a se plânge de nimic cu privire la purtarea doamnei sale, cine sunt eu să vorbesc?

Gawaine bombăni:

— Blestemată fie femeia! Blestemată, oricum! De ar fi părăsit-o

Arthur când mai era încă timp! Nu am mare dragoste pentru o curte atât de creștină cum a devenit aceasta — și plină de saxoni. La început, când am fost cavaler alături de Arthur, nu era în toată țara aceasta nici un saxon care să știe mai multă religie decât un porc în cocină!

Gwydion scoase un sunet dezaprobat, iar Gawaine se întoarse către el:

— Îi cunosc mai bine decât tine. Mă luptam cu saxonii când tu îți udai scutecele! Trebuie să ne conducem acum la curtea lui Arthur după ce gândesc despre noi acești cârcotași păroși?

— Nu-i cunoști pe saxoni nici pe jumătate cât mine, spuse Gwydion. Nu ajunge să cunoști un om din spatele unei securi de luptă. Am trăit la curțile lor și am băut cu ei și le-am curtat femeile și îndrăznesc să spun că îi cunosc bine, dar tu nu. Și atâta e adevărat: îl numesc pe Arthur corupt, la fel și curtea lui, prea păgână.

— Asta vine bine de la ei, fornăi Gawaine.

— Totuși, spuse Gwydion, nu e deloc distractiv că acești oameni îl pot numi pe Arthur corupt, fără să fie muștruluiți...

— Fără să fie muștruluiți? bodogăni Gareth. Cred că Gawaine și cu mine i-am muștruluit nițel.

— Ai de gând să-ți croiești drum cu pumnii printre saxoni? Mai bine am îndrepta cauza calomniei. Nu-și poate Arthur conduce soția mai bine de atât? spuse Gawaine. Ar fi nevoie de un bărbat mai curajos decât mine să o vorbească pe Guinevere de rău în fața lui Arthur.

— Totuși, asta trebuie făcut, spuse Gwydion. Dacă Arthur va fi rege peste toți oamenii aceștia, nu poate să fie bătaia lor de joc. Dacă îl numesc încornorat, vor jura ei, oare, să îl urmeze în vreme de pace și în vreme de război? Trebuie cumva să vindecăm corupția de la curtea aceasta — s-o trimitem pe femeie la o mănăstire, poate, sau să-l expulzăm pe Lancelot...

Gawaine privi în jur neliniștit:

— Pentru numele lui Dumnezeu, vorbește mai încet, spuse el. Asemenea lucruri nu ar trebui nici măcar șoptite în locul acesta.

— E mai bine să șușotim noi decât să se șușotească despre ei în lungul și în latul țării, spuse Gwydion. Pentru numele lui Dumnezeu, ei stau lângă el, iar el le zâmbește amândurora! Camelotul e pe cale să devină o glumă, iar Masa Rotundă o casă de toleranță?

— Acum închide-ți gura spurcată sau ți-o voi închide eu, mârâi Gawaine, apucând umărul lui Gwydion cu degetele lui de fier.

— Dacă așa spune minciuni, ai putea foarte bine să-mi închizi gura, dar poți să oprești adevărul cu pumnii? Sau încă susții că Guinevere și Lancelot sunt nevinovați? Tu, Gareth, ai fost toată viața favoritul și răsfățatul lui, așa putea crede foarte bine că nu vei gândi nimic rău despre prietenul tău...

Scrâșnind din dinți, Gareth spuse:

— Este adevărat, aș vrea să văd femeia aceea pe fundul mării sau între zidurile celei mai sigure mănăstiri din Cornwall. Dar, atâta timp cât Arthur nu spune nimic, îmi voi ține gura. Și sunt destul de bătrâni ca să fie discreți. Toată lumea știe de ani de zile că a fost toată viața campionul ei...

— De-aș avea vreo dovadă, poate că Arthur m-ar asculta, spuse Gwydion.

— Naiba să te ia, sunt sigur că Arthur știe ce e de știut. Dar e treaba lui să permită asta sau să intervină... și nu va asculta nici o vorbă împotriva vreunuia dintre ei. Lancelot îmi este și mie văr și prieten. Dar, naiba să te ia, crezi că eu nu am încercat?

— Și ce a spus Arthur?

— Mi-a spus că regina e mai presus de criticile mele și că orice ar alege să facă era bine făcut. A fost amabil, dar mi-am dat seama că știa ce spuneam și mă avertiza să nu mă bag.

— Dar dacă i s-ar atrage atenția în vreun fel că nu poate alege să ignore asta? întrebă calm Gwydion.

Pe urmă ridică mâna și îi făcu semn lui Niniane. Aceasta, care era așezată la picioarele lui Arthur, cu mâinile încă atingând coardele harpei, se ridică și ceru permisiunea lui Arthur, după care se ridică și veni la el.

— Doamna mea, spuse Gwydion, nu este adevărat că ea — și înclină capul ușor în direcția lui Guinevere — își trimite adesea femeile din cameră peste noapte?

Niniane spuse șoptit:

— Nu a făcut asta cât timp legiunea a fost plecată din Camelot.

— Așadar, cel puțin știm că doamna este fidelă, spuse cinic Gwydion și nu-și distribuie favorurile cu toptanul.

— Nimeni nu a acuzat-o vreodată de desfrâu ordinar, spuse cu mânie Gareth, și la vârsta lor — sunt amândoi mai vârstnici ca tine, Gawaine — orice ar face, nu poate să facă prea mult rău nimănui, m-aș gândi.

— Nu, eu vorbesc serios, spuse Gwydion la fel de înfierbântat. Dacă Arthur trebuie să rămână Mare Rege...

— Nu insinua asta, spuse Gareth cu mânie, dacă vrei să fii Mare Rege după el...

— Ce vrei, frate? Ca, atunci când Arthur nu va mai fi, să dau înapoi saxonilor toată țara aceasta?

Își apropiaseră capetele și vorbeau cu șoapte furioase. Morgause știa că uitaseră nu numai de prezența ei, dar chiar de existența ei.

— Păi, am crezut că îți plac saxonii, spuse Gareth cu furios dispreț. Nu ai fi, așadar, mulțumit să-i lași să conducă?

— Nu, ascultă-mă, spuse Gwydion cu furie, dar Gareth îl înhăță din nou și spuse:

— Te va auzi toată curtea, dacă nu-ți temperezi glasul — iată, Arthur se uită la tine, s-a uitat când Niniane a venit aici! Poate că Arthur nu e singurul bărbat care ar trebui să fie atent la doamna lui, sau...

— Taci din gură! spuse Gwydion, eliberându-se din mâinile lui Gareth.

Arthur îi strigă:

— Despre ce se ceartă credincioșii mei veri din Lothian între ei? Vreau să fie pace în sala mea, verii mei! Vino, Gawaine, regele Ceardig întreabă dacă vrei să joci o șaradă cu el!

Gawaine se ridică, dar Gwydion spuse:

— Iată o ghicitoare pentru tine: când un om nu are grijă de avutul lui, ce au de făcut cei pe care îi interesează?

Gawaine păși aferat, prefăcându-se că nu a auzit, iar Niniane se aplecă către Gwydion și îi spuse:

— Lasă asta, deocamdată. Sunt prea multe urechi și ochi. Ai aruncat sămânța. Acum vorbește cu alți cavaleri. Crezi că ești singurul care a văzut...asta?

Și își mișcă doar puțin cotul. Morgause, urmărind gestul discret, văzu că Guinevere era aplecată împreună cu Lancelot asupra unui joc pe care îl aveau în poală; capetele le erau apropiate.

— Cred că sunt mulți care cred că asta aduce atingere onoarei Camelotului, șopti Niniane. Gwydion, trebuie doar să găsești câțiva care sunt mai puțin... favorizați decât frații tăi din Lothian.

Dar Gwydion îl privea pe Gareth cu mânie.

— Lancelot, bombăni el, mereu Lancelot!

Iar Morgause, privind de la Gwydion la fiul ei mai mic, Gareth, își aminti de un copil mic sporovăind cu un cavaler de lemn, roșu și albastru, căruia îi spunea Lancelot. Pe urmă se gândi la un Gwydion mai tânăr, care se ținea după Gareth, ca un cățeluș. Gareth e Lancelot al lui, gândi Morgause. Ce va ieși de aici? Dar neliniștea ei se transformă în răutate. Cu siguranță, gândi ea, a sosit timpul ca Lancelot să răspundă pentru tot ce a provocat.

Niniane stătea pe creasta Camelotului, privind în jos, la negurile ce înconjurau dealul. Auzi pași în spatele ei și întreabă, fără să se întoarcă:

— Gwydion?

— Cine altcineva?

O înconjură cu brațele și o strânse tare, iar ea își întoarse fața, ca să-l sărute. El întreabă, fără să o lase:

— Așa te sărută Arthur?

Ea se eliberă din îmbrățișare, pentru a-l înfrunta:

— Ești gelos pe rege? Nu tu ai fost cel care mi-a spus să-i câștig

încrederea?

— Arthur are deja mai mult decât îndeajuns din ceea ce îmi aparține...

— Arthur e creștin... Nu voi spune mai mult de atât, zise Niniane, iar tu ești iubitul meu. Dar eu sunt Niniane din Avalon și nu dau socoteală nici unui om de pe pământul acesta pentru ce fac cu ceea ce este al meu... da, al meu și al tău. Nu sunt romană, ca să las vreun bărbat să-mi spună ce pot să fac cu ceea ce mi-a dat Zeița. Și, dacă asta nu-ți place, Gwydion, atunci mă voi întoarce în Avalon.

Gwydion zâmbi, acel zâmbet cinic care îi plăcea cel mai puțin la el.

— Dacă poți găsi drumul, spuse el. Ai putea să descoperi că nu mai e atât de ușor.

Pe urmă cinismul îi alunecă de pe față și rămase ținând mâna lui Niniane ușor, în mâna lui, spunând:

— Nu îmi pasă ce face Arthur în timpul ce i-a mai rămas. Ca și Galahad, poate să-și trăiască clipele, căci va fi vreme îndelungată fără ele. Privi în jos, către ceea ce părea un ocean de negură care înconjura Camelotul. Când negura se va ridica, vom vedea Avalonul de aici, poate, și Insula Dragonului. Știai că unii saxoni pătrund acum în țara aceea și că cerbii sunt vânați pe Insula Dragonului, deși Arthur a interzis asta?

Chipul lui Niniane se aspri de mânie.

— Trebuie să punem capăt acestui lucru. Locul este sacru și cerbii...

— Și micul popor căruia îi aparțin cerbii. Dar Aedwin, saxonul, i-a masacrat. I-a spus lui Arthur că au tras în oamenii lui cu săgeți otrăvite, așa că le-a dat oamenilor lui permisiunea să ucidă cât mai mulți. Iar acum vânează cerbii... și Arthur va merge la război împotriva lui Aedwin, dacă trebuie. Aș vrea ca Aedwin să aibă o cauză mai bună... trebuie să lupt cu onoare pentru a-i apăra pe cei care privesc către Avalon.

— Iar Arthur merge la război de dragul lor? fu surprinsă Niniane. Credeam că a trădat Avalonul.

— Avalonul, poate, dar nu oamenii nevinovați de pe insulă.

Gwydion tăcea, iar Niniane știa că își amintea o zi din Insula Dragonilor. Își trecu degetele peste șerpii tatuați pe încheieturile mâinilor, pe urmă își trase mânecile tunicii lui saxone peste ei.

— Mă întreb, aș mai putea doborî Regele Cerb doar cu mâinile goale și un cuțit de cremene?

— Nu mă îndoiesc că ai putea, dacă ai fi provocat, spuse Niniane. Întrebarea este, Arthur ar putea? Căci, dacă nu...

Lăsă întrebarea să plutească în aer, iar el spuse abătut, privind negura care îi înconjura:

— Nu cred că se va ridica. Negura rămâne mereu aici, atât de deasă încât unii dintre regii saxoni care și-au trimis mesageri nu pot găsi

drumul... Niniane! Va pieri și Camelotul în negură?

Ea începu să-i arunce niște vorbe nepăsătoare, glumețe sau liniștitoare, pe urmă se opri și spuse:

— Nu știu. Insula Dragonului este pervertită, cu oamenii pe moarte sau morți deja, cu turma sacră pradă vânătorilor saxoni. Nordicii devastează coasta. Oare vor absorbi, într-o zi, Camelotul, așa cum au distrus vizigoții Roma?

— De-aș fi știut din timp, spuse Gwydion cu violență potolită, lovindu-și pumnii unul de altul. Dacă saxonii i-ar fi dat de veste lui Arthur, m-ar fi putut trimite pe mine, sau pe vreun altul, să apere acel pământ sfânt unde a devenit Rege Cerb și a făcut Mariajul Sacru cu pământul! Acum mânia Zeitei a fost revărsată; de vreme ce el nu a murit ca să o apere, regatul lui este confiscat.

Niniane auzi ceea ce el nu spusese: „Și al meu.” Zise:

— Tu nu ai știut că era în pericol.

— Și îl învinuiesc pe Arthur și pentru asta, spuse Gwydion. Că saxonii au putut să se gândească să facă asta fără să se consulte cu el... nu-ți arată acest fapt cât de puțin îl respectă acum? Și de ce îl respectă atât de puțin? Am să-ți spun, Niniane... au o părere proastă despre toți regii care sunt încornorați, care nu-și pot stăpâni soțiile...

— Tu, care ai fost crescut în Avalon, spuse ea cu mânie, îl judeci tu pe Arthur după etaloanele saxonilor, care sunt mai rele decât ale romanilor? Vei lăsa un regat să se ridice sau să cadă din cauza unei idei despre cum trebuie să-și țină bărbații femeile? Vei fi rege, Gwydion, fiindcă îți curge în vene sângele regal al Avalonului și fiindcă ești copilul Zeitei...

— Ptiu! Gwydion scuipe și își însoți gestul cu o obscenitate. Nu ți-a trecut niciodată prin minte, Niniane, că poate Avalonul a căzut, așa cum a căzut Roma, din cauză că era un viciu în inima celui țărâm? După legile Avalonului, Guinevere nu a făcut decât ceea ce este just — doamna alege pe cine vrea ca să-i fie consort, iar Arthur ar trebui să fie răsturnat de Lancelot! Păi, Lancelot este fiul înaltei Preotese înseși... de ce să nu-l vedem rege în locul lui Arthur? Dar trebuie ca regele nostru să fie ales fiindcă o femeie îl vrea în pat? Scuipe din nou. Nu, Niniane, ziua aceea a trecut — mai întâi romanii și acum saxonii știu cum trebuie să fie lumea. Lumea nu mai e un pântec uriaș care naște oameni — acum mișcarea oamenilor și a armatelor aranjează lucrurile. Ce popor de acum mi-ar accepta domnia pentru că sunt fiul unei femei sau al alteia? Acum fiul regelui este cel care preia țara și crezi că ar trebui să renunțăm la un lucru bun din cauză că romanii l-au făcut primii? Acum avem vase mai bune — vom descoperi pământuri dincolo de pământurile care s-au scufundat în mare. O Zeiță care este legată doar de acest petic de pământ și de recoltele lui ne va urma, oare,

acolo? Uită-te la nordicii care descind pe coastele noastre, vor fi ei opriți de blestemele Mamei? Cele câteva preotese care au rămas în Avalon — nici un saxon și nici un nordic nu le va asalta, căci Avalonul nu mai face parte din lumea în care trăiesc acești năvălitori sălbatici. Acele femei care trăiesc în lumea ce va veni vor avea nevoie de bărbați să le păzească. Lumea de acum, Niniane, nu este una a Zeițelor, ci a Zeilor, poate a unui singur Zeu. Nu trebuie să încerc să-l dobor pe Arthur. Singure timpul și transformările vor face asta.

Un fior o trecu pe Niniane peste șira spinării, de parcă ar fi avut Viziunea.

— Și tu ce vei face, Rege Cerb din Avalon? Ce se va alege de Mama care te-a trimis aici în numele ei?

— Crezi că am de gând să dispar în neguri, cu Avalonul și Camelotul? Am de gând să fiu Mare Rege după Arthur și pentru a face asta, trebuie să păstrez gloria curții regale a lui Arthur, la cea mai mare înălțime. Așadar, Lancelot trebuie să plece, ceea ce înseamnă că Arthur trebuie obligat să îl expulzeze, și probabil și pe Guinevere. Ești alături de mine, Niniane, sau nu?

Fața ei avea o paloare de mort. Își strânse pumnii și își dori să aibă o putere ca a lui Morgaine, puterea Zeiței, să ridice un fel de pod între pământ și cer și să-l doboare cu puterea de fulger a Zeiței indignate. Semiluna de pe fruntea ei ardea de furie.

— Trebuie să te ajut, trădând o femeie care a folosit dreptul pe care Zeița l-a dat tuturor femeilor, să aleagă ce bărbat dorește?

Gwydion râse batjocoritor:

— Guinevere a renunțat la acest drept când a îngenunchat pentru prima dată la picioarele Dumnezeului sclaviei.

— Oricum, nu voi avea nimic de-a face cu trădarea ei.

— Atunci nu îmi vei trimite vorbă când își va trimite femeile din nou, peste noapte?

— Nu, spuse Niniane, pe Zeiță, nu. Iar trădarea lui Arthur față de Avalon nu e nimic față de a ta!

Îi întoarse spatele și dădu să plece, dar el o apucă și o ținu acolo.

— Vei face așa cum îți poruncesc!

Niniane se chinui să se elibereze, smulgându-și, în cele din urmă, încheieturile învinețite din strânsoarea lui.

— Îmi poruncești mie? Nici în o mie de ani! spuse ea, sufocată de furie. Păzește-te, tu, care ai ridicat mâna asupra Doamnei Avalonului! Arthur va ști acum ce fel de viperă a luat la sân!

Copleșit de furie, Gwydion îi înhăță încheietura și o trase spre el, pe urmă o lovi cu toată puterea peste tâmplă, iar ea căzu la pământ fără un țipăt. Era atât de plin de mânie încât o lăsă să cadă fără să facă vreo mișcare ca s-o prindă.

— Bine te-au numit saxonii, spuse o voce gravă, sălbatică, din negură: Plan Afurisit, Mordred — criminalule!

Se întoarse, într-un spasmodic moment de spaimă, și privi trupul chircit al Niniane, la picioarele sale.

— Criminal? Nu! Eram doar supărat pe ea... Nu i-aș face rău...

Privi de jur împrejur, incapabil să distingă ceva în negurile dese, dar cunoscând glasul:

— Morgaine! Doamnă... mamă!

Îngenunche, iar panica îi strângea gâtul în timp ce o ridica pe Niniane, căutând bătaia inimii, dar ea zăcea fără suflare, fără viață.

— Morgaine! Unde ești? Unde ești? Naiba să te ia, arată-te!

Dar era numai Niniane, fără viață și nemișcată la picioarele lui. O strânse la piept, implorând:

— Niniane! Niniane, dragostea mea... vorbește-mi...

— Nu va mai vorbi, spuse glasul fără trup, dar când Gwydion privi într-o parte și în alta, în negură, trupul femeii se materializă.

— O, ce ai făcut, fiule?

— Tu ai fost? Tu ai fost? întrebă Gwydion, cu vocea sunând isteric. Tu m-ai numit criminal?

Morgause se retrase, pe jumătate speriată:

— Nu, nu, eu acum am venit... Ce ai făcut?

Gwydion se aruncă în brațele ei, iar ea îl ținu, mângâindu-l, așa cum făcea când avea doisprezece ani.

— Niniane m-a întărâtat... m-a amenințat... martori îmi sunt Zeii, mamă, nu am vrut să-i fac nici un rău, dar ea a amenințat că se va duce la Arthur și îi va spune că am complotat împotriva scumpului său Lancelot, spuse Gwydion, aproape bâiguind. Am lovit-o, jur că am vrut doar să o sperii, dar a căzut...

Morgause îl lăsă pe Gwydion și îngenunche lângă Niniane.

— A fost o lovitură nefericită, fiule — este moartă. Nu mai poți face nimic acum. Trebuie să mergem să le spunem intendenților lui Arthur.'

Chipul îi devenise livid.

— Mamă! Ce va spune Arthur?

Morgaine simți că i se topește inima. El era în mâinile ei, ca și atunci când fusese un copilăș neajutorat pe care Lot ar fi vrut să-l ucidă, viața lui era a ei și el știa asta. Îl strânse la piept.

— Lasă, iubirea mea, nu trebuie să suferi pentru asta mai mult decât pentru oricare altul pe care l-ai ucis în luptă, spuse ea, privind în jos, triumfătoare, la trupul fără viață al Niniane. Ar fi putut să cadă în negură — e un drum lung până la poalele dealului, spuse ea, privind peste sprânceana Camelotului. Așadar, prinde-o de picioare, așa. S-a întâmplat ce s-a întâmplat și nimic din ceea ce va mai păți acum nu mai

are vreo importanță pentru ea.

Vechea ei ură față de Arthur izbucni; Gwydion îl va doborî și va face asta fără ajutor, iar când faptul va fi împlinit, ea va fi lângă el, doamna care l-a așezat pe tron! Niniane nu mai era între ei; ea singură trebuia să-i fie sprijin și ajutor.

Trupul mic al Doamnei Avalonului dispăru încet în negură. Mai târziu, Arthur o va chema și când ea nu se va arăta va trimite oameni să o caute; dar Gwydion, adâncindu-și privirea, parcă hipnotizat, în neguri, avu pentru o clipă impresia că a văzut umbra întunecată a bărcii Avalonului, undeva, în apele dintre Camelot și Insula Dragonului. Pentru o clipă, i se păru că Niniane, înveșmântată în negru, ca Zeița Morții, îi făcea semn din luntre... și pe urmă dispăru.

— Vino, fiule, spuse Morgause. Ai petrecut dimineața aceasta în camerele mele și restul zilei trebuie să ți-l petreci cu Arthur, în sala tronului. Nu uita, nu ai văzut-o astăzi pe Niniane — când mergi la Arthur trebuie să întrebi de ea, chiar să pari puțin gelos, de parcă te-ai teme să nu o găsești în patul lui.

Și pentru inima ei fu ca un balsam când el îi strânse mâna și șopti:

— Așa voi face, așa voi face, mamă. Cu siguranță, ești cea mai bună dintre toate mamele, cea mai bună dintre toate femeile!

Iar ea îl îmbrățișă pentru o clipă și îl sărută din nou, savurându-și puterea, înainte de a-l lăsa să plece.

16

Guinevere zăcea cu ochii deschiși în întuneric, așteptând să audă pașii lui Lancelot, gândindu-se, totuși, la Morgause, zâmbind — aproape trăgând cu ochiul — când îi șoptise: „O, te invidiez, draga mea! Cormac e un bărbat tânăr și frumos și destul de viguros, dar nu are nimic din grația și frumusețea iubitului tău!” Guinevere își plecase ochii, dar nu spusese nimic. Cine era ea să o disprețuiască pe Morgause, când făcea același lucru? Dar era prea periculos. Duminica aceasta, episcopul ținuse o predică despre păcatul adulterului, spunând că în castitatea soțiilor stă însăși rădăcina modului de viață creștin, căci numai prin căsătoria castă femeile puteau răscumpăra păcatul Evei. Guinevere își aminti istorisirea despre acea femeie adulterină pe care o aduseseră la Hristos; el a spus: „Acela care nu a păcătuit să arunce primul piatră!” Nu fusese nimeni nevinovat, ca să arunce piatră — dar aici, la curtea ei, erau mulți care erau fără de păcat, împreună cu Arthur însuși, ca să arunce acea piatră. Hristos a spus

femeii: „Du-te și nu mai păcătui.” Și asta era ce trebuia să facă ea...

Nu trupul lui era ceea ce dorea. Morgause, care făcuse haz pe tema tânărului care îi era iubit, nu ar crede niciodată ce puțin important era acest lucru pentru fiecare dintre ei. Arareori, într-adevăr, o luase în felul acela care era păcat și dezonoare — numai în acei ani de la început, când avuseseră consimțământul lui Arthur să încerce să vadă dacă Guinevere putea să aducă regatului un fiu.

Fuseseră alte căi de a găsi plăcere, pe care ea, cumva, le simțea ca fiind mai puțin un păcat, mai puțin o violare a drepturilor de soț ale lui Arthur asupra trupului ei. Și chiar și așa, nu asta era ceea ce ea dorea atât de mult, ci doar să fie cu el... Era ceva, gândi ea, mai mult pentru suflet decât pentru trup. De ce ar condamna asta un Dumnezeu al iubirii? Ar putea condamna păcatul pe care îl săvârșiseră, pentru care făcuse deja penitență, iar și iar, dar cum ar putea condamna asta, care era cea mai adevărată iubire a inimii?

„Nu i-am luat lui Arthur nimic din ceea ce dorea sau avea nevoie de la mine. Trebuie să aibă o regină, o doamnă care să se ocupe de castel; în celelalte privințe, el nu a vrut nimic de la mine, doar un fiu și nu eu, ci Dumnezeu i-a refuzat asta.

În întineric se auzi un pas ușor; ea șopti:

— Lancelot?

— Nu.

Pălpăirea unei lămpi mici în întineric o înșelase; o clipă, văzu ceea ce păruse a fi un chip drag, întinerit — pe urmă știu cine trebuie să fie.

— Cum îndrăznești? Femeile mele nu sunt aici, dar pot striga tare și nimeni nu va crede că eu te-am chemat aici!

— Nu te mișca, spuse el. La gâtul tău este un pumnal, doamna mea. Și, în timp ce ea se retrase, apucând așternuturile de pat, adăugă: O, nu te amăgi, doamnă, nu am venit aici ca să te violez. Farmecele tale sunt prea răsuflate pentru mine și prea gustate.

— Ajunge! spuse o voce răgușită în întineric, în spatele lui Gwydion. Nu-ți bate joc de ea, omule! E o treabă murdară să iscodești la ușile dormitoarelor și mi-aș dori să nu fi auzit niciodată despre asta! Liniște, ascundeți-vă prin cameră!

Recunosc chipul lui Gawaine, când ochii i se obișnuiră cu lumina slabă și, în spatele lor, o siluetă cunoscută.

— Gareth! Ce faci aici? întrebă ea, mâhnită. Te credeam cel mai drag prieten al lui Lancelot.

— Și așa sunt, spuse el cu înverșunare. Am venit să văd că nu i se face nimic mai rău decât dreptate. Acela — făcu un gest disprețuitor către Gwydion — i-ar tăia gâtul și te-ar lăsa pe tine să fii acuzată de crimă!

— Taci, spuse Gwydion — și lumina se stinse. Guinevere simți

înțepătura cuțitului la gât. Dacă rostești o singură silabă să-l avertizezi, doamnă, îți voi tăia gâtul și voi risca să-i explic domnului meu, Arthur, de ce.

Vârful pătrunse până ce Guinevere, crispându-se de durere, se întrebă dacă o tăiasese cu adevărat până la sânge. Auzea zgomote ușoare — foșnetul hainelor, clinchetul armelor, înăbușit în grabă; câți oameni adusesese la această ambuscadă? Zăcea în tăcere, frământându-și mâinile, cu disperare. De-ar putea să-l previn pe Lancelot... Dar zăcea ca un animal mic în capcană, fără ajutor.

Minutele se târau pentru femeia prinsă în capcană, tăcută, între perne și cuțit. După mult timp, auzi un sunet micuț, un fluierat ușor, ca chemarea unei păsări. Gwydion simți încordarea mușchilor ei și întrebă, cu o șoptă răgușită:

— Semnalul lui Lancelot?

Împunse din nou cu cuțitul pielea elastică de pe gâtul ei iar ea șopti, asudând de groază:

— Da.

Simți fâșăitul paielor de sub ea, când el își ridică greutatea și plecă.

— Sunt o duzină de bărbați în camera aceasta. Încearcă numai să-l avertizezi și nu vei mai trăi nici trei secunde.

Ea auzi sunete în anticameră; mantia lui Lancelot, sabia lui — o, Doamne, îl vor lua gol și dezarmat? Se încordă din nou, simțind dinainte cuțitul străpungându-i trupul, dar cumva trebuia să-l anunțe, trebuia să strige — își deschise buzele, dar Gwydion — era Viziunea, de unde a știut? — o izbi cu cruzime cu mâna peste față, înăbușind strigătul. Se zvârcoli sub mâna care o sufoca, pe urmă simți greutatea lui Lancelot pe pat.

— Gwen? șopti el, ce se întâmplă? Te-am auzit plângând, iubirea mea?

Reuși să se smulgă de sub mâna care o sufoca.

— Fugi, țipă ea. E un șiretlic, o cursă...

— Porțile iadului!

Ea îl simți cum sare înapoi, ca o pisică. Lampa lui Gwydion se aprinse; cumva, lumina trecu din mână în mână, până ce camera era toată luminată, iar Gawaine, Cai, Gareth, cu o duzină de siluete umbrite în spatele lor, înaintară. Guinevere se vârî sub cuvertură, iar Lancelot rămase nemișcat, aproape gol, dezarmat.

— Mordred, spuse el cu dispreț. O asemenea farsă este demnă de tine!

Gawaine spuse oficial:

— În numele regelui, Lancelot, te acuz de înaltă trădare. Dă-mi sabia.

— Nu-ți face probleme, spuse Gwydion, du-te și ia-o.

— Gareth! În numele lui Dumnezeu, de ce te-ai lăsat târât în asta?

Ochii lui Gareth luciră în lumina lămpii, de parcă ar fi avut lacrimi în ei.

— Nu aş fi crezut niciodată despre tine, Lancelot! Jur pe Dumnezeu că mai bine aş fi căzut în luptă decât să văd ziua aceasta.

Lancelot îşi înclină capul şi Guinevere îi văzu ochii rotindu-se, cuprinşi de panică, prin cameră. Şopti:

— O, Doamne, Pellinore m-a privit astfel când au venit cu torţe să mă găsească în patul lui Elaine — trebuie să-i trădez pe toţi, pe toţi?

Ea voi să-l atingă, să strige de milă şi durere, să-l adăpostească în braţele ei. Dar el nu se uita la ea.

— Sabia ta, spuse liniştit Gawaine. Şi îmbracă-te, Lancelot, nu te voi duce gol şi dezonorat în faţa lui Arthur. Destui bărbaţi au fost martori la ruşinea ta.

— Nu-l lăsaţi să ajungă la sabie, protestă un glas fără chip, în întuneric, dar Gawaine făcu vorbitorului un semn dispreţuitor să tacă.

Lancelot se îndepărtă încet de ei, în mica anticameră unde îşi lăsase hainele, armura, armele. Ea îl auzi cum îşi trage pe el veşmintele. Gareth rămase cu mâna pe sabie, când Lancelot intră în cameră, îmbrăcat dar fără arme, cu mâinile la vedere.

— Pentru binele tău, mă bucur că vii cu noi în linişte, spuse Gwydion. Mamă — se întoarse către umbre, iar Gwydion o văzu, cu consternare, pe Morgause stând acolo — ai grijă de regină. Va fi în grija ta până ce Arthur poate să se ocupe de ea.

Morgause înaintă lângă pat. Guinevere nu observase până acum ce femeie robustă era şi cât de crudă era linia maxilarului ei.

— Vino, doamna mea, pune-ţi rochia, spuse ea. Şi te voi ajuta să-ţi prinzi părul — nu vrei să mergi goală şi fără ruşine în faţa regelui. Şi bucură-te că nu a fost nici o femeie aici. Aceşti bărbaţi — privi cu dispreţ către ei — aveau de gând să aştepte până ce îl puteau prinde chiar în tine.

Guinevere se crispă de brutalitatea acestor cuvinte. Cu degete greoaie, începu să-şi tragă rochia.

— Trebuie să mă îmbrac în faţa tuturor acestor bărbaţi?

Gwydion nu aşteptă răspunsul lui Morgause. Spuse:

— Nu încerca să ne înşeli, femeie neruşinată! Vrei să spui că ţi-a mai rămas ceva din decenţă şi ruşine? Pune-ţi rochia, doamnă, sau mama mea te va vârî în ea ca într-un sac!

Îşi chemă mama. Nu era de mirare că Gwydion era crud şi nemilos, crescut de regina din Lothian! Totuşi, Guinevere o văzuse atât de des pe Morgause ca o femeie mai degrabă liniştită, veselă, lacomă — ce anume o adusese aici? Rămase tăcută, legându-şi şireturile.

Lancelot spuse domol:

— Vreţi, aşadar, sabia mea?

— Știi asta, spuse Gawaine.

— Păi, atunci — mișcându-se aproape mai iute decât puteau ochii urmări, Lancelot se aruncă asupra lui Gawaine și, cu încă o mișcare ca de pisică, avu sabia lui în mână. Vino și ia-o, fii blestemat!

Înaintă, cu sabia lui Gawaine, către Gwydion, care căzu peste pat, urlând și sângerând dintr-o rană căscată la spate; pe urmă Cai veni cu sabia în mână, Lancelot apucă o pernă de pe pat și îl împinse înapoi cu ea, astfel că acesta căzu peste oamenii care înaintau și care se împiedică, căzând peste el. Sări sus pe pat și îi spuse, grav și scurt, lui Guinevere:

— Rămâi nemișcată și fii pregătită!

Ea găfâi și se chirci, făcându-se mică, într-un colț. Veneau din nou către el; el se aruncă asupra unuia dintre ei, îl atinse scurt pe un altul și, peste trupul altuia, se avântă și tăie în carnea unui atacator din umbră. Trupul uriaș al lui Gareth se chirci, încet, la podea. Lancelot se lupta deja cu altcineva, dar Gwydion, însângerat, strigă:

— Gareth!

Și se năpusti peste trupul fratelui său vitreg. În acel moment de liniște înfricoșată, în timp ce Gwydion îngenunche peste trupul lui Gareth, Guinevere simți cum Lancelot o ridică, se rotește, ucide pe cineva la ușă — nu află niciodată cine fusese — și pe urmă era pe picioarele ei, pe coridor, iar Lancelot o împingea cu grabă nebună în fața lui. Cineva veni la el din întuneric, iar el îl ucise, și continuă să fugă.

— Îndreaptă-te către grajduri, găfâi el. Caii și am plecat, repede.

— Așteaptă! Ea îl prinse de braț. Dacă ne aruncăm la picioarele lui Arthur... sau dacă tu fugi iar eu rămân aici, să dau ochii cu el...

— Poate Gareth ar fi avut grijă să se facă dreptate. Dar cu mâna lui Gwydion vârată în asta, crezi că vreunul dintre noi va ajunge viu la rege? Bine l-au numit, Mordred!

O duse repede în grajduri și aruncă iute o șapă pe calul lui:

— Nu am timp să-l găsesc pe al tău. Urcă-te pe cal în spatele meu și ține-te bine... Va trebui să trec printre paznicii de la porți.

Și Guinevere își dădu seama că vedea un nou Lancelot, nu iubitul ei, ci războinicul îndârjit. Câți oameni ucisese în noaptea aceasta? Nu mai apucă să se teamă, în timp ce el o ridică pe cal și sări în fața ei.

— Ține-te de mine, spuse el. Nu voi avea timp să am grijă de tine.

Pe urmă se întoarse și îi dădu un sărut greu, lung.

— E vina mea, ar fi trebuit să știu că acel bastard infernal va spiona... Ei bine, orice s-ar întâmpla acum, cel puțin s-a sfârșit. Gata cu minciunile, nu ne mai ascundem. Ești a mea pentru totdeauna.... Și dădu pînteni calului. Guinevere simțea cum Lancelot tremură, dar el apucă frâiele sălbatic. Și acum, pornim!

Morgause continua să-l privească pe Gwydion cu groază, plângând, aplecată peste trupul celui mai tânăr fiu al ei.

Cuvinte rostite pe jumătate în glumă, cu mulți ani în urmă... Gwydion refuzase să intre în arenă în tabăra opusă lui Gareth, chiar și la turniruri. „Mi se arăta că zăceai mort!”, spusese... „Și știam că din cauza mea tu zăceai fără nici o scânteie de viață. Nu voi provoca destinul.”

Lancelot făcuse asta, Lancelot pe care Gareth îl iubise întotdeauna mai mult decât pe oricare alt bărbat.

Unul dintre bărbații din cameră păși înainte și spuse:

— Fug...

— Crezi că îmi pasă de asta? se crispă Gwydion, iar Morgause își dădu seama că sângerează, că sângele lui se scurgea și se amesteca cu sângele lui Gareth, pe podeaua camerei. Apucă cearceaful de pe pat, îl sfâșie și pansă rana lui Gwydion.

Gawaine spuse abătut:

— Nici un om din întreaga Britanie nu îi va ascunde acum. Pretutindeni, Lancelot este un proscris. Doamne, cât mi-aș dori să nu se fi ajuns aici! Veni și se uită la rana lui Gwydion, pe urmă ridică din umeri: Nimic mai mult decât o tăietură... vezi, sângerarea a început să se oprească, se va vindeca, dar nu vei sta comod câteva zile. Gareth... Vocea i se frânse; bărbatul masiv, cărunt, începu să plângă ca un copil. Gareth a avut ghinion și Lancelot va plăti cu viața pentru asta, chiar de-ar fi să mor eu însumi de mâna lui. O, Doamne, micuțul meu, frățiorul meu... Gawaine se aplecă și ridică trupul masiv către el. Spuse poticnit, printre suspine: A meritat, Gwydion, a meritat viața lui Gareth?

— Vino, băiatul meu, spuse Morgause, cu vocea sugrumată...

Pe Gareth, copilășul ei, ultimul ei născut, îl pierduse de mult, în favoarea lui Arthur, dar își amintea încă băiețelul blond, strângând în mână un cavaler din lemn pictat. „Și, într-o zi, tu și cu mine vom pleca împreună într-o căutare, sir Lancelot”... Mereu Lancelot. Dar acum Lancelot întrecuse măsura și pretutindeni în țară mâna oricărui om se va ridica împotriva lui. Și încă îl avea pe Gwydion, adoratul ei, cel care va fi rege într-o zi, iar ea îi va fi alături.

— Vino, băiatul meu, haide, nu mai poți face nimic pentru Gareth acum. Lasă-mă să-ți leg rana, pe urmă vom merge la Arthur și îi vom spune ce s-a întâmplat, ca să-și poată trimite oamenii să-i caute pe trădători.

Gwydion își eliberă brațul din strânsoare.

— Pleacă de lângă mine, blestemato, spuse el cu un glas înfiorător. Gareth a fost cel mai bun dintre noi și nu l-aș fi sacrificat nici pentru o

duzină de regi! Tu și ura ta față de Arthur m-ați împins mereu, de parcă mi-ar fi păsat în ce pat doarme regina — de parcă Guinevere ar fi cu ceva mai rea decât tine, care, de pe vremea când aveam zece ani, îl aveai pe unul sau pe altul în patul tău...

— O, fiule, șopti ea îngrozită. Cum poți să-mi vorbești astfel? Gareth a fost și fiul meu...

— Ce ți-a păsat ție de Gareth sau de oricare dintre noi sau de orice altceva decât de plăcerea din patul tău și de ambiția ta? Ai fi în stare să mă împingi pe un tron nu pentru binele meu, ci pentru propria ta putere! Îi azvârli mâinile care îl strângeau. Pleacă înapoi la Lothian sau în iad, dacă diavolul te vrea, dar dacă te voi mai vedea vreodată, jur că voi uita totul în afară de faptul că ești ucigașa singurului frate pe care l-am iubit, a singurei mele rude...

Și, în timp ce Gawaine își împinse în grabă mama afară din cameră, ea îl auzi din nou pe Gwydion plângând:

— O, Gareth, Gareth, ar fi trebuit să mor eu primul...

Gawaine spuse scurt:

— Cormac, du-o pe regina din Lothian în camera ei.

Brațul lui puternic o sprijinea și, după ce coborâră în hol, după ce acel plâns îngrozitor muri în spatele lor, Morgause începu să respire din nou liber. Cum a putut să se întoarcă astfel împotriva ei? Ce făcuse vreodată altceva decât spre binele lui? Trebuia să-l plângă pe Gareth cum se cuvine, desigur, dar Gareth era omul lui Arthur și cu siguranță Gwydion și-ar fi dat seama de asta, mai devreme sau mai târziu. Își ridică privirea către Cormac.

— Nu pot merge atât de repede..., încetinește puțin.

— Desigur, doamna mea.

Ea era foarte conștientă de brațul care o înconjura, ținând-o. Se sprijini puțin de el. I se lăudase lui Guinevere cu tânărul ei iubit, dar nu îl luase până acum, de fapt, în patul ei... îl amânase, cochetase cu el. Își lăsă capul pe umărul lui.

— Ai fost credincios reginei tale, Cormac.

— Sunt credincios casei mele regale, așa cum au fost dintotdeauna toți cei din neamul meu, spuse tânărul în limba lor și zâmbi.

— Aici este camera mea, condu-mă înăuntru, vrei? Abia pot umbla...

El o sprijini, o așează ușor pe pat.

— Doamna mea dorește să-i chem femeile?

— Nu, șopti ea luându-i mâinile, conștientă că lacrimile ei erau seducătoare. Mi-ai fost credincios, Cormac, iar acum această loialitate va fi răsplătită... vino aici...

Își întinse mâinile, închizând ochii pe jumătate, pe urmă îi deschise, șocată, în timp ce el se trăgea la o parte, stânjenit.

— Eu... eu cred că ești tulburată, doamnă, se bâlbâi el. Ce crezi că

sunt? Drept ce mă iei? Doamnă, am pentru tine tot atâta respect cât am pentru bunica mea! Ar trebui să profit de o femeie bătrână ca tine, când ești copleșită de durere? Lasă-mă să-ți chem camerista și ea îți va aduce o băutură bună, iar eu voi uita ce ai spus în nebunia durerii, doamnă.

Morgause simțea lovitura în miezul stomacului, lovituri repetate în inimă... „bunica mea”... „femeie bătrână”... „nebunia durerii”...

Întreaga lume înnebunise dintr-odată...Gwydion era nebun de ingratitudine, acum acest om care o privise de atâta timp cu dorință o refuza... îi venea să țipe, să-și cheme servitorii și să-l biciuiască până i s-ar înroși spatele de sânge și până ce zidurile ar răsună de strigătele lui.

Dar, când deschise gura să țipe, întreaga povară a vieții coborî parcă peste oboseala ei de moarte.

— Da, spuse ea stins, nu știu ce vorbesc... cheamă-mi femeile, Cormac, și spune-le să-mi aducă niște vin. Vom pleca în zori către Lothian.

Iar când el plecă, ea rămase pe pat, fără puterea de a-și ridica mâinile.

„Sunt o femeie bătrână. Și l-am pierdut pe fiul meu Gareth și l-am pierdut pe Gwydion și nu voi fi niciodată regina Camelotului. Am trăit prea mult.”

17

Ținându-se strâns de spatele lui Lancelot, cu rochia ridicată peste genunchi și cu picioarele goale atârându-i, Guinevere închise ochii în timp ce goneau prin noapte. Nu avea idee unde mergeau, Lancelot era un străin, un luptător cu fața împietrită, un bărbat pe care nu-l cunoscuse niciodată. „A fost o vreme”, gândi ea, „când aș fi fost îngrozită să fiu afară, sub cerul liber, noaptea”... Dar se simțea surescitată, entuziasmată. Într-un colț al minții, era și durere, suferință pentru moartea blândului Gareth, care îi fusese lui Arthur ca un fiu și care meritase mai mult de la viață decât să fie doborât în felul acesta... Se întreba dacă Lancelot știa măcar pe cine ucisese! Și era suferință pentru sfârșitul anilor cu Arthur și a tot ceea ce împărtășiseră atâta timp. Dar, cu cele întâmplare aici în noaptea aceasta, nu mai era cale de întoarcere. Trebuia să se aplece ca să-l audă pe Lancelot, prin bătaia vântului.

— Trebuie să ne oprim undeva curând, calul trebuie să se odihnească... și dacă vom călători la lumina zilei... chipul tău și al meu

sunt cunoscute în toată țara.

Ea dădu din cap; nu avea destul suflu ca să vorbească. După o vreme, ajunseră într-o mică pădure și acolo el opri calul și o coborî cu blândețe. Duse calul la apă, pe urmă își întinse mantia pe jos, ca ea să se așeze. Se uită la sabia de la șold.

— Încă mai am sabia lui Gawaine. Când eram copil... am auzit povești despre nebunia luptei, dar nu am știut că asta era în sângele nostru... Și oftă greu. E sânge pe sabie. Pe cine am ucis, Gwen?

Nu putea suporta să-i vadă suferința și sentimentul de vinovăție.

— A fost mai mult de unul...

— Știu că l-am lovit pe Gwydion — Mordred, fie el blestemat. Știu că l-am rănit, încă acționez cu propria mea voință, atunci. Presupun — vocea i se aspri — că nu am avut norocul să-lucid.

În tăcere, ea îi luă mâna și clătină din cap.

— Atunci, pe cine am omorât?

Ea nu răspunse; el se aplecă și îi cuprinse umerii cu atâta putere încât, pentru o clipă, îi fu teamă de luptător, așa cum nu-i fusese niciodată de iubit.

— Gwen, spune-mi! Pentru numele lui Dumnezeu... l-am ucis pe vărul meu, Gawaine?

La aceasta putu răspunde fără șovăire, bucuroasă că îl numise pe Gawaine:

— Nu, îți jur, nu pe Gawaine.

— Putea să fie oricine, spuse el privind sabia și, dintr-odată, tremurând: îți jur, Guinevere, n-am știut nici măcar că am o sabie în mână. L-am lovit pe Gwydion ca pe un câine și pe urmă nu-mi mai amintesc nimic, până când călăream... Și îngenunche în fața ei, tremurând. Șopti: Cred că sunt din nou nebun, căci cândva am fost nebun...

Ea se întinse și îl cuprinse în brațe, cu patima unei sălbatice tandreți.

— Nu, nu, șopti ea, o, nu, iubirea mea... eu ți-am adus toate acestea, dezonoare și exil...

— Tu spui asta, șopti el, când eu ți le-am adus de fapt, te-am luat de la tot ceea ce însemna ceva pentru tine...

Fără să chibzuiască, își lipi trupul de al lui și spuse:

— Aș fi dat orice să fi făcut asta mai înainte!

— Ah, nu e prea târziu... sunt din nou tânăr, cu tine alături, iar tu... tu nu ai fost niciodată mai frumoasă, iubirea mea... O culcă pe spate, pe mantie, răsând, dintr-odată, cu nonșalanță. Ah, acum nu mai e nimeni să se pună între noi, nimeni să ne întrerupă, draga mea, ah, Gwen, Gwen...

În timp ce se afla în brațele lui, își aminti de soarele care răsărea și

de o cameră din castelul lui Meleagrant. Așa era și acum; iar ea se lipi de el, de parcă nu mai era altceva pe lume, nimic altceva pentru nici unul dintre ei, în veci.

Dormiră puțin, ghemuiți împreună pe mantie, și se treziră unul în brațele celuilalt, cu soarele căutându-i printre crengile verzi de deasupra. El zâmbi, atingându-i fața.

— Știi...niciodată nu m-am mai trezit în brațele tale fără teamă. Totuși, acum sunt fericit, cu toate cele întâmplare...

Și răsă, cu o notă de sălbăticie în râsul său. În părul alb erau frunze și avea frunze prinse și în barbă, iar tunică îi era șifonată. Ea își ridică mâinile și simți iarbă și frunze în părul ce îi cădea pe spate. Nu avea cum să-l pieptene, dar îl prinse în mâini și îl despărți ca să-l împletească, pe urmă legă capătul unei singure împletituri cu o bucată de panglică de la capătul fustei sfâșiate. Spuse, cu vocea înecată de râs:

— Ce pereche de cerșetori sălbatici suntem! Cine ar putea să-i recunoască pe înalta Regină și pe bravul Lancelot?

— Îți pasă?

— Nu, dragostea mea. Cătuși de puțin.

El își îndepărtă iarba și frunzele din păr și din barbă.

— Trebuie să mă scol și să-mi prind calul, spuse el, și poate e vreo fermă prin apropiere, unde să pot găsi pentru tine niște pâine sau un pahar de bere... Nu am nici măcar o monedă la mine, nici altceva care să valoreze bani, în afară de sabia mea și de asta... Atinse un mic ac de aur de la tunică. Cel puțin deocamdată, suntem cerșetori, deși, dacă am putea ajunge la castelul lui Pellinore, încă am acolo o casă unde am locuit cu Elaine și am servitori și aur, să plătesc plecarea noastră peste hotare. Vii cu mine în Mica Britanie, Guinevere?

— Oriunde, șopti ea, cu vocea frângându-i-se și, în acel moment, spunea asta cu toată sinceritatea...

„În Mica Britanie sau la Roma sau în țara de dincolo de capătul lumii, doar ca să pot fi cu el pentru totdeauna.” Îl trase din nou spre ea și uită totul în brațele lui.

Dar când, câteva ore mai târziu, el o ridică pe cal și porniră, ea deveni tăcută, tulburată. Da, fără îndoială că puteau să meargă peste hotare. Totuși, când cele întâmplare în noaptea aceasta vor fi povestite de la un capăt al lumii la celălalt, rușinea și disprețul vor veni asupra lui Arthur, astfel că, pentru a-și salva onoarea, va trebui să-i caute oriunde s-ar duce. Și, mai devreme sau mai târziu, Lancelot va trebui să știe că și-a ucis prietenul care îi era cel mai drag din toată lumea, în afară de Arthur. Făcuse asta la nebunie, dar ea știa cât va suferi și cât de vinovat se va simți și, cu timpul, când o va privi, își va aminti nu că ea era iubirea lui, ci că își omorâse prietenul, fără să știe, de dragul ei și că îl trădase pe Arthur tot de dragul ei. Dacă va trebui să facă război cu

Arthur pentru ea, el o va urî...

Nu. O va mai iubi, dar nu va uita niciodată cu sângele cui a ajuns să o aibă. Niciodată, una sau cealaltă — dragoste sau ură — nu va prelua puterea asupra lui, dar el va trăi cu amândouă, sfâșiindu-i, îndoit, inima și într-o zi îi vor sfâșia mintea în bucăți și va înnebuni din nou. Guinevere se lipi de căldura trupului lui, culcându-și capul pe spatele lui și plânse. Știa, pentru prima dată, că era mai puternică decât el și asta îi sfârteca inima ca o sabie a morții.

Și, astfel, când se opriră din nou, ea era cu ochii uscați, deși știa că plânsul se mutase înăuntru, în inima ei, și că nu va înceta niciodată să jelească.

— Nu merg cu tine peste hotare, Lancelot, nici nu voi aduce dihonnia între vechii cavaleri ai Mesei Rotunde. Când... când Mordred va face ceea ce vrea, vor fi neînțelegeri între toți, și va veni ziua când Arthur va avea nevoie de toți prietenii lui. Nu voi fi ca acea doamnă de demult — o chema Elena, cea frumoasă, din povestea pe care mi-o spuneai — pentru care toți regii și cavalerii se luptau în Troia.

— Dar ce vei face?

Ea încercă să nu audă că, prin sălbăticia și durerea din glasul lui, străbătea o urmă de ușurare.

— Mă vei duce pe Insula Glastonbury, spuse ea. Acolo este o mănăstire, unde am fost educată. Acolo voi merge și le voi spune doar că gurile rele au adus ceartă între tine și Arthur, pentru mine. Când va trece o vreme, îi voi trimite vorbă lui Arthur, ca să știe unde sunt și să știe că nu sunt cu tine. Și pe urmă va putea face pace cu tine, în mod onorabil.

El protestă.

— Nu! Nu! Nu te pot lăsa să pleci...

Dar ea știa, cu inima strânsă, că nu-i va fi greu defel să-l lămurească. Poate, împotriva tuturor așteptărilor, sperase că el va lupta pentru ea, că o va duce în Mica Britanie cu adevărata forță a voinței și pasiunii lui. Dar Lancelot nu era așa. El era așa cum era, așa și nu altfel fusese din prima clipă când îl iubise și așa era acum și astfel îl va iubi tot restul vieții. Și, în cele din urmă, el nu-și mai dădu silința cu ea, ci îndemnă calul pe drumul către Glastonbury.

Umbra lungă a bisericii se întindea peste ape când puseră piciorul, în sfârșit, în barcă pentru a ajunge pe insulă, iar clopotele sunau chemând la Angelus. Guinevere își plecă fruntea și rosti un cuvânt de rugăciune.

„Mărie, Sfântă Maică a Domnului, ai milă de mine, o femeie păcătoasă”... Și pe urmă, pentru o clipă, i se păru că stă sub o lumină imensă, așa cum stătuse în ziua când Graalul trecuse prin sală. Lancelot stătea la prova luntrei, cu capul aplecat. Nu o mai atinsese din clipa în

care ea i-a spus ce a hotărât și ea se bucura; o singură atingere a mâinii lui i-ar fi îngreunat decizia. Lacul era acoperit de negură și, pentru o clipă, i se păru că vede o umbră, ca umbra propriei bărci, o barcă înveșmântată în negru, cu o figură întunecată la prova... dar nu. Fusesse doar o umbră, o umbră...

Barca ajunsese la mal. El o ajută să coboare.

— Guinevere, ești sigură?

— Sunt sigură, spuse ea, încercând să pară mai sigură decât se simțea.

— Atunci te voi conduce până la porțile mănăstirii, spuse el și, dintr-odată, ea își dădu seama că, pentru asta, el avea nevoie de mai mult curaj decât pentru toate omorurile pe care le făcuse de dragul ei.

Bătrâna călugăriță o recunoscuse și fu impresionată și uimită că se întorcea, dar Guinevere îi spuse povestea pe care o hotărâseră — că guri rele vârâseră zănie între Arthur și Lancelot, pentru ea, iar ea alesese să se refugieze aici, ca să poată pune capăt certurilor.

Bătrâna femeie îi mângâie obrazul, ca și cum ar fi fost micuța Guinevere, care fusese educată aici când era copil.

— Ești binevenită să stai cât dorești, fiica mea. Pentru totdeauna, dacă vrei. În casa Domnului nu refuzăm pe nimeni. Dar aici nu vei fi regină, o avertiză ea, ci doar una dintre surorile noastre.

Guinevere răsuflă ușurată. Nu știuse până în clipa aceasta cât de grea era povara de a fi regină.

— Trebuie să-mi iau adio de la cavalerul meu și să-i doresc numai bine și să-l rog să rezolve neînțelegerii cu soțul meu.

Călugărița încuviință grav.

— În zilele acestea, bunul nostru rege nu poate să se lipsească nici de un singur cavaler și, cu siguranță, nu de bunul sir Lancelot.

Guinevere ieși în anticamera mănăstirii. Lancelot era acolo, plimbându-se neliniștit. Îi luă mâna.

— Nu pot suporta să-ți spun adio aici, Guinevere — o, doamna mea, iubirea mea, trebuie să fie astfel?

— Așa trebuie să fie, spuse ea nemiloasă, dar știind că, pentru prima dată, acționase fără să se gândească la ea. Inima ta a fost mereu alături de Arthur, scumpul meu. Adesea mă gândesc că singurul nostru păcat a fost nu acela că ne-am iubit, ci că eu m-am pus între dragostea pe care voi o aveți unul față de celălalt.

„Dacă ar fi putut fi mereu între noi trei așa cum fusese în acea noapte de Beltane, cu descântecul de dragoste al lui Morgaine”, gândi ea, „ar fi fost mai puțin un păcat. Păcatul a fost nu că am fost împreună, ci că a existat un conflict și, cu acesta, mai puțină iubire.”

— Te trimit înapoi la Arthur, din toată inima, dragul meu. Spune-i din partea mea că nu l-am iubit niciodată mai puțin.

Chipul lui Lancelot era aproape transfigurat.

— Știi asta acum, spuse el. Și mai știi că nu l-am iubit nici eu niciodată mai puțin și că mereu am simțit că îți greșeam, iubindu-l... Ar fi vrut să o sărute, dar nu se cuvenea aici. În schimb, se aplecă spre mâinile ei. Cât timp ești în casa lui Dumnezeu, roagă-te pentru mine, doamnă.

„Dragostea mea pentru tine este o rugăciune”, gândi ea. „Dragostea este singura rugăciune pe care o știu.” Se gândi că niciodată nu îl iubise atât de mult ca în clipa aceasta, când auzi ușa mănăstirii închizându-se, greu și definitiv, și simți cum zidurile o închid.

Atât de în siguranță, atât de protejată o făcuseră să se simtă, în vremurile de mult apuse, aceste ziduri. Acum știa că va umbla printre ele tot restul vieții. „Când am avut libertatea”, gândi ea, „nu am dorit-o, nici nu m-am temut pentru ea. Iar acum, când am învățat să o iubesc și să o doresc, renunț la ea, în numele iubirii mele.”

Vag, simțea că era corect — darul acceptabil și sacrificiul adus în fața lui Dumnezeu. Dar, în timp ce străbătea mănăstirea, privi zidurile care o închideau, prinzând-o în cursă.

„Pentru iubirea mea. Și pentru iubirea față de Dumnezeu”, gândi ea și simți o mică sămânță de liniște furișându-se prin ea. Lancelot va merge la biserica unde murise Galahad și se va ruga acolo. Poate își va aminti o zi când negurile Avalonului se deschiseră și ea, el și Morgaine fuseseră împreună, pierduți, adânciți până la genunchi în apele lacului. Se gândi și la Morgaine cu un brusc entuziasm de iubire și tandrețe. „Mărie, Sfântă Maică a Domnului, fii și cu ea și adu-o aici, într-o zi...”

Zidurile, zidurile, ele o vor înnebuni, închizând-o înăuntru, nu va mai fi niciodată liberă... Nu, pentru iubirea ei și pentru iubirea față de Dumnezeu, va învăța chiar să le iubească din nou, într-o bună zi. Strângându-și mâinile în rugăciune, Guinevere păși în josul arcului mănăstiresc, către împrejmuirea chiliilor, și intra acolo pentru totdeauna.

VORBEȘTE MORGAINA...

Credeam că am depășit Viziunea; Viviane, pe când fusese mai tânără decât mine, renunțase la ea și alesese o alta să fie Doamnă în locul ei. Dar nu avea cine să stea în sanctuarul Doamnei după mine și nu era nimeni care să se apropie de Zeiță. Am văzut, neajutorată, când Niniane a murit și nu am putut să-mi întind mâna. Am dat drumul acestui monstru în lume și am consimțit la acea mișcare care trebuia să-l trimită să-l doboare pe Regele Cerb. Și am văzut de departe când, pe Insula Dragonului, sanctuarul a fost doborât și cerbul a fost vânat în pădure, fără iubire, fără provocare, fără să o invoce pe cea care le dăduse cerbul;

doar săgeți de departe și tăișul sulitei; și oamenii ei vânați asemeni cerbului. Mersul lumii se schimba. Au fost momente când am văzut și Camelotul acoperit de neguri și războaiele care se secerau din nou în lungul și în latul țării, oamenii de la miazănoapte, care erau noul inamic, prădând și dând foc... O nouă lume și noi Zei.

Cu adevărat, Zeița plecase chiar și din Avalon, iar eu, muritoare cum eram, am rămas aici.

Și totuși, într-o noapte, un vis, o arătare, un fragment de Viziune m-a condus, la ceasul lunii negre, la oglindă.

La început am văzut doar războaiele de-a lungul și de-a latul țării. Nu am aflat niciodată ce s-a întâmplat între Arthur și Gwydion, deși, după ce Lancelot a fugit cu Guinevere, între vechii companioni era dușmănie, vrajbă declarată între Lancelot și Gwydion. Mai târziu, când a fost pe moarte, Gawaine l-a implorat pe Arthur, cu ultima suflare, să facă pace cu Lancelot și să-l cheme, încă o dată, la Camelot. Dar era prea târziu; nici măcar Lancelot nu putea să regrupeze legiunea lui Arthur, când atât de mulți îl urmaseră pe Gwydion, care acum conducea jumătate dintre oamenii lui Arthur și pe cei mai mulți dintre saxoni și chiar câțiva dintre nordicii renegați, împotriva lui.

Și în acel ceas de dinaintea răsăritului, oglinda s-a limpezit și, în lumina nepământească, am văzut în cele din urmă chipul fiului meu cu o sabie în mână, umblând încet, în cercuri, prin întuneric, căutând...

Căutând, așa cum căutase Arthur la vremea lui provocarea Regelui Cerb. Uitasem ce scund era Gwydion, ca Lancelot, Săgeată îl numiseră saxonii pe Lancelot; mic, brunet și ucigător. Arthur s-ar fi înălțat cu un cap deasupra lui.

Ah, pe vremea Zeiței, bărbații porneau împotriva Regelui Cerb, căutând să-i preia domnia!

Arthur fusese mulțumit să aștepte până la moartea tatălui său, dar acum ceva nou venea peste țară — tată și fiu dușmani, fii care se luptau cu tații lor pentru o coroană... Mi se părea că văd o țară însângerată, în care fiii nu erau mulțumiți să aștepte ziua încoronării... în întunericul care mă înconjură, mi s-a părut că îl văd și pe Arthur, înalt și frumos și singur, despărțit de oamenii lui... cu Excalibur în mână.

Dar printre și în preajma acestor chipuri care îmi dădeau târcoale, l-am văzut pe Arthur în cortul lui, într-un somn agitat, cu Lancelot alături, veghindu-i somnul; și — am știut — pe undeva, printre soldații săi, dormea și Gwydion. Totuși, o parte dintre ei dădeau târcoale, fără odihnă, malurilor lacului, cercetând întunericul cu săbiile goale, unul împotriva celuilalt.

— Arthur! Arthur! răspunde provocării, sau te temi de mine prea mult.

— Nimeni nu poate spune că am fugit vreodată de luptă, a replicat Arthur, în timp ce Gwydion ieșea din pădure. Deci tu erai, Mordred.

Niciodată nu am crezut mai mult decât pe jumătate că te-ai întors împotriva mea, până acum, când văd cu ochii mei. Credeam că aceia care îmi spun asta caută să-mi submineze curajul, spunându-mi ce era mai rău. Ce am făcut? De ce ai devenit dușmanul meu? De ce, fiule?

— Chiar crezi că am fost vreodată altceva, tată? A rostit cuvântul cu cea mai mare amărăciune, Pentru ce altceva am fost creat și născut, decât pentru acest moment, când te înfrunt pentru o cauză care nu mai este între hotarele acestei lumi? Nici nu mai știu măcar de ce te înfrunt — doar că nu mi-a mai rămas nimic în viață decât această ură.

Arthur a spus liniștit:

— Știam că Morgaine mă urăște, dar nu am știut că mă urăște atât de mult. Trebuie să faci voia ei chiar și în asta, Gwydion?

— Crezi că fac voia ei, prostule? Dacă ceva m-ar putea face să te cruț, ar fi asta... că fac voia lui Morgaine, că ea te vrea răsturnat și nu știu dacă o urăsc mai mult pe ea sau pe tine...

Pe urmă, înaintând în visul sau viziunea lor sau ce-o fi fost, am știut că stau pe malurile lacului, unde s-au luptat, și că stăteam între ei, îmbrăcată în haine de preoteasă.

— Trebuie să se întâmple asta? Vă chem pe amândoi, în numele Zeiței, să vă împăcați. Am păcătuیت împotriva ta, Arthur, și împotriva ta, Gwydion, dar voi mă urăți pe mine, nu unul pe celălalt și, în numele Zeiței vă cer...

— Ce înseamnă Zeița pentru mine? Arthur și-a strâns pumnul pe teaca sabiei Excalibur. Întotdeauna am văzut-o pe chipul tău, dar tu te-ai îndepărtat de la mine și, când Zeița m-a respins, am căutat un alt Zeu...

Iar Gwydion a spus, privind-mă cu dispreț:

— Nu aveam nevoie de Zeiță, ci de femeia care mi-a dat viață și m-a dat în grija uneia care nu avea teamă de nici o Zeiță și de nici un Zeu.

Am încercat să tip: „Nu am avut de ales...”, dar s-au năpustit cu săbiile unul asupra celuilalt, trecând prin mine de parcă aș fi fost făcută din aer și parcă săbiile lise întâlneau în trupul meu... Și pe urmă eram din nou în Avalon, privind cu groază oglinda în care nu puteam vedea nimic, nimic în afară de pata de sânge care se întindea peste apele sacre ale Fântânii. Gura îmi era uscată și inima îmi bătea de parcă îmi spărgea pereții pieptului, iar gustul distrugerii și al morții îmi era amar pe buze.

Am dat greș, am dat greș, am dat greș! Greșisem față de Zeiță, dacă exista într-adevăr o Zeiță în afară de mine, față de Avalon, față de Arthur, față de frate și fiu și iubit... Și tot ceea ce am căutat era distrus. Pe cer era o palidă îmbujorare ce se înroșea, acolo unde, în curând, va răsări soarele și, dincolo de negurile Avalonului, știam că Arthur și Gwydion se vor întâlni undeva astăzi, pentru ultima dată.

În timp ce mă îndreptam către mal să chem luntrea, mi s-a părut că de jur împrejurul meu erau micii oameni întunecați și că eu pășeam

printre ei, ca preoteasă ce eram. Am stat singură în luntre și totuși știam că mai erau și alții acolo cu mine, înveșmântați și încoronați; Fecioara Morgaine, care îl trimisese pe Arthur în urmărirea cerbului și Morgaine Mama, care fusese sfâșiată la nașterea lui Gwydion, și regina din Țara Galilor de Miazănoapte, invocând eclipsa pentru a-l trimite pe Accolon să se răzbune pe Arthur, și Regina întunecată a Zânelor... sau era Zeița Morții cea care îmi stătea alături? Și, în timp ce luntrea se apropia de țărm, am auzit cum ultimul dintre însoțitori striga:

— Priviți... priviți acolo, luntrea cu cele patru regine frumoase în lumina răsăritului, luntrea vrăjită a Avalonului...

Zăcea acolo, cu părul mânjit de sânge, Arthur al meu, iubitul meu, fiul meu... iar la picioarele lui, Gwydion zăcea mort, fiul meu, copilul pe care nu l-am cunoscut niciodată. M-am aplecat și i-am acoperit fața cu vălul. Și am știut că este sfârșitul unei ere.

În vremurile trecute, tânărul cerb îl doborâse pe Regele Cerb și devenise Rege Cerb, la rândul lui; dar cerbul fusese măcelărit, iar Regele Cerb ucisese tânărul cerb și nu va mai fi nici unul după el... Și Regele Cerb trebuia, la rândul lui, să moară. Am ingenuncheat lângă el.

— Sabia, Arthur. Excalibur. Ia-o în mâna ta. Ia-o și azvârle-o în apele lacului.

Obiectele Sfintei Regalități erau duse din această lume pentru vecie și ultimul dintre ele, sabia Excalibur, trebuia să plece cu ele. Dar el a șoptit, protestând, ținând-o strâns:

— Nu, trebuie păstrată pentru cei care vor veni... sabia lui Arthur... Și privi în sus, în ochii lui Lancelot. Ia-o, Galahad... nu auzi goarneau Camelotului, chemând legiunea lui Arthur? Ia-o... pentru companioni...

— Nu, i-am spus cu glas șoptit. Acea zi a trecut. Nimeni, după tine, nu trebuie să pretindă sau să ceară să poarte sabia lui Arthur. I-am îndepărtat ușor degetele de pe mânerul sabiei. Ia-o, Lancelot, am spus cu blândețe, dar arunc-o departe, în apele lacului. Fie ca negurile Avalonului să o înghită pentru vecie.

Lancelot s-a dus în liniște să-mi îndeplinească porunca. Nu știu dacă m-a văzut sau cine a crezut că sunt. Și l-am legănat pe Arthur la pieptul meu. Viața i se scurgea cu repeziciune; știam asta, dar eram mai presus de lacrimi.

— Morgaine, a șoptit el. Privirea îi era rătăcită și plină de durere. Morgaine, a fost totul în zadar, atunci, ceea ce am făcut noi și tot ce am încercat să facem? De ce am dat greș?

Asta mă întrebam și eu și nu aveam răspuns; dar, de undeva, a venit răspunsul:

— Nu ai dat greș, frate, iubitul meu, copilul meu. Ai ținut această țară în pace mulți ani, astfel că saxonii nu au distrus-o. Ai ținut departe întunericul pentru o întreagă generație, până ce au devenit oameni

civilizați, cu învățătură, cu muzică și cu credință în Dumnezeu, care vor lupta să păstreze ceva din frumusețea timpurilor trecute. Dacă această țară ar fi căzut pe mâna saxonilor atunci când Uther a murit, tot ceea ce era frumos sau bun ar fi pierit pentru totdeauna din Britania. Așadar, nu ai dat greș, dragostea mea. Nici unul dintre noi nu știe cum își împlinește ea voința — știm doar că aceasta va fi împlinită.

Și nu am știut, nici măcar atunci, dacă spusesem adevărul sau dacă am vorbit doar ca să îl liniștesc, cu dragoste, așa cum făcusem cândva cu băiețelul pe care mi-l pusese în brațe Igraine pe când eram și eu doar un copil. „Morgaine, îmi spusese ea, ai grijă de frățiorul tău și așa am făcut mereu, așa voi face mereu, acum și dincolo de viață... Sau fusese Zeița însăși cea care mi l-a pus în brațe?

Arthur și-a apăsat degetele pe rana adâncă din piept.

— Dacă aș fi avut măcar teaca pe care mi-ai făcut-o tu, Morgaine... acum nu aș zăcea aici, cu viața scurgându-se încet din mine... Morgaine, am visat... și în visul meu te chemam, dar nu te puteam atinge...

L-am strâns în brațe. Sub primele raze ale soarelui ce răsărea, l-am văzut pe Lancelot ridicând sabia Excalibur în mână și azvârlind-o cu toată puterea. A zburat prin aer, învârtindu-se, strălucind în soare ca aripile unei păsări albe, pe urmă a căzut răsucindu-se și nu am mai văzut-o; ochii îmi erau împăienjeniți de lacrimi și de lumina care creștea.

Pe urmă l-am auzit pe Lancelot.

— Am văzut o mână ridicându-se din lac — o mână care a luat sabia și a învârtit-o de trei ori în aer și pe urmă a tras-o sub apă...

Eu nu văzusem nimic, doar sclipirea luminii deasupra unui pește care a despicat luciul apei; dar nu mă îndoiesc că el a văzut ceea ce a spus că a văzut.

— Morgaine, a șoptit Arthur, ești chiar tu? Nu te pot vedea, Morgaine, este atât de întuneric aici... apune soarele? Morgaine, du-mă în Avalon, unde mă poți vindeca de această rană... du-mă acasă, Morgaine...

Capul îi era greu pe pieptul meu, greu asemeni copilului în brațele mele de copil, greu asemeni Regelui Cerb care venise la mine în triumf. „Morgaine”, mă strigase mama nerăbdătoare, „ai grijă de prunc...” Și toată viața l-am purtat cu mine. L-am ținut strâns și i-am șters lacrimile cu voalul meu, iar el s-a întins și m-a apucat de mână.

— Dar ești tu cu adevărat, murmură el, ești tu, Morgaine... te-ai întors la mine... și ești atât de tânără și de frumoasă... întotdeauna voi vedea zeița pe chipul tău... Morgaine, nu mă vei mai părăsi, nu-i așa?

— Nu te voi mai părăsi niciodată, frate, copilășul meu, iubirea mea, i-am șoptit, sărutându-i ochii. Iar el a murit, chiar în clipa în care negurile s-au ridicat și soarele a răsărit peste țărmurile Avalonului.

EPILOG

În primăvara anului care a urmat, Morgaine a avut un vis ciudat. Visă că se afla în vechea capelă creștină de deasupra Avalonului, construită în vremurile de demult de Iosif din Arimateea, care venise aici din Țara Sfântă.

Și acolo, în fața altarului unde murise Galahad, stătea Lancelot în veșmintele unui preot și chipul lui era solemn și strălucitor. În visul ei, s-a dus la altar, așa cum nu făcuse niciodată în vreo biserică creștină, ca să-și primească împărtășania de pâine și vin, iar Lancelot s-a aplecat și i-a dus cupa la buze și ea a băut. Și pe urmă i s-a părut că, la rândul lui, el a îngenuncheat și i-a spus:

— la această cupă, tu, care ai slujit Zeiței. Căci toți Zeii sunt un singur Zeu și noi suntem cu toții Unul, cei ce îl slujim pe Unicul.

Iar ea a luat cupa în mâini și, la rândul ei, i-a dus-o lui la buze, preoteasă către preot; el era tânăr și frumos, așa cum fusese cu ani în urmă. Iar ea văzu că potirul din mâinile ei era Graalul. Și pe urmă el strigă, așa cum făcuse atunci când Galahad a îngenuncheat lângă el:

— Ah, lumina... lumina...

Și s-a prăbușit înainte și a zăcut pe pietre, nemișcat; iar Morgaine s-a trezit în locuința ei izolată din Avalon, cu acel strigăt de extaz sunându-i încă în urechi; și era singură.

Era foarte devreme, iar negurile erau groase peste Avalon. Se ridică în tăcere și îmbracă veșmântul negru de preoteasă, dar își strânse voalul în jurul capului, astfel că semiluna tatuată pe frunte era invizibilă.

Leși în liniște afară, în zorii neclintiți, apucând pe cărarea ce ducea în jos, pe lângă Fântâna sacră. În acea nemișcare, putu să simtă pașii silențioși, muți ca niște umbre, din spatele ei. Nu era niciodată singură; micii oameni întunecați o însoțeau mereu, deși arareori îi vedea cu adevărat — ea era mama și preoteasa lor și ei nu o părăseau niciodată. Dar când ajunse lângă umbra vechii capele creștine, treptat, pașii se opriră; pe acest teren nu o urmau. Morgaine se opri în fața ușii.

În capelă pâlpâia o lumină, lumina pe care o păstrau mereu în sanctuarul lor. Pentru o clipă, atât de reală fu amintirea visului ei, că se simți ispitită să pășească înăuntru... nu-i venea să creadă că nu-l va vedea pe Lancelot acolo, doborât de strălucirea magică a Graalului...

Dar, nu. Nu avea ce să caute acolo, nu se va vâri peste Dumnezeu lor și, dacă Graalul ar fi cu adevărat acolo, nu l-ar putea atinge.

Totuși, visul rămase cu ea. Fusesse trimis ca avertisment? Lancelot era mai tânăr decât ea... Nu știa cât timp trecuse în lumea de afară. Acum, Avalonul se îndepărtase atât de mult în neguri, încât s-ar putea să fie așa cum fusesse cu țara zânelor, când ea era tânără — în timp ce în Avalon trecea un singur an, era posibil ca în lumea de afară să fi trecut trei sau cinci sau chiar șapte ani. Așadar, ceea ce avea de făcut trebuia făcut acum, cât timp mai putea încă să vină și să plece între lumi.

Îngenunche în fața Ghimpelui Sfânt, șoptind o rugăciune dulce către Zeiță și cerând permisiunea copacului; pe urmă tăie o bucățică pentru plantat. Nu era pentru prima dată: în acești din urmă ani, de fiecare dată când cineva venea în Avalon și se întorcea apoi în lumea de afară, druid, călător sau preot pelerin — căci câțiva dintre ei mai puteau veni la vechea capelă de deasupra Avalonului — ea trimitea cu ei un butaș din Ghimpele Sfânt, ca să poată înflori încă în lumea de afară.

Dar trebuia să facă asta cu mâinile ei. Niciodată, în afară de momentul când a fost la încoronarea lui Arthur, nu pusese piciorul pe cealaltă insulă... Poate, doar, cu excepția acelei zile când negurile s-au deschis și Guinevere a căzut cumva și a rătăcit acolo. Dar acum, voit, chemă luntrea și, când se afla în largul lacului, o trimise în neguri, iar atunci când străluci din nou în lumina soarelui, putu să vadă umbra lungă a bisericii întinsă peste lac și să audă dulcele dangăt al unui clopot. Văzu cum însoțitorii ei se dădură înapoi la auzul sunetului și știu că nici aici nu o vor urma, nu vor pune piciorul. Așa să fie, atunci; ultimul lucru pe care și-l dorea era ca preoții din insula aceea să înceapă să se teamă sau să fie îngroziți de luntrea din Avalon. Nevăzuți, ei alunecară către mal și, nevăzută, ea păși pe pământ, privind cum luntrea înveșmântată în negru dispărea din nou în neguri. Și pe urmă, cu coșul pe braț — ca orice bătrână neguțătoare sau vânzătoare ambulantă, venită aici în pelerinaj — urcă în liniște cărarea dinspre mal.

Doar o sută de ani sau mai puțin, cu siguranță mai puțin în Avalon, trecuseră de când aceste lumi se despărțiseră; cu toate acestea, deja lumea de aici era diferită. Copacii erau diferiți, și potecile, și ea se opri, uluită, la poalele unei coline — sigur nu era nimic asemănător în Avalon? Cumva, crezuse că pământul va fi la fel, căci erau, în definitiv, pe aceeași insulă, despărțite doar de vreo schimbare magică... Dar acum ea văzu că erau foarte diferite.

Și pe urmă zări desfășurându-se în jos, pe deal, către mica biserică, o procesiune de călugări care duceau un trup pe o targă.

„Așadar, am văzut cu adevărat, deși am crezut că era doar un vis.” Se opri și, în timp ce călugării aduseră trupul la odihnă, înainte de a intra

în biserică, ea înaintă și trase giulgiul de pe chipul mort.

Fața lui Lancelot era trasă și brăzdată de riduri, mult mai bătrână decât atunci când se despărțiseră... Nu voia să cugete cât de mult mai bătrân. Dar văzu asta doar pentru o clipă; apoi, ceea ce zări pe chipul lui era doar pacea dulce și minunată. El zăcea, zâmbind, părând atât de îndepărtat, încât ea știu pe ce se opriseră ochii lui înaintea morții. Șopti:

— Așadar, în sfârșit ți-ai găsit Graalul.

Unul dintre călugării care îl duceau spuse:

— Poate că tu l-ai cunoscut în lume, soră?

Iar ea știu că, văzând-o în veșmântul ei negru, el crezuse că este una de-a lor.

— Mi-a fost... rudă.

„Văr, iubit, prieten... dar aceasta a fost de mult. La sfârșit, am fost preot și preoteasă.”

— Așa mă gândeam și eu, spuse călugărul, căci la curtea lui Arthur, în vremurile de demult, i se spunea Lancelot, dar aici, între noi, îi spuneam Galahad. A fost cu noi de mulți ani și a fost făcut preot doar acum câteva zile.

„Atât de departe ai ajuns în căutarea unui Dumnezeu care să nu te batjocorească, vere!”

Preoții care îl duceau îl ridicară din nou pe umeri. Cel care îi vorbise spuse:

— Roagă-te pentru sufletul lui, soră, iar ea își înclină capul.

Nu putea simți durere; nu acum, când văzuse ogindirea acelei lumini îndepărtate pe chipul lui.

Dar nu îl va urma în biserică. Aici vâlul e subțire. Aici Galahad a ingenuncheat și a văzut lumina Graalului, în cealaltă capelă, capela din Avalon, și s-a întins după el, s-a întins prin lumi și așa a murit... Și așa a ajuns Lancelot să-și urmeze fiul.

Morgaine păși încet de-a lungul cărării, pe jumătate gata să renunțe la ceea ce venise să facă. Ce mai conta acum? Dar, când se opri indecisă, un bătrân grădinar, ingenuncheat în fața unui strat de flori din spatele potecii, își ridică creștetul și îi vorbi:

— Nu te cunosc, soră, nu ești una dintre cele care locuiesc aici. Ești în pelerinaj?

Nu așa cum credea omul, dar era, într-un fel, în pelerinaj.

— Caut locul de îngropăciune al rudei mele... a fost Doamna Lacului...

— O, da, asta a fost cu mulți, mulți ani în urmă, pe vremea domniei bunului rege Arthur, spuse el. E acolo, unde pelerinii care vin pe insulă îl pot vedea. Și de la el cărarea duce în sus, către mănăstirea de maici și, dacă îți este foame, soră, acolo îți vor da ceva de mâncare.

„Aici s-a ajuns, arăt ca o cerșetoare?” Dar omul fusese bine intenționat, așa că îi mulțumi și se îndreptă în direcția pe care i-o arătase.

Arthur construisese pentru Viviane un mormânt nobil, cu adevărat. Dar ceea ce era acolo nu era Viviane; acolo nu erau decât oase, întorcându-se încet în pământul din care veniseră... Căci toate lucrurile își predau, în cele din urmă, trupul și spiritul înapoi, în grija Zeiței.

De ce conta atât de mult pentru ea? Viviane nu era acolo. Totuși, când rămase cu capul aplecat în fața monumentului funerar, plângea.

După o vreme, o femeie îmbrăcată cu o robă neagră, nu diferită de a ei, cu un voal alb pe cap, se apropie.

— De ce plângi, soră? Cea care se odihnește acolo este în pace și în mâinile Domnului, nu are nevoie de doliu. Dar poate că a fost vreo rudă de-a ta?

Morgaine încuviință, aplecându-și capul pentru a-și ascunde lacrimile.

— Ne rugăm întotdeauna pentru ea, spuse călugărița, căci deși nu îi știu numele, se spune că a fost prietena și binefăcătoarea bunului nostru rege Arthur în vremurile ce au trecut.

Își plecă fruntea și murmură o rugăciune și, chiar în timp ce se ruga, clopotele răsunară și Morgaine se dădu înapoi. Așadar, în loc de cântecul harpelor Avalonului, Viviane avea parte de aceste clopote zăngănitore și de psalmi îndurerăți?

„Nu m-am gândit niciodată că voi sta alături de una dintre aceste călugărițe creștine, alăturându-mă rugăciunilor ei.” Însă pe urmă își aminti ceea ce spusese Lancelot în visul ei: „la această cupă, tu, cea care ai slujit Zeiței. Căci toți Zeii sunt unul singur...”

— Vino sus, la mănăstire, soră, spuse călugărița zâmbind și așezând o mână pe brațul ei. Trebuie să fii flămândă și obosită.

Morgaine se duse cu ea la porțile mănăstirii, dar nu vru să intre.

— Nu mi-e foame, spuse ea, dar dacă aș putea primi niște apă...

— Bineînțeles.

Femeia în negru făcu un semn și o fată veni și aduse o ulcică cu apă, pe care o turnă într-o cupă. Și, în timp ce Morgaine o duse la buze, ca să bea, ea spuse:

— Bem apă numai din Fântâna Potirului — este un loc sfânt, știi?

Parcă auzise în urechi vocea lui Viviane: „Preotesele beau apă numai din Fântâna Sacră.”

Călugărița și fata, înveșmântate în negru, se întoarseră și își înclinară capetele în fața unei femei care ieșise din mănăstire, iar călugărița care o condusesese zise:

— Aceasta este starea noastră.

Morgaine gândi: „Undeva, am văzut-o.” Dar, chiar în timp ce acest

gând îi trecu prin minte, femeia spuse:

— Morgaine, nu mă cunoști? Te credeam moartă de mult...

Ea îi zâmbi, tulburată:

— Îmi pare rău... eu nu...

— Nu, nu îți amintești de mine, spuse stareța, deși te-am văzut la Camelot, când eram mult mai tânără. Mă numesc Lionors. Am fost căsătorită cu Gareth și, când toți copiii mei au crescut, am venit aici... aici, să-mi sfârșesc zilele. Așadar, ai venit la înmormântarea lui Lancelot? Ar fi trebuit, de fapt, să spun părintele Galahad, dar e greu de ținut minte, și acum el este în rai, nu are importanță. Acum nu știu nici măcar cine este rege sau dacă mai există Camelotul... în țară e din nou război, nu mai e așa cum a fost pe vremea lui Arthur. Mi se pare că toate acestea s-au întâmplat atât de demult..., adăugă ea cu detașare.

— Am venit aici să vizitez mormântul lui Viviane. E îngropată acolo, îți amintești?

— Am văzut mormântul, dar asta a fost înainte de a veni la Camelot.

— Vreau să-ți cer o favoare, spuse Morgaine și atinse coșul de pe brațul ei. Acesta este Ghimpele Sfânt care crește pe dealurile din Avalon, unde se spune că tatăl adoptiv al lui Hristos a izbit cu toiagul în pământ și planta a răsărit acolo. Aș vrea să plantez o bucată din el pe mormântul ei.

— Planteaz-o, dacă vrei, spuse Lionors, nu văd cum ar putea cineva să nu fie de acord cu asta. Mi se pare just să fie aici, în lume, și nu ascuns în Avalon.

O privi pe Morgaine, dezamăgită.

— Avalon! Ai venit aici de pe acel pământ nesfânt?

Morgaine gândi: „Cândva, m-aș fi supărat pe ea.”

— Nesfânt nu este, orice ar spune preoții, Lionors. Gândește-te, și-ar fi înfipt tatăl adoptiv al lui Hristos toiagul, dacă pământul i s-ar fi părut nefast? Nu este oare Sfântul Duh pretutindeni?

Femeia își plecă fruntea.

— Ai dreptate. Voi trimite niște novice să te ajute la plantat.

Morgaine ar fi preferat să fie singură, dar știa că era o intenție bună. Novicele nu i se părură altceva decât niște copile, fete de nouăsprezece sau douăzeci de ani, atât de tinere încât se întrebă — uitând că ea însăși devenise preoteasă la optsprezece ani — cum puteau să știe destule despre lucrurile spirituale ca să aleagă o asemenea viață. Crezuse despre călugărițele din mănăstirile creștine că sunt triste și îndurerate, mereu conștiente de ceea ce spuneau preoții despre păcatul de a te fi născut femeie, dar acestea erau inocente și vesele ca niște vrăbii, vorbind cu Morgaine despre noua lor capelă și rugând-o să-și odihnească picioarele până ce ele sapă groapa pentru butaș.

— Și cea care este îngropată aici este verișoara ta? întrebă una

dintre fete. Știi să citești ce scrie? Credeam că niciodată nu voi putea învăța să citesc, căci mama mea spunea că nu e potrivit, dar când am venit aici, mi-au spus că trebuie să știu să citesc cărțile de rugăciuni, așa că acum pot citi în latină! Uite, spuse ea cu mândrie și citi: „Regele Arthur a făcut acest mormânt pentru verișoara și binefăcătoarea lui, Doamna Lacului, ucisă prin trădare la curtea din Camelot”... Nu pot să citesc data, dar a fost cu mult timp în urmă.

— Trebuie să fi fost o femeie sfântă, spuse o altă fată, căci Arthur, se zice, a fost cel mai bun și cel mai creștin dintre toți regii. Nu ar fi înmormântat aici nici o femeie, decât dacă ar fi fost o sfântă!

Morgaine zâmbi; îi aminteau de fetele din Casa Fecioarelor.

— Eu nu aș numi-o sfântă, deși am iubit-o. Când a trăit, au fost unii care au numit-o vrăjitoare rea.

— Regele Arthur nu ar fi îngropat niciodată o vrăjitoare aici, printre oameni sfinți, spuse fata. Cât despre vrăjitorie... ei bine, există preoți ignoranți și oameni ignoranți, care sunt prea repede gata să strige că este o vrăjitorie dacă o femeie este doar puțin mai înțeleaptă decât ei! Vei rămâne aici, să intri la mănăstirea noastră, mamă? întrebă ea, iar Morgaine, speriată pentru o clipă de acest cuvânt, își dădu seama că ele i se adresau cu aceeași deferență și respect ca oricare dintre fetele ei din Casa Fecioarelor, ca și cum ar fi cea mai vârstnică dintre ele.

— Am legământ în altă parte, fata mea.

— Mănăstirea ta este la fel de frumoasă ca aceasta? Maica Lionors este o femeie bună, spuse fata, și suntem toate foarte fericite aici... Cândva am avut o femeie printre surori care fusese regină. Și știu că vom merge în Rai cu toatele, dar dacă ai făcut legământ în altă parte, sunt sigură că și acela este un loc bun. Numai că am crezut că poate vrei să rămâi, ca să te poți ruga pentru sufletul verișoarei tale, care e îngropată aici.

Fata se ridică și își șterse de praf rochia neagră.

— Acum îți poți planta butașul, mamă... sau vrei să-l pun eu în pământ?

— Nu, am să fac eu asta, spuse Morgaine și ingenunche ca să apese pământul moale în jurul rădăcinilor plantei.

În timp ce se ridică, fata spuse:

— Dacă vrei, mamă, îți promit că voi veni aici să spun o rugăciune în fiecare duminică, pentru verișoara ta.

Dintr-un motiv absurd, Morgaine simți că ochii i se umplu de lacrimi.

— Rugăciunea este întotdeauna un lucru bun. Îți sunt recunoscătoare, fiica mea.

— Iar tu, în mănăstirea ta, oriunde ar fi ea, trebuie să te rogi și tu pentru noi, spuse fata cu simplitate, luând mâna lui Morgaine, în timp

ce se ridica. Stai, mamă, lasă-mă să-ți curăț murdăria de pe rochie. Acum trebuie să vii să ne vezi capela.

O clipă, Morgaine dădu să protesteze. Când plecase ultima dată de la curtea lui Arthur, jurase că nu va mai intra niciodată într-o biserică creștină, dar fata aceasta semăna atât de mult cu o tânără preoteasă de-a ei, încât nu voia să profaneze numele sub care fata își cunoștea Zeul. O lăsă să o conducă în biserică.

„În cealaltă lume”, gândi Morgaine, „acea biserică în care se roagă vechii creștini trebuie să fie exact pe locul acesta; puțină sfințenie din Avalon trebuie cu siguranță să ajungă aici, străbătând lumile, negurile”... Nu îngenunche și nu își făcu cruce, dar își plecă creștetul în fața înaltului altar și pe urmă fata o trase cu blândețe de mână.

— Vino, spuse ea. Înaltul altar este al lui Dumnezeu și întotdeauna mi-e puțin frică aici... dar nu ai văzut capela noastră... capela surorilor... Vino, mamă.

Morgaine o urmă într-o capelă mică, alăturată. Aici erau flori, crengi încărcate de flori de măr, în fața statuii unei femei acoperite cu voaluri, cu o aureolă de lumină, purtând în brațe un copil. Morgaine, cu răsuflarea tăiată, se înclină în fața Zeiței.

Fata spuse:

— Aici o avem pe Mama lui Hristos, Maria cea fără de Păcat. Dumnezeu este atât de mare și înfricoșător, încât întotdeauna mă tem în fața altarului lui, dar aici, în capela Măriei, noi care suntem jurate fecioare, putem veni la ea ca la mama noastră. Și, privește, aici avem statuete ale sfinților noștri, Maria, cea care l-a iubit pe Iisus și i-a spălat picioarele cu părul ei și Marta, cea care i-a pregătit cina și și-a certat sora fiindcă nu a vrut să o ajute — îmi place să mă gândesc la Iisus când era un om adevărat, care făcea ceva pentru mama lui, când a transformat apa în vin la acea nuntă, ca ea să nu fie nefericită că nu era destul vin pentru toată lumea. Și aici este o statuie foarte veche pe care ne-a dat-o episcopul nostru, din țara lui natală... una dintre sfintele lor, se numește Brigid...

Morgaine privi statuia lui Brigid și simți puterea care izvorăște din ea, în valuri largi care se răspândeau în capelă. Își plecă fruntea.

„Dar Brigid nu este o sfântă creștină”, gândi ea, „chiar dacă Patricius crede așa. Aceea este Zeița, așa cum este ea venerată în Irlanda. Și, chiar dacă ele cred altfel, aceste femei cunosc puterea Nemuririi. O pot exila, dar ea va rezista. Zeița nu se va retrage niciodată dintre oameni!”

Și Morgaine își plecă fruntea și șopti prima rugăciune sinceră pe care o rostise vreodată într-o biserică creștină.

— Păi, uite, spuse tânăra în timp ce o conducea afară, la lumina zilei, avem și aici un Ghimpe Sfânt, nu cel pe care l-ai plantat pe mormântul verișoarei tale.

„Și eu credeam că pot să mă amestec în asta?” gândi Morgaine. Cu siguranță, Ghimpele Sfânt venise singur din Avalon, mutându-se în lume, în timp ce sfințenia se retrăgea din Avalon în lumea oamenilor, acolo unde era nevoie de el cel mai mult. Va rămâne ascuns în Avalon, dar se va arăta și aici, în lume.

— Da, aveți Ghimpele Sfânt și, în zilele ce vor veni, câtă vreme va dura acest pământ, fiecare regină va primi Ghimpele Sfânt de Crăciun, ca semn al celei care este regină în Rai, ca și în Avalon.

— Nu știi despre ce vorbești, mamă, dar îți mulțumesc pentru binecuvântare, spuse tânăra novice. Stareța te așteaptă în casa de oaspeți... va lua micul dejun cu tine. Dar, poate ți-ar plăcea să rămâi în capela Doamnei mai întâi și să te rogi puțin? Uneori, când ești singur cu Maica Sfântă, ea poate să-ți limpezească lucrurile.

Morgaine înclină din cap, incapabilă să vorbească, iar fata spuse:

— Foarte bine. Când ești gata, vino în casa de oaspeți.

Îi arată cu mâna, iar Morgaine se întoarse în capelă, își plecă creștetul și, cedând, în cele din urmă, se prăbuși în genunchi.

— Mamă, șopti ea, iartă-mă. Am crezut că trebuie să fac ceea ce văd acum că poți face tu singură. Zeița este înăuntrul nostru, da, dar acum știu că tu ești și în lume, acum și pururea, așa cum ești în Avalon și în inimile tuturor bărbaților și femeilor. Fii acum și în mine și călăuzește-mă și spune-mi când trebuie să te las să-ți împlinești voia....

Rămase tăcută, îngenucheată, multă vreme, cu capul plecat, dar pe urmă, de parcă i se poruncise, își ridică privirea și îl văzu, pe altarul străvechii frății a Avalonului, așa cum îl văzuse atunci când îl purtase în sala lui Arthur, văzu lumina pe altar și, în mâinile Doamnei, o umbră, doar o umbră a unui potir...

„Este în Avalon, dar este și aici. Se află pretutindeni. Și cei care au nevoie de un semn în această lume îl vor vedea mereu.”

Era un miros dulce care nu venea de la flori; și pentru o clipă, lui Morgaine i se păru că glasul lui Igraine îi șoptea... dar nu putea auzi cuvintele... și că mâinile lui Igraine îi atingeau creștetul. În timp ce se ridică, orbită de lacrimi, o străbătu dintr-odată ceva ca o mare lumină.

„Nu, nu am dat greș. Ceea ce i-am spus lui Arthur, ca să-l liniștesc când murea, era cu totul adevărat. Am făcut lucrarea Mamei în Avalon până ce, în sfârșit, cei care au venit după noi o pot aduce în această lume. Nu am dat greș. Am făcut ceea ce mi-a dat ea de făcut. Nu ea, ci eu, în mândria mea, am crezut că ar fi trebuit să fac mai mult.”

Afară din capelă, lumina soarelui se așternea pe pământ și în aer era un parfum proaspăt de primăvară. Când merii se unduiră în briza dimineții, văzu florile ce vor aduce fructe, la vremea lor.

Își întoarse fața către casa de oaspeți. Să meargă acolo, să ia micul dejun cu călugărițele, să vorbească, probabil, despre vremurile de

demult ale Camelotului?

Morgaine zâmbi cu blândețe. „Nu.” Era cuprinsă de aceeași dragoste pentru ele ca și pentru merii îmbobociți, dar vremea aceea trecuse. Se întoarse cu spatele la mănăstire și se îndreptă în jos, către lac, de-a lungul vechii cărări de lângă mal. Aici era locul unde vâlul dintre lumi era subțire. Nu mai era nevoie să cheme luntrea, trebuia doar să pășească prin neguri și va fi în Avalon. Își dusesese lucrarea la bun sfârșit.